

அபிதான கோசம்

THE TAMIL
CLASSICAL
DICTIONARY

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை

அபிதான கோசம்

THE TAMIL
CLASSICAL
DICTIONARY

இது
யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாய்

அபிதான கோசம்

THE TAMIL CLASSICAL DICTIONARY

இது

யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாய்

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையால்
செய்து,

இலங்கை இராஜமந்திர சபை

அங்கத்தவருளொருவராய் விளங்கிய பிரபு சிகாமணி

ஸ்ரீமான். பொ. குமாரசாம்! முதலியாரவர்களுடைய

வித்தியாபிமான ஞாபகசின்னமாகச் சமர்ப்பித்துப்
பிரசுடனஞ் செய்யப்பட்டது.

ASIAN EDUCATIONAL SERVICES
NEW DELHI ★ MADRAS ★ 1997

ASIAN EDUCATIONAL SERVICES

* 31, HAUZ KHAS VILLAGE, NEW DELHI - 110016.

CABLE : ASIA BOOKS, PH: : 660187, 668594, FAX : 011-6852805

* 5, SRIPURAM FIRST STREET, MADRAS - 600014, PH/FAX : 8265040

Price : Rs. 395

First Published : 1902

First AES Reprint : New Delhi, 1985

Second AES Reprint : New Delhi, 1989

Third AES Reprint : New Delhi, 1997

ISBN : 81-206-0008-8

Published by J. Jetley

for ASIAN EDUCATIONAL SERVICES

C-2/15, SDA New Delhi - 110016

Processed by Gautam Jetley

Printed at Subham Offset, Delhi - 110032

↳ P. Coomaraswamy Esq.,
COLUMBO.

முகவுரை.

அத்தின் பாதம் பத்திசெய் வோர்க்குப்
புத்தியுஞ் சித்தியும் கைத்தலக் கனியே.

திருவளர் பொதியத் தொருமுனி பாதம்
ஒருக சிறியேன் சிரமிசை யுறவே.

புலகந்திலேயுள்ள பானவுகளுள்ளே வடமொழியும் தென்
மொழியும் மிக்கபழமையும், இலக்கண வரம்பும், நூற்
பெருக்கமும், அதிப்புராதன இதிகாசங்களும், ஞானநான்மலி
வும், நாகரிகவள முழுடைய பானவுகளை என்பது ஆய்ந்தோர் து
ணிபாம். இருபானவையாளும் வைதிக சமயிகளே யாதலின்
வேதப்புராணேதிகாசங்களும், சருமநூல்களும், ஏனைய சாஸ்தி
ரங்களும் இருவர்க்கும் பொதுநூல்களேயாம். ஒருநூலிலே ஒ
ருவர்டெயர் கேட்கப்படும்தோது அவர்யாரென்றலும், எக்கால
த்தவரென்றலும், யாதுசெய்தா ரென்றலுமாகிய இன்னோரன்
னவீனாக்கள் உத்தத்தலித்தியார்த்திகள் கண்ணும், வித்தியா
வநோதர்கள் கண்ணும் இயல்பேயாம்.

ஆதலின், வேதாகமப்புராணேதிகாசங்களிற் கூறப்பட்டதெய்
வங்கள், தேவர்கள், இருஷிகள், முனிவர்கள், அசுரர், யக்ஷர்,
கந்தரவர், கந்தரர், அவதாரபுருஷர், பக்தர், அரசர், வள்ளல்க
ள், வித்துவான்கள் முதலியோர் சரித்திரங்களும், புண்ணிய
கேசத்திரம், நதி, தடாகம், விருக்ஷ முதலியவற்றின் வரலாறுகளே
ம், தமிழ்நாட்டுப் பண்டைக்காலத்து அரசர், புலவர், வள்ளல்க
ள் முதலியோர் சரித்திரமும், நூல்களின் வரலாறுகளும், வை
திகசாஸ்திரக்கொள்கைகளும் ஆராய்ந்துணர்தல் தமிழ்க்ரீபோ
ர்க்கும், தமிழ்க் கலா வநோதர்க்கும் இன்றியமையாதனவாம்.
அதுமாத்திரமன்று; ஆசிரிய கர்ணபரம்பரையாகப் பாடங் கேட்
டவழியன்றி மற்றெவ்வகையானும் பொருள்காண்டற்கரிய செ
ய்யுளுமோ எண்ணில. அவைபெரும்பாலும் சரித்திர முணர்ந்
தாலன்றி அர்த்தமாகா. “தந்தவெணுந்தானவனைக் கடுசரத்
தாற்றுணித்தானும் *” என்றும், “வஞ்சம்படுத்தொருத்
தி வாணுகொள்ளும் வகைகேட், டஞ்சும் பழையனாரா
லக்காட்டெம் படிக்களே” என்றும், வருவன வற்றுக்குச்
சரித்திரவுணர்ச்சியின்றிப் பொருள்காணாதல்கூடாது. இச்சரி
த்திரங்கள் யாண்டுனவென்று தேடியுந் தலும் எளிதன்று. இவ்
வாற்றான் முட்டும் மாணக்கர்க்கும் மற்றோர்க்கும் பெரும்பாலு
ம்பயன்படுமாறு ஒருநூலேஇதுகாறுந்தமிழிலேவருஞ்செய்தி
லர். அதுநோக்கியேஇந்நூல்அக்ஷரஅடைவாகவகுத்துச்செய்ய
ப்பட்டது. இந்நூல்கொடங்குபட்டனாவருவகையின. ஆகியும்
இந்நூல் நிரம்பாதுலேயாம். தமிழிலேயுள்ள நூல்கள் எத்த
னை லக்ஷம்! வடமொழியிலேயுள்ள நூல்கள் எத்தனை கோடி!

அபிதான கோசம்

THE TAMIL CLASSICAL DICTIONARY.

அவைகளிலே கூறப்பட்ட தேவர், அசுரர், முனிவர், அரசர் முதலியோர்பெயர்கள் எத்தனை லக்ஷகோடி! அவற்றை பெயர்லாம் ஒருங்கேயுள்ளத் தெல்லே கண்டிலிட்டேம் என்று நடிப்பாமல்லேம். எத்தனையோபண்டிதர்கள் கூடித்தம்முள்ளே விதாயம்பண்ணிக்கொண்டேத்தனையோகாலமாய்ந்து சிதானித்துத் திரட்டியெடுத்திப் பிறற்றபாலநாகிய நூலோடு செய்யப்புகுத்தது, குளத்தோண்டற்பாலநாகியவிடத்திலே காடைசிறகாற் சிறுகுழியெய்ததுபோலாம். எமதறிவின் சிறுமைபையும், அவ்வறிவுகொண்டளப்பான் புகுத்த கலைக்கடற் பெருமைபையும் நோக்குங்கால் நகைமுடமே தோன்றுமென்று முன்மைபற்றியே, கிரம்பிய அறிவுடைபோர்க்கு இந்நூலின்கண்ணேயுள்ளே சீர்ப்பாமை உவப்பாகுமென வுள்ளத் துணிந்தேம்.

இந்நூலிலேயுள்ளனவெல்லாம் பெரும்பாலும் பல ஞால்களினின்றும் உள்ளவாறுகவும், சங்கிரகமாகவும், சூசனமாகவும், விரிவாகவும் வகுத்திப் பற்றப்பட்டனவேயாம். நமது மதமாகவும் ஊழமாகவு முள்ளன மிகச்சிலவேயாம். இந்நூலுக்கேவருந் காலசிறுபண மெல்லாம் பிரபல வேதுக்களைக் கொண்டு துணிப்பட்டனவேயன்றி வானாகொள்ளப்பட்டன வல்ல. ஆவ சியகமாகத் தோன்றிய விடங்கடோறுமே பிரமாணமெடுத்துக்காட்டினும், ஏனையவற்றில் விரிவஞ்சிறு சாமாணியகோக்கியும் அஃதொழிக்கப்பட்டது.

இந்நூலைக் கொழும்புக்கரத்திலே பிரபுசிகாமணிபாகவும், வித்தியாவிகோதராகவும், ராஜமந்திரதராகவும் வுளங்குபவராகிய ஸ்ரீமான். பொ. குமாரசுவாயி முதலியாரவர்கள் வித்தியாபிமான ரூபகசின்னமாகச் சிவனுமாய் சமர்ப்பித்துப் பிரகடனஞ்செய்தாம். இந்நூற்பிரகடனச் செலவிலொருபாகம் தாம்பொறுப்பதாக வாக்களித்து இந்நூலெமச்சித் காலத்தோறுத்திருமுகம்விடுத்த தெம்மையுக்கிவிட்ட முதலியாரவர்கள் பெருந்தகைமைக்குக் கைம்மாறு காண்கிலேம். இந்நூலிலொருபாகத்தைக்கண்டு மெச்சித் திருமுகமனுப்பித் தமக்கு நூற்பிரதிகள் அனுப்புமாறு அதுஞ்ஞெய்தபாலவனத்தம் ஜமிந்தாரும், திசையெல்லாந் தன்புகழ்ச்சிற்றத்திய போன்னுச்சாமிநரேந்திரன் தவப்புதல்வரும், மதுரைபுகிய தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகரும், வித்துவ சிகாமணியும், பரம்பரையாகத் தமிழ்வளர்த்த, குலதிலகருமாகிய ம. நா. ஸ்ரீ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் வித்தியாபிமானமும், உதார குணமும் நம்மனத்தைவிட்டகலா.

யாழ்ப்பாணத்திலே வித்தியாபிதமாய், உத்தியோகம், உயாகுடிப் பிறப்பு, செல்வ முதலியவற்று லுயர்ந்து விளங்குபவராகிய ஸ்ரீமான். கு. கதிர்வேற்பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீமான். அட்வக்கேட் அ. கணகசபைப்பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீமான். பிறக்டர் வி. காசிப்பிள்ளையவர்களும் இந்நூற்பிரகடனத்திற் குபகாரிகளாயினமைக் காக அவர்க்குப் பெரிதுங் கடப்பாடுடையேம்.

நாவலர்கோட்டம் }
யாழ்ப்பாணம் }
கலியுகம் இது

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

அ

அ—விஷ்ணு; பிரணவத்து முதல் அக்ஷரம். (அகாரம் விஷ்ணு; உகாரம் மகேசுவரன்; மகாரம் பிரமா.)

அகசன்—கேது.

அகஜாதை—பார்வதி. (மலைமகள்.)

அகத்தி } —அகஸ்கியன்.

அகஸ்தி }

அகத்தியசங்கிதை } இவ்வு அக
அகஸ்தியசங்கிதை } ஸ்தியரால்
வடமொழியிலே செய்யப்பட்ட
வொருநூல்.

அகத்தியபண்டிதன் } வட மொ
அகஸ்தியபண்டிதன் } ழியிலே
பாலபாரதமென்னும் நூல் செய்
தவர்.

அகத்தியப்பிரதா } அகத்தியன்

அகஸ்தியப்பிரதா } சகோதரன்.

அகத்தியம் } அகஸ்தியர்செய்தமு

அகஸ்தியம் } தத்தமிழிலக்கண நூ

ல். சிலசூத்திரங்களன்றி ஏனைய
வெல்லாம் இறந்தொழிந்தன.

அகத்தியன் } இவர் மகா விருஷி

அகஸ்தியன் } களுளொருவர். மித்

திரளும் வருணனும் சமுத்திரதீ
ரத்திற்சஞ்சரித்தபோது, அங்கே
ஊர்வசிவர, அவளைக்கண்டு மோ
காதிதராகித் தமது இந்திரியங்க
ளைக் குடத்திலிவிட, அகஸ்தியரு
ம் வசிஷ்டருமுற்பவமாயினர், அ
துகாரணமாக அகஸ்தியர் கும்ப
முனி கும்பசம்பவர் முதலிய நா
மங்களைப்பெறுவர். ஆரியர் வந்த

அக

மலைக்குத் தெற்கே செல்லலாகா
தென்ற கட்டுப்பாட்டைக் கடந்
து முதன்முதல் தக்ஷிணம்வந்து
அந்நாட்டியல்புகளைத் திருத்திச்
செம்மைசெய்தவர் இம் மகா மு
னிவரே.

பர்வதராஜபுத்திரி கல்யாண
த்துக்குத் தேவர்களும் இருஷிக
ணங்களுஞ்சென்று திரண்டபோ
து, மேருத் தாழ்ந்து தெற்குய
ர்ந்தது. அதகண்டதேவரெல்லா
ரும், அகஸ்தியரை நோக்கி, நீரே
தென்றிசையிற்சென்று அங்கிருந்
து சமஞ்செய்தல் வேண்டுமென்
று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவரு
டன்படுதலும், அவரோடு அரசி
ளங்குமரஞ் சிலர் புறப்பட்டா
ர்கள். அவர் தென்றிசைநோக்கி
ச்செல்லும்போது, கங்கையிட்டு
சென்று காவிரியை வாங்கிக்கொ
ண்டு, ஜமதக்கினிமுனிவரிட்டுச்செ
ன்று அவர் மகன் திரணதாமாக்
கினியைத் தமக்குச் சீடராகத்
தரும்படிக்கேட்டார். அவர் இசை
ந்து கொடுப்பத் திரணதாமாக்கி
னியைப் பெற்றுக்கொண்டு, புல
த்தியனாட்டுச்சென்று, அவர் த
ங்கையாகிய லோபாமுத்திரை
யைத் தமக்கு மணமுடித்துத் த
ருமாறு வேண்டி, அக்கன்னிகை
யையும்பெற்றுக்கொண்டு விந்த
மலையையடைந்தார். அங்கே அம்
மலை அவர்க்கும் பரிவாரத்தினர்க்
கும் வழிவிடாது தடுப்ப, அதனை
த் தரைமட்டமாக அழுத்திவிட்
டு இப்பாற் சென்றனர். அப்போ

அக

து இவ்வலன் வாதாபியென்னும் அசுர சகோதாரிருவர், முனிவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இவ்வலன் பிராமணனாகவும் மற்றவன் ஆடாகவும் வடிவெடுத்துநின்றார்கள். முனிவர் சமீபித்தலும், இவ்வலன் சென்றுவணங்கி, அவரை விருந்துக்கழைத்து, ஆடாகி நின்றதம்பி வாதாபியைக் கொன்று, யாக கருமஞ்செய்து விருந்திட்டான். அவர் விருந்தருந்தி எழுந்தவுடனே இவ்வலன் வழக்கம் போல வாதாபியைக் கூவியழைத்தான். வாதாபியும் அகஸ்தியர் வயிற்றைப் போழ்ந்துகொண்டு வெளியே வர வெத்தனித்தான். அஃதுணர்ந்து அகஸ்தியர் “வாதாபேஜீரணேய” என்று தமது வயிற்றைத்தடவி அவனைச் சீரணப்பண்ணி மற்றவனுய்ஞ் சாம் பராகச்சபித்துவிட்டார். இவ்வாறே அநேக முகிவரைக்கொன்று வந்த இவ்வலனும் வாதாபியும் ஈற்றில் அகஸ்தியரால் மண்டலார்கள், அப்பால் அகஸ்தியர் சையகிரிசென்று, அங்குநின்றும் பல முகமாகப்பெருகி லீணை கழிந்த நதியைக் கங்கைநீரார் சுத்திசெய்து, தம்மோடுடன்வந்த அரசிளங்குமரரைத் துணைக்கொண்டு அதனை ஒருமுகமாகத்திருப்பி, நாடுவழியேபாயுமாறுவிடுத்து, அதற்குக் காவிரியெனப் பெயர்ந்து, அப்பாற்சென்று வேங்கடத்திற் றங்கிக் குமரவேளருளைப்பெற்றுக்கொண்டு பொதியமலையை யடைந்து, அதனைத் தமக்கு ஆச்சிரமமாக்கி அங்கிருப்பாராயினர். தெற்கே அதுகாறும் நாடாகாது கிடந்த காடுகளையெல்லாம் நாடாக்கித் தம்மோடுவந்த அரசிளங்குமரர்களுக்கு அந் நாடுகளைக் கொடுத்து அவர்களுக்கெல்லாந் குருபீடமாயிருந்தார். அப்போது

அக

இலங்கையிலிருந்து இராசு சர் அந்நாட்டிற்சென்று துன்பஞ்செய்ய எத்தனித்தார்கள். அதுகண்ட அகஸ்தியர் இராவணனைச் சங்கித்ததார் சிநேகித்து அவனால் இராசுசுரை ஆண்டுச்செல்லாமற் றடுத்தனர்.

அகஸ்தியரோடுவந்த அரசிளங்குமரரே சேர சோழ பாண்டி மண்டலங்களை அமைத்தவர்கள். அதற்குமுன்னே இந்நாட்டில் அரசுசெய்தவர்கள் குறுநிலமன்னர்கள். உத்தரத்தினின்றுவந்த இவ்வேந்தர்களே தென்னாட்டைத் திருத்திப் பலவகையானும் விருத்திசெய்தார்கள் என்பது நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும். அவ்வுண்மை “சுமாதிராசன்முதலாகவரு சோழனுமுடல் சோழமண்டலமமைத்தபிறகு” என்றும், “காலனுக்கிதுவழக்கென வுரைத்த வவனுந் காவிரிப்புனல் கொணர்ந்தவவனு” என்றும் வரும் கலிங்கத்துப் பாணி இராசபாரம்பரியத்துச் செய்யுட்களாலினிதுபெறப்படும்.

அப்பால், அவர் தாம் புகுந்த நாட்டுக்குரிய பாஷையாகிய தமிழையும் செம்மைசெய்யக் கருதி அப்பாஷையில் அதற்குமுன்னரில்லாதசாஸ்திரங்கள்சிலவியற்று மாறுதொடங்கிமுதலிலேதமிழுக்கு மிக்கவிருடையதாகியஒரிலக்கணநூலைச் செய்து அதற்கு அகத்தியமெனப் பெயரிட்டனர். அதன்பின்னர்ச் சோதிடம், தருமநூல், வைத்தியநூல் முதலியன செய்தார். இவைகளையெல்லாந் குமரியாற்றுக்கருகேயிருந்த தென்மதுரையிலிருந்து அரசுசெய்த காய்சினவழுதியினது அவைக்கண்ணே யாங்கேற்றினர். இவைகளைக் கேட்டுமகிழ்ந்த காய்சினவழுதி இறையனாரை முன்னிட்டு அகஸ்தியரைக் குருபீடமாகவை

அக

த்துச் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் ஆராய்வித்தான்.

இதுவே தலைச்சங்கமாக நெடுங்காலம்நிலைபெற்றுவரும்போது அதற்கிடமாயிருந்ததென்மதுரை கடல்கொள்ளப்பட்டழிந்தது. இதுமாதிரமன்று, குமரியாற்றின் தெற்கே நாற்பத்தொன்பது நாடிகள் கடலாற்கொள்ளப்பட்டன.

இப் பெரும்பிரளயம் வந்தகாலத்தைஆராயுமிடத்து அதுதுவாபர கலியுக சந்தியாதல் வேண்டும். யுகசந்தியாவது யுக முடிவுக்கு ஐயாயிரமாறாயிரம்வருஷமுன்டென்னுமளவிலுள்ள காலம். ஒவ்வோர்யுகசந்தியிலும் பிரளயமொன்றுண்டாகுமென்பது புராணசம்மதம். ஆகவே “தென்மதுரை அழிந்தகாலம் இற்றைக்குப் பன்னிராயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னராதல்வேண்டும்.

இற்றைக்கு 11481 வருஷங்களுக்குமுன்னர் ஒரு பிரளயம் வந்துபோயதென்றும், அப்பிரளயத்தால் இப்பூமுகத்திலே சமுத்திரதீரஞ் சார்ந்த நாடுகளெல்லாம் சிதைந்தும் திரிந்தும் பூர்வ ரூபம் பேதித்துத் தற்காலத்துள்ள ரூபம்பெற்றனவென்றும், “போசிடோனிஸ்” முதலிய திவுகள் சமுத்திரவாய்ப்பட்ட டுமிந்ததும் அப்பிரளயத்தாலேயாமென்றும், “அத்திலாந்தி” சரித்திரமெழுதிய “எல்லியட்” என்னும்பண்டிதர் கூறியதும் இதற்கோராதாரமாம்.

அதுநிந்த, அகஸ்தியர் காலகேயர்பொருட்டுச் சமுத்திர நீரையெல்லாம் ஆசமனஞ்செய்து வற்றுவித்தாரென்றும், நகுஷன் தேவேந்திரபதம் பெற்றகாலத்தில்த் அகஸ்தியர் அவன் சிலிகையைத் தாங்கிச்செல்ல, அவன் அவரை நோக்கிச், “சர்ப்பசர்ப்ப” என்று கூறி, அவர் போபுறமு அவனை

அக

மலைப்பாங்கிப் பூமியில் விழுமாறு சபித்தனரென்றும், இராமர் இலங்காபுரிக்குச் சென்றவழியில் அவருடைய ஆச்சிரமத்திற் றங்கி அவர் அருள்பெற்றுப்போயினரென்றும் இன்னோரென்ன பலகதைகளுள்.

அகஸ்தியர்தமிழிலேசெய்த நூல்களெல்லாம் அழிந்தொழிந்து போயின. அவர்பெயராலே தற்காலத்துவழங்கும் வைத்திய நூல்கள் முற்றும் புரட்டுநூல்களாம். அகஸ்தியர் மாணக்கராவார் திரணாமாக்கினியென்னு மியற் பெயரையுடைய தொல்காப்பியர், அதற்கோட் டாசான், தராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன் கழாரம்பன், அவியன், காக்கை பாடினியன், நற்றத்தன், வாமன் எனப் பன்னிருவர். தொல்காப்பியர்செய்த தொல்காப்பிய அகஸ்தியர்தின் வழிநூல்.

அகஸ்தியர்பெயரால் ஒரு நகத்திரமுமுளது. அஃது ஆகாயத்திலே தோன்றிற் சமுத்திரம் அழியொடுங்கும்.

அகண்டானந்த முனி—லக்ஷுஸ்ஸ்தோத்திரம்முதலியன செய்த, சம்ஸ்கிருதகவி.

அகத்தீசுவரர்—திருஅகத்தியான் ள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

அகநானாறு—உக்கிரப்பெருவழு, யென்னும் பாண்டியன் தொகுபித்த அகப்பொருளுல். பெரு தேவனார் முதலியோர் பாடிய அகம்பன்—(ரா) சுமாலமகன்.

னஸ்தானத்திலே கரநாஷணதிரை ராமர்கொன்றபொழுது அசெய்தியைச் சென்று ராவணக்குச்சொன்னவன். பின்னர் இங்கையை ராமர் வளைந்தபோ, மேலைக் கோட்டைவாயிலிலே

அகா

ன்று எதிர்த்து அதுமாராற் கொல்லப்பட்டவன்.

அகமயாதி—(பு)சமயாதிகமன். இவன் பாரி கார்த்தவீரியார்ச்சனன் தங்கையாகிய பாணுமதி.

அகலியை—முற்கலன்மகள். கௌதமர் மனைவி. இவளுடைய அழகைக்கண்ட தேவேந்திரன் வைகறைக் காலத்துக்கு முன்னர்க் கௌதமராச்சிரமத்திற்குச் சென்று சேவல் ரூபங்கொண்டு நின்ற கூவ, அகலியைபொழுதுபுலர்ந்ததென்றெண்ணிக் கங்கைக்குச் செல்ல, இந்திரன் கௌதமரூபங்கொண்டு அவளை வஞ்சித்துக் கூடிப்போயினன். அல்துணர்ந்த கௌதமர் அவளைக் கற்பாறையாகவும் இந்திரனைக் கேசாதிபாதம் பெண்குறிகளுடையவனாகவுஞ்சுபித்தார். அதுகாரணமாக இவள் நெடுங்காலம் கற்பாறையாக்கி டந்து ராமர் திருவடி தீண்டிய போது முன்னுருக்கொண்டவள். இக்கதைபைச் சிறிது விகற்பித்துங் கூறுப.

அகனிஷ்டன்—புத்தன்.

அகன்—அஷ்டவசுக்களு ளொருவன். இவன்மகன் சோதி.

அகாசுரன் } பகாசுரன் தம்பி. இ
அகன் } வன் மலைப்பாம்பு வடிவந்தாங்கிக் கிருஷ்ணனை விழுங்கக் கிருஷ்ணன் அப் பாம்பின் கண்டத்தளவுஞ் சென்று பேருருக்கொண்டு அதன் கண்டத்தைக்கிழிக்க, அது காரணமாக விற்றதவன்.

அகிசேத்திரம்—உத்தர பாஞ்சாலத்து ராஜதானி.

அகிலாண்டேசுபரி—திருவானைக் காவிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

அகிலேசர்—திருவானூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்.

அகி

அகிலேசுபரி—திருவானூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அகீநு—தேவானீகன் மகன். குருவின் தந்தை.

அகோபிலம்—தொண்டை நாட்டிற்குவடமேற்றிசையிலுள்ள வைஷ்ணவ மடம்.

அகோரசிவாசாரியர்—ஒரு பத்தி செய்தவர். இவர் மிருகேந்திராகமத்துக்கும் ஓர் உரைசெய்தவர். பதினெண் பத்திகளுள்ள மிவருடையபத்தியும் வாமதேவ சிவாசாரியர்செய்த பத்ததியுமே அதிகமாக வழங்குவன. பத்தியாவது சைவக்கிரியாக்கிரமங்களை யெடுத்து விளக்கும் நூல். இவருடைய சமாதி சிதம்பரத்திலிருத்தலால் ஜன்மஸ்தானமும் அதுவேயென்பர்.

அக்கபாதன் } நியாயசாஸ்திரஞ்
அக்ஷபாதன் } செய்தவன்.

அக்கன் } இராவணன் புத்திரன்.
அக்ஷன் } அதுமாராற் கொல்லப்பட்டவன்.

அக்கமாலை } —அருந்ததி.

அக்ஷமாலை } —அருந்ததி.

அக்கரக்கனிநச்சுமனா—இவர்கடைச்சங்ககாலத்திலே உக்கிரப் பெருவழுதிசபையிலே விளங்கிய புலவருளொருவர்.

அக்ஷயபாத்திரம்—சூரிய னிடத்திலே தருமன்பெற்ற வற்றாத பாத்திரம். எத்துணை ஆயிரவர் வரினும் அவர்க்கெல்லா மன்னமளிப்பது.

அக்கி } அக்கினி. அஷ்ட திக்குபா
அங்கி } லகருளொருவன். அக்கினிதேவன்.

அக்கிசுலி—குமாரசுவாமி.

அக்கிரஜன்மன்—பிரமா. (அக்கிரம் முதல்; ஜன்மன்—பிறந்தவன்.)

அக்கினிக்கண்ணன்—சிவன்.

அகி

அக்கினிகர்ப்பை—பூமிதேவி.

அக்கினிகுமாரன்—குமார தெய்வம்.

அக்கினிகோத்திரப்பட்டர்—ஆந்தரதேசத்திலே விளங்கிய ஒரு சம்ஸ்கிருதபண்டிதர்.

அக்கினிசயனம்—இல்தோர் யாககருமம். யாக கருத்தர அடைய வேண்டியபயனைத் தபன் என்னும் அக்கினிபிணது புத்திரர் பதினெழுவரும் அபகரித்துக்கோடலின் பரிசாரமாகச் செய்யப்படுவது.

அக்கினிஜன் } குமாரதெய்வ
அக்கினிஜன்மன் } ம்.

அக்கினிகவோத்திர—இவர்கள் ஒருபாற் பிதர்கள்.

அக்கினிதியோதன்—கிருஷ்ணனிடம் விவாகம்பேசிப்போன ருக்குமிணினுதனாகிய ஓர்ந்தணன்.

அக்கினிதேசியன் } துரோணசா

அக்கினிவேசன் } ரியருக்குத்த
ஊர்வேதங் கற்பித்த குரு.

அக்கினிதேவன் } பிரமாவின்
அக்கினி } புத்திரனென்பர் ஒருசாரார். மற்றொருசாரார் கசியபனதுபுத்திரனென்பர். இவனுக்குக் கால்முன்று, நாஏழு, முகம்இரண்டு, வாகனம் ஆட்டெக்கடா, பாரி சுவாகாதேவி, புத்திரர் பாவகன், பவமானன், சுசிஎன் மூவர்.

இராஜதானி தேஜோவதி. அர்ச்சனனுக்குக் காண்டவம் கொடுத்தவன் இவ்வக்கினிதேவனே. அக்கினி திரேதாக்கினி, பஞ்சாக்கினி என இருபாற்படும். திரேதாக்கினி ஆகவனியம், தக்ஷிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என மூன்று மாம். அவை முறையே கிழக்குத் தெற்கு மேற்குத் திசைகளிலே வேதியில்வளர்க்கப்படுவன. பஞ்சாக்கினி முன்னைய மூன்றனுடிக் கவ்வியம் அபசவ்வியம் என ஐந்

அகி

துமாம். இவையிரண்டும் வேதியில் ஈசானதிக்கில் வளர்க்கப்படுவன. அக்கினியானது பூதங்களுள்ளே நடுகிலையுடையது. அஃதரூபமும் ரூபமுமுடையது. மகாவிருடிகள் இவ்வக்கினியினது அருந்த சக்திகளேக்கண்டு. அதுவே விண்ணுலகத்திலே சூரிய சந்திராதியரிடத்திலே சோதியாகவும், மேகத்திடையிலே மின்னலாகவும், பூமியிலே தீயாகவும், சமுத்திரமத்தியிலே வடையாகவும், சீவகோடிகளுடையவுதரத்திலே ஜாடராக்கினியாகவு மிருந்து சகலலோகங்களுயுமொரு சிறு கணப்போதிலே தரிசித்து மீளுகின்றனதென வேதத்திலே கூறப்பர்.

இவ்வக்கினி மண்டலத்திலேயுள்ளார் அக்கினிதேவர்கொணப்படுவார்கள். அவர்கள் அரலர் என்னும் பெருகூடையராய் நாற்பத்தொன்பதின்மராவர். அவருடடலைமைபெற்றவன் அபிமாலுக்கினிபெணப்படுவன். அவன் மைந்தரே பாவகன் பவமானன் சுசிஎன்னும் மூவரும். அம்மூவருக்கும் நாற்பத்தைந்த புத்திரருளர்.

அக்கினிபுராணம்—ஆக்கினேய புராணம். அது வியாசர்செய்தது.

அக்கினிபுவன்—குமார தெய்வம்.

அக்கினிமணி—சூரியகாந்திக் கல்.

அக்கினிமித்திரன்—புஷ்பமித்திரன்மகன். சிருங்கிகளுளொருவன்.

அக்கினிமுகன்—இவன் குரபன் மனுக்குப் பதுமகோமனையிடத்திப்பிறந்த புதல்வருளொருவன்.

அக்கினிவர்ச்சன்—குதசேஷன். இவன் மகாபௌராணிகன்.

அக்கினிவர்ணன்—சுதர்சனன் மகன். இவன் இராமன் பரம்பரையில் இருபத்தாறாவது வழித்தோன்றல். இவன் சிற்றின்பத்தின் மூழ்கினவனாயிராச்சிய முறையறி

அங்

யாது அரசுபுரிந்தவன்; இவனுக்குப்பின் இவன் மனைவி இராச்சியத்தைச் செவ்வேநடத்தினள்.

அக்கினிவேசன்—இக்ஷுவாகுவின்னது தம்பியாகிய அரிஷியன்வமிசத்துத் தேவதத்தன்மகன். இவன் ஞானிடாகி ஜாதகர்ணமகாலிருஷியெனப்பெயர்ப்புண்டான். இவன்வமிசத்துப் பிராமணகுலம். அச்சினிவேசிபாயனம்எனப்படும்.

அக்கினிஷ்டோமம்—வசந்தகாலத்தில் ஐந்துதனங்களிலே செய்துமுடிக்கற்பாலதாகியஒருயாகம்.

அக்கினிஷ்டோமன்—சட்சர்மனுவினது மகன்.

அக்குருரன்—சுடபற்குன்ன மூத்தமகன். விருஷ்ணீவமிசத்துச் சாத்தியமிவனும் சிறியபிதாப்பெரியபிதாப்பிள்ளைகள்.

அக்குரோதன்—அயுதாயுமகன்.

அங்கன்—(1) உன்முகன் சேஷ்டபுத்திரன். இவன் பாரி சுந்தி. இவன்புத்திரன் வேனன். (2)யயாதியினது நான்காம்புத்திரனாகிய அணுவமிசத்துப் பலி புத்திரன்.

அங்கசன்—மன்மதன்.

அங்கதபுரம்—இமயமலைக்குச்சமீபத்திலேயுள்ள ஒரு பட்டணம். இலக்ஷுமணன் குமாரனாகிய அங்கதனால் நிருமிக்கப்பட்டது.

அங்கதன்—(1) வாலிமகன். இவன் தாய்தாரை. இவ்வங்கதனை ராமர் தமது சேனாபதிகளு ளொருவனுக்கி அவனை ராவணனிடந்துதுபோக்க, அவன் பேசிய தானது அதி சாதுரியமும் வாக்குவிலாசமும் அதி மாதூரியமும் மிகுவசிகரமுமுடையது. (2) (இக்ஷுவாகுவமிசம்) இராமருடைய தம்பி இலக்ஷுமணனுடைய புத்திரன். இவனே அங்கதபுரத்தை நிருமித்தவன்.

அங்கதேசம்—கங்கையும் சரயுவும்

அங்

ஞ்சங்கமிக்கின்றதேசம். இது சிவபிரான் மன்மதனைளித்த அங்கம்போக்கியவிடத்தைத் தன்னகத்தேயுடைமையால் அங்கதேசமென்பெயர்பெற்றது.

அங்கர்—அங்கநாட்டி. லுள்ளோர்.

அங்கனை—உத்தரதிசைக்குக் காவல்புண்ட பெண்யானை.

அங்காதிபன்—அங்கதேசத் தரசன்.

அங்காரகன்—(1) ஏகாதசவுருத்திரரு ளொருவன். (2) செவ்வாய். நவக்கிரகங்களுள் ஒன்றாகிய இச்செவ்வாய் சிவந்தமேனியுடைமையின் செவ்வாயெனவும், அந்நிறம் பேதித்துத் தோன்றுமாயின் பூமியிலே நோய் கொடிய புத்தம் முதலிய வற்பாதங்களுண்டாதற்காரணமாமெனவும், பூமகனைவஞ் சொல்லப்படும்.

அங்காரவர்ணன்—சோமசிரவ தீரத்திலே அர்ச்சனனோடு யுத்தஞ்செய்து அவன்விடுத்த அக்கினிபாணத்தாற்றிக்கப்பட்டிவெற்றுருக்கொண்டு சித்திரரதன்என்னும் பெயரோடு அந்தரத்திற் பறந்துபோன ஒரு கந்தருவன். இவன் சொற்படியே பாண்டவர்கள் தெளமியமுனிவரைத் தமக்குப் புரோகிதராகக் கொண்டார்கள். இவன்பாரி கும்பினசை.

அங்கி—அக்கினிதேவர்.

அங்கிரசன் (1) பிரமமானச புத்திரன் (2) திரரு ளொருவனுக்கிய இவனுக்குப் பிரகஸ்பதி, உத்ததியன் என இருவர் புத்திரரும் யோகசித்தியெனவொரு புத்திரியும் பிறந்தார். யோகசித்தி பிரபாவசகைமணந்த விசுவகர்மாவைப் பெற்றவன். முன்னொருகாலம் தேவர்கள் தாங் கொடுத்த அவிகளை அக்கினிதேவன் வகிக்காது கோபித்தேக, அவர்க்கு

அசு

ப்பிரதியாக அங்கிரசனை வைத்துத் தமது கருமத்தை முற்றுவித்தார்கள். அஃதுணர்ந்து அக்கினி திரும்பிவர, அங்கிரசன் அவரைப் பிரதமாக்கினியாகவைத்துத் தான் சாருபம்பெற்று அவர்க்குப் பிரதமபுத்திரனாயினான். இவ்வாறுகிய அங்கிரசன் சிவையை மணந்து, பிரகசோதி, பிரககீர்த்தி, பிரகமுகன், பிரகமதி, பிரகபாணன், பிரகஸ்பதி, பிரக பிரமா என எழுவர் புத்திரரைப் பெற்றான். பின்னரும் சினீ, வாலி, குகு, அர்ச்சிஷ்மதி, மகாமதி என ஐவர் புத்திரிகளைப் பெற்றான். இவ்வெல்லோரும் அக்கினி ரூபமேயுடையர். (2) உன்முகன் புத்திரன்; அங்கன்தம்பி; பாரிஸ்மிருதி.

அசுகன்—சுமந்துமகன்.

அசங்கன்—(ய) அக்குருரன் தம்பிகளு ளொருவன்.

அசுனை—பலியினது பாரி: வாணசுரன் தாய்.

அசமஞ்சசன்—சகரனுக்குச்சகேசியிடத்திற் பிறந்தபுத்திரன். இவன் துஷ்டகுணத்தை நோக்கி இவனைச் சகரன் தன்னிராச்சியத்திற்கு வெளியே தள்ளிவிட்டான். இவன்மகன் அம்சுமந்தன்.

அசி—காசிக்கருகேயுள்ள ஒருநதி.

அசிக்கினி—(1) தக்கன் இரண்டாம்பாரி. இவன் அறுபது புத்திரிகளைப் பெற்றவன். (2) ஒருநதி.

அசிதை—அப்சர ஸ்திரீகளு ளொருத்தி.

அசிபத்திரம்—இஃது ஆயிரயோசனை வட்டமாயுள்ள ஒருநகரம். மிகக் கொடிய சூரிய கிரணம் போன்றவும், அக்கினிக்குண்டம் போன்றவும், வாளாயுதம்போன்றவுமாகிய இலைகளையுடைய மரங்களையுடையது. அங்குள்ள

அசு

மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் துன்புறுத்தப்பட்டோடும் பாபிகளை இம்மரங்கள் ஊறுசெய்து வருத்து மியல்புடையன. ஆகவே இந்நகரம் கொடிய பாபிகளுக்கேயுரியது.

அசுமகன்—(1) [இ] கல்மாஷபாதன்மகன். இவன் தாய் பிரசுவவேதனையால்வருந்த வசிஷ்டர் பிரகுதிபாஷாணம்என்னும் கல்லால் அவன்வயிற்றைத்தட்டவுதலும் இவன்பிறந்தானாகலின், அசுமகன்என்பெயர்பெற்றான். (அசுமம்-கல்) இவன்மகன் மாலகன். மாலகன் நாரீகவசனெனவும்படுவன். (2) விதேகதேச ராசாவாகிய ஜனகன் தன் பந்துக்களையிழந்த துக்கத்தால் உலகவாழ்வை வெறுத்துக் காட்டுக்கேகத்தணித்தபோது, அவனுக்குப் பிரபஞ்சவியல்பையுணர்ந்தி ஞானோபதேசஞ்செய்து அவனை ராஜாங்கத்தைக் கைவிடாமற் மறித்த ஒரு பிராமனோத்தமன்.

அசுரர்—தேவ சத்துருக்கள், அமிர்தங்கொள்ளாதவர்கள். இவர்கள் தைத்தியர், தானவர் என இரு வமிசத்தார். இரணியாக்ஷன், இரணியகசிபன், பலி, வாணசுரன் முதலியோர் தைத்தியர். சம்பரன், தாரகன், விப்பிரசித்தி, நமுசி, அந்தகன் முதலியோர் தானவர்.

அசுரேந்திரன்—தாரகாசுரன்மகன். வீரவாகுதேவராம்கொல்லப்பட்டவன்.

அசுவதீர்த்தம்—கங்கையிலே காலாந்தி வந்து கூடுகின்றவிடத்திலுள்ள தீர்த்தம். காதி தன் புத்திரி சத்தியவதியைக் கொள்ளவந்த இருசிகளை ஆயிரங்குதிகாக்கேட்க, அவ்வுசுவங்களை இருசிகன் இவ்விடத்திலே பெற்றமையால் இப்பெயர்பெற்றது.

அசு

அசுவத்தாமன்—தரோணன் கிருபிபித்தபுப் பெற்ற புத்திரன். இவன் சிரஞ்சீவி. பாரத யுத்தத்திலே அசுவத்தாம னென்னும் யானையொன்றிற்கு, அதனை வாய்ப்பாகக்கொண்டு பாண்டவர்கள் அசுவத்தாமன் இறந்தானென்று தரோணன் காதில் வீழமானு சொல்ல, அல்லுன்மைபெனக்கொண்டு தரோணன் மூர்ச்சையாகிவிழ்ந்து திட்டத்துயுமொற்கொல்லப்பட்டான். அதனைப்பின்னர் உணர்ந்த அசுவத்தாமன் தரோயதை பெற்ற பிள்ளைகளை யெல்லாம் கொன்று பழிவாங்கிவந்து பரிக்ஷித்துவையும் சர்ப்பத்தில் அழிக்க முயன்றான். அதனைக் கிருஷ்ணன் தடுத்தப் பரிக்ஷித்துவைக் காத்தனர்.

அசுவசேனன்—தகஷன் மகன். இவனைக் காண்டவதகனத்திலே சாகாமல் தேவேந்திரன் காத்தான். பின்னர் இவன் நாகாலதிரமாகி கன்னலிடமிருந்து, கன்னன் ஏவியபோது அர்ச்சுனன்கிரீடத்தைச் சேதித்துச் சென்றவன்.

அசுவபதி—மத்திரதேசத்தை யாண்டவோரரசன். இவன் சந்தான விச்சையால் பதினெண்ணாண்டு சாவித்திரியை நோக்கித் தவங்கிடந்து அவளருளால் சாவித்திரியைப் புத்திரியாகப் பெற்றவன். (2) கைகேயி தந்தையாகிய கேகயதேசராஜன். இவன் மகன் யுதாகித்து.

அசுவமேதம்—ஒரு யாகம். அவ்வியாகத்தைச் செய்ய விரும்புவவன் ஒரு சிறந்த குதிரையை அலங்கரித்து அதன் நெற்றியிலே அவ்வியாக வரலாறு வரையப்பட்ட ஒரு பட்டங்கட்டி அதற்குக் காப்பாக ஒரு சேனையையும் புறத்தே செல்லச் செய்து அத

அசு

னைத் திக்குகள்தோறும்னுபட்டவன். அதனைச் சத்துருக்கள் பற்றிக் கட்டுங்காலையில் அவர்களை வென்று அதனை மீட்டு அச்சத்துருக்கள் கொடுக்குந் திறைகளோடு தனது திரவியமுஞ் செலவிட்டுச் செய்யப்படுவதாகிய யாகம் அசுவமேதமெனப்படும். இங்ஙனநூறு அசுவமேதஞ்செய்தவன் இந்திரபதம் பெறுவன்.

அசுவினி—நகைத்திரமிருபத்தேழிலொன்று.

அசுவினிகேவரன்—சூரியன்பாரியாகிய வடவாருபமபெற்ற செளஞ்ஞாதேவியினது நாசியிற் பிறந்தோர். இவர் இருவரும் அதிரபர். இவர்கள் தேவ மருத்துவர்கள். இவர்கள் ஓரிடத்துவசிக்காதலகெங்குஞ் சஞ்சரித்து ஓளவுதம், சஸ்திரம் என்னுமிருபிரயோகமுஞ்செய்து அற்புதவைத்தியம்புரிபவர்கள். இவர்களது ருபியாகிய சுகன்னிகை என்பவளையும் அவளுக்கு விதிவழியாய் த்த குரூபமுந் திரோனாயுமுடையனாகிய சியவனையுந் கண்டு, அவனை நோக்கி, இவனையேன் மணந்தனை என, துங்குற்றமோரீர் பிறர்குற்றமாராய்தலென்னையென்றான். அது கேட்ட தேவமருத்துவர் நன்குற்றம் யாசென்றனர். அவன் எனது நாயகன் குற்றங்களைத் தீர்ப்பீரேல் சொல்லுவேனென்ன, அதற்குடன்பட்டுச் சியவனனை இளங்குமரானுக்கி இனிக் கூறுகவென்றார். அதனைக் கண்டசுகன்னிகை, இன்று நம்தவந் கைகூடி நென்றுமகிழ்ந்து அவர்களை நோக்கி, ஐயன்மீர், நீர் தேவமருத்துவராகவும் உம்மை அத்தேவர்கள் யாகங்களில் வைத்துக்கொண்டாடா தொழிவது யாதுபற்றியோவென்றான். அது கேட்டு வெள்கிய அசுவினிகேவ

அசோ

ர் அவனை வியந்துவாழ்த்திப்போயினர். அசுவினிகேவரிடம் சியவனன் தான் பெற்ற நன்றியை மறவானாகித் தனது மாமனாகிய சரயாதியை ஒரு யாகஞ்செய்யவும் அதிலே தேவர்களோடு அசுவினிகேவர்களுக்கும் அவிகொடுக்கவும் வேண்டினான். அவ்வாறே அவன் அவிகொடுக்க இந்திரன் சினந்து தனது சக்கிராயுதத்தை எடுத்தான். அசுவினிகேவரால் அவனுக்குக் கையிலே சோர்வாதமுண்டாக, இந்திரன் இதுனைத்தீர்ப்பீரேல் எம்மோடு சமானாகக்குவேமென்றிரப்ப, அவர்கள் அந்நோயை நீக்கி அன்றுமுதல் தேவர்களோடு சமநிலை பெற்றார்கள்.

அசோகவர்த்தனன்—சந்திரகுப்தன் பௌத்திரன். இவன் மகத தேசராசர்.

அசோகன்—(1) தசரதன் மந்திரிகளுளொருவன். (2) புத்தன். (3) ஓராசன். இவன் பௌத்தசமயத்தைப் பெரிது மபிவித்தி செய்தவன். செங்கோன்மையிலுஞ் சிறந்தவனுய் விளங்கினவன். இவன் 2192 வருஷங்களுக்குமுன் மகததேசத்திலரசுபுரிந்தவன்.

அச்சுதன்—(1) சிவன். (2) விஷ்ணு. அச்சுததீக்ஷிதா—இவர் தம் பெயரால் அத்துவைதவேதார்த்தசாஸ்திரமொன்று செய்த சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்.

அச்சுதரகுநாதன்—சம்ஸ்கிருதத்திலே ராமாயண சார சங்கிரகஞ்செய்தவர்.

அச்சுமகன்—அசுமகன்கண்க.

அச்சோதம்—ஒரு வாவி. இஃது அச்சோதையென்னும் நதிக்கு உற்பத்தித்தானம். குபேரனுடைய சயித்திர ரதமென்னும்

அஜி

நந்தனவனம் இவ்வாவிக்கரைக் கண்ணது.

அச்சோதை—ஒரு புண்ணியநதி. அச்சோதை முந்திய ஓன்மத்திலே மரிசிபுத்திராரகிய பிதிர்கணங்களுக்கு மாணசுகன்னிகையாகப்பிறந்து, அப்பிதிர்களாலே நிருமிகப்பட்ட அச்சோதமென்னும் சரோவரதீரத்தில் ஆபிரந்தேவவருஷந் தபசுசெய்து அவர்களை மகிழ்விக்க, அவர்கள் திவ்வியாலங்கார பூவிதர்களாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாணர்கள். அவள் அப்பிதிர்களுள்ளே தனக்குத் தந்தைமுறையுடைய மாவசன் என் பவனைத் தனக்குக் கணவனுகுமாறு வேண்டினள். அது கேட்ட பிதிர்கள் சினந்து அவனை நோக்கி உன் தபசு குலைகவென்று சபிக்க, அவள் யோகப் பிரஷுடையாகிச் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழ் நோக்கி விழ்ந்து பூமியிற்படியாது அந்தரத்திலே நின்றாள். அங்கே நின்றபடியே அவள் மீண்டுப்பிதிர்களை நோக்கித் தவஞ்செய்ய அன்று அமாவாசை ஆதலால் அத்தினத்திலே பிதிர்களை நோக்கிச் செய்யப்படும் அற்ப தபசுகளையும் அப்பிதிர்கள் அக்ஷயமாகப் பாலித்துத் திருப்தியடைவதயல்பாதலின், அவள் தபசுக்கு மகிழ்ந்து, நீ தேவர் செய்யுங்கரு மபலத்தையெல்லாம் அதுபவித்து இருபத்தெட்டாவது துவரபரயுகத்திலே மீன்வயிற்றிலேபிறந்து சத்தியவதியெனப்பெயர்பூண்டு விளங்கிப் பராசரரால் வியாசரைப்பெற்று, அப்பால் சந்தனுவுக்குப் பாரியாகி, விசித்திரவீரியன் சித்திராங்கதன் என்போரையின்று, ஈற்றில் அச்சோதையென்னும் புண்ணிய நதியாகக்கடையென்று வரமளிந்து மறைந் தார்கள்.

அஜ்

அஜகரன்—இரகசியமான பிரம ஞானத்தைப் பிரகலாதனுக்குப் தேசித்த மகாவிருஷி. இவர்தான் சிரமம் சையகிரிச்சாரலின் கண்ணன்.

அஜகவம்—சிவன் வில்லு

அஜகன்—புருவன் வமிசத்தானு கிய ஜன்னுவினது பௌத்திரன்.

அஜமீடன்—அஸ்திபுத்திரன். இவன் புத்திரர் பிருகதிஷன். நீலன், ரிக்ஷன் எனமுவர். பார்த்திஷ, பாஞ்சால, கௌரவவமிசங்கள் இவனுண்டாயின.

அஜமுகி—சூரபன்மன்றங்கை. காசிபன் ஆட்டுருக்கொண்டு மறியுருக்கொண்டு நின்றமாயையைக் கூடிப்பெற்றபுத்திரி. சூரபன்மனருலத்துக்கு நாசகாரணமாகப் பிறந்தவன் இவனே.

அஜன்—(1) இ. ரகுபுத்திரன். இவன்மகன் தசரதன். விதர்ப்பராஜபுத்திரியாகிய இர்துமதியினது சுயம்வரத்துக்குப்போன அஜன் வழியிலெதிர்ப்பட்ட ஒருயானை மீது பாணந் தொடுக்க, அவ்வி யானை தனது பூர்வ ரூபமாகிய கந்தருவனாகி, இருடிசாபத் தால் யானையுருப்பெற்றமை கூறித்தனக்கு அஜனால் விமோசன முண்டாயதுபற்றி அவனுக்குத் தானுணர்ந்திருந்த அஸ்திரவித் தையின் துண்மைகளை யுபதேசித்து அந்தாஞ்செல்ல, அஜன் அவ்வித்தியாசாமர்த்தியத்தால் சுயம் வரத்துக்கு வந்திருந்த அரசரையெல்லாம் புறங்கண்டு இர்துமதியையும் மணம்புரிந்தான். காளிதாசகவி அஜனுடைய பிரதாபத்தை யெல்லாம் மிகச்சிறப்பாக வெடுத்துக்கூறுவர். (2) திருதன்மகன். (3) பிரமன் (4) சிவன் (5) விஷ்ணு (6) மன்மதன்

அஜாதசத்திரு—(1) தருமராஜா. (2) விதாரன் புத்திரன் இவன்

அஜா

கலி இரண்டாயிரத்தைநூற்றா நூற்றத்தொன்பதிலே மகத தேசத்துக்கு அரசனாகமுடிநித்தவன். இவன் வமிசத்திலே சிசுநாகன்முதலிய அரசர்பிறந்தார்கள். இக்காலவரையறை “டக்டர் பூலர்” நிச்சயித்தது.

அஜாமியன்—கன்னியாகுப்ச புரத்திலிருந்த மகாபாசகனாகிய ஒரு பிராமணன். இவன் மனைவி ஒரு குத்திரப்பெண். இவன் அந்நியகாலத்திலே தன்மகன் நாராயணனைக் கூவியழைத்துக்கொண்டே கெவியோகமாயினன். அந்நாராயணராமவிசேடத்தால் காலதாது அவனை விடுத்தப்போக அவன் மீளவும் உயிர்பெற்று மீக்கபக்தி யுடையனாயினன்.

அஜிகர்த்தன்—சனசேபன் தந்தை. இவன் சில வேதகீதங்களுக்குக் கர்த்தன்.

அஜிதன்—(1) பிரமா. (2) விஷ்ணு. (3) சிவன்.

அஞ்சகன்—குனிபுத்திரன்.

அஞ்சலநாயகி—திருமயிலாடுதுறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அஞ்சனபருவன்—கடோற்கசன் புத்திரன். இவன் பாரதயுத்தத்தில் அசுவத்தாமனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

அஞ்சனம்—மேற்றிசைக்காவல்பூண்ட ஆண்யானை.

அஞ்சனாகுபிஅம்மை—திருக்கற் குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அஞ்சனவதி—ஈசானியதிக்குக் காவல்பூண்ட பெண்யானை.

அஞ்சனே—ஓர்ச்சரப்பெண். இவள் ஒருசாபத்தாற் குஞ்சரன்என்னும் வானரனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து இச்சித்த ரூபங்களை யெடுக்குர் வன்மையுடையநாய

அஞ்

ஒருநாள் மனுஷரூபமுள்ள ஓரிளம்பெண்ணாகி வாயுபகவானைக் கூடி அதுமானைப் புத்திரனாகப் பெற்றவள். அதன்பின்னர் கேசரியென்னும்வாநரனைமணம்புரிந்து அவனுக்குமனைவியாயினவள் அஞ்சுமான்—சகரன் பௌத்திரன். அசமஞ்சசன்புத்திரன். அஞ்சுலன்—சாணக்கியன். அஞ்சைக்களத்தப்பர்—திருஅஞ்சைக்களத்திலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

அடிதானவன்—அந்தகன் மகன். இவன்சுயரூபத்தோடிருக்குங்காறும்சாகாமலும் வேற்றுருக்கொள்ளும்போது சத்துருக்களாலறக்கவும் வரம்பெற்றவன். ஒருநாள் பார்வதிதேவியாருடைய ரூபமெடுத்துச் சிவனை வஞ்சிக்க எத்தனித்தபோது அவரார்த் கொல்லப்பட்டவன்.

அடியார்க்குநல்லார்.—சிலப்பதி காரவுரையாசிரியர். இவர் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முந்தியவர்.

அட்டாங்க விருதயம்—இது தூற்றிருபது அத்தியாயங்களால் ஆயுள்வேதம் முழுதும் கிரமமாகக் கூறும்நூல். வடமொழியிலே வாக்க்பரால் செய்யப்பட்டது.

அணிகோண்டகோதை—திருமுல்லைவாயிலிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். அணியியல்—மதுரைத் தமிழ்ச்சங்ககாலத்திலே யிருந்து பின்னிறந்துபோன ஒருஅலங்காரநூல் அணு—யயாதி புத்திரருளொருவன்.

அணுகன்—விப்பிராஜன்மகன். இவன் சகுனிபுத்திரி கீர்த்திமதியை மணம்புரிந்தவன்.

அண்ணாமலை—அருணசலம். அதங்கோட்டாசான், அகத்தியர்

மாணுக்கருளொருவராய்த் தொல்காப்பியர் செய்த தொல்காப்பியத்தை அரங்கேற்றக் கேட்டவராகிய காரணிகர்.

அத்சிரசு—பரிதானம் வாங்குவோர்புகும் நரகம்.

அதர்மன்—வருணனுக்கு ஜேஷ்டாதேவியயிற்றிற்பிறந்த புத்திரன். இவன் மனைவி நிருதிபுத்திரியாகிய இம்சை. இவன் தங்கை சுரநிந்தை. பயன். மகாபயன், மிருத்தியு என்போர் இவன்புத்திரர்.

அதர்வவேதம் } — நான்காம்
அதர்வணவேதம் } வேதம். இவ்வேதம் சத்துருநாசத்திற்காக அநேக மந்திரங்களை யுடையதாயினும் மற்றைய வேதங்களைப் போலவே வைதிக கிரியாதுட்டானங்களுக்கு வேண்டற்பாலனவாகிய தோத்திரங்களையும், அநேக சூத்தங்களையுமுடையது. இதற்குறப்படும் சத்துருநாசமந்திரங்கள் ஆபத்தாநிவிர்த்திக்காக ஒதப்படுவன. (வேதங்காண்க)

அதர்வணசாரியன்—பாரதத்தைத் தெலுங்கில்மொழிபெயர்த்தபண்டிதன்.

அதலம்—கீழலகங்களுளொன்று. அது வெள்ளிமயமானது. அதில் வசிப்போர் நாகர்.

அதிகன் } —(1) இவன் தனக்
அதிகமான் } குக்கிடத்த அயிர்த்ததையும் கருநெல்லிக் கனியையும் தானுண்டு உடம்பு பெறுதலுனைவக்குக்கொடுத்தபெருவள்ளல். (2) ஔவைசகோதரன். இவனே தான் பிறந்தவுடன் தன்னைவிட்டுப்போக வருந்திக்கலங்கிநின்ற தாயைநோக்கி, “கருப்பைக்குணமுட்டைக்குள் கல்லினுட்டேரைக்கும்” என்றகவியொல்லி யாற்றினவன்.

அதிகாயன்—[ரா] நாவணனுடைய மகன். இவன் பிரமாவின்

அதி

ம் அவத்தியகவசம்பெற்றவன். இவ்வுருக்கொல் பிரமாஸ்திரம் விட்டுக்கொல்லப்பட்டவன். அவத்தியகவசம்-வதம்பெருக் கவசம்.

அதிசாந்திரன்—சந்திரன். (2) அதிசந்திரமின்னான்—திரு அச்சி அபாக்கத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

அதிசுரன்—எனது நாயனாரைக் கொன்ற பாதகன். (2) சிங்கமு காசுரன் மகன்.

அதிதி—சூசன்மகன்: ராமன்பெனத்திரன்.

அதிதி—(1)தகைந்தாய். (திதிஇல்லது அதிதி: பகலிவற்றகாலம். சிருஷ்டிக்குமுன்னுள்ள காலம் என்பது பொருள்), (2) தகைன்மகன். இவன் கசியபன் பாரி. இவன் புத்திரர் ஆதித்தியர். இந்திரன் முதலியவர்களும் இவனுடைய புத்திரரெனக் கூறப்படுவர்.

அதிபத்தநாயனார்—நாகபட்டணத்திலே பரதவர்குலத்திலே அவதரித்துச் சிவபக்தியிற் சிறந்தவராகவிளங்கியவியர் தமக்குத்திரைந்தோறும் அகப்படுகின்ற முதல்மனைவியிற்று அப்பொருளைச் சிவ தொண்டிடுக்கே விட்டு வருபவர். சிலதினங்களாக ஒவ்வொருமனைகப்பட்ட, நியமப்படி அவற்றைச் சிவதொண்டிடுக்கே காக்கப்பட்டினியினால் வருந்தியவழியும் தமது பக்தியை நிலைநிறுத்த, அஃதுணர்ந்தருளியசிவபெருமான் அருள்புரிந்து துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கப்பெற்றவர்.

அதிரதன்—(அம்) சத்தியகர்மன்மகன். இவன் கங்கைக்கரையில் வந்தடைந்த குந்திசிகுவாகிய கர்ணனை யெடுத்துவளர்த்தவன். இவன் மனைவி விராதை.

அத்

அதிருசியந்தி—(1) அருந்ததி. (2) சக்தியினது மனைவி.

அதிவீரராமபாண்டியன்—பாண்டியர்வழியிற்றேன்றிய வேரரசன். இவன் தமிழில் நடைதழுதலிய அநேக நூல்களியற்றியவன். வரதுங்கபாண்டியன் தம்பி. இவன்விளங்கியகாலம் சாலிவாகனசகம் எழுதாற்றறுப்பத்தெட்டுஎனச் சில கற்சாசனங்களால் நிச்சயிக்கப்படும்.

அதிஷ்டானபுரம்—சேதி தேசத்து ராஜதானி.

அதினன்—சஹதேவன் புத்திரன். அதுலகீர்த்தி—அதுலவிக்கிரமனுக்குப்பின் மதுரைக்கரசனான பாண்டியன்.

அதுலவிக்கிரமன்—இவன் சமரகோலாகல பாண்டியனுக்குப்பின் மதுரையி் லரசசெய்திருந்த பாண்டியன்.

அதுர்த்தரஜசு—சூசநாபன்மகன். அதோகூடினன்—விஷ்ணு.

அத்தியகூடரம்—ஒங்காரம்.(பிரணவம்.)

அத்தியான்மராமாயணம்—விசுவாமித்திரராரற் செய்யப்பட்டவோருபதேசநூல்.

அத்தியான்மர்—அண்ட பிண்டம் இரண்டிலும் வியாபகமாயுள்ளவாயுக்கள் பதினென்று மிப்பெயர்பெறும்.

அத்திரி—பிரமாவின்னுடைய மானச புத்திரருளொருவன். மனைவி அருகைய. இவன் தனது தபோ பலத்தால் சோமதூர்வாசத்தாத்திரேயர்களைப்பெற்றவன். இவ்வத்திரி பிரஜாபதிகளுளொருவன், சந்திரன் இவ்வத்திரியினது கண்களினின்றும் தோற்றியதென்று இரகுவம்சம் முதலிய நூல்கள் கூடும். இராமரைத் தண்ட

அத்

காரணியத்தில் இவ்விருஷிகண்டபொழுது அவரைத் தமது ஆச்சிரமத்திற்குழைத்து உபசரித்தாரென்று இராமாயணம் கூடும். இவர் சப்த இருஷிகளுளொருவர்.

அத்திரிகை—ஒர்ப்சரப்பெண்.

அத்துவைதம்—இது பிரமமல்லது வேதில்லையென்பதே தனக்குச் சித்தாந்தமாகக்கொண்ட வேதாந்த மதம். பிரமம், அவித்தை என இருபதார்த்தங்கள் இம்மதத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும். அவற்றுள் பிரமம்சத்தியம், ஞானநந்தாத்மகம், நிர்விகாரம், நிரவயவம், நித்தியம், நித்தோஷம், விபு என்னும் ஏழு லக்ஷணமுடையது. அவித்தை, அபாரமார்த்திகம், சதசத்தவிலக்ஷணம்,சடம், சவிகாரம், சாவயவம், அநாதிராந்தம், அஞ்ஞானரூபம் என்னும் லக்ஷணங்களுடையது. பஞ்சபூதங்கள் அவித்தையினது காரியங்கள். அவற்றுணின்றும் திரிகுணக்கலையையாடிச் சத்துவகுணத்தின் கூறுகிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் அந்தக்கரணம் நான்கு முண்டாகின்றன. ரசசால் கன் மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் பிரணன் ஐந்தும் உண்டாகின்றன. இவையெல்லாம் சூக்குமதேககாரணம். தமோகுணத்தின்கூறுகிய அபஞ்சிகிருத பூதங்களினாலே பஞ்சிகிருதபூதங்களுண்டாம். இவையே ஸதுலதேகமாம். பிரபஞ்சநாசம் பிரளயமெனப்படும். மோக்ஷசாதனமாவன நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம் விஷயபலைவராக்கியம் முழுட்சத்துவம் என்பன. இவற்றுற் பிரமந்தவிர வேதில்லையெனக்காண்டல் மோக்ஷம்.

அத்துவைதாநந்தன்—வேதாந்தநூலுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்

அந்

தவர். சதாநந்தர்க்குப் குரு. அந்ருயை—(1) அத்திரிபாரி. ஸ்ரீராமன்வனவாசத்துக்கண்டண்டகாரணியத்தில் அத்திரி ஆச்சிரமத்துக்குச்சென்றிருந்தபோது இவ்வருகைய சேதக்குப்பெண்களுக்கூரிய ஒழுக்கங்களெல்லாம் உபதேசித்து உனக்குச்சுமங்கலியே லோப மில்லாதிருக்கக்கடவதென்றோர்வதித்து அநேக வஸ்திராபரணங்களுங்கொடுத்தவன். (2) அசுருந்தலே தோழி.

அநந்தநேயி—புத்தர் காலத்திலே உச்சயினியிலே அரசுபுரிந்திருந்த பிரத்தியோதன் தந்தை.

அநந்தவஜ்யம்—தருமபுத்திரன் சங்கு.

அநந்தவிரதம்—இதுபுரட்டாசிமாசத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சதுர்த்தசியில் அதுட்டிக்கப்படுவதாகிய அநந்தபத்மநாபன் விரதம். இது பாண்டவர்கள் வனவாசஞ் செய்தபோது கிருஷ்ணனாற் கூறப்பட்டது. அது மகத்தான ஐசுவரியங்களைக்கொடுக்கவல்லது.

அநந்தன்—(1) ஆதிசேஷன். (2) விஷ்ணு. (3) சிவன். (4) கிருஷ்ணன். (5) பலதேவன். (6) வாசுகி. (7) பிரமம். (8) ஆகாயம். (9) புத்தருடைய பிரதமசேஷருளொருவன். இவனே கௌசாம்பியி் லரசசெய்திருந்த உதயணன் மனைவியர் ஐஞ்ஞாற்றுவருக்கும் பெளத்தமதோபதேசஞ் செய்தவன்.

அநந்தை—(1) பார்வதி. (2) பூமி. அநந்தியஜன்—காமதேவன். (தசகுமாரசரித்திரத்திற் பிரயோகம்)

அநபாயன்—ஒரு சோழன். இவனே சேக்கிழாரைக்கொண்டு பெரியபுராணஞ்செய்வித்தவன். இவனுடைய அரசின்செம்மையை யும்கீர்த்தியையும்நோக்கி அக்கா

அந்

லத்துப் புலவரொருவார்களால்
யவென்பவருமாறு:—

“அன்னையோலெவ்வுயிருந் தா
ங்குமன்பாயா-நின்னை யாரொப்
பார்நிலவேந்த-ரன்னதே-வாரிபு
டைகுழந்த வையகத்திற்கில்லை
யாற்-சூரியனேபோலுஞ்சுடர்”

அநயித்திரன்—(ய) உதாசித்து பு
த்திரன். இவன்புத்திரர் நிக்கன
ன், சினி, பிருசினி என மூவர்.

அநரணியன்—(இ) 1. அநேரசன்.

(இ) (2) திரசதசியன் புத்திரனாகி
யவசுதன். இவன் இராவணனால்
நந்தபோது எனதுவயிச்சத்தில் வ
ந்துபிறக்கப்போகின்றபுராமனா
ல் நீயுந் கொல்லப்படுவாயென
அவனுக்குச்சாபங்கூறி இறந்தவ
ன். இவன் மகன் அரியசுவன்.

அநர்க்கராகவியம்—முராரியாற்செ
ய்யப்பட்ட ஒரு சமஸ்கிருத நா
டகம்.

அநலப்பிரியா—சுவாகாதேவி.

அநலர்—தேவதாபேதம். இவர் நா
றபத்தொன்பதின்மர். இவர்க்கு
த்தலைவன் அபிமானன். அவன்பு
த்திரர் பாவகன், பவமானன், சு
சி என மூவர். இவர்கள் புத்திரர்
நாற்பத்தைவர். அக்கினிகாண்க.

அநலன்—1. மாலிமகன். விபூஷ
ணனது அநுசரன். 2. அக்கினி.
3. குசன்வயிசத்து நிஷதன்மக
ன்.

அநலை—மாலியவானுக்குச் சுந்தரி
வயிற்றிற்றிறந்த புத்திரி.

அநாகுலன்—இடைச் சங்கத்தார்
காலத்திருந்த ஒரு பாண்டியன்.
சாரகுமாரன் தந்தை. இவன்தே
ரோறி விண்ணிடைச் செல்லும்
போது திலோத்தமையைக் கடபு
ச் சாரகுமாரனைப்பெற்றவன்.

அநாயு—அதுகை. கசியபன் மனை
வியாகிய தக்ஷன்மகன்.

அநிருத்தன்—(1) கற்பாரம்பத்தி.

அநு

லே நாராயணன் பிரமாவைச்சு
ருட்டிக்கவெடுத்தவதாரம். (2)
பிரத்தியுமன்னுக்கு உருக்குமிணி
யினது புத்திரி வயிற்றிற் பிறந்த
புத்திரன். கிருஷ்ணன்தெளகித்
திரன். இவன் வாணசுரன் ம
கனாகிய உஷையாற் கவரப்ப
ட்டவனாய் அவன் தோழி சித்
திரலேகை சகாயத்தால் கடின
மாகிய காவலைத்தாண்டி உஷை
யுடைய பள்ளியறையிற் போ
ய்ச்சேர்ந்து இரகசியமாக அவ
னைக்கடியபோது, வாணசுரன்
அஃதுணர்ந்து அவனை புத்தத்தி
ற்கொல்ல எத்தனித்தாற்றாது ஈ
ற்றிலே தனது மாயாசாலத்தால்
அவனை மயக்க, அஃதறிந்த கிரு
ஷ்ணன் அவ்வாணசுரனைப் போ
ரிலே தோற்றோடச்செய்து அநி
ருத்தனைக் காத்து உஷையையும்
அவனுக்கு மனைவியாக்கினார்.

அநிலன்—(1) அஷ்ட வசக்களுள்
ஒருவன். (2) வாயு. அவன் பாரி
சைவை. புத்திரர் புரோஜவன்,
விஜானகதினனிருவர். (3) (ரா)
மாலிமகன். இவன் விபூஷணன்
தோழன். அநலன் தம்பி.

அநீகன்—(ய) வசதேவன் தம்பி.

அநு—(ய) (1) குருவசன்மகன். (2)
கபோதலோமன் மகன்.

அநுகிதை—வேதாந்ததிரந்தங்களு
ளொன்று. அது பாரதத்தில் அ
சுவமேதபருவத்திற் சொல்லப்
பட்டுள்ளது.

அநுகை—அநாயு,

அநுதாபன்—ததுபுத்திரன்.

அநுபதேவன்—(1) (ய) தேவகன்
மகன். (2) அக்குருடன் இரண்டா
ம் புத்திரன்.

அநுபமை—தென்மேற்றிசைப்பெ
ண்யானை.

அநுமதி—பிரமாவின்து பாரிகளு
ளொருத்தி.

அநு

அநுமதீயம்—பாவ ராக தாளமெ
ன்னும் மூன்றின் லக்ஷணங்களை
யுங்குறித்து அநுமனாற்செய்த பா
தசாஸ்திரம்.

அநுமன் } வாயுஅனக்கிரகத்தா
அநுமந்தன் } ல் அஞ்சணைவயிற்றி
ற்பிறந்தஒருவாரணீரர். மிச்சகூற்
றலும் வலியுமுடையவர். இவ
ரைத் தேவ அமிசமென்ப. கல்வி
யறிவாலுஞ் சிறந்தவர். இவர்
வாலியினது அக்கிரமங்களைச் ச
கிக்கலாற்றுவதற்குத் தற்செய
லாகராமரையடைந்து அவரால்
வாலியைக் கொல்லுவித்து அவ
ன் தம்பிக்கு முடிசூட்டிய பின்
னர், ராமருக்கு அடிமை பூண்டு
அவருக்குத் தூதராக்கிச்சேதையை
தீர்த்து இலங்கைக்குக் கடலைத்
தாவிப் பாய்ந்துசென்று, அங்கே
சேதையைக்கண்டு மீண்டு ராமரை
அடைந்து, அவரைக்கொண்டுசெ
ன்றுசேதுபந்தனஞ்செய்து, அவ்
வழியே அவரையும்சேனையையும்
நடத்திப்போய், அவர் ராவணனை
வதைத்துச் சேதையைச்சிறைமிட்
டி வருங்காலம் அவருக்கு யுத்த
சகாயஞ்செய்து, பின்னரும் ராம
பக்தராயிருந்தவர்.

அநுஹலாதன்—(தி) இரணியசுசி
பன்மகன்.

அநுஹிராதன்—குரோதத்தால் ந
ஷ்டமடைந்த ஓரசன்.

அநுரு—கசியப்பிரசாபதிக்கு வி
நதையிடத்துப்பிறந்த புத்திரன்.
கருடன் இவன் தம்பி. இருவரு
ம் அண்டசம். விநதை தனது ச
ககளத்தி கத்துருவைக்கு முதலி
லே புத்திரன் பிறந்து விட்டா
னென்னும் அகூயையினாலேதன்
னுடைய அண்டம் பரிபக்குவம
டைய நாளாயிற்றேயென்று சி
னந்து அவ் வண்டத்தையுடைத்
துவிட்ட, அதுகாரணமாக அநுரு

அந்

தொடைமுதலிய கீழங்கங்களில்
லாமற் பிறந்தான். தன தங்கவீ
னத்துக்குக் காரணமாயிருந்தவ
ள் தாயென வுணர்ந்த அநுரு
அவனைக் கத்துருவைக்கு அடிமை
யாகவென்று சபித்துவிட்டுச் சூ
ரியனிடஞ்சென்று அவனுக்குச்
சாரதியாயினன். இவன் அருண்
ன் என்றும் பெயர்பெறுவன். இ
வன் பாரி சியேனி. மக்கள் சம
பாதி சுடாயு.

அநேருசு } (1) ஆயுபுத்திரன். இ
அநேருசன் } வன் நகுஷன் தமைய
ன். இவன்மகன் சுதத்தன். (2)
(இ) கருத்தன் மகன். இவன் அ
நரணியன் சுடோதனன் என்னு
ம்பெயர்களும் பெறுவன்.

அந்தகன்—யமன்.

அந்தசிலம்—விந்தியபர்வதத்திலு
ள்ள ஒருநதி.

அந்தரம்—ஆந்தரதேசம். தெலுங்
கதேசம்.

அந்திரிகுன்—(த) முராரானுடை
யமகன். இவன் கிருஷ்ணனாற்
கொல்லப்பட்டவன்.

அந்தர்த்தானன்—விசயாசுவன்.
புருது சக்கரவர்த்தி மகன். இவ
னுக்குப் பாரிகள் இருவர். முதற்
பாரி சிகண்டி என்பவன் வசி
ஷ்டன் சாபத்தாற் பூமியிலே
பிறந்து, பாவகன், பவமானன்
சுசி என்னும் மூன்று அக்கினிக
ளையும் பெற்றார். இவர்கள் தம்
பாலியத்தில் இறந்தார்கள். இர
ண்டாம் பாரியான நபஸ்வதி
யிடம் அவிர்த்தானன்பிறந்தான்.

அந்தன்—(1) திருகியனுடையபெள
த்திரபுத்திரன். (2) (த) விப்பிரசி
த்திமகன்.

அந்திரான்—(1) மதிசாரன். (2)
அந்தகன். (3) (ய) சாத்துவதன்
மக்களுள் ஒருவன். இவனுக்குப்
பசமானன், குங்குரன், சுசி, கம்ப

அபி

ளபரிஷதன்னை நால்வர் புத்திரர். (1) தனமகன். அந்திமான்—கொடையிற் சிறந்து வளம்பெயர்கொண்ட எழுவரு னொருவன்.

அபயகுலசேகரசோழன்— இச் சோழன் நம்பியாண்டார் நம்பி நிவேதித்த பழம் முதலியவற் றைப் பொல்லாப்பினையார் எ ன்னுஞ் சிலா விக்கிரகம் உண் மையாகத் துதிக்கைநீட்டி யேற் றத்திருவமுது செய்யக் கண்ட வன்.

அபயன்(1)—தருமன் புத்திரரூள் ஒருவன். (2) ஒருசோழன். இவ ன் கலிங்காட்டிற் படைநடத்தி ப்பெரும்போர்புரிந் தந்நாட்டை த் தன்னடிப்படுத்தி மீண்டவன்.

அபாணை—பார்வதிதேவியார் சிவ பெருமானை நோக்கித் தவஞ்செ ய்து கொண்டிருந்த காலமெல் லாம் தாம் இலையிற் புசிப்பதில் லையென்று நியமஞ் செய்தமை யால் இப்பெயர் பெற்றார். (பர் ணம்—இலை)

அபிசாரர்—காசமீரத்துக்குச் சமீ பத்திலுள்ள ஒரு நாட்டில் வசிப் பவராகிய கிருஷ்ணர்கள்.

அபிசித்து—(ய) (1) சலித்தியோ தன். (2) ஒரு நகரத்திரம்.

அபிதானசிந்தாமணி—ஏம சந்திர ன் செய்தகைசனசித்தாந்த நிக ண்டு.

அபிதான ரத்தினமாலை. இஃதொ ருசம்ஸ்கிருதவைத்தியநூல்.

அபிநவகுப்தன்—சங்கரா சாரிய ராலே வாதத்திலே வெல்லப்ப ட்ட ஒரு சம்ஸ்கிருதபண்டிதன்

அபிமன்னியன்—(1) அரசுசனனு க்குச்சுபத்திரையிடத்திற் பிறந்த புத்திரன். இவனைச்சந்திர அமிச மாகப் பிறந்தோனென்பர். வி ராடன்மகள் உத்தரையை மண

அபி

ம்புரிந்தவன். இவன் பாரதயுத்த த்திற் பதினமூன்றாள் பதும வியூகத்தை யழித்து உட்புகுந்து அசகாயனாய்த் தனித்து நின்று கொடியயுத்தஞ்செய்து ஈற்றில் உயிர் துறந்தவன். இவனிறந்த போது இவன் புத்திரனாகிய பரீ கூழித்து உத்தரைகருப்பத்திலிருந் தான். பதுமவியூகமாவது சே னைகளைச் சிலந்திவலையினது ஆ காரமாக அணிவகுத்து நிறுத்தி அதற்குள்ளே சத்தரு சேனைக ளை அகப்படுத்தி யுத்தஞ் செய்து மோருபாயம். (2) காசமீர தே சத்திலே ஆயிரத்தெண்ணூற்றை ம்பது வருஷங்களுக்குமுன்னே அரசுசெய்த அரசன்.

அபிராமி—(1) இற்றைக்குநானூற்ற றுபதுவருஷங்களுக்குமுன்னே மதுரையிலரசுசெய்த வீரபாண் டியராயன் காமக்கிழத்தி. இவ ளுடைய புத்திரன் சுந்தரத்தோ ள் மாவலிவாணதிராயன். இவ ளுஞ் சிறிதுகாலமரசு செய்தவ ன். (2) சப்தமாதர்களுனொருத்தி (3) பார்வதி.

அபிராமிப்பட்டர்—இவ் வந்தண ர் நூற்றாறுபது வருஷங்களுக் கு முன்னே திருக்கடவூரிலே பி றந்து தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் நன்குகற்றுத் தமிழ்ப்புலமை சி ரம்பியவராய்த் தேவி பூசையே அதிகிரத்தையோடு செய்பவரா யொழுதுநாளிலே தஞ்சைமாத் தாருசென்றரசனைக்கண்டு அவ ன்பாற்றமது கல்விச்சாதுரியத் தைக் காட்டி அங்கே சிலநாள் வசித்தார். ஒருநாள் அரசன் அ வரைநோக்கி இற்றைத் திதியெ ன்னவென்று வினவ, அவர் அற் றைநாள் அமாவாசையாகவும் மறவிபற்றிப் பூரணநாளென்றா ர். அரசன்சிலேஷார் த்தமாக, “இ துமதிசெட்டினம்” என்று கூறி,

அபி

பட்டர் அவன் குறிப்பையுணர்ந் து, தாம் கூறியதைத் தாபிக்க வெண்ணி, பூரணதான் என்று வலியுறுத்துரைத்துச் சூரியாஸ் தமயனவேனையில் வந்து காட்டு வேனென்று விடைபெற்றுப் பூ சைக்குச்சென்றார். அரசனும் அ ஸ்தமயன் காலம் எப்போது வ ருமென ஆவலோடுகாத்திருந்தா ன். பட்டர்குறித்த நேரத்திலே அரசன் சமுகஞ்செல்ல இருவரு ம் உப்பரிகைமேற்சென்று கீழ் ததிகை நோக்கி யிருந்தார்கள். இச்சமராசாரத்தைக் கேள்வியுற் ற நகரத்துச்சனங்கள் எல்லோ ரும் அவ்விடத்திற் சென்று கூ டிஞர்கள். மாலேக்காலமும் வந் தடுத்தது. பட்டர் சர்வாண்ட ங்களையுமின்று காக்கின்ற உலக மாதா தம்மையும் காப்பாளென் னும் பேருறுதியுடையராய் அரச னைநோக்கி, ராஜகெம்பிரா! எ ன்வாக்கு என்வாக்காயிற் பொ ய்க்கும்: என்வாக்கெல்லாம் தே விவாக்கே யாதலின் மெய்வாக் கேயாம்; காட்டுவேன் காண்பா யாகவென்றுகூறி, அபிராமியம் மையார்மீது அன்பு மயமாகிய ஓர்ந்தாதி பாடத்தொடங்கிப் ப த்துக்கவிசொல்ல, பூரண கலை யோடுகூடிய தண்ணியசந்திரன் கீழ்த்திகையிலே யுதித்து யாவ ருங்கண்டு கண் களிகூர மேலெ ழுந்தது. பட்டர்தாமெடுத்த அந் தாதியை அவ்வளவிலே நிறுத் தாமலும் மனம் பேதறாமலும் உளங்கனிந்து நூறுபாவாற் பா டிமுடித்தனர். அதுகண்ட அரச ன் அதிசயமும் ஆநந்தமும் பேரச் சமுமுடையனாகி அவரை வீழ்ந் து நமஸ்கரித்துத் தாயிரசாச னத்தோடு சில மானியங்கள் கொடுத்தான். இன்றும் அவர்பா ம்பரையில் வந்துள்ளார் அச்சா

அபி

சனமும் மானியமுமுடையராய் த் திருக்கடவூரில் வசிக்கின்றார்க ள். (இற்றைக்குப்பத்துவருஷத் துக்குமுன் யாம் திருவிடைக் கழிக்குச்சென்றபோது அச்சாச னத்தைக்கண்ணூரக் கண்டேம்.) பட்டர் முறுகிய அன்போடு பூ சித்து வந்த உலக மாதாவாகிய உமாதேவியார் சிலம்பே சந்திர னாகி அரசன் முதலியோர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்திச் சிறிதுநேர த்தில்மறைந்தருளிற்றென்பர்.

அபிராமியம்மை } திருக்கடவூரி
அபிராமித்தாய் } லே கோயில்
அபிராமவல்லி } கொண் டிருந்
கும் தேவியார்பெயர்.

அபிஷேகபாண்டியன்— உக்கிர பாண்டியன்மகன். உக்கிரபாண் டியன் புலிவாய்ப்பட்டிறக்க, அ வனுடைய காமக்கிழத்தி புத்திர, ன் ஆபரணமண்டபத்துட்புகுந் து பட்டத்துக்குரியமுடியைக் க வர்ந்துசென்றான். தேடியபோது அஃ தில்லாதிருப்பக்கண்டு, கவ ன்று, நவரத்தினங்களுக்கு என் செய்வோமென்று மந்திரிகள் தி கைத்தார்கள். அப்பொழுது சிவ பிரான்மாணிக்கப் பொதியோடு ஒருவணிகனாகி அவர்பாற் சென் று மாணிக்கம்விறுதுத் திருவிளை யாடல்காட்டிப்போயினர். இப் பாண்டியன் காலத்திலேயே கல் லானைகரும்பருந்திய அற்புத்தநி ருவிளையாடல் நிகழ்ந்ததுமாம்.

அபிசரசுகள்—ஒருதேவகணம்;மே னகை, அரம்பை, கிருதாசி, தி லோத்தமை முதலான தேவ க ன்னியர். இவ்வபிசரசுகள் பாற் கடலிற் பிறந்தவர்களென்றும், கசியபன் புத்திரிக னென்றுஞ் சொல்லப்படுவார்கள். இவர்க ளைக்கந்தருவப் பெண்களென்றுங் கூறுப. இவர்கள் பதினான்கு

அப்

வகைப்படுவர்.

அப்பூன்—(1) சந்திரன். (2) தன்வந்திரி. (ஜலத்திற் பிறந்தவன் என்பதுபொருள்.)

அப்பர்—திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

அப்பிரகதற்பம்—சிவபிரானருளிய ஒரு வைத்தியநூல். அஃது அப்பிரகவிஷயமேயெடுத்து விரிப்பது.

அப்பிரதிரதன்—(பு) மதிசாரனது மூன்றாமுத்திரன். கண்ணுவன் தந்தை.

அப்பிரதிஷ்டம்—இஃது ஒருநரகம். அந்நரகத்திலே கொடிய பாவிசுள் ஆங்குள்ள எண்ணில்லாத யந்திரங்களிலிட்டு அரைக்கப்படுவார்கள்.

அப்பிரமை—கீழ்த்திசைப் பெண்யானை.

அப்பூதியடிகள்—இந்நாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனாரது மகிமைசனைக் கேள்வியுற்று அவரைக்கண்டு ஆராதிக்க வேண்டுமென்று பேரவாக் கொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள், திருநாவுக்கரசு ரங்கேவர, அவரையுபசரித்து, அவர்க்கன்னம்படைக்கும்பொருட்டு ஓரிலைக்கலங்கொண்டுவரப்போன தம்மைந்தன் வாழைமரத்தடியிலிருந்தநாகம் கடித்திருக்கவும், அதனைப்பெரிதாகக்கொள்ளாது அப்பிரேதத்தை மறைத்துவைத்துவிட்டுத் திருநாவுக்கரசுருக்குத்திருவமுதுசெய்வித்தலிலேயேகருத்துடையராயிருந்தார். திருநாவுக்கரசுசரிதுணர்ந்து அப்பின்னைக்கு விடந்தீர்த்து நாயனார் பக்தியை மெச்சித் திருவமுது செய்து போயினார். அப்பூதியடிகள் திங்களுரிலே பிராமணகுலத்திலுதித்தவர்.

அப்பையதீக்ஷிதர்—இவர் காஞ்சி புரத்திக்குச் சமீபத்திலுள்ள அ

அம

டையகுலம் என்னும் அக்கிரகாரத்திற் பிறந்த அந்தணர். வடமொழியில்மகாசதுரர். இவரார் செய்யப்பட்ட நூல்கள் ஏறக்குறைய முந்நாறு. அவை சிவகர்ணமிர்தம்முதலியன. தர்க்கம், வியாகரணம், வேதம், புராணம்முதலியவற்றில் மகாநிபுணர். சிவபரத்துவஞ்சாதித்தாருள் இவர் தலைத்தர வல்லவர். இவர் கலியுகம் 4700 அளவில் விளங்கினவர்.

அமரசிங்கன்—விக்கிரமார்க்குன் காலத்திலேவிளங்கிய ஒருசைனவித்துவான். இவனே அமரஞ்செய்தவன்.

அமராவதி—தேவேந்திரன் இராஜதானி.

அமுரிஷன்—சுசந்திமகன்.

அமர்நீதியானார்—பழையாறையன்னுமூரிலே வணிகர்குலத்திலேயுதித்த சிவபத்தர். இவருடைய பக்தியைச்சோதிக்குமாறெருநாள், சிவபெருமான் ஒருமுனிவரைப்போலச் சென்று ஒரு கௌரீனத்தை அவரிடத்தில் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டுப்போய் மீண்டுவந்து கௌரீனத்தைக் கேட்டார். அது தெய்வச்செயலாற் காணாமற்போய்விட அமர்நீதிநாயனார் திகைத்துநின்றபுணையச்சொல்லி அதற்கீடாகப் புதிதொன்று தருவேனென்ன, முனிவர் தம்மிடத்திருந்தமற்றொரு இணைக்கௌரீனத்தை ஒரு தாராசிலிட்டு அந்நிறை கொண்டது கொடுக்கவென்றார். அமர்நீதியார் தம்மிடத்திருந்த வஸ்திவகையல்லாமிட்டும் தட்டுச் சமப்படாதுகண்டு மனைமக்களையேற்றித் தாமுமேறிச் சமப்படுத்திக்கடைத்தேறினார்.

அமவசு—புருரவன்மகனாகிய விஜயன்.

அமி

அமாவாசியை—பிதிர்நினம். அச்சோதை காண்க.

அமிசு—(ய) சாத்துவதன் தந்தை.

அமிதாசுவன்—பரிகிணசுவன்.

அமிர்தகவிராயர்—இற்றைக்கு இருநூற்றிருபது வருஷங்களுக்கு முன் இரகுநாத சேதுபதியை ஒருநாளைக்கோவையென்னும் நூலினூற் பாடினவர்.

அமிர்தசாகரம்—பிரதாப சிங்கன் செய்த வைத்தியநூல். இதில் நோயும் சிகிற்சையும் விரிவாகக் கூறப்படும்.

அமிர்தத்துவஜன்—காண்டிக்கியன் தந்தை.

அமிர்தநாயகி—திருப்பாதாளீச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அமிர்தமதனம்—இதன் பொருள் அமிர்தங்கடைதல். தேவர்களும் அசுரர்களுங்கூடி அமிர்தங்கொள்ளக் கிருதயுகத்திலே மந்தரத்தைமத்தாகவும் வாசுகியைத்தாம்பாகவுங்கொண்டு. திருப்பாற்கடல் கடைந்தனர். விஷம், லக்ஷுமி, சந்திரன், தன்வந்திரி, உச்சைசிரவம், கவுஸ்தபம், பாரிஜாதம், ஐராவதம், கற்பகதரு, காமதேனு, அமிர்தம் இவை திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோதெழுந்தன. திருப்பாற்கடலென்றது, மூலப்பிரகிருதி ஆகாயரூபமாகிக் கிடந்து, பின்னர்த் தடித்து வாயுரூபமாகிக்கிடந்து, பின்னர்த்தடித்து வைசுவாநரமென்னும் அக்கினிருபமாகிக்கிடந்த பரிணாமரூபப் பிரமாண்டத்தை. கண்ணுக்கு விடயமாகிய தோற்றப் பிரபஞ்சமெல்லாமுண்டாயது இவ்வமிர்தமதனத்தினாலேயாம். இவ்வுலகங்காரியப்பட்டமுறையையே அமிர்தமதனமெனப் பெளராணிகர்கள் குறிப்புரையாற் கூறிப்

அமி

போயினார்கள். கிருதயுகமென்பதன்பொருள் பிரமாண்டஞ்சிருட்டிகாரியப்பட்ட யுகமென்பது. மந்தரமென்றது ஆகாய மத்தியிலே கிடந்து தான்சுழலும்போது தன்சந்திரிப்பட்ட சர்வாண்டங்களையுமுடன்சுழலச் செய்வதாகிய ஒரு சக்தியை. அது கலங்காரிலைமைத்தாதலின்மலையெனப்பட்டது.

வாசுகி யென்றது அண்டங்களையெல்லாந் தத்தரினிலினிதுத் துவதாகிய ஒருசக்தியை. இவ்விரண்டு சக்திகளும் ஒன்றுதன்மாட்டுக்கவர்வதும், மற்றது தனது நிலையையே நாடுவதுமாயொன்றற்கொன்று தம்முண்மாயுகொண்டன. தேவாசுரர்களைனக் கூறப்பட்டன வீண்டு முறையே இரசோகுணப் பிரவிருத்தி தமோகுணப்பிரவிருத்திகள். மேலே கூறப்பட்ட இரு சக்திகளையும் இவ்விருவகைப் பிரவிருத்திகளும் எழுப்பியாட்டியசெய்தியேககூடதலெனப்பட்டது. கடைதலாவதுண்டாகிய கொடியவுஷ்ணமே விஷமெனப்பட்டது. லக்ஷுமியென்றது இளமை அழகு முதலியவற்றைத் தருமாற்றலை, உச்சைசிரவம் ஐராவதமென்பன முறையேகுதிரை வடிவும் யானை வடிவுமுடையனவாய் நக்ஷத்திரமண்டலத்துக் கப்பாவுளவாகிய இரு தாரகாகணம் (கவுஸ்தபமென்றது சூரியனே. சூரியனுக்கு அண்டயோனியென்றும், சந்திரனுக்கு அப்ஜன் என்றும் பெயருண்டாயது இத் திருப்பாற்கடலிடைப்பிறந்தமைபற்றியேயாம். இவற்றால் இவ்வமிர்தமதன விஷயம் சிருட்டிகருமத்தைக் குறித்ததேயாமென நிச்சயிக்கப்படும்.

அமிர்த முகிழாம் பிகை—திருத்து

அமு

ருத்திற் கோயில்கொண்டிருக்கு
ந தேவியார்பெயர்.

அமிர்தாம்சன்—சந்திரன். சந்திர
தேகம் அமிர்த சொரூப மாதலி
னாலே தேவர்கள் அபரபகூத்தி
லே தன்மொருகலையாகப் பதினா
றுகலைகையுமுண்டினுர்கள்.

அமுதகடநாதர்—திருக்கோடிக்கு
முக்கரிலே கோயில்கொண்டிருக்கு
சுவாமிபெயர்.

அமுதகலையநாதர்—திருக்கலையநல்
லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கு
சுவாமிபெயர்.

அமுதசாகரர்—யாப்பருங்கலக் கா
ரிகைசெய்தவர். இவர் கைனர்.

அமுதவல்லியம்மை—(1) திருப்ப
னங்காட்டுரிலே கோயில்கொண்
டிருக்குந்தேவியார்பெயர். (2) தி
ருக்கலையநல்லூரிலே கோயில்கொ
ண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

அமுதகடேசர்—திருக்கட ஆரி
லே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச
வாமிபெயர்.

அமோகவர்ஷன்—கலி நாலாயிர
மளவில் தொண்டைமண்டலத்தி
லரசுபுரிந்த வோரசன். இவன்
காலத்தில் அருகமதம் அபிவிரு
த்திபெற்றது.

அம்சுமந்தன் } (1) (இ) அசுமஞ்சசு
அஞ்சுமான் } ன்புத்திரன். இவ
ன்புத்திரன் திலீபன். (2) சூரியன்.

அம்சுமாலி } —சூரியன்.
அஞ்சுமாலி }

அம்சுலன்—சாணக்கியன்.

அம்பரீஷன்—(1) (இ) மார்தாபு
த்திரன். மகன் யாவனாகிவன். (2)
இரண்டாம் நாபாகன் மகன்.
நபகன் பெளத்திரன். இவன் சு
த்த அரிபத்தன். இவ்வம்பரீஷன்
துவாதசிவிரதத்தை அமர்ந்து
துவருநாளில் ஒருநாள் துவாச
ர் அவனிடஞ்சென்று இறைபு

அம்

போஜனம் உன்னிடத்திலென்று
சொல்லி யமுனாதிக்கு ஸ்ரீநா
ஞ்செய்யப்போயினார். போனவர்
சற்றே வரத்தாமசமானதுகண்டு
அம்பரீஷன் விரதமுகூர்த்தந்தப்
பப் போகின்றதேயென்று ஆசம
னத்தை முடித்தான். அச்சமயம்
துர்வாசரும்வந்தார். அம்பரீஷன்
தம்மை மதிக்காதுபோனானை
க்கொண்டு கோபித்துத் தமது ச
டையிலொன்றையெடுத்து அம்ப
ரீஷனைப் பஸ்மமாக்குகவென்றெ
றிந்தார். அதுகண்ட விஷ்ணு த
மது சக்கரத்தை அச்சடைபா
ரிக்க விடுத்தார். அதைக்கண்ட
துர்வாசர் ஓட அவரையும் துரத்
திக்கொண்டு அச்சக்கரம் பின்
னே சென்றது. அவர் பிரமாதி
தேவர்களிடம் போயொளிக்க அ
வர்கள் அம்பரீஷனான இதை
த் தடுக்கவல்லானென்ன, அம்ப
ரீஷனிடஞ்சென்றார். அம்பரீஷ
ன் சக்கரத்தைத் தோத்திரித்து
அவரைக் காத்தான். இவ்வம்பரீ
ஷனுக்கு விருபன் கெதுமந்தன்
சம்பன் என மூவர் புத்திரர்.

அம்பர்—(1) திவாகரநிகண்டுசெய்
வித்த சேந்தன் என்னும் சிற்றா
சன். (2) ஒருர்.

அம்பர்கிழான்—ஒரு வேளாளப்
பிரபு.

அம்பல்தேசம்—உசேநனுடை
ய மகன் சுவிரதன் என்பவன் நி
ருமித்த ராச்சியம்.

அம்பாத்திரயம்—நூனாம்பா, பிர
மராம்பா, மூகாம்பா என மூவர்.

அம்பாலிகை } —காசிராஜன் பு
அம்பிகை } த்திரிகள். அம்பை

யினது தங்கையர். விசித்திரவீரி
யன் பாரிகள். இவ்விருவருள் அ
ம்பிகை மூத்தவள். விசித்திரவீரி
யன் இறந்தபின்னர் தேவரதியா
யம்பற்றி இவள் சத்தியவதியின்

அம்

அ அதுமதிக்கொண்டு வியாசரைக்
கூடித் திருதராஷ்டிரன் பாண்டு
என்பவர்களைப் பெற்றான்.

அம்பிகாபதி—(1) சிவன். (2) தமிழ்
புலமையிற் சிறந்தோலாகிய
கம்பன் புத்திரன். இவன் சிங்கா
ரரசம்பெறப் பாரிவதில் மகா நி
புன்ன.

அம்பிகை—பார்வதி.

அம்பிகையம்மை—திரு ஆப்ப
னூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கு
ந்தேவியார்பெயர்.

அம்பை—(1) பார்வதி. (2) காசி
ராஜன் மகள். இவள் கன்னியா
யிருக்கும்போது தந்தை சுயம்வ
ரம்வைத்து அவளைச் சாளுவரா
ஜனுக்குக்கொடுக்க, வீட்டுமன் ப
லபந்தமாக இவளையும் இவளுடை
ய தங்கையராகிய அம்பிகை அம்
பாலிகை என்பவரையும் யுத்தத்
திற் சத்துருக்களை ஓட்டிக்கைப்
பற்றிக்கொண்டுபோய்த் தன்னு
டைய தம்பியாகிய விசித்திரவீரி
யனுக்கு விவாகஞ்செய்யவெத்த
னித்தபோது, அம்பை என்பவள்
முன்னே தந்தையால் சாளுவனு
க்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவளா
தலால், அவளை மீண்டு விவாகத்
திற்கொடுப்பதுகூடாதென்று சா
ஸ்திரிகள் கூறித் தடுக்க, அப்படி
யே வீஷ்ணு சாளுவனிடம் அவ
ளையனுப்ப, சாளுவன் அவளை வி
வாகஞ்செய்யேன் என்றுதள்ள,
அவள் உடனே உயிர்துறந்து து
ருபதன்மகளாகச் சிசுண்டியென்
னும்பெயரோடு பிறந்து வீஷ்ணு
ரைப் பாரதயுத்தத்திற் கொன்ற
வள்.

அயவந்தீசர்—திருச் சாத்தமங்கை
யிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்
சுவாமிபெயர்.

அயன்—அஜன்.

அயிந்தவர்—ஐந்தவர்.

அர

அயிராபதேசர்—திரு எதிர்கொள்
பாடியிலே கோயில்கொண்டிருக்
கும் சுவாமிபெயர்.

அயிரை—ஒரு நதி.

அயுதசித்து—(ய) ஈசந்திர சித்து
வினுடையதம்பி

அயுதாயு—(1) (கு) ரதிகன் மகன்.
(2) சிந்துத்துலீபனமகன். இருநா
பர்ணன் தந்தை. பங்காசரன் எ
னவும் பெயர்பெறுவன்.

அயோத்தியா } —சூரிய வமிசத்து
அயோத்தி } ராசாக்களுக்குக்
கோசலதேசத்தின்கணுள்ள ரா
ஜதானி. சரயுநதி தீரத்திலுள்ள
து. இந்நகரத்தாண் மிகவுயர்ந்த
மதிலையுடையது. இம்மதின்மீது,
குத்தல், வெட்டல், எறிதல், எய்
தல் என்னும் நான்கு ஊறுபாடு
ஞ் செய்யவல்ல பிரதிமையுள் அ
மைக்கப்பட்டிருந்தமையால் ப
கைவர் போய் வளைதற்கரியது.
இது சப்தபுரிகளுளொன்று.

அயோமுகன்—தனுபுத்திரரு ளொ
ருவன்.

அயோமுகி—தண்டகாரணியத்தி
ருந்த ஓரர்க்கி. இலக்குமணனால்
மூக்கு, முலை, காதுகள் கொய்ய
ப்பெற்றவன்.

அயோனீசை—சீதாதேவி. ஜனக
ன் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்
து பொற்கொழுக்கொண்டவ் வி
யாகநிலத்தை யுழுதபோது பூமி
யினின் றெழுந்தவளாதலின் இப்
பெயர்பெற்றான். (யோனியிற்பிற
வாதவளென்பதுபதப்பொருள்.)

அரங்கம்—ஸ்ரீரங்கம். இது திருவ
ரங்கமெனவும் வழங்கப்படும்.

அரசகேசரி—ஈழ மண்டலத்திலே
சாலிவாகனசகம் ஆபிரத்துநானூ
ற்றின்மேல் அரசுபுரிந்த பரா
சகேசரன் மருகன். இவ்வரசகே
சரியே இரகுவமிசத்தைத் தமிழி
லே 2,500 விருத்தப்பாவிறுந்

அர

பொருளாயம் சொன்னயம் கற்
பலுலங்கார முதலிய நூல் வன
ப்புக்கள் அமையப்பாடித்திருவா
ருநிற்சென்று அரங்கேற்றியவன்.
அரசிலிநாதர்—திரு அரசிலியிலே
கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவா
மி பெயர்.

அரசை—சுக்கிரன் புத்திரி. (தண்
டகாரணியம் காண்க).

அரட்டன்—பெருமனைக் கிழத்தி
யையும் கண்ணகிதாயையும் புத்
திரிகளாகப்பெற்ற சேரநாட்டுவ
ணிகன்.

அரத்தாசாரியர்—ஹரத்தாசா
ரியர் காண்க.

அரத்துறைநாதர்—திருநெல்வாயி
லரத்துறையின்கண்ணே கோயி
ல்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்

அரபத்தாவலன்—திருப்பெருந்
துறையிலே வேளாளர் குலத்தி
லே விளங்கிய ஒரு தமிழ்ப் புல
வன். இவனே தமிழிலே முந்நா
ற்றுத்தொண்ணூறு செய்யுளாற்
பரதசாஸ்திர லக்ஷணஞ் செய்த
வன்.

அரம்பை—ரம்பைகாண்க

அரிசிநகரைப்புத்தூர்—காவிரியி
ன்தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ
ஸ்தலம்.

அரிசிநகிழார்—அரிசிலென்னுமரி
லே வேளாளர்குலத்திலே அவ
தரித்துத் தமிழ்ப்புலவராய்க் க
டைச்சங்கத்தில் விளங்கியவர்.

அரிச்சத்தீரம்—பாரதயுத்தத்திலே
குருசேனையுடையவன். மூன்றுத
ரம்சக்கிரத்தையுடையவர். நான்
கு திருமுகங்களை யுடையவராய்
அசோகமரநீழலிலிருப்பவர். க
ன்மரகிதர், தம்மைப் போலவே
வேதமும், உலகமும், காலமும்,
உயிர்களும், தன்மமும் நித்தியப்
பொருள்களென்று வெளியிட்ட
வர். அருகணை முதற்கடவுளாகவு
டைய சமயம் அருகசமயமென

அரிமர்த்தனபாண்டியன்—குலே
சபாண்டியன்மகன். இவனே கு
நிரைவாங்க மாணிக்கவாசகரை
ப்போக்கிரிபரியாகக்கண்டவன்
அரியசுவன்—திருஷ்டகேதுபத்தி
ரன்.

அரு

அரிவாட்டாயநாயனார்—திருக்
ணமங்கலத்திலே, வேளாளர்மா
யிலுதித்த சிவபக்தர். இவர் கட
வுளுடைய நைவேத்தியத்துக்கா
கக் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோ
ன வெண்மையான அரிசி வழியி
லே இருந்த ஒரு கமரிலே கைத
வறிவீழ்ந்து சிறப்போக, இனி
யாதுசெய்வேன் என்பொருட்டு
ப் பூசைக்காலமுற் தவறுவதாயி
ற்றே என்று சொல்லிக்கொண்டு
தமதாட்டியை அந்நியர்போக்
கத்தொடங்கினர். தொடங்கு
ம் பரமகருணாதியாகிய சிவபி
ரானது திருக்கரம் அக்கமரினின்
றெழுந்து தடுத்த அவரை ஆட்
கொண்டருளியது.

அரிஷ்டநேயி—(1) இவரொரு பி
ராஜபதி. சகரசக்கிரவர்த்திக்கு
ஞானேபதேசஞ்செய்தவர். (2)
(மி) குருஜித்த.

அரிஷ்டன்—(1) ததுபுத்திரன். (2)
இடபருபமெடுத்தப்போய்க்கிரு
ஷ்ணனோடுபோர்முட்டியபோது
கிருஷ்ணனார் கொல்லப்பட்ட ஓ
ரசுரன். (3) மித்திரனுக்கு ரேவ
தியிடத்திற் பிறந்த மூத்தமகன்.

அருகன்—இக்கடவுள், அச்சமயத்
தின் கூறியபடி, ஒன்றை ஆக்கலு
ம் அழித்தலுஞ்செய்யாதவர்; ஆ
திஅந்தமில்லாதவர்; உயிர்கள் மீ
து மாறுக்கருபையும் அருளு மு
டையவர். அநந்தஞானம், அநந்
தசத்தி அநந்தானந்தம் முதலிய
குணங்களை யுடையவர். மூன்றுத
ரம்சக்கிரத்தையுடையவர். நான்
கு திருமுகங்களை யுடையவராய்
அசோகமரநீழலிலிருப்பவர். க
ன்மரகிதர், தம்மைப் போலவே
வேதமும், உலகமும், காலமும்,
உயிர்களும், தன்மமும் நித்தியப்
பொருள்களென்று வெளியிட்ட
வர். அருகணை முதற்கடவுளாகவு
டைய சமயம் அருகசமயமென

அரு

ப்படும். இச்சமயம் கடைச்சங்க
மிருந்த காலத்துக்குப் பின்னர்ப்
பெருகிச் சிலகாலத்திலே அருகிய
து. அச்சமயிகள் ஆரியதேசத்தில
மிகச் சிலரே இப்போதுள்ளர்.

அருக்கன்—(1) (4) இருஷன்.
(2) சூரியன். (3) இந்திரன்.

அருச்சுனன்—அர்ச்சுனன் காண்க.
அருணந்திசிவாசாரியர்—திருத்து
றையூர்தி பிறந்து சகலாகமபண்
முதரென்னும் காரணப்பெயருட
ன் விளங்கிய ஆதிசைவர். இவர்
சைவசித்தார்த்த உபதேசஞ்செய்
த சந்தானசாரியருள் ஒருவர்.
மெய்கண்டதேவரது மாணுக்கர்.
சிவஞானசித்தியென்னு நூலியற்
தியவர்.

அருணன்—(1) (த) முராசுரன் மக
ன், கிருஷ்ணனார் கொல்லப்பட்ட
வன். (2) சூரியன்.

அருணாசலம்—பஞ்ச லிங்க ஸ்தல
ங்களுள் ஒன்று. தொண்டை
நாட்டிலுள்ளது.

அருணாசுவன்—(இ) பரிதினாசுவ
ன் இரண்டாம் புத்திரன்.

அருணாஸ்பதம்—வருண நதிதீரத்
தின் கணுள்ள ஒருநகரம்.

அருணி—(1) வசுபுத்திரன். (2) பி
ரமமானசபுத்திரருளொருவன்.

அருண்மொழித்தேவர்—சேக்கிழார்

அருந்ததி—(அருஞ்சோதி) கர்த்தம
ன் மகள். வசிஷ்டன் மனைவி. ம
கா பதிவிரதையாகையால் விவா
கத்தில், நகூத்திரருபமாயிருக்கு
ம் அருந்ததியைச் சுட்டிக்காட்டி
இவ்வருந்ததிபோ லிருப்பாயாக
வென்று நாயகிக்குநாயகன் காட்
டில் உலகவியலாயிற்று. தருவ
நகூத்திரத்திற் குச் சமீபத்திலே
சப்தஇருவி நகூத்திர கணமிருக்
கின்றது. இந்தச் சப்தஇருவிகண்
ம் 2,700 வருஷங்களில் ஒருவ

அர்

ட்டஞ்செய்யும். இவ்வேழுக்குந
டுவில் வசிஷ்டநகூத்திரமுளது.
அதனை அடித்துள்ளது அருந்ததி.
அருந்தவநாயகி—திருப்பமுலூரிலே
கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவி
யார்பெயர்.

அருந்தோளம்மை—திருத்தெளி
ச்சேரியிலே கோயில்கொண்டிரு
க்கும் தேவியார்பெயர்.

அருமருந்துநாயகி—திருந்து தேவ
ன்குடியிற் கோயில்கொண்டிருக்
குந் தேவியார்பெயர்.

அருள்நாயகியம்மை—திரு அறை
யணிரல்லூரிலே கோயில்கொண்
டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

அர்ச்சி—புருதுசக்கிரவர்த்தி தேவி.

அர்ச்சிகபர்வதம்—வைரேயபர்வதம்

அர்ச்சிதாதிமார்க்கம்—இது சகு
ணப்பிரமோபாசகர்கள் பிரம
லோகஞ்செல்லும் நெறி. சூரியச
ந்திரவித்தியுல்லோகங்கள் வழி
யாகச்செல்லுநெறி.

அர்ச்சுனன்—(கு) பாண்டி மகபரா
ஜாவுக்குக்குந்திதேவியிடத்திலே
தேவேந்திரப் பிரசாதத்தார் பிற
ந்த புத்திரன். பாண்டவர்க்குள்
மத்தியமன். வில் வித்தையிலேத
னக்குஇணையிலாதவன். இவன்
பாரதயுத்தத்தில் ஒரேதினத்தில்
ஏழு அக்குரோணி சேனாவீரர
யுந் கண்ணையுந் சங்கிர்த்தவன்.
நரன் என்னுந் தேவஇருவிபா
தயுத்தத்தின் பொருட்டு அர்ச்சு
னனாக அவதரித்தானென்றுசொ
ல்லுவர். இவனுக்கு வில் காண்டி
பம்; சங்கு தேவதத்தம். இவனு
க்குப் பற்குன்னன், பார்த்தன், கிரீ
டி, சுவேதவாகனன், வீபற்சு, வி
ஜயன், கிருஷ்ணன், சவ்வியசா
கி, தனஞ்சயன் என்பவன் நாமாந்
தரம். இவனுக்குப் பாரியர், தி
ரோபதி, உலூபி, சித்திராங்க
தை, சுபத்திரை என நால்வர். அ

அர்

ர்ச்சுனை துரோணசாரியரிடத்
து வில்வித்தையிலும்போது, து
ரோணன் மகன் அஸ்வத்தாமன்
அவன் சரமர்த்தியங்கண்டு பொ
ருமையுற்றுத் தனதுபரிசாரகனை
நோக்கி, அர்ச்சுனைக்கு ஒருகால
த்திலும் விளக்கின்றி அன்னம்ப
டையாதிரு என்றான். ஒருநாட்
போசனம்பண்ணும்போது தீபம்
அவ்ந்துபோக, அதைப் பொருட்
படுத்தாது வழக்கம்போலப் புசி
க்கும்போது வழக்கமான கரும
ங்களைக் கைகள் இருளிலுஞ்செய்
யுமெனக்கண்டு, வில்வித்தையையு
ம் இருளிற் பயின்று வருதல்வே
ண்டுமென்று நினைத்து அன்றுமு
தல் இருளிலும்பயின்றுவந்தான்.
துருபதனைப் போரில்வென்று
சிறைசெய்துகொண்டுபோய்த்து
ரோணசாரியருக்குக் குரு தக்பி
ணையாகக்கொடுத்தவனும், பாண்
டுவாலும் வெல்லப்படாத யவ
னராஜனை வென்றவனும், ரதயுத்
தத்திலே பெரும்பெயர்படைத்த
வனும் இவனே. வில்லாளரெல்
லோரையும் திகைத்து நானும்ப
டிசெய்த மீன யந்திரத்தை ஓரம்
பால் வீழ்த்தித் திரௌபதையை
மணம்புரிந்து வில்லுக்கு விஜய
னென்னும் பெயரை நாட்டினே
னும்வீரனே,
இவன் பாசுபதாஸ்திரம்பெறு
ம்பொருட்டு மகத்தானதவஞ்செ
ய்யும்போது, அவன் தபசைக் கு
லைக்கப் பன்றியுருக்கொண்டு மூக
தானவன் சென்றமையுணர்ந்து
சிவபெருமான் ஒரு வேடனாகி அ
ப்பன்றியைத் தொடர்ந்து செல்
வதலும், பன்றி விரைந்தோடி அ
ர்ச்சுனைச்சாடவெத்தனித்தது.
அர்ச்சுமயம் அர்ச்சுனை அது சா
டாவகை தடுக்குமாறு சிவபெரு
மான் ஒருகணைவினார். அர்ச்சுன
னும் ஒருகணை விடுத்தான், இருக

அர்

ணையாலும் பன்றியிறந்தது. அர்
ச்சுனைனோடு சிவன் விளையாட்டா
க நான் கொன்றேனென்ன, அவ
ன் தான் கொன்றதென்ன இருவ
ரும் சிறிதுபோது மற்போராட்
அர்ச்சுனை அவரை வில்லாலடி
த்தான். அவர் அவனை ஆகாயத்தி
லெறிந்தார். அவன் விழுமுன் த
மது சுயரூபத்தைக் காட்டி அவ
னையுங் கையிலேந்தினர். அதுக
ண்டர்ச்சுனை அவரைத்தோத்திர
ஞ்செய்து பாசுபதம்பெற்றான்.
அர்ச்சுனை துரோணசாரியரிட
த்தலே வில்வித்தை மாத்திரமன்
று அர்த்தசாஸ்திரம், தத்துவசா
ஸ்திரமுதலியனவுங் கிரமமாகக்
கற்று நன்னெறிகொண்டவன். த
மையனுரையைத் தலைமேற் சூடி
யொழுகியவன். இவன்பொருட்
டே பகவத்கதை அதுக்கிரகிக்கப்
பட்டதுமாம்.

அர்ச்சுனி—(1) வானுசரன் மகன்.

(2) வாகுதையென்னும் நதி.

அர்த்தநாரீசுவரன்—பாதித்திருமே
னியுமாதேவியுருக்கொண்ட சிவ
பெருமான். மேலேகாண்க. (2)
திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றாரி
லே கோயில்கொண்டிருக்கும் சு
வாமிபெயர்அர்த்தநாரீசுவரி— சிவபெருமான்
து திருமேனியிற் பாதி பெண்ணு
ருவாகக்கொண்ட தேவி. முன்
னொருகாலத்திலே பிருங்கியென்
னுங்கணநாதர் உமாதேவியாரை
வணங்காது சிவனுக்குமாத்திரம்
வணக்கம்புரிந்தபோது உமாதே
வியார் கோபங்கொண்டு அப்பிரு
ங்கிதேகத்து வலிமையெல்லாவ
ற்றையும் போக்க, பிருங்கி நிற்க
மாட்டாதவராகிச் சார்ந்து கி
ழே விழுந்தார். அதுகண்ட சிவ
ன் அவருக்குத் தமது தண்டத்
தைக்கொடுத்து அவரை யெழுப்
பி அதுக்கிரகித்தனர். அது கார

அர்

ணமாக உமாதேவியார் கேதார
க்ஷேத்திரஞ்சென்று அங்கே தவ
ங்கிடந்து அர்த்தநாரீசுவரி யாயி
னர். (2) திருக்கொடிமாடச் செ
ங்குன்றாரிலே கோயில்கொண்டி
ருக்குந் தேவியார்பெயர். (இத்
திருமேனி சத்தியுஞ் சிவமும் அ
பேதமென்பது விளக்குவது.)

அர்த்தாவசு-ரைப்பியன்புத்திரன்.

அர்ப்புதபர்வதம்—இஃது அர்த்த
தேசங்களுக்குச் சமீபத்திலுள்ள
ஒரு மலை. இதன்கணுள்ள ஜனங்
கள் அர்ப்புதபர்வதரெனப்பெய
ர்கள்.அலகநந்தை—கங்கா நதிக்கிளை
களொன்று.அலங்காரநாயகியம்மை—திருஅ
ரதைப்பெரும்பாழியிலே கோயி
ல்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெ
யர்.அலம்பசன்—(1) (ரா) பகாசுரன்
தம்பி. கடோற்கசனாற் கொல்ல
ப்பட்டவன். (2) (ரா) பகாசுரன்
மகன். இவனுங் கடோற்கசனாற்
மாய்ந்தவன்.அலம்பசை—இஃதுவாகுவமிசத்
தனான திருணவீரதுபாரி. விசா
லனுக்குத் தாய்.அலர்க்கன்—(கா) குவலயாசுவன்
மகன்; மிக்க பிரசித்திபெற்ற அ
ரசன். இவனுக்குத் தத்தாத்திரே
யர் யோகோபதேசஞ்செய்தார்.
இவன்மகன் சந்நதி.அல்லி } —சித்திரவாகன் எ
அல்லியரசி } ன்ளும் பாண்டியன்
புத்திரி. இவன் கல்வியாராய்ச்சி
யிலும் வில்வித்தையிலும் சிறந்த
வளர்கித்தந்தையினதனுமதியோ
டு பாண்டிநாட்டிற்றென்பாகத்
துக்கு அரசியாகி இலங்கையிலுமொ
ருபாகத்தை வென்று அவ்விவந்
தைக்கடலிலே காலநதோறும் மு
த்துவாகுவித்தவன். அர்ச்சுனை

அவு

நீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டு
ப்பாண்டிநாட்டை அடைந்தபொ
ழுது அங்கே இவனைக் கண்டு சித்
திரவாகன் அனுமதியோடு மணம்
புரிந்தான். சித்திராங்கதையென்
னும்பெயருடையவளுமിവளே.
அல்லியங்கோதையம்மை—திரு
ப்புள்ளம்மங்கையிலே கோயில்
கொண்டிருக்குந் தேவியார் பெ
யர்.

அவக்கிரீதன்—(ரி) பரத்துவாசன்
மகன். இவன் குருமுகமாகக் கல்
லாமல் தபோபலத்தால் வேதங்
களையெல்லாமோதிக் கர்வமுடை
யனுயினான். அதுகண்டு ரைப்பிய
முனிவர் கோபங்கொள்ள, அக்
கோபாக்கினியில் ஓரிராக்ஷன்
தோன்றி இவனைக் கர்வபங்குஞ்
செய்துகொன்றான். அப்பொழுது
ரைப்பியபுத்திரன் அர்த்தாவசன்
இரங்கித் தேவர்களைப் பிரார்த்தி
க்க அவர்களால் உயிர்பெற்றவன்.

அவந்தி—உச்சயினி காண்க.

அவிகாரவாதசைவன்— கொடிய
வெயிலிலேநடந்தோரால் அடை
யப்படுகின்ற மரீழல்போலப்பதி
விகாரமின்றிநிற்ப, ஆன்மாவான
து தானே பக்குவமடைந்தபோ
து ஞானக்கண்பெற்றுப் பதியை
ச் சேருமென்பவன். அகப் புறச்
சமயிகளுளொருவன்.அவிடாசியப்பர்— கொங்குநாட்டி
லே கோயில்கொண்டிருக்குந் சு
வாமிபெயர்.அவிக்ஷித்து—கரந்தமன் புத்திரன்.
இவன் ஐனன் காலத்தில் இலக்கி
னத்தைத் தீக்கிரகங்கள் பாரா
மையால் அவிக்ஷித்து என்னும்பெ
யர்பெற்றான். இவன்மகன் மரு
த்து சக்கிரவர்த்தி. (வீக்ஷிண்யம்-
பார்வை.)அவுக்நரசிபி—யயாதி தெளகித்தி
ரருளொருவன்.

அழ

அழகம்மை—(1) திருமழபாடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (2) திருக்களரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அழகர்மலை—இது பாண்டிநாட்டின் கண்ணதாசிய ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

அழகம்பிகை—(1) திருநறையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (2) திருநறையூர்ச் சித்திச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அழகாலமர்ந்தநாயகி— திருமாந்துறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அழகியநாயகி— திரு வெண்ணிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அழகியநாயகியம்மை— திருஆமரத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

அழகுசடைமுடிநாதர்— திருக்குரங்காடுதூறியிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

அழம்பில்— சேர நாட்டி லுள்ள தொரு சிற்றூர்.

அழம்பில்வேள்— இவன் அழம்பிலின்கண்ணே அரசவீற்றிருந்த குறுசிலமன்னன்.

அளகாபுரி— குபேரன் ராஜதானி. இது கைலாசத்துக்கணித்தாகவுள்ளது. இங்கேவசிப்போர் யகூரும் கின்னரரும். நவசிதிகளைத் தன்னகத்தேயுடைமையால் மிக்க சுறப்பிணையுடையது. புலவர்கள் ஒரு நகரைச் சிறப்பித்துக் கூறப்புகுமிடத்து இதனையே உவமையாகவெடுத்துக்கூறுவர்.

அளர்க்கண்— அலர்க்கண்.

அறிவனார்— பஞ்சமரபென்னுதால் செய்தவொரு தொல்லாசிரியர்.

அறையணிநல்லூர்— நடு நாட்டி.

அஷ்

லே பெண்ணைநதி தீரத்திலேயுள்ள ஒருசிவஸ்தலம்.

அறையணிநாதர்— திருஅறையணி நல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

அனந்தகுணபாண்டியன்— குலோத்துங்கபாண்டியன் புதல்வருளொருவன். இவன்காலத்திலேயே நாகமெய்ததும் மராய்ப்பகவதைசெய்ததுமாகிய திருவிளையாடல்கள் நடந்தன.

அனந்தசுகபாண்டியன்— அனந்தகுணபாண்டியனுக்குப் பிழ் அரசசெய்த ஒரு பாண்டியன்.

அனந்தவிதகுண பாண்டியன்— குலபூஷண பாண்டியனுக்குமுன் அரசசெய்தவன்.

அனந்தேசுரர்— ஈசுர தத்துவத்திலிருக்கும் அஷ்ட வித்தியேசுரருக்குள்ளே தலைமைபெற்றவர். இவர் மாயாதத்துவபுவனங்களை யுண்டாக்குமதிகாரமூர்த்தி.

அனாசிரிதம் } இருதூற்றுமுப்பத்
அநாசிரிதம் } தைந்த புலனங்களுளொன்று.

அனு-யயாதிபுத்திரருளொருவன்.

அன்னம்— ஹம்சமென்னும் வடமொழி அன்னமெனத் தமிழிலே மருவிற்று. பாலை யு நீரையுங் கலந்துவைக்கிற் பாலைப் பிரித்துண்ணுமியல்பினதாகியவொரு தெய்வபக்தி. பிரமாவக்குவாகனமிதுவே. இதன்நடை மிகச்சிறந்ததாதலிற் பெண்களுடைய நடைக்கு உவமையாகப்புலவராலெடுத்தாளப்படும்.

அஷ்டகணநாதர்— நந்தி, மகாகாளர், பிருங்கி, கணபதி, இடபம், கந்தர், பார்வதி, சண்டர் என வெண்மர். இவர்கள் சிவகணங்களுக்கு அதிபர்கள்.

அஷ்டகன்— விசுவாமித்திரர் புத்திரருள் ஒருவன்.

அஷ்

அஷ்டகாதியர்— அஷ்டகன், பிரதத்தன், வசுமன், அபுசேரசிபி என நால்வர். இவர்கள் யயாதிமகனபுத்திரர். யயாதியால் அநேக நீதிகள் உபதேசிக்கப் பெற்றவர்கள்.

அஷ்டதிக்கஜம்— ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் எனக் கிழக்காதிமுறையே எட்டுயானைகள். இவற்றின் பெண்யானைகள், அப்பிரம், கபிலை, பிங்கலை, அதுபமை, தாமிரபருணி, சுப்பிரதந்தி, அங்கலை, அஞ்சனவதி என எட்டு. இவற்றுள் ஆண்பானைகள் முறையே அவ்வத் திக்குபாலகருக்கும் பெண்யானைகள் அவர்கள் தேவியருக்கும் முறையே வாகனங்களாம்.

அஷ்டதிக்குபாலகர்— கிழக்காதிமுறையே, இரத்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என எண்மர்.

அஷ்டமூர்த்தி— பிரமாவானவர் இருஷ்டிகைய அபிவிருத்தியெய்யு முபாயமறியாது மயங்கிச் சிவ பிராணத்துதித்துச் சிந்தைசெய்தபோது சிவபிரான் அப் பிரமாவின் அபுருவமத்தியிலே எட்டு முர்த்திகளாக அவதரித்து அருள்புரிந்தார். அம்மூர்த்திகளாவார் பவன், சர்வன், ஈசானன், சுபபதி, வீமன், உக்கிரன், மகாதேவன், உருத்திரன் எனவெண்மர். இவர்க்கு வடிவம் முறையே ஜலம், பூமி, வாயு, அக்கினி, ஆகாயம், சுகர்மன், சோமன், சூரியனென எட்டு மாம். இவர்க்குச் சக்தி, உஷை, சகேசி, சிவை, சுவாகா, திசை, திகை, ரோகினி, சுவர்ச்சலை என முறையே பெண்மர். எண்வடிவங்கொண்டோனெனச் சிவனும் அஷ்டமூர்த்தியெனப்படுவர்.

அஷ்டவக்கிரன்— (ரி) ஏகபாதனு

அஷ்

க்குச் சுஜாபதியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். இவன்கருப்பத்திலிருக்கும்போது, எப்போதும் சேஷரோடு வேதாத்தியயனருட் பெய்துவருகின்ற தந்தையினது அத்தியயனங்களை யெல்லாம் சேஷர் நித்திரையால் மாறாக ஓரக்கேட்டு அதனைத் தந்தைக்குக் கருப்பத்திலிருந்தபடியேயிருந்தசொல்ல, தந்தை அதுபொருமல் அச்சிசுவை அஷ்டவக்கிரங்களுடைய தேகத்தோடு பிறக்கக்கடவாபென்று சபித்தான். இவன் மிகுந்த தேகசகர்த்தியுடையனாகியும் அங்கலூனையிருப்பக்கண்ட அரம்பைமுதலிய தேவகன்னியர் அவனைப்பழித்தார்கள். அதனால் அஷ்டவக்கிரன் அக்கன்னியரைப் பார்த்து, நீங்கள் கன்வர்கையில் வருந்துவீராகவென்றான். அதுகாரணமாக, கிருஷ்ணன் நிரியாண்மடைந்தபின்னர் அர்ச்சுனன் பின்னாற் சென்ற கோபிகாஸ்திரிகளாகிய அவ்வரம்பைமுதலியவர்கள் கன்வர்கைப்பட்டார்கள்.

அஷ்டவசுக்கள்— (பாரதத்திலுள்ளபடி) பிரஜாபதியினது பிள்ளைகள். தான், தருவன், சோமன், அபன், அநிலன், அக்கினி, பிரத்திபூஷன், பிரபாசன் என எண்மர். (ஏனையபுராணப்பிரகாரம்) இவர்கள் தக்ஷப்பிரஜாபதி மக்களிலே பதினமரானதருமன்பாரிகளிலே ஒருத்தியிடத்திலவசவனுக்குப் பிறந்தபுத்திரர் எனமர். இவர்கள் ஒருசமயம் வசிஷ்டருடைய ஓம்பபகவ அவகரித்துச் சென்றமையால் அவரார் சபிக்கப்பட்டு மனுஷலோகத்திலே சந்தனுவுக்குப் பாரியாகிய கங்காதேவியிடத்திற் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் அபன் மிக்கஅபராதி. இவன் மற்ற எழுவரது சதுர்த்தாம்சங்களைப்பெற்று வீஷ்ணுக்குப் பிறந்தான்.

அஸ்

தி பராக்கிரமசாலியாகவும் தரு
வானாகவும் விளங்கினான்.

அஷ்டவித்தியேசுரர்—அனந்தர்,
சூக்துமா, சிவோத்தமர், ஏக நே
த்திரர், ஏவருத்திரர், திரிமூர்த்தி,
ஸ்ரீகண்டா, சிகண்டியென வெ
ணமர்.

அஸ்தி—ஜராசந்தன் மகள். கம்சன்
முதன்மனைவி.

அஸ்திகன்—ஜரங்காணுக்கு வாச
கியாகிய சரப்பராஜன் தங்கை. ஜ
ரங்காரியிடத்திற் பிறந்த முனிவன்.
ஜனமேஜயன் சரப்பயாகஞ் செ
ய்தபோது தக்ஷகன் முதலிய நாக
ர்களை இம்முனிவன் ரக்ஷித்தவன்.
தக்ஷகன் அய்யாகத்துக்கஞ்சி இ
ந்திரனைச் சரணடைந்தருந்தும் அ
ய்யாகாதிபன் தனது மந்திரபல
த்தால் தக்ஷகனே இந்திரனையும்
இழத்தான்.

அஸ்திராஸ்திரயம்.—சகல சத்த
ருநாசமும் கீர்த்தியும் செய்யும்
ஒருவித்தை. இது சிவன் சுவாய
ம்புவுக்கும், அவன் வசிஷ்டனுக்
கும், அவன் சித்திராயுதன் என்
னும் கந்தருவனுக்கும், அவன் தன்
மகள் மக [தௌகித்திரி] ளாகிய
மனோரமைக்கும், அவன் சுவரோ
சிக்கும் கொடுத்தது. இது சுவரோ
சிசமனுசம்பவத்திலே சொல்லப்
பட்டது.

அக்ஷபாதன்.—நியாய சாஸ்திரஞ்
செய்த கௌதமன்.

அக்ஷயலிங்கேசுவரர்.—திருக்கீழ்
வேளூரிலே கோயில்கொண்டிரு
க்கும் சுவாமிபெயர்.

அக்ஷன்—இராவணன் மகன். அது
மானாற் கொல்லப்பட்டவன்.

அக்ஷித்திரயம்.—மீனாக்ஷி, காமாக்ஷி
விசாலாட்சி.

ஆகமங்கள்—ஈசான லருளிச்செ
ய்யப்பட்ட தந்திரசாஸ்திரங்கள்.
அவை சைவ வைஷ்ணவ ஆசமந்த

ஆக

ளென இருவகைப்படும். வைஷ்
ணவாகமங்கள் பாஞ்சராத்திரம்,
வைகானசம் என இரண்டு. சோ
மகாசுரன் வேதங்களைச் சமுத்தி
ரநிவிந்கொண்டுபோய் மறைத்
தபோது, விஷ்ணு தன்னுடைய
பூசார்த்தமாகப் பூசாவிதையைச்
சாண்டில்லியவிருஷிக்கு ஐந்து
ராத்திரியில் உபதேசித்தமையா
ல் பாஞ்சராத்திரமெனப் பெயர்
பெற்றது. வைகானசம் துறவற
முதலியவொழுக்கங்களும் யோ
கஞானசித்திகளும் கூறுவது.

சைவாகமங்கள்—காமிகம் மு
தல் வாதுளமீருகிய இருபத்தெ
ட்டுமாம். இவை சதாசிவமூர்த்
தியினது ஈசான முகத்தினின்று
ம்தோற்றின. தத்துவ சொருப
மாகிய விக்ஷிரகங்கள், ஆலயங்
கள், பூசைகள் என்னுமிவற்றினுண்
மைப்பொருள்கள் அவ்வாகமங்
களாலுணர்த்தப்படும். இவ்வாக
மங்கள் மந்திரமெனவும், தந்திர
மெனவும், சித்தாந்த மெனவும்
பெயர்பெறும். ஒவ்வொன்றுக்கு
ம ஒவ்வொருகோடியாக இருபத்
தெட்டிமிருபத்தெட்டுக்கோடி கி
ரந்தங்களுடையன. இவை ஞான
பாதம், யோகபாதம், கிரியாபா
தம், சரியாபாதமென்று தனித்
தனி நான்குபாதங்கள் உடைய
னவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞா
னபாதம் பதிபசுபாசம் என்னு
ம் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூப
த்தையும், யோகபாதம், பிராண
யாமம் முதலிய அங்கங்கையு
டைய சிவயோகத்தையும், கிரி
யாபாதம், மந்திரங்களின் உத்
தாரணம், சந்தியாவந்தனம், பூ
சை, செபம், ஓமம் என்பனவ
ற்றையும், சமய விசேஷ நிரு
வாண ஆசாரியாபிஷேகங்களை
யும், சரியாபாதம் பிராயச்சித்த
ம் கிராத்தம், சிவலிங்கலிசை

ஆகா

முதலியவைகளையும் உபதேசித்
தும். ஆசமம் என்பது, பரமபத்
ரினின்றும் வந்தது எனப் பொரு
ள்படும். இவ்வாகமங்களுக்கு வ
ழிதூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவ
கன்மம் ஈருகிய உபாகமங்கள் இ
ருதூற்றேழுமாம். மூலாகமங்க
ள் இருபத்தெட்டும் வேதம்போ
லச் சிவனுலருளிச்செய்யப்பட்ட
மையின் சைவர்க்கு இரண்டும்
முந்நூல்களாம்.

ஆகா—ஹாஹாகாண்ச.

ஆகாசம்—சிவன் அஷ்ட மூர்த்தங்
களுள்ளொன்று. அஷ்டமூர்த்திகா
ண்க.

ஆகாசகங்கை—தேவருலகத்திலு
ள்ள கங்கை.

ஆகாசவாணி—அசுரீரி, கர்மசாக்ஷி
யாக அந்தர லோகத்திலே நிற்கி
ன்ற ஒரு சக்தி. ஒலிவடிவாயிரு
ந்து ஆபத்துவேளையிலே சான்று
ரைபகர்வது. திருவள்ளுவர் தம
துறுவையார்க்கேற்றியகாலத்தும்
சீதையினது கற்பை இராமர் ஐயு
ற்றபோதும் பிறவமையங்களிலு
ம் இவ்வசுரீரிவாக்குயாவராலுந்
கேட்கப்பட்டது.

ஆகுவாகனன்—விநாயகக் கடவு
ள். ஓரசுரன் இவரோடுபொருதா
ற்றோடி ஆகு ரூபங்கொண்டு
மறைய அவ்வாகுவைப்பற்றித் த
மக்கு என்றும் வாகனமாகக்கொ
ண்டனர். ஆகு பெருச்சாணி.

ஆகுடன்—(ய) தேவகன் தந்தை.

ஆகுதி—தேவகன் மாதுலி

ஆகூதி.—(1) சர்வதேஜசன் பாரி.
சட்சர் மனுதாம் (2) சுவாயம்பு
வமனுவுக்குச் சதருபயிடத்திற்
பிறந்தபுத்திரி. இவள் தமக்கை
யர் பிரசுதி, தேவகூதி.

ஆக்கினீந்தரன்—பிரிய விரதனுக்
குச் சுகன்னியகையிடத்திற் பி
றந்த பதினொருவர் புத்திரருள்

ஆங்

ளே மூத்தவன். இவன் பாரிபூ
ர்வசித்தை. பிரியவிரதன் இவனு
க்குச் சம்புத்திவைக் கொடுத்தா
ன். அதை இவன் தனது புதிர
ரான, நாபி, கிம்புருஷன், அரி,
இலாவிருதன், ரம்மியன், இரண
வந்தன், குருபத்திராகவன், கே
துமாலன் என ஒன்பதின்மருக்கு
ம்பிரித்துக்கொடுத்தான்.

பிரித்தவகை—நாபிக்கு இம
யத்தின் நெற்கிலுள்ள பரதகண்
டமும், கிம்புருஷனுக்குப் பா
தகண்டத்துக்கு உத்தரத்திலுள்
ள ஏம கூடபர்வதத்தின் நெற்கி
லுள்ள கண்டமும், அரிக்கு ஏம
கூட்டத்தின் வடக்கிலுள்ள நி
ஷதபர்வதத்துக்குத் தெற்கிலு
ள்ள நைஷதமும், இலாவிருத
னுக்கு நிஷத பர்வதத்துக்கு
வடக்கே மேருவை நடுவேகொ
ண்ட இலாவிருதகண்டமும், ரம்
மியனுக்கு, இலாவிருதத்துக்கும்
நீலாசலத்துக்கும் நடுவேயுள்ள
கண்டமும், இரணவந்தனுக்கு ர
ம்மியகண்டத்துக்குவடக்கே ஈ
வேதபர்வதத்துக்கு இப்பாலுள்
ளகண்டமும், குருவுக்குச் சுவே
தபர்வதத்துக்குவடக்கே சிருங்க
வந்தத்தாலே சூழப்பட்டகண்ட
மும், பத்திராகவனுக்குமேருவுக்
குக்கீழ்த்திசையிலுள்ளகண்டமு
ம், கேதுமாலனுக்கு மேருவுக்கு
மேற்கிலுள்ள கண்டமும் கொடு
க்கப்பட்டன. இவை நவகண்ட
மெனப்படும்.

ஆக்கினேயபுராணம்.—உப்புரா
ணங்களுள்ளொன்று. இது பிருகுப்
புரோக்தம். இஃது எக்கியாதி அக்
கினிகாரியங்கள் கூறும். இதுபதி
னையாயிரம் கிரந்தமுடையது.
இப்பெயர் அக்கினிபுராணத்துக்
குமாம்.

ஆங்கிரசன்.—(பிரகஸ்பதி காண்க.)
ஆசுவபாண்டேசுவரன்.—காசி

ஆசா

யிலிருக்கும் ஓர் அற்ப தேவதை. இத்தேவதையை உபாசித் துவந்த சான்றானுக்கும் அவன் மனைவிக் கும் அது கட்டுடத்திலேதான் நி அறிக்கிரகஞ்செய்ததென்பது ஓசாதிசம்.

ஆசாரகாண்டம்.—இது விஞ்ஞா னேசுவரியம் என்னும் தருமசா ஸ்திரத்தில் ஒருகாண்டம். இதில்தான்கு வருணத்தாருக்குமுரிய தருமங்களும் பிறஆசாரங்களுந் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆசிரிதன்.—திஷ்யந்தன் பெளத் திரன். இவனுக்குப் பாண்டியன், சோழன், கோளன் என மூவர் புத்திரர். இவர் மூவரும் தனித்தனி வமிசகர்த்தராய்ப் பின் னர்ப் பிரகாசிக்குமாறு தத்தம் பெயரால் ஜனபதங்களை யுண் டாக்கினர்.

ஆசிரியர் நல்லத்துவனர்.—இவர்கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். கலித்தொகைசெய்தவர்.

ஆசுவலாயனன்.—ஒரு மகாவிருஷி. இருக்குவேதஸ்கிதகருமங்க ளைக்குறித்துச் சூத்திரஞ்செய்தவர். அது ஆசுவலாயன சூத்திரமெனப்படும்.

ஆசௌசம்.—ஜனனசௌசம் மிருதாசௌசம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஜனனசௌசம் விருத்தி ஆசௌசமெனப்படும். பிராமணர்களிலே பித்திராதிசபின்டர் இறந்தால் ஆசௌசதினம் பத்தாம். கூத்திரியருக்குப் பன்னிரண்டு, வைதியருக்குப் பதினைந்து, சூத்திரருக்கு முப்பது, குடுமிவைக்க முன்னிறக்கும் சிசுக்களுக்கு ஒருதினமும் வைத்த பின்னிறந்தால் மூன்றுதினமுமாம். சனனசௌசமும் மேற்சொன்ன முறையேயாம். இன்னும் பிறவுள்.

ஆச்சிரமங்கள்.—வருணச்சிரம

ஆதி

ங்கள்.

ஆஞ்சனேயன்.—அதுமான்.

ஆடகமாடம்.—(1) இரவிபுரம். (2) திருவந்தபுரம்.

ஆடகேசுரர்—பாதலத்தைக்காக்கி ன்ற கோடியுருத்திரருக்குத் தலைவர்.

ஆணிமாண்டவியன்.—மாண்டவியன்.

ஆதிசேஷன்—கசியபட்பிரசாபதிக்குக் கத்துருவையிடத்திற பிறந்தமூத்தபுத்திரன். இவன் தனது தாய் கத்துருவை அவள் சககன் த்தி விறதைக்குச்செய்தஅக்கிரமத்தைச் சகிக்காதவனாய்த் திருக்கோகர்ணம், கந்தமாதனம், முதலியதிவ்வியகேஷத்திரங்களிற்சென்று மகாதவங்களைச் செய்திருந்தான். பிரமாவான் தவத்தைமெச்சிப்பூபாரத்தைத்தாங்கும்பலத்தை அவனுக்கு அருக்கிரகித்தார். பின்னரும் ஈசுவரப் பிரசாதத்தால் விஷ்ணுவைக் ஆபிரமபனு முடியுடைய சர்ப்பசயனமும் சர்ப்பங்களுச்சுராசாவுமாயினான். இவன் பிரகுவினால் சபிக்கப்பட்டுப் பலராமாவதாரம் பெற்றான்.

ஆதிதேயர்.—அதிதிவமிசத்தர். அவர்கள் தேவர்கள்.

ஆதித்தேவர்.—திருவிசைப்பாப் பாடியகண்டராதித்தர்.

ஆதித்தன்.—(1) சேரநாட்டிலிருந்த ஓராசன். இவன் சிதம்பரத்துக்கனகசபையின் முகட்டைக்கொங்கிற் செம்பொன்னினால் வேய்ந்தவன். (2) சூரியன்.

ஆதித்தியர்—அதிதியிடத்திலே கசியபட்பிரஜாபதிக்குப் பிறந்த புத்திரர் பன்னிருவர். தாதா, யித்திரன், அரியமன், இந்திரன், வருணன், அமிசுரந்தன், பகன், விசுவந்தன், பூஷன், சவிதா,

ஆதி

தவஷ்டா, விஷ்ணுஎன்னும் இவருள்ளே விஷ்ணு, இந்திரன் என இருவரும் வைவசுவதமனுவந்தரத்தில் ஆதித்தியராகவிருந்துசட்சர்மனுவந்தரத்திலே தவிதராயினார். கற்பாரம்பத்திலேபிரமாவிறை சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜயரெனறும் இவரைச் சொல்வார்கள். இப்பன்னிருவரும் சிருஷ்டியில் இச்சையில்லாதவராய்ப் பிரமாவிறை ஆஞ்ஞைக்குட்படாராயினார். அதனால் மதுவந்தரங்கடோறும் பிறக்குமாறு சபிக்கப்பட்டார்கள்.

ஆதித்தியர் அதிபுத்திரரெனப்பொருள்படும். இருக்குவேதத்திலேஅதிதி என்மர்புத்திரரையினுள்ளே னும் அவருள்ளேயொருவனைப் புறத்தேதள்ளிவிட்டு மற்றையெழுவரையு முடன்கொண்டு தேவர்கள்பாற்சென்றானென்றங் கூறப்பட்டிருத்தலேநோக்குமிடத்து, புறத்தே தள்ளப்பட்டவனாகிய விசுவதன் என்னும் புத்திரனே இப் புலோகத்துக்கு ஒளிதருபவனுயினான் எனக்கொள்ளல்வேண்டும். மற்றையெழுவரும் மேன்மேலுள்ளவுலகங்களுக்குக் கதிர்வர்களாயினார்கள். ஆதித்தியர் பன்னிருவர் பெயரும் வேதத்திலுள்ளனவேயாம். ஆயினும் ஆதித்தியர் பன்னிருவரும் வேறு; உலகத்துக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகவுள்ள சூரியனும்வேறு. ஆதித்தியர்சோதிருபர். சூரியன் அக்கினிருபன்.

ஆதித்தியன்—சூரியன்.

ஆதித்தியவிருதயம்—ஒரு தோத்திரம். இதனை ஒதிவந்தால் சூரியாதுக்கிரகமுண்டாம். இதுராவணனைக் கொல்லச்சென்ற ராமருக்கு அகஸ்தியரால் உபதேசிக்கப்பட்டது.

ஆதிநாதன்.—ஒருசைனகுரு.

ஆப

ஆதார்த்தாஜன்—சசன் மூன்றாம் புத்திரன். தர்மாரண்யத்தை யுண்டாக்கியவன். இவன் மகன் ராஜரிஷியாகியவன்.

ஆத்திரேயன்—சந்திரன்.

ஆத்திரையன்—ஒரு தம்ழப்போர் ஆசிரியன்.

ஆந்தகிரி—சாலிவாகனசகம் என்னுறநின்மேலிருந்த ஒருசம்ஸ்கிருதவித்தவான். இவரைச் சங்கரதிக்குவிஜயம் என்னும் நூல்செய்தவர்என்றொருசாராரும், சங்கராசாரியருக்குச் சீடராக அவர்காலத்திருந்தவரேயன்றி சங்கரதிக்குவிசயஞ்செய்தவராவரலரென்று மற்றொருசாராரும் கூறுவர்.

ஆந்ததீர்த்தர்—மத்துவாசாரியர்கள்.

ஆந்தநாயகி—திருநெல்வாயிலிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

ஆந்தரதேசம்—கோதாலிரி இருஷ்ணாதிகளுக்கு மத்தியிலுள்ள தேசம். இது தெலுங்க தேசமெனப்படும். திரிலிங்கதேசமென்பது வடமொழிவழக்கு.

ஆந்தரபிருத்தியர்—சூத்திரகன் வமிசத்தரான மகததேச வரசர். இவர்கள் சாலிவாகனசகரம்பமுதல் 400 வருஷம் ராச்சியம்புரிந்தோர்.

ஆந்தரம்—ஆந்தரதேச பாஷை. இதுவேதெலுங்குஎன்றும் தெலிங்குஎன்றும்வழங்குவது. இதுகண்ணுவமகாவிருஷியால் பிரவிருத்தியெய்யப்பட்டதென்பர்.

ஆந்தரர்—ஆந்தரதேசத்தர். பஞ்சதிராவிடருள் ஒருவகையர்.

ஆபத்சகாயர்—திருப்பழனத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

ஆபத்சகாயேசுவரர்—குரங்காடு

ஆப

அறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

ஆபத்தம்பன் } ஒரு மகாலிடுவி.
ஆபஸ்தம்பன் } யசர்வேத விந்த
சர்மங்களைக்குறித்துச் சூத்திரங்
கள்செய்தவர். அஃது ஆபஸ்தம்
பகுத்திரமெனப்படும்.

ஆபன்—வசுக்களுளொருவன்.

ஆபீரம்—சிந்துநதிக்கு மேற்கிலே
ஆரியாவர்த்தத்தோடு சேர்ந்த ஒரு
நதேசம்.

ஆப்பணர்க்காரணர்—திரு ஆப்ப
ணாரில் கோயில்கொண்டிருக்கு
ம் சுவாமிபெயர்.

ஆழர் தொண்டை நாட்டின் கண்ண
தோளர்.

ஆம்பிகேயன்—திருதராஷ்டிரன்.

ஆம்பிரவணேசர்—திருமாந்தறையிலே
கோயில்கொண்டிருக்குஞ்
சுவாமிபெயர்.

ஆயதி—மேருபுத்திரி. தாதா மனை
வி. மிருகண்டன் தாய்.

ஆயாதி—உத்தானபர்கி.

ஆயு—புருரவன் மகன். இவன் நகு
ஷன், கூத்திரவருத்தன், ரஜி, ர
ம்பன், அநேரசு, என ஐவர்புத்திர
ரரைப் பெற்றவன்.

ஆயுஷ்மந்தன்—(த) பிரகலாதன்
புத்திரருளொருவன்.

ஆயோதனபிரவீணன்-- இவன்
அவிசராசகுலோத்தங்கனுக்குப்
பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.
இவன்காலம் துவாபரயுகத்து அ
ந்தியகாலம்.

ஆய்—இவன் அரசரால் வேளென்
னுமப்பட்டஞ்சுட்டப்பட்ட ஒரு
வேளாளன். பொதிகைமலைசார்
ந்த ஆய்நாடுடையவன். பெருங்
கொடையாளன். இவன் குட்டு
வன்கிரணர் முதலியோராற் பா
டப்பட்டவன். பயன்சுருதிக்கொ
டுக்கு மீகையாளன்ல்லென்ப
து, “இம்மை செய்தது மறுமைக்

ஆரு

காமெனு-மறவிலை வாணிக னுஅ
யல்லன்” என்னும் புற நானூற்று
ச்செய்யுட் கூற்றால் விளங்கும்.
தனக்குப்பாமபுகொடுத்த நீலாம்
பாததை ஆலிங்கிழிருந்த இறை
வனுக்குக்கொடுத்தவனு மவனே.

ஆரஞ்சோதி—அருந்ததி.

ஆரத்தியர்—பிரமணருள்ளே லி
ங்கதாரிகள். இவர்கள் வீரபத்தி
ரோபாசகர்கள்.

ஆரியசித்தாந்தம்.—இஃது எழுநூ
றுவருஷங்களுக்குமுன்னாள் செ
ய்யப்பட்ட சோதிடநூல்.

ஆரியபட்டன் } சால்வாகன சகா

ஆரியபட்டன் } ப்தம் இருநூற்றி

ன்மேலிருந்த ஒரு மகா சோதி
ஷன். இவர் செய்த சோதிடசித்
தாந்தத்தில் சூமி கோளவுகவின
தென்மும் பூமி தன் நாராசத்தி
லே தினந்தோறும்சுழன்றுவருகி
றதென்றுபுகழப்பட்டிருக்கிறது

ஆரியர்—வேதவிதிகளைக்கைக்கொ
ண்டொழுபுவர்களாய்ச் சதா
சாரலோர்களாயுள்ளவர்கள். சர
ஸ்வதி திருஷத்வதி நதிகளுக்கு ம
ததியதேசத்திலிருந்து பின்னர்ஆ
ரியாவர்த்தமெங்கும் வியாபித்த
வர்கள்.

ஆரியங்களை—ஒர் இயக்கி.

ஆரியாவர்த்தம்—இமயத்திற்கும்
வந்தியத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள
தேசம். ஆரியர்கள்தேசம். பூர்வ
ம் பாதகண்ட ராஜாக்கள் யாவ
ரும் இங்கேயே வசித்தார்கள்.

ஆரியை—பார்வதி.

ஆருகதன்—ஞானவரணியம் முத
லிய பதினெண்குணத்தையும் அ
ரசிகம் முதலிய ஆறு குணத்தையு
ம் விடுத்த முன்னேக்கன்ம பு
சித்துத்தொலைந்தவிடமே வீட்டி
ன்பமென்பவன்.

ஆருணி—அயோதன்.

ஆலங்குடிவங்கலா-இவர் கடை

ஆல

ச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

ஆலந்திர்த்தசுவரர்— திருப்புள்
ளமங்கையிலேகோவில்கொண்டிரு
க்கும் சுவாமிபெயர்.

ஆலவாய்—மதுரையிலேசோமசுந்
தரக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கு
ம் ஆலயம்.

ஆலாலசுந்தரர்—ஆதி காலத்திலே
சிவன் தமது திருவுருவத்தைக்
கண்ணாடியிலே பார்த்தருளா
ம் அத்திருப்பிரதிமம் அதி சு
ந்தரவடிவுகொண்டொரு மூர்த்
தியாயிற்று அம்மூர்த்தியே இவ
ர். இவர் பின்னர் ஒரு சாபத்தா
ற் சுந்தரமூர்த்திநாயனாராக அவ
தர்ரஞ்செய்தவர்.

ஆலுடையநாயகர்— திருருருகன்
பூண்டியிலே கோயில்கொண்டிரு
க்குஞ் சுவாமிபெயர்.

ஆலுடையநாயகி— திருருருகன்
பூண்டியிலேகோயில்கொண்டிரு
க்கும் தேவியார்பெயர்.

ஆளுடையநாயகியம்மை—திரு
ப்பரந்துறைத்திலேகோயில்கொ
ண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

ஆனகதுர்துபி—வசுதேவன்.

ஆனகன்—(ய) வசுதேவன்தம்பி.

ஆனகோந்தி—இருஷியமுகபர்வத
சமீபத்திலுள்ள ஒருநகர்.

ஆனர்த்தம்—இது யவன சமுத்திர
த்திலே துவாரகைக்குச்சமீபத்
திலுள்ள நாடு. இதற் சரியாதிம
கன்ஆனர்த்தன் குசஸ்தலியென்
னும் நகரத்தை நிருபித்தான். அ
தனால் அத்தையுள்ளிட்ட நாடு
ல்லாம் அவன்பெயர்பெற்றது.

ஆனர்த்தன்—சரியாதிமகன். இவ
ன்மகன் ரைவதன்.

ஆனூயநாயனார்—மழநாட்டிலேம
ங்கலமென்னுமூரிலே பிறந்து, ப
சுக்களைமேய்த்து அவைகளைக்கா
த்தலையே தாக்குவந்ததொழிலா
க்கொண்டு, யேய்க்குழலிலே சி

இடை

வஸ்தோத்திரங்களைப் பொருத்தி
க்கல்லுமுருகப்பாடிச் சிவனைஅக்
நீத்தோடுகூடியபத்திவலையிலே
சிக்குவித்துஅருள்பெற்றவர்.

ஆனிகன்—(ய) வசுதேவன்தம்பி.
இவன் இரண்டாம் மைந்தனும்
ஆனிகன்னப் பெயர்பெறுவன்.

இசைஞானியார்—சுடைய நாய
னார் மனைவியார். இவரே சுந்தர
மூர்த்திநாயனாரை ஈன்றருளிய
பாக்கியவதியார்.

இசைநுணுக்கம்—சாரகுமாரன்
பொருட்டுச் சிகண்டி செய்த இ
சைத்தமிழ்நூல்.

இடங்கழிநாயனார்— கொடும்பா
ணரிலே சிவனடியார்க் கன்பரா
யிருந்தாசியற்றிய ஓராசர்.

இடும்பில்—ஒருர்.

இடைக்காடனார்—இவரை ஓள
வைசகோதரரென்றுசொல்லுவ
ர். இடைக்காடென்னுமூரி லிருந்
தவர். கடைச்சங்கப்புலவர்களு
ளொருவர். கிள்ளிவளவன் சிற
ப்பைப் பாடினவர்.

இடைக்குன்னார்கிழார்— நெடுஞ்
செழியன் போர்த்தம்பாடிய பு
லவர். (புறநானூறு)

இடைச்சங்கம்—இது கபாடபுர
த்திலே சித்திராத பாண்டியனெ
ன்னும் வெண்டேர்ச் செழியனா
லே தாபனஞ்செய்யப்பட்டு மு
டத்திருமாறன் காலம்வரையும்
நடைபெறுவந்ததமிழ்ச்சங்கம்.
இதன்வரலாற்றை மேல்வரும் ஆ
சிரியப்பாக் கூற்றனுணர்க.

“வடுவறுகாட்சிநடுவட்சங்கத்-
தகத்தியர் தொல்காப்பியத்தமிழ்
முனிவ-ரிருந்தையூரிற் கருங்கோ
ழிமோசியா-ரெள்ளப் புலமை
வெள்ளார்க் காப்பிய-னிறவா வி
சையிற் சிறுபாண்டரங்கன்-றே
சிகமதுரையாசிரியன் மாறன்-ற
வரொப்பாயதுவரைக்கோமான-

இடை

றேருங்கவிபுனை கீரந்தையரிவ-
ரோன்பதோட்டுத்தவைம்பதின்
மராகுந் - தவலருங்கேவித்தன்
மைரானுள்ளி-மீவர் மூவாயிரத்
தெழுநூற்றுவுரை-வையகம்பரவ
ச்செய்த செய்யுளு-மிருங்கவிசுடி
ந்த பெருங்கவித் தொகையொடு-
குருகுவெண்டாளி தெருள்வியா
முமலை-யந்நாளிலக்கணமகத்திய
மதனொடு-பின்னாட்செய்த பிறங்
குதொல்காப்பிய-மதிநலங்கவின்
ற மாபுராணம்-புதுநலங் கணிந்த
பூதபுராணம்-வல்லிதி னுணர்ந்த
நல்லிசைதுணுக்கமுந்-தாவாக்கா
லந் தமிழ்பயின்றதுவு-மூவாயிர
த்தோடெழுநூற் தியாண்டி-பரீ
இயசங்குபிரீஇய பாண்டியர்கள்-
வெண்டேர்ச்செழியன்முதலாவி
றங்கெழு-திண்டேர்க்கொற்ற மு
டத்திருமாறன் - முரசடைத்தா
னையு-வாவந்த-மாசுநிலையிட்டோ
ரைம்பத் தொன்பதின்ம - ரிவ்வ
கையரசரிக்கலியார்க்கேறின-ரை
வகையரச ராயிடைச் சங்கம்-வி
ண்ணகம்பரவு மேதகுதீர்த்திக்-க
ண்ணகம்பரப்பிற்கபாட புரமெ
ன்ப."

இடைச்சுரநாதர்—திரு இடைச்சு
ரத்திலேகோயில்கொண்டிருக்கு
ம்சுவாமிபெயர்.

இட்டசித்தி—அழகர் மலையின்க
ண்ணதொருபொய்கை. விரும்பி
யதெல்லாங்கொடுப்பது என்பது
அதன்பொருள்.

இதிகாசம்—இராமாயணமும்பாரத
மும். இவைசரித்திரமுகத்தாற்பு
ருஷார்த்தங்களை யுபதேசிப்பன.

இத்துமொகன். (ரி) அகஸ்தியன்
பெளத்திரன்.

இந்திரகாளியம்.—யாமனேந்திர
ன்செய்த இசைநூல்.

இந்திரஜித்து (ரா) ராவணன்
இந்திரசித்தன் மகன். இவன் இந்
திராசைசிறைசெய்து இலங்கைக்

இந்

குக்கொணர்த்தானுதலின் இந்தி
ரஜித்து என்னும் பெயர்ப்படைத்
தான். இவன் பூர்வநாமம் மேக
நாதன். அதிமாயாவி. பத்னான்கு
வருஷம் நித்திராகாரயில்லாதவ
ன்யாவன் அவனால் இறத்தல்வே
ண்டுமென்றுவரம்பெற்றவன். அ
ப்படியே லக்ஷுமணனாற் கொல்
லப்பட்டவன். (மேகநாதன் கா
ண்க)

இந்திரசேனன்—(1) நளன்மகன்.
(2) தருமன்சாரதி. (3) சூரியன்
மகன்.

இந்திரசேனை—(1) மௌத்கல்லியம
காவிருஷபாரி. (2) துரோபதை.
(3) நளன்மகன்.

இந்திரத்துயுமனம்.—ஒரு வாபி.
இஃது இந்திரத்துயுமனனென்னு
மரசன் தானஞ்செய்த ஆடுமாடு
நின்று பள்ளமாகியதால் வாவி
யாயிற்று. இவன் இந்திரசதன
த்தில் நெடுங்காலம் போயிருந்து
விட்டமையால் அவன் கீர்த்தி உ
லகத்திலில்லாதுபோயிற்று. அ
வன் தேவர்களால் தேவலோக
ம்விட்டுஓட்டப்பட்டுப்பூலோகம்
வந்துபார்த்தபோது, தன்னையுல
கத்தறிவாரெவரையுங்காணாது
ற்றில் யுகார்தரன்என்னுங்கச்சப
மாத்திரம் தன்னை யறிவதாகச்
சொல்லக்கேட்டான். ஆகவேஇவ
ன்போனதற்கும், மீண்டதற்கும்
இடையேஅநேகசந்திகளாயின.
இவ் வாபி ஜகநாதத்திலுள்ளது.

இந்திரத்துயுமனன்.— இருஷப
ன் பெளத்திரன். பரதன் புத்தி
ரன். தாய் சுமதி. இவன் ஒரு
நாள் ஆழந்தநிடைமலிருக்கும்
போது அங்கே அகத்தியர் வந்தா
ர். அவருக்கு இவன் உபசாரஞ்
செய்யாமையால் அவரால் மத
யானையாக வென்று சபிக்கப்பட்
டான். அதனால் யானையாகிச்ச
ஞ்சரித்துவரும்போது தாகந்த

இந்

ணிற்கும்பொருட்டு ஒருதடாகத்
திலிறங்க, ஒருமுதலை அதனைப்
பிடித்திழுத்துட்போக, அதிமூல
மேயென்றுகூவி நாராயணனைத்
தோத்திரித்தமாத்திரத்தில் அவ
ருடையசக்கராயுதம் அம்முதலை
யைக்கொண்டுபாணையுபத்தவிர்த்
தூசுதிக்கப்பெற்றவன். இக்கதை
கஜேந்திரமோக்ஷமெனப்படும்.

இந்திரப்பிரஸ்தம்—பாண்டவர்க
ளுக்கு ராஜதானி. டில்லிக்குச் ச
மீபூத்திலேயுள்ளது. காண்டவப்
பிரஸ்தமெனவும்பெயர்பெறும்.

இந்திரப்பிரமதி.—(ரி)வியாசசீஷ
னாகிய பயிலவன்சீஷன். இவன்
இருக்குவேத சங்கிதையை நா
ன்கு பாகமாக்கிப் பாஷ்கலன்,
போத்தியன், யாஞ்ஞவந்தியன்,
பராசரன், மாணுக்கேயன், அக்
கினிமதி என்பவர்களுக்குபதேச
ம்பண்ணியவன்.

இந்திரவதி.—கோதாவிரியுடன் கல
க்குமோ ருபநதி.

இந்திரவாகனன்.—கருத்தன்.

இந்திரன்—தேவராசன். கிழக்கு
த்திக்குபாலகன். கசியப்பிரசா
திபதிக்கு அதிதியிடத்திற் பிறந்
த புத்திரன். இவன் ராசதானி
அமராவதி. ஆயுதம்வச்சிரம், பா
ரிசகிதேவி.வாகனம் ஐராவதம்.
சபை சுதர்மம். குதிரை உச்சை
சிரவம். சாரதி மாதவி. உத்தியா
வனம் நந்தன். மகன் ஜயந்த
ன். இந்திரன் தவட்டப்பிரமாவி
னது புத்திரன் விசுவரூபனையும்,
விருத்திராசனையும் கொன்ற
தோஷமாகிய பிரமகத்திகாரண
மாகத் தேவேந்திரபதத்தை இழ
ந்தான். அப்போது நருஷன் தன
துதபோபலத்தால்இந்திரனையின
ன். அதுகண்டு இந்திரன் அசுவ
மேதயாகஞ்செய்து மீண்டும் இந்
திரனையினன். இவ்வந்திரபதம்
ஆறு அசுவமேதஞ்செய்தான் யா

இந்

வன் அவனுக்குரியது. ஆகவே ம
னுஷார்ப்பெறத்தக்கது. இதுவ
ரையும் இறந்துபோன இந்திரர்க்
குக் கணக்கில்லை. இப்போ திருப்
பவன்புரந்தரன். இந்திரன் கௌ
தமபத்தினியைஇச்சித்தகாரணத்
தாலக்கௌதமரா லுடம்பெங்கு
ம்யோனிமயமாகச் சபிக்கப்பெற்
றுப் பின் கௌதமரைப் பன்மு
றைவேண்டி உடம்பெங்கும்கண்
னாதுமாறு பெற்றான். அதனால்
ஆயிரங்கண்ணன், சகஸ்திராக்ஷ
ன்னும் பெயர்கள்பெற்றான்.
பூர்வத்திலே கிறகுடையனவா
யிருந்தமையாற் பறந்து பறந்து
வீழ்ந்து நகரங்களை அழித்துவந்த
மலைகளைச் சிறகிடுத்து அவற்றது
கருவத்தை அடக்கினமையால்
கோத்திரபித்து எனவும் பெயர்
பெற்றான். ஒருகாலம், சியவன
விருஷியாகஞ்செய்தபோது அசு
வினிதேவருக்கும் பங்கீர்தான்.
அதுகண்ட இந்திரன் சினந்து அ
வ்விருஷிமேலே தன் வச்சிராயுத
த்தைஓங்க, இருஷி அதனைஸ்தம்
பன்மபண்ணினார். அதுகாரணமா
கத் துச்சியவனன்னவும் பெய
ர்பெற்றான். இந்திரன்மேகங்களை
வாகனமாகவுடையவன். இந்திர
னே மழையைக் காலந்தோறும்
பெய்விப்பவன். இந்திரனை மகிழ்
விக்கும்பொருட்டு ஆரியர்வருஷ
ந்தோறும் பொங்கலிடுவதும் வி
ழாவெடுப்பதும் பண்டைக்காலந்
தொட்டின்னுமுள்ள வழக்கம். ம
கரசங்கிராந்திக்கு முதனாளிலே
யேஇப்போதிப்பொங்கலிடப்படு
கின்றது. அதனைப் போகிடு
கலென்று வழங்குவர். போகிடு
ந்திரன். கிருஷ்ணன் யாதவர்க
ளிடத்தி லிருக்கும்போது இப்
பொங்கல்வந்தது. யாதவ ரெல்
லோருந் தூண்டு இந்திரனுக்கு
வேள்விசெய்தார்கள். அவ்வேள்
வியை இந்திரன் கொள்ளாவகை

இந்

தடுத்துக் கிருஷ்ணன் தான்கொண்டான். அதுபொறுத்திரன் சினந்து மேகத்தைவிட யாதவர்களுடைய பசுநிறையைக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்மழைபொழிவித்தான். கிருஷ்ணன் ஒருமலையை யிடந்து குடையாகப்பிடித்து அப்பசுநிறைகளையும் யாதவர்களை யுங்காத்தான். சூரபன்மன்தேவர்களையெல்லாஞ்சிறைசெய்து மீன் சுமக்க வைத்தபோது இந்திரன் அக்கொடுமைக்காற்றுகோடிச் சீர்காழியில் மறைந்திருந்து குமாரக்கடவுள் சூரனைக்கொன்றருளியபின்னர் அமராவதி சென்றான். இவன்மகள் தெய்வயானை.

இந்திராவரஜன்.—உபேந்திரன். (இந்திராவரஜன்: அவரஜன்-தம்பி) இத்தீவராக்கூசன்.—நளநாபன் என்னும் கந்தர்வராஜன் மகன். வருகினி தம்பி. இவன் கபடோபாயத்தினால் ஓரிருவியையடைந்து ஆயுள் வேதத்தை முற்றக் கற்ற பின்னர் அக்குருவை இகழ்ந்தமையால் இராக்கூச ரூபம் பெறுமாறு சபிக்கப்பட்டவன். பின்னர்ச்சுவாரோசியினால் அச்சாபம்விமோசனமாயிற்று.

இந்து.—(1) சந்திரன். (2) அதிசாந்திரன். (3) சாகவதன்மகன்.

இந்துமதி.—விதர்ப்பராஜன்மகன். அஜன்பாரி. தசரதன்தாய்.

இமயமடக்கோடி.—திரு இடைச்சுரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

இமயம்.—ஹிமாலய மலை. பாரத வருஷத்துக்கு வடக்கெல்லையாகவுள்ளது பூவுலகத்துள்ள மலைகளுள்யர்ந்த வளஞ்சிறந்ததாதலின் இம்மலை பர்வதராஜாவெனவும்பெயர்பெறும். இம்மலையாசன் இழுவானெனப்படுவன். இங்கேமகாவிருவிகளும்யோகிகளும் சித்தரும் வசிப்பார்கள்.

இர

இயக்கர்.—யக்ஷர்காண்க.

இயக்கன் — பூதப் பாண்டியன் தோழன்.

இயற்பகைநாயனார்.—காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வணிகர் குலத்திலே பிறந்தவர். இவர் சிவனடியார்களைச் சிவனைன்பூசிக்கும் பக்தசிரோமணியாயொழுக்கவருநாளிலே, சிவன் ஒரு பிராமண வேடங்கொண்டு அவர்பாற் சென்று, ஒன்று வேண்டுவந்தேன் என்றுகூறி, இயற்பகையார் அவரைநோக்கி, நம்மிடத்துள்ள பொருள் எல்லாம் சிவனடியார் பொருளேயாம் கூசாது கேட்கவென்ன, ஐயர் உமது மனைவியைத் தரல் வேண்டுமென்ன, இயற்பகையார் நம்மிடத்துள்ள பொருளைக்கேட்டார்என்றுகூறி முகமலர்ந்து தமதுமனைவியை உடன்படுத்திச் சுற்றத்தார் தடுக்கவுங் கேளாது கொடுத்துக் கொண்டு செல்லுமென்றார். ஐயர் தமதுமெய் வடிவைக்காட்டி அவருடையபக்தித்திடத்தை வியந்து அருள் புரிந்துபோயினர்.

இரகுநாதசேதுபதி.—இவர் இருநூற்றுமுப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னர் இராமநாதபுரத்தில் அரசுபுரிந்திருந்தவர். இவர் தமிழ் வித்துவான்களைச் சன்மானித்துத் தமிழைவளர்த்த மகௌதாரிய சீலர். ஒரு துறைக்கோவை என்னும் அற்புதப் பிரபந்தத்திலே அமிர்தகவிராயராலே புகழ்ந்து பாடப்பட்ட சேதுபதி இவரே. இவர் முன்னேரும் இவர் பரம்பரையில் வந்தோரும் தேவரைப்போலத் தமிழ்க்கலாவினோதரே.

இரகுவமிசம்.—காளிதாசன் வடமொழியிற்செய்த ஒரு காவியம். இதனைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்தவர் அரசுக்கேசரி.

இர

இரட்டையர்.—ஒருவர் அந்தகராகவும் மற்றவர் முடவராகவும் பிறந்த சகோதரராகிய புலவர் இருவர் இப்பெயர்பெறுவர். இவர்கள் காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்து தமிழ்க் கல்வியில் மிக்க வல்லவராகி முடவரை அந்தகர் தோள்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு முடவர் வழிகாட்ட ஊர்கடோறுஞ் சென்று கவிபாடிப் பெருந் கீர்த்தி பெற்றவர்கள். இவர்கள் செய்த நூல்கள் தைவீகவுலாமுதலியன. இப்புலவர்களே நானாமறியேன் அவளும் பொய்சொல்லாள் என்னும் பழமொழியை பெயரிப்படுத்தித் தாமாராயாதவிஷயங்களையும் சரஸ்வதி அருளால் செய்யுள்வாயிலாக ஆங்காங்கும் வெளியிட்டு வந்தவர்கள்.

இரணியகசிபன்.—(தி) கசியபனுக்குத் திதிலயிற்றிலே பிறந்தபுத்திர ரிருவரு ளொருவன். மற்றவன் இரணியாகூன். இரணியகசிபன் கொடியதவமுருறிப் பிரமாவிடம் தன்னைத் தேவரும் மனிதரும்விலங்கினங்களும் அசுரருங்கொல்லாதிருக்கவரம்பெற்று, அதனால் மிக்க கருவமுடையனாகித் தன்னையேயுலகங் கடவுளாகக்கொண்டு வழிபடல்வேண்டுமென்றுவருத்து, அதுசெய்யாதாரையொறுத்துப் பெருங்கொடுமைசெய்துவந்தான். அவன்மகன் பிரகலாதன் தந்தையைப் பொருட்டடுத்தாது விஷ்ணுவை வழிபட்டிவந்தான். அவனைப்பலவாறு துன்பஞ்செய்தும் அவன் மதியாமைகண்டு இரணியகசிபன் தன்கையிலே வானையெடுத்துக் கொண்டுபிரகலாதனைப்பார்த்து, இவ்வாளை நீவழிபடும் விஷ்ணுதடுக்கவல்லானோவென்றோங்கி அவனைவெட்டவெத்தனித்தான், உடனேவிஷ்ணுமூர்த்தி ஒருநாணி

இரா

னிடமாக நரசிங்க ரூபத்தோடு, தோன்றி அவனைக்கொன்று ரகலாதனைக்காத்தருளினார்.

இரணியநாபன்.—இவன் யாஞ்ஞலங்கிய முனிவரிடத்து யோகம்பெற்றவன்.

இரணியன்—(1) இரணியகசிபன் (2) சூரபன்மன்புத்திரருள் ஒருவன்.

இரணியாகூன்.—(தி) திதியிடத்திற் கசியபனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தி லொளித்த போது வராகமாகிய விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்டவன்.

இரவிபுரம்.—மலைநாட்டின்கண்ணதோரூர்.

இராகவன்.—ராகவன்.

இராசமன்னார்கோவில்.—காவியின்மேற்கேயுள்ள ஒரு வைஷ்ணவ ஸ்தலம்.

இராசமாபுரம்.—ஜீவகன் இராசதானி. இஃது ஏமாங்கத தேசத்திலுள்ளது.

இராஜகுஞ்சரன்.—பரராஜகுஞ்சர பாண்டியன்.

இராஜகேம்பீரபாண்டியன்.—இராசேச பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

இராஜசார்த்தாலன்.—இராசகுடாமணிக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

இராஜகுடாமணி.—இராசமார்த்தாண்டனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

இராஜசேகரபாண்டியன்.—இவன்கரிகாற்சோழன்காலத்தவன்.

இராஜபயங்கரன்.—பரராசகுஞ்சரனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

இராஜமார்த்தாண்டன்.—சித்திரவிக்கிரம பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

இரா

இராஜராஜபாண்டியன்—பன்றி கழுட்டினை மந்திரிகளாக்கிய திருவிளையாடல் கண்டவன்.

இராஜாதிரிஜ பாண்டியன்.—வரகுணபாண்டியனுக்குப் பின் அரசுசெய்தவன்.

இராஜேசபாண்டியன்.—இராசேந்தர பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்தவன்.

இராஜேந்திரபாண்டியன்.—இராசவாதஞ்செய்த திருவிளையாடல் கண்ட பாண்டியன்.

இராதை—ராதைகாண்க.

இராதாகிருஷ்ணன்—ராதா கிருஷ்ணன்.

இராமநாதர்.—இராமேசசரத்திலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். இவ்விவில்கம் ராமர்தாபித்தது.

இராமன்.—ராமன்காண்க.

இராவணன்.—ராவணன்காண்க

இராவணியம்—இராகங்களைச்சாமவேதத்திற்பொருத்தப்பாடும் முறையை அறிவிக்கும்நூல். அஃது இராவணனாற் செய்யப்பட்டது.

இரு.—அதிதி.

இருகன்.—விஜயபுத்திரன், விருகன் தந்தை.

இருகூடம்.—மாளவதேசத்தருகே யுள்ள ஒரு மலை.

இருகூடன்.—(1) அசமீடன் மூன்றாம் மகன். இவன் பௌத்திரன்குரு. (2) புருஷன்மகன். பருமியாசுவன் தந்தை. (3) (கு) தேவாதிதிமகன்.

இருசங்கன்.—பேருசங்கன்.

இருசிகன்.—ஒளர்வன்மகன். விசுவாமித்திரன் தங்கை சத்திபவதி கணவன். ஜமத்தக்கினி தந்தை.

இருசுவரோமா—சுவர்ணரோமா மகன்.

இருத்தாமன்.—(ய) வசுதேவன்

இரு

தம்பி. ஆனகன் மகன்.

இருத்தவஜன்.—(கா) பிரதர்த்தன்.

இருதவாக்கு —(ரி) இவன் தனக்கு ரேவதிநகரத்திரத்து நாலாம்பாதத்திற்பிறந்த புத்திரன். அஷ்டலூதியநியித்தம் ரேவதியைப் பூமியில்வீழாமாறுசபித்தவன்.

இருதன் —(மி) விஜயன் மகன்.

இருதுபர்ணன்.—(இ) அயுதாயுவன் மகன். சர்வகாமன் தந்தை. இவனுக்கு நான் அசுவலிநுதயத்தை உபதேசித்து அவனிடத்தில் அக்ஷயஹிருதயத்தைத்தான் பெற்றான்.

இருநீதிக்கிழவன் —கோவலன் தந்தை இறந்ததாற்றாது திறவுபூண்டவன்.

இருபன்.—பிரமமானச புத்திரருளொருவன். சனகசநந்தன் சனந்சஜாதசனற்குமாரரோடுபிறந்தவன். அவர்கள் ஐவரும் சிருஷ்டிசெய்யவுடன்படாது மறுத்தமையால், பிரமா லீனமும், மரீசியாதியர் ஒன்பதின்மரைப் பெற்றான். இவனை இருஷபன் என்று சொல்வர்.

இருபுக்ஷன்.—இந்திரன்.

இருமலர்க்கண்ணம்மை—இருச்சாத்தமங்கையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

இரும்பிடர்த்தலையார்—சரிகாந்தசோழன் மாதலனார். இவர் அச்சோழனுக்கு மந்திரியாகவும் புலவராகவுமிருந்தவர்.

இருஷ்கீரி.—மகத தேசத்தில் வராகபருவத்துக்கெதிரிலுள்ளமலை.

இருஷ்பம் } (1) சிவன் வாகனம்.

இடபம் } (2) மந்திதேவர். (3) ஓரிராசி.

இருஷ்பன்.—(1) நாபிமகன். இவனுக்குப் பரதன் முதலிய நூறு புத்திரருளார். (2) உபரிசாவசுவ

இரு

மிசத்தன். (3) சுக்கீர்வன்சேனை யில் ஒருவாரான். (4) இந்த்ரனுக்குச் சசிதேவியிடம் பிறந்த இளையமகன்; சயந்தன் தம்பி (5) இருபன்.

இருஷிகள்.—(இருஷி என்பதன் பொருள் சத்தியதரிசி என்பது.) இருஷிகள் பிரமவிருஷி, தேவவிருஷி, மகாவிருஷி, பரமவிருஷி, காண்டவிருஷி, சுருதவிருஷி, இராஜவிருஷி எனவெழுவகையர். அவருள்ளே பிரமவிருஷிசுளாடார் திர்க்குணப்பிரமோபாசனையையே சாதித்ததிற்போர். இவர்கள் இருஷிகளுள்ளே அக்கிரபதமுடையர். வசிஷ்டர் முதலியோர் இக்கணத்தினர். தேவவிருஷிகளாவார் உலகத்தக்கு ஆன்ம ஞானோபதேசஞ் செய்து காக்கும்பொருட்டி இருஷிகளாக அவதரித்த தேவர்கள். நாரதன் கபிலன் முதலியோர் இக்கணத்தர். மகாவிருஷிகள் புத்தித்துவங்கடந்து மகத்தத்துவம் வரையுஞ்சென்றோர். வியாசர்முதலியோர் இக்கணத்தர். பரமவிருஷிகள் ஆன்மலாபத்தை நாடி உலகவின்பத்தை முற்றத்திறந்தோர். பேலர்முதலியோர் இக்கணத்தினர். காண்டவிருஷிகள் வேதத்தில் ஒவ்வொருகாண்டத்தில் வல்லுநராய்ச் சாமானிய சனங்களுக்களைப்போதிப்போர். ஜெயினிமுதலியோர் இக்கணத்தினர். சுருதவிருஷிகள் வேதங்களைச் சிவணஞ்செய்து ஒவ்வொருசாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பிரசுரஞ்செய்தவர். வைத்தியசாஸ்திரஞ்செய்த சுசருதர்போல்பவர். இராஜவிருஷிகள் இராச்சியமுறைகாட்டி உலகியல்தலைநாட்ட அவதரிப்போர். மாந்தாதா ஜனகன்முதலியோர் இக்கணத்தினர்.

எச்சுருவிகொண்டும் எத்துணை

இரு

ச்சிறந்தமதபூகிசுளுக்கும் காண்டற்கும் உணர்த்தற்கும் அனவிடற்கும் அரியனவாய் மாயாசொருபமாய்த் தூலநிலைமுதற் சூக்குமநிலைவரையும் வீரிந்தகிட்சுக்கும் சராசரங்களினதும் அண்டகோடிகளினதும் தத்துவசொருபங்களை யெல்லாமுள்ளவாறு கண்டவர்களும் அவைகையுலகுச்சுவெளியிட்டவர்களும் இம்மகா விருஷிகளையாவர். இருஷிகள் வாக்குஜரிஷமெனப்படும். பாவருவர்போய்க்கினுமாரிஷம்பொய்த்தலில்லை

இருஷிகுலியை—இருஷு பர்வதத்தின்னு பெருகுமொருநதி.

இருஷிகை } மகேந்திர பருவத்து.

இருஷிகை } திலிருந்து பாய்விதொருநத.

இருஷியசிருங்கன் - விபண்டகவிருஷிமகனார். கலைக்கோட்டிமகர் விருஷி என்று தமிழில் வழங்கப்படுபவர்.

அங்கதேசத்தரசன் தனதுநாட்டில் நெடுங்காலம் மழையில்லாமையால் வருந்தும்போது இவ்விருஷிகாஸ்பட்டால் தனதுநாட்டில் மழையுண்டாமெனச் சிலர் சொல்லக்கேட்டுச் சிலபெண்களை அவரிடம் அனுப்ப, அவர் இத்தகு முன்னோருகாலத்தும் பெண்களைக் கண்டிராதவராதலால் இவர்கள் இரண்டுகொம்புடைபவர்களென அதிசயித்துப் பார்த்தார். அப்பெண்கள் அவரையுபசரித்து எங்களாச்சிரமத்துக்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, எங்குளது உமதாச்சிரமம் என்றவர்கேட்ப, இவர்கள் இதோ விதோவென வஞ்சித்து அங்கநாடு கொண்டுபோயினர். உடனே நாடு மலிய மழைபொழிந்தது. அவ்வரசன் தனது புத்திரியை மணம்புரியும்படி வேண்ட அவருரிசைந்து மணம்புரிந்தார்.

இரு

இருவியழகம்.—சுக்கிரீவன் வாலிக்கஞ்சி மறைந்திருந்தமலை. இது லெங்கிந்தைக்குச் சமீபத்துள்ளது. வாலி ஒரு சாபகாரணமாக அம்மலைக்குப்போவதில்லை.

இலங்கை.—லங்காபுரிகாண்க.
இலஞ்சிமன்றம்.—காவிரிப்பூம்பட்டினத்து ஐம்மன்றங்களுள் ஒன்று. எந்நேரையையும் நீக்குமியல்புடையது.

இலவணன்.—லவணன் காண்க.
இலக்ஷுமணன் } லக்ஷுமணன்
இலக்குமணன் } காண்க.

இலக்ஷுமி }
இலக்குமி } லக்ஷுமிகாண்க.

இலாவந்தன்.—அருச்சுனனுக்கு உலாபியிடம் பிறந்தபுத்திரன்.

இலிங்கபுராணம்.—அக்கினி கற்பத்திறுதியிலே ஜீவர்கள் அடையும் சீலம், ஐசுவரியம், இன்பம், மோக்ஷம் என்பவைகளையும், அதி இரகசிய ஞானமயமாகிய சிவலிங்கங்களையும் விரித்துணர்த்துவது. பதினொராயிரங் கிரந்தமுடையது.

இலவலன்.—விப்பிரசித்திக்குச் சிங்கிகையிடம்பிறந்த தானவன். வாதாபிதம்பி. அகஸ்தியரால் பஸ்மமாக்கப்பட்டவன். கந்தபுராணம் இவ்விலவலனை அசமுகியிடத்துத் தருவாசருக்குப்பிறந்த புத்திரனைனக் கூறும். இவர்தன் தம்பி வாதாபியை ஆட்டுருக்கொள்ளும்படிசெய்து முனிவர்களைக்காணுந்தோறும் அவனைக் கறிசெய்து அவர்க்கமுதாட்டி உண்டபின் அவனைக்கூவி அழைக்க அவன் அம்முனிவரை உடல்கிழித்துக் கொன்று வெளியேவரும்படிசெய்பவன்.

இழிகட்பெருங்கண்ணனார்—இவர் கடைச்சங்கப்புவலர்களுளொருவர்.

இளை

இளங்குமணன்—குமணன் தம்பி.
இளங்கோம்பாமை.—(1) திருப்பறியலூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (2) திருக்கருப்பறியலூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

இளங்கோசார்.—கொங்கு மண்டலத்தரசர்.

இளங்கோவழிகள்.—தறவுபூண்டிருந்தஒருசேரராஜா. சிலப்பதிகாரதூலாசிரியர்.

இளஞ்சேழியன்—கொற்கைநகரத்திருந்தவெற்றிவேற்சேழியன்.

இளமுலையம்மை.—திருவொத்தாரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

இளாலிருதவருஷம்.—சுமேருவைச் சூழ்ந்திருக்கும் வருஷம். இது நவவருஷங்களுள் ஒன்று. இது நன்னீர்ச்சமுத்திரஞ் சூழ்ந்தது.

இளாலிளை } திரண் விந்துவுக்கு
இளாலிலை } அலம்பசையிடம் பிறந்தபுத்திரி. விச்சிரவசன்பாரி. குபேரன்தாய்.

இளிபிளி.—தசரதன் மகன்.

இளை.—(1) தக்கன்மகன். கசியபன்பாரி. (2) வைவசுவதமதுபுத்திரி. புதன்பாரி, புருவன்தாய்; இவள்விஷ்டருடையபிரயத்தனத்தாலும் விஷ்ணு அனுக்கிரகத்தினாலும் புருஷரூபம் பெற்றுச் சுத்தியுமனனாயினள். (3) வசுதேவன்பாரி.

இளையான்குடிமாறநாயனார்.—இளையான்குடியென்னு முரிலே வேளாளர்குலத்ததித்த இச்சிவபக்தர் வறுமையா லுணவின்றி வருந்தியிருந்த ஒரு மழைக்காரி ரவிலே, சின் ஓடியவரைப் போல் அவர் வீட்டிற்குச்சென்று அன்னம்வேண்ட, அவர் அடியவ

இறை

ரையுபசரித்த இருக்கச்செய்து விட்டுத் தமது வயலிற்சென்று வித்திட்டிருந்த நெல்லை வாரிக் கொண்டு வந்த மனைவியாரிடங்கொடுத்துச் சோறாக்கி அடியவர்க்கன்னமிடுவித்த பெருந்தகை மையைக்கண்ட அவ்வடியவர் தமது மெய்வடிவைக்காட்டி நாயனார் வறுமைநோயையும் நீக்கியருளிப்போயினர்.

இறையனார்.—அகப்பொருள் செய்த கடைச்சங்கப் புலவர்.

இறையார்வனையம்மை.—குரங்கணின்மாடத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கிற தேவியார்பெயர்.

இன்ன.—சூரியன்.

இக்ஷுமதி—ஒருநதி. குசத்துவஜனராஜதானியாகிய சாங்காசியபுரி இதன்தீரத்திலுள்ளது. கபிலருடைய ஆச்சிரமம் இதன் கரைக்கண்ணது.

இக்ஷுவாகு—வைவசுவதமதுபுத்திரன். விசுக்ஷி, நிமி, தண்டகன், முதலியோர் இவன்புத்திரர். இவன் பெரிய வமிசத்தலைவன். அஜன், ரகு, ராமன்முதலியோர் இவன் வழிவந்தோர்.

ஈசானன்—(1) சிவன். அஷ்டமூர்த்திகளுளொருவர். (2) அஷ்டதிக்குபாலகருள் ஒருவர். இவர்திக்கு வடகிழக்கு.

ஈசுவரராஜன்—கிருஷ்ணதேவராயர் பாட்டன்.

ஈசுவரன்—பகவன். சைவசமயிகள் ஈசத்துவத்தைச் சிவனுக்கும் வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவுக்கு மாக்கி முறையே அம்மூர்த்திகளுக்குச் கைலாசமும்வைகுண்டமும் பதவிக்களாக்குவர். ஸ்மார்த்தர் ஈசத்துவத்தைப் பிரமாவுக்காக்குவர்.

ஈழம் } சோழ பாண்டி நாடு
ஈழ தேசம் } கருங்குத் தென்கிழ

உக்

த்திசையிலே சமுத்திராங்குழந்த தாகவுள்ள லங்காதேசம். இது னிடத்தே திரிகோணமலை திருக்கேதீச்சரம் என்னும் தேவாரம்பெற்ற சிவஸ்தலங்களும், சைவரும் பௌத்தரும் குறும்மதத்தரும் தத்தமதென்றுசென்று தரிசிக்கப்பெறுவதாகியபுரீசைஸ்ரமுமுள. பூர்வம், குபேரனும் பின்னர் இராவணன்முதலிய இராக்கசரும், பின்னர்ச் சோழரும், பின்னர் ப்பாண்டியரும், அவர்க்குப் பின்னர் மகத்தேசராஜபரம்பரையில் வந்தோரு மவர்வழிவந்தபௌத்தரும், இடையிடையே சோழபாண்டியரு மரசுபுரியப்பெற்றது. இது தமிழிலே ஈழமென்றும், வடமொழியிலே லங்காபுரமென்றும், சிங்களத்தலைபம் என்றும், சேரநாட்டாராலும் அராபியராலும் சேரத்துலைபமென்றும் வழங்கப்படும். சேரவமிசபாண்டியர் வென்றரசுபுரிந்தகாலத்திலிந் நாட்டைத் தம்பெயர் விளங்கச் சேரத்துலைபமென வழங்கினர். இலங்கையிலிருந்து சிறைசெய்யப்பட்டுச்சென்று சேரநாட்டிலே வசிக்குஞ்சிங்களர் ஈழவர் என்றும் ஈழுவர் என்றும் வழங்கப்படுவர். சேரநாட்டார் வாய்க்கேட்டு அராபியரும் சேரத்துலைபமென்பாராயினர். சிங்களத்துலைபமென்பதன்பொருள் பட்டைத்தீவு. (சிம்ஹளம்=பட்டை=லவங்கப்பட்டை)

ஈளினன்—(பு) ரைப்பியன்.
உக்கிரசர்மன் } மேகத்தைச் சி
உக்கிரசன்மன் } றை செய்தவனு
ம், வேலெறிந்து கடலைவறுவித்
தவனுமாய பாண்டியன். திரு
விளையாட்புராணத்திற் கூறப்ப
ட்ட இக்கடல் வற்றுவித்த செய்
தி சிலப்பதிகாரமென்னுஞ் சம
னதுவிலங் கூறப்படுதலாலே

உக்

அதன் நிகழ்ச்சி நன்றாக வலியுறு
தப்பட்டதாயிற்று.

உக்கிரசிரவசன் } —ரோமகருஷ
உக்கிரசிரவன் } ன்னப்புத்திரன்.

குதகுலஜன். இவன் செளனகா
திருவிருகளுக்குச் சகலபுராணே
திகாசங்களுமுபதேசித்தவன். ஒரு
நாள் இவன் அம் முனிகணங்க
ளுக்குப் குபதேசம்பண்ணிக்கொண்
டிருக்கையில் பலராமர் வந்தார்.
அவருக்கு இவன் உபசாரம்பண்
ணையாற் கோபித்துத் தமது
கையிலிருந்த தருப்பையினால் இ
வனைக்கொன்றுசென்றபோது, அ
ங்கிருந்த முனிகணங்களவேண்டி
அதற்கிரங்கி ின்றும் இவனையே
மூப்பிப்போயினர்.

உக்கிரசேனபாண்டியன்—இரா
ஜபுரங்கர பாண்டியனுக்குப்பின்
அரசுசெய்தவன். இவன் காலம்
கடைச்சங்ககாலம்.

உக்கிரசேனன்—(1) (ய) மதரா
புரியரசன். தேவகன் தமையன்.
கம்சன் தந்தை. (2) (கு) அபிம
ன்னியன் மகன்மகன். ஜனமேஜ
யன் தம்பி. (3) (ய) கிருஷ்ணன்
வமிசத்தனான சுவாகுமகன்.

உக்கிரபாண்டியன்—கடல்சுவற்
வேல்விட்டதிருவிளையாடல்கண்
ட பாண்டியன். இவன் சோமசு
ந்தர பாண்டியன் மகன்.

உக்கிரப்பெருவழுதி—கலையுணர்
புலமையிற்றலைமையோனாகி வி
திமுறைவழாது முதுநிலம் புரக்
கும் பெருந்தகை உக்கிரப் பெரு
வழுதியென்னும் தன்னிகரில்லா
மன்னவர் பெருமானென்று மு
ன்னோரார் புகழப்பட்ட ஒரு பா
ண்டியன். இவன் கடைச்சங்ககா
லத்திலே விளங்கியவன்.

உக்கிரவருமன்—இவன் மனைவிகாந்
திமதி. மாமன் சூரியகுலத்துச்
சோமசேகரன். உக்கிர குமார
னென்பது மிப்பாண்டியன் பெயர்

உச்

உக்கிரன்—சிவன். அஷ்டமூர்த்தி
களுள்ளொருவர்.

உக்கிராயுதன்—(பு) கிருதிமைந்த
ன். சந்தனு இறந்தபின் அவன்
பாரியாகிய சத்தியவதியை அப
கரிக்க எத்தனித்து வீஷ்ணுமார்த்
தொல்லப்பட்டவன்.

உச்சீநரன்—மகாமதுவின் மூத்த பு
தல்வன். சிபிதந்தை. இவன் தே
சம் உச்சீநரம்.

உச்சீரபீசம்—அவிக்ஷித்தமகனாகிய
மருத்தமகாராஜன் யாக்குசெய்
தவீடம்.

உச்சேநசு—வேதசிரசு மகன்.
உச்சிவரதநாயகர்—திருக்கற்குடி
யிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச
வாமிபெயர்.

உச்சைச்சிரவம்—தேவர்கள் அமிர்
தங்கடைந்தபொழுது அச்சமுத்
திரத்தில் மிதந்த குதிரை. இந்தி
ரன் அதைப்பெற்றுத் தனக்குவா
கனமாகக்கொண்டான். குதிரை
களுக்கு அரசு. அமிர்தமதனங்
காண்க.

உச்சயினி } மாளவதேச ராஜதா
உச்சினி } னி. அநேக அரசருக்
குச் சயங்கொடுத்த நகரமாகலி
ன் அப்பெயர்பெற்றது. அவந்தி
மெனவும்படும். இங்கே சிவன் ம
காகாளேசுவரர் என்னும் மூர்த்
தியாய் அதிப் பிரசன்னராய் வி
ளங்குகின்றார். இங்கே ஒரு மகா
காளியிருந்து வேண்டிய வரங்க
ளைப் பத்தருக்கு அருளுகின்றாரெ
ன்பது பிரசித்தி. இங்கே விக்கிரமா
ர்க்கன் முதலிய அரசர் வழிமுறை
விளங்கினார்கள்.

உஞ்சை—உச்சயினிமாநகரம்.

உதக்சேனன்—விஷ்ணுவக்சேனன்
மகன்.

உதங்கன்—பைலவவிருஷிசேஷரா
கிய ஓர் இருஷி. இவர் குரு பாரி
க்காகப் பௌஷியமகா ராஜாவி

உத்

னது பாரியிடத்திலே குண்டல
ம்பெற்றுக்கொண்டுபோகும்போ
து வழியிலே அதைத் தகைகள்
என்னும் நாகராஜன் அபகரிக்க,
அதனை அதிப்பிரயாசத்தோடு மீ
ட்டுக் கொண்டுபோய்க் குரு பத்
தினியிடம் கொடுத்தவர். தகை
களைக் கொல்லரினைந்து ஜனமே
ஜயனைச் சரப்பயாகஞ்செய்ய ஏ
வியவரும் இவரே. இவர் வேத
னுக்கும் சேஷர்.

உத்ததியன்—அங்கிரசன் மகன்.
பிருஹஸ்பதி சகோதரன். பாரி—
மமதை. மகன் தீர்க்கதமன்.

உதயகிரி—(1) இருக்ஷகிரி. (2) ரொ
லுந்நாட்டின் கன்னுள்ள ஒருமலை.

உதயனன்—(1) சகஸ்திரானிகன்
மகன். ஜனமேஜயன் பௌத்திர
ன். இவன் நகரம் கௌவுசாம்பி. இ
வனைச் சண்டமகாசேனன் வஞ்
சித்துச் சிறைசெய்தபோது இவ
ன் மந்திரி இவனையும், சண்டமகா
சேனன் மகன் வாசவத்தையை
யும் உபாயஞ்செய்து கொண்டே
கொண்டான். (2) இவன் வமிசத்திலே
வந்த சதானிகன் புத்திரன். இவ
னும் கௌசாம்பிக்கரசனாகிப் பி
ன்னர்க்காலத்திலே புத்தருக்குச்
சேஷராகி முடிதுறந்து பௌத்த
முனியானவன். இவனும் புத்தரு
ம் சமந்தேருகிறாய் ஒரே காலத்
தவர்கள். வயசினாலும் சமானர்.
(3) அகஸ்தியன்.

உதயாகவன்—அஜாத சத்துரு
பௌத்திரன். சைசநாகர்களுள்
ஒருவனாகிய மகததேசராசா. இ
வன் குசுமபுரம் என்னும் பாட
லிப்புத்திரநகரை நிரூபித்தவன்.

உதாவசு—(யி) ஜனகன்மகன்.

உத்தமன்—(1) உத்தானபாதனுக்
குச் சுருசியிடம் பிறந்த புத்திர
ன். இவன் வேட்டம்போனபோ
து ஒரு யக்ஷனால் கொல்லப்பட்
டவன். இவன் தாயும் அத்திரிந்த

உத்

வுடனே இறந்தாள். (2) மூன்றாம்
மது.

உத்தமோஜன்—துருபதன் மகன்.
திட்டத்தியுமனன் தம்பி. பாரத
யுத்தத்திலே பதினெட்டாநாளி
ரவு அகவத்தாமனால் நித்திரைக்
காலத்தே கொல்லப்பட்டவன்.

உத்தரகீதை—இது பாரதத்தில் ஒரு
ருபாகம். வேதார்த்தம் கூறுவது.
உத்தரகோசமங்கை—பாண்டிநா
ட்டின் கண்ணதாகிய ஒரு சிவஸ்த
லம். மாணிக்கவாசகருக்குச் சிவ
பிரான் தரிசனங்கொடுத்த ஸ்த
லம்.

உத்தரசுரு—போக பூமியிலொன்று.
உத்தரகௌத்தன்—வாரணாசி நக
ரத்தரசன்.

உத்தரமீமாம்சை—சைமினிமுனி
வர் செய்த வேதார்த்தரிசனம்.

உத்தரன்—விராடன்மகன். இவன்
பாண்டவர்களது அஞ்ஞாதவாச
காலத்தில் விராடனது பசுநிரை
களைக் கவர்ந்த கௌரவர்களை எ
திர்த்தபோது ஆற்றாது பின்வாங்
கிப்பின் அர்ச்சுனன் சகாயத்தா
ல் அவர்களை வென்று நிரைமீட்ட
வன்.

உத்தரை—விராடன் மகன். உத்
தரன் தங்கை— அபிமன்னியன்
பாரி. பரீக்ஷித்துவினது தாய். இ
வனுக்கு அர்ச்சுனன் அஞ்ஞாத
வாசஞ்செய்தபோது பிருகந்நனை
என்னும் நாமம்பூண்டு நாட்டியங்
கற்பித்தான். அசுவத்தாமன் பா
ண்டவவமிசம் உலகில் எங்கிருந்
தாலும் தேடிக்கொல்லென்றுவி
டுத்தபாணம், உத்தரை கர்ப்பத்தி
ல்துழைந்து பரீக்ஷித்தும், கிருஷ்
ணதுக்கிரகத்தால் அகப்ப்படாத
போனமையால் அக்கருப்பத்திற்
பிறந்த புத்திரன் பரீக்ஷித்து என
ப் பெயர்பெற்றான்.

உத்தவன்—(ய) (1) பிருகஸ்பதிசே

உத்
வன். வசுதேவன் தம்பியாகிய
தேவபாகன்மகன். இவன் இஷ்
ணனுமதியோடு வதிகாச்சிர
மஞ்சென்று அங்கே அறவுபூண்
டிருந்தவன். இவன் இஷ்ணனுக்
குமிக்க நண்பினன். (2) நகுஷன்
மகன்.

உத்தாரகன்—(1) (ரி) உபமன்னி
யு. இவருடைய குருபத்தியைமெ
ச்சி அசுவினி தேவர்கள் இவர்
குரு தெளமியரது லோகதந்தத்
தெமாற்றிச் சுவர்ணதந்தமாக்கி
னார்கள். இவர்கன் சுவேதகே
து. இவ்வுபமன்னியுமகாமுனிவர்
வியாக்கிரபாதர் குமாரர். சிவபி
ரானுவருவித்தருளப்பட்ட பா
ற்கடையுண்டவர். இருஷ்ணருக்
குச்சிவதிகைசெய்தவர்.

உத்தாலகன்—அருண்முத்திரா
கிய இவர் இருக்குவேதத்திற் பிர
ஸ்தாபிக்கப்படுவர்.

உத்தானபாதன்—சுவாயம்புவம
துவுக்குச் சதருபையிடத்திற் பிற
ந்த இரண்டாமுத்திரன். இவனு
க்குச் சகீதி சுருசியென இருவர்
பாரியர். சகீதியிடத்துத் தருவ
னும் சுருசியிடத்து உத்தமனும்
பிறந்தார்கள்.

உபகு—(மி) சத்தியரதன்மகன்.

உபகுப்தன்—உபகுமகன்.

உபசுருதி—ஒருவன் தான்விரும்பி
ன ஒருகாரியத்தைச் சிந்தித்திரு
க்கும்போது கேட்கப்படுகின்ற
திவ்வியவாக்கு. அசுரீரி. ஆகாய
வாணி.

உபசுருத்தியதிதேவதை—உபசு
ருதிக்கு அதிதேவதை. வாணி.

உபதானவி—வைசுவானரன் மக
ன். இரணியாக்ஷன்பாரி.

உபதேவி—தேவகன்மகன். இவன்
மக்கள் கற்பவருஷ்டிமுதலிய ப
தின்மர்.

உபநந்தன்—(ய) வசுதேவனுக்கு

உப

மதிரையிடத்துப் பிறந்த மகன்.
நந்தன் சகோதரன்.

உபநிஷதங்கள்—பிரம வித்தை
யைப் பிரதிபாதிக்கின்ற வேத
சிரசுகள். அவை நூற்றெட்டு. அ
வற்றுள் ஈசாவாசியம், கேனம்,
கடவல்லி, பிரசினம், முண்டகம்,
மாண்டேகியம், தைத்திரீயம், ஐ
தரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருக
தாரண்ணியம் எனப்பத்தம் முக்
கியம்.

உபபிலாலியம்—பாண்டவர்கள்
பாரதபுத்தத்துக்காக அமைத்த
பாசறை.

உபமன்னியன்—உத்தாரகன்.

உபயாஜன்—இவன் கங்காதீரத்
திலே வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்
தை அனுஷ்டித்தவொரு பிராம
ணன். யாஜ்ஞடன் இவன் தரு
பதனுடைய யாகத்தை நிறைவே
ற்றினவன்.

உபஸ்யிருதிகள்—அறநூல்கள். அ
வை கண்ணவம், கபிலம், லோகி
தம், தேவலம், காத்தியாயனம்,
லோகாக்ஷி, புதஸ்யிருதி, சாதாத
பம், அதிஸ்யிருதி, பிரசேதம், த
க்ஷம், விஷ்ணு, விருத்தவிஷ்ணு,
விருத்தமது, தெளமியம், நாரத
ம், பௌலஸ்தியம், உத்தராங்கி
ரம் எனப்பதினெட்டு.

உபேந்திரன்—சுசியப்பிரசாபதி
யும், அதியும், விஷ்ணு தன்
களுக்குப் புத்திரராகப் பிறத்தல்
வேண்டுமென்றுதவங்கிடந்தமை
யால் விஷ்ணு அவர்களுக்கு வாம
னன் என்னும் பெயரோடு புத்தி
ரராகப்பிறந்தார். அவர் இந்திர
னுக்குப்பின்பிறந்தமையால் உபே
ந்திரன் எனவும் பெயர்பெய்தவர்.

உப்புரிசுடிசுழார்—இவர் உருத்
திரசன்மர்தந்தை.

உமாதேவி—(1) ஞானமுமருளு
உமை } மாகியசிவசக்தி. சிரு

உமா

ஷ்டிசெய்யக்கருது மவசரத்தில்
இச்சத்திவெளிப்படும். பரிணமித்
தபிரணவசொருபமே உமாதேவி
யார்க்குவடிவம். தன்னிடத்திலே
புத்திரியாராகப் பிறத்தல்வேண்
டுமென வரங்கிடந்து தக்ஷன் இவ்
வுமாதேவியாரைப் புத்திரியாகப்
பெற்றான். உமாதேவியாருக்குத்
தாக்கூயணியென்னும் பெயர்வ
ந்தது இதுபற்றியேயாம். (2) உரு
திரமூர்த்தி சக்தி.

உமாபதிசுவாசாரியர்—கொற்றவ
ன்குடியிலே இருந்த தில்லைவாழ்
நீதனரில் ஒருவர். மறைநூலாச
ம்பந்த சிவாசாரியரது மாணுக்க
ர். இவருஞ் சைவசித்தாந்தச் ச
ஸ்திரோபதேசஞ் செய்த சந்தா
னாசாரியரில் ஒருவர்.

உமாபதி—சிவன்.

உமாபதிசுவரர்—திரு ஊறலிலே
கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி
பெயர்.

உமாமகேசுரநாதர்—திரு வல்லத்
திலே கோயில்கொண்டிருக்கும்
சுவாமிபெயர்.

உமையம்மை—(1) திருஅஞ்சை
க்களத்திலே கோயில்கொண்டிரு
க்கும் தேவியார் பெயர். (2) திரு
ஊறலிலே கோயில்கொண்டிருக்
குந் தேவியார் பெயர்.

உருசிரவன்—சத்தியசுவன்மகன்.

உருத்திரசன்மனார்—உப்புரி குடி
சுழார்மகனார். அகநானூறு தொ
குத்தவர் இவரே. குமாரக்கடவு
ளே உருத்திரசன்மராக வந்துபி
றந்தாரென்பர். இறையனார் கப்
பொருளுரைசெய்த நார்ப்பத்
தொன்பதின்மருரையையு மரங்
கிறக்கேட்டு நக்கிரருரையையே
அப்போது ஐயாண்டிரும்பா மு
ங்கைப்பிள்ளையாகிய உருத்திரச
ன்மர் மெச்சினர்.

உருத்திரபகபதிராயனார்—தலையூ

உரு

ரிலே பிறந்து இரவும் பகலும் த
ண்ணீரில் நின்று உருத்திரஞ்சொ
ல்லிச் சிவபக்தி பண்ணியவார்.

உருத்திரன்—(1) சிவன். (2) ஸ்ரீ
கண்டருத்திரர். (3) காலருத்திர
ர் (4) சிவனால் அதிஷ்டிக்கப்பட்
டுள்ள எண்ணில்லாத உருத்திரக
ணங்களும் இப்பெயரால்வழங்க
ப்படும். வேதத்திலே “உருத்திர
ன் ஒருவனே இரண்டானேனில்
லை” என்பதுமுதலியவாக வரும்
வசனங்கள் சிவனைக்குறித்தன.
சங்காரகிருத்தியம் புரிந்து சிரு
ஷ்டிக்குபகாரஞ்செய்வது யாது
சித்து அச்சித்து உருத்திரன் எனப்
படும் இச்சங்காரம் அநந்தபே
தமாதலின் அப் பேதந்தோறு
மொவ்வொன்றாக விளங்குஞ் சி
த்துக்களும் அநந்தபேதருத்திரக
ணமெனப்படும். (5) கனகவிசய
ற்குத் துணையாயினோரரசன்.

உருப்பசி—ஊர்வசிகாண்க.

உருமினா—யமன்பாரி.

உருவற்கன்—(ய) வசுதேவனுக்கு
இனையிடம் பிறந்த மகன்.

உரையாசிரியர்—இளம்பூரணர்.
தொல்காப்பியத்துக் குரைசெய்
த ஆசிரியர்களுள் ஒருவர். உ
ரையாசிரியரென வழங்கப்படு
பவர்.

உலகநாயகி—திருநின்றியூரிற்கோ
யில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்
பெயர்.

உலாகன்—(1) இங்கிரன் (2) சகு
னிமகன். சகாதேவனுலே கொல்
லப்பட்டவன். இவன் குருக்ஷேத்
திரத்திற் கௌரவ பாண்டவர்க
ள் புத்தசந்தந்தராய்ச் சேர்ந்த
போது பாண்டவர்களிடத்தே
துரியோதனனுலே தூதாக அனு
ப்பப்பட்டவன்.

உலாபி—நாககன்னிகை. வாசுகி
மகன். இவளிடத்தில் அர்ச்சன

உல

ஊக்கு இலாவந்தன் பிறந்தான். உலோகாயதன்—சுசன், கன்மம், ஆன்மாவைப் பண்பு இலவாமென்று ம, மகனிரிட்டுத் தன்பொன்றுமே பொருளாமென்றுங்கூறு சமயவாதி.

உலோச்சுனர்—இராசகுபம் வேட்ட பெருநதிகள் லயன்னுஞ் சோழனைப் பாடிப் பரிசுபெற்ற ஒருபுலவர். அகநானூறுபாடிய புலவருள்ளுமொருவர்.

உள்ளமுடையான்—தமிழ்ச்சோதிஷ்டால்களுள்ளே இது சிறந்தது. இஃது இற்றைக்கு அது நூற்றாயத்தாறு வருஷங்களுக்கு முன் செய்யப்பட்டது.

உற்றதை—உறையூர். உறையூர் நிகளாபுரி—காவிரியின் றென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம்.

உறையூரேணிச்சேரி—ஒரு சிற்றூர். உறையூரெல்லையிலுள்ளது.

உறையூர்—சோழருடைய பஞ்ச ராஜதானிகளுள் ஒன்று.

உறையூர்முது கூற்றனர்—இவர்கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

உற்கசம்—இது ஒருபண்ணியதிர்ந்தம். தய்யியரைப் பாண்டவர்கள் புரோகிதராக வரித்தவிடம்.

உற்கலம்—பஞ்ச கௌடதேசங்களுள் ஒன்று. ஒட்டிதேசமெனவும் படும.

உற்கலன்—துருவன் மகன். பாலியத்திலேதானே ஞானியாகி ராச்சியத்தைத் துறந்துபோனவன். வற்சரன் இவன் தம்பி.

உற்கன்—சயன்மகன்.

உற்பலாவதி—சுராஷ்டிரன்பாரி. தாமசமதுவுக்குத்தாய். நிர்விருதவிருஷி சாபத்தால் இவன் பிருகமாகிச் சுராஷ்டிரன் பரிசுத்தால் கருப்பந் தாங்கினவன்.

உற்

உன்மத்தன்—மாலிய வந்தனமகன்.

உன்முகன்—சகலார்மனுவுக்கு நடுவலையிடப் பிறந்த புத்திரன். பாரி புஷ்கரிணி. மக்கள், அங்கன் சுமனசன், கியாதி, கிருது, அங்கிரசன், கயன்.

உஷாபதி—அறிருத்தன்.

உதை—வானாசுரன்மகன். அறிருத்தன்மனைவி. (2) சூரியன்பாரி.

ஊங்குனர்—சேரநாட்டிற் கடற்கரைக்கண்ணதோரூர். இதன்பக்கமாகக் கடலில் வஞ்சத்தால் முளைத்து நின்ற ஒரு கடப்பமரத்தைச் சேரனொருவன் வெட்டினான்.

ஊசிகன்—(ய) கிருதிபுத்திரன்.

ஊர்ச்சஸ்வதி—பிரியவிரதன் மகன். சுக்கிரனது மனைவி. தேவயானை.

ஊர்ச்சிதன்—(ய)கார்த்த விரியார்ச்சுனன் மகனாகிய சூரன்.

ஊர்ச்சை—வசிஷ்டன்பாரி.

ஊர்த்ததாண்டவர்—திரு ஆலங்காட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

ஊர்மினா—சனக மகாராசாவினது தந்தபுத்திரி. இவன் தன்பந்தராவாகிய லக்ஷுமணன் ராமரோடு வனம்போய் மீண்டு வருங்காலம் நித்திரை தெளியாதிருந்தாளென்றும், லக்ஷுமணன் நித்திரை சிற்றிதுமில்லாதிருந்தானென்றும் இதிகாசம் கூறும்.

ஊர்வசி—ஓர்ப்சரப்பெண். நரநாராயணர்கள் பதிகாச்சிரமத்திலேதவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் தவத்தைப் பங்கஞ் செய்ய நினைத்துத் தேவதாசிகள் சென்றுமுயன்றும் வாய்க்கப்பெறாது நின்றபோது நாராயணன் அவர்களுடைய அழகைக் கு

ஊர்

றைக்கு நிமித்தமாக அவர்கள் ஊஞ்சிறந்த பெண்களைத் தமது தொடையின் நுழைந்துவித்தான். தொடையில் இவள்முதற் பிறந்தமையால் ஊர்வசிஎன்னும் பெயர்பெற்றாள்.

ஊர்வசன்—சுகிமகன்.

ஊர்வன்—இவன் அத்தியுக்கிரதவஞ் செய்யும்போது நாரதாதிதேவ இருஷிகளும் பிரம விருஷிகளும் வந்து ஒரு புத்திரனை உற்பத்தி செய்து தருகவென்ன ஒரு நாண்கூர்ச்சத்தைக் கையிலெடுத்தது தனதுதொடையை ஒமாக் கிளிமேல்கிதுத்திஅக்கூர்ச்சத்தால் அத் தொடையைக் குடைந்த மாதிரித்திலே சுவாலாமாலியென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அத்தருணத்தில் பிரமா பிரசன்னமாகி இப்புத்திரனைச் சமுத்திரமத்தியில் வடவாமுக ரூபமாக இருக்குமாறு செய்கவெனதுவேண்ட அப்படியே செய்தவன். சுவாலாமாலி ஓளர்வன் எனவும் படுவன். அவனுக்கு ஆகாரம் சலம்.

எச்சத்தின்—தண்மசுத்தந்தை.

எதிர்கோள்பாடி—சோழநாட்டிலே காவிரிக்கு வடக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

எயிலுர் } பாண்டிநாட்டகத்ததோ
எயில் } ருர்.

எல்லப்பநாவலன்—தமிழிற் செளந்தரியலகரி செய்தவன்.

எல்லன்—குன்றத்தாரிலிருந்த ஆற்றார் பரமேசுரன் என்போன் மகன், இவன் தமிழ் வல்லோர்க்குப் பெருநிதி வழங்கியும் தன்மீது பட்சமுடையனாயிருந்த பாணன் இறந்தபோது அவனுடையச் சுமக்கப் புகுந்தும் பெரும் புகழ்படைத்துத் தொண்டைநாட்டில் விளங்கிய ஒரு பிரபு. இவன் பெருமை தொண்டைமண்டலசகத்தாற் புலப்படும்.

எதி

எழினிஅதிசுமான்—குதிரைமலையைத் தன்னகத்தேயுடைய ஒரு சிறுநாட்டுக்கதிபனாயிருந்த ஒருவன் எஸ். “ஊராதேந்தியருதிரைக்கூர்வேற—கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூணெழியும்” எனச் சித்திராரூரம் பாடப்பட்டவன். எழுத்தறிந்தநாதர்—திருஇன்னம்பரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

எறிச்சலுர்மலாடனர்—இவர்கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

எறிபத்தநாயனர்—இவர்கிவகாமியாண்டார் சுவாமிக்குச் சாத்தக் கொண்டுசென்ற புஷ்பங்களைப் புகழ்ச்சோழநாயனருடைய பாணையானது பறித்துச் சிந்தியதுகண்டு ஒடிச்சென்று அபுன்னுதிக்கையை வாளினால் வீசினவர். அதுகண்ட புகழ்ச்சோழநாயனர் தமது பாணையெய்த குற்றத்துக்காகத் தம்மையும் வெட்டுகவென்று தமது வாளைக் கொடுக்க எறிபத்தர்வாங்கித் தமது அடியை அரிய எத்தனித்தனர். அப்பொழுது பரமசிவனது திருவருளாலோர் அசீரி உண்டாக யானையுமிற்பெற்றெழு இருவரும் சுவாமியைத் துதித்துப் போயினர். இவர்க்குணர்களுர்.

ஏகசக்கரபுரம்—இது பாண்டவர்களும் குந்தியும் அரக்குமாளிகை ஆபத்துக்குத் தப்பிப் பிராமண வேஷம் பூண்டு போய்ச்சேர்ந்த அக்கிரகாரம். இங்கிருக்கையில் பகாசுரன் மீமனால் கொலப்பட்டான். இப்பிராமண வேஷத்தோடேயே தருபதபுரஞ்சென்று பாண்டவர்கள் திரௌபதியைவிவாகஞ்செய்தார்கள்.

ஏகசக்கரன்—தனு புத்திரருளொருவன்.

ஏகத்தந்தன்—விநாயகக்கடவுள்.

ஏக

ஏகதன்—பிரமமானச புத்திரரு
ளாருவன்.

ஏகபாதன்—அஷ்ட வக்கிரன்மகன்.

ஏகபிங்கன் }
ஏகபிங்களன் } —குபேரன்.

ஏகம்பவாணன்—ஆற்றூரில் விள
ங்கிய ஒருவேளாண்பிரபு. சிறுவ
யசிலே தந்தைதாயரிந்துபோக
ஏகனென்னும் பண்ணையாளால்
பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்ந்து கம்
பரிடம் கல்வி கற்றுக் கல்வி செ
ல்வங்களால் ஒப்பாரிநிதிச் செ
ரமோழபாண்டியர்களுக்கு மிக்க
நன்பினனாய்த் தமிழ்வித்துவா
ன்களுக்கும் பாசகருக்கும் கற்ப
கதருவைப்போலவிளங்கினவன்.

ஏகலன்—வசுதேவன் தம்பி. தே
வசிரவசன்மகன்.

ஏகலவ்வியன் } —தரோணசாரி
ஏகலவன் } யரிடம் போய்த்

தனக்கு வில்வித்தை கற்பிக்குமா
று வேண்ட, நீசனாடின் கற்பித்
தல்கூடாதென்று மறுத்தபோது
அவரைப்போலவோரோவியந்தி
ட்டி அதைக்குருவாக வைத்துத்
தானேகற்றுத்தேர்ந்த ஒரு கிராத
ன். அவன் அவ்வித்தையைத் தே
ர்ந்துகொண்டபின்னர்த் தரோ
ணசாரியரிடஞ் சென்று தான் க
ற்றவரலாற்றைச் சொல்ல அவர்
அதற்காகத் தகூழினைத் தருகவென்
றார். அவன் என்னவேண்டுமென்
ன, தரோணர் வலக்கைப் பெரு
விரல்தருகவென்றனும் அஃது ஈ
ந்து போயினான்.

ஏகன் —ஏகம்பவாணனை அளவிற
ந்ததிரவியத்தோடு தன்னிடத்து
ஒப்பித்திறந்த ஏகம்பவாணன் தந்
தைசொல்லி அற்பமேனும் வரு
வாமற்காத்தச்சிறுவனை முற்பட
வைத்த பண்ணையான். இவன்சா
தியிலே பறையனுயினும் எசமா
னபக்தியிற் சிறந்தவன்.

ஏகா

ஏகாம்பரநாதர்—திருவகம்பத்தி
லே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச
வாமிபெயர்.

ஏமாங்கதம்—சீவகன்தேசம்.

ஏயர்கோன் கலிக் காமநாயனார்
—திருப்பெருமங்கலத்திலே பிறந்
தவேளாளராகிய இவர்குலோநோ
யால் உருந்துகையில் பரமசிவன்
அவருக்குக் கனவிலே தோன்றி,
இது சுந்தரமூர்த்தியாற்றீருமெ
ன்றருளிச் சுந்தரரைபு மேலிப்
போக, சுவாமியைப் பரவையிட
த்துத் தனதுசெல்லக்கேட்ட சுந்
தரனால் இந்நோயைப் போக்கு
வதிலும் நானே அந் நோயைப்
போக்குவேன் எனச்சொல்லி
வானையெடுத்து வயிற்றைப்போ
ழ்ந்துயிர்அறந்த வைராக்கியபத்
தர். பின்னர்ச்சுவாமியருளாலு
யிர்பெற்றுச் சுந்தரரோடு நண்பு
கொண்டவர்.

ஏலவார் குழலியம்மை— திருதி
ரும்பூனியிலே கோயில்கொண்டி
ருக்கும் தேவியார்பெயர்.

ஏனதிநாயனார்—எயினனாரிலேசா
னருர்மரபிலே பிறந்த ஒரு சிவ
பக்தர். நீறுபூசியவர்களைக் கண்
டால் அவர்களைச் சிவனென மதி
க்குமியல்பினர். படைத்தொழி
லிற் பேராண்மை யுடையராயி
ருந்தும் தம்மை எதிர்த்தவதிகூ
றா என்பவன் விபூதிநிதித்துவந்து
சமர்புரிய அவனைக்கொல்ல மன
ம்பொருந்தாது அவன்கையாலே
தாமிறந்தவர்.

ஏனாதி—முன்னுள்ள தமிழ்நாட்ட
ரசர் தம்மாலபிமானிக்கப்பட்டுத்
தங்கிழ் வாழும் பிரபுக்களுக்கு
ச்சூட்டும் பட்டங்களுளொன்று.

ஏனாதிதிருக்கிள்ளி—ஏனாதிப் பட்
டம்பெற்றுவிளங்கிய ஒருவள்ள
ல். இவன்சிறப்புப் புறநானூற்றி
ற் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஐத்

ஐத்திரேயன்—ஜனமே ஜயனுக்குப்
பட்டாபிஷேகஞ் செய்தரு.

ஐந்தவர்—கசியபகோத்திரத்தானு
கிய இந்துவென்னும் அந்தணன்,
கலாதேர் புலவர் பதினமரைத்த
ருகவென்று ஐவன்பால் வரங்கி
டந்து பெற்றபுத்திரர். இவர் ப
தினமரும் பிரமபதம்பெற்றுச் சி
ருஷ்டிசெய்தவர்.

ஐயடிகள்காடவர் கோளுயனார்
—தொண்டைநாட்டிலே பல்லவ
ராசவமிசத்துதித்துச் செங்கோ
ல்நடாத்திய ஓரசர். இவர் அ
ரசாட்சி துன்பமயமெனக்கருதி
அதனை வெறுத்துப் புத்திரனை அ
ரசனுக்கிச் சிவ தொண்டையே
மேற்கொண்டு ஸ்தலங்கடோறு
ஞ்சென்று, தரிசனம் திருப்பணி
முதவியனசெய்து கொண்டிருந்
து சிவபதமடைந்தவர். கோயில்
வெண்பாப்பாடியவரும் இவரே.

ஐயூர்—மூலங்கிழார், முடவனாரே
ன்னும் புலவர்களைத்தந்தவார்.

ஐயனார்—ஹரிஹரபுத்திரன். சிவ
ஐயன் } ன் மோகினி ரூபங்கொ
ண்டு நின்ற விஷ்ணுவைக் கூடிப்
பெற்ற புத்திரன். ஐயன்பாரி பு
ஷ்கலை.

ஐயை—மாதரிமகள். இவள் கண்
ணகிபால்மிக் அன்புள்ளவளாயி
ருந்தமையால், தேவரீதியோடு
சேரநாடுசென்று கண்ணகி கோ
யிலே அடைந்தவள்.

ஐராவதம்—கிழக்குத்திக்குயானை,
அமிர்தங்கடைந்தபோது பாற்க
டலிலெழுந்தயானை. அதனை இ
ந்திரன் வாகனமாகக் கொண்டா
ன். அமிர்தமதனங்காண்க.

ஐராவதி—இமயத்தினது தென்பா
ரிசத்திலுற் பத்தியாகிச் சுந்திர
பாகையோடுகலக்கும்நதி.

ஐலல்லன்—இலயிலன் மகன்.

ஐட்டக்கத்தர்—ஆவிரத் திருபது

ஒவி

வருஷங்களுக்குமுன்னே குலொ
த்துங்கசோழன் சமஸ்தானத்தி
லேவிளங்கிய ஒருதமிழ்ப்புலவர்.
இவர்பாடிய ராமாடணத்தில்உத்
தரகாண்டம் மாத்திரமே சர்வா
ங்கிகாரமாகிக் கம்பராமாயணத்
தோடு சேர்க்கப்பட்டது. இவர்
ஜாதியிற் கைக்கோளர்.

ஒப்பிலாநாயகி— திருநெடுங்களத்
திலே கோயில்கொண்டிருக்கும்
தேவியார்பெயர்.

ஒப்பிலாமுலையம்மை—திருஆவ
டுதுறையிலே கோயில்கொண்டி
ருக்கும் தேவியார்பெயர்.

ஒப்பிலாம்பிகை—திருச்சோற்று
த்துறையிலே கோயில்கொண்டி
ருக்கும் தேவியார்பெயர்.

ஒல்லையூர்கிழான்— தொடித்தலை
விழுத்தண்டிருநாற் பாடப்பட்
ட பெருஞ்சாத்தன்றந்தை.

ஒட்டிரம்—உற்கலதேசம்.

ஒண்காந்தன்—ஓரசரன். இவன் தி
ருக்கச்சி ஒண்காந்தன்றளியில் சி
வனைப்பூசித்துப் பெரும்பெறுபெ
ற்றவன்.

ஒண்காந்தேசுவரர்— திருஒண்கா
ந்தன்றளியிலே கோயில்கொண்டி
ருக்கும் சுவாமிபெயர்.

ஒய்மான்நல்லியக்கோடன்—மா
விலங்கையென்னுமூர்ச் சிற்றரச
ன். நன்னகராற் பாடப்பட்டபி
ரபு. சிறுபாணாற்றுப்படைத்தலை
வன். மாவிலங்கைகோதாவிரியா
ற்றருகே யுள்ளதென்பர்.

ஒய்மான்வில்லியாதன்—மாவில
ங்கையரசன். ஒய்மான்நல்லியக்
கோடனுக்குப் பின் அரசுபுரிந்த
விகையாளன்.

ஒரம்போகி—ஐங்குறுதூற்றில் மு
தனுறுபாடிய புலவர். ஒரேர்
போகியெனவும்படுவர்.

ஒலியநூல்—ஒலியமுறை கூறும்

ஒள

னால். இது சங்கத்தார்காலத்தது.
ஒஷதீசன்—சந்திரன்,
ஒளசன்சம்—உப்புராணங்கருள்ஒ
ன்று

ஒளதேயர்—உசேரன்மகனாகியநிரு
கன்வமிசத்தர்.

ஒளர்வன்—(1) ஊர்வன் மகன்
(2) சியவன் மதுகன்னிகையி
டத்துப்பெற்றிருவி. இவனுக்கு
நூற்றுவர் புத்திரர். அவருள்ளிரு
ஷிகர் மூத்தோன்

ஒளவையார்—சோழியப் பிராம
ணாகியபகவனானபவருக்கு
ஆதியென்பவன் வயிற்றிலே பிற
ந்து,காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே,
பாணர்சேரியிலே வளர்ந்து தமிழ்
புலமையுடையராய் விளங்கி
ய மாதசிரோமணியார். பகவனா
ரும் ஆதியும் தம்முட்கொண்ட
சங்கேதப்படி, பிறக்கும்பி
ள்ளைகளையெல்லாம் அஃதது பிற
க்குமிடத்திலே ஹைத்துவிட்டுச்
செல்வாராயினர். ஒளவையைப்
பெற்றவுடனும் தாய் “இச்சிசுவை
யெவ்வாறு விடுத்துப்போவேன்”
என்றிரங்கினின்றள். அப்பொழு
து ஒளவையாராகிய அச்சிசு தா
ய் முகத்தை நோக்கி, “எவ்வுயிரு
ங்காப்பதற்கோ ரீசனாண்டோவி
ல்லையோ-அவ்வுயிரில் யானாமொ
ன்றிங்கல்லேனோ-வவ்வி - அருகு
வதுகொண்டிற் கலைவானேன்
னாய்-வருகுவதுதானேவரும்” எ
ன்னும் பாடலை அற்புதமாகக்கூற
த் தாய் அதனோடு அவ்விடத்தி
னின்றும் நீங்கினாள். ஒளவையா
ருக்கு அதிகமான, திருவள்ளுவ
ர், கயிலர் என மூவர் சகோதர
ரும், உறுவை உப்பை, வள்ளிஎ
ன மூவர் சகோதரிகளுமுனர்.
ஒளவையார் தமிழ்ப்புலமையோ
டு மதிசூட்புமுமுடையவர். இல்
றவொழுக்கத்தை விரும்பாது

ஒள

தவத்தையே பாரமார்த்திகமாக்
கொண்டொழுகினவர். சிறிதுகா
லம் மதுரையிலும், சிலகாலம்
சோழநாட்டிலும், சிறிதுகாலம்
சேரநாட்டிலும், நெடுங்காலம் அ
திகனிடித்திலும். எஞ்சியகாலம்
முனிவர் வாசங்களிலும் வசித்த
வர். அரசரையும் பிரபுக்களையும்
பாடி அவர்கொடுக்கும்பரிசுகளை
ப்பெற்றுக் காலங்கழித்தவர். இ
வரார்பாடப்பட்டோர் அதிகன்,
சேரமான்வெண்கோ, தொண்
டைமான், நாஞ்சில் வள்ளுவன்,
உச்சிரப்பெருவழுதி, இராசசூய
ம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளி முதலி
யோர். தமது தேகமெலிவைக்க
ண்டிரங்கி அதிகன்கொடுத்த கரு
நெல்லிக்கனியைவாங்கியுண்டவ
ர். இக் கருநெல்லிக்கனியாவர்
க்குமெளிதிற் கிடைப்பதொன்ற
ன்று. உண்டவர்க்குத்திகாத்தி
மும் திர்க்காயுநர் தருமியல்பி
னது. அத்தகைய அற்புத நெல்லி
க்கனியைத் தானுண்டுநெல்லம்பெரு
து இவர்க்குக் கொடுத்த அதிகன்
வண்மையன்றோ வண்மை. “பெ
ருமலைவிடரகத் தருமிசைக்கொ
ண்ட-சிறியிலெநெல்லித் திங்கனி
குறியா தாதனின்னகத்தடக்கிச்
சாதனீங்கவெமக்கீத்தனையே” எ
னப் புறநானூற்றில் வரும் ஒள
வையார் பாடலால் இவ்வுண்மை
புலப்படும். இது ஒளவையார்
பாடியதென்பது, “அமிழ்துவினை
திங்கனியெளவைக் கீந்த-வுரவுச்
சினங்கனது மொளிகிழந் நெடு
வே-லரவக்கடற்றானே யதிகன்”
எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையில்
வருவதாற் பெறப்படும். அவ்வ
திகன்மாட்டுத் தாங்கொண்டபே
ரன்பினால் அவனுடைய தூதாக
த் தொண்டைமானிடஞ் சென்ற
வர். தொண்டைமான் தனது வ
லியையுணர்ந்தும்பொருட்டுத் த

ஒள

ன் ஆயுதசாலையைத் திறந்து கா
ட்ட, “இவ்வாயுதங்களெல்லாம்
நெய்யிட்டு மாலேசாத்திப் பூசிக்
கப்படுவனவாய்க் கதிர்கான்றுவி
ளங்குகின்றன. அதிகனுடைய ஆ
யுதங்களோ பகைவரைக்குத்தித்
தினந்தோறும் பிடியும் துதியுற்சி
தைந்து கொல்லனுடையகம்மிய
சாலையின்கண்ணவாம்” என்னுந்
கருத்துற்ற பாடலைக்கூறித் தொ
ண்டைமானைத் தலைகுனிவித்த ம
திசூட்புமுமுடையவர். இவர் உக்கி
ரப்பெருவழுதிகாலமுதல் கம்பர்
காலம்வரையும் சீவித்தவரென
ப்படுதலால் அவர்க்குவயசு எண்
னாற்றின் மேற்பட்ட தாதல்வே
ண்டும். கருநெல்லிக்கனி யுண்டு
காயசித்தி செய்துகொண்டமையே
இவ்வாயுள் நீட்டத்துக்கே
துவாம். திருமூலர் தினமொன்
றுக்கு, இயல்பாக வெழுகின்ற
21,600 சுவாசங்களையும் 730 ஆ
க வடக்கி ருவாயிரம்வருஷ மு
யிரோடிருந்தாரன்றோ. இவ்வி
ஷயம் யோகசாஸ்திரம்வல்லார்
க்கன்றி மற்றோர்க்கு எளிதிலுண்
மையாகமாட்டாது. அதுவுமன்
நி மார்தர்க்கு வயது நூறல்லதி
ல்லையென்று வரைபறுக்குந் தமிழ்
புலவர்கள் தாமே சிறிதுநூ
சாது ஏதுவுந் கூறிச் சங்ககாலத்
திரந்த ஒளவையார் கம்பர்கால
த்துமிருந்தாரெனக் கூறுந்துணி
வொன்றே இதற்குப் போதியசா
ன்றும். எங்ஙனங் கொள்ளினும்
திருவள்ளுவர் சகோதரியாராகி
யஒளவையார் கடைச்சங்ககால
த்தில்விளங்கினவரென்பதுகபில
பரணர்களது பாடல்களால் நன்
குறிச்சியிக்கப்படும். ஆத்திசூடி,
வாக்குண்டாம், நல்வழி, ஞானக்
குறள், அசுதிக்கோவை முதலிய
திவ்விய அறநூல்களும் இவர்செய்
்தனவையாம். இவரைப்பற்றியசி
ந்தனைகள் அநேகமுள. ஒளவை

ககு

யாரென்னும்பெயர்இவர்க்கு இய
ற்பெயரன்றிக் காரணத்தால்தப்
பட்டதன்று. பாரதம்பாடிய வி
ல்லிபுத்தூராழ்வாரும் “ஒளவை
பாடலுக்கு நறுநெய்பால்” என்
னுஞ்செய்யுளிலே இவருடைய
வாக்குப்பலிதத்தை வியந்துபோ
யினர். இவருடைய வாக்குகள்
சாபாதுக்கிரக முடையனவாயி
ருந்தமைப்பறியே இவர் தமிழ்நா
டெங்கும் வியாபித்த புகழும் ந
ன்குமதிப்புமுமுடையராயினர். ஆ
யிரத்தெண்ணூறு வருஷங் கடந்
தும் இன்றும் ஒளவையாரென்
றால் சிறுவரும் பெருமதிப்புக்கா
ட்டுவர், பண்டைக்காலத்துப்புல
வர்களுள்ளே இவர்ஒருவர் பெய
ரேகல்வியறிவில்லாதசாமானியர்
வாயிலுங்கேட்கப்படுவதாயிற்று.

ககமுகன்—சகஸ்திரபாதன் சகா
த்தியாயன்.

ககுஸ்தன்—இக்ஷுவாகு பௌத்தி
ராகியவிகுக்ஷிமகன். இவன்விஷ்
ணுவனுடைய அநுமதியால் விரு
ஷபருபம்பெற்றுத்தேவேந்திரன்
தன்மீது ஏறி யுத்தஞ்செய்து ரா
க்ஷசர்களைக்கொல்லும்படியாக மு
துகுக்கொடுத்துத் தாங்கினமையா
ல் ககுஸ்தனைப்பெயர். (ககு
ஸ்தம்-முதுகு) புராணயுள்ளவு
ம்படுவன். (இக்ஷுவாகு மகன்
குக்ஷி, அவன்மகன் விகுக்ஷி.)

ககுதியி—(அ) ரைவதன்மகன். இவ
ன் தன்னுடைய மகள் ரேவதிக்கு
நாயகனொருவனைத் தேடவெண்
ணிப் பிரமசபைக்குத் தன்னோடே
வனை அழைத்துப்போய் அங்குஒ
ருமுகூர்த்தகாலம் ஆடல்பாடல்க
ளிற்றிரியனாயிருந்து பின்னர்ப் பி
ரமாவுக்குத் தன் கருத்தைச்சொ
ல்ல, இங்கே நீ பொழுதுபோக்கி
ய முகூர்த்தாலத்திலே பூலோக
த்தில் 27 சதுர்யுகம் கழிந்துவிட்
டன. உனக்குப் பழக்கமானவர்க

ககு

னே. நீ காண்பதரிது. இப்போது ப
ராமர் பிறந்திருப்பதால் அவரு
க்கு உன்மகனாக்கொடுவென்றுவி
டைகொடுத்தனுப்ப, அவ்வாறுசெ
ய்தான்.

ககுபுதேவி—தர்மன்பாரி. தகூன்
மகள்.

ககுபை—ஒட்டி ர தேசத்திலுள்ள
ஒரு பர்வதம்;

ககுவன்—(ய) கம்சன்தம்பி.

ககேந்தரன்—புள்ளரசு.

ககூதேசம்—இது தற்காலம் கச்சு
என வழங்குவது.

கங்கணன்(ய)நிம்மரோசன்தம்பி.

கங்கன்—(1) (ய) வசுதேவன் தம்

பி. (2) அஞ்ஞாதவாசத்திலே த

ருமர்வகித்துக்கொண்ட நாமம்.

(3) சம்பாதிவமிசத்துப் பகியா

சன். (4) ஓர் இருவி. இவர் பாரி

பிரமலோசை. மகள் மரிவை.

(5) யமன். (6) நன்னூல்செய்வி

த்த சேகங்கன்.

கங்காத்துவாரம்—அரித்துவாரம்.

கங்கை—உக்கிரசேனன்மகள். கங்

கன்பாரி.

கங்கை—(1) தேவலோகத்திலிரு

ந்து பகிரதன் தன்பிரயத்தனத்தா

ல் இமயமலையில்வந்துற்பத்தியா

ருமாறுபெற்ற மகாபுண்ணியநதி.

பகிரதன்பிதர்களாகியசகரர், கபி

லர்சாபத்தாற் கடையடையாதுபா

தளத்திலேசாம்பராய்க்கிடப்ப,அ

வர்பொருட்டாக ஆகாசங்கை

யைநோக்கிப் பகிரதன் தவஞ்செ

ய்தான். அதுகண்டி ரங்கிக்கங்கை

பிரசன்னமாகி எனது பிரவாகத்

தைத் தாங்குவதற்கு யாவராயி

னுமுடன்பட்டால்வருவேனென,

பகிரதன் சிவனோக்கி வரங்கி

டப்ப, அவர் சடையிற் பரிப்பேன்

கங்கை வரட்டுமென்ன, கங்கைவ

ருதலும்சடைக்கொழுந்தில் மறை

ந்தது. அதுகண்ட பகிரதன் பின்

கச

னரும் சிவனோக்கிக்கங்கையை
யருள்கவென்ன, ஏழுதனி ஜலத்
தை இமயமலைச்சாரலில் விழும்
படி விட்டார். அத்துனி ஏழும்
ஏழுசரசாகி விந்துசையெனப்பெ
யர்பெற்று விளங்கி ஜன்னுவம
காவிருவியாக்குசெய்தசாலையை
ப் பெருகியழிக்க, ஜன்னுவர் அத்
னைப் பானஞ்செய்தனர். அதுக
ண்ட பகிரதன் ஜன்னுவரை வே
ண்ட, ஜன்னுவர் காதுவழியேசெ
ல்கவென்று கங்கையைவிட அது
பகிரதனோடு பாதாளஞ்சென்று ச
கரர் அஸ்தியைச் சுத்திசெய்யச்
சகரர் மேற்கதிபெற்றனர். இது
பகிரதனாற் கொண்டுவரப்பட்ட
மையின் பகிரதியென்றும், ஜன்
னுவர் காதுவழி விடுத்தமையின்
ஜானவியென்றும், ஆகாயத்தும்,
பூவுலகத்தும் பாதலத்தும் செல்
லுகையின் திரிபதகையென்றும்
பெயர்பெற்றது. இக் கங்கையி
னதுநீரிலே அற்பமேனும் அழக்
குண்டாவதில்லை. அதனால் இரு
மிகளுமுற்பத்தியாவதில்லை. (2)
கங்காநதிக்கு அதிதேவதையாகி
ய தெய்வமாது. இவள் பிரமாவி
னது சாபத்தால் மாணுஷமாதா
கவந்துபிறந்துசந்தனுவுக்குப்பா
ரியாகி எண்மர் புத்திரரையின்ற
வன்.

கசன்—பிருகல்பதி மகன். இவன்
தேவர்கள் பிரார்த்தனையினால்
சுக்கிரபகவானிடம் பிருதசஞ்சீவி
மந்திரத்தைக்கிரகிக்குமாறுபோ
ய்ச்சிஷ்ணுகியிருக்கும்போது, சு
க்கிரன் மகள் அவன்மீது காத
லாயினாள். அதுகண்ட அசுரர்க
ள் பொறாமைச் சமயம்பார்த்தி
ருந்துகசனைக்கொன்றார்கள். தே
வயானை அவனைக் காணாது கலங்
கித் தந்தையை வினவ, தந்தை
ஞானதிருஷ்டியால் அவனிறந்த
துணர்ந்து அவனை மந்திரத்தால்

கசி

எழுப்ப, அவன் வந்துசேர்ந்தா
ன். பின்னர் அசுரர்கள் அதிகோ
பங்கொண்டு சமயம்பார்த்து மீ
ளவுங் கொன்று அவனைச் சாம்ப
ராக்கி அச்சாம்பரைக் கள்ளிலே
கலந்து சுக்கிரனுக்குப் புது மது
வென்றுபசரித் தருத்தோர்கள்.
மீண்டும் தெய்வயானை அவனைக்
காணாதுவருந்தித்தந்தையைவின
வ, அவன் உணர்ந்து முதலிலே
அம்மந்திரத்தைத் தன் வயிற்றி
லிருந்தகசனுக் குபதேசித்துவிட்
டு அவனைக்கூவ. அவன் சுக்கிரன்
வயிற்றைப் பீறி வெளியேவந்து,
அதனால் இறந்த சுக்கிரனையெழு
ப்பி.இனிஎனக்கு விடைதருகவெ
ன்றான். சுக்கிரன் விடைகொடுக்
கக் கசன்தேவயானையிடஞ்சென்
றுவிடைவேண்ட, உன்னை நான்
மனம்புரியுமினைந்திருக்க நீவிடை
கேட்கின்றனையாவென்று தடுத்
தான். அதற்கவன் மறுக்க, நீ பெ
ற்றமந்திரம் பலிக்காதுபோகவெ
ன்று அவள்சபிக்க, தருமவிரோத
ங்கூடாதென்று மறுக்க நீ சபித்
தமையால் நான் பிறருக்குபதே
சித்தால் பலிப்பதாக, நீ பிராம
ணகுலத்தில் மணம் பெறாயாக
வென்று பிரதிசாபயிட்டுப் போ
யினான். அதுகாரணமாக அவன்
யயாதியமணந்தான். சுக்கிரனு
ம் அன்றுமுதலாகப் பிராமணரு
க்குச் சராபானம் விலக்காகுக
வென்றான்.

கசியபன்—(1) பிரசாபதிகளுளொ
ருவன். இவன் மரீசிக்கு ஒருக
லையாலுற்பத்தியானவன். தகூ
ன்புத்திரிகள் பதினமூவரையும்
வைசுவாநரன்புத்திரிகளிலே இர
ண்டுகன்னியரையும்விவாகஞ்செ
ய்தான். தகூன்புத்திரிகளாகியதி
தியால் தைத்தியரையும், அதிதி
யால் ஆதித்தியரையும், ததுவால்
தானவரையும், அநாயுவால் சித்

கஜா

தரையும், பராதையால் கந்தருவ
வரையும், முனியால் அப்ரகச
னையும், சுரகையால் யக்ஷராக்ஷ
சர்களையும், இனையால் லிருக்ஷா
திகளையும், குரோதவசையால் சி
ங்கமுதலியவற்றையும், தாமரை
யால் பக்ஷிகணங்கள் அசுவகண
ங்களையும், கபிலையால் பசுக்களே
யும், விநதையால் அநூரன்கருட
ன்முதலியவர்களையும், தத்துரு
வையால்நாகங்களையும், வைசுவா
நரன் புத்திரிகளாகிய காலையால்
காலகேயரையும், புலோமையா
ல் பௌலோமரையும்பெற்றான்.
இப்புத்திரரையன்றிப் பர்வதன்,
விபண்டகன் எனவும் இருவர் பு
த்திரருமுள். (2) பரசாரமர்அசு
வமேதத்திற் பூமிமுழுதும் வாங்
கிப் பிராமணருக்குத்தானஞ்செ
ய்திருஷி. (3) ஒரு புராணிக
ன். (4) வசுதேவன்புரோகிதன்.

கச்சி—காஞ்சிபுரம்.

கச்சிருமன்—விப்பிரசித்திபுத்திரன்
கஜகர்ணன்—ஒருயக்ஷன்.

கஜன்—ஒருதானவன். இவன் தா
ரகயுத்தத்தில் உருத்திரரார்த்கொ
ல்லப்பட்டவன். அவனுடைய
தோலைச் சிவன் போர்த்துக்கொ
ண்டமையின் கஜசர்மதாரியென்
றும், ஆனையுரிபோர்த்தோன் என்
றும் கூறப்படுவர்.

கஜாசியன்—விநாயகக்கடவுள். த
கூயாக பங்க காலத்தில் வீரபத்
திரராலேஇவர்தலைகொய்யப்பட்ட
போது, தேவர்கள் சிவனோக்கி
விநாயகக்கடவுள் சர்வகாரி
யங்களுக்கும் விக்கினம் வாரா
மற்காப்பவராதலால்அவரைஎழு
ப்பித்தருதல்வேண்டுமென்று பி
ரார்த்திக்க, அவர் உத்தராகிசையி
லே தலைவைத்து யாவர் உறங்
குகின்றாரோ அவர்தலையைக்கொ
ய்துகொண்டிவந்து பொருத்த எ
ழும்புலரென்றார். அவ்வாறேதே

கஜா

டியவிடத்த யாவருமின்றி ஒரு டாணைமூத்திரம் அங்ஙனம் நித்திரைசெய்யக்கண்டு அதன்றலையைக்கொய்துகொண்டுபோய்ப்பொருத்த அன்றுமுதல்கஜாசியன் ஆயினார். இவர் வரலாறு வேறுபலவாறுமுண்டு.

கஜானன்—யானைமுகன் என்பது பதப்பொருள். விராயகக்கடவுள். இக் கஜானனக்கடவுளினதற்பத்தி புராணங்களிலேபலவாறுகச் கூறப்படும். முன்னே கஜாசியனென்பதற் கூறப்பட்டது அப் பல வரலாறுகளுள்ளொன்று இவர் சிவன் திருக்குமாரருளொருவர், பிரணவமே இவ்வடிவுகொண்டதென்பது எல்லாப்புராணங்களுக்கு மொத்ததுணிவு. இவரயானைமுகமும் துதிக்கையோடு ஐந்துகைகளும் பருத்தவயிறும் குறுகிப்பணைத் கால்களும் ஒற்றைக் கொம்புமுடையவர். வாகனம் ஆகு. ஆயுதம் பாசாங்குசத்தந்தங்கள், சத்திகள் சித்தியும் புத்தியும். எக் கருமாரம்பத்துக்கண்ணும் வழிபடற்குரியவர். தம்மை மெய்யன்பொடுவழிபட்டித் தொடங்கப்படுங்கருமங்களுக்குவரத்தக்க ஊறுபாடுகளையெல்லாம் வராமற்காத் தினிதுமுடிப்பவராதலால் விக்கினவிராயகரெனப்படுவர்.

கஞ்ஜன் } பிரமா. தாமரையிற்
கஞ்ஜன் } பிறந்தோன் என்பது பொருள்.

கஞ்சன்—கம்சன் காண்க.

கஞ்சி—காஞ்சீபுரம்.

கடகபுரி—கஜபதி ராஜாக்களுக்கு ராஜதானி.

கடந்தைநாயகி—திருத்தாங்கானை மாடத்திற் கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கடியநெவேட்டுவன்— பெருந்தலைச் சாத்தனாரைப் பாடப்பட்ட

கடை

ஒரு வேட்டுவப்பிசுபு.

கடைச்சங்கம்—இதன் வரலாற்றை மேல்வருமாகிரியப்பாவானுணர்க.

“பருங்கடைச்சங்க மிருந்தோர் யாரெனற்-சிறுமேதாவியார் சேந்தம்பூதனா-ரறிவுடையாரூர் பெருங் குன்றார் கிழார்-பாடல்சான் தவ்வளந்திருமாதன்-கூடலாசிரியர் நல்லந்தவனார்-பரவு தமிழ்மதுரை மருதனிளநாக-ரவிற்கணக்காயர் நவினக்கீரர்-கிரங்கொற்றர்கிளர்தேனூர்கிழார்-ரோருங்கலேமணலூராசிரியர்-நல்லூர்ப்புனிமங்காய்ப்பெருஞ்சேந்தர்-செல்லூராசிரியர் முண்டம்பெருங்குமார்-முசுறியாசிரியர் நீலகண்டனா-ரசைவிரிகுன்றத்தாசிரியர்-நாத்தலங்கனிக்குஞ் சேத்தலைச்சாத்தர்-முப்பாறுணருமுப்பூரிகுடிசுழாருருத்திரசன்மர் முருத்தி அவராசிய-நாமநாற்கலைத்தாமோதாரூர்-மாதவளனாரோடோதுமிளநாகர்-கடியுங்காமப் படியங்கொற்றனா-ருஞ்செயிலூர்வாழ் பெருஞ்சுவனாருடன்-புவிபுகழ் புலமைக்கபிலர்பரண-ரின்னாத்தமிழந்தன் னாகரன்றியு-மொல்லகாப்பெருமைத்தொல்காப்பியத்துக் - குரையிடையிட்ட விரகர்கல்லாடர்-பேர் மூலமுணரு மாமூலர்தம்மொடு விச்சைகற்றிரெச் சென்னையார் முதற்-மேனூற்றெடுப்பச் செந்தமிழ் பகர்த்தோர்-நானூற்றுவர்முத னாற்பத்தொன்பதினமர்-பீடு பெறவுலகிற்பாடியசெய்யுண்-முத்தொள்ளாயிர நற்றிணைநெடுந்தொகை-யகநானூறு புறநானூறு-குறுந்தொகைசிறிதசை பேரிசைவரியோ-டறம்புகல்பதிற்றுப்பத்தைப்பதோடிருபான்-பெறும்பரிபாடலுங் குறுங்கலிநூற்றமை-பதுமுதல்கியநவையறுங்கலைக-ளக்காலத்தவர்க் கத்தியமதனெடுமிக்காடிலக்கணம் விளங்குசொ

கடோ

ல்காப்பிய-மெண் ணூற்கேள்வியிருந்த தாயிரத்துத்-தொளாயிரத்தைப்பது வருடமென்ப-விடர்ப்படாதிவர்களைச் சங்கமரீஇயினார்-முடத்திருமாதன் முதலாவுக்கிரப்-பெருவழுதியீரூப்பிறங்குபாண்டியர்கள்-நரபதிகளாகுநாற்பத்தொன்பதினம-ரிவருட்கவியரக்தேநினர்மூவர்-புவியிற்சங்கம்புகழ் வடமதுரை-யாதீமுச்சங்கத்தருந்தமிழ்க்கவிஞ்-ரோதியசெய்யுளுலவாப் பெரும்பொருள்-வாறாக்கேட்குந் தோளாச்செவிக் குங்-கேட்டுந்தெரியாவோட்டை நெஞ்சினுக்கு - துழையாவாதலினுழைபுலன்மன்னெனும் - விழைவார்த்துரைக்கவேண்டிவந்தெரிந்தே” (விரிவுசங்கத்திற்காண்க)

கடோற்குசன்—வீமனுக்கு இடம்பியிடத்துப்பிறந்தபுத்திரன். பாரதயுத்தத்தில் ஓர்க்கிரோணிசேனையைநாசஞ்செய்து ஈற்றில் அருச்சுனைக்கொல்லவேண்டுமென்று இந்திரனிடம் பெற்றிருந்த ஒருசக்தியைக்கொண்டு கர்ணனாகொல்லப்பட்டவன்.

ட்க நேத்திரதேவியம்மை— திருஆக்கூரிலேகோயில்கொண்டிருக்கும்தேவியார்பெயர்.

கட்டுவாங்கன்—(இ) விசுவசகன்மகன். தீர்க்கவாகு தந்தை. இவன்தேவாசுரயுத்தத்திலே தேவர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்தபோது தேவர்கள் சந்துஷ்டியடைந்து உனக்குவேண்டியதைக் கேளென, அவன் எனக்கு இன்னுமுள்ள வயது எவ்வளவினதென்ன ஒருமு கூர்த்தமிருக்கின்ற தென்றார்கள். அதுகேட்டு மோக்ஷாதனஞ்செய்து மோக்ஷம்புக்கான்.

கணதரர்—ஒருககுரு. ஆக்கியோனுமாம்.

கணநாதநாயனார்—சீர்காழியிலே பிராமணகுலத்திலே பிறந்து அ

கணி

டியார்பக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்துவிளங்கிய ஒரு சிவபக்தர்.

கணபதிசுவரர்—திருச்செங்காட்டங்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்.

கணம்புல்ல நாயனார்.—வடவொள்ளாற்றுக்குத்தென்கரையிலுள்ள இருக்குவேனூரிலே இருந்து சிவாலயத்திலே திருவிளக்கிடுதலையே பெருந்தொண்டாகக் கொண்டு அதன் பொருட்டுத் தமது செல்வமெல்லாமழிந்தும் அதனைவிடாது கணம்புல்லரிந்து விற்றுப் பொருளிட்டி அப்பணி புரிந்து வருகையில் ஒருநாள் நெய் போதாது போகத் தமது முடியைவிளக்கிற் பொருத்தி எரிக்கப் புகுந்து சிவனருள் கொண்ட தவச்செல்வர்.

கணுதன்.—(ரி) வைதிகசாஸ்திரங்கள் ஆறனுள்ளவைசேஷிகசாஸ்திரஞ் செய்தவர் இவ்வைசேஷிகம் நியாயசாஸ்திரம்போலத் தருக்க விஷயமே கூறுவது. கணுதருடைய பூர்வநாமம்காசியபர். அணுவையும் பிளவது சோதித்த அணுமதி யுடையவராதலினாலே கணுதரெனப் பெயர்படைத்தார் (கணம் அணு; அதம் அழிவு) அதி திராயகனாகியகாசியபனும்வேறு இவரும்வேறு.

கணிகன்.—திருதராஷ்டிரன் மந்திரிகளுள் ஒருவன். இவன் ஜாதியில்தவின். அதர்மமானராச்சிய தந்திரோபதேசம் பன்னுவதிலும் அங்கிரமமான இழி தொழில்களையும் புரியும்படி அரசரையுடன்படுத்துவதிலும் மிக்கவன்மையுடையவன்.

இக்கணிகனுடைய துஷ்டமந்திரோபதேசத்தைக் கேட்டபின் னரே திருதராஷ்டிரன் தன் மைந்தனுடைய வேண்டுகோளுக்கெல்லாமுடன்பட்டானாயினான். இ

கணி

வனே திருதராஷ்டிரனுக்கு இராச்சியஞ்ச்சி யுபதேசித்தபொழுது, ஒருவன் நனக்கு “மைந்தனேயாயினும், சகோதரனேயாயினும், நட்பினனேயாயினும் தந்தையேயாயினும், குருவேயாயினும் அவர்களைத் தன்னுடைய அபிவிருத்திக்குச்சுத்துருக்களாகக் கண்டால் அவர்களைக் கொன்றொழிக்கக்கடவன்” என்று இன்னோரன்ன துஷ்டோபதேசங்களும் நரியின் கதையும் எடுத்துரைத்தவன். அந்நரியின்கதைவருமானு. சுயலாபமும் தார்திரிகமுள்ள ஒரு நரி தனக்குத் துணைவராக ஒரு புலியையும் ஒரு எலியையும் ஒரு செந்நாயையும் ஒரு கீரியையும் கிரேகித்துக்கொண்டு ஒரு காட்டிலிருந்தது. அக் காட்டிலே ஒருமான் கூட்டமுயிருந்தது. அக்கூட்டத்திற்கு ஒருகலை அரசாகவிருந்தது. அக்கலைமானே இந்நரியும் மற்றைய துணை மிருகங்களும் எதிர்த்தற்கு இயலாதனவாய்ப் பலநாட்பலவாறு முயன்று மசித்திபெறாது ஈந்நில் அவ்வைந்துமிருகங்களும் கூடிச் சூழ்ச்சி செய்வனவாயின. புத்தியில்வல்லதாகிய நரி புலியைப் பார்த்து, “அக்கலைமானைக்கொல்லுதற்கு நீ பலநாள் முயன்றும் உனக்கம்முயற்சி கைகூடாமற் போயிற்றன்றோ. ஆதலால் நான் ஓர் உபாயஞ்சொல்லுகிறேன். அக்கலைமான் நித்திரை செய்யும்பொழுது நமது எலித்துணைவன் போய் அதன் கலைக்கடித்து ஊறுசெய்துவிடக்கடவது. அதனால்அக்கலைமான் வேகமாய்ப் பாய்வதற்கு வலியிழந்துவிடும். அப்பொழுது உபாய மிகளளிதாகக் கொண்டு விடலாம்” என்று கூறிற்று. இதனைக் கேட்ட புலியும் மற்றைய மிருகங்களும் தக்க உபாயமென்றெண்ணி அவ்வாறே செய்த

கணி

ன. மற்றையநாளுதயத்தில் அவ்வைந்து மிருகங்களுக்கு சென்று அக்கலையிறந்த கிடக்குமிடத்தை அடைந்தன. அதனைக் கண்ட நரி, நான் ஸ்நானம்பண்ணி விட்டுவந்து விட்டேன் நீங்களும் போய்ஸ்நானம்பண்ணி வந்தால் எல்லோரும்விரந்தருந்தலாமென்றது. அவ்வாறே நரி அங்கிருக்க மற்றைய மிருகங்களெல்லாம் ஸ்நானத்துக்குப் போயின. புலிபோய் ஸ்நானம் முடித்துக்கொண்டு முன்னர் மீண்டது. அப்பொழுது நரி மிக்க துக்கமுக்கத்தோடிருந்தது. அதுகண்ட புலி நரியைநோக்கி நம்முள்ளே புத்திசாலியாகிய நீ துக்கத்திருப்பது யாதுபற்றியென்று வினாவியது. நரி புலியைநோக்கிப் பராக்கிரமத்திற்கு சிறந்த புலியே! எலி எனக்குச் சொன்ன சொற்கள் உன் காதில் வீழ்ந்தால் நீ இதனைப் புதிக்காதொழிவை யென்று யென்மனம் வருந்துகின்றது. எலி தான் சென்று மானுடைய கலை யூறு செய்யாதிருந்தால் புலிக்கு இது போசனமாகுமா என்று கூறித்தன்பெருமையை மிகப்பாராட்டிற்று. இதுவே என்னை வருத்துகின்றதென்று கூறப், புலி நரியை நோக்கி, என் மானத்தைவிற்று இதனையுண்பதிலும் நான் பசியிருப்பது நன்றென்று கூறி உடனே அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கியது. அதன் பின்னர் ஸ்நானம் முடித்துக்கொண்டு எலி மீண்டது. நரியதனைநோக்கி நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவை. கீரி இம்மான் மாமிசத்தைப்பார்த்து இது புலியார் கொல்லப்பட்டமையினாலே அதன் வாயிலுள்ள விஷம் இதிலே கலந்திருக்கின்றது என்றும் தானிதனை உண்பதில்லையென்றும் கூறிப்போய்விட்டது. தான் மீண்டு வரு

கணி

ம்பொழுது உன்னைத் தனக்கு இரையாக்கித் தரும்படி என்னிடத்திலுமதி கேட்டதென்று கூறியது. அதுகேட்டஎலி சிறிதுநீர்தாமசிக்காது அவ்விடத்தினின்று நீங்கியது. அதன்பின்னர்ச்செந்நாய்மீண்டது. நரி அதனைநோக்கி நீ நமக்குநன்பின்ன் மாத்நிரமன்று உறவினனுமாய் இருக்கின்றாய். உன்னைக்காதல் எனதுகடனாகின்றது. புலி உன்னிடத்திலேதோ கோபமுடையதாகவிருக்கின்றது இதனைப்புகிக்கும்படி புலி தன் மனைவியோடு இங்கேவரும் ஆதலால் நீ இவ்விடத்திலிருப்பது நன்றென்று கூறியது. அதுகேட்டுச் செந்நாயும் ஒடிப்போயிற்று. அதன்பின்னர் கீரி வந்தது. நரி அக்கிரியைப்பார்த்து என்னுடைய பராக்கிரமத்தினாலே புலியையும் செந்நாயையும் எலியையும்வென்றுவிட்டேன். உனக்குப் பராக்கிரமமிருக்குமாயின் என்னைவென்று இவ்விடத்தைப் புதிக்கலாமென்று கூறியது. மகாபராக்கிரமசாலியாகிய புலியைவென்றவுன்னோடு யான்போருக்குத் துணிதலெவ்வனமென்று கூறி அவ்விடத்தைவிட்டுக் கீரியும் ஒடியது. அதன்பின்னர் நரி அம்மாமிசத்தையெல்லாம் வயிரூறுண்டு மகிழ்ந்திருந்தது. இவ்வுபகதையினால் இவன் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பல உபாயங்களைக்கூறி அவன் பாண்டவர்களுமீதுவைத்திருந்த அன்பைக்கெடுத்தவன்.

கணியன்பூங்குன்றூர்-பேர்யாற்றருகேயுள்ள பூங்குன்று என்னுமுரிப்பிறந்து விளங்கிய புலவர். இவர் உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்துக்குமுன்னுள்ளவர். இவர் சாதியிற் கூத்தர். புறநானூற்றில் வரும் இவருடைய பாடல் இவ

கணை

ர் ஆன்மகல்வியுஞ் சான்றவொழுக்கமுமுடையரெனக் காட்டுகின்றது. “யாதுமூரே யாவருங்கே லிர்-திருநன்றும் பிறந்தரவாரா-நோதலுந்தணிதலுமவற்றோரன்ன-சாதலுப்புதுவதன்றேவாழ்த-லினிதெனமகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவி-னின்னுகுதென்றலுமிலமே மின்னொடு-வானந் தண்மிளி தலை இயானுது- கல்பொருதிரங்குமல் லற்பேர்யாற்று- நீர்வழிப்படுமே புனைபோலாருயிர்-முறைவழிப்படுமென்பதுதிறவோர்-கட்கியிற்றெளிந்தனமாகலின்மாட்சியிற்-பெரியோரை வியத்தலுமிலமே-சிறியோரையிகழ்த லதனினுமிலமே”

கணைசர்-விராயக்கடவுள். பூர்வத்திலே தேவர்களும், இருவிதளும் தாம் செய்யுங்கருமங்களைல்லாம் இடைபூற்றான் முடியாது போதலைக்கண்டு சிவன்பாற் சென்று, தங்கருமங்களுக்கிடையூறுவராமற் காத்தற்பொருட்டு ஒரு புத்திரனைத் தருதல் வேண்டுமென்றிரப்ப, அவர் திருமுகத்திலே ஒரு சோதி தோன்றிற்று. அச்சோதியினின்றுமொரு புத்திரர் தோன்றினார். அவருடைய திருமேனியினின்றுகாலும்சோதிப்பிரகாசம் உமாதேவியாரதுதிறகுத்திரத்தைக் சுசப்பண்ணியது. அதுகண்டஉமாதேவியார், அப்புத்திரனாருடைய திருமேனி காந்தியிழந்து யானைத்தலையும் தேவகரங்களும் பூசசீரமும் பொருந்துவதாகவென்ன, அவ்வாறே கஜானனமும் லம்போதரமுதலியீவுத்துப்புக்களுமுடையாரானார். அ்தன்பின்னர் சிவபிரான் அவரைக் கணங்களுக்குத் தலைவராயிருந்து தம்மைவழிப்பட்டுத் தொடங்கப்படுங் கருமங்களையெல்லாம் இடையூறுவராமற்காத்தினிதுமு

கணே

டிக்கும் அதிகார தெய்வமாகுத
யென்றுக்கினர். அவர் கணங்களு
க்குத் தலைவராதலிற் கணபதி க
ணேசர்முதலிய நாமங்களைப்பெ
றுவாராயினார். விக்கினங்காப்ப
வரும் செயல்வருமாதலின் விக்
கிணேசரெனப்படுவர். இது வ
ராகபுராணத்துள்ள வரலாறு.

கருமம் பலித்தலும் பலியா
மையும் ஊழின்வசத்தனவுமுத்
தியின்வசத்தனவுமாம். ஆகவே
ஊழான்வருவதும் புத்தியான் வ
ருவதுமென விக்கினபிருவகைப்
படும். ஊழான்வருவது வந்தே
தீரும். புத்தியான் வரு
வது முன்னரே நாடித் தெளி
ந்து உபாயங்களாலே விலக்கத்த
க்கது. புத்தி தத்துவத்துக்கு அ
திதெய்வம் கணேசர். அவர் சக
லசராசரங்களினிடத்துமவினந்
துகின்ற புத்தியெல்லாவற்றுக்கு
ம் ஆதாரஸ்தானமாக வுள்ளவர்.
அவரைத் தியானியாதொழியின்
புத்திலிரிதலும் உபாயந்தோன்று
தலும் இல்லையாம். ஆகவே எடுத்
தகருமமுந் கைகூடாது. கணேச
ருடைய தலையை யானைத் தலையா
சுப்பாவித்தது. யானை ஞாபகசுக்
தியாற் சிறந்ததும், கண்டது கே
ட்டது உற்றது யாவற்றையும் ஒரு
சுரிகிதேனும் ஒருகாலத்தும் மற
வாவிடல்பிணையுடையதும், மிக்
கவலியிணையுடையதாயினும் அள
ப்பருஞ் சார்தமுடையதும், இத
ஞ்செய்வார்க்கு வசப்பட்டுபுகார
ஞ்செய்வதும் பிறவுமாகிய சிறந்
தகுணங்களை யுடைமைபற்றியே
யாம். யானையினதுதலை பிரணவ
வடிவாகவிருத்தலும் அதற்கோ
ரேதுவாம். பாசம்வியாபகத்தையு
ம், அங்குசம் அருளையும்; ஐங்கர
முந் தனித்தனி யொவ்வொரு கு
றிப்பிணையுடையனவாயினும் அ
ளப்பிலாற்றலையும், பாதமிரண்டு
ம் கித்தியையும் புத்தியையுடைய

கண்

ந்த செவிகள் சர்வஞ்ஞத்த உத்
தையும், ஏகதர்தம்பராநாதன்தையு
ம், ஒழுத்ததந்தம் அபயத்தையு
ம் லம்போதரம் பொறையடை
மையையும் உணர்த்துஞ் சிற்சொ
ருபங்களாம்.

கண்டகி—மகததேசத்திற் பிரவா
கமாகிக் கங்கையோடுசங்கமிக்கி
ன்ற நதி.

கண்டராதித்தர்—திருவிசைப்பா
ப்பாடின ரொன்பதன்மருளொ
ருவர். இவர் உறைபூரிலிருந்தர
சுபுரிந்த சோழருளொருவர்.

கண்டாகர்னன்—குபேரன் கிங்க
ராகிய ஒரு பிசாசுபதி. ஸ்ரீ நிரு
ஷ்ணன் ஒருசமயத்தில் வதிரிவ
னத்திலயோகத்திலிருந்தபோது
இக்கிங்கரன் அவரைவழிபட்டிப்
பிசாசுரூபம்நீங்கப்பெற்றான்.

கண்டரசுக்கோப்பெருள்ளி—நள்
ளிகாண்க.

கண்ணகனார்—கோப்பெருஞ் சோ
ழனுக்குயிர்த்தணைவராயிருந்து
அவன் இறந்தமை யுணர்ந்ததப்ப
டாது சாமேயுணர்ந்துடனாயித்
தந்த பிரார்த்தையாரைப்பாடிய
புலவர்.

கண்ணகி—(1) கோவலன்மனைவி.
இவள் கற்பமுதலியவற்றை வெ
ளிப்படுத்தற்பொருட்டே சிலப்ப
திகாரம் செய்யப்பட்டது. இவ
ளை மறக்கற்புடையாள் என்பர்.
திருமாபத்தினி, பத்தினிக்கடவு
ள், மங்கலமடந்தை, வீரபத்தினி
யென்பன இவளுடைய பரியாய
நாமங்கள். கோவலன் தன் காம
க்கிழத்தி காரணமாகத் தன்
னிடத்துள்ள செல்வமெல்லாம்
போக்கி இலம்பாடுடையனாகிப்
பொருளிட்டக்கருதித் தன் பத்தி
னியோடு காவிரிப்பூம்பட்டினத்
தெவிட்டு மதுரையையடைந்து
அங்கே தன் பத்தினியுடைய கா
ற்சிலம்பொன்றை விற்றுகூறுமு

கண்

யன்றான். பாண்டிமாதேவியின்
அகாற்சிலம்பை வாங்கிப்போய்
விற்புச் செலவுசெய்துவிட்டு அ
தனைக் கள்வர் கவர்ந்தாரென்று
நடித்திருந்த தட்டான், இச்சிலம்
பைக்கண்டு அரசனிடஞ்சென்று
சிலம்புதிருடிபுகள்வன் அகப்பட்
டானென்றுகூறி அரசனைத் தன்
பொய்மாயத்துக் குடன்படுத்திக்
கோவலனைக் கொல்லுவித்தான்.
அத்தறிந்தகண்ணகி புலம்பித் த
பித்துஅரசன்மாட்டுச்சென்று த
ன்வரலாற்றைச்சொல்லித்தன்சி
லம்பினுள்ளேயிருக்கும் பரல் ம
னியென்றெடுத்துக்காட்டி, அரச
ன்தான்செய்ததுகுற்றமென்றொ
ப்புப்படி செய்து, சோகாக்கினி
பொங்கத் தனது முலையிலொன்
றைத் திருகி மதுரைமாரகரினயி
துவீசியுயிர்த்தான். உடனே ம
துரைளிர்த்தழிந்தது. இவளுடை
ய கற்பைமெச்சி அரசன் அவளை
ப்பத்தினிக்கடவுளாக்கி அவளுக்
குணர்கள்தோறும் கோயில்அமை
த்துப் பூசையும்விழாவுஞ்செய்வி
த்தான். அந்நாளின் இவளுக்கு இல
ங்கையிற்கோயிலமைத்தவன்கய
வாகு வேந்தன். (2) புற நானூ
றென்னு நூலிலே கூறப்பட்ட வ
ள்ளலாகிய பேகன்பாரி, இவளைப்
பிணங்கிப் பிரிந்திருந்த பேக
னோடு சந்திசெய்துவைத்தவர் க
பில பரணர் முதலிய புலவர்கள்.

கண்ணப்பமுதலியார்—இவர் திரு
வெண்ணையநல்லூர்ச் சடையப்
பமுதலியார்சகோதரர். இவரும் க
ம்பராற்புகழ்ந்துபாடப்பட்டவர்.
கண்ணப்பர்—உடுப்பூரிலே வேட
ர்குலத்திலே திண்ணர் என்னும்
பெயரோடு விளங்கிய இவர் கா
ட்டிலே வேட்டைமேற் சென்ற
போது காளத்திராதர் என்னும்
சிவலிங்கத்தைக் கண்டு அவர்மே
ல் அன்புடையராகிப் பிரியமாட்
டாது இரவும்பகலும் மங்கிருந்து

கத்

அதற்குபசாரம் புரிந்துவருநாளி
லொருதினஞ் சுவாமியினதுகண்
னென்றிலிரத்தஞ் சோரக்கண்டு
அதற்குமருந்தாகத்தமதுகண்ணை
யிடந்து அதன்மேல்பியமெய்ய
ன்புகாரணமாகச் சிவபெருமான
து பேரருள்கொண்டபத்தகிரோ
மணி, இவர்காலம் கலியுகாரம்
பம்.

கண்ணாயிரநாதர்—திருக்காறையலி
லே கோயில்கொண்டிருக்கும் சு
வாமிபெயர்.

கண்ணாயிரேசுவரர்—திருக்கண்
ணர்கோயிலி லெழுந்தருளியிருக்
கும் சுவாமிபெயர்.

கண்ணுவன்—(ரி) பூருவம்சத்து
அதிகாரன்மகன். சகுந்தலையை
வளர்த்ததிருவி. கண்ணுவன்வயி
சத்தர் காணவியர் எனப்படுவர்.
(2) மகததேசராஜாவாகிய தேவ
புகிமந்திரி, தேவபூதியைக்கொ
ன்று பின் ராஜாவாயினவன்.

கதன்—(ய) பலராமன்மதம்பி. ரோ
கினியிடம் வசுதேவனுக்குப் பிற
ந்தவன்.

கதிர்காமம்—ஈழநாட்டிலுள்ள ஒரு
சுப்பிரமணியஸ்தலம்.

கதையங்கண்ணனார்—புறநானூ
றுபாடிய புலவர்களுளொருவர்.
செய்நாட்டுச் செல்கிணைஞனைப்
பாடியவர்.

கத்துருவை—கசியப்பன்பாரியருள்
ஒருத்தி. தக்தன் மகன். இவளா
ல் நாககுலம் உண்டாயிற்று. ஆ
திசேஷன் கார்க்கோடகன் முத
லியோர் தாய். இவளுடைய சக
களத்தி விரதையும் தானும் பாற்க
டற்கரையிலே உச்சைச்சிரவமெ
ன்னும் குதிரையைக்கண்டு அதி
சயித்துப்பேசும்போது கத்துரு
வை விளையாட்டாக அக் குதிரை
க்குவால் கறுப்பென்றாள். மற்ற
வள் ஆதியந்தம்வெள்ளையென்றா
ள். கத்துருவை அது கரியதானு

கங்

ல் நீயெனக்கடிமையாதல்வேண்
டுமென்றான். விநதை வெண்மை
யானால் நீயெனக்கு அங்நனமெ
ன்றான். இச்சமயத்தில் அஸ்தமய
மாயது. கத்தருவை உடனே த
ன்மகன் ஆகிசேஷனிடம் போய்
த் தனது கருத்தைச்சொல்ல, அவன்
உடன்படாது மறுத்தான், அப்பால்
கோடகனிடஞ்சொல்ல அவன்
அவ்விரவேபோய் அக்கு
திரையின்வாலை நஞ்சுட்டிக்கறு
ப்பாக்கி மீண்டான். விடிதலும்
விநதைசென்றுபார்த்து மறுபே
ச்சின்னிக்கூறியபடிதாசியானான்.
அதுகண்ட ஆகிசேஷன் அவனை
விட்டுநீங்க, கோடகனொழிந்த ம
ற்றெல்லோரையும் சர்ப்பயாகத்
தில் மடிந்தொழிக்கவென்று தாய்
சபித்தாள்.

கந்தபுராணம்—தற்புருஷ கற்பத்
துச்சம்பவங்களையும், அறுமுகக்
கடவுளுடைய மான்மியத்தையு
ம் விரித்துணர்த்துவது; இலகூ
ங்கிரந்தமுடையது. வடமொழி
யிலேசெய்தவர்வியாசர். அநிலே
சங்கரசங்கிதையின் ஒரு கண்ட
த்தைமாதிரிமெடுத்துத் தமிழி
லே மொழிபெயர்த்துப் பாடின
வர் காஞ்சிபுரத்துக் குமரகோட்
டத்தர்ச்சகரும் சுப்பிரமணியக்க
டவுளது திருவருள்பெற்ற புலவ
ர்சிகாமணியுமாகிய கச்சியப்பசி
வாசாரியர். இது பன்னிராயிரஞ்
செய்யுளுடையது. இதுபாடியகா
லம் சாலிவாகனசகம் எழுதாது.
புராண வரலாற்றினோடு தத்து
வோபதேசங்களையு மினிதுவிளக்
குதூல்தமிழிலேபுராணங்களுனி
துவொன்றேயாம்.

கந்தமாதனம்—(1)மேருவுக்குக்கீ
ழ்பாலிவள்ளஒருமலை. (2)தென்
னாட்டிலுள்ளஒருமலை.

கந்தமாதனன்—(1) இவன் சுக்கிரீ
வன்சேனையிலொருவன். குபேர

கபி

ன்புத்தான். (2) (ய) அக்குரு¹ன்
தமபிகளுளொருவன்.

கந்தரன்—சம்பாதிவமிசத்துக்கங்
கன் தம்பி.

கந்தருவர்—தேவர்களுள் ஒரு பா
லார். கசியபனுக்குப்பிராஜையிட
த்தற்பத்தியானவர்கள்.

கந்தர்ப்பன்—மன்மதன்.

கந்தவதி—(1) வாயுவுக்கு ராஜ்தா
னி. (2) வியாசர்தாயாகிய சத்தி
யவதி.

கந்தவேற்பு—தேவர்கள் குமாரக்
கடவுளைப் பூசித்த மலை.

கந்தன்—(1) மன்மதன். (2) குமா
ரக்கடவுள்.

கந்தன்—கிருஷ்ணன்.

கபாடபுரம்—இடைச்சங்கம்இருந்
தவிடம். அது பின்னர்க்காலத்தி
ற் கடல்கொண்டழிந்தது.

கபாலமோசனம்—ஒரு புண்ணிய
க்ஷேத்திரம். ராமரால் கொலையு
ண்ட மனோதரனது கபால என்
புத்துண்டம் ஒரு இருஷிகாலிற்
தைக்க அவ்வேதனையால் அவ்வி
ருஷி சுக்கிரன் தபஞ்செய்தவிட
த்துக்குப்போனார். அஃதங்கே வீ
ழ்ந்தமையால் அவ்விடம் கபால
மோசனம் எனப்பட்டது.

கபாலிசர்—திருமயிலைப்பூம்பாவை
யிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்
சுவாமியெயர்.

கபிலபுரம்—கலிங்கநாட்டிலுள்ள
ஒரு நகரம்.

கபிலன்—(ரி) (1) கர்த்தமப்பிரஜா
பதிக்குத் தேவஹுதியிடத்திற்
பிறந்த இருபு. இவரே சாங்கிய
யோகஞ்செய்தவர். அரிவமிசத்தி
லே இவர் விதாதாபுத்திரரெனப்
படுவர். சகரசக்கரவர்த்தி தொ
ண்ணூற்றொன்பது அசுவமேதஞ்
செய்து தூறும் அசுவமேதஞ்செ
ய்யத்தொடங்கித் குதிரையை அ

கபி

லங்கரித்துத் திக்குவியத்துக்கு
விடுத்துத் தன் புத்திரர் அறுபதி
ஐயிரவரையும் அதற்குக் காவ
லாகவுடன்போக்கினான். இந்திர
ன் இவ்வியாகம் முற்றுப்பெற்ற
ல் தனது பதத்துக்குக் கேடுவரு
மென்றெண்ணி அக் குதிரையை
மாயமாகக் கவர்ந்து சென்றான்.
இது நிகழ்ந்தது கபிலாச்சிரமத்
துக்குச் சமீபத்திலேயாதலின் ச
கரபுத்திரர்கள் கபிலரே யிதுசெ
ய்தாரெனநிச்சயித்து அவரைச்
சாடவெத்தனித்தார்கள். அவர்
அதுகண்டி அவர்களைச் சாபத்தா
ற் சாம்பராக்கினார். (2) தனுபுத்
திரருளொருவர். (3) திருவள்ளு
வர் சகோதரருளொருவர். தம்
மைப் பெற்றவுடன் தந்தையா
ரோரார்த்தங்கரையில் வைத்தேக
த் திருவாரூரந்தணரொருவர்எடு
த்துவளர்க்க வளர்த்தவர். இவர்
கடைச்சங்கத்துப்புலவருளொரு
வராகித் தமிழாய்த்தோடுதாமு
ம் பலதூல் செய்தவர். பாரியெ
ன்னும்பெருவள்ளுடன் மிக்கந
ண்புழுண்டிருந்தவர். இவர் பாரி
யிறந்தபின்னர் அவன்புத்திரிகளை
த் தமது புத்திரிகள்போலப் பா
துகாத்து அவன்சாதியார்அப்பெ
ண்களை மணம்புரிதற்கு மறுத்த
மையார் பார்ப்பனப் பிரபுக்களு
க்கு மணத்திற்கொடுத்த தருமசீ
லர். ஐங்குறுதூற்றிற் குறிஞ்சிப்
பொருண்மேல்வரும் முன்றும்
தூறுசெய்தவரும், சேரமான்செ
ல்வக் கடுங்கோவாழியாதனைப்
பதிற்றுப்பத்துள் ஏழாம்பத்தாற்
பாடி மலைமேதேரிக் காணும் நாடு
ம்பிறவும் பரிசாகப்பெற்றவரும்
குறிஞ்சிப்பாட்டிம் இன்றாற்ப
தாம் பாடியவரும் இப்புலவர்பெ
ருந்தகையே. “புலனழக்கற்றவ
ந்தனுளன்” எனவும், “பொய்யா
நாவிற்கபிலன்” எனவும் புறநா

கஞ்

னூற்றிலே புகழப்படுபவரும் இ
வரே. திருத்தொண்டர் புராண
சாரத்திலே உமாபதிசிவாசாரிய
ராலே, “பொய்யறியாக்கபிலர்”
என்று துதிக்கப்படுபவருமியவரே.
இவா கல்வி கேள்விகளான மாத்
திரமன்று ஒழுக்கத்தானும் தம்
பின்பிக்காரின்மையின்னறே க
டைச்சங்கத்திலும் அக்கிரபதம்
பெற்றாராயினவர். கபிலரகவலெ
னப்பெயரிய அகவல்சொற்சுவை
பொருட்சுவை நியாயவன்மைமு
தலியவற்றாற்சிறந்தது.

கபிலாச்சிரமம்—இதுகங்காசங்கம
சமுத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள ச
கரதிவிலுள்ளது. பாதலத்திலுள்
ளதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

கபிலாகவன்—(இ) குவலயாசுவ
ன்மகன். துந்தமாரன்மகளுகிய
திருடாசுவன்.

கபிலை—(1) சிந்தூரதியிற் கலக்கும்
ஒருபாதி. (2) தக்ஷன்மகன். கச்சி
யப்பன்பாரி. பசுக்களுக்குத்தாய்.
சுரபியெனவும்படுவன். (3) புண்
டரீகம்என்னும் திக்கு யானையின
து பெண்யானை.

கபோதலோமன்—(ய) விலோம
ன்மகன்மகன்.

கமலபவன்—பிரமா, (தோயஜக
ர்ப்பன்காண்க.)

கமலபாலிகை—இடிம்பை.

கமலாஷன்—திரிபுராசுரர்காண்க.

கம்சன் } உக்கிரசேனன். மகன்.

கஞ்சன் } மதுராபுரத்தரசன். கி

ருஷ்ணன் மாதலன். இவன் பூர்
வஜன்மத்தில் காலநேமிபென்னு
ம் ராக்ஷசன். அந்தவாசனையால்
தேவர்களை இயிசித்துகபந்தான்.
தனதுதன்கையானதேவகியை வ
சுதேவனுக்கு விவாகம்பண்ணக்
கொடுத்து இரத்திலேநிற்கொ
ண்டு வன்ம்பார்க்கப்போகையில்
“உன் தன்கைபுத்திரனும் கொல்

கம்

லப்படுவாய்" என்றோசரிபிறந்தது, அதுகேட்டமாதிரத்தில் திரும்பிவந்து இருவரையும் சிறைச்சாலையிலிட்டுப் பிள்ளைகள் பிறக்குந்தோறும் கொன்றுவந்தான். ஈற்றில் கிருஷ்ணன் பிறந்து தனதுயோகமாயையால் நந்தன் சேரிபோய்ச் சேர்ந்தான். அந்த நிற்த கம்சன் அவனைக்கொல்லப் பலஉபாயங்கள் தேடியும் பலியாது ஈற்றில் கிருஷ்ணனாக் கொல்லப்பட்டான். உக்கிரசேனன் மனைவி தோழிகளோடுகாட்டிற்சென்றபோது அங்கே தோழிகளைப் பிரிந்து வழிதடுமாறித் தனிக்க அச்சமயம் ஓரரக்கன்கண்டுமோகித்து அவனைக்கூடிப்பெற்ற புத்திரன் இக் கம்சன்.

கம்சாராதி—கிருஷ்ணன்.

கம்சை-உக்கிரசேனன் மூத்தமகன்
கம்பளபருகிஷன்—(ய) அந்தகன் மகன்.

கம்பன்—சோழ மண்டலத்திலே திருவழுந்தூரிலே பிறந்து சடையப்பமுதலியாராலாதரிக்கப்பட்டு விளங்கிய தமிழக்கவிச்சகரவர்த்தி. இவர் சடையப்பமுதலியார்வேண்டுகோளின்படி ராமாயணத்தைப் பாடிச் சோழன்சபையில் அரங்கேற்றினவர். இவருடைய கவிகள் வெண்சொல்லும் புதைபொருளும் உடையனவாய் எத்துணை வல்லாரையும் முதல் மயக்கிப் பொருள் வெளிப்பட்டவிடத்துப் போரணந்தமுறச்செய்யுமியல்பின. இவர் காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்துப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னையது. கம்பர்காலத்தைச் சிலர் தக்கநியாயமின்றிநானூறுஐஞ்ஞாறுவருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதாகக்கூறுவர். ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்தியும் கம்பர்காலத்தவர் என்பது தொண்டைமண்டலசத

கய

கத்தால் யாவர்க்குமுடன்பாடேயாம். புகழேந்தி வச்சிராங்கத பாண்டியனுடைய சமஸ்தான் வித்தவான். உறையூரிலிருந்த குலோத்துங்கசோழனுக்குப்பெண்கொடுத்தவன் இப்பாண்டியனே. இவன் துலுக்கரால் வெல்லப்பட்ட பராக்கிரமபாண்டியனுக்கு முன்னர் அரசுபுரிந்தவன். பராக்கிரமபாண்டியன் நாற்பத்தைந்து வருஷமாரசுபுரிந்தவன். துலுக்கர்வென்றது இற்றைக்கு எண்ணூற்றெழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னரென்பதும் யாவர்க்குமுடன்பாடாம். ஆகவே எண்ணூற்றெழுபதும் நாற்பத்தைந்தும் அதற்குமுன் ஓரூபபதுமாகச் சென்ற வருஷங்களைத் தொகைசெய்யுமிடத்து "எண்ணியசகாத்த மெண்ணூற்றேழின்மேல்... ..கவியரங்கேற்றினானே" என அரங்கேற்றுக்காலங்கூறு செய்யுள் இழுக்காகமாட்டாது. அக்காலத்தில அவ்வாங்கு லுடனிருந்துகேட்டவைஷ்ணவாசாரியர் ஸ்ரீமந்ராதமுனிவர். அவர்க்குப்பின் ஆசாரியபரம்பரையாகவந்தோர் இப்பொழுதிருப்பவரையுள்ளிட்டிராற்பத்தமூவராவர். ஒருவர்க்கு இருபத்தைந்துவருஷமாக வைத்துத் தொகைசெய்யினும் ஆயிரத்தெழுபத்தைந்துவருஷங்களாகுமே. எவ்வழியானும் எல்லாமொத்தலின் கம்பர்காலம் ஆயிரம்வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதேயாம்

கம்பை—ஓர் நதி.

கயவாகு—இவன் சிலப்பதிகாரத்திற்குறப்பட்ட இலங்கை அரசன். இவனே முதன்முதல் கண்ணகிக்கு இலங்கையில் கோவில்கட்டுவித்து உற்சவங்கொண்டாடியவன்.

கயன்—(1) உன்முகன் புத்திரன். அங்கன்தம்பி. (2) ஒரு சக்கரவர்த்தி. அவன் பிரியவிரதன் வயிச

கயி

த்த நந்தன்மகன். இவன் 500 அசுவமேதயாகஞ்செய்து இந்திரபதம்பெற்றவன். (3) அதார்த்த ரஜன் மகன். யக்கியங்கள் பல செய்துராஜவிருஷியானவன். இவன்யக்கியங்கள் செய்தவிடமே கையெயைப்பெயர்பெற்றது.

கயிலாசநாயகிம்மை— திருக்காறையலிலேகோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கயை—காசிக்குச் சமீபத்திலுள்ள புண்ணியஸ்தலம். இவ்விடத்தில் அக்ஷயவடம் என்றுசொல்லப்படுமீராலவிருஷமுளது

கரதோயம்— வங்க தேயத்திலுள்ள ஒருநதி. இது கவுரி விவாககாலத்திற் சிவன் கரங்களினின்று பெருகினமையாற் கரதோயமெனப்பட்டது.

கரந்தமன்—(1) யயாதி புத்திரானு கிய துர்வாசன்பெளத்திர புத்திரன். பலாசுவன் எனவும் படுவன். பல பராக்கிரமவந்தனாய் ராச்சியம்செய்தபோது பொருமையால் ஏனையராஜாக்கள் திரண்டி இவனை வளைந்தார்கள். அதுகண்டி அஞ்சிச்சிந்திரேரம்கொந்தமாயிருந்து சிந்தித்துப் பின் வெளியேசென்று யாவரையஞ் செயித்தவன். இவன் மகன் அவிஷித்து.

கரம்பி—(1) (ய) சகுனிமகன். (2) குந்தி.

கரவீரசேவரர்— திருக்கரவீரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

கரன்—விச்சிரவாவுவுக்குச் சாகையிடத்துப் பிறந்தபுத்திரான் மூத்தவன். ஜனஸ்தானத்தில் சேனாபதியாயிருந்தபோது ராமராற்கொல்லப்பட்டவன். சகோதரர் துஷணன் துரிசிரன்னனிருவர்.

கரிகாற்சோழன்—(1) காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே, இளஞ்சேட்

கரி

சென்னியன் என்னும் சோழராஜாவுக்குப் புத்திரானாக அவகரித்து, உத்தரதேசத்திலே படைகொண்டு அநேகநாடுகளைத் தனதடிப்படுத்திப் பகையரசரை யடக்கி மனுநெறிவழாமற்செங்கோல்செலுத்தியவனும், கடியனார் உருத்திர ரங்கண்ணனானுரென்னும் புலவர் பட்டினப்பாலையென்னும் பிரபந்தத்திலே தன்பராக்கிரமம், செங்கோல், கொடை முதலிய நற்குணங்களையெடுத்துப்பாடப்பெற்றவனும், அப்புலவர்க்கு அப்பிரபந்தத்துக்காகப் பதினாறிலகும் பொன் பரிசிறைத்தவனும் இப்பெருந்தகையே. இவன் சாலிவாகனசகாரம்பத்தில் விளங்கியவன். (2) சாரமாமுனிவரிட்ட சாபத்தால் உறையூர் மண்மாரியாலழிய அதில் அரசுசெய்திருந்த பரார்த்தசோழனும் மனைவியும் அம்மண்மாரிக்குத் தப்பியோடிக்காவிரிநதியைக் கடந்துசெல்லும்போது பரார்த்தகன் குதிரையினின்றுந்தவறிக்காவிரியில் வீழ்ந்திறக்க அவன்மனைவி அக்கரைப்பட்டு ஒருவனத்தை யடைந்தாள். பரார்த்தகன் இறக்கும்போது கருப்பத்திலிருந்த இக் கரிகாற்சோழன் சிலநாளில் பிரமமாந்தமுனிவராச்சிரமத்திற் பிறந்தான். இம்முனிவரால் சகல கலைகளையுமோதியுணர்ந்துவருநாளில் அரசிழந்திருந்த சோழநாட்டிற்கு ஓரரசனை நாடுமாறு விடப்பட்ட யானையானது சென்று அச்சிறுவனைத் துக்கவெத்தனித்தும் போதிய வலியில்லாது திகைத்துநின்றது. அப்பொழுது பிரமமாந்தமுனிவர் அப்புத்திரன்காவில் ஒரு கரிக்கட்டியால் வரைசெய்துவிட்டார். அவ்வளவில் அப்புத்திரனையானைக்கிச்சென்று முடிசூடுவித்தது. இதுவே பெயர்க்

கரு

காரணம். எனவே இப்பெயரு
டையார் இருவர் சோழர்.

கருடபஞ்சமி—ஆவணச் சக்கில
பகூத்துப் பஞ்சமி. இது சுமங்க
லிகட்குரிய வீரத்தினங்களுள் ஒ
ன்று.

கருடன்—கசியப்ப பிரசாபதிக்கு
விநாயகியுட்புறந்த புத்திர
ன். இவன் விஷ்ணுவக்குவாகனம்.

கருணிகாரவனம்—மேரு சமீபத்
திலுள்ளவனம்.

கருணிகை—(1) ஆனகன் பாரி.
(2) ஓர்ப்சரசு.

கருணைநாயகி — திருமாற்பேற்றி
லேகொயில்கொண்டிருக்குந் தே
வியார்பெயர்.

கருநாடகம்—திராவிடாந்தர தே
சமத்தியத்திற்கு நேரே மேற்கி
ன்கணுள்ளதேசம்.

கரும்படுசோனையகி—திருப்பு
றம்பயத்திலே கோயில்கொண்டிரு
க்கும் தேவியார்பெயர்.

கரும்பன்—தன் தோட்டத்திலிரு
ந்த கரும்பையெல்லாம் எவரும்
நாணுது வந்து தின்னுகவென்று
யாவரையுமழைத்தபோது சிலர்
மறுக்க, அவர்க்குக் கூலிகொடுத்
தழைத்து அருத்தின தொண்டை
நாட்டுவேளாளன். கரும்புதின்
னக்கைக்கூலிஎன்றபழமொழி இ
வனால்வந்தது. (தொண்டைமண்ட
லசதகம்.)

கரும்பனாரகிழான் - வேங்கடநா
ட்டில் விளங்கிய கரும்பனாரன்
மகனாகிய ஒரு வேளாளப்பிப்பு.
இவன்புறத்தினைநன்குரைந் பா
டப்பட்டவன்.

கருவூர்—வஞ்சி. இந்நகர் சோருக்
குடரியிராஜதானி. சேரரைவெ
ன்று சோழருயிங்கரசியற்றினர்.

கருசன்—வைவசுவதமனுவினுடைய
புத்திரருள்ளருவன். இஃகுவாகு
தம்பி. காஞ்சூர் இவன்வயிசத்த

கன்

வர். இவன் தேசம் கருசம்.

கரையேறவிட்டநல்லூர்— இது
திருப்பாதிரிப்புலியூருக்குச் சமீ
பத்திலே கெழிலநதிதீரத்திலேய
ள்ளது. கெழிலம்பெருகி மாணி
க்கவாசகரை வழிதடுக்கச் சிவன்
சித்தராய்வந்து அவர்க்கு வழிவி
டுத்த தலம்.

கர்க்கடேசர்— திருந்துதேவன் கு
டியிலே கோயில்கொண்டிருக்கு
ஞ்சுவாமிபெயர்.

கர்க்கன்—(1) யாதவர்கள் புரோ
கிதன். வசுதேவன் இவனை நந்த
ன்மனைக்கனுப்பிப்பலராமகிருஷ்
ணர்களுக்குநாமகரணதீசமஸ்கா
ரஞ்செய்துவித்தான். (2) (4) ஸு
தமன்னியன்என்னும் புமன்னிய
ன்புத்திரன். சினி தந்தை.

கர்ணன் } குந்தி கன்னிகையாயி
கன்னன் } ருக்கும்போது தனக்கு

கு ஓர் இருடி கொடுத்த குளிகை
யைப் பரிசுதார்த்தமாக உட்கொ
ண்டு சூரியனைநினைக்கச் சூரியன்
பிரசன்னமாயினான். அவனைக்கூ
டிப்பெற்ற புத்திரன் இவன். கு
ந்தி தன் கற்புக்குப் பங்கம்வந்த
தேயென்று நாணி உடனே அப்
புத்திரனை ஒருபேழையிலிட்டு ய
முநாதியிலே விட்டுச்சென்றான்.
அஃது யமுனையிலே மிதந்துபோ
ம்போது ஒருநாறையிலே தனது
மனைவியோடு நீராடிநின்ற அதிர்
தன்என்னும் இரதசாரதி அப்பே
ழையைப்பற்றித் திறக்க அதிலே
புத்திரன் இருக்கக்கண் டானந்தி
த்தெரிந்துபோய்வளர்த்தான்.
அதுகாரணம்பற்றி அதிரதபுத்தி
ரன் எனப் பெயர்பெற்றான். அ
திரதன் மனைவிபெயர் ராதையா
தலால் ராதேயன் எனவழப்பெ
ய்தது. இவன் சகஜ கவசகுண்டல
னாடலால் கர்ணனென்றும், வசுவ
ர்மதரனாதலின் வசுசேனனென்
றும் பெயர்பெற்றான். வசுவர்

கர்ண

மம்—பொற்கவசம்) அதிரதன்
இவனைத் துரோணனிடங்கொண்
டுபோய் வில்வித்தை கற்பித்தல்
வேண்டிமென்று வேண்டத் து
ரோணன் பிராமணரும் கூத்திரி
யருமல்லாதார்க்குப் பயிற்றுவதி
ல்லையென்று மறுக்க, கர்ணன் பி
ராமணவடிவந்தாங்கிப் பரசுரா
மிரிட்டுச்சென்று கிரமமாகக் கற்
று வல்லனாயினான். இங்கே து
ரோணனிடங்கற்ற அர்ச்சுனன் த
னக்குச் சமானனாயினமைகண்ட
கர்ணன் பொறுமைகொண்டோ
முக, அஃதுணர்ந்த துரியோத
னன் அவனைச் சிறைகித்து அங்க
தேசாதிபதியாக்கித் தனக்குயிர்
த்துணையாக்கினான். இதற்குமு
ன்னே பரசுராமர், தம்மைக் கர்
ணன் வஞ்சித்தானென்ப துணர்
ந்து, தாமுபதேசித்த மகால்திர
வித்தைஆபத்துக்காலத்திலுதவா
துபேரகவென்று சபித்தார். கர்
ணன் வில்வித்தையை அப்பியாசி
த்துவரும்போது, ஒருநாள் ஒரு
வெளியிலே நின்று மேய்ந்த பசு
க்கன்றின்மேல் அவன் கைப்பா
ணம்பட அஃதிறந்தது. அக் கன்
றுக்குரிய பிராமணன்கோபித்து,
சமானனோடு யுத்தஞ் செய்யும்
போது ரதம்புதையப்பெற்று அ
வனாலமடிகவென்று அவனைச் ச
பித்தான். கர்ணன் எதைக் கே
ட்பினும் மறாது கொடுக்குந் தா
தாவென்பதுணர்ந்திரதன் தன்
து மகன் அர்ச்சுனன்பொருட்டு
வஞ்சத்தால் அவன் கவச குண்
டலங்களைக் கவர்ந்தான். கர்ண
ன் பாரதயுத்தத்திலே அர்ச்சுன
னாலேகொல்லப்பட்டுக் குற்றயி
ராய்க்கிடக்கும்போதும் கிருஷ்
ணன் ஒருவேதியானாகி அவன்பா
ற்சென்றுயாசிக்க, அவன் பிராம
ணத்தமரே, என்னுவி நிலைகல
ங்கிப்பிரிகின்ற சமயத்தில் வந்தி

கர்ண

ர். நீர் கேட்பவற்றை யெல்லாம்
முகமலர்ந்து வாரிக் கொடுக்கும்
நன்னிலையிலிருக்கும்போது வந்
திரில்லை. இச்சமயம் யாவ் செய்
யத்தக்கது யாதென்று வினவ,
கிருஷ்ணன், நீசெய்த புண்ணிய
ங்களையெல்லாம் எனக்குத் தத்த
ஞ்செய்வாயாகவென்ன, கர்ண
ன் என்னிடத்துள்ளதனையே கே
டமர் அஃது யான்செய்த தவப்
பயனையாமென்று மகிழ்ந்து த
ன் தேகத்திலே பாணம்பரயந்த
கண்ணினின்று காலும் இரத்தப்
புனலால் புண்ணியத்தைத் தத்
தஞ்செய்தான். கிருஷ்ணன் அ
வனுடைய வண்மையை மெச்
சி அவனுக்கு நக்கி யருளிப்
போயினர். கர்ணனுக்கும் து
ரியோதனனுக்கு மிடையேயிருந்
த நட்பே நட்பிலக்கணமெல்லா
ம்பொருந்திச் சிறந்தது. ஒருநா
ள், கர்ணனும் துரியோதனன் ம
னைவியும் சதுரங்கமாடிக்கொண்
டிருக்கையில், துரியோதனன் அ
வ்விட்டுச்சென்றான். அவனைக் க
ண்ட மனைவி துணுக்குற்றெழுந்
தோடினாள். கர்ணன் காரணமு
ணராத ஆட்டம்முடியுமுன் எங்
கெழுந்தோடுகின்றன யென்று
அவனுடைய மேகலையைப்பற்றி
அவளையிழுக்க, அவள் அதனையது
த்துக்கொண்டோட மேகலையுத்
துக்களெல்லாமுதிர்ந்துகிதிநின்.
கர்ணன் அதுகண்டு யாது செய்
தெனென்று துன்புறு அம்முத்
துக்களைப் பொறுக்குவானாயின
ன். அதுவரையிலும் கர்ணன் து
ரியோதனனைக்கண்டிலன். நடந்
தனவற்றையெல்லாம் கண்டுசெ
ன்ற துரியோதனன் அவன்முன்
னேசென்று தானும் அம்முத்
துக்களைப் பொறுக்குவானாகி, ரண்
பனை, கோக்கவா பொறுக்கவா
வென்றான். அப்பொழுது கர்ண

கர்த்

ன் துணுக்குற்றநின்று, நிம்மனை வியப்பற்றி யிழுத்தேனென்று கோபஞ்சாதியாது, கோக்கவா பொறுக்கவாவென்று நினது கண்ணியத்துக்கடாத இச்சிறுகுற் றேவலுக்குமாட்டபட்டனையென்று நாத்முதமுத்து நின்றான். துரியோதனன் நட்புக்குச் சிறு மையும்பெருமையும் ஐயமுமுள வாமோவெனக்கூற, கர்ணன் கலக்கத்தீர்ந்து அவன் தன்மேல் வைத்த கேண்மையை வியந்து அன்றுமுதல் முன்னையிலும் மிக் க கேண்மையுடையானினான்.

கர்த்தமப்பிரஜாபதி-பிரமசாயை யிலுற்பத்தியானவன். பாரி தே வஹகுதி. புத்திரன் கபிலன்.

கர்மம்—அகங்கார மமகாரங்கள் காரணமாகச்செய்யப்பட்டுச் செயல்கள். ஆகாமியம். பிராரத்தம், சஞ்சிதம்எனக் கர்மம் மூன்றும். இக்கர்மமே சுகதுக்கங்களுக்கும் அவைகளை அதுபவித்தற்கருவியாகிய பிறவிகளுக்குக்காரணமாம். கர்மம் நசித்தவிடத்துப் பிறவியும்நசித்து முத்தி கைகூடும்.

கர்மியன்—கார்த்தாரிபுத்திரன்.

கலககண்டகி-காலகௌசிகன்பாரி கலகங்காத்தவரதேசுரர்- திருமா கறலிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கலசபவன்—(1) அகஸ்தியன்.(2) வசிட்டன்.(3) துரோணன். கலசம்-கும்பம்; பவன்-பிறந்தோன்.

கலாதத்துவம்—இதுவித்தியாதத் துவத்துக்குமேலுள்ளதத்துவம். அது செம்பிற களிம்புபோல ஆன்மாவை மறைத்துநிற்கும் மல விருனைச் சிறிது விலக்கி அவ்வாண்மாவின்து சுவருபத்தை ஒருவாறு புலப்படுத்துவது. எனவே ஆண்மாவின்து பிரகாசமாம்.

கலி—(1) கலியுகத்துக்கு அதிதே

கலி

வதை. (2) சங்ககாலத்து உழங் கினதொருதொகைநூல்.

கலிக்கம்பநாயனார்—கடந்தைநகரில் வைசியகுலத்தில் விளங்கிய ஒரு சிவபக்தர்.

கலிங்கதேசம்—இது ஒட்டிர் தேசத்துக்குத் தெற்கும் கருகாடகத்துக்கு வடக்குமுள்ளதேசம்.

கலிங்கத்துப்பரணி—சயங்கொண்டான்சோமுனைப்பாடிய நூல். அநேக சோமுருடைய சரித்திரங்கள்திலேகூறப்பட்டுள்ளன.

கலிங்கன்—பலி மூன்றும் பத்திரன். இவனால் கலிங்கதேசம் விளங்கியது.

கலித்தொகை—சங்கப்புலவரால் செய்யப்பட்ட ஒருதொகைநூல். சொன்னயம் பொருளையங்களால் மிகச் சிறந்தது. இதற்குநச்சி னூர்க்கினியர் உரைசெய்தனர்.

கலியநாயனார்—திருவொற்றியூரிலே செக்கார்குலத்திலே அவதரித்த இவர் சிவாலயத்துக்குத் திருவள்ளக்கிடையே பெருஞ் சிவபுண்ணியமாகக்கொண்டு தம்பி டத்துள்ள செல்வமெல்லாவற்றையும் அதன்பொருட்டுச் செலவிட்டு வறுமையடைந்து தமது மனைவியை விற்கப்புகுந்தும் வரங்குவாரின்மையால் தமதுட்டியையயிர்த்துகொள்ளத் துணிந்த போது சிவன்வெளிப்பட்டு அருள்புரியப்பெற்ற பக்தர்.

கலியுகம்—சதுர்யுகங்களு ளொன்று. 4,32,000 வருஷங்கொண்ட காலவட்டம். இது கிருஷ்ணரிசியாணம்முதற்கொண்டு கணிக் கப்படுவது. இவ்யுகத்தில் ஜனங்கள் தமோகுணம்மேலிடப்பெற்றவர்களாய், விரும்புவெறுப்புடையர்களாய், தவங்களிலே மனஞ்செல்லப் பெறுதவர்களாய், ரோகங்களாற் பிடிக்கப்பெற்றவ

கலை

ர்களாய், தராசாரபார்களாய், பொய்யம்மையே மேற்கொண்டவர்களாய், அற்பாடிசுடையர்களாய், சாதியாசாரம்சமயாசாரம்தலை தடுமாறப் பெற்றவர்களாய்ப் பிறந்துழல்வார்களென்பது புராணசம்மதம். இக்கலியுகத்திலிப் போது சென்றது ஐயாயிரம். ஐயாயிரத்தின்மேலதாகிய இவ்வி காரிவருஷத்திலே விருச்சிகராசியிலே தேதுவொழித் தொழிந்த எட்டுக்கிரகங்களுக்கூடிநின்றன. சப்டகிரககூடமென்றும் ஷட்கிரககூடமென்றும் பஞ்சக்கிரககூடமென்றும் சோதிஷர் பலம தப்பட்டனர்.இக்கிரககூடத்தின் பயனுகக்கொடியபூகம்பங்ளும் கோரரோகங்களும் பெரும்பஞ்சமும் யுப்தங்களும்து பிறவுமாகிய பலவுபாதங்கணிகழ்ந்தன.

கலை—(1) கலைஞானம்; அவை அதுபத்தானாகு. (2) சந்திரகலை, அவை பதினாறு. பிரதமைமுதற் பூரணையீருகிய பதினைந்தையும் ஒவ்வொன்றாகப் பதினைந்து தேவருண்பர். பிரதமகலையையுண்பவர் அக்கினி. துவீதியகலையை ஆதித்தன். திருதிபகலையை விச்சுவதேவர். சதுர்த்தகலையை வருணன். பஞ்சமகலையை வஷடகாரம். சஷ்டகலையை வாசவன். சப்தமகலையை முனிவர். அஷ்டமகலையை ஏகபாதசிவம். நவமகலையை மறலி. தசமகலையை வாயு. எகாதசகலையைப் பாப்பதி. துவாதசகலையைப்பிதிர்கள். திரயோதசகலையைக் குபேரன். சதுர்த்தசகலையைச் சிவன். பூரணகலையைப் பிரமதேவர். எஞ்சிய ஒருகலையே சந்திரனுக்குரியது.

கல்மாஷ்பாதன்—கன்மாடபாதன்காண்க.

கல்யாணசந்திரர்—திருவேள்விக்குடியிற் கோயில்கொண்டிருக்கு

கல்

ஞ்சுவாமிபெயர்.

கல்லாடனார்—“தொல்காப்பியத்திற் குரையிடையிட்ட விரகர் கல்லாடர்” என ஆன்றோராத் புகழப்பட்ட புலவர் சிகாமணியாகிய இவர் கடைச்சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஐந்தாமாசன வரிசை பெற்றவர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றநெடுஞ்செழியனையும், அம்பர்சிழான் அருவந்தை முதலிய பிரபுக்களையும் பாடியவர். கல்லாடமென்னும் நூல்செய்தவரும் இவரே. திருவள்ளுவர்குறளுக்கு இவர் கொடுத்த சிறப்புக்கவியும், கல்லாடத்திலே திருவள்ளுவரைக் குறித்து இவர் கூறியதும் ஒரு கருத்துடையனவேயாம். இவர் பலவகைப்பட்ட சமயநூல்களெல்லாம் நன்காராய்ந்த பேரறிஞர் என்பது, “ஒன்றேபொருளெனின் வேறென்ப வேறென, னன்றென்பவாறுசமயத்தார்—நன்றென, வெப்பாலவருமியையவே வள்ளுவனார், முப்பான்மொழிந்தமொழி” என்பதனாலும், “சமயக்கணக்கர் மதிவழிகூற, துலகியல்குறிப் பொருளினவென்ற, வள்ளுவன்றனக்கு வளர்கவிப்புலவர்முன், முதற்கவிபாடிய முக்கட்பெருமான்” என்னுங் கல்லாடத்தானும் துணியப்படும். இவர் சிவபக்தியிற் சிறந்தவரென்பதுகல்லாடத்திலே செய்யுள்தோறும் சிவன் அருட்டிறத்தை யெடுத்துக்கூறிப்போகும்பரிவுசான்ற பரிசேகாட்டும். இவர் மாணிக்கவாசகர் காலத்துக்குப் பின்னுள்ளவரென்பது, சிவன் வைகையடைத்ததும் நரியையப்பரியாக்கியதுமாகியதிருவிளையாடல்கள் கல்லாடத்திலே கூறப்படுதலால்அதுமிக்கப்படும். இவர் ஆயிரத்தெண்ணூறுவருஷங்களுக்குமுற்பட்ட கடைச்சங்க காலத்தவர்.

கவ

கவந்தன்—(1) ஓரிராகுசன். இவன் காலில்லாதவனும் யோசனை நூரம் நீண்ட புஜங்களும் உதரத்திலே புதைந்த முகமுமுடையனும் தண்டகாரணியத்தி லிருந்தவன். ராமலக்ஷுமணர் சீதையைத் தேடிச் சென்ற காலத்து இவன் அவர்களை உட்கொள்ள எத்தனித்தபோது அவர்களால் புஜங்கள் கொய்யப்பட்டுப் பூர்வ கந்தருவரூபம்பெற்றவன். முற்பிறவியில் இவன் தனுவென்னும் கந்தருவன். இவன் தபோபலத்தாற் சிரஞ்சீவித்துவமும், காமரூபித்துவமும் பெற்றுக்கொப்சிரேஷ்டனாயொழுகும்போது, ஸ்தூலகேசனென்னும் இருவிசாபத்தால் ராகுசரூபம்பெற்றவன். பின்னர் இவன் இந்திரனோடு போர் தொடுத்தபோது இந்திரன் வச்சிராயுதத்தாற் காலும்தலையும் வயிற்றிற் புதைபுமாயு தாக்கப்பெற்றுக் கவந்த வடிவங்கொண்டவன். (2) வாணசுரன் மந்திரி. கும்பாண்டன்.

கவாசுடன்—சுக்கிரீவன் சேனையில் ஒரு வாரணன்.

கவி—(1) இருக்ஷயன் மகன். இவன் வமிசஸ்தர்பிராமணராயினர். (2) இக்ஷுவாகுதம்பி. இவன் பாலியத்திலே தானே இறந்தவன். (3) சுக்கிரன் தந்தை. (4) சுக்கிரன். (5) வான்மீகி. (6) சூரியன். (7) பிரமா.

கவிசாகரப்பெருந்தேவனார்—கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர்

கவுணியனார்—கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் வள்ளுவர்க்குக் கூறிய சிறப்புக்கவியில் அவர் கூறியவெல்லாம் முந்திய நூல்களிலே கூறப்பட்டனவெனப் பாடியவர்.

கவுந்தி—இவள் கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்குச் செல்லும் பொழுது அவர்களுக்கு வழித்து

கழ

ணையாகச் சென்று இடையில் அவர்களை அவமதித்துப்பேசிய இருவரை நரியாகும்படிசபித்து மதுரையையடைந்தபின் கண்ணகியை மாதரியிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்தவன்.

கவுரியம்மை—திருக் கேதாரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

**கழறிற்றறிவார் நாயனார் }
சேரமான் பெருமானையனார் }**

கொடுங்கோனூரிலே சேரர் குடியிலே பெருமாக்கோதையார் என்பவர் பிறந்து பாலிய தசையிலே தானே துறவுடையராகித் திருவஞ்சைக்களத்தை அடைந்து அங்கிருந்து சிவகைக்கரியம் புரிந்துவருகையில், சேரன் மோகூத்தின்பீது பேராசைகொண்டு அரசுதாற்று தபோவனம்புக, மந்திரிமார்கள் பெருமாக்கோதையாரை வேண்டி அவர் சிவாருங்கு பெற்றரசராயினார். தன்மேனியிலுவர் மண்ணூறியதனாலுத்தானமாக விபூதியை யுடம்பெற்குந்தரித்தான்போன் றெருவண்ணை எதிரே வரக்கண்டு நமஸ்கரித்தவரும், சேரமான் பெருமான் நாயனாரென்னும் பெயர்கொண்டவரும், சுந்தரமூர்த்திராயனாருடன் குதிரைமேற்சென்று கைலாசத்தையடைந்தவரும், சிவபிரான் பாணபத்திரான்கையில் திருப்பாசுரமொன் றெழுதியனுப்பப் பெற்றவரும், திருக்கைலாச ஞானவுலாப்பாடியவரும் இவரே. பிறர் கழறியவற்றை யறியுமறிவைச் சிவன்பாற்பெற்றவராதலின்கழறிற்றறிவாரென்பப்பட்டார். இவருக்குமுன் அரசியற்றிய சேரன் செங்கோற்பொறையன் எனப் பெரியபுராணங்கூறும். இச்செங்கோற்பொறையன், புறநானூற்றிலே மாந்தரஞ்சேரலிரும்

கழ

பொறையென்று வழங்கப்படுவான். இவன் இராசகுயம்வேட்டபெருந்திள்ளியென்னுஞ் சோழனோடு போர்செய்தவன். இச்சோழன் ஓளவையாற் பாடப்பட்டவன். கடைச்சங்கத்துக் கடையரசனாகிய உக்கிரப்பெருவழுதி இவனுக்குப் பெருநட்பாளன். எனவே இந்நாயனார் காலம் ஆயிரத்தெண்ணூறுவருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதாதல்வேண்டும் இந்நாயனார்புறநானூற்றிலேசேரமான்மாவெண்கோவென்று வழங்கப்படுவர். இவர்குதிரைவாகனப்பிரியராதலினாலே இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டாரென்பது பெரியபுராணத்தாற் அறியப்படும். என்னை? “வயப்பரிமுன்வைத்துச் சேரர்வீரரும் சென்றனர்” என்பது பெரியபுராணக்கூற்று.

கழற்சிங்கநாயனார்—காடவர்குலத்திலவதரித் தரசியற்றிவருங்காலத்தில் தமது மனைவியுற் தாமும் திருவாரூரிற் சவாயிதரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு செல்லுகையில் மனைவியார் ஒரு புஷ்பத்தையெடுத்துமோந்தகுற்றத்துக்காக அவர்கையை வாளாற் சேதித்தருள்பெற்ற பக்தர்.

கழாத்தலையார்—சேரமான் குடக்கோடுநெடுஞ்சேரலாதனும், சோழன் வேற்புறட்டைக்கைப் பெருவிற்றிள்ளியும்பொருது களத்தில் வீழ்ந்தகிடந்தபோது அவ்விருவர்பெருமையையும் அவர்தேவியர்துன்பத்தையும் எடுத்துப் பாடிய புலவர். இவர்பராணர்காலத்தவர்.

கழமலம்—சீர்காழி.

கழைதியனாயனார்—வல்விலோரியைப் பாடிய புலவர். இவர் தாம் ஊர்ந்துசெல்கின்ற யானைக்குக் கரும்பேயுணவாகக் கொடுப்பவராதலின் இப்பெயர் பெற்றார். **களத்தூர்கிழார்—**இவர் கடைச்ச

கள்

ங்கப்புலவர்களுளொருவர். இவர் வள்ளுவர்குறளுக்குக் கொடுத்த சிறப்புக்கவியிலே அக்குறள் வேதசாரமெனக்கூறினவர். திருவள்ளுவர் சமயத்தை வெளியிடும்பொருட்டு இவர் தாங்குறிய அம்மாவெண்பாவில் “அருமறைகளைந்துஞ் சமயநூலாறு நம்வள்ளுவனார், புந்திமொழிந்தபொருள்” எனக்கூறுமுகத்தால் வள்ளுவரைத் தம்பக்கத்து வைதிகசமயியென்பதுகாட்டினாராயினார்.

களரியாலிரை—இது தலைச்சங்க காலத்திருந்தவொருநூல்.

களரிளமுலையீசர்—திருக்களரிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சவாயிபெயர்.

களவழிநாற்பது—செங்கட் சோழன் சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையைச் சிறைவைத்துழி அவனைச் சிறைவிடுவித்தற்குச் சோழனைப் பொய்கையார் பாடிய பிரபந்தம்.

களாவதி—பாரன் என்னும் இருஷிக்குப் புஞ்சிகஸ்தலையென்னும் அப்சரசிடத்துப் பிறந்த புத்திரி. இவள் அளகைக்கண்ட பார்வதி அகியித்து அவளுக்குப் பதுமினிவித்தையை அருளிச்செய்ய, அவள் அதுகொண்டு சுவரோடையை வசியஞ்செய்து மணம்புரிந்தாள். பதுமினிவித்தை விரும்பியதைக்கொடுக்குமொருமந்திரம்கூறு கர்த்தமன் மகள், மரிசிமனைகலை வி, கசியபன் தாய்.

களளில் ஆத்திரையனார்—ஆதனுங்களைப்பாடிய புலவர். அவன்மீது இவர் பேரன்புடையரென்பது. “எனது மனத்தைத் திறந்துகாணும் வன்மையுடையோருளராயின் அவர் அம்மனத்திடை உன்னையன்றி வேறுகாணார். உன்னையான் மறக்குங்காலமுளவாயின் அக்காலம் இரண்டேயாம்.

கரு

ஒன்று என்னுயிர் பிரியுங்காலம். மற்றது என்னையான்மறக்குங்காலம்" என்னுங்கருத்தமையப்பாடிய தவர்பாடலால்வினங்கும்:- "எந்தைவாழ்ந்ததனாக, வென்னெஞ்சந்திறப்போர் நிற்காண்குவரே, நின்னியான்மறப்பின்மறக்குங்காலம் யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும்பொழுது மென்னியான்மறப்பின்மறக்குவென் வென்வேல்"

கருப்பன்—இவன் தொண்டைநாட்டிலே மாவையம்பதியிலே விளங்கிய மகாப்பிரபு. இவன் தந்தை பெயர் கஸ்தூரி. தமிழ் நாவலர்களுக்குப் பொன்மாரிபொழிந்து பெரும் புகழ்படைத்தவன். இவனே தொண்டைமண்டல சதகத்தைப் படிக்காசுப்புவரால் பாடுவித்தவன்.

கற்கிஅவதாரம்—விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களுட் கடை அவதாரம். கலியுகாந்தத்திலே சம்பளகிராமத்திலே விஷ்ணு அம்சமாயுள்ள ஒரு பிராமணனுக்கு விஷ்ணு புத்திரராகப் பிறந்து கற்கியென்னும் பெயருடையராய் வருவிய தருமங்களை நிலைநிறுத்துவரென்பது புராணசம்மதம்.

கற்பகரகவரர்—திருக்கடிக் குளத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கற்பகவல்லியம்மை—திருமயிலைப்பூம்பாவையிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கற்பகத்தீகவரர்—திரு வலஞ்சுழியிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கற்புரபாண்டியன்—குங்குமபாண்டியனுக்குப்பின்முடித்தவன்.

கனகசுடம்—ஐந்தவர்பிறந்தவூர்.

கனகசுபை—சிதம்பரத் துள்ளபொன்னம்பலம். இது சிவன் திருநடனம்புரியும் பஞ்சசுபைகளுள்

கன்

ளே மிக்கசார்ந்தியமுடையது. இது பிரண்மரடத்துத் துலபாவலுஸ்தலம். பிண்டத்திலே சூக்குமத்தவஸ்தலம் இருதயஸ்தானமாகிய ஞானசுபை.

கனகமாலை—சீவகன் மனைவியருளொருத்தி.

கனகவிசயர்—ஆரிய மன்னனாகிய பாலகுமாரன் புதல்வர். இவர் செங்குட்டுவனால்கொல்லப்பட்டவர் **கனித்திரன்**—பிரதானன் புத்திரன் கூப்பன் தந்தை. விவிம்சன் புரடன். இவன் தம்பிகள் இவனை கொல்லுமாறு ஒரு யாகத்தினின்று மொருபூதத்தையெழுப்பிவிட அஃது அவனைக் கொல்லவியலாது திரும்பி வந்து ஏவினோரையே கொன்றது. (2) விவிம்சன் புத்திரன். இவன் மகன் கரந்தமன்.

கனிவாய்மொழியம்மை—திருவெண்பாக்கத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கன்மாடபாதன்—(இ) மித்திரசகன். இவன் வேட்டம் சென்றபோது ஓரிராக்ஷனைக் கொன்று சென்றான். அதற்குப் பழிவாங்குநிமித்தம் அவ்விராக்ஷன் தம்பிரிசாரகவேஷந்தரித்து இம் மித்திரசகனிடம்போய் அவன் மடைப்பள்ளிக்கதிபனானான். ஒருநாள் வசிஷ்டர் இவ்வரசன் மனைக்குவிருந்தினராய்ப்போக, அப்பரிசாரகன் ஒரு நரனைக் கொன்று அம்மாயிசத்தைப் பாகஞ்செய்து முனிவர்க்கிட, முனிவர் அதுகண்டு சினந்து அரசனை ராக்ஷனாகவென்று சபித்தார். அரசன் தன்மீது குற்றமில்லாதிருக்கச் சபித்தவருக்குப் பிரகிசாபமிடத்துணிந்து கையினீரையெடுக்க மனைவிகண்டு தடுத்தான். தடுத்ததும் அந்நீரைத் தனது பாதத்தில் விடக் கன்மாஷ்பாதனாயினான். அதுகண்ட வசிஷ்டர் உண்மையுணர்ந்து

கன்

புராணமுற் சாபவிமோசனமாக வென்றதுக்கிரகித்தார்.

கன்னர்—செங்குட்டுவனுக்கு நட்பினராகிய ஆரிய அரசர். இவர்துந்துவர்.

கன்னன்—கர்ணன் காண்க.

கன்னியாகுப்சம்—ஒருதேசம் இது, குசநாபன் புத்திரிகள் தூற்று வரையும் வாயுபகவான் பூப்பின் நியிருக்குமாறு சபிச்சப்பிருகதத் தன் அச்சுபத்தை நீக்கி மணம்புரிந்து வாழ்ந்த டேம்.

கன்னியாகுமரி—மலைநாட்டிலுள்ள குமரியம்மையென்னும் தேவி சேஷத்திரம். சிவசக்தியாகிய இத்தேவியை இங்கே ஸ்தாபித்துப் பூசித்தவன் பரசுராமன். இக்குமரி ஸ்தலம் முன்னுழியுதிதியிலே கடல்கொள்ளப்பட்டது. இப்பொழுதுள்ள ஸ்தலம் பின்னரமைக்கப்பட்டது. இது குமரி எனவும்படும்.

கன்னியுமைமாது—திருக்கச்சுராலத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கன்னியை—விதர்ப்பன் மனைவி. இவளைச் சியாமகன் தனக்கென்று கொண்டுபோய்த் தன் மகன் விதர்ப்பனுக்கு மனைவியாக்கினான்.

காக்கைபாடினியார்—தொல்காப்பியருடன் கற்ற ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.

காக்கைபாடினியார் நச்சேன்—நையார்—நாடுகோட்பாடு சேரலாதனைப்பாடி ஒன்பதுகாப்பொன்னும் தூறியிற் காணமும் பரிசாகப்பெற்ற புலவர்.

காசன்—இவன் சுகோத்திரன் மகன்.

காசி—இந்நகர்க்கு காசிரத்தள்ளதிவ்வியஸ்தலம். இது சப்தபுரிகளுளொன்று. சம்ஸ்கிருதசங்கமிருந்தவிடமுமிதுவே. புண்டிதொட்டுள்ளவைத்கராஜதானி இதுவே. இந்நகரத்தை யெடுத்துக் கூறாத

காஞ்

புராணேதிகாசங்களில்லை. வாரணாசிபெனவும்படும்.

காசிபன்—கசியபன் காண்க.

காசிபன்—பாம்பு மந்திரம் வல்ல ஒரு பிராமணன். இவன் பரிக்ஷித்த மகாராஜன் விஷத்தினாலிறப்பானென்பதுணர்ந்து அவனைஞ் சென்றபோது வழியிலே தகூசன் கண்டு வேண்டிய திரவ்யங்களைக் கொடுத்து அவனை அங்குச் செல்லாமல் தடுத்தான்.

காசியன்—(1) சேனசித்துமகன் (2) ஆயுபெளத்திரனாகிய சுகோத்திரன் மகன்.

காசியாரண்ணியேசுவரர்—திருஇரும்புளையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

காசிராசா—அம்பிகை அம்பாலிகை என்போர் தந்தை.

காஞ்சனமாலை—மலயத்துவசபாண்டியன் மனைவி.

காஞ்சனன்—(1) புரூரவன் புத்திரனாகிய அமவசுவினது பெளத்திரன். (2) உதயகுமாரனை வாளாற் கொன்றவன்.

காஞ்சி } தொண்டை மண்டலம்

காஞ்சீபுரம் } லத்தின்கணுள்ள ஒரு திவ்விய ஸ்தலம். இது சோழருக்கு ராசதானியாகவுயிருந்தது. இங்கே கோயில்கொண்டிருநியிருக்கும் சிவபெருமான் ஏகாமி ரேசுரென்றும் ஆம்மையார் காமாக்ஷியென்றும் பெயர் பெறுவர். விஷ்ணு ஆலயத்திள்ளுந்தருநியிருக்கும் சுவாமிபெயர் வரதராஜர். காஞ்சீபுரம் கச்சி எனவும்படும். திருக்குறளுக்குச் சிறந்தவுரை செய்தபரிமேலழகருக்கும், கந்தபுராணம் தமிழிலே பாடியருநிய கச்சியப்பருக்கும் இதுவே ஜன்மஸ்தானம். சங்கராசாரியர், ராமாநுஜாசாரியர் முதலியபாஷியகாரரும் வித்தியாலாதங்குள்புரிந்ததுமிவ்விடமே.

காண்

காண்டவம்.—இந்திரன் துவனம் அருச்சுனனால் தீயூட்டப்பட்டது காண்டிக்கியன்.—நிமி வமிசோற் பவனாகிய தருமத்தவஜன். ஜன கமகாராஜன் பௌத்திரன். மித த்துவசன் புத்திரன். இவன் தன் சிறிய தந்தையாகிய கிருத்துவச னது புத்திரனாகிய கேசித்துவச னேடுமுரணிக் காடுசென்றவன். **காண்டபம்.**—அர்ச்சுனனுக்கு அக்கி னிதேவன்காண்டவதகனத்துக்கு ப்டோகும்போது கொடுத்தவில். **காதம்பரி.**—காதம்பரியைக் கதா நாயகியாகவைத்துப் பாணகவி செய்தசமஸ்கிருதநாடகம். **காதி.**—குசாம்பன்மகன். விஸ்வாமி த்திரன் தந்தை. **காத்தாசுவரர்.**—திரு ஆமாத்திரி லே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச வாமியெயர். **காத்தியாயனன்.**—(1) பாணினி வியாகரணத்துக்கு வார்த்திகளு் செய்தவருசி. (2) யாளுஞவற் கியமுனிவர். **காத்தியாயனி.**—பார்வதி. **காந்தாரம்.**—காந்தாரானது தேசம். இஃது ஆரியவர்த்தத்துக்கு மேற் றிசையில் சிந்து தீர்த்துள்ளது. **காந்தாரன்.**—யயாதிமகன் தருகி யனுடையபௌத்திர பௌத்திர ன். இவனேகாந்தார தேசஸ்தாப கன். அந்தக்குலத்தவர்களுக்குதிரையேற்றத்தில் மகாசுதாரர். **காந்தாரி.**—திதராஷ்டிரன்பாரி. காந்தாரதேசத்தாசனாகிய சபல ன்மகள். மகாபதிவிரதை. நாயக ன் அந்தகனாக விருந்தமையால் தானும் கண்ணைக்கட்டிக் கொண் டு சஞ்சரித்தவள். இவள் புத்திர ருள் மூத்தவனாகிய அரியோத னன் யுத்தத்துக்குப்போகும்போது தனக்குச் சயமுண்டாகுமாறு வரந்தருகுவென்று தாயையேன்

காமி

ட அவள் “யதோதர்மஸ்ததோஜி ய” என்று சொன்னவள். தருமம் எப்படியோ அப்படியேசயம். **காந்திமதியம்மை.**—திருமுக்திச் சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக் கும் தேவியார்பெயர். (2) திரு நெல்வேலியிலே கோயில் கொ ண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். **காந்தீனி.**—அக்குரூரன் தாய். ச வபற்கன் மனைவி. **காபாலிகம்.**—அதிமார்க்க மூன்ற னுளொன்று. முன்றுவன். பாசு பதம், மகாவிரதம், காபாலிகம் என்பன. காபாலிகம் கபாலத்தி ற் பிணக்கூயெற்றுண்ணலைக் கைக் கொண்டொழுஞ்ஞதுறவினை வற் புறுத்தும். இம்மதத்திற்குக் கட வுள் காலவுருத்திரர். இம்மதம் நெடுங்காலத்திற்குமுன்னர் அரு கிவிட்டது. **காபிலம்.**—கபிலமதம். அது கபில ரால் செய்யப்பட்ட காபிலகுத் திரத்தை ஆகாரமாகவுடையது. **காப்பியக்குடி.**—சோழநாட்டிலே சீகாழிக்கு வடபாலிலேயுள்ள ஓ ரூர். இங்கேயே தேவந்தியின் க ணவனாகிய சாத்தன்வளர்ந்தது. **காமதேனு.**—சுரபி. அது பாற்கட லிற் பிறந்தது. இச்சித்தவெல்லா ங்கொடுக்குந் தெய்வப்பசு. **காமந்தகம்.**—ராஜநீத்யைக் குறித் துக்கூறும் ஒரு நூல். **காமபாடன்.**—பலராமன். **காமன்.**—மன்மதன். **காமாக்கி.**—காஞ்சிபுரத்திலே கோ யில்கொண்டிருக்கும் உமாதேவி யார். **காமாக்கியம்மை.**—திருவனேகத ங்காவதத்திலே கோயில்கொண் டிருக்குந் தேவியார்பெயர். **காமிகம்.**—சிவாகமயிருபத்தெட்ட னுளொன்று. இதிலே சிவ தந்து

காமி

வசொருபங்கெல்லாம் மிக விரி வாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. **காமியகம்.**—இது பாண்டவர்கள் ஆரணியவாசகாலத்து வசித்த ஓ ரு வனம். இது குருஜாங்கலத் தைச்சார்ந்துள்ளது. **காம்பன்னதோளி.**—திருப்பந்த ணநல்லூரிலே கோயில்கொண்டி ருக்குந் தேவியார்பெயர். **காம்பிலியம்.**—பாஞ்சால தேசத் தொரு பாகம். தருபதன்தேசம். **காம்பிலியன்.**—பர்மியாசுவன்மகன் **காம்போஜம்.**—பரத கண்டத்துக் குவாயுதிக்கிலுள்ளதேசம். **காயாரோகணேசுவரர்.**—திருநா கைக்காரோணத்திலே கோயில் கொண்டிருக்குஞ் சுவாமியெயர். **காய்சீனவழுதி.**—இவனே உக்கிர பாண்டியனெனப்படுபவன். தலை ச்சங்கம் தாபித்துத் தமிழாராய் ந்த முதற்பாண்டியன் இவனே. இவனுக்கு இராஜதானி, தலைச்ச ங்கமிருந்து பின் கடல்கொண்ட தென்மதுரை. இத்தென்மதுரை குமரியாற்றினருகேயிருந்தது. **காரி.**—இவர் ஔவையார் காலத்தி லே மலைநாட்டிலே பழையனூரி லேயிருந்த மகௌதாரியப்பிரபு. இவர் ஔவையாடல்கொண்டு அ தற்குப்பரிசாகச் சிறந்ததொரு க ணைக்கோடு கொடுத்தவர். இவர் ஒரு குறுநிலமன்னர். ராஜதானி கோவலூரென்றும்பழையனூரெ ன்றுஞ்சொல்லப்படும். இவர் க டைச்சங்கப் புலவருளொருவரா கிய கபிலராலே புகழ்ந்துபாடப் பட்டவர். தம்மோடொத்த கொ டைவள்ளலாகிய ஓரியைப்போரி ல்வென்று அவன்நாட்டைச் சோ முனுக்குக் கட்டிக்கொடுத்தவர். தாமும் முடிமன்னராதல்வேண் டுமெனச் செருக்குற்று முடிதரி த்துத் திருமுடிக்காரியென்னும்

காரை

பட்டங்கொண்டவர். அதுகண்டு சோழன் இவரைப்போரில்வென் றுவின்புகுவித்தான். இவர் மலைய மான்என்னும் பெயரும்பெறுவர். **காரிகிழார்.**—பல்யாகசாலை முதுகு மிப்பெருவழுதியைப் பாடியபு லவர். இவர் புறநானூறு பாடிய புலவருள்ளுமொருவர். **காரியாறு.**—நெடுங்கிள்ளியென்னு ஞ்சோழன்போரில்மடிந்திடும். **காரிநாயனார்.**—திருக்கடலூரிலே த மிழ்மொழியிலே மிக வல்லவரா ய் விளங்கித் தம்பையரினாலே த மிழ்க்கோவையொன்று, சொல்லி ளங்கிப் பொருள்மறைந்துகிடக் கும்படி பாடித் தமிழ்நாட்டு மூ வேந்தரிடத்துஞ்சென்று, பொரு ளெடுத்துப் பிரசங்கித்து அவர்க ள்கொடுத்த பெருந் திரவியங்க னைக்கொண்டு திருப்பணிகள் பல செய்த உடம்போடு கைலாசஞ் சென்ற பக்தர். **காருடம்.**—கருடோற்பவம் முதலி ய விஷயங்களைக் கூறும் புராண ம். 19000 கிரந்தமுடையது. **காருண்ணியபாண்டியன்.**—கற் றூரபாண்டியனுக்குப்பின் முடித ரித்தவன். இவனுக்கும் கூன்பா ண்டியனுக்குமிடையில் இருவர் அரசுபுரிந்தனர். **காரைக்காலம்மையார் } காரை**
புனிதவதியார் } க்காலி
லே தனத்தனென்னும் வைசிய னுக்குப் புனிதவதியாரென்னும் பெயருடைய புத்திரியாராகப் பி றந்து இல்லறம்புகுந்தபோது, ஓ ருவன் அவர் நாயகனிடங் கொடு க்கவென்று கொடுத்த மான்கனி களிரண்டில் ஒன்றை ஒரு சிவன டியார்க்குக்கொடுத்துவிட்டு, ஒன் னைத் தமது நாயகனுக்குக்கொடு க்க, அவன் அதை வாங்கி யுண்டு மற்றதையுந் தருகுவென்ன, உள்

காரை

ளேசென்று சிவனை நினைந்து வேண்டியொரு மாங்கனியைப்பெற்றுப்போய்க் கொடுத்து நடந்ததையுஞ்சொல்ல, அஃ துண்மையாயின் இன்னுமொன்று பெற்றுத் தருவாயென்னப் பெற்றுக் கொடுத்த பெரும்பத்தியுடையவர். நாயகன் பரமத்தன். இவன் இரண்டாம் மனைவி வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரியும் புனிதவதியெனப்படுவள். இக்காரைக்காலம்மையாரே அற்புதத்திருவந்தாதியும் திருவிரட்டைமணிமாலையும் பாடித் தலையால்நடந்து கைலாசஞ்சென்று அங்கே சிவபிரானால் அம்மையேபென்று அழைக்கப்பெற்றவர்.

காரைத்திருநாதர்—திருநெடிக் காரைக்காட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கார்த்தியன்—சினிமகன், பாஷுசலன் சீஷன். இருக்குவேதத்தில்வல்லவன். இவன்வயிச்சத்தர் பிராமணர்.

கார்த்தகோடகன்—கத்துருவைபுத்திரானொருவன். வாசகி தம்பி.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்—(ய) ஹை ஹையவமிசத்தரசனாகியிருதவீரியன் புத்திரனாதலின்கார்த்தவீரியார்ச்சுனனெனப்பட்டான். இவன்பெயர் அர்ச்சுனன். பாண்டவ அர்ச்சுனனோடு மயங்காதுணருமாறு தந்தைபெயர்கூட்டிக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் எனப்பட்டான். இவன் பதினாயிரம்யாகங்கள்செய்து இமயமலைநாட்டைச் செவ்வே ஆண்டவன்.

கார்த்திகேயன்—குமாரசுவாமி. இருத்திகை காண்க.

கார்த்திகை—(1) வார்த்திகனென்றும் அந்தணன் மனைவி. தக்பிணை மூர்த்தியென்பவனது தாய். (2) ஒரு நகரத்திரம்.

கால

காலகண்டன்—சிவன்.

காலசலி—(தி) விசேசனன்மகன். பலக்குச் சகோதரன். இவன்துவாபரார்த்தத்தில் தானவர்கள் சகாயார்த்தம் விஷ கபித்தருபமாக ரேபல்லையில்உற்பத்தியாய் அந்தக்கிராமத்திற் கோபாலர்களுக்குக் குரோதத்தை யுண்டாக்குகிறபோது அச்செய்தியைச் சங்ககர்ணனென்கிற பூதம் ஒரு பிராமணனிடத்திலே ஆவேசித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்களுக்கு அறிவித்தது. அப்பொழுது அவர்கள் அந்தக் கபித்தவிருஷத்தை நிர்மூலஞ்செய்து கோபாலர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் சுகத்தையுண்டாக்கினார்கள். கபித்தம்-விளாமரம்.

காலகேளிகன்—காசியிலிருந்து ஒரு பிராமணன். அரிச்சந்திரனுடையமனைவியை விதைக்குக் கொள்ளும்பொருட்டுக் கலிபகவான் விசுவாமித்திரருடைய ஏவலால் இப்பிராமணனாகக்காசியிலேபிறந்திருந்தாரென்பதுபுராணசம்மதம்.

காலகவுட்சேயன்—கேமதரிசியென்னும் கோசலதேச ராஜாவுடையமந்திரி. இவன் ராஜ்ருமத்தை நன்குணர்ந்தவனென்பதுபிரசித்தி.

காலகார்முகன்—(ரா)சுமாலிமகன்.

காலகூடம்—பாரதயுத்தத்தில் சேனைகள் தங்கியிடம். (2) விஷம்.

காலகேயர்கள்(ரா)தசியப்பிரஜாபதிக்குக் காலையிடத்திற்பத்தியானவர்கள். இவர்கள்மிகக்கொடிய பாதகர்கள். இவர்களால்மிகவருந்திய தேவர்கள் அகஸ்தியர்க்குத் தங்குறையைக்கூற, அவர், இவர்களுக்குறைவிடமாயிருந்த சமுத்திரரீரையெல்லாம் ஆசமனஞ்செய்து வந்துவித்தனர்.

கால

அதுகாரணமாக நிலைதளர்ந்து வலியிழந்தார்கள். இவர்களுடைய சந்ததி அர்ச்சுனனால் நிர்மூலமாகப்பட்டது.

காலநாபன்—(தி) இரணியாகுன்மகனாகிய தாரகன்.

காலகேயி—(1) தாரக யுத்தத்திற் விஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்ட ஒரு தானவன். (2) (ரா) ராவணன் மாதவன்.

காலவைவரவன் } காசியிலுள்ள
காலபைரவன் } பைரவமூர்த்தி.
யமன்இவ்வைரவருக்கஞ்சிக் காசியிலுள்ளாரை வருத்தாதுகொண்டேகுவனென்பது ஐதிகம்.

காலயவன்—(த) இவன்நாரதன்உபதேசத்தால் மதராபுரியைப்படைகொண்டுவளைந்தபோது, அதனை முன்னரே உணர்ந்த கிருஷ்ணன் சமுத்திரமத்தியிலே ஒருபட்டணத்தைவிசுவகர்மாவினாலே யுண்டாக்கி, அங்கேதமது ஜனங்கனையெல்லாம் போக்கி விட்டுத் தாம்மாத்திரம் நிராயுதராக இவன்முன்னே வெளிப்பட்டுநடந்தார். அதுகண்ட காலயவன் அவரைத்தொடர், அவர் முசுருந்தன் நித்திரைசெய்த மலைக்குகையினுள்ளே சென்றார். அவனும் அங்கே துழைந்து கிருஷ்ணனென்றுநினைத்து முசுருந்தனையுதைத்தான். முசுருந்தன் பெற்றிருந்த வரப்பிரசாத மகத்துவத்தால் விழித்துப்பார்க்கக் காலயவன் பஸம்மானான். சாளுவன் கார்த்தியனைப் பார்த்து நபஞ்சகாவென்று விளித்தபோது யாதவர்கள் சிரித்தார்கள். அது காரணமாகக் கார்த்தியன் லோகபஸம்முசித்துப் பன்னீராண்டு கொடுந்தவமிருந்து காலயவனைப் பெற்றான். காலயவன் காலயவனெனவும்படுவன்.

காலி

காலா } வைசுவாநரன்என்கிற தா
காலி } னவனுடைய மகள். கசிய
பனுடைய பாரி. இவளுடைய மக்கள் காலகேயர்கள்.

காலாநலன்—அஃது பௌத்திரன். சபாநலன் புத்திரன்.

காலேசுவரர்—திருவனேகதங்காவத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

காலியன்—கவிபுத்திரனாகிய சுக்கிரன்.

காலிரி—இஃது அகஸ்தியராஸ்சயகிரியினின்று முற்பத்திபண்ணப்பட்ட புண்ணியநதி. தக்பிணைத்திலுள்ளது. இந்நதிரீர் மிக்க சுவையுடையது. இதுபோலப் பயன்படுகிற உலகத்திலே மற்றில்லையெனினும் இழுக்காகாது. இந்நதியே சோழநாட்டைப் புனனாடாக்கியது. இந்நதியினிருகரையிலும் சமீபத்திலும் சற்றே தூரத்திலுமாக அநேக சிவாலயங்களும் விஷ்ணுவாலயங்களுமுள.

காலிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரி
க்கண்ணனார்—இவர்கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். பெருந்திருமாவளவன், வெள்ளியம் பலத்துதுஞ்சிய பெருவழுதி, பிட்டங்கொற்றன்முதலியோர்இவரார் படைப்பட்டோர். இவர் சாதியில் வணிகர். முதற் கூறிய இருவர் பாண்டியரையும் ஒருங்கேகண்டபொழுது, இவர், “இன்னுங்கேண்மியும்மிசை வாழியவே-யொருவீரொருவீர்க் காற்றுகிருவீரு-முடனிலை திரியீராயினிமிழ்தரைப்-பௌவ முடித்த விப்பவங்கெழுமாநிலம்- கையகப்படுவதுபொய்யாகாதே-அதனால், நல்லபோலவு நயவபோலவுந்-தொல்லோர்சென்ற நெறிய போலவும் -காதனெஞ்சினும் மிடைபுகற்கலமரு -மேதின்மாக்க

காவி

ள் பொதுமொழிகொள்ளா - தின்
றேபோல்கதம்புனர்ச்சி” என
இருவரையுமொற்றுமை யுடைய
ராக வொழுதும்படி அவர்க்கு
ஒற்றுமைப்பயனெடுத்துக் கூறி
வாழ்த்தினவர்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம்— சோழ
மண்டலத்திலே கீழ்கடற்கரையி
லே காவிரிநதிக்மிகக்குந்துறை
யருகிலேயிருந்த சோழ ராஜதா
னி. இந்நகரம் புகாரெனவும்படு
ம், தமிழ்நூல்களிலே பெரிதும்
பாராட்டப்படும் பழைமையுடை
யநகரங்களுள் இதுவுமொன்று. இ
தன் துறை பொன்னித்துறையெ
னப்படும். இத்துறையிலே சீன
முதலிய அந்நிய தேசங்களிலிரு
ந்தும், வங்கம் குடகம் கொல்லம்
தென்மதுரை ஈழம் முதலிய அ
யல்நாடுகளிலிருந்தும் வந்துகொ
ள்ளலும், விற்பனும் செய்கிற மா
க்கலங்கள் மலிந்து பொலிந்து
விளங்கும். தென்னாட்டிலே இ
துபோல வளஞ்சிறந்ததும், சித்
திராலங்காரம்பொருந்திய மாட
கூட கோபுரங்களையுடையதும்,
நாகரிகம்வாய்ந்த நன்மக்களைத்
தன்னகத்தேயுடையதும், சித்திர
ப்பொறிகளையுடைய மதில்குழந்
ததும், பல்வகை நீர்ப்பூக்களும்
நீர்ப் பசுநிலங்களும் நிறைந்து
விளங்கும் அகழியினையுடையது
மாகிய நகர்பிரதிலை. அழகிய
சோலைகளும், கண்ணையும் மூக்
கையும் ஒருங்கே கவரு மியல்பி
னவாகிய நந்தனவனங்களும் இ
ந்நகருக்கு அணிசெய்வன. இந்ந
கரின் கண்ணே ஐந்துமன்றங்களு
ள். அவைமற்றெங்குமில்லாதன;
இந்நகருக்கேயுரிய விசேடமாகவு
ள்ளன, அவை, வெள்ளிடை ம
ன்றம், இலஞ்சிமன்றம், நெடுங்க
ன்மன்றம், பூதசதுக்கம், பாவை
மன்றம் என்பன. இந்நகரத்திலே
கள்வர்புகுந்து பொருள்கவர்வா

காவி

ராயின் அவரை மயக்கிக் கால்க
டுக்க இடையறாமல் ஊரை வல
ம்வரச்செய்யும் இயல்பினதுவெ
ள்ளிடைமன்றம். எனவே இம்ம
ன்றம் கள்வரை நெஞ்சங்கலங்கி
நடுங்கச்செய்வ தொன்றாதலால்
இந்நகரிலே களவென்பது கனவி
யுமில்லதோர்செயலாம். இலஞ்
சி மன்றம், தன்னிடத்தேயுள்ள
பொய்கையிலே நீராடி யெழும்
கூனார், முடவர், ஊமர், செவிட
ர், தொழுநோயாளர் முதலியோ
ரை அக்குற்றங்களைந்து நல்லுட
ம்புபெறுவிக்குமியல்பினது. நெ
டுங்கல்மன்றம், மருத்துட்டினா
ற்பித்தரானேரும், நஞ்சுண்டோ
ரும், நாகத்தாற் கடியுண்டோரு
ம், பேய்க்கோட்பட்டோரும் என்
றிவர்கள் அந் நெடுங்கல்லை வல
ஞ்செய்ய அவர்க்கு அத்தனபங்
களையெல்லாம் போக்கியருளமி
யல்பினது. இராசத்துரோகியை
யும் கற்பு நிறை தவறிய மனைவி
யரையும், பேரலித் துறவிகளையு
ம், பிறன் மனைவியைப் புணரும்
துச்சாரியையும் சத்தியஞ்செய்
யத்தன்முன்னே கொண்மவருமி
டத்து அவரையறைந்து கொல்
லும் பூதமொன்று வசிகமும் ஸ
தலமே பூதசதுக்கம். தருமாச
னத்தாரும் அரசனும் தமது நீதி
தவறுங்கால் அதுகுறித்துக் கண்
ணீர்சொரிந்து வாய் பேசாதமு
ம்பாவையொன்றுடையது பா
வைமன்றம். இங்ஙனம் அற்புத
கரமான ஐந்துமன்றங்களுயுந் த
ன்னகத்தேயுடையதாய் விளங்கி
ய காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சி
றப்பை முற்றியிங்கெடுத்துக்கூற
லமையாதாயினும் இற்றைக்கு ஆ
யிரத்தெழுதாறுவருஷங்களுக்கு
முன்னதாகிய அக்காலத்தி ல்ந்
நகரடைந்திருந்த பெருக்கத்தை
யொருவாறு புலப்படுத்துவாம்.
வானளாவிய கோபுரங்களும் நி

காவி

லாமுற்றங்களும், அணிகலமாட
ங்களும், ஆனகட் சாளரங்களை
யுடைய மாளிகைகளும், காண்
போர்கண்ணைப் புறஞ்செல்லவி
டாத மிலேச்சர்வாசகங்களும், ம
ரக்கலவணிகராகிய பரதேசிகளு
றைகின்ற அலைவாய்க்கரையிருப்
பும், தொய்யிற்குழம்பு, வாசச்ச
ண்ணம், சந்தனக்கூட்டு, மூவ
கைப்பூ, புகைத்திரவியம், கோட்
டமுதலியவிரை என இவைகளை
விற்போர் திரியும் நகர வீதியும்,
பட்டினாலும் எலிமயிரினாலும் ப
ருத்தியாலும் சித்திர வஸ்திரங்
களெய்கின்ற சாலியர்வீதியும்,
சந்தனம், அகில, பட்டு, பவளம்,
முத்து, இரத்தினம், பொன், ஆப
ரணம் என இவற்றை அளவின்றி
விலைக்குக் குவித்திருக்கும் வணி
கவீதியும், பலசரக்குக் குவிந்துகி
டக்கும்வீதியும், உப்புவிற்போர்,
இலைவணிகர், தக்கோல முதலிய
வெற்றிலைவாசம்விற்போர், எண்
ணையவாணிகர், வெண்கலக்கண்
னார், செம்புசெய்வார், மரவினை
ததச்சர், இருப்புக்கொல்லர், சித்
திரகாரர், சிற்பாசாரியர், பொற்
பணித்தட்டார், இரத்தினப்பணி
த்தட்டார், கஞ்சுகிசெய்யுஞ் சிப்
பியர், தோற்றுன்னர், வஸ்திரத்
தினாலும், கிடைச்சையாலும் வா
டாமாலைகளும், புஷ்பங்களும்,
பொய்க்கொண்டைகளும், பல்வ
கைப் பிரதிமைகளும் செய்தலா
ல் தம்கைத்தொழிறிறமை கா
ட்டிமவல்லோர், துணைக்கருவிபா
யர், யாழினாலும், ஏழிசையும் ஏ
ழெழுத்தையும், மூவகை வங்கிய
தையும் நால்வகை யாழினும் பி
ட்டும்பண்களுக்கின்றியமைமா
ய் மூவேழுத்தையும் குற்றம
ய் இசைத்துக்காட்டவல்லபாண
ிகள் என இம்மாக்களிருக்கின்ற
வீதியும், குற்றேவல்செய்கின்
ற தெய்வொழிலாளர் வசிக்கும்

காவி

பாக்கமும், இராசவீதியும், கடை
வீதியும், பெருங்குடிவணிகர்வசி
கின்ற மாடமாளிகைவீதியும், வே
ளாளர்வீதியும், ஆயுள்வேதியர்வீ
தியும், சோதிடர்வீதியும், முத்து
க்கோப்பாரும், சங்குத்துவளை
யல்செய்வாரும் வாழ்கின்றவீதி
யும், சூதர், மாகதர், நாழிகைக்க
ணக்கர், விசுடக்கூத்தர், காவற்க
ணிகையர், ஆடற்கூத்தியர், பூவி
லைமடந்தையர், ஏவற்பெண்கள்,
பேரிசைமுதலிய தோற்கருவியா
ளர், கழைக்கூத்தர் என இவர்க
ளிருக்கின்ற வேறுவேறுவீதிகளு
ம், குதிரைப்பாகர், யாண்ப்பாக
ர், தேர்ப்பாகர், போர்வீரர் என்
றிவார்களிருக்கின்ற வீதியும்,
வேதியர் வசிக்கின்ற அக்கிரகா
ரங்களும் என எண்ணில்லாத வீ
திகளையும், எண்ணில்லாததொழி
லாளரையும் எண்ணில்லாததொ
ழிற்சாலைகளையும் உடையதாய்,
இந்நகர் விளங்கியதென்பது சில
ப்பதிகாரத்தாற் பெறப்படும் க
ல்வி யாராய்ச்சியிற் பொழுது
போக்குவார்க்குப் பட்டினமண்ட
பெண்பட்டினம் வித்தியா மண்ட
பங்களும், நோயாளருக்கு மருத்
தவசாலைகளும், இளங்காணையர்
க்கு விளையாட்டிடங்களும், அக
திசளுக்கு அன்னசாலைகளும், த
வஞ்செய்வார்க்குத் தவச்சாலைக்
ளும் என்றின்னோரன்ன அநேக
பொதுக்களங்களு மிருக்கையா
யிருந்ததென நிச்சயிக்கப்படும்.
இந்நகரம் மருவூர்ப்பாக்கமும்,
பட்டினப்பாக்கமுமென இருபகு
தியையுடையது. மருவூர்ப்பாக்க
த்திலே பெரும்பாலும் தொழிலா
ளரும், பட்டினப்பாக்கத்திலே
பெரும்பாலும் மேன்மக்களும்
பிரபுக்களுமே குடிக்கொண்டிருந்
தார்கள். இருபாக்கத்தினுமாகவி

காவே

ங்கே. இருந்து வாழ்ந்த குடித் தொகை அறுபதினாயிரம் என்பது, “பாலேபர்டிய பரிசிலன்” மெடுத்த, மாலைத்தாடியவளங்கெழுசெல்வத், நாவற்றிரட்டி யாயிரங்குடி களும், வீறுசான்றாலத்து வியலணியாகி, யுயர்ந்தோருலகிற் பயந்தருதான், மில்லதுயிர்ப்புரல் லோர்குழுவூர், செய்வத்தானமுந் திருந்தியபூமியு, மையருறையு னுமறவோர்பள்ளியும்” என்னுஞ் செய்யுட்கூற்றற்பெறப்படும். அநேக புலவரையும் கரிகாந்தசோழன் போலும் பராக் கிரமத்தாலும் கொடையாலும் ஒரு சிறிதும் திறம்பாத செவ்விய நெறி முறையாலும் சிறந்தோங்கிய அநேக ராஜாக்களையும் பட்டினத்தடிக ளையொத்த அநேகமெய்த்துறவி களையும் தந்தருளிப் புகழ்படைத்ததும் இந்நகரமேயாம். இங்ஙனம் சிறந்துவிளங்கிய இந்நகரம் பின்னராளிலே அழிந்தொழிந் தபோக இப்போது அவ்விடத் திலேயுள்ள அப்பெயரையுடையவொருகுக்கிராமமே.

காவேரி—காவிரிகாண்க, இந்நகரிக வேரானுலே திருத்தப்பட்டமை யின் காவேரியெனப்படுவ தாயிற்று, கவேரன் புத்திரியென்பது பசாரம்.

காளத்தி } திருக்காளத்தி.
காளஹஸ்தி }

காளத்தியப்பன்—தொண்டை நாட்டிலே வல்லமென்னுமூரிலே விளங்கியவனாகிய இப்பிரபு தன்மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடிப் பாற்பக கேட்ட ஒரு புலவனுக்கு ஒவ்வொருகவிக்கு மொவ்வொருபசவும் அவ்வப்பசவுக்கு மேய்ப்பவ ளும் சுறவையாளும் பால்காய்ச் சுபவனுமாக மும்மூன்றாரும் உடன்கொடுத்துப் பொன்மாரியும் வழுங்கியவன்.

காள

காளத்தீசுவரர்— திருக்காளத்தியிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

காளமேககவி— ஸ்ரீரங்கத்திலே வைஷ்ணவப்பிராமணராக அவதரித்த இவர், சம்புகேசுரத்திலே ஒருதாசிவலையிலகப்பட்டு, அவள் பொருட்டாக அங்குச் சென்று கோயிலினுட்பிராகாரத்திலே அவள்வரவை எதிர்நோக்கி இருக்கையில் நித்திரைவர அங்கேபடுத் து நித்திரைபோயினார். தாசிஇவரைத் தேடிப்பார்த்துத் பாணமையால் தன் வீடு போய்ச்சேர்ந்தான். அதன்பின்னர்க் கோயிலும் திருக்காப்பிட்டபட்டது. அப்பொழுது அந்தப் பிராகாரத்திலொருபக்கத்தில் சரஸ்வதியை நோக்கி ஓர்ந்தணன் தவங்கிடந்தான். சரஸ்வதி அதற்கிரங்கிப் பிரசன்னராகித் தமது தம்பலத்தை அந்தணன்வாயி லுமிழப்போக அவன் அதை அதுசிறமென்று வாங்காது மறுத்தான். அதுகண்ட சரஸ்வதி அத்தம்பலத்தோடு வைஷ்ணவர் கிடந்தவிடத்தை யடைந்து அவரை யெழுப்பித் தம்பலத்தை நாவினுற் கொடுக்க வைஷ்ணவர் தம் தாசியை தம்பலங்கொணர்ந்தா ளென் றெண்ணி அதனை நாவினுலேற்றார். அவ்வளவில் சரஸ்வதி மறைந்து போக, வைஷ்ணவர் அதனையேற்றமாத் திரத்தில் சகல கலைகளு ம்வல்ல பண்டிதராகிச் சூற்கொண்டகாளமேகம்போலத் தமிழ்க் கவிமாரி பொழியத்தொடங்கினார். அன்றுமுதல் அவருக்குக்காளமேகமென்னும் பெயருண்டாவதாயிற்று. இவர் திருமலைராயனென்னும் அரசன் சமஸ்தான் வித்துவானாகிய அதிமதுரகவிராயனுக்குமாறாகி அவ்வரசன்சபையிலே இருந்தபுலவர்களெல்லோரும் பிரமிக்கும்படியாக யமகண்

காளா

டவிதானப்படி ஆசகவிகள் பொழிந்தவர். இவர் காலம்சாலிவாகனவருஷம் ஆயிரத்திருநூறு.

காளாஞ்சனம்—ஒரு திர்த்தம்.

காளாமுகன்—சிவனைப் படிக்கும் புத்திரதீபமணியும்தரித்தமூர்த்தியாகத்தியானிக்குஞ்சமயி. இவன் அகப் புறச்சமயிகளுளொருவன்.

காளி—காலவருத்திரருடைய சக்தி. அஃதாவது அழிவுக்குக் காரணமாகிய காலத்தை நடாத்தும் உருத்திரர் அவவழிவை யாது எக்தியாற் செய்துமுடிப்பர், அச்சக்தியே காளியெனப்படும். உருத்திரபேதம் பலவாதல்போல அச்சக்திபேதமும் பலவாம். காலதத்துவம் கருமையாற் குறிக்கொள்ளப்படுவதுபோலக் காளியும் கருநிறமுடையளாயினாள். காலருத்திரர் சங்காரத்தொழிலைத் தமது சக்தியாகிய இக் காளியைக்கொண்டே நடாத்துவர். ஆக்கம் உயிர்களுக்கு எப்பொழுதும் இன்பந்தருவது. அழிவு எப்பொழுதும் பயங்கரம்பயப்பது. அதுபற்றியே அவ்வழிவைப் புரிவதாகிய சக்தியும் பயங்கர ரூபமுடையதாக ரூபகாரம்பண்ணப்பட்டது. காலபதமும் காளியும் கருமைப்பொருட் சொல்லடியாகப் பிறந்தனவேயாம். காளிகரியமேனியும், சதர்ப்புஜமும், கபாலமாலையும், சிவந்த கண்ணும் நான்ற நாவமுடைய தேவியாகவுபாசிக்கப்படுவள். யுத்தவீரர் தமக்கு வெற்றியுண்டாம்படி காளியையுபாசித்துப்பூசிப்பர். கோபம் செந்நிறச் சம்பந்தமுடையது; அதுபற்றி வாமமார்க்கத்தினர் அதன் உண்மையுணராத இரத்தபலியிட்டே பூசிப்பர். இரத்தப்பிரியையென்பதற்கு சிவந்த நிறத்திற் பிரியமுடையனெனப் பொருள்கொள்ளாது உதிர்ப்

காளி

பொருள்கொண்டதே இத்தடுமாற்றத்திற்கேதுவாம். செந்நிறமாகிய புஷ்பங்களே அப்பூசைக்குப் போதியவாம். அவற்றை விட்டுத் து இரத்தப்பலியிழிதல் அத்துணைச் சிறந்ததன்று. அதற்கிடாகக் கோபம்முதலிய தூர்க்குணங்களைப் பலியிடுதல் அத்தேவிக்கு உவந்ததாகும். சில புராணங்கள் காளிக்கு எண்காங்கூறும். காளிசண்டமுண்டர்களாகிய அசுரரைக் கொன்று சாழுண்டியென்னும்பெயரும் தாரகனைக்கொன்று தாரகமர்த்தனியென்னும் பெயருள்கொண்டாள். (2) வியாசர்தாயாகிய சக்தியவதி.

காளிதாசன்—இவன் விக்கிரமார்த்கன்வயிசத்தானாகிய போஜராஜன்சமஸ்தானத்துச் சம்ஸ்கிருதவித்துவான்கள் ஒன்பதின்மருள் சிரேஷ்டன். சம்ஸ்கிருதத்தலேயுள்ள ஸ்ரீங்காரரச சுலோகங்களுள் இவன்செய்த சுலோகங்கள் அநி மாதூரியமானவை. இவன் சரஸ்வதியினது அமிசாவதாரம். இவன்செய்த நூல்களும் தனிச் சுலோகங்களும் எண்ணில. ரகு வம்சம் குமாரசம்பவ முதலிய காவியங்கள் இவன் செய்தவை. காளிஉபாசகளுதலின் காளிதாசனெனப்பட்டான். ஜாதியில் அந்தணன். இவன் வரலாறுவிரிப்பிற் பெருகும். இவன் தண்டி மகாகவியோடு இகலிச் சரசுவதியை *ப்பிரார்த்தித்துத் தம்முள்யிக்காரியாரென்ன, “தண்டிமகாகவிதான், நீயோவென்றால்நானே, நீ” யென்று சரஸ்வதியாற் புகழப்பட்டவன். புலகேசியினது கல்வெட்டிலே காளிதாசன் கூறப்படலால் அவன்காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தாறாறு வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதாக நிச்சயிக்கப்படும்.

காளி

காளிந்தி—(1) யமுனாதி. களிந்த பர்வதத்தின் நிழியநதி (2) சுமதிபாரி. (3) கிருஷ்ணன் அவுட்பாரிகளுள்ளொருத்தி. சூரியன் மகள்.

காளிம்பன்—திருவேங்கடப்பதியில்ருந்து தமிழ்நாவலர்களுக்குப் பெருநிசிவழங்கிய ஒரு பிரபு. காளிபன்—பழையிலிருந்த சோழிய விஷநாகம் அது கிருஷ்ணனார் கொல்லப்பட்டது.

காளேஸ்வரம்—பயோஷணி கோதாவிரதிகள் சங்கமிக்கும்பிடத்துள்ள சிவலிபுக்ஷேத்திரம்.

கானக்காளை—திருக்காணப்பேரூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

காணப்பேரேயில்—வேங்கைமார்பணுக்குரியதாகவிருந்த ஒருபேரான். இவ்வரன் கடைச்சங்கத்துக்கடையரசனாகிய உக்கிரப்பெருவழுதியார் பேரிந் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

காணாக்குழலம்மை—திருக்காண்டிமுள்ளூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கிஷ்கிந்தை—வாலி சுக்கிரீவர்கள் ராஜதானி. இது மைசூருக்குவடகிழக்கிலுள்ளது.

கிம்புருஷர்—தேவருள் ஒருபாலார். இவர்கள் அசுவமுக்கும், நரசரீரமுமுடையவர்கள்.

கிம்புருஷன்—புலகன் புத்திரன்.

கிம்மீரன்—(ரா) பகாசுரன் தம்பி. காமியகவனத்திலே வீமனார்கொல்லப்பட்டவன்.

கியாதி—(1) தக்ஷப்பிரஜாபதிமகள். பிரகுபாரி. இவளுக்குத் தாதை விதாதை என இருவர் புத்திரரும், லக்ஷ்மி என்னும் புத்திரியும் பிறந்தார்கள். (2) உன்முகன் மகள்.

கிரு

கிரகபதி—ஒரு அக்கினி. இவன் இந்திராதிதேவர்களுக்கு அவ்வியத்தைச் சுமந்துகொண்டு போனமையினாலே இந்நாமம்பெற்றான். ஒருசமயத்தில் இவன் அவர்களைச் சுமக்க இயலாமையால் சமுத்திரத்திற் கார்த்திகைகையிலே அதிலிருக்கும் மற்சங்கன் இவனிருக்கிற இடத்தை தேவர்களுக்குச் சொல்லின. அதனால் மற்சங்கன் ஜனங்களுக்கு ஆகாரமாக வென்று சபித்தான்.

கிரசன்—தாரகயுத்தத்தில் விஷ்ணுவினார்கொல்லப்பட்டராகுசன்.

கிராதார்க்கனியம்—ஒருசம்ஸ்கிருத காவியம். அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்தபோது சிவபெருமான் கிராதருபந்தரங்கிவந்து அமர்புரிந்து பாசுபதமீந்துபோன சரித்திரங் கூறுவது.

கிராமதேவதை—கிராமங்கள்தோறமுள்ள ஐயனார் காளிமுதலிய காவற்றேவதை.

கிரிவீரசம்—(1) மகததேச ராஜதானி. இதைச்சுற்றி மலைக்கோட்டையிருப்பதால் கிரிவீரசம் எனப்பெயர்பெற்றது. (2) கேசுயராஜதானி. அதுகுசன்மக்களுள் நான்காம் புத்திரன் வசுவினால் தாபிக்கப்பட்டது. சருமாரணியத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

கிரீடி—அர்ச்சுனன்.

கிருசன்—ஒரிருஷி.

கிருசாகவன்—கிருதாசுவன்.

கிருசாநு—அக்கினி.

கிருசாநுரேதன்—சிவன்.

கிருஷ்ணகர்ணமிருதம்—இது ஸ்ரீ லீலாசுரார்த் செய்யப்பட்டதால்.

கிருஷ்ணஜயந்தி—ஆவணிக் கிருஷ்ணபக்ஷத்தட்டி. இது கிருஷ்ணன் பிறந்த தினமாதலின்

கிரு

அது விரததினமாகக்கொள்ளப்படும்.

கிருஷ்ணதேவி—கிருஷ்ணாதி.

கிருஷ்ணத்துவைபாயனன்—வேதவியாசன்.

கிருஷ்ணராயன்—ஒரு சிற்றரசன். இவன் சமுதத்தில் விகடக்கூத்தர்கள் வேளாண்மகளிரைப் போல வேடம்பூண்டு கூத்தாடினார்கள். அப்போது தொண்டைமண்டலத்து வேளாளர்கள் நம்மை இத்திருஷ்ணராயன் அவமதித்தானென்று சினந்து அவனுயிரைமாய்த்தார்கள்.

கிருஷ்ணன்—கம்சனுடைய கொங்குகோன்மைக்கஞ்சித் தேவர்களுவிஷ்ணுவையடைந்து தம்மைக் கார்த்திகழிக்கவென்று வேண்டி, அவர் தமது கேசத்தைப்பறித்தடவ, இரண்டு ரோமங்களுதீர்ந்தன. விஷ்ணு அவ்வுரோமங்களை நோக்கி, இவ்விரண்டனுள் வெண்ணிறரோமம் பலராமனாகச் சென்றுபிறக்க, மற்றக் கரியது கிருஷ்ணனாகப் பிறந்து கம்சனையழிக்கவென்றருளி அத்தேவர்க்கும் விடையீர்தனர். ரோமமென்றதை அதுவாகக்கொள்ளற்க, விஷ்ணுவினது அம்சத்திலோரற் பபாகமே இவ்வனை கூறப்பட்டதாகக்கொள்ளுக. அதுநிற்க, கம்சன் தனது தங்கை தேவகியையும் அவள்நாயகன் வசுதேவனையுமுடன்கொண்டோரிருந்ததில் ஏறி வனம்பார்க்கச் சென்றான். அப்போழுது “கம்சா! கேள்! உன்னுடன் இரதமுந் தவருகின்ற உன் தங்கை தேவகியயிற்திலே பிறக்கப்போகும் எட்டாம் பிள்ளையால் நீ கொல்லப்படுவாய்” என்று ஓர் அசுரரி இடிபோலொலித்துரைத்தது. அதுகேட்ட கம்சன் துணுக்குற்றுத் தன் வாட்படைவையுறைகழித்து அவனைக்

கிரு

கொல்ல ஒங்கினான். வசுதேவன் உடனே எழுந்த “வீராதீவீர, இவனைக் கொல்லாதொழிக. அவள்வயிற்றிற்பிறக்கும் பிள்ளைகளை யெல்லாம் உன்கையி லொப்பிப் பேன்” என்று கூறி அவனைத் தடுத்தான். இவ்வுறுதியார்த் கோபந்தணிந்த கம்சன் தேவகியையும் வசுதேவனையும் சிறையிலிட்டு அவள்வயிற்றிற்பிள்ளைகளையெல்லாம் பிறக்குந்தோறும் கொன்றுவந்தான். ஏழாவது சிசுக்கு ஹைமாசத்திற் பிறக்க அதனை வசுதேவன் எடுத்துப்போய்க் கோகுலத்திலிருந்த தனது இரண்டாம்மனைவியாகிய ரோகினியிடத்திற்கொடுத்தான். அச்சிசுவே பலராமன், காவலர் கம்சனிடஞ்சென்று, “ஏழாவது அழிகருப்பமாயிற்று” என்று கூறி, அவன் மகிழ்ந்தான். அதன்பின்னர் உரியகாலத்தில் எட்டாரு சிசுப் பிறந்தது. இச்சிசுவே கிருஷ்ணன். அத்தனை வசுதேவன் பிறருக்குப் புலனாகாவண்ணம் அந்நள்ளிரவிற்குள்ளேகொண்டுசென்றுயமுனைக்கு அக்கரையிலிருந்த நந்தன்மனையிலிட்டு, அங்கே அவன்மனைவியசோதை அப்பொழுதுதானே யின்னுவைத்திருந்தசிசுவைக் கவர்ந்துகொண்டுமீண்டு, முன்போலப் பிறர் அறியாவண்ணம் தன் வாசஸ்தானம் புகுந்தான். அச்சிசுவினது அழுகுரல்கேட்ட காவலர் வைகறைக் காலத்தேயோடிக் கம்சனுக்குணர்த்த, அவன் உடனே அவ்விடஞ்சென்று அச்சிசுவைக் கவர்ந்து ஒரு கல்லின்மேல் மோதினான். மோதலும் அஃது அந்தரத்திலேழுந்து அஷ்டகரங்களோடு கூடிய பெரியதோரற்புதவடிவாகி அவனைப்பார்த்து நகைத்து, என்னையெடுத்து வீணே மோதிக் கொல்ல

கிரு

முப்பன்றாய். உன்னை யுன் பூர்வ ஜன்மத்திற்கொன்றொழித்த அம்மேலோன் பிறந்து சமீபத்திலே வேறு மனையில் வளர்கின்றான். அவனே உன்னைக் கொல்வான் என்று கூறி மறைந்தது. அவன் அதன்பின்னர்ந்தேவகையையும் வசுதேவனும் சிறைவிடுத்தான். வசுதேவன் ரோகினியிடத்திருந்த பலராமனையுங்கொண்டுபோய் நந்தன்மனையில்விட இரண்டு சிசுவும் அங்கேயுடனிருந்து வளர்வனவாயின. சிலநாட் கழியக் கிருஷ்ணன்வளர்கின்றஇடத்தை யுணர்ந்து கம்சன் பூதனையென்னுமொரு பேயைக் கிருஷ்ணன் மனையிற்சென்று அவனைப் பாலூட்டிக்கொண்டு வருகவென்றேவினான். பூதனை சென்று அச்சிசுவையெடுத்த மடியிடுவதைப்பாலூட்டினான். கிருஷ்ணன் அவன் முலைப்பாலோடு அவன் ஆலையையும்ருந்தி அவனை அலறவலறக் கொன்றொழித்தான். இவ்வற்புதம் அச்சேரியை ஒருங்கே அங்கழைத்தது.

ஒரசரன் சென்று நந்தன்மனையிற் கிருஷ்ணனைக் கொல்லச் சமயம்பார்த்துச் சகடமாய்க்கிடக்க, நந்தன் கிருஷ்ணனைக் கொண்டுபோய் அச்சகடத்திருத்திவினையாடிப்படி வைத்தான். கிருஷ்ணன் பாலுக்கழுவான் போன்றமுது கோபித்தெழுந்து அச்சகடத்தைக் காலால் உதைக்க அச்சகடம் தூளியாயிற்று. அவ்வழியே அசுரனுமிந்தான். மற்றொருநாள், கிருஷ்ணனும் பலராமனும் கட்டிவைத்த ஆன்கன்றுகளையவிழ்த்துப் பாலுண்ணவிட்டு வினையாட்டயாந்தார்கள். அநகண்டயசோதை கிருஷ்ணனை ரலோடுகட்டிவைத்தான். கிருஷ்ணன் அவ்வரலையிழுத்துப்போய்ச் சமீபத்திலேகின்ற இரண்டு

கிரு

மருதமரங்களுக்கிடையே புகுத்திச் சிக்குவித்து அப்பால் நின்று மூக்க, அவ்வலிய விருகையிரண்டும் வேரோடு வீழ்ந்தன. அஃது ஆப்பப்பாடியெங்கும் பேரதிசயத்தை விளைத்தது. இம்மரம் வீழ்த்திய அற்புதத்தின்பின்னர் நந்தன் தன்குடும்பத்தோடு பிருந்தாவனுஞ்சென்று வசிப்பானாயினான். அங்கும் கம்சன் பலவுபாயங்களாற் கிருஷ்ணனைக் கொல்ல முயன்றான். அவ்வுபாயங்கள் பலவற்றுள்ளே பகாசுரன் கொக்காசிச் சென்று தன் அலகாலே கிருஷ்ணனைக் கொளிக் கொல்லவெத்தனித்தபோது கிருஷ்ணன் அக்கொக்கைப்பற்றிக் காலினை ழிட்டு இடந்து கொன்றதுமொன்று. கிருஷ்ணனுடைய பாலிய காலமெல்லாம் கன்றுகளை மேய்த்துவருதலாலும் இவ்வகை அற்புதசாமர்த்தியங்களாலுமே கழிவதாயிற்று. கிருஷ்ணன் இவ்விளமைப்பருவத்திலும் பரோபகாரசீலனாகவேயிருந்தான். ஒருநாள் பலராமன் சிலகன்றுகளையும் அவைகளைக்காக்கும் கோபாலச்சிறுவர்களையும் வினையாட்டாகக் கொண்டுபோய் மறைத்தான். அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் வரும்நேரமாக, அச்செய்தியை அவர்களுணராவண்ணம் அக்கன்றுகளைப் போலவேறு கன்றுகளும் அம்மைந்தரைப்போலவேறுமைந்தரும் தன் மாயாவல்லபத்தாற் கிருஷ்ணத்து அவர் வருமுன் வழக்கம்போல நின்று மேபவும்மேயக்கவும்வைத்தான். அவ்வாய்ப்பாடியிலுள்ள பல்லாயிரம் ஆய்ச்சியரும் கிருஷ்ணனைக் கொண்டுபோய்த் தந்தம் வீட்டில் அமுதருத்தி அவனுடைய மழலைவினையாட்டைச் சிறிதுநேரம் கண்டுகளிக்கவேண்டுமென்னும்பேராயசையுடையராயிருந்தார்கள். அ

கிரு

ஃதுணர்ந்து கிருஷ்ணன் ஒவ்வொருநாளிலே ஏக காலத்திலே அவர் வீடுகள்தோறும் சென்றிருந்து அவருட்டும் வெண்ணெய்பால்களையுண்டு வினையாடி அவர்களை மகிழ்வித்து அவர்க்கேவ்ம் அருமைப் புத்திரன்போலாயினான். ஒருத்தி இன்னுமத்தியானத்திலே கிருஷ்ணன் என்வீட்டுக்குவந்திருந்தான் என்று தன் அயல்கீட்டாளுக்குச் சென்றுசொல்வள். அவள் ஏன் பொய் கூறுகின்றன; அவன் அப்பொழுதென்வீட்டிலிருந்துவெண்ணெயுண்டானென்பள். அவ்விருவரும் சண்டையிட்டு அயல்கீட் சென்று சொல்லுவர். அவ்விட்டாள், இருவிரும் ஏன் பொய்யுரைக்கின்றீர்கள்; அவன் அந்நேரத்தில் என்வீட்டிலுள்ளோர் வந்திருந்து பால்வாங்கியுண்டான் என்பள். இப்படியே எல்லோரும் கூறத்திருவினையாட்டயர்வதே கிருஷ்ணனுக்குத் தொழிலாக விருந்தது. கிருஷ்ணன் தன் பிள்ளைப்பருவத்திலே செய்த அற்புதங்களும் செயற்கருஞ் செய்திகளும் மீண்டுக் கூறப்புகின் அடங்கா.

கம்சன் கிருஷ்ணனைக் கொல்லப் பலவாறு முயன்றும் ஒன்றிலும் சித்திபெறா தீற்றிலே கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டான். கிருஷ்ணன் பிரிய மனைவியர் நக்மிணி சத்தியபாமை என இருவர். கிருஷ்ணனுக்குப் பாலியகாலந்தொட்டுப் பிராணசகியாயிருந்தவள் ராதை. அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணனுக்கு மைத்துனனும் பிராணகிரேகனுமாயுள்ளவன். அவன்பொருட்டே பாரதயுத்தத்திற் கிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் பக்ருசாரந்திருந்து அவர்களுக்கு வேண்டித் துணையெல்லாம் புரிந்தான். கிருஷ்ணன் அவதாரஞ் செய்திலனெல் பாண்டவர்கள் அ

கிரு

ரகபெறுவதும் அசுரர்கள்மாண்டொழிவதும், இக்கலியுகத்திலே ஆரியதேசத்திலே நல்லறங்கள் தலைகாட்டுவதும் இல்லையாம். கிருஷ்ணனுக்கினையான் மதியுரியும் வியாசம்வல்லவனும், யோகரி லையுணர்ந்தகன்மஞானியும், பேராற்றலுடையோனும் இம் மன்னுலகத்தில் இன்னும் பிறந்திலன். அர்ச்சுனன் போர்க்களத்திலேபுகுந்தபோது எதிரே நிற் போர்பாவரும் இவ்வுடரும் தாயத்தாருமாக விருத்தலையெண்ணித் தனக்குச் சாரதியாகவிருக்கும் கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, இவாசனைக் கொன்றொழித்துவிட்டுப் பின் யாரையுறவாக்கக்கொண்டு அரகபுரியப்போகின்றேன் என்று கூறித் தன்விலைக்கீழேநழுவிட்டான். கிருஷ்ணன் அதனையே சமயமும் அவன்மனநிலையையே பக்குவமுமாகக்கண்டு அப் பக்குவத்துக்கேற்ற கன்மயோக உபதேசமாகிய பகவத்கதையையுபதேசித்தருளினான். பயன்விரும்பாது அவ்வவ் வாச்சிரமங்களுக்குரிய கடன்சனைத் தவறாமற்செய்தல்வேண்டும். அந்நவனுஞ்செய்பவன் கன்மபந்த மடையமாட்டான். அதுவே அவனுக்கு இகபரசிலாக்கியங்களைக் கொடுப்பது என்பதே அவ்வுபதேசத்தான் முடிந்தபொருள். இக்கதை வேதாந்தசாரத்தை நன்குவிளக்குமோரற்புதநூல்.

கிருஷ்ணனுக்கினை—நெருதன்இராஜதானி.

கிருஷ்ணன்—திரௌபதி. ஒரு நதிக்கும்பெயர்.

கிருதகன்—(ய) வசுதேவன்மகன்.

கிருதகிருத்தியன்—திரிகுப்தன்மகன். இவன் விரகத்தையுறந்தவன்.

கிருதசிரவணன்—(ரி) பரசராமன் அநுசரன்.

கிரு

கிருத்தயுதி—சுத்திரகேதன் மூத்தபாரி. அங்கராஜபுத்திரி.

கிருதமந்தன்—(பு) யயிநரன் மகனாகிய திருதிமந்தன்.

கிருதமாலு—மலையபர்வதத்திலுற்பத்தியாகும் ஒருகதி.

கிருதயுகம்—பதினேழிலக்கத்து இருபத்தெண்ணிரம் வருஷங்கொண்ட காலவட்டம். அதரும நாட்டஞ் சிறிதுமின்றித் தருமமேயொங்கிடந்த காலமிதுவே. அதுபற்றி இந்த யுகம் புண்ணிய யுகமென்றுஞ்சுத்தியயுகமென்று ஸ்கூறப்படும். வருணச்சிரமத்துக்குரிய கம்மங்களெல்லாம் முறைப்படி யொருசிறிதும்இழுக்கமின்றிச் செய்யப்பட்ட யுகமாதலிங்கிருதயுகமெனப்பட்டது. இந்தயுகத்திலே தேவர் கந்தருவர், தானவர், யக்ஷர், கிநரர், நாகர் என்போர் யாருமில்லை. கொள்ளல் விற்றல்களில்லை. மனுஷர்க்கு ஒருவகையுழப்புந்துன்புமில்லை. மரங்களும் பயிர்வர்க்கங்களும் மனுஷர்கையால் நீரும் எருவும் உழவும் காவலுங்கொள்ளாது தாமே பயன்றருவவாயின. நினைத்தமாத் திரத்தே எல்லாப்போகங்களும்வந்துகூடும். பிணியும், மெலிவும், பகையும், பெருமையும், வஞ்சமும், அச்சமும் கொடுமையும், நலிவும் பொருமையும் இந்த யுகத்திற்குரியனவல்ல. சத்தியமே அரசுபுரிந்தது. அறவே விரும்பப்படுவதாயிற்று. பரப்பிரமம் யாவர்க்குந் சார்ந்தியமாயிருந்தது. நாராயணன் சுவேதரூபியாயிருந்தான். எல்லாமார்த்தருக்கும் நெறியுமொன்றே; செயலுமொன்றே; மனமுமொன்றே; கடவுளுமொன்றே; மந்திரமுமொன்றே; வேதமுமொன்றே. இது விஷ்ணுபுராணத்தி

கிரு

கிருதராதன்—மகாதிருதிபுத்திரன்

கிருதவர்மன்—(ய) ஹிருதிசுக் மகன். தேவமீடன் தம்பி. பாரதயுத்தத்தில் அசுவத்தாமனுக்குச் சகாயன். (2) கிருதவீரியன் தம்பி.

கிருதவீரியன்—(ய) தனிகன்புத்திரன். கார்த்தவீரியாச்சுனன் தந்தை.

கிருதவஜ்சு } கிருதவீரியன் தம்பி.
கிருதவஜ்சு }

கிருதன்—(1) கம்பீரன்மகன். இவன்வமிசத்தவர்கள் பிராமணராயினார்கள். (2) (ய) பலராமன் தம்பி.

கிருதன்—(ய) விதர்ப்பன் இரண்டாம் புத்திரன்.

கிருதாக்கினி—(ய) கிருதவீரியன் தம்பி.

கிருதாசி—ஒரரம்பை.

கிருதாசுவன்—(இ) பரிதினாசுவன் மூத்தமகன். இவன்மகன் இரண்டாம் யவனாசுவன்.

கிருதாந்தன்—யமன்.

கிருதாயு—(மி) அரிஷ்டநேமிமகன்.

கிருதி—(1) (மி) வகுளாசுவன் மகன். (2) (பு) சந்தமந்தன்மகன். இவன் இரணியநாபனுல் யோசமார்க்கமுணர்ந்து சாமசங்கிதையைக் கீழைத்தேசங்களிற் சென்றுபதேசித்தவன். (3) விபுமகன். (4) சிபுவன்மகன்.

கிருது—(1) பிரமமானசுபுத்திரருளொருவன். இவனுக்குத் தகஷப் பிரசாபதி மகளாகிய சந்தியிடத்து அங்குஷ்டப் பிரமாணமாக அறுபதினாயிரம் மகாவிருஷிகள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் பெயர்வாலகில்லயவிருஷிகள். (2) உன்முகன். அங்கன் தம்பி.

கிருத்சிநாதன்—கூத்திர விருத்தன் பெளத்திரன். சுகோத்திரன் புத்திரன், சுனகன் தந்தை.

கிரு

கிருத்திகை—மூன்றாம் நகூத்திரம். அஃது ஆறு நகூத்திரங்களினது கூட்டம். ஒருசமயம் அக்கினிதேவன் சப்தஇருஷிகளது பாரிகளைப் பார்த்து மோகித்தான். அதுகண்டஅவன்பாரி சுவாகாதேவி தனதுநாயகன் அந்தஇருஷிகள் பாரியரால் சபிக்கப்படுவானென்றஞ்சி அருந்ததியொழிந்த ஏனை ய ஆறு பாரியருடைய உருவந்தாங்கி ஆறுபாரியாகி நாயகனைக் கூடினாள். இவ்வறுவரே கிருத்திகையாயினர். இவர்களால் வளர்க்கப்பட்டமையின் குமார்க்கடவள்கார்த்திகேய ரெனப்படுவர். அயனசலனத்தால் ஒவ்வொருகாலத்திற்கொவ்வொரு நகூத்திரம் முதலாகவரும். திருஞானசம்பந்தர்காலத்தில்துமுதலநகூத்திரமாகவெண்ணப்பட்டது.

கிருத்திவாசன்—சிவன்.

கிருபன்—சத்தியதருதி புத்திரன். துரோணசாரிக்கு மைத்துனன். கௌரவருக்கு முதலில் அஸ்திரவித்தை கற்பித்தவன். இவன் சிரஞ்சீவி. இவன் பாரதயுத்தத்திலே கௌரவர்க்கத்தல நின்று பொருதவன்.

கிருபாநாயகி—திருக்கருவூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கிருபி—சத்தியதருதி புத்திரி. துரோணசாரியார்பாரி. அசுவத்தாமன்தாய். கிருபாசாரியன் தங்கை.

கிருபீடஜன்மன்—(உதகத்திலே பிறந்தவன்.) சந்திரன். அக்கினி.

கிருபீடயோனி—சந்திரன். அக்கினி.

கிருமி—(அ) உசிரன் புத்திரருள நான்காம் புத்திரன்.

கிருமிலாபுரம்—ஒருபட்டணம். இது கிருமியால் கிருமிக்கப்பட்டது.

கீர்த்

கிரேளஞ்சன்—மைநாகன் புத்திரன். இவன் அரசிருந்தமலை கிரேளஞ்சமெனப்படும். இவனை அம்மலையோடுசுப்பிரமணியக்கடவுள் பிளந்தமையின் கிரேளஞ்சதாரகெனப்படுவர்.

கிழான்—வேழாழர்பட்டப்பெயர்.

கின்னரர்—தேவருள் ஒருபாலார். இவர் அசுவமுகமும் நரசரீரமுமுடையவர்.

கின்னரன்—புலகன் புத்திரன்.

கீசகர்—இவர்கள் நூற்றுவர்சுகோதரர். விராடன்பாரியாகியசுதேஷையோடு பிறந்தவர்கள். இவருள் மூத்த கீசகன், பாண்டவர் விராடதேயத்திருந்த காலத்தில் திரௌபதியை இழுத்தான். அதுகண்ட மீமன் கீசகர் நூற்றுவரையுங் கொன்றான்.

கீரந்தையார்—கடைச்சங்கப் புலவருளொருவர்.

கீர்த்திபூஷணன்—இவன் இடைச்சங்ககாலத்திறுதிக்கண் அரசுசெய்த பாண்டியன். அதுலகீர்த்தி பாண்டியனுடையமகன். இப்பாண்டியன்காலத்திலேயே ஒரு பிரளயம்வந்து அநேக நாடுகளை லிஷள்ள சராசரங்கனையெல்லாம் கடல்வாய்ப்படுத்தி நிர்மூலம் பண்ணுவதாயிற்று. இதுவே அவரபரகலியுகசத்தியிலுண்டாகிய பிரளயம். இப் பிரளயத்தாலேயே குமரியாற்றையும் அதனைச் சார்ந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகளையும் கடல் கரைகடந்து பொங்கியெழுந்து தன் வயிற்றிலடக்கி அழித்தது. இவ்வுண்மை

“எழில்புணையதுலகீர்த்தியென விருபத்திரன்-வழிவழி மைந் பராகிவையகங்காத்தவேந்தர்-பழி தவிரதுலகீர்த்தி பாண்டியன் நன் பாலின்பம்-பொழிதர விதித்தகீர்த்திபூடணன்புரக்குநாளில்” (க)

கீர்த்

“கருங்கடலேருங்காவற் கரைக டந்தார்த்தப்பொங்கி- யொருங் கெழுந்தருத்தச்சீரியும்பொடி ம்பொட்டிப் - பொருங்கடகரியு மெட்டுப்பொன்னெடுங்கிரியு நே மிப் பெருங்கடிவரையநேரப் பிர ளயங்கோத்ததன்றே” என்னுந் திருவிளையாடற் செய்யுள்களானு ம், சிலப்பதிகாரவுரையானும், ஸ ச்சினார்க்கினியர் உரையானும் இ னிது நாட்டப்படும்.

கீர்த்திமதி—அனுகம்பாரி. சகுனி மகன்.

கீர்த்திமாலினி—சந்திராங்கதன் மகன்.

கீர்த்திரதன்—(மி) பிரதிரதகன் மகன்.

கீர்த்திராதன்—(மி) மகாப்பிரகன் மகன்.

குசன்—(1) குமாரக் கடவுள். (2) கிருங்கிபேரபுரத்துக்குப் பிர புவாகிய ஒருகிராதராஜன். இரா ம பக்தன்.

குசியகர்—குபேரனுடைய நவநிதி களைக் காப்பவர்கள். (இரகசியத் தை வெளிவிடாதவர்கள்.)

குசுதேவி—பிரமபாரியருள் ஒரு வர்.

குசுரன்—(ய) அந்தகன்மகன்.

குசுநி—இசுந-வாசுமகன். விசுநி தந்தை.

குங்குலியக் கலய நாயனார்.— திருக்கடலூரிலே பிராமணகுலத் தவழரித்துச் சுவாமிக்குக் குங்கு லியத்துபயிடுதலேயு பெரும் ப ணியாகக்கொண்டு தம்மிடத்துள் ளவெல்லாம் அதன்பொருட்டுச் செலவுசெய்து வறுமைபுற்றவர். உணவுக்கு நெல்வாங்கிவரக்கொ ண்டுபோன தாலியை ஒருபொதி குங்குலியமெதிரேவாக்கண்டு அ த்தாலியைக்கொடுத்துஅதனைவா க்கிப்போய்க் கோயிலிலே வைத்

குசு

துத் தூபமிட்டுக்கொண்டுநின்று தமது மனைமக்கள் பட்டினியை மறந்தவரும் அவ்வுறுதிகண்டு சி வபிரான் அவ்விடெல்லாம் நெல் லால் நிறையச்செய்யப்பெற்றவ ரும் இவரே.

குங்குமபாண்டியன்—சுரதமார பாண்டியனுக்குப்பின் அரசு செ ய்தவன்.

குசஸ்தலி—ரைவதருக்கத்தி லு ள்ள ஒரு பட்டணம். மதுராபுர த்தை ஜராசந்தன் எரியூட்டியபி ன்னர்க் கிருஷ்ணனுக்கு ராடா னியாயிருந்தது. இது வந்திய கி ரிமுகத்திலேயுள்ளது.

குசத்துவஜன்—ஜனகன் தம்பி. தசரதன்சம்பந்தி. பரதசத்தருக் னர் மாமன்.

குசாபன்—குசன்மகன். இவன் புத்திரிகள் தூறுபேரும் வாயுசா பத்தால் பெண்மை இழந்தார்கள். பிரமசத்தன் என்னுமோர் இரு ஷி இவர்களை மணத்திற்பெற்றுத் தமது தபோபலத்தால் அவர்க ளுக்கு அக்குபஜத்துவத்தைப் போக்கினார்

குசுலவர்—ஸ்ரீராமன்புத்திரர்; இ வர்கள் குசனும்லவனுமென இரட் டையர். இவர்கள் கருப்பத்திறு பத்தியாயிருக்கும்போது, அயோ த்தியிலே ஒருவன் தனது நாயகி யோடுமுரணி, அவள்மீது அபவா தம் சுமத்தி, அவளைச் சேர்க்கமா ட்டேனென்றபோது, அவன்தாய் அவளைப் பார்த்து, இராவணன் கொண்டுபோயிருந்த சீதாதேவி யை இராமர் சேர்க்கவில்லையா? உனக்குமாத்திரம் இவளைச் சேர்த் தல் கூடாதாவென்றான். அதனை ஒற்றர் இராமர் செவியிற்சே ர்க்க, அவர் நமக்கும் அபகீர்த்திவ ற்த்தாலென்று துக்கித்துக் கருப் பிணியாயிருந்த சீதையைக் காரு ண்யமின்றிக் காட்டிற் கொண்டு

குசு

போய் வான்மீது ஆச்சிரமத்தில் விட்டார் அங்கே சீதாதேவியார் இப்பிள்ளைகளை இரட்டையராக ப் பெற்று முனிவர் அதுக்கிரகத் தால் வளர்த்தார். குசன் குசு ஸ்தலியென்னும்பட்டணத்தை நி ருமித்தவன்.

வால்மீகி ஒரு தருப்பைப்புல் லையெடுத்து இருகூறுக்கி துனிக் கூற்றால் குசனுக்கும் அடிக்கூற்றால் லவனுக்கும் காப்பிட்டபடியால் குசுலவர் என்னும் பெயருண் டாயின. (லவம்—கூறு)

குசன்—குசுலவர் காண்க.

குசாக்கிரன்—(கு) பிரகத்திரதன் மகன். ஜராசந்தன் தம்பி.

குசாம்பன்—குசன்மகன். இவன் புத்திரன் காதி.

குசாவதி—குசன் ராஜதானி. இது உத்தரகோசலத்துள்ளது.

குசிகன்—விசுவாமித்திரன் பிரபி தாமஹன். (பாட்டன் தந்தை) ப லாகாசுவன் மகன்.

குசீலவன்—சுமத்திரேயன்தந்தை குசுமபுரம்—பாடலிபுத்திரம்.

குசுமேஷன்—மன்மதன். (குசும ம்—புஷ்பம். இஷு—பாணம். புஷ்பபாணன்)

குசும்பன்—(கு) உபரிசரவசுமகன்.

குசேலன்—கிருஷ்ணன் கிரேகனா கிய லோரந்தணன்.

குஜிம்பன்—(1) (ச) தாரகயுத்தத் தில் வருணனால் கொல்லப்பட்ட ராகுசன். (2) வத்தசந்திரனாலே கொல்லப்பட்ட ஓரசன்.

குஜன்—செவ்வாய்.

குஞ்சரன்—ஒரு வானூரன். அஞ்ச னை தந்தை. அதுமந்தன் மாதா மஹன். (பாட்டன்)

குடபன்—ஓரிருடி.

குடமலை—மேற்றிசைக்கண்ண தொரு மலை. அது சையங்கிரியெ னாயும்படும.

குந்

குடநாடுதேரூப்பலியூர்--மலைநாட் டிலுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம்.

குணநூல்—சிலகுத்திரங்கத் தவிர மற்றெல்லாமிறந்தொழிந்த ஒரு நாடகத்தமிழ்தூல்.

குணவாயில்—திருக்குணவாயி லென்பதோரூர். வஞ்சி நகரத்தி ற்குக் கீழ்த்திசைக்கண்ணது. இ ளங்கோவடிகள் துறவுபூண்டிரு ந்தவழிதுவே.

குணவிரபண்டிதன்—தமிழிலே நிசுன்னிசெய்த ஒரு சமணவித்து வான்.

குணாட்டியன்—உருத்திரன் சாப த்தாலே பூலோகத்தில் உற்பத்தி யான மாலியவந்தன்.

குணி—(ய) யுகந்தரன் தந்தை.

குண்டலை—விந்தியவந்தன் பாரி- இவன்நாடகன்சுப்பாசுரனாற் கொ ல்லப்பட்டவன். இவன், தான் நினைத்தவிடமெல்லாம் போகுந் சக்தியுடையவன்.

குண்டினபுரம்—விதர்ப்பதேசரா ஜதானி. அமராவதக்கு ஈசானி யத்தில் நான்கு யோசனைதூரத் திலுள்ளது.

குண்டர்க்குற்றம்—சேரநாட்டின் ஒருபகுதி.

குத்தசன்—அங்கிரசன் சந்ததியிற் குற்சன்—ரேன்தியவன். இவன் வேதங்களிலேயுள்ள சில கீதங்க ளுக்குக் கர்த்தா.

குந்தலம்—பல்லாரிப் பிராந்திய தேசத்துக்குப் புராதனப்பெயர்.

குந்தி—இந்தப் பெயரினையுடையயா தவரநேகர். (1) கெகயன்பெளத் திரன். தர்மகேத்திரன் புத்திரன் (2) விதர்ப்பன் பெளத்திரன். பு ருதன் மகன். இவன் சசிவிந்தன் வமிசத்தவன். (3) புருதன்மகன்.

(4) சாத்தவன்மகனாகிய மகா போசன்வமிசத்தவன். பாண்ட வந்தாயாகிய குந்திக்கு வளர்த்

குந்

ததந்தை. இவன் குந்திபோஜன் எனவும்படுவன்.

குந்திதேவி—குந்திபோஜன் எடுத்தவளர்த்த அபிமான புத்திரி. தேவமீடனுக்கு மாரிவையிடத்துப் பிறந்த புத்திரி. வசுதேவன் தங்கை. இவளுக்குப் பிருதைபென்றுப்பெயர். இவள் தந்தை அநுமதிப்படி தூர்வாசலிருஷியிடத்து ஏவல்செய்துகொண்டிருந்தான். அவளுடைய ஏவல் பத்தியைப் பன்முறையுங்கண்டு மகிழ்ந்திருஷி, ஒரு திவ்ய மந்திரத்தையுபதேசித்து இதனை யாரோ நோக்கிச்செய்தாலும் அவர்கள் பிரசன்னமாகிப் புத்திரோற்பத்திசெய்வார்களென்று கூறி விடையளித்தனர். இதனைக் குந்திதேவி பரீக்ஷிக்கநினைத்துக் கங்கையாடி அக்கங்கைக்கரையிலேநின்ற மருகியனைநோக்கி அம்மந்திரத்தைச் செபித்தாள். உடனே சூரியன்பிரசன்னமாகிக் கன்னிகாபங்கமின்றி ஒருபுத்திரனைப் பெறுகவென்று கூறி மீண்டான். அவ்வாறே குந்தி சகஜகரணகுண்டலங்களோடு கூடிய கர்ணனைப் பெற்றாள். வசுசேனன் என்பதும் கர்ணனுக்கொருநாமதேயம். இதன் பின்னர் பாண்டு ராசாவுக்குப் பாரியாகித் தருமன் முதலிய ஐவரையும் பெற்றாள். இவன் வரலாறு பாரதத்திற்காண்க. இவள் சித்திவியம்.

குந்திபுரி—இப்போது குவாலியூர் என்று வழங்கப்படும் நகரம்.

குபன்—ததிசிமுனிவரோடு அந்தணரோ அரசரோ சிறந்தாரென்று வாதம்பேசி ஈற்றிலே அம்முனிவரைத் தனது வச்சிரப்படையாற்கொண்டு இருகூறுசெய்தவன்.

குபேரன்—திக்குபாலகர் என்னருள் ஒருவன். இவனுக்குப் பட்டணம் உத்தராதிரையில் அனகாபுரி.

கும

பாரி சித்திரமேகை. வாகனம் குந்திரை. ஆயுதம் வான். இவன் ஐசுவரியத்துக்குத்தேவதை. வேதப்பிரசித்தபெற்றவன். யசுநர்களுக்கரசன். இவன் விச்சிரவசுபுத்திரன். பார்வததேவியார் சாபத்தால் ஒற்றைக்கண்ணாயினவன்.

குமணன்—தொண்டைநாட்டினைச் சார்ந்த முதிர்மலைச் சூழலிலே யுள்ள நாட்டில் அரசுபுரிந்த சிற்றரசன். இவன் தமிழ்க்கலையினைத் தனது தமிழ்நாவலர்க்குப் பொன்மாரிபொழிந்த ஒருவள்ளல். இவன் பரணர்காலத்தையடுத்த பிற்காலத்திலே விளங்கினவன். எனவே ஆயிரத்தெழுநூறு வருஷங்களுக்குமுன்னே யுள்ளவன். இவன் தம்பி இளங்குமணனென்பவன் இவனுடைய நாட்டை வஞ்சனையார் கவர்ந்தகொண்டு இவனையுங் கொல்லவகைதேடினான். இவன் அஃதுணர்ந்தோடிக் காடுபற்றியிருந்தான். புலவர்கள் அங்குமிவனைத் தேடிப்போய்க் கண்டு வருவாராயினர். பெருந்தலைச்சாத்தனார் இவனிடம் தாம் முன்பெற்ற நன்றியை மறவாதவராய் இவனைக் காட்டிடைச்சென்றுகண்டு, நீ நாடிமுந்து காடுகொண்டபின் நான் அனுபவிக்குந் துன்பங்களைக் கேளெனத் தமது துன்பங்களை மேல்வரும் பாவாற் கூறினர்.

“ஆடுநனிமற்ற டு கோயரடுப் பி-னும்பிபூப்பத் தேம்பசியுழவாப்-பா அலன்மையிற் றோலொடுதி ரங்கி-யில்லி தூர்ந்த பொல்லாவ முலை-சு கவைத்தொறமு உந்தன் மகத்துமுகநோக்கி - நீரொடுநி றைநன் னீரிதழ்மழைக்கணென்-மனை யோளெவ்வநோக்கி நினைஇ-நித்படர்ந்திடுனே நற்போர்க்கு ண-வென்னியை நின்றனையாயினி டி நிலைத்-தொடித் துங்கொள்ளாத

கும

மையலெனடுக்கிய-பண்ணமைந ரம்பின் பச்சைநல்யாழ்-மண்ண ற்முழவின்வயிரிய-ரின்மை தீர்க் குங் குடிப்பிறந்தோயே”

இப்பாடலைக்கேட்ட குமணன் மனமுருகி, புலவரே, இவ்வாளைக் கைக்கொள்ளுமென்று கூறிக் கொடுத்து, என் தலையைக் கொய்து சென்று கொடுப்போர்க்குப் பெருநிதிவழங்குவேனென என் தம்பி முரசறைவித்திருந்தவி ன், இவ்வாட்படையாலே என் தலையுக் கொய்துசென்று, அவன் பாற்கொடுத்து உமது வறுமையைத் தீர்த்துக்கொள்வீராகவென்று தலையுங் குனிந்தான். சாத்தனார், அம்மம்மவென்று இருசெவிகளையும் புதைத்துக்கொண்டு வாட்படையைக் கையிற்பிடித்த படியே அவ்விடத்தை விட்டுப் போய் இளங்குமணனையடைந்து, இச்சமராசரத்தை “மன்னாவுலக த்துமன்னுதல்குறித்தோர்” என்னுஞ் செய்யுளாற்குறிக் குமணன் வண்மையையும் பெருமையையுமெடுத்தபுகழ்ந்து அவனுக்கு நன்மதிபுகட்டினர். அதுவாலிராக இளங்குமணனும் பகைமைதீர்ந்தான்.

குமரகுருபரசுவாமிகள்—பத்ருவயதாங்காறு மூமைப்பிள்ளையிருந்து, திருச்சென்னூர்ச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் ஆலயத்திலே தந்தையாராற் கொண்டுபோய் விடப்பட்டபோது ஊமைத்தன்மைநீங்கி, அற்புத கவிப் பிரபந்தங்கள் பாடுஞ் சக்திபெற்று விளங்கின புலவர். இவரிடத்திலே புலமையோடு அற்புதங்களும் விளங்கின. இவர் காசியாத்திரைக் கெழுந்தசென்றபோது, வேங்கடகிரிக்குச்சமீபத்திலே வழியருகேயிருந்து துன்பஞ்செய்துவந் த புலியை அழைத்து அதனைவா

கும

கனமாகக்கொண்டுசென்று காசியையடைந்தனர். அதுகேட்ட - “ஆக்பர்” என்னுந் துருக்க சக்ரவர்த்தி இவரைச் சென்று கண்டு உபசரித்துத் துறவியாதலின் என் மாளிகையிலும் வந்துவிருந்துகொண்டருள வேண்டுமென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தான். சுவாமிகள் கொள்வேமென்ன, சக்ரவர்த்தி அதற்கு வேண்டிவன வெல்லாம் அமைத்துத் தன்மதாசாரியர் ஒருமருங்கிருக்கச் சுவாமிகளைத் தன்னருகே தலைப்பந்தியிலிருத்தினான். மாமிசபதார்த்தங்களோடு கூடிய வுணவே யாவர்க்கும் படைக்கப்பட்டன. சுவாமிகள் தமக்கு அசமாயிசமும் பன்றிமாயிசமும் சமமெயென்று கூற, சக்ரவர்த்தி முதலியோர் யாவரும் பன்றியென்னுஞ் சொற்கேட்டமாதிரத்திலே நிஷேதமென்று கூறி யெழுந்தார்கள். அதுகண்ட சுவாமிகள் அவர்களை யிருக்கும்படி கையமர்த்தி உங்க ள் கலங்களிலே படைக்கப்பட்டிருப்பன என்னவென்று பாருங்களென்றார். அவர்கள் தங்கள் கலங்களிலேயிருந்த அன்னங் கதிகளெல்லாம் போய் அதிரம்பி யமான சீக்கனிலகைகளேயிருப்பக் கண்டு அதிசயித்துச் சுவாமிகளோடு தாமும்வயிராவுண்டார்கள். அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட சக்ரவர்த்தி, சுவாமிகளிடத்தில மிக்க பக்தியும் அபிமானமுமுடையாராகி, அவர்கள் கேள்விப்படி சைவசமயிக ளுடையனவாயிருந்து பின்னர்த் துருக்கராற் கவரப்பட்ட கங்கைக்கரையின்கணுள்ள தீர்த்தத் துறைகளையும், விசுவநாதசுவாமி கோயிலுக்கும் அம்மையார்கோயிலுக்கும் அநேகமானியங்களையும், சைவத்துறவிகளுக்காக அநேக மடாலயங்க

கும

கூடும் கொடுத்தான். சுவாமிகளுடைய புலமை ஒப்புயர்வில்லாதென்பது அவரியற்றிய நூல்களால் நிச்சயிக்கப்படும். இவர்காலம் இந்நூற்றொழுபத்தைந்து வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளது.

குமரன்—(1) குமாரதேயவம். (2) கபிலபுரத்தரசன்.

குமரி } இஃது ஆரியதேசமாகுமிய பரதகண்டத்திலே தென்பாற்கண்ணதாகிய ஓராறு. இதனையுள்ளிட்ட நாற்பத்தொன்பதுநாடிகளுக்கையுழியிறுதிக்காலத்திலேகடல்கொண்டழிந்துபோயின. அதன் வடபால் நாடு பின்னர்க் குமரி நாடு என்றும், அக்கடல் குமரிப்பெளவமென்றும் வழங்கப்படுவனவாயின.

குமரிக் கோடு—கடல்கொண்டழிந்த குமரிநாட்டிலே.

குமாரசுவாமி—சிவபெருமானது திருக்குமாரருள் ஒருவர். தேவர்கள்சேனாபதி. வாகனம் மயில். ஆயுதம் வேல். பாரிகள் வள்ளி நாயகியும் தெய்வயானையும். சூரபன்மன்முதலிய அசுரர்களை நாசஞ்செய்தவர். சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்களினின்றும்வீழ்ந்த அக்கினிப்பொறிகளை அக்கினிபகவானேற்றுக்கொண்டுபோய்ச் சரவணப்பொய்கையில்விட, அப்பொறிகள் ஆறுபிள்ளைகளாயின. அதுகண்டு உமாதேவியார் அவைகளை எடுத்துத்தழுவி ஆறும் ஏகருபமாகி ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு புஜங்களும் இருபாதங்களுமுள்ள திருமேனியாக விளங்கின.

குமாரி—இருஷ்பர்வத்திலுற்பத்தியாகும் ஒருநதி.

குமுதம்—நிருதிதிக்குயானை.

குமுதவதி—வந்திய பர்வத்திலுற்பத்தியாகும் நதி.

குமுதன்—(1) விஷ்ணு பரிசாரக

குமு

ன். (2) ராமருடைய வானரவீரருளொருவன்.

குமுதாஷ்டன்—விஷ்ணு பரிசாரகர்களுளொருவன்.

கும்பகர்ணன்—(ரா) ராவணசுரன் தம்பி. இவன் மகாகோரமான தவஞ்செய்து வரங்கேட்டசமயத்தில் தனது அபிஷ்டத்தைமற்றது நித்திரைவேண்டுமென்றுவேண்டி நித்திரையைப்பெற்றவன். அதனால் நித்திராபங்கம்வந்தகாலத்திற்க்கவென்றும் வரம்பெற்றவன். இவன் ராவணயுத்தத்திலராவணனாலெழுப்பப்பட்டு ராமரை எதிர்த்துப்போராடியபோது அவரால் மடிந்தவன்.

கும்பகன்—விதேகதேசத்திலிருந்தவோரிடையன். தாரகயுத்தத்தில் மடிந்துபோன காலநேயிபுத்திரர் எழுவரும் இவன்விட்டுப் பசுவினிடத்திலே காளை மாடுகளாகப் பிறந்திருந்தனர். இக்கன்றுகளைக் கிருஷ்ணன் கொன்று கும்பகன்மகளாகிய நீலையை மணம்புரிந்தான்.

கும்பன்—(ரா) கும்பகர்ணன் மகன். சுக்கிரீவனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

கும்பாண்டன்—வானசுரன் மந்திரி. கவந்தனெனவும்படுவன்.

கும்பி—சம்பாதிமகனாகிய சுபார்சுவன் புத்திரன். (கருடவமிசம்)

கும்பீரசை—(ரா) (1) சுமாலிமகள். கரதுஷ்ணாதியர் தாய். (2) அங்காரவான்ன்பாரி.

கும்பேசுரர்—திருக்குடமூக்கிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கூயிலமுதநாயகி—திருக்கொடுங்குன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கூயிலாலுவம்—இமயத்தின் பக்கத்திலுள்ள சிவாலயம்.

கூயி

கூயின்மொழியம்பிகை—திருச்சாயக்காட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கூயின்மொழியம்மை—திருஇருமாகாளத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

கூரு—(1) (பு) உருசிரவன். (2) பிருகஸ்பதி. (3) புஷ்ய நக்ஷத்திரம். (4) துரோணன். (5) பிரபாகரன்; இவன் ஒரு மீமாம்சகன்.

கூரு—(பு) அஜமீடன் மூன்றம்புத்திரனாகிய இருஷன் பௌத்திரன். சமவருணன் புத்திரன். இவன் வசித்தமையால் சமந்தபஞ்சகமென்னுமிடம் குருஷேத்திரமெனப்படுவதாயிற்று. கௌரவ பாண்டவர்களுக்குப் பாட்டனாகிய வசித்திரவீரியன் இவன் வமிசத்தில் வந்தவன்.

கூருகு—இடைச்சங்கத்து நூல்களுளொன்று.

கூருஷேத்திரம்—சமந்தபஞ்சகமென்றும் ஸ்தானேசுவரம் என்றும் வழங்கப்படுவதாகியுடும். இது பிரமாவினது உத்தரவேதி. இது சமஸ்த தேவர்களுக்கும் ஆசிரயஸ்தானமெனப்படும். பாரதயுத்தம்நடந்த இடமும் இதுவேயாம்.

கூருஜாங்கலம்—அஸ்தினாபுரிக்குவாயுதிக்கிலும் பாஞ்சாலத்துக்குத் தெற்கிலும் உள்ளதேசம்.

கூருஜித்து—(மி) அஞ்சகன்மகன்.

கூருதாமன்—திஷ்யந்தன்மகன்.

கூருதேசம்—அஸ்தினாபுரியைத் தனக்கு ராஜதானியாகவுடையதேசம்.

கூருவசன்—(ய) இரண்டாம் மதுமகன்.

கூரோஷ்டே—யதுபுத்திரருள் ஒருவன். விருசினவந்தன் தந்தை.

கூரோதவசை—தக்ஷப்பிரசாபதிபு

கூல

த்திரிகளுள்ஒருத்தி. கசியபன்பாரி.

கூலகுடாமணி—சோம குடாமணி பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

கூலசேகரபாண்டியன்—இவன் சோழவமிசசேகரபாண்டியனெனவும்படுவன். இவன் கலியுகம் நாலாயிரத்து முன்னூற்றெண்டதளவில் மதுரையிலரசுசெய்தான். இப்பாண்டியன் அதுலோட பாண்டியருள் ஒருவன்.

கூலசேகரபாண்டியன்—இவன் கடம்பவனத்தை மதுரையாக்கினவன்.

கூலசேகராழ்வார்—இவர்கலியுகாரம்பத்திலே திருடவிரதராஜனுக்குப் புத்திரராகப்பிறந்தவர்.

கூலச்சிறைநாயனார் } —மணமே பெருநம்பி } ற் குடியி

லே பிறந்து நெடுமாதன் என்னும் பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரியாராகித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரைக்கொண்டு சமன்மதத்தை நிலைகெட்டோடச் செய்தவித்தவர்.

கூலத்துவசபாண்டியன்—பாண்டிசுவரனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

கூலபதிராயனார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

கூலபர்வதம்—மகேந்தரம், கந்தமாதனம், மலையம், சகியம், சுத்திமந்தம், விந்தியம், பாரிஜாதமென்னுமேழுமிப்பெயர்பெறும்.

கூலபூஷணபாண்டியன்—அனந்தகுண பாண்டியனுக்குப் பின் முடிதரித்தவன். இவனே மெய்க்காப்பிட்டதுமுதல் வளையல்விற்றதிறுயுள்ள திருவிளையாடல்முன்றுங்கண்டவன்.

கூலேசபாண்டியன்—அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்குத் தந்தை. இ

குலே

வன் இடைக்காடர்காலத்தவன்.
குலோத்துங்கபாண்டியன்—இ
வன் புதல்வர் அறுபதினாயிரவர்.
இவனே மாபாதகந்திர்த்த திரு
வினையாடல்கண்ட பாண்டியன்.
குல்லாகபட்டர்—ஒரு வியாக்கி
யான கர்த்தா.

குல்லாகபட்டியம்—மனு ஸ்மிரு
திக்குக் குல்லாகபட்டர்செய்தவி
யாக்கியானம்.

குலையநாயகி—திருக் குரங்காடு
அறையிற் கோயில்கொண்டிருக்
குந் தேவியார்பெயர்.

குலையாசுவன்—(1) இருதத்து
வஜன். சத்துருஜித்துமகன். இ
வனுக்குக் காலமுனிஜலத்தினும்,
மலையினும், காட்டினும், நினைத்த
படி சஞ்சரிக்கின்ற ஒரு குதிரை
யைக் கொடுத்தார். அது காரண
மாகக் குலையாசுவன் எனப்பெ
யர்பெற்றான். (2) இ) பிருகதசு
வன் மகன். இவன் துந்து என்
னும் அசுரனைக் கொன்றவனாகவி
ன் துந்துமாரன் எனவும் பெயர்
பெறுவான். (3) (கா) வற்சன்மக
ன். அலர்க்கன் தந்தை. (தாள
கேதன் காண்க.)

குலையாநந்தம்—இஃது அப்பை
யதீக்ஷிதர் சம்ஸ்கிருதத்திற்செய்
்த அலங்காரசாஸ்திரம். தமிழிலு
ள்ளதுமிப்பெயரோ பெறும்.

குலையாபீடம்—கம்சன் யானை.
எத்தனைப்பலவானையும்கொல்லு
ம்வலிமையுடையது. கம்சன் கி
ருஷ்ணனைக் கொல்லும்பொருட்
யி அதனை ஏவ அது கிருஷ்ணனா
ற் கொன்றொழிக்கப்பட்டது.

குறள்—திருக்குறள்.

குழல்வாய்மொழியம்மை-திருக்
குற்றலத்திலே கோயில்கொண்
டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

குறந்தோகை—பாரதம் பாடிய
பெருந்தேவனார்முதலிய இருநா

கூ 4

ற்றநவரால் பாடப்பட்ட அகப்
பொருட்பகுதியைப் பொருளாக
வுடையொருதூல். இதற்குரைசெ
ய்தவர்கள் பேராசிரியரும் நச்சி
னூர்க்கினியரும்.

குறும்பலாநாதர் - திருக்குற்றலத்
திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்
சுவாமிபெயர்.

குற்றம்பொறுத்தநாதர்—திருக் க
ருப்பறியலூரிலே கோயில்கொ
ண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

குனி—(மி)சித்தத்துவஜன் புத்திரன்
குன்றத்தூர்—சேக்கிழார் பிறந்த
தூர். அது தொண்டைநாட்டிலு
ள்ளது.

குன்றைஎல்லப்பன்-தொண்டை
நாட்டிலே குன்றத்தூரிலே தமிழ்
புலவர்களுக்குக் கைசலியாம
ற் பொன்மாரிபொழிந்த புகழ்ப
டைத்தவனாகிய ஒரு வேளாண்
பிரபு.

குறியகர்—குறியகர்; குபேரனது
நவநிதிகளைக் காப்பவர்களாகிய
மானிபத்திரன்முதலியோர்.

கூத்தநூல்—ஒருநாடகத் தமிழ்நூல்.
கூர்ச்சரம்—மேலைச் சமுத்திர தீர்
த்திலிருக்கும் ஒரு தேசம்.

கூர்ச்சரர்—பஞ்சதிராவிடருளொ
ருவர்.

கூர்மபுராணம்—கூர்மரூபம்பெற்
ற இந்திராதிசன் இந்திரத்துயும
னனுக்குச் சொன்னபுராணம். இ
ஃது ஆறுயிரங்கிரந்தமுடையது.
வர்க்குச்சிரமதர்மங்கள் சிவமகா
தீயம் முதலியன விரித்துரை
ப்பது.

கூர்மாவதாரம்—அமிர்தமதனத்தி
ன்பொருட்மேந்தரமலையைத்தா
ங்குமாறுவிஷ்ணுவெடுத்தஆமை
வடிவு.

கூவத்துநாரணன்— தொண்டை
நாட்டிலுள்ள கூவமென்னுமூரி
ல் விளங்கிய ஒரு தட்டான். இ

கூ 5

வன் பெருங் கொடையாளனாத
வின் அவனாராகிய, கூவமும் தி
யாகசமுத்திரமெனப் பெயர்பெ
ற்றது. ஒரு ஏழை வலைஞன் அவ்
வூர்ச் சிற்றேரியில் தூண்டிலிட்டு
மீன்பிடித்துக் காலக்கழிவுசெய்
துவந்தான். அவன் வறுமைநோ
யைத் தீர்க்கவெண்ணிய நாரண
ன் பொன்னினாலொரு மீன்செய்
து அதனைக் கொண்டுபோய் அவ்
வேரியிலிட்டு வலைஞன் தூண்ட
லிலகப்படும்படி செய்தான். இ
வன் தமிழ்ப்புலவர்களுக்குஞ் ச
லியாது கொடுத்த பிரபு. (தொ
ண்டைமண்டலசதகம்)

கூற்றுவநாயனார்—களந்தையென்
னுமூரிலே குறுநிலமன்னர்குலத்
தில் விளங்கிய ஒரு சிவபக்தர்.
இவர் பஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்ப
டி செபித்துப் பெருஞ் செல்வமு
ம் பராக்கிரமமும்பெற்றவர்.

கூனி—மாதவி தோழி. இவள்வச
ந்தமாலை யெனவுமபிவன். (2)
மந்தரை.

கூன்பாண்டியன்—சத்துரு சாத
னபாண்டியன் மகன். இவன் ச
மணசமயப் பிரவேசஞ் செய்து
அச்சமயத்தையே வளர்த்துவரு
நாளில், திருஞானசம்பந்தமூர்த்
திநாயனார் அங்கெழுந்தருள், அ
ங்கிருந்த சமணசாரியர்கள் அவ
ர்மே லகூயை யுடையவர்களாகி
அவ் ரெழுந்தருளியிருந்த மடத்
தில்நெருப்பிட, நாயனார் அத்தீ
பை அரசன்மேலேவிவிட, அது
கொடிய சுரமாகிச்சென்று அவ
ன் தேகத்தை வருத்திற்று. சம
ணசாரியர்கள் தாமறிந்த மந்திர
சாமர்த்தியத்தைக்கொண்டு அந்
நோயைத் தீர்க்க வெத்தனித்த
போது அது தணியாதுமேன்மே
லோங்கி அதிகரித்தது. அதுசண்
ட பாண்டியன் நாயனாரை அ
ழைத்து, அவரால் தன் நோய் தீ

கூ 6

ரப்பெற்றுச் சைவசமயப்பிரவே
சஞ்செய்தான். இப் பாண்டிய
ன் காலத்திலேயேசமணசமயம்
பாண்டிநாட்டை விட்டுக் குடி
போயது. இரண்டாயிரத்தெண்
னூறு வருஷங்களுக்குமுன்னிரு
ந்த சங்கராசாரியர் திருஞானச
ம்பந்தமூர்த்திநாயனாரைத் துதி
த்தலால் இவன்காலம் ஏறக்கு
றைய நாலாயிரம்வருஷங்களுக்
குமுன்னுள்ளதாதல்வேண்டும்.

கேகிடன்—சங்கடன் புத்திரன்.

கேகயம்—கேகயதேசம். சிபிபுத்
ரனாகிய கேகயனது தேசமாத
ல்கேகயமெனப்பட்டது. இது
விபாசநதிக்கு வாயுதிக்கிலுள்ள
து. கிரிவிரசம் இதன்ராசதானி.

கேகயன்—சிபிசக்கரவர்த்தி புத்தி
ரர்நால்வருளொருவன். பரதன்
தாயாகிய கைகேயி தந்தை.

கேசரி—ஒரு வானரன். பிரபாசதி
ரத்திலே இருவிகளுக்குத் துண்
பஞ்செய்துவந்தயானையைக்கொ
ன்றவன். இவன்பாரி அஞ்சனை.
மகன் அநுமந்தன்.

கேசவன்—விஷ்ணு.

கேசி—(1) ஒரு தானவன். இவன்
தேவசேனையைப் பிடித்துச் செ
ன்றபோது தேவேந்திரனால்ஜயி
க்கப்பட்டவன். (2) அயரூப தா
னாய்ச் சென்று கிருஷ்ணனையெ
திர்த்ததுயுத்தஞ்செய்தபோது மா
ண்டஅசுரன். (3) (ய) வசுதேவ
னுக்குப் பத்திரையிடத்துப் பிற
ந்த மகன்.

கேசித்துவஜன்--நிமி வமிசத்தனா
கிய ஓரரசன்.

கேசினி—தமயந்தி பாங்கி.

கேதனன்—அபிரவதண்டி. பென்
னும் பட்டம்பெற்ற ஆந்தரகவி.

கேதாரம்—இமாலய பர்வத்திலு
ள்ள சிவகோத்திரம்.

கேதாரேகவரலிரதம்--இஃதுஐப்

கே

பசிமாதத்துக்குருஷணபக்ஷத்துச் சூர்த்தசியில் சுமங்கலிகளால் அறுவழிக்குத்தக்க விரதம்.

கேதாரேசுவரர்—திருக் கேதாரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கேதீச்சுவரர்—திருக்கேதீச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கேது—விப்பிரசித்திக்குச் சிங்கிகையிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். இவன் அக்கினிக்கு விகேசியிடத்துப் பிறந்தவன் என்றுஞ்சொல்லப்படுவன். (இராகு காண்க)

கேதுமதி—ஒரு கந்தருவஸ்திரி. சுமாலியென்னுமிராகுசன்மனைவி

கேதுமந்தன்—(1) லோகபாலகர் நால்வருள் ஒருவன். (2) கலிங்கதேசத்தரசன். சுருதாயுமகன். (3) (கா) தர்வந்திரிமகன். கேதுரதன் தந்தை.

கேதுமாலம்—நவவருஷத்தொன்று.

கேதுரதன்—கேதுமந்தன் மகன். பகீரதன் தந்தை.

கேரளம்—கேரளனதுதேசம். இது தக்ஷிண மலையாளம்.

கேரளன்—துஷ்யந்தன் தம்பியாகிய திஷ்யந்தன் பெளத்திரன். ஆசிரிதன்மகன்.

கைகசி—சுமாலிமகன். விச்சிரவசுவின் இரண்டாம்பாரி. இவன் ராவணன் கும்பகர்ணன் குர்ப்பநகைகளும் மூவரையும்பெற்றவன்.

கைகேயி—(1) கேகயதேசராஜபுத்திரி. தசரதன் மூன்றாம் பாரி. பரதன் தாய். தசரதன் ராமருக்குப்பட்டாபிஷேகத்துக்கு முகூர்த்தம்வைத்து அதற்கு வேண்டி வனவெல்லாம்செய்து எத்தனப்பட்டிருக்கும்போது, மந்தரையெண்ணுங் கொடிய சிழப்பாங்கி

கை

யினதுஏவலால், இக்கைகேயி தனக்குத் தசரதன் முன்னோருராளீர்த வரங்களிண்டையும் தருமாறு அவனைக் கேட்க, அவன் இவளுடைய துரோக சிந்தையை யெண்ணுது தந்தேன் என்ன, இவள் தன்மகன் பரதன் பட்டம் பெறவும், ராமர் பதினான்கு வருஷம் காடுகொள்ளவும் அருளுகவென்றாள். கொடுத்ததை மறுத்தல் அரசர்க்கியல்பன்றாதலின் அவன் மறுக்கவியலாதுடன்பட்டு மனக்கவந்தி காரணமாகச் சிலநாளில் உயிர்விட்டான்.

கைடவன்—கற்பார்த்தத்தில் விஷ்ணுயோகநித்திரையிலிருந்தபோது விஷ்ணுவின்னது இரு செவித்துவாரங்களினின்றும் மதுவென்றும் கைடவன் என்றும் ஈரசுரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு அப்போதுண்டாயிருந்தமகாப்பிரளயம் முழந்தாள்வரைச் சலமாயிருந்ததென்றால் அவர்கள் உயரஞ்சொல்லவேண்டியதன்று. இச்சமயம் பிரமாவும் விஷ்ணு நாபிக் கமலத்தீர்த்த பிறந்தார். அவரைக்கண்டு அவ்வசுரர் கொல்லவெழுந்தார்கள். விஷ்ணு அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்து உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்களென்ன, உன்னிடத்திலயாம் பெறக்கிடக்கும் வரம் யாதாமில்லை, உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்யாம் தருவேன் என்றவசுரரைப்பார்த்து என் கையால் நீங்கள் மடியும் வரத் தரல்வேண்டுமென்று கூறி இருவரையும் கொன்றார். அதுகாரணமாக விஷ்ணுவுக்குக் கைடபாரி மதுவாரி என்னும்பெயர்கள் பலித்தன.

கைலாசபர்வதம்—இமயத்தின் பின்பாகத்துள்ள வெள்ளிமயமானமலை. இது சிவன்விரும்பியுறையும் ஸ்தலம், கைலாசபதிநாமச்சி

கோ

வனுக்குஇதுபற்றியவந்தது நவரத்தினநர்ளாற்புனையப்பட்டநானா விச்சிரர்க்களையுடைய இம்மலைடுவேயுள்ள செம்பொற்கோயிலிலே இருஷி கணங்களுந் தேவகணங்களும் சூழ்ந்துஅதிக்கச்சிவன் வீற்றிருப்பார்.

கோங்கணம்—மேலைச் சமுத்திரதீரத்திலே கேரளதேசத்துக்குத் தரத்திலேயுள்ளதேசம்.

கோங்கர்—கொங்கு மண்டிலத்தரசர்.

கோங்கு—குடநாடு.

கோடிஞாழன்மணிப்பூதனார்—இவர்கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

கோடியிடையம்மை—திருமுல்லைவாயிலிலே கோயில்கொண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

கோடுங்குன்றேசுரர்—திருக்கொடுங்குன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோடுங்கோளூர்—சேரகாட்டுள்ளதோடூர். திருவஞ்சைக்களம்.

கோடுமுடிநாதர்—திருப்பாண்டிக்குகொடுமுடியிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோடும்பை—கொடும்பாளூர். இது பாண்டிநாட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் உறையூரிலிருந்து மதுரைக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ளதுபோலும்.

கோம்பிலிளங்கோதையாகி—திருவைகல்மாடத்திற் கோயில்கொண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்

கோல்லி—ஒருமலை.

கோல்லிமழவன்—சம்பந்தரால் முயலகன்என்னும்நோய்தீர்ப்பெற்ற கன்னிகையினதுதந்தை.

கோற்கை—பாண்டியர்களின்பழைய இராசதானிகளுளொன்று. சிலப்பதிகார கதாநாயகன் காலத்திலே இந்நகரத்திருந்த அரசன்

கோ

வெற்றிவேற் செழியனென்பவன். இஃது இப்பொழுது மீச்ச்சிறிய ஊராகவிருக்கின்றது. இச்செழியனே வெற்றிவேற்கையென்னும் அறநூலியற்றினான். இவன் நல்லொழுக்கஞ்சிறந்தவன்.

கோகர்ணம்—கேரள தேசத்திலிருக்கும் ஓர் பெரிய சிவக்ஷேத்திரம். ராவணன் தபசுசெய்துபிரமாவிடத்திலே வரம்வாங்கினவிலும்.

கோகர்ணநாயகி—திருக் கோகர்ணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

கோகுலம்—யமுனாநதிதீரத்திலே விருந்தாவனத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள இடைச்சேரி. கிருஷ்ணன் வளர்ந்திடும்.

கோகுலேசர்—திருக் கோழம்பத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோசலம்—சரயுநதிப் பிராந்தத்திலுள்ள தேசம். அயோத்தி இத்தகு ராஜதானி. இத்தேசம் இக்ஷுவாகு வமிசத்தரசர்க்குரியது. இது ராமருக்குப் பின்னுள்ள காலத்திலே வீந்திய பருவதத்துக்குச் சமீபத்தில் இன்னுமொரு கோசலமுண்டாயினமையின் உத்தரகோசலமெனப்படுவதாயிற்று. பின்னைய கோசலத்துக்கு ராஜதானியாக ராமர்மகன் குசன் குசஸ்தலியென ஒரு பட்டணத்தை நிருமித்தான். பின்னையது தக்ஷிணகோசலம்.

கோசர்—கொங்குமண்டலத்தரசர். இவர் தங்கள் நாட்டில் கண்ணிக்குத்திருவிழாச் செய்தவர்.

கோசலை—கௌசல்லியை. ராமன்தாய்.

கோச்செங்கட்சோழன்—இவர் சுபதேவன் என்னும் சோழராஜன் கமலவதியிடத்துப் பெற்ற பு

கோ

த்திரனார். கமலவதி இவரைப் பி ருவிக்கும் சமயத்தில் அங்கே சென்று கூடியிருந்த சோதிடர் கள் இப்பிள்ளை ஒருநாழிகைசுழி த்துப் பிறர்குமாகில் முப்புவன ன்களையுமரசானும் என்று சொ ல்லக் கேட்டு அப்பிள்ளையை அச் சமயம் பிறக்கவொட்டாமல் அ டக்கியிருந்து ஒருநாழிகை கழி ந்தபின் பெற்றாள். உரியகாலத் திற் பிறவாது உதரத்திற் கிடந்த மையால் அப்பிள்ளையினது கண் கள் சிவந்திருந்தன. கமலவதி அ ப்பிள்ளையை நோக்கி “என் கோ ஸ்செங்கண்ணனோ” என்று சொ ல்லிக்கொண்டு உடனே இறந்து விட்டாள். அது காரணமாகவே கோச்செங்கட்சோழனைப்பெ யர்கொண்டார். இவர் பூர்வஜன் மத்திலே ஜம்புகேஸ்வரத்திலிரு க்கும் சிவலிங்கத்துக்கு மேற்கட் டியிட்ட சிலந்தியெனப் பெரிய புராணங் கூடும். இவர் சோழ நாட்டிலே அநேக சிவாலயத் தி ருப்பணிகளும் சிதம்பரத்திலே தில்லைவாழ்ந்தனர்களுக்குத்திரு மானிகைகளும் அமைப்பித்த சிவ பக்தர். இவர் கோச்செங்கட்சோ ழநாயனார் எனப்படுவர். இவர் பாரதயுத்தமுடியும்வரையும் பா ண்டவர்களுக்குத் தனையாயிரு ந்த தென்னாட் டரசர்களுள்ளே யொருவனாகிய சோழனுக்குப்பி ன் னே சமீபகாலத்திலே முடிசூடியரசுபுரிந்தவரென்பது கலிங்கத்துப்பராணியால் நிச்சயி க்கப்படும். அதுவுமன்றித் திரு ஞானசம்பந்தமுர்த்தினாயனாரது தேவாரத்திலே இவர் எடுத்துக் கூறப்படுதலாலும் இவர் காலம் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாவருஷங்க ளுக்குமுன்னுள்ளதாதல்வேண்டு ம. களவழி நாற்பதிலே பொய் கையாராற் பாடப்பட்டவருமீவ ரே.

கோ

கோடிசுரேசுவரர்— திருக்கோடி காவிலே கோயில்கொண்டிருக்கு ஞ் சுவாமிபெயர்.

கோடேந்துமுலையம்மை— திரு இலம்பயங்கோட்டேரிலே கோயி ல்கொண்டிருக்கிறதேவியார்பெ யர்.

கோட்புலிநாயனார்— சோழநாட் டிலே நாட்டியத்தான்குடியிலே வேளாளர்குலத்திலே திருவவ தாரஞ்செய்து சேனாபதியாகி, அ ரசன் கொடுக்கும் வேதனத்தை க்கொண்டு சிவாலய பூசைக்கு நெல்லுவாங்கிக் கட்டிவைத்துவி ட்டு அரசனேவலினாற் போர்மு னையிற் சென்றிருந்தபோது அந் நெல்லை ஆணை கடந்து எய்து ண்ட சுற்றத்தாரையெல்லாம் மீ ண்டுவந்து தமது வாளினாலேது ணித்துத் திடப்பத்தியை நாட்டிச் சிவானுக்கிரகம்பெற்றசிவபக்தர்.

கோண்சுவரர்— திருச்சோணமா மலையிலே கோயில்கொண்டிருக் குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோணேசுவரர்— திருக்குடவாயி லிற் கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோதமனார்— இவர் கடைச்சங்க ப்புலவர்களுனொருவர்.

கோதமன்— சதானந்தன் தந்தை யாகிய ஒரு முனிவர். அங்கிரசவ மிசத்தவர்.

கோத்திரங்கள்— இவைகள் அநே கம். அவற்றுட் சில சிலை பரம்ப ரையையும் சிலபுத்திரபரம்பரை யையும் தெரிவிக்கும். இவைகளை இவ்வளவென்று சுணிக்கமுடியா து. ஆயினுமவற்றுள் முக்கியமா கியவை ஐம்பது. அவையாவன. காசிப, பாரத்துவாஜ, அரித, க வுண்டினிய, கவுசிக, வசிஷ்ட, கவுதம, கார்த்தேய, ஸ்ரீவத்ச, ஆ த்திரேய, முத்கல, சடமருஷனா

கோ

திகள். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றி ல் உட்பிரிவு அநேகம். இன்னு மவைகள் ஏகாரிஷேயம், துவயா ரிஷேயம், திரயாரிஷேயம், பஞ் சாரிஷேயமாகவுயிருக்கும்.

கோபதி— அங்கிரசன் வமிசத்தனா கிய ஓரக்கினி.

கோபராஷ்டிரம்— கொங்கணத்துக் குத் தெற்கிலுள்ள தேசம்.

கோபர் } — கிருஷ்ணன் வளர் கோபாலர் } ந்தசேரியிலுள்ள இ டைபர்கள்.

கோபானன்— யயாதி புத்திரனாகி ய தருவசன் பொளத்திரன்.

கோபிகள்

கோபிகைகள்

கோபிகாஸ்திரிகள்

} — கிருஷ் ணன் வளர் ந்த சேரியிலுள்ள இடைப்பெண் கள். இவர்கள் பதினாறாயிரவர்க ள். பூர்வஜன்மத்தில் விஷ்ணுவு க்கு அடியார்கள். அவ் வாசனே யால் கிருஷ்ணனையணந்து சுகி த்தவர்கள். கிருஷ்ணன் தன் மா யாவல்லபத்தால் ஏககாலத்தில் அப் பதினாறாயிரவர் வீடுகள்தோ டுஞ்சென்று வைகி அவர்களைக் கலந்து விளையாட்டயாந்துபோ வன். ஒருநாள் இவர்கள் யமுனை நதியிலே நீராடி நிற்பக்கண்டு, அ வர்களுலருமாறு வைத்த வஸ்தி ரங்கனையெல்லாங் கிருஷ்ணன் க வந்துபோய் ஒருமரத்திலேநிக் கொண்டான். அதுகண்டஅப்பெ ண்கள் நீரினுள்ளேகண்டத்தளவு ம்தமதுடலைமறைத்துநின்று, கை களைச் சிரமேற்குவித்து, வஸ்திரங் களைத்தருமாறு அவனையிரந்தார் கள். கிருஷ்ணன் யாவீரும் கரை யேறிவந்து இரு கரங்களையும் சி ரமேற் கூப்பிட்டு வணங்கு ல் தருவேன் எனக்கூறி, அவ்வா றுசெய்தபின் அவ்வஸ்திரங்களை ிளிக் கொடுத்தான். இக்கதை

கோ

அர்த்தவாதம். கிருஷ்ணன் வா க்கு வருமாறு: “என்னை யார்க ள்வழியில் வழிபடுவார் அவர் அ வ்வழியில் இரகூழிக்கப்படுவர். சி லர் என்னை மைந்தனாகக்கொண் டி வழிபட்டனர். சிலர் நண்பனா கக்கொண்டனர் சிலர் பகைவ னாகக்கொண்டு தியானித்தனர். சிலர் என்னைத்தமக்காசைநாயக ளாகக்கொண்டு வழிபட்டார்கள். முடிவில் எல்லாரும் மோகூகை வல்லியமேபெற்றார்கள்”

கோப்பெருஞ்சோழன்— உறையூ ரிலிருந்தரசியற்றிய சோழருள் ஒருவன். மிக்க புலமையுடைய வன். பிசிராந்தையார்க்கு உயிர் த்தோழன். தன்னோடு முரணிய புத்திரர்மீது போர்க் கெழுந்த போது புல்லாற்றார் எயிற்றியனா ராற் பாடிக்கோபந் தணிக்கப் பட்டவன். சிலகாலஞ் சென்றபி ன்னர்த் துறவுபூண்டு உத்தரநா ட்டிலிருந்து பிசிராந்தையாரோ டு சுவர்க்கம் புருந்தவன். (புற நானூறு.)

கோப்பெருந்தேவி— நெடுஞ் செ ழியன் மனைவி. தன் கணவன் க ண்ணகிக்கு வழக்கில்தோற்று இ றந்தமைதெரிந்து உடனேயிர்வி ட்டவள். இவளை அறக்கற்புடையாளென்பர். (சிலப்பதிகாரம்)

கோமதி— ஒரு நதி. இது இமயத்தி லுற்பத்தியாகிக் கோசலதேசவ ழியாய் ஒழுங்கி கங்கையிற் கல ப்பது.

கோமுகன்— சாகல்லியன் சீஷன்.

கோம்பிலிளங்கோதை நாதர்— திருவைகல்மாடத்திற் கோயில் கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

கோலாகலன்— இமவந்தன் புத்தி ரன். மைநாகன் தம்பி. இவர்கள் முறையே கோலாகலம், இமயம், மைநாகம் என்னும் மலைக்கரசர்.

கோ

கள். சுத்திமதிநதி இக் கோலாக
லமலையிலுற்பத்தியாவது.
கோல்வளைநாயகி—திருக் கருப்ப
றியலூரிலே கோயில்கொண்டிரு
க்குந் தேவியார்பெயர்.

கோவர்த்தனம்—மதுராபுரத்துக்
குச் சமீபத்திலுள்ள மலை. இந்தி
ரயாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த
கோபாலர்கள்மேல் இந்திரனால்
வருஷிக்கப்பட்டகன்மழையைத்
தடுக்கக்கருஷ்ணன் குடையாகப்
பிடித்தமலை.

கோவலன்— சிலப்பதிகார சதா
நாயகனுன ஒரு வைசியன். இப்
பெயர் கோபாலனென்பதன்மரு
உ. குபேரனையொத்த செல்வனு
கிய இவன் ஒருகணிகையின்பொ
ருட்டுத் தன் பொருளெலாமிழந்
து தனது கற்புடைத்தேவி கண்
ணிகையோடு காவிரிப்பூம்பட்டின
த்தைவிட்டுப் பொருளிட்டிரோக்
கமாக மதுரையைடைந்தங்கே
கண்ணகியின் காற்சிலம்பொன்
றை விற்கவேண்டி ஒரு பொற்
கொல்லன் வீட்டை. அடைந்த
போது, அக்கொல்லன்செய்த வ
ஞ்சனையால் அரண்மனைச் சிலம்
புதிருடிய கள்வனெனப் பாண்
டியனார் கொல்லப்பட்டவன்.
இவன்காலம் ஆயிரத்தெண்ணூறு
வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளது.

கோவிர்தன்—(1) கிருஷ்ணன் ப
சுவைக்காப்போன் என்பது பதப்
பொருள். (2) பிருகஸ்பதி.

கோவிர்தயோகி— சங்கராசாரிய
சுவாமிகளுக்குக்குரு. இவர் நரு
மதாநதிதீர்த்திலே எழுந்தருளி
யிருந்தவர்.

கோவூர்க்கிழார்—இவர்கடைச்சங்க
ப்புலவர்களுனொருவர்.

கோழி—உறையூர். முற்காலத்தில்
இதிலிருந்த ஒரு கோழி யானே
யைப் போரில் வென்றமையால்
இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

கோள

கோளகன்—சாகல்வியன் லீஷன்,
கோளிலிநாதர்— திருக்கோளிலியி
லே கோயில்கொண்டிருக்கும் சு
வாமிபெயர்.

கோளிலியப்பர்— திருக்கோளிலி
யிலே கோயில்கொண்டிருக்குரு
சுவாமிபெயர்.

கோஷமணி—நகுலன் சங்கு,
கோளசலை } (1) தசரதன்
கோளசல்லியை } பாரி. ராமன்ரு
ய். (2) யபாதிபுத்திரனாகிய பூரு
பாரி. (3) வசுதேவன் பாரியாகி
ய பத்திரை.

கோளசாம்பி—குசாம்பன் நிருமித்
தநகரம்.

கோளசிகம்—உப புராணங்களுள்
ஒன்று.

கோளசிகள்—(1) தர்மவியாதன
லே தர்மவிசேஷங்களைத் தெரிந்
துகொண்ட ஒருபிராமணன். (2)
பிரதிஷ்டானபுரத்தில்ருந்த ஒரு
விப்பிரன். இவன் குஷ்டரோகத்
தால் தேகமெங்கும் சீ கீர் பெ
ருகப்பெற்றவனாயிருந்தும் அவ
ன்பாரி அருவருப்பற்றவளாய் அ
வனைப் பரிபாலித்துவந்தாள். ஒ
ருநாள் அக்குஷ்டரோகி ஒருவே
சியைக்கண்டு மோகித்து அவனை
ச் சேரவிரும்பித் தனது அபிப்பி
ராயத்தைத்தனதுபாரிக்குச்சொ
ல்ல, அவள் அதற்கு வேண்டிய
திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு
அவனையும் கட்டி முதுகின்மேற்
சுமந்துகொண்டு அவ்விரவிலே
தானே அவ் வேசிகிட்டு தேடிச்
சென்றாள். செல்லும்போதுகொ
டிய அந்தகார மூடிற்று. அதனை
யும் பொருட்படுத்தாது செல்லு
ம்போது வழியருகே யிருந்து த
வஞ்செய்துகொண்டிருந்தமான்
டவ்விய இருவி தலையிலே குஷ்ட
ரோகிகாஸ்தட்டியது. அதனால்
மாண்டவ்வியர் சினந்து தமது

கோள

தலையிலே காலாலேதாக்கியவன்
விடியற்காலத்திலே யிறக்கக்கட
வனென்று சபித்தார். அதகே
ட்ட கௌசிகன் பாரி நடுக்கமு
ற்று எனது பதிவிரத முண்மை
யானால் பொழுது விடியாதொ
ழிகவென்று பிரதிசாபயிட்டுப்
போயினான். அதனாற் பொழுது
விடியாதாயிற்று. இதுகண்டதே
வர்கள் விஷ்ணுவைவினவ, விஷ்
ணு அவர்களை அத்திரிபத்தினியா
கிய அருகையயித்தேவ, அவர்
கள் அவளிடஞ்சென்று வினவ,
அவள் அவர்களை அழைத்துக்கொ
ண்டு கௌசிகன் மனைக்கேகி அ
வர் பத்தினியைச் சாபவிமோச
னஞ்செய்கவென்றாள். அவள் எ
ன் நாயகன் இறந்திடுவானெயெ
ன்ன, அருகைய அஞ்சாதே கௌ
சிகன் எவ்வளவு புருஷனுவானெ
ன்ன, அவள்விமோசனஞ்செய்ய
ப்பொழுதும்விடிந்தது. கௌசிக
னுமிருந்து எவ்வளவுபுருஷனு யெ
ழுந்தான். (3) ஒரு முனி. இவர்
தமதுதேகத்தை ஓரிடத்திலவை
த்துவிட்டு மற்றொரு தேகத்திற்
புகுந்து சஞ்சரிப்பாராயினர். வி
ட்ட தேகம் ஜீரணமாகி அஸ்தி
மாத்திராக் கிடந்தபோது அம்மா
ர்க்கமாக ஆகாயத்திலே சென்ற
கந்தருவன் அதற்கு நேரே வந்த
போது கீழே விழுந்தான். அது
கண்டபாலகல்லியமுனி அவனை
நோக்கி, நீ இவ்வஸ்தியைக் கொ
ண்டுபோய்ச் சரகவதி நதியிலி
ட்டு ஆடிப் போவையெல் அந்தர
ஞ் செல்லலா மென்ன, அவ
வாறு அவனுஞ்செய்து அந்தரஞ்
சென்றான். (4) ய) வற்சபாலக
ன் என்னும் வற்சவந்தன் வளர்
த்தபுத்திரன். வசுதேவன்மகன்.
(5) விசுவாமித்திரன். அகிரகசி
யத்தவங்கனையெல்லாம் ஆரா
யந்த பேரறிவுடையோன் என்ப

கோள

து பதப்பொருள். (6) ஜராசந்
தன் தோழனாகிய அம்சன்.
கோளசிகி—(1) ஒரு நதி. (2) காதி
புத்திரி. இருசிகன் பாரி, ஜமதக்
கினி தாய். விசுவாமித்திரன் ச
கோதரி. சத்தியவதியெனவும்ப
டுவன்.

கோளசிகிதேவி—கௌரிசும்பரிசு
ம்பணாக்கொல்லுமாறு கொண்ட
வடிவம். இத்தேவி சண்டமுண்
டனாக் கொன்று சாமுண்டியெ
னப் பெயர்புனைந்தாள்.

கோளபாதாசாரியர்—ஸ்ரீ சுகரீ
ஷர். யதி கோவிர்தபகவற்பாத
ருக்குக் குரு. இவர் உத்தராகிதை
க்குப் பாஷியஞ்செய்தவர்.

கோளபுரி—லக்ஷ்மணபதி. வங்
கதேசத்து முக்கியபட்டணம். ஜ
ன்னமகாவிருஷியுடைய ஆச்சிர
மமிருந்தவிடம். இங்குள்ள பிரா
மணர் கோளரெனப்படுவர்.

கோளடம்—வங்கதேசம். இது ப
ஞ்சகோளத்தொன்று.

கோளடர்—கோளடபுரிப் பிராமண
ர். இவர்கள் கல்வி கேள்விகளா
லும், ஒழுக்கத்தாலுஞ் சிறந்தவ
ர்கள். மிக்க நாகரிகம் வாய்ந்த
வர்கள்.

கோளடில்யன்—சாணக்கியன்.

கோளதமகோ } கோளதம இரு
கோளதமன்பசு } ஷி ராஜமகே
ந்திரத்துக்குச் சமீபத்திற்கோதா
விரிதிரத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள
கோலூரிலிருந்து தவஞ் செய்யும்
போது பன்னீராட்டைப் பஞ்ச
ம்வந்தடுக்க அதற்கஞ்சி அநேக
இருவிதிகள் கோளதமரை யடைந்
தார்கள். அதுகண்ட கோளதமர்
ஒரு பிடி நெல்லையெடுத்துத் தம
தருகிலுள்ள மணல்மேட்டில் வி
தைத்துவிட்டு அதுஷ்டானஞ்செ
ய்தார். அதுஷ்டானஞ்செய்து எ
ழுந்தபோது நெல்லெல்லாம் மு

கேள்

னைத்துவளர்ந்து கதிரீன்று விளைந்திருப்பதைக் கண்டு அவற்றையெல்லாம் அறுத் தழுகிலாக்கி உண்ணுமாறு இருஷிகளை ஏவினர். அவ்வாறே தினந்தோறும் செய்துவரப் பன்னிரண்டு கழிந்து நாடு மலிந்தது. மலிதலும் இருஷிகளை நோக்கி இனிதும் வாசஸ்தானம்போமின் என, அவர்கள் கௌதமரை நோக்கி நீர் எம்மோடு வருதல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவர் மறுத்தார். அதனால்திருஷிகள் பொழுமையுற்று ஒரு மாயப்பசுவையுண்டாக்கி அவர் விதைக்கும் பயிரை மேய்ந்தழிக்குமாறு செய்தனர். அதுகண்ட கௌதமர் தருப்பைப் புல்லால் அப்பசுவை யோச்சி, பசு வீழ்ந்திருந்தது. இருஷிகள் கௌதமரை நோக்கிக் கோழத்திசெய்தீர். அதற்காகச் சார்ந்திராயணவிரதம் துட்டிக்கக்கடவீரென்று சபித்துப்போயினர். நன்றி மறந்து இருஷிகள் செய்த செய்கையை உலகத்தார் உபமானமாகப் பேசும்போது இது கௌதமன் பசு நியாயமென்று வழங்குவர்.

கௌதமன்—(1) பாரத்துவாஜமுனி. (2) கோதமர். (3) சதாநந்தன். (4) கிருபன். (5) கிருபன்பாட்டன். (6) புத்தன். (7) கணாதன். கோதமர் எனப்படும் கௌதமர் மனைவி அகலியை, அகலியையை வஞ்சித்துக்கடியிந்திரனை ஆயிரம் கண்ணனாகச் சபித்தவர் இக் கௌதமரே. இவருக்கு அகலியைவயிற்றிற்றிந்தவன் சதாநந்தன். இவர் இராமன்காலத்தில் விளங்கினவர். (8) பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றும்பத்துப்பாடிய புலவர். தருமபுத்திரன் இவரார்பாடப்பட்டோன். (புறநானூறு)

கௌதமாச்சிரமம்—இது விசால

கூடித்

புரத்திலிருந்து மிதிலாபுரத்துக்குப்போகிறமார்க்கத்திலுள்ளது. ஜயந்தபுரம் இதற்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

கௌதமி—கோதாவிரி.

கௌஸ்துபம்—அமிர்தமதனகாலத்திலே திருப்பாற்கடலிலே யெழுந்த திவ்விய வஸ்துக்களுளொன்றாகிய வோரற்புதமணி. அதனை விஷ்ணு தமக்கு ஆபரணமாகக்கொண்டருளினர்.

கௌரமுகன்—சமீகன்மகன்.

கௌரி—(1) பொன்மயமான திருமேனியோடு கூடிய பார்வதிதேவியார் கௌரியெனப்படுவர். ஒரு காலத்தில் இத் திருமேனியோடு ஒரு வைஷ்ணவன் வீட்டிலே திருவவதாரஞ்செய்து எட்டாண்டு நிரம்பியிருந்த கௌரியைச் சிவன் தமக்குச் சக்தியாக்கிக்கொண்டனர். (2) வருணன்பாரி.

கௌரிகாந்த சார்வபௌம பட்டாசாரியர்—ஆனந்தலகரிக்கு வியாக்கியானஞ்செய்த முப்பதின் மருளொருவர். இவர் பிற்காலத்தவர்.

கௌரிகங்கை—கைலாச பர்வத்திலுள்ளவொருநதி.

கௌளர்—(1) கௌடர். (2) சக்தியை வாமதந்திரப்படி பூசித்து வழிபடுகிற சமயத்தோர்.

கூணலித்துவம்சி—உலகம் கணந்தோறுமழிந்து கிருஷ்டியெய்து மியல்பினதென்று வாதிக்குமொரு சார்நாஸ்திகன்.

கூத்திரதருமன்—புராவன் மகனாகிய கூத்திரவருத்தன் வமிசத்திலே பிறந்தவன்.

கூத்திரலிருத்தன்—புராவன் இரண்டாம்புத்திரன். நகுஷன் தம்பி.

கூத்திரியர்—இரண்டாம்வருணத்

கூடித்

தோர். இவர்கள் பிரமாவின் துயத்திற் பிறந்தோரெனப்படுவர். இவர்களுக்கு அரசுபுரிதலும் போர்செய்தலும் படைபயிற்றலும் சிறப்புத்தொழில்களாம். வேதம் ஓதல், வேட்டல், ஈதல் மூன்றும் பொதுத்தொழில்கள். இவர்கள் ஏற்றல்செய்வராயிற் பிரஷ்டராவார்கள். இவர்கள் தம் வருணத்திலும் தம்மிற்றும்பிறந்த மறைபிரண்டு வருணத்திலும் பெண்கோடற்குரியர். பூர்வகாலத்திற் சிறந்து விளங்கிய மூகாரிஷிகள் உலகியலை நெறிப்படுத்தும் பொருட்டு மக்கட்பரப்பை நான்குபாற்படுத்தி, அறிவை வளர்ப்போரைப் பிரமவருணமென்றும் புஜபலத்துக்குரியோரைச் கூத்திரிடவருணமென்றும், பொருளீட்டுவோரை வைசியவருணமென்றும், கருகத்துக்குரியோரைச் சூத்திர வருணமென்றும் முறைப்படுத்திக் கருமவிபாகஞ்செய்துவைத்துப்போயினர். இக்கருமவிபாகத்தை ஊன்றிநோக்குமிடத்தில் எத்தேசத்திலும் இந்நான்கு வருணங்களுமியல்பாகவேயுள்ளனவும் இனநியமையாதனவுமாகவே யிருக்கின்றன. ஹனுதேசத்திலும் (Europe) சமயப்பிரசாரகரே முதற்படியிலுள்ளவர்கள்; அரசோ அடுத்தபடியிலுள்ளவர்கள்; வணிகரே மூன்றும்படியிலுள்ளவர்கள்; கருகரே நான்காம்படியிலுள்ளவர்கள். வர்மன் என்பது கூத்திரியருக்குச் சாதிப்பெயர்.

கூத்திரோபேகூன்—(ய) அக்குரான் தம்பி.

கூப்பணன்—(1) பெளத்தமுனிவன்.

(2) ஹனுமுவின்; ஆருகதன்.

கூமை—தகூப்பிரசாபதி புத்திரி.

புலகன்பாரி. (2) தூர்க்கை. (3) பூமிதேவி.

சகர

கூதித்தரம்—ஸ்ரீசைலம். கிருஷ்ணநதி உற்பத்தி ஸ்தானத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. இதனைச் சூழ்ந்தவனம் மகாரண்னியம்.

கூதிப்பன்—முதற்கனித்திரன் மகன். கூத்திரபாலன்—(1) வைரவக் கடவுள். (2) சிவன்.

கூதமகன்—அபிமன்னியன் வமிசத்தரசர்களுட் கடையரசன். இவனோடு பரதவமிசமொழிந்தது. கூதமதன்னுவா—புண்டரீகன்மகன்.

கூதமன்—(கா) சுரீதன்மகன். சகேதன் தந்தை.

கூதமாவீ—சிருஞ்சயன்மகன்.

கூதியன்—(பு) உக்கிராயுதன்மகன்.

சகடாகரன்—(ரா) கம்சன் துதருளொருவன். இவன் கிருஷ்ணன் சிவாயிருக்கும்போது ஒரு சகடருபமெடுத்துப்போய்த் தன்மீது தூரவருங் கிருஷ்ணனைக் கொல்லவெண்ணிக் கிடந்தபோது அஃதுணர்ந்து கிருஷ்ணன் அதன்மீதேறித் தகர்த்தவழி உயிர் துறந்தவன்.

சகந்தரை—ஒரு தேசம்.

சகம்—சாகர்வசிக்ருந்தேசம். இது சிந்துதேசத்திற்கு மேற்றிசைக்கண்ணது.

சகரன்—(இ) சக்கிரவர்த்திகளது வரிலொருவன். வாகுகன் புத்திரன். இவனுக்குப் பாரியாரிபுவர். மூத்தாள் கேசினி. இளையாள் சுமதி. இவன் அசுவமேத யாகஞ்செய்தபோது அசுவத்தைப் பாதலத்தில் இற்திரன்கொண்டுபோய் மறைத்தான். சகரன் புத்திரரூபதினாயிரவரும் பூமியைத்தோண்டிப் பாதலஞ் சென்று அதனைத் தேடியபோது கபிலரால் நீருக்கப்பட்டார்கள். இவர்க

சக

ளா லகழப்பட்டமையின் கடல் சாகரமெனப்படும். சகரன் கருப்பத்திலிருக்கும்போது தாய் நஞ்சுட்டப்பட்டமையினால் உரியகாலத்திற் பிறவாது ஏழுவருஷஞ்சென்று பிறந்தவன், நஞ்சுட்டப்பட்டகாரணத்தால் சகரனென்னும்பெயர் அவனுக்காயிற்று. (கரம்-கஞ்சு)

சகஸ்வான்—அமரிஷன்புதல்வன் சகிதேவநாயகி—திருச்சேனா லாகோயில்கொண்டிருக்குமதேவியார்பெயர்.

சகுந்தலை—விசுவாமித்திரருக்கு மேனகையிடத்துப் பிறந்த புத்திரி. துஷ்யந்தன்பாரி. பரதன் தாய். இவளைப் பெற்றவுடனே மேனகை அக்காட்டில் விட்டுப்போக அச்சிசுவைச்சகுந்த பட்சிகள் சிறகாலினைத்துக் காத்தன. அப்போது கண்ணுவமுனி அவ்வழியிற்சென்று கண்டெடுத்த அப்போய் வளர்த்தனர். சகுந்த பகவிகள் காத்தமையின் சகுந்தலைப்பெயர் பெற்றாள்.

சகுனி—(1) (தி) இரணியாஷன் புத்திரன். (2) (ய) தசரதன் புத்திரன். (3) கார்தாரதேசத் தரசனாகிய சுபலன் புத்திரன். கார்தாரி சகோதரன். துரியோதனன் மாமன். துரியோதனனுக்காகப் பாண்டவரோடு சூதாடிவென்றவன். இவனே துரியோதனன் குடிக்கு நாசகாரணன்.

சகோத்திரன்—பகிரதன் புதல்வன். சக்கரசமோரதைத்தியன்—திரைவர்த்தன்.

சக்கரதேவன்—கலிங்கதேச ராஜாவாகிய சுருதாயுவினது இரண்டாம் புத்திரன்.

சக்கரவாளம்—லோகாலோக பர்வதம். இது சக்கராகாரமாகப் பூமியைச் சூழ்ந்திருந்தலின் இப்

சங்

பெயர்பெறுவதாயிற்று.

சக்கிரி—இந்திரன்.

சக்ஷி—யயாதிபௌத்திரன்; அது புத்திரன்.

சக்ஷாநதி—கங்கையிற்கலக்குமொருநதி.

சக்ஷர்மநு—சர்வதேசசுவினது புத்திரன். சுவாயம்புவ மதுவயிசம். தாய் அஹதி. பாரி நவேலை. புருவன், குறசன், திருதன், தயம்மன், சத்தியவந்தன், இருதன், விரதன், அக்கிரிஷ்டோமன், அதிராத்திரன், சுதயம்மன், சிபி, உன்முகன் எனப் பன்னிருவர் புத்திரர்.

சக்தி—(1) (ரி) வசிஷ்டர் மூத்தமகன். பராசரன் தந்தை. (2) லோகமாதாவாகிய சங்கரி. (3) தெய்வத்தினது வல்லமை, அருள், ஞான முதலிய குணங்கள் சக்தியெனப்படும்.

சக்துபிரஸ்தன்—குருக்ஷேத்திரத்திருந்த ஒரு பிராமணன். இவன் தான் செய்த அதிதிபூஜாபலத்தால் குடும்பத்தோடு பிரமலோகமடைந்தவன்.

சங்ககூடன்—இவன்பிருந்தாவனத்திருந்த கோபஸ்திரிகளை உத்தர திசைக்குக் கொண்டு போன போது கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்ட குபேரன் துதன்.

சங்கடன்—தருமனுக்குக்கருபுதேவியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

சங்கணன்—வச்சிரநாபன் மகன்.

சங்கபாலன்—லோகபாலன லொருவன்.

சங்கமங்கை—சாங்கிய நாயனார் முத்தியடைந்ததலம். இது தொண்டைநாட்டிலுள்ளது.

சங்கமன்—ஒரு வீணிகன். நீலிகணவன்.

சங்கம்—தமிழ்ச்சங்கம்காண்க.

சங்

சங்கரகலி—போஜன் சமஸ்தானத்துக் கலிகளுளொருவர். இவர் ஒருசமயத்திலே சொன்ன அற்புதசுலோகத்துக்காகப் போஜனிடத்திலேபதினோரிலகூடும்பொன் பரிசுபெற்றவர்

சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர்—நன்னூலுக்கு விருத்தியுரைசெய்தவர். இவர் திருநெல்வேலியிலே நூற்றுத்தொண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன்னிருந்தவர். இவர்குருசுவாமிநாததேசிகர்.

சங்கரன்—சிவன். (சகத்தைச்செய்பவன் என்பது பதார்த்தம்.)

சங்கராசாரியர்—இப் பெயரால் விளங்கிய ஆசாரியர் மூவர். பிரசித்திபெற்றவர் ஆதி சங்கராசாரியர். மற்றைய இருவரும் அப்பெயரைத் தமக்கிடங்கொண்டமையாற் பிரசித்திபெற்றாராயினவர். ஆதிசங்கராசாரியர் சிதம் பரத்திலே விசுவசித்த என்னும் பிராமணோத்தமருக்கு அம்பிகையென்னும் அவர் மனைவியயிற்றிலே புத்திரராக அவதரித்தவர். அவதரித்தகாலம் யுதிஷ்டிாசகம் இரண்டாயிரத்து நூற்றைம்பத்தெட்டாம் (உசுருஅ) வருஷமாகிய இரத்தாஷ்டியிலே மாசிமாதத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷத்துச் சதுர்த்தசித்தியோடுகூடிய சோமவார அர்த்தராத்திரி. அவர் பாலசந்நியாசம்பூண்ட உத்தரஞ்சென்று அங்கே ஒரு குருவையடைந்து வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்று வல்லராகிப் பிரமகுத்திரத்திற்கும் உபநிஷதங்களுக்கும் பாஷியஞ்செய்து அத்துவைத மதத்தை யெடுத்துத் திக்குகடோறுஞ்சென்று பிரசங்கித்து வியவஸ்தாபனம்பண்ணி ஜகத்குருவாயினர். துவாரகை, சிருங்ககிரி, காஞ்சிபு

சங்

ரம், கும்பகோணம் முதலியவிடங்களிற் சிறிலநாள் வாசஞ்செய்து அத்துவைதமத் ஸ்தாபனம் பண்ணினமையால் பிற்காலத்திலே ஆங்காங்கும் அவர்க்கு மடாலயங்களமைத்துச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. அவர் முப்பத்திரண்டுவயசிலே பரிபூரணதசையடைந்தனர். அவர்செய்த நூல்களிலே பௌத்தமதகண்டனம் யாண்டுங்காணப்படாமையினாலே அவர் பௌத்தமதத்தை வேறுத்தார் என்னுங்கொள்கை ஆதாரமுடையதன்று. புத்தர் அவர்க்குப் பின்னுள்ளவர். அத்துவைதமதத்தைத் தடை விடைகளாலே பிரவசனஞ்செய்து வியவஸ்தாபனம்பண்ணிப்போயினரேயன்றி, அவர் நடுநிலைபிறழ்ந்து அகங்கரித்து நிரிந்த ஒரு மதத்தையுந் துஷித்தாரவ்ளர். அவர் வாக்குவல்லமும், சாதாரியமும், எடுத்த விஷயங்களை வரம்புகடவாது கடைபோக விசாரித்து நிச்சயிக்கும்பண்ணிய விவேகமும், அழுக்காறும் பகட்பாதமும்பற்றி நடுநிலைபிறழாது சத்தியத்தையே அவராவும் பெருந்தகைமையுமுடையரென்பது அவருடைய நூல்களால் நன்கு புலப்படும். அவர் இப் பரதகண்டத்திலே அந்நாளிலே அவநாரம்பண்ணிப் பாஷியங்கள்செய்யாதிருப்பரேல் வேதோபநிஷதங்கள் நெடுங்காலத்துக்குமுன்னே மேகபடலத்தால் மூடப்பட்ட சந்திரனைப்பொ லொளியிழந்துவிடும். அவர் சமாதிகொண்ட விடம் காஞ்சிபுரம். அவர் பௌத்தமதம் தமக்குப் பிற்காலத்திலேவந்து ஆரியதேசத்திலே வேருன்றப்பார்க்குமெனத் தமது நீர்க்கதிருஷ்டியினால் முன்னருரைந்து வேதார்த்தஞ்சுத்திரத்துக்குப் பாஷியமுதலியன செய்து வைத்த

சங்

துப்போயினரெனக் கொள்ளினு
ங்கொள்ளலாமேயன்றி, அவர்பு
த்தசமயத்தை வேரறுக்கும்பொ
ருட்டு அவதாரஞ்செய்தாரெனக்
கொள்வது அவர்பெருமைக் கீன
ந்தருவதாகும்.

இனி அவர் இரண்டாயிரத்தெ
ண்ணூற்று நாற்பத்திரண்டு வரு
ஷங்களுக்குமுன்னிருந்தவரென
பது சைனசமயநூல்களுளொன்
றுகிய “ஜினவிஜயம்” என்னுந்நூ
லினாலே மன்கு விளங்கும். சங்க
ராசாரியருக்குப் பிரதமஜீஷரா
கிய ஆனந்தகிரியென்பவர் தாம்
செய்த சங்கரவிசயம் என்னும்
நூலிலே சங்கராசாரியர் பிறந்த
ஆர் சிதம்பரமென்றும், தந்தை
யார் விசுவசித்தா என்றும், தா
யார் அம்பிகையென்றும் கூறிப்
போயினுரேயன்றி, இன்னகால
த்திலேயென்று கூறினரில்லை. அ
வ்விஷயத்தைக் காலத்தோடு கூ
றிப் பூர்த்திசெய்வது சினவிசய
“இருஷி, பாணம், பூமி, அக்ஷி
என்னும் எண்களை வலப்புறந்
தொட்டு இடப்புறமாக முறையே
யெழுதவரும் தொகை வருஷங்
கள் கழிந்தபின்னர்” என்பது சி
னவிசயத்திலே கூறப்பட்ட சு
லோகக்கூற்றின் மொழிபெயர்ப்
பு. இருஷி என்பது ஏழு. பாணம்
ஐந்து. பூமி ஒன்று. அக்ஷி இ
ரண்டு. இவற்றை முறையே இட
ந்தொடங்கிவலமுமாக விட்டெ
ழுதிப்படிக்கவருவது உகருள. யு
திஷ்டிரசகத்திலே சங்கராசாரி
யார்பிரக்கும்போது சென்ற வரு
ஷத்தொகை இதுவே. விக்ரம
சகாரம்பத்துக்குமுன்னே ஆரிய
தேசத்திலே வழங்கிவந்தது யுதி
ஷ்டிரசகமென்பது யாவருமறி
ந்தவிஷயம். விக்ரமசகம் ஆரம்
பிக்கும்போது யுதிஷ்டிரசகத்தி
ல், ௩௦௦௦, வருஷங்கழிந்தன. வி

சங்

கிக்ரமசகத்தில் இக்கலி ஜயாயிர
ம்வரைக்கும் சென்ற வருஷம்
ககருள. ஆகவே சங்கராசாரியர்
பிறந்து உஅசஉ வருஷங்கள் செ
ன்றன. புறச்சமயவாதிகளாகிய
சைனருடைய நூலே இதற்குப்
பிரமாணமாய் ஆனந்தகிரியினது
கூற்றை வலியுறுத்துமென்றால்
அவர்காலத்தைக் குறித்து ஐயங்
கொள்ளற்கிடங்காண்கிலம். சம்
ஸ்கிருத திராவிட நூல்களை ஆரா
ய்ந்தனரவேண்டுமென்றும் அ
வாவோடு அவற்றைக் கற்கப்புகு
ம் ஐரோப்பிய பண்டிதர்களுட்
சிலர், புருந்தம் புகாமுன்னே அ
ந்நூல்களுக்கும் பாஷைகளுக்கு
ம் வயசு நிச்சயிக்கத் தொடங்கி
விபரீதசித்தாந்தஞ்செய்வர். அவ
ர் போசப்பிரபந்தத்திலே சங்கர
கலியென்பவர் பெயரைக் கண்
டவுடனே சங்கராசாரியரையுஞ்
சங்கரகலியையு மொருவராகக்
கொண்டு காலங்கற்பித்து வழக்
குரைப்பர். அவர்க்கு ஆரியருடைய
நாகரிககாலமெல்லாம் ஆயிர
த்துத்தொளாயிரம்வருஷங்களு
க்கு மேற்படாதிருத்தலே உவப்
பின்பாலதாம். அதற்கு மேற்படு
மாயின் அத்தவர் வெறுப்புக்கே
துவாய்விடும்.

அதுநிற்க; சிருங்ககிரி மடத்தி
லே சங்கராசாரியருக்குப் பின்,
ஒருவர்பின்னொருவராகச் சார
தாபீடத்திலே ஆசாரியராக வீற்
றிருந்து வைதிகராச்சியஞ் செய்
துபோயினவர்தொகை பிரமசவ
ருபாசாரியர் முதல் கேசவாச்சி
ரமரீராக எழுபத்திரண்டு. எழுப
த்துமூன்றாம் பட்டங்கொண்டு
இப்போதுள்ளவர் ஸ்ரீராமஜா
ஜேசுவர சங்கராச்சிரம சுவாமி
கள். ஒருபட்டத்துக்கு முப்பத்
தைந்து வருஷமாகக் கணக்கிட்
டாலும் அவர்காலமீராயிரத்தை

சங்

ஞ்ஞறு வருஷங்களுக்கு முன்னு
ள்ளதாகின்றது. கும்பகோணத்
துள்ளமடத்துப்பட்டத்தொகை
யும் இதற்காதாரமாக நிற்கின்ற
து. ஆரிய கிரந்த கர்த்தாக்கள்
சரித்திரமென்னும் நூல்செய்த
ஸ்ரீ ஜனார்த்தன ராமசந்திரர் அ
வர்களும், சங்கராசாரியர் இர
ண்டாயிரத்தைஞ்ஞறு வருஷங்
களுக்கு முன்னுள்ளவரென்றே
தமது நூலில் கூறுவர்.

அதுவும்நிற்க, சங்கராசாரிய
ருக்குக் குரு பதஞ்சலியென்பது
வித்தியாரண்ணியார்செய்த சங்க
ரவிஜயமென்னும் நூலினால் நிச்
சயிக்கப்படும். பதஞ்சலியென்
பது கோவந்த யோகிக்குப் பூர்
வாச்சிரமராமம். யோகருத்திர
ம் மகாபாஷியம் முதலியன செ
ய்தவருயிவரே. (பதஞ்சலிமகா
முனிவரிவரல்லர்) பதஞ்சலி இர
ண்டாயிரத்தைஞ்ஞறு வருஷங்
களுக்கு முன்னுள்ளவரென்பது
ஐரோப்பியபண்டிதர்க்கு மொத்
தகருத்தாம். பதஞ்சலிக்குச் சீ
ஷராகவே சங்கராசாரியர்கால
மும் இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞறு
வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதே
யாம்.

நூல்களிலே யவன சப்தம்
கேட்கப்படுமாயின் அதுகொண்டு
அந்நூல்களெல்லாம் “மகாஅலெ
க்சார்தர்” பட்டையெடுப்புக்குப்
பின்னுள்ளனவெனக் கூறுவது
சம்ஸ்கிருத வித்தியா கிரோதர்க
ளாகிய ஐரோப்பியபண்டிதர் வ
நாக்கு. அப் பட்டையெடுப்புக்குப்
பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முற்
றெட்டு யவனர் ஆரியநாட்டில்
வந்து சேவித்தும் வாணிகம்பண்
னியும் சாஸ்திரங்கற்றும் மீளும்
வழக்குடையரென்பது அப்பண்
டிதர்கள் அறியார்க்குடோலும்.

இனி இரண்டாஞ் சங்கராசாரி

சங்

யர் கோளதேசத்திலே சாலிவா
கனசகம் நானூற்றிருபத்தொன்
றிலே மாசிமாசத்தபரபக்கத்துச்
சதுர்த்தசியிலே சிவருரு என்ப
வருக்குப் புத்திரராக அவதரித்த
வர். இவர் வித்தியாநரசிங்க பா
ரதிக்குப் பின் சாரதாபீடத்தில்
வீற்றிருந்தவர். இவருந் திக்கு
விஜயஞ்செய்து அத்துவைதமத
ஸ்தாபனம்பண்ணிப்பெயர்ப்படை
த்தவர். இவர் சாலிவாகனசகவ
ருஷம் நானூற்றுத் தொண்ணூற்
றென்றிலே கார்த்திகைமாசத்தி
லேயுண்டாகிய சூரியகணகா
லத்திலே சமுத்திராஸ்நானஞ்செ
ய்யும்பொருட்டு சீர்மலமென்னு
முரையடைந்து அது முடித்துக்
கொண்டு அங்கே யிருக்குநாளி
லே, அடுத்த சுக்கிலபக்கத்துத் திர
யோதசியிலே சமாதிகூடினவர்.
இவரே சங்க்ஷேபசாரீராக முதலி
ய நூல்கள் செய்தவர். இவரும்
ஆதிசங்கராசாரியரை யொருவா
ரென்று நின்றற்குரிய சர்வசாஸ்
திரபிடினர். ஆகவே இவர்காலம்
ஆவிர்த்து முந்நூற்று முப்பது வ
ருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளது. இ
வ்வரலாறும் சினவிசயத்திற் கூ
றப்பட்டுள்ளது. கிர்மலம் மேற்
குச்சமுத்திரதீரத்திலே கொங்க
தேசத்துக்கு வடதிசையிலேயுள்
ளது. அங்கே சங்கராசாரியரது
சமாதியும் ஆலயமு மின்றுமுள.
கார்த்திகைமாசத்துச் சுக்கிலப
க்ஷத்துத் திரயோதசிதோறும்
பெரு விழாவொன்று நடந்துவரு
கின்றது. ஜினவிசயம் பிரமாண
நூலென்பதற்கு இது வலிய சா
ன்றாகும்.

மூன்றஞ் சங்கராசாரியர் சா
லிவாகனசகாப்தம் எழுதாற்றுப்
பத்திலே பிறந்து ஐம்பத்தாறும்
வயசிலே அடைந்தவர். இவரும்
வித்தியாசாதாரியமுடையவர். இ

சங்

வருடைய வரலாறு சதானந்தசுவாமிகள் செய்த திருவிசயமென்னுதலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. பின்வந்த சங்கராசாரியர்களுக்கு மிக்க பெருமை கற்பிக்கவேண்டித் திருவிசய நூல்கள் செய்தோர் ஆதி சங்கராசாரியரிடத்து விளங்கிய பெருமைகள் சிலவற்றையுமெடுத்து இவரிடத்தில் லாதனவேயாயினு முள்ளனவே போல முகமொ லாரோபித்துப் போயினர்.

ஆதி சங்கராசாரியரார் செய்யப்பட்ட நூல்கள் பிரமகுத்திரபாஷியம், ஆனந்தலகரி, செளந்தரியலகரி, சிவபுலங்க முதலியன. அவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரைச் செளந்தரியலகரியிலும், கண்ணப்பரைச் சிவானந்தலகரியிலும், இயற்பகையார், சிறுத்தொண்டர், சண்டேசரரென்னு நாயன்மார்களைச் சிவபுசங்கத்திலும் அறித்திருந்தலால், அந்நாயன்மார்க்காலம் அவருக்குமுந்தியதென்பது நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும். ஆனந்தலகரிக்கு வியாக்கியானஞ்செய்தோர் இருபத்தாநால்வர், அவ் வியாக்கியானங்களுள்ளே சிறந்ததாகக்கொள்ளப்படுவது அப்பையதிக்கிதர் செய்தது.

மேலே பௌத்தமதமெனச்சுட்டப்பட்டது பூர்வ பௌத்த மதமன்று.

சங்கம்—தமிழ்ச்சங்கம் காண்க.

சங்கருஷணன்—பலராமன். இவன் தேவகியினது கருப்பத்திலிருந்தபோது யோக மாயாதேவி சங்கருஷித்துக் கொண்டு போய் ரோஷிணி கருப்பத்திற் சேர்த்த மையால் இப்பெயர்பெற்றான்.

சங்கவருணர்—பாண்டிய வரசரார் சூட்டப்பட்ட நாகரிகர் என்னும் பட்டமுடையோருள்ளொருவரார்

சங்

கிய இவர் தந்தமாரன் என்பவனைப் பாடின புலவர். புறநானூற்றிலுள்ள செய்யுள்களுளொன்றாகிய இவர்பாடல் செல்வ நிலையாமையை நன்குணர்த்தும்.

சங்கன்—(1) விராடராஜன் புத்திரன். இவன் உத்தரைதமையன். (2) கஞ்சன் தம்பி.

சங்கற்பகுரியோதயம்—நாராயணசாரியர் விசிஷ்டாத்துவைதமதத்துவங்களை ரூபகாரம்பண்ணி நாடகமாகச் செய்த நூல். இது பிரபோத சந்திரோதயமென்னும் நூலை மாதைவேங்கடசுவாமிகள் செய்தருளியபின்னர் அதற்கிணையாகக் காஞ்சிபுரத்துவைஷ்ணவராகிய இவ்வாசாரியராலியற்றப்பட்டது.

சங்கற்பன்—(1) பிரமமானசபுத்திரருளொருவன். (2) தருமனுக்குச் சங்கற்பையிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

சங்கற்பை—தருமன் பாரி.

சங்கிராந்தவாதசைவன்—விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்மசந்நிதியிலே அசத்தாகிய கருவிகளே சத்தாகிய சிவத்தைச் சிவகரணமாய் நின்று அறியுமென்று சொல்பவன். இவன் அகச்சமயிகளுளொருவன்.

சங்கிருதம்—(1) சம்ஸ்கிருத பாஷைக்கினமாயுள்ள செளரசேனிமுதலிய பிராகிருதங்களுள் ஒன்று. (2) சம்ஸ்கிருத பாஷை.

சங்கிருதி—(1) மூன்றாம் நான் புத்திரன். ரந்திரேவன், குரன் என்போர் இவனுக்குப் புத்திரர். சங்குசிரசு—தனுபுத்திரரு ளொருவன்.

சசாங்கன்—(1) சந்திரன். சசசின்னமுடையவன் என்பது பதார்த்தம். சசம்—முயல். (2) கயாவிலிருந்த போதிவருகூத்தை வெட்டி அழித்தவன்.

சசி

சசி—புலோமன் மகன். இந்திரன் பாரி. புலோமன் மகளாதலிற் புலோமசையெனவும்படுவன். இவன் நித்தியகன்னிகை. தேவராஜபதம்பெறுவோரெல்லாம் இந்திரநாமத்துக்கும் அவ்வவர்க்குப் பாரியாவோரெல்லாம் சசியென்னும் பெயர்க்கு முரியரென்பது நித்தியகன்னிகையென்பதன் கருத்து.

சசிலிந்து (ய) குரோஷ்டு வமிச சசி பிந்து துச்சித்திராதன் புத்திரன். இவன் அநேக மனோவியரும் புத்திரரும் உடையோனென்பபடுபவன்.

சச்சந்தன்—ஏமாங்கத தேசத்தரசன். ஜீவகன் தந்தை. தாய்வயிற்றிலே சீவகனிருந்தபோது சச்சந்தனை மந்திரி கொன்று அரசனாகத் தாய் காட்கத்தோடி உயிர்பிழைத்தான். இவன் வரலாறு சீவகசிந்தாமணியிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சஞ்சயன்—(1) திருதராஷ்டிரனுக்கு நண்பினனாகிய ஒரு குதன் மகன். இவனே பாரதயுத்தம்நடக்கும்போது யுத்தகளத்தில் நடக்கும் செய்திகளைபெல்லாம் அவ்வப்போதுள்ளவாறு பார்த்துத் திருதராஷ்டிரனுக்குரைத்து வந்தவன். திருதராஷ்டிரன் பாரதயுத்தத்தைப் பார்க்க விரும்பி வியாசரைநோக்கித் தனக்குக் கண்ணைக்கந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிப் பெற்றுலகத்தை நோக்கியபோது, பயந்து, “இப்பார்வை நமக்குவேண்டாம். என்றும் போலக் குருடனாகவிருப்பதே நமக்குப் பிரியம்” என, வியாசர் சஞ்சயனுக்கு எப்பொருளையும் எத்துணைத்தூரத்திலுமிருந்து நோக்கி யுணரு முணர்ச்சியையும் வாய்மையையும் அருளிப்

சண்

போகச் சஞ்சயன் யுத்தகள வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். பகவற்கீதையைக் கேட்டு வெளியிட்டானுமியலே.

சடையநாயனார்—சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய தந்தையார்.

சடையப்பநாதர்—திருப்பனந்தாளிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

சடையப்பமுதலி—இவர் கம்பரைச் சன்மானித்துவந்த மகாப்பிரபு. இவர் திருவெண்ணைய் நல்லூரிலே சாலிவாகனசகம் எண்ணூற்றேழனவில் விளங்கிய வேளாண்முதலி. இவர் பெருமையைக் கம்பர் தாம் பாடிய இராமாயணத்தில் இடை இடையே இசைத்துக் கவிசெய்தார்.

சண்டகௌசிகன்—இவர் கௌதம வமிசத்தில் வந்த ஒரு முனிவர். மகததேசத்தரசனாகிய பிருகத்திரதன், இக் கௌசிகர் அதுக்கிரகித்த ஒரு மாங்கனியால் ஜராசந்தன்என்னும் புத்திரனைப் பெற்றான்.

சண்டமார்க்கன்—சுக்கிரன் புத்திரன், தைத்திய புரோகிதன்.

சண்டமுண்டர்—(ரா)சும்பரிசும் பர்தோமர்.

சண்டேகநாயனார் } சேனாபதி
தண்டிசர் } லேபிராம
சண்டி } ன குலத்
விசாரசருமர் } திலே எச்

சதத்தன் மகனாகப் பிறந்து வேதவிற்பன்னராகி அக்கிரகாரத்துப் பசுக்களை மேய்த்துவரப் பொருந்திக்கொண்டு போய் மண்ணியாற்றின் கரையிலே விடுத்து மணலைச் சிவலிங்கமாக்கிப் பசுக்களின் பாலைக் கறந்து அபிஷேகம்பண்ணிப் பூசை புரிந்து வருவதையுணர்ந்த தந்தை ஒருநாட்

சண்

சென்று மணலினுலமைத்த விலிங்கத்தைக் காலாற் சிதைக்க அது கண்டு பொருராசி வானினு லவர்களைச் சிதைத்த சிவபக்தர். இவருடைய பக்திவலிமையைக் கண்டு சிவபிரான் சண்டேசுரபதத்தையிந்தருளினர். இவர் திருநாவுக்கரசருக்கு முந்தியவ ரென்பது.

“தழைத்ததோராத்தியின் கீழ்த்தாபரமணலாற்கூப்பி

யுழைத்தங்கே யாவின் பாலைக் கறந்துகொண்டாட்டக்கண்டு பிழைத்ததன் குதைதாலைப்பெருங்கொடுமழுவால்வீசக்

ருழைத்ததோரமுதமீர்தார்குறுக்கைவீரட்டாரே.” என்னுமவர் தேவாரத்தார் முணியப்பெயர். ஆகவே இவர்காலம் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதாதல்வேண்டும்.

சுண்பகாரணியேசுவரர்—திருநாகேச்சரத்திலேகோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சத்குமபம்—பொன் விளையுமொருமலை.

சத்கோடி—இந்திரன் வச்சிராயுதம்.

சத்சித்து—(1) (ய) பசுமானன் புத்திரன். இவனுக்குப் புத்திரர் நூற்றுவர். அவருள் மூத்தோன் விஷ்ணுவசோதி. (3) (ய) சகஸ்திரஜித்த புத்திரன். இவன் புத்திரர் மகாஹயன், வேணுஹயன், ஹேஹயன் என்போர்.

சத்சிருங்கம்—ஒருமலை. தூர்வாசர் உபதேசித்த மந்திரத்தார் பாண்டவரைப் பெற்றவிடம்.

சதசுவன்—(பா) சமரன்புத்திரன்.

சதசேனன்—(ய) கிருஷ்ணன்வமிசத்து உக்கிரசேனன்மகன்.

சததன்வன்—(ய) நமிருதிகன் புத்திரன். தேவமீடன் தம்பி. இவன்

சதா

சத்தியபாமையைத் தான்பெறக்கருதிச் சத்திராசித்துவை நித்திரைபோம்போது கொன்றவன். அதுகாரணமாகக் கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

சதத்திருதி—(1) பிரமன். (2) பிராணேபருகிபாரி. சமுத்திரன்மகன். பிரசேதசதாய்.

சதத்திரு—ஒரு நதி. இஃது இமாலயத்து வடபாலி லுற்பத்தியாகிச் சிந்தாநதியிற் கூடுவது.

சதத்துவசன்—ஊர்வஜன்புதல்வன் சதபருவை—சக்கிரன் பாரி.

சதமகன்—இந்திரன். தூதுமகம்புரிந்தோன் என்பதுபதப்பொருள்.

சதயாபன்—கேகயவமிசத்து ஓரி ராசவ்ருஷி.

சதருபை—சுவாயம்பு பாரி. இவன் பிரமாவினால் முதன்முதல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பெண்.

சதவலி—சக்கிரீவன்சேனபதிகளு ளொருவன். சேதையை வடதிசையிந்தேடிப்போனதுதன் இவனே

சதாநந்தை } பாரிபத்திரபர்வத சதாநிறை } த்த லுற்பத்தியாகும் நதிகள்.

சதாஹி—தூர்க்கை.

சதாசிவதேசிகர்—இலக்கண விளக்கஞ்செய்த வைத்தியநாத நாவலர் குமாரர்.

சதாசிவன்—விந்தருபமும்வியோமவடிவும், பழகநிறமும், பிறைமுடியும், ஐந்து திருமுகமும், பத்துக்கரமும், மூன்றுநேத்திரமும், உமையொருபாகமும், செளமிய முமுடைய மூர்த்தி. இம்மூர்த்திக்குப் பீஜாக்ஷரம் ஹகாரம்.

சதாநந்தன்—(1) பிரமர். (2) கௌதமர் அகலினயமிடத்துப் பெற்ற புத்திரன். இவன் ஜனகராசா குலகுரு.

சதா

சதாநீகன்—(1) நகுலனுக்குத் துரோபதியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். (2) ஜன்மேஜயன்.

சதாமதுராம்பிகை—திருத்தரும புரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சதாயு—சிராயு.

சதுரங்கன்—ரோமபாதன் மகன்.

சத்தி—பராசரர் தந்தை. வசிஷ்டர் மகன். (2) சிவசத்தி. (3) தெய்வசத்தி. தெய்வவல்லமை. நிற்குணப்பிரமம் சிருஷ்டி முதலிய தொழில்களுக்காகச் சருணவடிவுகொள்ளும்போது அதனிடத்தில் விளங்குஞ் சத்தி.

சத்திநாயனார்—சோழநாட்டு வரிசூரியில்விளங்கிய வேளாளராகிய இச் சிவபக்தர் சிவனடியார்களை நிற்கைசெய்பவர்களது நாக்கையரிதலே தமது திருத்தொண்டாகக்கொண்டிவிளங்கினவர்.

சத்திமுற்றப்புலவர்—சத்தமுற்றமென்னுமூரிலே விளங்கிய ஒரு தமிழ்ப்புலவர். இவர் தமது வதுமனோயாற் பாண்டிநாட்டை அடைந்து பாண்டியனைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுச் சமயம் பார்த்திருக்கும்பொழுது ஓரிரவு பெருமழையிலகப்பட்டுப் போர்த்துக் கொள்ளவும் வஸ்திரமில்லாதகுளிரால் மெலிந்த மரத்தின் கீழிருந்து, தமதுமனைமக்களை நினைந்து தம் விதியை நொந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஆகாயத்திலே தெற்கிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சத்தமிட்டுக்கொண்டி பறந்துபோகின்ற ஒரு நாரையைக் கண்டு “நாராய் நாராய் செங்கால்நாராய் பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந்தன்ன, பவளக்கூர்வாய்ச் செய்கால்நாராய்” என்றறற்றொடக்கத்துச் செய்யுளிலே தமதுமனைமக்களது நிலைமையை

சத்

யும் எடுத்தமைத்துப் பாடினார். அச்சமயத்தில் நகர்சோதனையின் பொருட்டு அவ்வழியே சென்ற பாண்டியன் அதனைக்கேட்டு அவன் மீதிரக்கமுடையனாகித் தான் தரித்திருந்த போர்வையை அவன்மீது வீசிப்போயினான். விடந்தபின்னர் அரசன்தன் சேவகரை அழைத்துத் தனது போர்வை முனைரவிற் களவுபோயிற்றென்று கூறி அக்களவனைத் தேடிக்கண்டு வருத்தாது கொண்டு வருமாறு ஆளுகைசெய்ய, அவ்வாறவர்கள் புலவரைக்கொணர்ந்தரசன்முன்விடுப்ப, அரசன் அவருக்குத் தக்கவாறு பரிசளித்து அவரை அனுப்பிவிட்டான்.

சத்தியகர்மன்—(அம்) திருட விருதன்.

சத்தியகன்—இரண்டாம் சினி புத்திரன். சாத்தியகி தந்தை. யாதவர்களுள் விருஷ்ணி விமிசத்தவன்.

சத்தியகீர்த்தி—அரிச்சந்திரன் மந்திரி.

சத்தியகேது—சுகேதன் பௌத்திரன். விபுவினது தந்தை.

சத்தியசிரவன்—(1) இருக்குவே தாத்தியாபகனாகிய ஓரிருஷி. (2) (நரி) விதிகோத்திரன் புத்திரன்.

சத்தியசேனன்—கர்ணன் புத்திரன்.

சத்தியஜித்து—(1) (ய) வசுதேவன் தம்பியாகிய கங்கன் இரண்டாம் புத்திரன். (2) தருபதன் தமயன்.

சத்தியதிருதி—(1) சரத்துவந்தன். சதாநந்தன் புத்திரன். இவன் தூர்வேத நிபுணன். ஒருநாள் வனத்தில் ஊர்வசியைக் கண்டு சக்கிலைகலிதமுண்டாடிப் பெற்று அதனை ஒரு நாணலின்மேல்விட, அதிலே ஒரு பெண்மகவும் ஆண்

சத்

மகவும் உற்பத்தியாயின. சந்தது அவ்வழியே வேட்டைமேற் சென்றபோது அச்சுக்களை யெடுத்துப்போய்வளர்த்தான். பெண் மகவாகியிருபி துரோணனுக்கு மனைவியாயினாள். ஆண்மகன் கிருபனெனப் பெயர்கொண்டான். (2) பு. கிருதிமந்தன் புத்திரன். (3) மி. மகாவீரியன் புத்திரன்.

சத்தியபாமை—சத்திராஜித்து மகன். இவன் கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியநாயகி. இவள்பொருட்டுக் கிருஷ்ணன் பாரிஜாதவிருகத்தை யும் தேவலோகத்திருந்து பெயர்த்துக்கொண்டான்.

சத்தியரதன்—பௌமரதன்மகன்.

சத்தியவதி—தாசராஜன் எடுத்து வளர்த்த புத்திரி. வியாசன் தாய். சந்தனுபாரி. இவள் வயிற்றிலே சந்தனுவுக்குப் பிறந்த புத்திரர் சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரியன் என்போர். ஒரு சாபத்தினால் யமுனையிலேயினுருக்கொண்டு கிடந்த அத்திரிகையென்னும் அப்சரசு உபரிசரவசு என்பவன் விட்டவீரியத்தை உட்கொண்டு பெற்ற புத்திரி. இவள் திவ்விய சுந்தர ரூபமுடைய ளாயினும் பின் வயிற்றிற் பிறந்தமையால் மற்சியகந்தம் அவள்தேகத்தில் வீச அதுகாரணமாக மற்சியகந்தி யென்று பெயர்பெற்றிருந்த இவள் பராசரரைக் கூடி வியாசரையின்றபோது பராசரர் அதுக்கிரகத்தால் யோசனைகந்தி பரிமளகந்தியென்னும் காரணப் பெயர்களைப் பெற்றான். (2) கௌசிகி. இவள் காதிராஜன் மகள். இருஷிகன் பாரி. ஜமதக்கினி முனிவர் இவள்புத்திரர். இவள் நாயகனோடு தீப்பிரவேசஞ்செய்து கௌசிகி நதியாயினவள்.

சத்தியவான்—மத்திரதேசத்தா

சந்

சனான தியுமத்சேனன் புத்திரன். சித்திராசுவன் எனவும்படுவன். இவனே சாவித்திரி நாயகன்.

சத்தியவாகீசர்—திரு அன்பிலாலந்தறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சத்தியவிரதன்—(1) திரிசங்குவினது பூர்வநாமம். (2) முன்கற்பத்திலே திராவிடதேசத்தரசனாக விருந்துவிஷ்ணுபக்திபண்ணி இக்கற்பத்திலே வைவசுவதமனுவாகப் பிறந்தவன்.

சத்தியவீரன்—(கு) உபரிசரவசுவின்னது வமிசத்தன்.

சத்திராஜித்து—யாதவருள் விருஷ்ணி வமிசத்து நிம்முனன் புத்திரன். சத்தியபாமை தந்தை.

சத்துருக்கினன்—(1) தசரதன் கடைமகன். தாய் சுமித்திரை. குசத்துவஜன்மகன் சுருதகீர்த்தி இவனுக்குப் பாரி.

சத்துருசாதனபாண்டியன்—இவன் கூன்பாண்டியன் தந்தை. காருண்ணியபாண்டியன் மகன்.

சத்துருசீத்து—(கா) பிரதர்த்தனன்.

சத்துருஞ்சயன்—இவன் உக்கிரசேனபாண்டியன்மகன்.

சநகன் } பிரமமானசபுத்திரர்.

சநந்தனன் } இவர்கள் சனாதனர்தனர்குமாரரோடு சிவபிரானையடைந்து தமக்கு மனமடங்கவில்லையென்றும், மனமடங்க வருள் புரியவேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்க, அவர் யோகசமாதியிலிருந்து சின்முத்திரைகாட்டியுண்மையுபதேசிக்கப்பெற்றவர்கள்.

சநீசுவரன் } சூரியன் புத்திரன். நசனி } வக்கிரகங்களுளொருவன். யமன் தம்பி.

சந்தனு—(கு) பிரதீபனுக்குச் சுந்தரதையிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். இவனுக்குமுதற்பாரி கங்காதேவி.

சந்

இவளிடத்திலே வீஷ்ணுரைப் பெற்றான். இரண்டாவது பாரி பராசரருக்கு வியாசரைப்பெற்ற சத்தியவதி. இவளிடத்திலே சந்ததுவுக்குப் பிறந்த புத்திரர் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என இருவர். விசித்திரவீரியன் சந்ததியினி இறந்தான். அதுகண்ட சத்தியவதி தனது மூத்தமகனாகிய வியாசனை அழைத்து நியோக நியாயத்தால் விசித்திரவீரியன் மனைவியிருவரிடத்தும் திருதராஷ்டிரனையும் பாண்டுவையும் பிரப்பித்தான். வியாசரும் வீஷ்ணரும் விவாகம்புரிய வுடன்படாதுபாலியத்திலே துறந்தார். சித்திராங்கதன்பாலியத்திலுறந்தான். சந்திரை—அங்கதேசத்து வழியே பாய்கின்ற ஒருநதி.

சந்திரை—சாலகடங்கடை தாய்.

சந்திரகிரி—நரசபூபாலன் ராஜதானி. இது தெலுங்க ராஜாக்களுக்கு நெடுங்காலம் ராஜதாளியாக விருந்தது.

சந்திரகுப்தன்—நந்தர்களுக்குப் பின்மகதேசத்தையாண்ட மௌர்விய ராஜர்களுள் முதல் அரசன். இவன்தாய் முரையென்னும் பெயருடையள். அதுபற்றி அந்த வமிசத்தர் மௌர்விய ரெனப்படுவர். இவன்காலம் இற்றைக்கு 2,200 வருஷங்களுக்கு முன்னரென நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. அஃதாவது கலிஇரண்டாயிரத்துள் முதாற்றிருபதில்முடிதரித்தவன்.

சந்திரகேதன்—ஸ்ரீராமருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் புத்திரருள்ளே இரண்டாம் புதல்வன்.

சந்திரசர்மன்—விஷ்ணுசர்மன் புத்திரன். விக்கிரமார்க்கன் தந்தை. இவன் நான்குவருணத்தும் நால்வர் பாரிகளை மணம்புரிந்து பார்ப்பனப்பெண்ணிடத்து வருசு

சந்

யையும், கூத்திரியப் பெண்ணிடத்து விக்கிரமார்க்கனையும், வைசியப்பெண் வயிற்றில் பட்டியையும், சூத்திரஸ்திரியிடத்துப் பர்த்தருகரியையும்பெற்றவன். விக்கிரமார்க்கன் அரசனானபோது பட்டி மந்திரியானான்.

சந்திரசேகரேசுவரர்—திரு இலம்பயங்கோட்டேரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சந்திரபாகை—சிந்தாநதிக்கு உபநதி.

சந்திரமதி—மதிதயன் மகன். அரிச்சந்திரன் பாரி. இவன் பிறக்கும்போதே மங்கலிய சூத்திரத்தோடு பிறந்தவன். பதிவிரதா தன்மத்திலும் நற்குணநற்செய்கைகளிலும் அழகிலுஞ் சிறந்தவன். விசுவாயித்திரர் அரிச்சந்திரனுடைய சத்தியவிரதத்தைச் சோதிக்கும்பொருட்டு அவனுக்குச் செய்த வன்கண்மைகளையும், கொடிய துன்பங்களையும் இம் மாதாசிரோமணி தன் கணவனோடு னிருந்து மனஞ் சிறிதுஞ் சலியாததுபவித்தவன். தனது நாயகன் கடனுக்காக ஓரத்தனனுக்கு அடிமைப்பட்டவன். காட்டகத்தேதன்மகன் பாம்புகடித்திறந்தானென்பது கேட்டும் அந்தனனுக்குத் தான் செய்யவேண்டிய கைங்கரியமெல்லாம் செய்துவைத்துவிட்டே நள்ளிரவிற்காட்டகஞ்சென்று மைந்தனுட்கை கண்டெடுத்துச் சுடலைக்குக் கொண்டுபோனவன். பறையனுக்கடிமைப்பட்டு அச்சுடலையிற் காவல்பூண்டிருந்த தன் கணவனையும் அவனுக்குற்ற விதியையும் கண்டி கதறி நைந்து ருகியவழியும் தன் கணவனுக்கு மனந் தளரவேண்டாமென்றும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்றும்புத்திகுறின வுத்தமியுமிவளே. இங்ஙனம் அரிச்சந்திரனோடு படத்தகாத பாடெல்

சந்

லாம்பட்டுக் கடைபோகச் சத்தியவிரதத்தை அணுத்துணையுந் தவறாமற்காத்த மாதூர்த்தினம் இவ்விலகில் இவ்வொருத்தியே. ஈற்றில் விசுவாமித்திரருங்கைசலித்து இறந்துகிடந்த புத்திரனை எழுப்பி அரிச்சந்திரனையும் சந்திரமதியையும்மீக்கி அவர்க்கு முன்போல அரசுரிமையுங்கொடுத்து வாழ்த்தி வரங்களுந் கொடுத்துப்போயினார். பல்லாயிரவருஷங்களுக்கு முன்னேயிருந்து விளங்கினவளே யாயினும் அவளுடைய உத்தமோத்தம குணங்களே இன்றுமவன்பெயரை விளக்குவனவாம்.

சந்திரரேகை—ஓர்ப்சரப்பெண்.
சந்திரலோகம்—சுவர்க்கத்திலேயிதர்கள் வசிக்குமிடம்.
சந்திரவக்கிரன்—சந்திரகேது.
சந்திரஹாசன்—தகழிணத்திலே அரிச்சுன்னகாலத்திலேயிருந்தரசியற்றியவோரசன். இவன் பாலியத்திலே தந்தைதாயரையிழந்து வருந்திப் பின்னாலிலே அரசுகொண்டவன். கிருஷ்ணனுக்கும் அரிச்சுன்னுக்கும் நண்பின்ன்.

சந்திரன்—நவக்கிரகத் தொன்று. அத்திரிக்கு அந்ருகையிடத்துப் பிறந்தபுத்திரன். இச்சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள், பிராமணர், ஓஷதிகள், எக்கியங்கள், தபச முதலியவைகளுக்கறிபதி. இச்சந்திரனுக்குத் தக்ஷப்பிரஜாபதி தன் புத்திரிகளாகிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணமுடித்துக்கொடுத்தான். இருபத்தேழில் ரோகிணி பிரியநாயகி. பிருஹஸ்பதிபாரியாகிய தாரையைச் சந்திரன் சோரமாரக்கமாகக் கூடிப் பெற்ற புத்திரன் புதன். இதுபற்றிப் புதன் மதிமகனெனப்படுவன். மற்றொருகாலத்திலே சமுத்திர

சப

ரமதனத்துக்கண் திருப்பாங்கடலிலே இச்சந்திரன் பிறந்தான். தக்ஷன் தன் குமாரிகள் இருபத்தேழுபெயர்களுள் ரோகிணிவிடத்து அதிப் பிரீதியும் மற்றையரிடத்து அற்பபிரீதியும் வைத்தொருமுகம்சந்திரன்மீது கோபமுடையனாகி கூப்பரோகத்தால் வருந்துகவென்று சந்திரனைச்சபித்தான் சந்திராங்கதன்—ஓராசன், சந்திராசாரியர்—இவர் காசுமிரத்திலே ஆயிரத்தெண்ணூற்ற ஐம்பத்தொன்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே அபிமன்னியன் காலத்திலே அவனுடைய சமஸ்தானவியாகரண வித்துவானாய்ப் பதஞ்சலிசெய்த மகாபாஷியத்தை அந்நாட்டில் முதல்முதல் கற்பித்து விளங்கிய சமஸ்கிருத பண்டிதர். பாரதத்திலே கூறப்பட்ட அபிமன்னியனும்வேறு; இவனும்வேறு. சந்திராகவன்—தண்டாசுவன், சந்திராலோகம்—ஓரலங்கார சாஸ்திரம். இது காளிதாசன் செய்தது. சந்தோவிசிதி—வேதத்தில்உகைத முதலிய சந்தோ பேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப்பதாகிய வேதாங்கநூல். சந்தமந்தன்—(பு) நாலாஞ் சமதி புத்திரன்; கிருத்திரந்தை. சந்தி—(1) (கா) அலர்க்கன் புத்திரன்; சந்தன் தந்தை. (2) கிருதுவீன்பாரி; தக்ஷப்பிரசாபதி மகன்; வாலகிலியர் தாய். சந்திரியப்பேசுவரர்—திருச்சேறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். சபஸ்தன்—(இ) முதல் யுவனசுவன் பத்திரன். பிருகதசுவன் தந்தை. இவன் கௌடதேசத்திலே சாபத்தியென்னும் பட்டணம் நிருமித்தவன்.

சப

சபரி } பம்பாநதிதீரத்திலே மதங்
சவரி } காசிரமத்திலிருந்த ராமப
க்தராகிய மதங்கர் சிஷர்.
சபாநலன்—யயாதி பெளத்திரன்.
அணு முத்த புத்திரன்.
சபாநாயகர் } நடேசர்; சிவன் பஞ்
சபாபதி } ச கிருத்தியங்களின்
பொருட்டுக் கொண்டருளிய ஆர
ந்தத்தாண்டவ வடிவம். திருமே
னி பஞ்சகிருத்தியக் குறியுடைய
தென்பதற்கு:
“ஃதாற்றந்ததுயதனிற் ரோயு
ந்தியிமைப்பிற்-சாற்றியவங்கி
யிலேசங்காரம்-ஊற்றமா-பூன்று
மலர்ப்பதத்தே புற்றதிரோதமுத்
தி-நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாமு”
என்னுமுண்மைவிளக்கத்து வெ
ண்பாவே பிரமாணமாம். ஒருகர
த்திலேயுள்ள அக்கினியகல் சங்
காரத்தொழிலைக் குறிக்கும்; மற்றொருகரத்திலேயுள்ள சமருகம்
கிருஷ்டியைக் குறிக்கும்; அபயக
ரத்தியைக்குறிக்கும்; ஊன்றிய
கால் திரோபவத்தைக்குறிக்கும்;
குஞ்சிதபாதம் முத்தியைக்குறிக்
கும். ஏனைய அவயவங்களுயிவ்வா
றே ஒவ்வொரு குறிப்பினவாம்.
ஆகவேமுழுதும் தத்துவசொருப
மாம்.
சபை—சிற்சபை கனகசபையென
இரண்டு. அவை புண்டரீக வீடா
கிய இருதயகமலத்தினது குறிப்
பாகவுள்ள சிதம்பரஸ்தலத்திலே
யுள்ளன.
அச் சிற்சபையிலுள்ள ஐந்து
படிகளும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் குறி
ப்பு. அதிலுள்ள இருபத்தெட்டு
ஸ்தம்பங்களும் இருபத்தெட்டா
கமங்களையும் குறிக்கும். இத்தம்
பத்தளம் பிரமபீடம். தொண்
ணூற்றாறு கவாக்ஷியும் தொண்
ணூற்றாறு தத்துவங்களின் பாவ
னை. இதுவிஷ்ணுபீடம். உருத்திர

சப்

பீடத்துள்ள ஐந்து ஸ்தம்பங்களு
ம் பஞ்சபூதங்களைக் காட்டுவன.
நசுரபீடத்துத் தம்பமாவும் சா
ஸ்திரங்கள் ஆறையும் விளக்கும்.
சதாசிவபீடத்துத் தம்பம் நான்
கும் வேதம் நான்கையுங் குறித்
துகிற்கும். திரை மகாமாயையி
ன் குறிப்பு. தரிசன ஸ்பரிசனவே
நிகைகளிரண்டும் மந்திர ஸ்தான
ங்கள். மகாப்பிரணவம் இரகசிய
மாகவிருக்கின்றது. கைமரங்கள்
அறுபத்துநான்கும் கலைஞானம்
அறுபத்துநான்கையுங்குறிப்பன.
பலகை இருபத்துநான்கும் புல
னங்கள். இருபத்தோராயிரத்த
துதுது தாயிர ஓடுகள் உச்சு
வாச நிச்சுவாசங்கள். ஆணிகள்
எழுபத்திராயிரமும் நரம்புருபம்.
ஒன்பது கலச முடிகளும் நவசத்
திகளினது ரூபம். இனிச் சிவன்
வெளிப்படப் பஞ்சகிருத்தியத்தி
ன்பொருட்டு ஆனந்ததாண்டவஞ்
செய்யும் கனகசபை திருவருள்
வடிவினது. இதனிடத்துள்ள ப
தினெட்டுஸ்தம்பமும் பதினெண்
புராணங்களையும் குறிக்கும். கல
சமுடியொன்பதும் நவ சத்திக
ளைக் குறிக்கும். இச் சபைகளைத்
தேவநிருமாணமென்ப. இவற்றி
ன்விரிவு மகாசைவதந்திரமுதலி
யநூல்களின் காண்க.
சப்தகுலாசலம்—மகேந்திரம், ம
லயம், சையம், சக்திமந்தம், இ
ருக்ஷபர்வதம், விர்தியம், பாரியா
ததிரம்என ஏழுமலைகள். இவ்வா
றன்றிலேயுமவை பாகவுங்கூறுப.
சப்தசமுத்திரம்—உவ்நீர்ச்சமுத்
திரம், நன்னீர்ச்சமுத்திரம், பாற்
சமுத்திரம், தயிர்ச்சமுத்திரம்,
நெய்ச்சமுத்திரம் கருப்பஞ்சாற்
றுச் சமுத்திரம், தேன் சமுத்திர
மென ஏழுமாம்.
சப்தசாரகவதம்—இதுவசிஷ்டா
தியர்செய்த யாகத்திலே சரசுவ

சப்

பிரதி, சம்பிரபை, கனகாகுபி, விசாலே, சரதந்நை, அமோகை, மாலா, சுவேணி, விமலோதகை என்னும் பெயர்களுையுடைய பெண்களாக வடிவங்கொண்டு இருஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் ஏவல் செய்து பேறுபெற்ற புண்ணியக்ஷத்திரம்.

சப்ததீவுகள்—ஜம்பு, பிலக்ஷ, குச, கிரௌஞ்ச, சாக, சான்மல, புஷ்கர தீவுகள். பிரியவிரதன் தன்புத்திரராகிய ஆக்கினீத்தரனுக்குச் ஜம்புத்துவீபத்தையும், மேதாசிதங்குப் பிலக்ஷத்துவீபத்தையும், வபுஷ்மந்தனுக்குச் சான்மலத்துவீபத்தையும், ஜியேந்திஷ்மந்தனுக்குக்குசத்துவீபத்தையும், தியுதிமந்தனுக்குக் கிரௌஞ்சத்துவீபத்தையும், பவியனுக்குச் சாகத்துவீபத்தையும், சவனனுக்குப் புஷ்கரத்துவீபத்தையுங் கொடுத்து முடிசூட்டினான். இவர்களே சுவாயம்புவமனுவந்தரத்திலே அவ்வத் தீவுகளில் முதன்முதலாக புரிந்தவர்கள். ஒவ்வொரு தீவும் ஒவ்வொரு சமுத்திரத்தாற் சூழப்பட்டுள்ளன. இத்தீவுகள் ஏழும் காலாந்தரத்திலே பூர்வரூபம் திரிந்தன.

சப்தலோகம்—பூலோகம், புவரலோகம், சுவர்க்கலோகம், மகரலோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகமென்னுமேழம் மேலுலகங்கள். இவ்வேழுலோகத்துமுள்ள சீவர்கள் தத்தங் கரம்ப்பயனாக அவ்வவ்வுலகத்தையடைவார்கள். பூலோகத்தில் மனுஷரும், புவரலோகத்தில் யக்ஷராக்ஷசகந்தருவ கிந்நரகிம்புருஷர்களும், சுவர்க்கத்திலே தேவர்களுமவசிப்பர். கீழுலகம் ஏழு; அவை, அதல, விதல, சுதல, தராதல, ரசாதல, மகாதல, டாசல மென்பன.

சம

சப்தவிருஷிகள்—மரீசி, அக்ரீசன், புலகன், வசிஷ்டன், அத்திரி, புலஸ்தியன், கிருது என்போர். ஒருசாரார் கசியபன், அத்திரி, பரத்தவாஜன், விசுவாமித்திரன், கௌதமன், ஜமதக்னி, வசிஷ்டன் என்போரையும் சப்தவிருஷிகளென்பர். சப்தவிருஷிகளென்னும்பெயரால் ஒருநகைச திரகணமுமுளது. அக்கணத்தில் அகந்தியர்பெயருமொன்றும்.

சமசோற்பேதம்—ஒரு தீர்த்தம். **சமடன்**—(ரி) இவ்விருஷி தருமராசனோடு தீர்த்தயாத்திரை செய்தவர்.

சமந்தகமணி—சூரியனால்சத்திராசித்துவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மணி.

சமந்தபஞ்சகம்—குருக்ஷேத்திரம். திரேதாத்தவாபாயுக சந்தியிலே பரசுராமர் கர்வங்கொண்ட க்ஷத்திரியரையெல்லாம் கொன்று அவர்கள் இரத்தத்தை ஐந்து தடாகங்களில் நிறைத்து அதனாற்பிதிர்தர்ப்பணஞ்செய்தார். ஆதலின் அவ்விடம் ஆகியில் சமந்தபஞ்சகமெனப்படுவதாயிற்று. அந்தஸ்தானம் பின்னர்க் கௌரவரும் பாண்டவரும் நின்றயுத்தஞ்செய்தமையால் குருக்ஷேத்திரமெனப் பெயர்பெயுவதாயிற்று.

சமணர்—கூபணர். ஜைனர். அருகனை வழிபடுஞ் சமயத்தோர். ஆருகதர். இவர்கள் ஆன்மாவும் உலகமும் அநாதிநித்தியமென்றும், உலகத்துக்குக்காரணராகியவொருடவுளில்லையென்றும், முற்றத்தறந்தஜினனாலே முத்தியென்றும் கூறுபவர்கள். அருகன் சமணருக்கு ஆதி குருமூர்த்தி. மகாவீரன், பார்சுவன் முதலியோர் தீர்த்தங்கரருட் பிரசித்திபெற்றோர். இவருக்கு முன்னிருந்த தீ

சமர

ர்த்தங்கரர் இருபதின் மேற்பட்டோர். மகாவீரர் என்னுஞ் சமணசாரியர் கௌதமபுத்தர் காலத்தவர். பார்சுவர் இரண்டாயிரத்தறுதூறு வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளவர். இவர்களுக்கு முதலான நான்குமூலகுத்திரங்களும் நரப்பத்தைந்து ஆகமங்களுமாம். வழிதூல் கற்பகுத்திரம். அது பத்திரவாணனார் செய்தது.

இச்சமயத்தோர் மைசூர்கூர்ச் சாமுதலிய நாம்களிலுள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரால் இச்சமயம் மிக்கபெருக்கமுற்றிருந்தது.

சமரகோலாகலன்—விக்கிரமகஞ்சகபாண்டியன்மகன்.

சமரன்—(பா) நீபன் சேஷ்ட புத்திரன். இவன் காம்பிளிய தேசத்தரசனானவன். இவனுக்குப் பாரன், சபாரன், சதசுவன் என மூவர் புத்திரர்.

சமனை—சக்திகலை பதினாறுனுள்ளும்.

சமனி—தருமனுக்குச் சிரத்தையிடத்துப் பிறந்த மூத்தமகன். காமனும் ஹர்ஷனும் இவன் தம்பியர். சமபிரீதி இவன் பாரி.

சமிஞ்ஞாதேவி—பிரபாவதி. இவள் சூரியன் பாரி.

சமீகன்—(1) (ரி) சிருங்கிமுனிவர் தந்தை. (2) போஜவமிசத்தோரரசன்.

சமீசி—ஓர்ப்சரப்பெண்.

சமுத்திரன்—சகரன்.

சம்சப்தகர்கள்—திரிகர்த்தா தீசராகிய சசர்மன் தம்பியர். சத்தியரதன் சத்தியசேனன் சத்தியகர்மன் சத்தியவர்மன் முதலியோர்.

சம்சிருதன்—மிதிலை வமிசத் தரசருனொருவன்.

சம்பந்தசரணையர்—கந்தபுராணச் சருக்கமென்னுந் தமிழ்தூலாசி

சம்

சியர். அடைசொல்லினால் வீனாக அலங்கரித்தலினி எவ்வ்ஷயத்தையுஞ் சருக்கி நயம்பெறப்பாடுஞ் சக்தி பெரிதுமுடையவரென்பது கந்தபுராணச்சருக்கத்தால் நன்கு புலப்படும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரு அடித்தொண்டர்களது பரம்பரையிலுள்ளவர். இவர்காலம் ௧14630.

சம்பந்தர்—சீர்காழியிலே பிராமணகுலத்திலே சிவபாத விருதயருக்குப் பகவதியாரிடத்திலே பத்திரராக அவதரித்தவர். மூன்றாண்டு நிரம்பியபோது உமாதேவியாரால் ஞானப்பாலூட்டப் பட்டவர். அன்றுமுதல் வேதத் துணமைப் பொருளையெல்லாம் திருவாய்மலர்ந்தருளும்பொருட்டு, அற்புதமயமாகிய தேவாரங்களைப் பாடத்தொடங்கினவர். அதன்பின்னர் ஒத்தஅத்துப்பாடும்பொருட்டுச் சிவபெருமானது திருமுத்திரையிடப்பட்ட ஒருபொற்றாளங்கையில்வந்திருக்கப்பெற்றவர். சர்வசால்திரங்கனையும் ஒதாதுணர்ந்தவர். ஸ்தலங்கள் தோறுஞ் சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்யும்பொருட்டு ஏறுதற்கு முத்துச்சிவிகை பெற்றவர். பாம்புகடித்திறந்த பூம்பாவையென்னும் பெண்ணினதுளும்பை முன்போலப் பெண்ணுக்கியது முதலிய அநேக அற்புதங்களைச் செய்தவர். கூன்பாண்டியனது கொடிய சரத்தீர்த்து அதுவாயிலாகச் சமணர் தொடுத்த சமயவாதப்போரில்வென்று சமணசமயத்தைவேறுத்து அப்பாண்டியனைச் சைவசமயப் பிரவேசஞ்செய்வித்தவர். இவ்வரும்பெருஞ் செயல்களையெல்லாம் பதினாறுநூற்றம்புமுன்னசெய்த தமிழ்நாட்டுக்கு உலககுருவாயினவர். பதினாறுண்டளவில், தந்தையாருவென்கோளுக்கினங்கி மண

சம்

ம்புகுந்து, மணக்கோலத்தோடு திருப்பெருமணமென்னுஞ் சிவாலயத்திற் புகுந்து சிவசோதியிற் கலந்தவர். மணத்திற்காக அங்கே சென்றிருந்தார் யாவரும் அவருடன் சென்று அவர்பெற்ற பெரும் பேறே பெற்றார்கள்.

சம்பந்தருடைய பாடல்கள் பொருளால் மாதிரிமன்று, சந்தத்தாலும் யாப்பாலும் அற்புதமானவை. தற்காலத்துள்ள யாப்பிலக்கண நூல்களுக்கு அவருடைய பாடல்களுட் சில அத்திமான்வையென்பது நுண்மையாய் நோக்குமிடத்துப் புலனாகும். சிற்சில பாடல்களுக்கு உண்மைப் பொருள் காண வல்லாரு மிந்நாளில் இவர்.

சம்பந்தரைச் சுப்பிரமணியக் கடவுளது அமிசாவதாரமெனக் கொள்வாருமுளர். அவர் இவ்வுலகில் ஞான விளக்கமின்றியிருந்த காலம் மூன்றுவருஷம். நான்காம் வயசுமுதற் பதினாறுண்டில் பூரணமாகுங்காலம் ஒப்புயர்வில்லாச் சிவஞானச் செல்வராகவே விளங்கினவர். அற்புதங்களினாலே சைவசமய ஸ்தாபனஞ் செய்தருளினமையினால் அவர் சைவசமயாசாரியருளொருவராயினார்.

இனி அவர் இருந்தகாலத்தைப் பலரும் பலவாறுகக் கூறுவர். இன்னகாலமென நிச்சயிப்பது எளிதன்று. ஆயினும் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள சில விஷயங்களைக்கொண்டும் அவர்காலத்தில் அவருடைய திருக்கூட்டத்தவருளொருவராய் விளங்கிய திருநாவுக்கரசுநாயனாரருளிச்செய்த தேவாரத்திலே கூறப்பட்ட சில ஏதுக்களைக்கொண்டும் பிறதூற்பிரமாணங்கொண்டும் நன்கு நிச்சயிக்கப்படும்.

சம்

சம்பந்தர் தேவாரத்திலே, வேயுறுதோழிப் பதிகத்திலே யுள்ள “என்பொடு கொம்பொடாமை” என்னும் பாசுரத்திலே வரும் “ஒன்பதொடொன்றொடேழு பதினெட்டொடாறு முடனாயநாட்களவைதாம்” என்பதன்பொருளை நிச்சயிப்பதனால் அவருடைய காலநிச்சயத்துக்கு ஓர்திப் பிரபல ஏதுபெறப்படும். சோதிட நூலிலே கூறப்பட்ட பிரயாணத்துக்கு ஆகாத நகூத்திரங்கள் பன்னிரண்டுமே இப்பாசுரத்திலே சுட்டப்பட்டன. அவை திருவாதிரை, பரணி, கார்த்திகை, ஆயிலியம், பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி, கேட்டை, விசாகம், சுவாதி, சித்திரை, மகம் என்னும் பன்னிரண்டுமாம். சம்பந்தர் காலத்திலே முதலாகக்கொண்டு எண்ணப்பட்ட நகூத்திரம் கார்த்திகை. அயன்சலனத்தினாலே தொளாயிரத்து என்பதெட்டு வருஷமும் நான்கு மாசுமுமாகிய காலவட்டந்தோறும் ஒவ்வொரு நகூத்திரம் தருவம்பெறும். அஃதாவது, நகூத்திர தருவகாலம் தொளாயிரத்து என்பதெட்டு வருஷமும் நான்கு மாசுமுமாம் என்க. இங்ஙனம் தருவம்பெறும் நகூத்திரமே அத் தொளாயிரத்து என்பதெட்டு வருஷகாலத்துக்கும் முதல் நகூத்திரமாகக்கொள்ளப்படும். சம்பந்தர்காலத்திலே தருவம்பெற்று நின்ற நகூத்திரம்கார்த்திகை. கார்த்திகை முதற்கொண்டு ஒன்பதாம் நகூத்திரம் பூரம். ஒன்று = கார்த்திகை. ஒன்றொடேழு = எட்டாம் நகூத்திரம் = மகம். ஏழு = எழாம் நகூத்திரம் ஆயிலியம். பதினெட்டு = பதினெட்டாம் நகூத்திரம் பூராடம். பதினெட்டொடாறு = பதினெட்டாம் நகூத்திரமுதல் ஆறாம் நகூத்திரம் பூர

சம்

ட்டாதி. உடனாய நாள்கள் = இவையோடு மன்றைய ஆறாம் என்றவாறு. அதற்கு, இப்போது தருவம்பெற்றிருக்கும் நகூத்திரம் உத்தரட்டாதி. கார்த்திகைக்கும் உத்தரட்டாதிக்கு மிடையேயுள்ள பரணி அச்சுவினி ரேவதி என்னும் மூன்றாம் கடக்கப்பட்டன. ஒரு நகூத்திரத்துக்குத் தொளாயிரத்து என்பதெட்டு வருஷமாக மூன்றுக்குஞ்சென்றவருஷத்தொகை இரண்டாயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்துநாலு. சம்பந்தர்காலத்திலே கார்த்திகையிலே சென்றன போக எஞ்சினின்ற வருஷங்கள் ஐஞ்ஞாறுக்கு. இப்போது உத்தரட்டாதியிற் சென்றவருஷம் ஐஞ்ஞாறுக்கு மேலாயின. ஆகவே சம்பந்தர்காலம் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதாக நிச்சயிக்கப்படும்.

திருநாவுக்கரசர் சம்பந்தருக்கு உத்தமநட்பினராய் விளங்கினவரென்பது பெரியபுராணமும் தேவாரமுங் கூறுமாற்றால் வெளிப்படல். இருவரும் தத்தம் தேவாரத்திலே அர்ச்சுனனுக்குச் சிவன் புரிந்த திருவருட்டிறத்தை இடையிடையே எழுத்துத் துதித்துப் போவது, அவர்கள் காலத்துக்கு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே விளங்கிய அர்ச்சுனனுக்குச் சிவன் வேடவடிவங்கொண்ட டெழுந்தருளிச்சென்று அருள்புரிந்த பேரற்புத நிகழ்ச்சியை உலகம் கண்ணபரம்பரையாக மறக்காமல் எழுத்துப்பாராட்டிவந்த சமீபகாலமேயாதல்பற்றியாம். பாரதயுத்த முடிந்த காலம் கலியுகாரம்பம். கலியுகத்திலிப்போது சென்றது, 1000 வருஷம். பாண்டவர்க்குத் துணையாயிருந்து போர்செய்த சோழனுக்குப் பின் முடிசூடியவன் நாகலோகஞ்சென்றசோழன்.

சம்

அவனுக்குப் பின் முடிசூடியரசு புரிந்தவர் கோச்செங்கட் சோழரென்பது, கலங்கத்துப்பரணி இராசபாரம்பரியத்துப் பதினேழாம் பதினெட்டாண்டு செய்யுள்களாற் பெறப்படும். கோச்செங்கட் சோழருடைய பெருமைகளைச் சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் தத்தமது தேவாரத்திலே எடுத்துக் கூறலால் இருவருக்கும் அச்சோழர் சமீபகாலத்தவரென்பது நன்கு துணியப்படும்.

இரண்டாயிரத்தெண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன்னே விளங்கிய சங்கராசாரியர் தாம் செய்த செளந்தரியலகரியிலே சம்பந்தரை எழுத்துத் துதித்தலாலே சம்பந்தர் அவருக்கு முன்னுள்ளவரென்பது பிரத்தியகூடம். இதுவும் அவர் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளவரென்பதற்கே ராதாரமாகும்.

சந்துசேனன், இந்துசேனன், தருமசேனன், கந்துசேனன், கனகசேனன் முதலியோர் சம்பந்தர்காலத்து விளங்கிய சமணசாரியர்கள் என்பது அவருடைய தேவாரத்தாற் பெறப்படும். அவர்கள் பெயர்கள் இரண்டாயிரத்தை ஞ்ஞாறு வருஷங்களுக்குட்பட்ட சமணசரித்திரங்களிலே கேட்கப் படாமையின் அவ்வாசாரியர்கள் முற்பத்தகாலங்களேயாதல் வேண்டும். ஆகவே சம்பந்தரும் முற்பட்டவரேயாதல்வேண்டும்.

திருமங்கையாழ்வார் தாம் பாடியருளிய பெரிய திருமொழியிலே கோச்செங்கட் சோழரைப் புகழ்ந்துகூறுதலாலும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்திலே திருமங்கையாழ்வார் கலியுகம் நானூற்றாபதின் மேலதாகிய தன்மதிவருஷத்துக் கார்த்திகைமாதத்திலே திருவவதாரஞ்செய்தாரெனக் கூறப்படுதலாலும், திருஞானசம்பந்தரை

சம்

அவ்வாழ்வார் கண்டபோது,
‘வருங்கருவருங்கனிசிதநிச்செ
ந்தேன்பொங்கி மங்குகரயிற் கு
ளக்கரயின் மதகிலோடப்

பெருக்கெடுத்து வண்டோலஞ்
செய்யுங்காழிப் பிள்ளையார்சம்ப
ந்தப்பெருமான்சேனீர்

அருட்குலவுமயிலேனிலனலா
ல்வெந்த வங்கத்தைப்பூம்பாவை
யாக்கினோமென்

நிருக்குமதுசுவன் றுநிலவால்
வெந்த விவனையுமோர்பெண்ணைக்
கலியல்புதானே”

என்னும் பாடலைச் சொற்றனரெ
னறொரு கர்ணபரம்பரைக் கதை
யுண்மையாலும், திருஞானசம்ப
ந்தரைப்போலவேதிரும்ங்கையா
ழ்வாரும் சமணசமயகண்டனஞ்
செய்து வைதீகசமயஸ்தாபனஞ்
செய்யத் திருவவதாரஞ்செய்தா
ரெனக் கூறப்படுதலாலும், திரு
மொழியிலே கூறப்படும் பல்லவ
ன்முதலிய அரசர்கள் தேவாரத்
திலுங் கூறப்படுதலாலும், இருவ
ருமேககாலத்தவர்க ளென்பதற்
கையமில்லை. இதனாலும், திருஞா
னசம்பந்தர் நாலாயிரம்வருஷங்
களுக்கு முன்னுள்ளவரென்பது
நன்கு நாட்டப்பட்டதாயிற்று.

இனித்திருஞானசம்பந்தராலே
சுரநோய் தீர்த்தருளப்பட்ட கூ
ன்பாண்டியன்காலத்தை நிச்சயி
ப்பாம். கூன்பாண்டியன் மு—த்
திருமாறனெனவும்படுவன். அவ
ன் இடைச்சங்கத்திதுதியிலும் க
டைச்சங்கத்துத் தொடக்கத்திலு
மிருந்தவென்பது “வடுவனாகா
ட்சிநடுவட்சங்கத்து
... வெண்டேர்ச்செழியன் முத
லா விறல்கெழு, திண்டேர்க்கொ
ற்ற முடத்திருமாறன்” எனவும்,
“பருங்கடைச்சங்க மிருந்தோர்
யாரெனில் இடர்
ப்படாதிவர்களைச் சங்கமிரீஇயினா
ர், முடத்திருமாறன் முதலாவக்

சம்

கிரப்-பெருவழுதியீரப் பிறங்கு
பாண்டியர்கள்” எனவும் வரும
ஆன்றோரசிரியப்பாக் கூற்றும்
பெறப்படும். கூன்பாண்டியன்மு
தல் உக்கிரப்பெருவழுதியீரகச்
சென்றகாலம், “என்னுன்கேள்
வியரிருந்ததாயிரத்துத்- தொளா
யிரத்தைம்பது வருடமென்ப”
என மேலே கூறப்பட்ட ஆசிரிய
ப்பாவினுள்ளேவருவதனால் ஆயி
ரத்துத் தொளாயிரத் தைம்பது
வருஷங்களைன்பது வெளிப்ப
டை. உக்கிரப்பெருவழுதி முதல
துஷக்கரால்வெல்லப்பட்ட பரா
க்கிரமபாண்டியனீராக நார்பத்
தநான்குபாண்டியர் வழிவழிய
ரசுபுரிந்தனர். ஒருபாண்டியனுக்
கு முப்பதுவருஷமாகக்கொள்ளி
ன, நார்பத்தநால்க்கும் ஆயி
ரத்து முந்தாற்றிருபதுவருஷமா
கும். பராக்கிரம பாண்டியனைத்
துஷக்கர்வென்று அரசுக்கக்கொ
ண்டது இற்றைக்கு என்னுதுவ
ருஷங்களுக்குமுன்னரென்பதுஇ
நதயசரித்திரத்தாலினிது விளங்
கும். இம் மூன்றுதொகையும் நா
லாயிரத்தெழுபதாகும். ஆகவே
கூன்பாண்டியன்காலம் நாலாயி
ரம்வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ள
தென்பது நன்றாகத் துணியப்
படும்.

இனித்திருஞானசம்பந்தமுந்
தநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தரு
ளிய தேவாரப் பாக்களினது இ
யல்பாலும் அவருடைய காலத்
தை நிச்சயிப்பாம்.

இக்காலத்தில் இயற்றியுள்ள
ன்றுமே வழங்குவருகின்றது. இ
ரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமு
ன்னேயுள்ள கடைச்சங்ககாலத்
திலே இயல் இசை நாடகமென்
னு முத்தமிழும் வழங்கிவந்தன
வென்பது கடைச்சங்கத்து நூல்
களால் நிச்சயிக்கப்படும். ஆயினு
ம், இடைச்சங்ககாலத்தில் வழங்

சம்

கிவந்த அத்தனையாகக் கடைச்ச
ங்ககாலத்தில் இசைத்தமிழ்வழங்
கியதன்று. இற்றைக்கு ஆயிரத்து
முந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன்
னிருந்த சிலப்பதிகாரவுரையாசி
ரியரும் தம்முடைய காலத்துக்கு
முன்னே இசைநூலும் நாடகநூ
லும் அழிந்தொழிந்தனவென்பர்

இசைத்தமிழிலக்கணநூல்களு
ம் இலக்கியங்களுந் இடைச்சங்க
காலத்திலேயேமலர்ந்துகிடந்தன.
அவ்விடைச்சங்கத்து இயற்றமிழ்
நூல்களுள்ளே தொல்காப்பியம்
ஒன்றுமே இன்றுவரையுந்நின்று
நிலவுகின்றது. மற்றை இயற்றமி
ழ் இசைத்தமிழ்நூல்களெல்லாம்,
சில கடைச்சங்ககாலத்திலும், ப
ல அதற்குமுன்னுமாக அழிந்தொ
ழிந்தன.

திருஞானசம்பந்தர் செய்தரு
ளிய தேவாரங்களுள்ளே சிலபா
க்கள் இயற்றமிழ்யாப்பின்வெறு
படுவன. அவற்றுட் சிலவற்றை
இயற்றமிழ்யாப்பிலே அடக்குவ
துகூடுமாயினும், யாழ்முரி முத
லிய சிலவற்றை அடக்குதல் கூ
டாது. இலக்கண வரம்பு கடந்த
னவோவெனில் அன்னவுமன்று.
பின்னர் அவைகளுக்கு இலக்கண
நூல் யாதெனில் அவை இசையி
லக்கணநூலமைதியுடையனவெ
னக் கொள்ளல்வேண்டும். அவை
தேவபாணியாகவோபெனில் அ
வை தேவபாணிக்கினமாவதன்றி
அதுவாகா. தேவபாணி இயற்ற
மிழுக்குரியது. தேவாரம் இசை
த்தமிழுக்குரியது என்பது சிலப்
பதிகாரத்துக் கடலாகுகாதையு
ரையிலே “இசைத்தமிழின் வரு
ங்கால்முகநிலை கொச்சகம் முரி
யென்ப” என வருவதனாலும் பிற
வற்றாலும் பெறப்படும்.

தேவபாணியைப் பண்ணிசை
யறியாதாருமோதுவர். தேவார
த்தைப்பண்ணிசையறியாதாரோ

சம்

தல்கூடாது. ஆதலின் தேவாரம்
இசை நுணுக்க முதலிய விசைத்
தமிழிலக்கணத்துக் கைய்யப்பர
டியருளப்பட்டதாம்.

இனி, அத்தேவாரம் எக்காலத்
தற் செய்யப்பட்டதென நிதானி
ப்பாம். கடைச்சங்கத்தார் தமிழ்
மாராய்ந்தது அகத்தியமும் தொ
ல்காப்பியமும் கொண்டேயாம்.
இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ந்
தது அகத்தியம் தொல்காப்பிய
ம் மாபுராணம் பூதபுராணம் இ
சைநுணுக்கமெனனும் நூல்களை
க்கொண்டேயாம். இவ்வுண்மை
இறையனாராகப்பொருளுரையா
லும், மேலே சுட்டிய ஆசிரியப்
பாவினுள்ளே, “அந்நாளிலக்கண
மகத்தியமதனெடு பின்னாட்செ
ய்தபிறங்கு தொல்காப்பியம் ...

... .. என வருவதனாலும், வல்
லிதினுணர்ந்த நல்லிசை நுணுக்க
மும்” என வருவதனாலும் நன்கு
வளங்கும்.

ஆகவே, இசைத்தமிழிலக்கண
ம் கடைச்சங்கத்தார்க்குக் கருவி
நூலாகவிருந்ததில்லையென்பதும்
இடைச்சங்கத்தார்க்கே இசைநு
ணுக்கமுதலிய இசைத்தமிழிலக்
கணநூல்கள் சருவியாக ல்ருந்த
னவென்பதும் நிச்சயமாயின. இ
டைச்சங்கத்திதுதியிலும் கடைச்
சங்கத்துத் தொடக்கத்திலுமிருந்
த கூன்பாண்டியன் காலத்தைக்
கூறவே, இடைச்சங்க மொழிந்த்
காலமும் இசைத்தமிழிலக்கணம்
ஆட்சியிலிருந்தொழிந்தகாலமும்
தாமேபெறப்படும். கூன்பாண்டி
யன் காலம் நாலாயிரம் வருஷ
ங்களுக்கு முன்னுள்ளதென்பது
மேலே காட்டினும். ஆதலின் அ
த்தேவாரம் செய்தருளப்பட்ட
காலமும் அதுவேயாமென்பது ந
ன்றாகத் துணியப்படும். இதனாலு
ம் திருஞானசம்பந்தர்காலம் நா
லாயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்னு

சம்

ள்ளதென்பது நிச்சந்தேகமாம்.

இனி, சாக்கியர், புத்தர் என்னும் நாமங்கள் கபிலவஸ்துவிலேயே பிறந்த புத்தருடைய காலமாகிய இரண்டாயிரத்தொன்று வருஷங்களுக்குட்பட்டனவேயாகவும், நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட சம்பந்தருடைய தேவாரத்திலே எவ்வாறு வந்தனவோவெனில், கௌதமர் ஆதிநாளிலே புத்தர் என்னும் பெயரோடு நாஸ்திக மதத்தைப் போதித்தாரென்றும், விஷ்ணு சினனுக்குப் புத்திரராகக் கலியுகாரம்பத்திலேயே யவதரித்துப் புத்தர் என்னும் பெயர்பூண்டுவைதிகமதவிரோதமான ஒரு மதத்தை யுலகிற் பரவச்செய்வாரென்றும் முறையே ஸ்காந்தத்திலும் பாகவதத்திலும் கூறப்படுதலால், அப்பெயர்கள் கபிலவஸ்துவிலேயே பிறந்தபுத்தரைச் சுட்டியவையல்லவென்க. அவை முன்னுள்ள புத்தசமயிகளைச் சுட்டியனவேயாம்.

கபிலவஸ்துவிலே பிறந்த புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும், சாக்கியபுத்தரென்றும் அடைகொடுத்து வழங்கப்படுவது கௌதம கோத்திரத்திலே சாக்கியர்குடியிலே பிறந்தமைப்பற்றியேயாம். அப்பெயர்வழக்குகள் தாமே முன்னும் புத்தர்களிருந்தார்களென்பதை நன்குவிளக்கும். இதனாலும் முன்னும் பௌத்தமதம் காலந்தோறும் தோன்றி யழிந்ததென்பது இனிதுபெறப்படும்.

இன்னும், தற்கால புத்த சமயிகளும் தமது புத்தர் முன்னும் பன்முறைகளிலே அவதாரம்பண்ணிப் பௌத்தமதத்தைப் போதித்தாரெனக் கூறுவார்கள். தேவாரத்திலே கௌதமபுத்தர் சாக்கியபுத்தர் என்னும் நாமங்கள் வருதலினிதி, வாளா சாக்கியர், பு

சம்

த்தரென்றே வருதலாலும், சாக்கியபுத்தராமங்கள் பிந்திய புத்தராக கோத்திரத்தலைவர்க்கேயுரியனவாதலாலும், அத்தலைவர்காலம் கலியுகாரம்பமே யாதலாலும், சம்பந்தர்காலம் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுற்பட்டதேயாம்.

இன்னோரென்ன பிரபலநியாயங்கள் பலவுளவாகவும், சிலாசாசனங்கொண்டு சிலராத் செய்யப்பட்டகாலநிச்சயம் சிறிதும் அங்கீகார யோக்கியமுடையதன்று. சேரசோழ பாண்டியர்களுடைய பெயர்கள் அவ்வப்பரம்பரையிலுள்ளார் பலர்க்குரியனவாய் வருதலின், ஒருகாலத்திலே ஓரசனாலே செய்யப்பட்ட சாசனத்தைக் கொண்டு, அவனுக்குமுன்னே அப்பெயரால் விளங்கிய அரசர் பிறரில்லையெனத் துணிந்து அச்சாசனகாலத்துக்கு முன்னே நிகழ்ந்த சம்பவங்களை அச்சாசனகாலத்திலொட்டிக்காலநிச்சயம்பண்ணுதல் சிறிதும் பொருத்தமுடையதன்று.

சம்பரன்—இவன் கிருஷ்ணனுக்கு ருக்குமணியிடத்துப் பிரத்தியுமனன் பிறந்தவுடனே அச்சிசுவைத் திருடிப்போய்ச் சமுத்திரத்திலிட்டவன். இட்டவுடனே அச்சிசுவை ஒரு மகரமெடுத்து விழுங்கியது. அம்மகரம் சிலதினத்திலொருவலைஞன் கையிலகப்பட்டது. அம்மகரத்தை வலைஞன் கொண்டுபோய்ச் சம்பரனிடம் கொடுக்க அவனைதேயுறுத்தன்மனைவி மாயாவதியிடங்கொடுத்தான். அவள் அதனைக்கறிசெய்யுமாறு வகிர்ந்தபோது அதிருபமுடைய ஒரு சிசு அதனுள்ளேயிருப்பக்கண்டு எடுத்து வளர்த்தான். வளர்த்தபின்னர்ச் சம்பரன்தான் தன்னைக்கடல்விட்டவனெனவுணர்ந்து அவனைக்கொள்

சம்

துமாயாவதியோடு தந்தைவீடு சேர்ந்தான். பிரத்தியுமனன் மன்மத அம்சமாதலின் மன்மதனுக்குவிவனுக்கும் சம்பராரியெனனுமபெயருண்டாவதாயிற்று.

சம்பலாசுவன்—பரிசுணசுவன்.

சம்பன்—(1) அரிதன் புத்திரன். சுதேவன் தந்தை. (2) புருதுலாசுதன் புத்திரன். இவன் பம்பாநகரத்தை நிருயித்தவன்.

சம்பாதி—அதூரன் மூத்த மகன். இவன் தாய் சியேனி. இவன் தம்பி ஜாயு. சுபார்கவன் இவன் மகன். சம்பாதி ஜாயுக்களிருவரும் பகிழ்நூடாய்ப்பிறந்து சூரியமண்டலம்வரையும் பறந்து இறகுநிர்த்தவிழ்ந்து, பின்னர்ச் சம்பாதி கடலோரத்திலும் சடாயு தண்டகாரணியத்திலும் மிருக்கும் போது, ராவணன் தையைக்கொண்டுபோகக்கண்ட சடாயு ராவணனைத் தடுத்தபுர்புரிந்துயிர்துறக்கச் சம்பாதி சிதையிருக்குமிடத்தை அதுமானுக்குணர்த்தி இமயஞ் சேர்ந்தான். (2) (ரா) மாலிபுத்திரன். விபிஷணன் மந்திரி.

சம்பாநகரம் } அங்கதேசத் தரச
சம்பை } ஐகிய சம்பனாந்நிருமிக்கப்பட்ட அங்கதேச ராஜதானி.

சம்பிரீதி—சமன்பாரி.

சம்பு-(1) சிவன். (2) தருவன் மனைவி. சம்புகேசுவரர்—திருஜனைக்காலிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமியெயர்.

சம்புதி(I) சுமனசன். (2) திருதன்வன்.

சம்மியன்—யாகத்திலே முதல் அவிப்பாகத்துக்குரியவனாகிய அக்ஷி. இவன் பிருகஸ்பதி புத்திரன். இவன் பாரி சத்தியை.

சம்

சம்மயனி—யமன் ராஜதானி.

சம்யாதி—(1) நகுஷன் புத்திரன்.

யயாதி தம்பி. (2) (பு) சரியாதி.

சம்வருணன்—(1) அஜமீடன் புத்திரருளொருவன். இவன் சூரியன் மகளாகிய தபதியை மணம்புரிந்தருகுவப்பெற்றவன். (2) (பு) இருகூன் புத்திரன்.

சம்வர்த்தன்—அங்கிரசன் புத்திரன். பிருகஸ்பதி தம்பி. உத்ததியெனவழப்பெயர்.

சம்ஹநாசுவன்—பரிசுணசுவன்.

சம்ஹராதி—(ரா) சுமாலிபுத்திரன்.

சம்ஹலாதன்—(தி) பிரஹலாதன் தம்பி.

சம்ஸ்கிருதம்—சுத்திபண்ணப்பட்ட

பூரணபாஷை என்பது தாற்புரியம். தேவ பாஷை, வடமொழி, ஆரியம், ஆதி பாஷை, கீர்வாணம், என்பன பரியாயப்பெயர்கள். சம்ஸ்கிருதம் ஆரியரது ஆதிபாஷை. அது இன்னகாலத்திலே தோன்றியதென்றும், இத்தனையுக்களாக வழங்கப்பட்டுவருவதென்றும் துணிதற்கறிவு மறுஷ்டிடத்திலலை. பூர்வகாலவெல்லைகூறவேண்டுமாயின் உலகந்தோன்றியநாட்டோன்றியதெனலே அதற்குபாயமாம். அஃது ஆதிபிலே இச்சம்புத்திவு முழுதுக்கும் பாஷையாகவிருந்ததென்பது, அதனித்தேயுள்ள தேசங்கடோறு மிந்நான் வழங்கும் பாஷைகளிலே சம்ஸ்கிருதச் சொற்கள் விரவிக் கிடத்தலால் அதுமிக்கப்படும். காலாந்தரத்திலே அஃது உத்தரத்திலே இமயமும், தகதினைத்திலேவிந்ததும், கிழக்கே கடலும், மேற்கே கடலோடுமிலேச் சநாடுமெல்லையாகவுடைய ஆரியதேசத்திலே வழங்கிய பாஷையாயிற்று. பிந்திய காலாந்தரத்

சம்

திலே பிராகிருதங்களே அத்தேச பாவைகளாக அஃது அருகுவதாயிற்று. அருகியும் அதுவே தூற்பாவையாகி அன்றுமுதலின்னுதாறும் நின்றுநிலவிவருகின்றது. அது தூற்பாவையாயினமை பற்றியே அதற்குக் கிரந்தமென்னும் பெயருமொன் றுண்டாவதாயிற்று. சகல வேத புராணேதிகாச சாஸ்திரங்களெல்லாம் அப் பாவையிலேயேயுள்ளன.

சம்ஸ்கிருதபாவைக்கு முதல் இலக்கணம் வகுத்தருளியவர் சிவபெருமான். அது மகேசுர சூத்திரமெனப்படும். அம் முதலான ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கப்பதிபகவான் "சத்தபாராயணம்" என்னுமிலக்கணத்தைச் செய்தார். அதனைக்கொண்டு இந்திரன் "ஐந்திரம்" என்னு மிலக்கணத்தைச் செய்தான். அவற்றை யெல்லாங்கொண்டு காச்சியபம் காலவம் கார்க்கியமுதலிய வியாகரணங்கள் இருவிகளாற் செய்யப்பட்டன. அதன்பின்னர் பாணினி முனிவர் மகேசுர சூத்திரம் பதினான்கையுங் கொண்டு "பாணினியம்" என்னும் வியாகரணத்தைச் செய்தருளினர். அதுபோலும் பூரணமும் துட்பமுமமைந்த வியாகரணம் உலகத்தலே மற்றெப்பாவைக்குமில்லை. (இக்கருத்து ஜோப்பியப்பண்டிதர்க்குமுடன்பாடேயாம்.)

தம்மைச்சூழ்ந்துகின்ற இருவிகளாக அவரவர்கள் பக்குவத்துக்கேற்பப் பொருளைக்கிரகித்துக்கொள்ளுமாறு சிவபிரான் தமது தமருகத்தைப் பதினான்குமுறையடித்தனர். அப்பதினான்குமுறையிலுமெழுந்தவொல்கள் பதினான்கு சூத்திரங்களாயின. வியாகரணம் நாடிய விருவிகள் அச்சூத்திரங்களை வியாகரணமூல

சம்

மாகக்கொண்டார்கள். தத்துவப் பொருளைநாடினோர் தத்துவங்களாகக்கொண்டார்கள். அச் சூத்திரங்களுக்குத் தத்துவ முகமாக வியாக்கியானஞ்செய்தவர் உபமன்னியமுனிவர். அதுநிற்க, "அ இ உண்" என்பது முதற்சூத்திரம். அதிலே ணகாரம் அதுபந்தம். மற்றையமூன்றும் அக்ஷரங்கள். இப்படியே மற்றைய சூத்திரங்களுமொவ்வொருபுறந்த முடையன. தமருகமென்பது ஒலியினது புருஷருபமும் சக்திருபமும் கூடியவடிவு. ஒலியினது புருஷருபம் சூக்ஷமப் பிரணவருபமாகிய விநது. அதன் சக்திருபம் ஸ்தூலப் பிரணவருபமாகிய நாதம். புருஷருபம் சலிக்கச் சக்திருபமொல்க்கும். தமருகம் ஒருபக்கம் புருஷவடிவு; மற்றது சக்திவடிவு. சக்திவடிவப்பக்கம் கயிற்றுப்பக்கம், மனுஷருடைய கண்டமும், செவியும் உள்ளும்புறமும் தமருகத்தினதுவடிவெயுடையன. சத்தசாஸ்திரத்தினது துட்பங்களெல்லாம் நன்குணர்ந்தார்க்கு இது பேர்புதருபகமாயிருக்கும். சர்வபூதங்களுக்கும் ஆதாரமாயும் பரையிடத்திலேதோன்றுவதாயும் எல்லா எழுத்துக்குங் காரணமாயிருத்தலின் அகரம் அத்துடியினிடத்து முதற்சூத்திரம் முதலாயிற்று. இவற்றின் விரிவெல்லாம் மகேசுவர சூத்திரமென்பதனுட் காண்க.

சம்ஸ்கிருதபாவையிலுள்ள அதிப்புராதனதூல் வேதம். அஃது இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்குபாற்படும். வேதம் அராதியென்பாரும் ஆதியென்பாருமாக ஆசிரியர் இருதிறப்படுவர். ஒருவர் பொருளையும் மற்றவர் தூதியும் நோக்கி அங்ஙனங் கூறுபவாதலின் இருவர் கருத்

சம்

தம் தம்முண் மாறுகொண்டனவல்ல. வேதபாவையினது கதியும் மற்றைய சம்ஸ்கிருதபாவையினது கதியும் வேறுபடுதலின் சம்ஸ்கிருதபாவை, வைதிகபாவையெனவும் லௌகிகபாவையெனவும் இருபாற்படும். பாணினியம் இருபாவைக்கும் இலக்கணமாம். பாணினியம் அவ்ஷடாத்தியாயி என்பன பொருபொருட்கிளவி. சம்ஸ்கிருதபாவையையுற்றுநோக்குமிடத்து அஃது ஒரு தொகைப்பட்ட தாதுக்களாகியபாவையென்பது வெளிப்படையாம். ஒரு தாது எண்ணிறந்த பதங்களுக்கு மூலமாகும். தாதுக்களினது பொருளுணர்ச்சி யிருக்குமாயின் எப்பதங்களுக்கும் பொருள் எளிதிலே புலப்படும். முற்றறிவடையோர், உலகத்திலேயுள்ளபொருளெல்லாம் குணப்பண்பும் தொழிற்பண்புமென விருவகைச்சிறப்பியல்புடையனவாதலின் குணங்களையும் தொழில்களையுணர்ந்தற்குப் போதிய குறியீட்டுச்சொற்களை யாக்கிக்கொள்ளுமிடத்துப் பொருளெல்லாவற்றையுமிக வெளிதிலே பெயரிட்டு வழங்குதல்கூடுமென்பது கருதியே சொற்களுக்கு வித்தாகிய தாதுக்களை வகுத்துவைத்துப்போயினர். எப்பாவைக்கும் சொற்பஞ்சமூண்டு. சம்ஸ்கிருதபாவைக்கோ உலவாக்கியாகிய தாதுக்களிருத்தலால் எஞ்ஞான்றும் சொற்பஞ்சமவருவதில்லை. அதுமற்றைய பாவைகளுக்கெல்லாம் சொல்வதுவியும் பொருளுதவியும் புரிந்துவருதலினால் இரணீலர்கீற்றுவுக்கும் வந்தருத செல்வப்பிரிவுவை நிகர்த்து நிற்பதொரு பாஷாநிலகமாம்.

முன்னர்க்காலத்திலே ஒருவராலுங் கருதப்படாத பொருவிஷயத்தின்மேலொருதூல் செய்தே

சம்

னெனக் கூறி ஒரு மகா பண்டிதன் எக்காலத்திலும் வெளிவராவகை மாந்தர் மனதுக்குக் கோசாமாகத்தக்கவிஷயங்கள் ஒன்றுந்தவருமல்லாமெடுத்து வியவகரித்து தூல்களிலே அமைக்கப்பட்டனவென்றால் சம்ஸ்கிருதபாவையிலே இல்லாததாலென்று கூறற்கு யாதொன்றுங்காண்கிலம். சம்ஸ்கிருதபாவையைய வளர்த்தவர்கள் பூர்வத்திலே மகாவிருஷிகளும், மத்தியகாலத்திலே அரசரும் இருஷிகளும், பின்னர்நாளிலே அரசரும் பண்டிதருமாவர்.

சம்ஸ்கிருதபாவையிலுள்ள வித்தைகள் வேதம், வேதாங்கம், மீமாஞ்சை, தர்மசாஸ்திரம், புராணம், தருக்கம் என்பனவற்றுள் ஒருவாறடங்குமாயினும், வேதபாஷியம், வியாக்கியானம், பிராமமணம், மந்திரம், ஆரணியகம், உபநிஷதம், சிணை, வியாகரணம், சந்தசு, நிருத்தம், சோதிஷம், கற்பம், பிரயோகம், பூர்வ மீமாஞ்சை, வேதார்த்தம், அத்துவைத வேதார்த்தம், விசிஷ்டாத்துவைத வேதார்த்தம், சைவ வேதார்த்தம், காணபத்தியம், சாக்தம், பௌத்தம், ஜைனம், சாங்கியம், யோகம், தருக்கம், ஸ்மிருதி, ஆசாரம், கால நிர்ணயம், தானம், பிரயோகம், பிராயச்சித்தம், வியவகாரம், கிராத்தம், நீதி, நிகண்டி, அலங்காரம், பாதம், சங்கீதம், இதிகாசம், சங்கிதை, ஸ்தோத்திரம், கீதை, மஹாத்தியம், காவியம், சம்பு, கதை, சரித்திரம், நாடகம், கணிதம், பூகோளசாஸ்திரம், சிற்பம், சாமுத்திரிகம், வைத்தியம், ரசாயனம். அர்த்தசாஸ்திரம், காமசாஸ்திரம், யுத்தசாஸ்திரமுதலியபகுபாடுகளை யுடையன. தர்க்க சாஸ்திரத்தில் மாத்திரம் ஆயிரத்தின் மேற்பட்

சய

டதூல்களுள்வென்றால் மற்றைய பாகுபாடுகள் ஒவ்வொன்றினுக்குத் தொகை எவ்வளவாதல்வேண்டும்! இத்துணைப் பரந்த சாஸ்திரபேதங்களை யுடைய பாஷை உலகில் மற்றியாதுதானாது. அதிலுள்ள நூற்கடலைக் கணக்கிடற்கே ஓராயுட் காலம் வேண்டப் படுமென்றால் முற்றக் கற்றல் அசாத்தியமேயாம்.

சம்ஸ்கிருதபாஷையிலேயுள்ள அக்ஷரங்கள் இனிமை, வீரம், கோபம், சோகம், அச்சம், அதிசயம் முதலியவற்றைத் தரத்தக்க இசைகளை இயல்பாகவுடையன. அதிலேயுள்ள நூல்களோ சிங்கார முதலிய நவரசங்களும் பொழிவன. உலகத்துக்குச் சமயவறிவைக்கொடுத்ததும், நாகரிகத்தைத் தத்தம்பண்ணியதும், போகத்துக்கு வழிகாட்டியதும், சொல்வறுமையுறுத சொற்றொரு செய்துவருவதும், தன்னை விரும்பிக் கற்பவரைச் சாதிநோக்காது பெரியோராக்கிப் பெரும்புகழ் கொடுத்து உலகம் கைகூப்பிவணங்குமாறு உந்தநிலையில் நிறுத்துவதும் சம்ஸ்கிருத பாஷையேயென்றால் அதன்பெருமை இச் சிறு நூலினுள்ளே இச் சிறியவிடத்தினுள்ளே இச்சிறியேன் கூறவடங்குவதென்றனம்!

சயந்தம்—ஒருநாடகத் தமிழ்தூல். ஒன்று அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில்தந்தொழிந்தது.

சரசுவதி—(1) பிரமாவின்து பாரி. பிரமாவின் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு அவருக்கே தேவியாயினவர். இவர் வித்தைக்கத்தேவதை. ஜனங்களாலே சாற்காலத்திலே பூசிக்கப்படுதலாலே சாரதாதேவியெனப்படுவர். இவர் ஓரஸ்தத்திலே அக்ஷமாலையும் ஓரஸ்தத்திலே கிளியும் ஓரஸ்தத்திலே கமல

சர

மும் ஓரஸ்தத்திலே புஸ்தகமுமாக நான்கு கைகளையுடையர். இவர்க்கு வேதம் நான்கும் கைகளென்றும், உபநிஷதம் சிரமென்றும் பிரமவித்தை முகமென்றும், இலக்கணமும் கணிதமும் கண்களென்றும், சங்கீதசாகித்தியங்கள் ஸ்தனங்களென்றும், ஸ்மிருதி வயிற்றென்றும், புராணேதிகாசங்கள் பாதங்களென்றும், ஓங்காரம் யாமென்றும் கூறப்படும். சரசுவதி காயத்திரி, சாவித்திரி முதலிய நாமங்களும் பெறுவர். ஒரு பாகத்திலே சரசுவதிவரத்தாழ்த்தமை பற்றி இடைக்குலக்கன்னியாகிய காயத்திரியைப் பிரமா இரண்டாம்பாரியாகக் கொண்டனரென்றும், அதுகாரணமாகத் தேவரெல்லோரும் சரசுவதியாற் சபிக்கப் பட்டாரென்றும் ஒருவராலானது, வேதசாரமாகிய காயத்திரி சூத்திரமே கன்னிகையாகரூபகாரம்பண்ணப்பட்டது. அதனை ஆந்தனர்கள் உதயாஸ்தமன்காலங்களிலே தவறாதேவருங்கடப் பாடுகையவர்கள். அக்காயத்திரியிலேயுள்ள பாக்கநாமஞ் சிவனுக்குரியதாயினும் விஷ்ணுவுக்குஞ் செல்லுதலின்சைவவைஷ்ணவர்கள் அதனைத்தத்தமக்குரியதெனக் கூறுவார்கள். வேதம் பசுவாகவும், அதன் சாரத்தைப் பாலாகவும், அச்சாரத்தைக் கவர்ந்தடக்கியிருப்பது காயத்திரிசூத்திரமாதலின் அதனை இடைக்குலக் கன்னிகையாகவும் உருவகித்தனர் போலும். (2) அந்திசாரன் பாரி. (3) ஒரு நதி.

சரத்துவந்தன்—சதாந்தன் புத்திராகிய சத்தியதிருதி.

சரபங்கள்—தண்டகாரணியத்திருந்த ஒரு மகாவிருவி. இந்திராதிதேவர்கள்தாமே தண்டகாரணியத்துக்குவந்துபசரித்துச் ச

சர

வர்க்கத்துக்குக் கொண்டுபோகப் பெற்றவர். ஸ்ரீராமர் தண்டகாரணியஞ்சென்றபோது இவரைத் தரிசித்தனர்.

சரபன்—சக்கிரீவன் சேனாநாயகருளொருவன் இவ்வாறன் பர்ச்சன்னியனுக்குப் பிறந்தவன்.

சரபோஜி—தஞ்சாவூரில் அரசசெய்திருந்த மகாராஷ்டிர அரசருள் ஒருவன். இவ்வரசனே சோழநாட்டிலுள்ள விஷ்ணுவாலயங்கள் சிவாலயங்க ளெல்லாவற்றையும் புதுக்குவித்து நித்தியநைமித்தியங்களின்பொருட்டு விளையல்கள்தானமபண்ணினவன். சோழநாட்டிற் பலவித நாகரிகங்களுக்கும் காரணகர்த்தனவனே. இவன்காலத்திலே கைத்தொழில்களும் பலவிதவித்தைகளும் அபிவிருத்தியாயின. இவன்காலம் இற்றைக்கு நானூற்றொழுபது வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளது. இப்பெயர்கொண்ட அரசர் பலர்.

சரமை—விஷ்ணுன் பாரி. இவன் சைலாவன் என்னும் கந்தருவன் புத்திரி. இவன்மகள் திரிசடை. இச்சரமையே ராவண ராமபுத்தத்திலே நிகழ்ந்தவைகளையெல்லாம் அவ்வப்போது சீதைக்கு அறிவுறுத்திவந்தவன்.

சரயுநதி—இந்தி அயோத்திக்கு வடமேற்றிசையிலே பாய்வது. (இல்திப்போது கோக்கிராவென வழங்கப்படுகின்றது.

சரராமமுதலி—சடையப்ப முதலிதம்பி. இவரும் கம்பரால் ராமாயணத்திற் புகழ்ந்துபாடப்பட்டவர். இவர் மகா அன்னதாதாவும் தமிழ்க் கலை வினோதருமாக விளங்கியவர்.

சரவணபவன்—குமாரக்கடவுள். சரியன்—நரிஷியந்தன்வமிசத்தோரசன்.

சல

சரியாதி—(1) வைவசுவதமனுபுத்திரருளொருவன். இவன் இக்ஷாவாகுதம்பி. இவனுக்கு உத்தானபருகி, ஆனர்த்தன், பூரிசேனன் என மூவர் புத்திரருங் சுகன்னிகையென ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். (2) (பு) சம்யாதி.

சரை—பார்வதி.

சர்ப்பபுரேசர்—திருப் பாதாளீச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சவாமிபெயர்.

சர்மணவதி—வந்தியபர்வத்திலுற்பத்தியாகி உத்தரஞ்சென்று யமுனையிற் கலக்குநதி.

சர்மிஷ்டை—யயாதி யிரண்டாம் பாரி. விருஷபர்வன்மகள்.

சர்வகாமன்—(இக்ஷா) இருதுபர்னன் புத்திரன். சுதாசன் தந்தை.

சர்வங்கலம்—மாகவியாக்கியானம்

சர்வதேஜசு—வியுஷ்டி புத்திரன். இவன் தாய்புஷ்கரிணி. ஆசுதி இவனுக்குப் பாரி. சக்ஷாஹ்னு இவனுக்குப் புத்திரன்.

சர்வபதி—பட்டிகாவியத்துக்குமல்லாதர்செய்தவியாக்கியானம்.

சர்வர்த்தி—வற்சரன்பாரி. புஷ்பார்ணன் தாய்.

சர்வன்—(1) அஷ்டமூர்த்திகளுளொருவன். (2) சிவன்.

சலந்தரன்—இவ்வசரன் மனைவி ஜலந்தரன் யிக்குருபவதி. அவளைச் சேருதல்வேண்டுமென்று சமயம்பார்த்திருந்த விஷ்ணு சலந்தரன் இறந்துவிட அவன் சரீரத்திலே பிரவேசித்து அவளைப் பலநாட்புணர்ந்து பின்பு அவளுக்கது புலனாயபோது அவளாலே சபிக்கப்பட்டு வருந்தினார். சலந்தரன் கங்கை வயிற்றிற் சமுத்திரராஜனுக்குப் பிறந்த புத்திரன். இவன்சைவப்பருவத்திலேயே தன் கைக்கப்பட்டபிரமாவைக் கழு

சல

த்திற்பிடித்து வருத்திப் பின்விடுதலுடைய பரக்கிரமசால். விஷ்ணு முத்தவிய தேவரெல்லோரும் தோற்றேடிவிடச் சிவனார் சங்கரிக்கப்பட்டவன். மனைவி பெயர் பிருந்தை. இவனைத் தகனஞ்செய்தவிடம் பிருந்தாவனமென்பபெயர். அது விஷ்ணுஸ்கலங்களுளொன்று. சலன்—பரிக்ஷித்துவுக்குச் சுசோபையிடத்துப்பிறந்தபுத்திரன். இவன் வாமதேவவிருஷியினது குதிரையைக் கவர்ந்துகொண்டு அவர் கேட்டவிடத்துங் கொடாது வேசராசி இவனையும் இவன்தம் பிதலனையும் கொன்றெழுந்திரார். (2) பலன் புத்திரன். சல்லியன்—மத்திரதேசத்தரசன். நகுலசகதேவருக்குத் தாய்மாமன். மாத்திரி சகோதரன். பகை யரசர்க்குச் சல்லிபம்போன்றாறுதலின் சல்லியனைன்பெயர் பெற்றான். இவன் பாரதபுத்தத்திலே கன்னனுக்குச் சாரதியாபிருந்து தருமராசனார் கொல்லப்பட்டவன். (2) சோமதத்தன் புத்திரன். (3) (த) விப்பிரசித்தி புத்திரன். சலனன்—பிரியவிரதன் புத்திரருள் ஒருவன். புஷ்கரதிவைத் தன் பங்காகப்பெற்றவன். இவன் புத்திரர் இருவர். சவுதாசன்—கன்மாஷபாதன். சவுந்தரநாயகி—(1) திருவியலூரிந்கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (2) திருஅன்பிலாலத்துறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (3) திருக்கொள்ளம்பூனாரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (4) திருஅழகூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (5) திருக்கடிக் குளத்திலே

சன

கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர். சவுந்தரநாயகியின்மை—திரு அவணவனல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர். சவுந்தரேசர்—திருப்பனையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். சஹதேவன் } (1) சுதாசன் புத்திரன். சோமகன் தந்தை. (2) பாண்டிக்கு அசுவினிதேவர் பிரசாதத்தால் மாத்திரிவபிற்றிற் பிறந்தவன். இவன் மனைவி விஜயை. சுகோத்திரன் இவன்புத்திரன். (3) ஜாசந்தன் புத்திரன். சஹஸ்திரஜித்து—(1) யதுவின்னமுத்தமகன். (2) (ப) பஜமானன் புத்திரருளொருவன். சஹஸ்திரபாதன்—சகமுகன் சகாதத்யாயன். இவன் பரிகாசமாகத்தனது சகாதத்யாயன்மீது ஒரு பாம்பையெறிய அவன் கோபித்து இவனை மீண்டுமென்னுஞ்சர்ப்பமாகும்படி சபிக்க அவ்வாறிருந்து உருரன் தரிசனத்தால் விமோசனம்பெற்றவன். சஹியம் } —கொங்கண நாட்டுக் கையகிரி } குக் கீழ்பாலிலுள்ள மலை. இதின்மேலே காவிரியெழுவது. சற்குணநாதர்—திரு இரம்பாவனத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். சனகன்—ஜனகன்—காண்க. சனற்குமாரசங்கிதை—ஒரு சங்கிதை. சனற்குமாரம்—உபபுராணங்களுளொன்று. சனற்குமாரன்—பிரமமானச புத்திரருளொருவர். சந்தனர் சகபாடி. உண்மையுணர்வுதிக்கவே

சனி

ண்டுமென நெடுங்காலத் தவயிருந்து சிவன்பாலருட்பெற்றவா. சனியூர்—பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூர்பிறந்துவிளங்கியவார். அது திருமுனைப்பாடிநாட்டிலேயுள்ளது. ஆட்கொண்டான் என்னும் பிரபுவின் தணுமிதவே. சனி } —சூரியன் புத்திரன். சநீசுவரன் } நவககிரகங்களுளொருவன். யமன்தம்பி. சனாஜித்து—(ய) ஹேஹபன் பெளத்திரனாகிய குந்திபுத்திரன். சோபஞ்சியெனவும்படுவன். சனாதனர்—சனற்குமாரர் சகபாடி. சன்மிஷ்டை விருஷபர்வன் மகன் சப்பாராயணம்—பிருகஸ்பதிபகவான் செய்த சம்ஸ்கிருத இலக்ஷணநூல். அப்பெயரியிதாலொன்றிருந்ததென்பது பதஞ்சலி ஆசிரியர் கூற்றால் விளங்குகின்றதன்றி, அஃது இப்போதுளதாகத்தோன்றவில்லை. சாகடாயனர்—(ரி), இருக்குதந்திரஞ்செய்த முனிவர். இருக்குதந்திரம் சாமவேதலக்ஷணம். சாகரன்—சகரன் காண்க. சாகர்—சிந்துநதிக்கு மேற்கேயுள்ளசகதேசத்தோர். [ஜானி. சாகல்லியம்—மத்திரதேசத்திராசாகல்லியன் (1) (ரி) திருதராஷ்டிரன் வணவாசஞ்செய்தபோது தத்துவோபதேசஞ்செய்தமுனி. (2) (ரி) வேதமித்திரன் சிஷ்யனாகிய செளபரிபுத்திரன். இவன் தான் ஓதிய இருக்குவேதசாகைகளை ஐந்துவகைப்படுத்தி வாற்சியன், மெளந்கலியன், சாலியன் கோமுகன், சிசிரன் என்னும் ஐவார் ஐவருக்கும் உபதேசித்தான். (3) இருக்குவேதத்தைச் சங்கிதையாக்கியமுனி. ராகுந்தலம்—காளிதாசன் செய்த

சா

சமஸ்கிருத நாடகம். நாடக காவியங்களுள்ளே மிகச் சிறந்ததும் சிங்காரத்தால் மலிந்ததாமாயுள்ளது. இது சகுந்தலேசரித்திரந்கூறுவது. சாகேதபுரி—அயோத்தி. சாக்நையன்—பறையூரிலிருந்த வோரந்தணன். சாக்கியநாயனா—திருச்சங்க மங்கையிலே பிறந்து காஞ்சிபுரத்தையடைந்து பெளத்தராசி அம்மத்ததை ஆராய்ந்து அதிலேபற்றில்லாமல் சைவ சமயத்தை ஆராய்ந்து அதவே மெய்ச்சமயமெனக்கொண்டு தாம்கொண்ட பெளத்தவேஷத்தைத்துறவாது ஒரு சிவலிங்கத்துக்கு நியமமாகக் கல்லெறிந்து வருதலையே அருச்சுனையாகப்பாவித்து முத்தி பெற்றவர். சாக்கிய முனி—இஷ்டவாகு வமிசத்துப் பிருகத்பலன் குலத்துதித்தோன். இவன் கோதமன் புத்திரனாதல்த் கௌதமனைப்படுவன். இவர்மரபிலேயே புத்தர் அவதாரஞ்செய்தார். அங்காரணம்பற்றியே சாக்கியமுனி சாக்கியங்கம் முதலியநாமங்கள் புத்தருக்கு வருவவாயின. புத்தர் கோதமன் வமிசத்திற் பிறந்தமையாத் கௌதமபுத்தரெனப்படுவர். சாக்தேயர்—சக்தியை வழிபடுவோர். இம்மதவீதர்க்கு ஆதாரநூல் வாமதந்திரம். இவர்க்குச்சர்வம் சக்திமயம் என்பது கொள்கை. நான்கு புருஷார்த்தங்களையுந்தரவல்லது சக்தியேயெனக்கொண்டு வழிபாடு புரிபவர். சாக்நிரயமேகசுவரன்—திரு அவன் வணல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். சாக்நிரவரதர்—திருப்பறம் பயத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சா

சாஷ்டாஷ்டன்-ஒருமனு. விசுவகர்மா வனு புத்தரன் எனப்பாகவத ன்கூறும்.

சாங்காசியபுரி- குசத்துவஜன் இ ராஜதானி. அஃது இஷ்டமத்திரத் திலுள்ளது.

சாங்கியம்-ஒரு யோகமார்க்கநூ ல். சேச்சுவரசாங்கியம் நீர்ச்ச வரசாங்கியமென அஃதிருபாற் படும். அத்துவைதமதாநுஷ்டா னங்கூறுவது சேச்சுவரசாங்கி யபாம். கபிலமதஸ்தர்களுது சா ன்கியம் நீர்ச்சுவரசாங்கியமென ப்படும். சண்மதங்களுள்ளே சா ன்கியமுமொன்று. கபிலர்செய்த து. இம்மதம் தத்துவங்களை இரு பத்தைந்தாக்கி இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய புருஷ தத்துவம் மற்றை இருபத்து நான்கையும் பிரித்துணர்ந்த மாயாபந்தத்தி னின்றும் நீங்குவதே முத்தியெ னச்சாதிப்பது. வேதாந்த மதத் துக்கும் சாங்கியத்துக்குமிடை யேயுள்ள வேற்றுமை முன்னை யது பரமான்மாவைவிடமற்றொ ள்றுமில்லையென்பது. பின்னைய து ஆன்மாவும் வேறு மற்றையத் ததுவமும் வேறென்பது.

சாங்கியன்-புமானாகிய சுத்தபுரு டன் அறியாமையுற்றபோது பிர பஞ்சமெல்லாந் தன்னென விரிந் து நிற்பனென்றும், விவேகஞா னம் எய்தியபோது, அவையெல் லாம் பிரகிருதிகேயன்றித் தன க்கில்லையாமென்றுஞ் சொல்பவ ன். இவன் புறச்சமியிகளுளொ ருவன்.

சாங்கியாயனன்- இருக்குவேதா த்தியாபகாகிய ஓரிருவி.

சாகவதன்-(இ) இவன் விசுவநந் தன் எனவும் விசுவகன் எனவும் படுவன். பிரதன் புத்திரன்.

சாணக்கியன்-அர்த்தசாஸ்திரமெ ன்னும் ராஜதருமத்தைக் குறித்

சா

து தூல்செய்தவொரு பிரபலமந் திரி. இவன் முத்திராராக்ஷ நா டகத்தலே பிரபலமாகவெடுத்து ப்பேசப்பட்டவன். இவன் கௌ டில்லியன் விஷ்ணுசுப்தத்தன் என் னும் நாமங்களும் பெறுவன். சந் திரகுப்தன் மந்திரி.

சாணாரன்-(ரா) கம்சன் துதனா யவொருமல்லன். இவன் கம்சன ஏவலின்வழிக் கிருஷ்ணனைக்கொ ல்கொடுத்த போரில் உயிர் து றந்தவன்.

சாண்டிலி-ரிக்ஷபர்வத்திலே த வஞ்செய்த ஒரு பார்ப்பனமாது. (2) பிரசாபதிபாரி. அக்கினிப்பெ யருடைய வசவினது தாய்.

சாண்டில்லியன்-(1) சாண்டில் லியஸிறுதிசெய்தஒரிருவி இவ ர் ஒருகோத்திரத்தலைவர் (2) நந் தன் வமிசத்துச் சந்திரகுப்தனுக் கு ராச்சியம் வருமாறு செய்த ஓரந்தனன்.

சாடகம்-மனாத்தனியையுண்ணு மொரு பக்தி.

சாத்தனார்-இவர் மணிமேகலைநூ ல் செய்தவரும், பிறர்செய்யும் நூலின்சுணுள்ள பிழைகளைக் கே ட்குமிடத்ததுத் தமது தலைபிற் கு ட்டி நொந்தகொள்ளுமியல்பினா லே சீத்தலைச் சாத்தனாரென் னும் காரணப்பெயர்பெற்றவரும், திரு வள்ளுவர் காலத்திலே மதுரை ச்சங்கத்திலிருந்தபுலவருளொரு வரும் தானியவணிகருமானவர்.

சாத்தன்-தொண்ணூற்றுமூவகை ச்சமயசாஸ்திரங்களையும் கற்று மகாசாத்திரென்னு பெயர்பெ ற்ற ஒருமஹாத்மா.

சாத்தியன்-(ய) சத்தியகன் புத் திராகிய யுயுதானன்.

சாத்தியர்-கணதேவதைகளுளொ ருசாரார். தருமன்புத்திரர். அவ ர்பன்னிருவர்.

சா

சாத்தியை-தருமன் பாரிகளுளொ ருத்தி. இவன் புத்திரர்சாத்தியர். ஈத்துவதன்-(1) விஷ்ணுபரிசர ருள் ஒருவன் (2) விதர்ப்பனிர ண்டாம் புத்திரனாகிய கிருதன் வமிசத்தொருவன். இவனுக்கு எழுவர் புத்திரர்.

சாத்துவதி-சுருதசிரவைகாண்க. சாந்தலிங்க சுவாமிகள்-துறையூரி லே விளங்கிய ஒரு தமிழ்ப்புல வர். சமயசாஸ்திரங்களில் மிக்க வன்மையுடையவர். சமயத்தால் வீரன்சுவர் பாலியவயசிலே துற வறம்பூண்டவர். அவிரோதவுந்தி யாரென்னும் உத்தமஞானதூல் செப்தவர். வைராக்கிய தீபம் கொலைமறுத்தல் முதலிய தூல்க ள் செய்தவருமியரே, சாலிவாக னசகம் ஆயிரத்ததுறாறவிவரு ந்தவர்.

சாந்தி-(பு) 1. அஜமீடன் பௌத் திரன். நீலன் புத்திரன். (2) தே வகன் புத்திரி. வசுதேவன் பாரி.

சாந்தோக்கியம்-வேதரகசியங்க ளைக்கூறும் நூற்றெட்டு உபநிஷ தங்களுளொன்று. அதிரகசியப் போருளாகிய தகரவித்தை இவ் வுபநிஷதத்திலேயே கூறப்பட்டு ள்ளது. இதற்குப்பாஷியஞ்செய் தவர் சங்கராசாரியர்.

சாந்தீபன்-பலராம கிருஷ்ணர்க ளுக்குக்கு. இவருக்கு வாசஸ் தானம் அவந்தி. இவர் புத்திர ன் பிரபாசதீர்த்தத்திலே ஸ்நான ஞ்செய்தபோது அவனை ஒருதா னவன் நீருக்குள்ளேயிழுத்துப் போய்க்கொன்றான். அப்புத்திர னைப் பலராமகிருஷ்ணர்கள் யம புரஞ்சென்று மீட்டுவந்த குரு தக்ஷிணையாக்கொடுத்தார்கள்.

சாந்தை-ரோமபாதன் வளர்த்த புத்திரி. தசரதன்மகள். இருசிய கிருங்கன்பாரி. இவளைக் காந்தை

சா

யென்றுங் கூறுப. சாபஸ்தி-கௌடதேசத்தின் பண் ணேசபஸ்தன்நிருமித்த நகரம். சாமிகாததேசிகர்-சங்கர ஈமச்சி வாயப்புலவர்க்குஆசிரியர். இலக் கணக்கொத்துச்செய்தவர். கரு0 வருஷத்துக்குமுன்னுள்ளவர்.

சாமுண்டி-வந்திய பர்வத வாசி யாகிய பராசக்தி. காளி.

சாம்பன்-(1)கிருஷ்ணனுக்கு ஜாம் பவதிபெற்ற புத்திரன்(2) சிவன் சாயலன்-காவிரிப்பூம் பட்டினத் துள்ளுருவணிகன். அவன் வண் கர்கள் பெறுதற்குரிய எட்டிபட்டம் பெற்றோன்.

சாயனாசாரியர்-இவர் மாதவா சாயனாசாரியர் சாரியர் சகோத ரர். சாயனாசாரியரென்பது மா தவாசாரியருக்கு ஒரு நாமாந்தர மென்று கூறுவாருமுளர். (வித் தியாரணியர் காண்க.)

சாயன்-குருதேவியிடத்திற் பிறந் த புத்திரன்.

சாயாவனேசர்-தருச்சாயக்காட் டிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

சாரங்கம்-விஷ்ணுவின்து வில்லு. கொம்பினுற் செய்யப்பட்டது எ ன்பது பதார்த்தம்.

சாரங்கன்-சிவன். பலவர்ணங் கொண்டமேனிபெனப்பது அத ன்பொருள்.

சாரகவதம்-(1) சரசுவதிநதிதீர தேசம். (1),சம்ஸ்கிருத சந்திக னையுணர்ந்தும் ஒரு வியாகரணச ன்கிரகம்.

சாரகவதிகள்-சரசுவதிநதி தீர தேசவாசிகள். இவர்கள் பஞ்ச கௌடர்களுளொருபாலார்.

சாரகவதன்-ததீசியுடைய வீரிய த்திணை சரசுவதி நதியிற்போன தியவிருவி.

சா

சாரணன்—தேவருட் பாடுவோர்.
சாரணன்—(1) (ய) வசுதேவன்
ரோகிணியிடத்துப்பெற்ற புத்தி
ரன். (2) ராவணன் அநுசூரக
ளுளொருவன்.

சாரமாமுனி—இவர், தாம் சிவபெ
ருமானுக்குச் செய்துவந்த புஷ்
பகைங்கரியத்துக்குப் பாரந்தக
சோமுனிபுறையுடைய அவன்
நாட்டைமண்மாரியாலழித்தவர்.

சாரமேயன்—(ய) அக்குரூரன்
தம்பி.

சாருவரன் } —பு மணசியன் புத்தி
சாரு } ரன்.

சார்ங்கம்—சாரங்கம் காண்க.

சார்ங்கதரர்—சங்கீதசாஸ்திரம்செ
ய்த ஒரு சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்.
பாதகுத்திரஞ்செய்தாருமீவரே.

சார்ங்கிகர்—மந்தபாலன் புத்திரர்.
இவர் நால்வர். காண்டவதகன்
காலத்திலே அக்கினியிறை காக்க
ப்பட்டோர்.

சார்வாலன்—(ரா) ராவணன் பரி
வாரத்தவருளொருவன்.

சார்வபௌமம்—உத்தர திக்குக்
காவல்பூண்ட பெண்யானை.

சார்வபௌமன்—விதூரதன் புத்
திரன்.

சார்வாகம்—இந்திரிய கோசமாகு
ம் விஷயங்களையென்றிப்பிறிதொ
ருபொருளில்லையென்று பிரதிபா
திக்கும் ஒரு மதம். அது நாஸ்தி
கமெனப்படும். இம் மதஸ்தர்கள்
சைதன்னியரெனப் பெயர்பெறு
வர்கள்.

சார்வாகன்—(1) துரியோதனனு
க்குருட்பினனாகியவோரசான். இ
வன் தருமராஜனுக்குப் பட்டாபி
ஷேகநடக்குங்காலத்திலே பங்
கஞ்செய்யக் கருதி இருஷிவேஷ
ந்தாங்கிப்போயிருந்தபோது அ
ங்கிருந்த இருஷிகளால் சாம்பரா

சா

கச் சபிக்கப்பட்டவன். (2) சார்
வாகமத்தையுண்டாக்கினான்.
சாலகடங்கடேயர்—சால கடங்க
டைவழிவந்தோர்.

சாலகடங்கடை— வித்தற்கேச
ன்பாரி. சுகேசன்தாய். இவ்வமி
சத்தர் சாலகடங்கடேயர் எனப்
படுவர். (வித்தியுத்தேசன்.)

சாலக்கிராமம்—(1) ஒரு புண்ணீ
ய கேசுத்திரம். இது கண்டகி நதி
உற்பத்தியாகுமிடம். (2) பூஜாரு
கமாகிய விஷ்ணுமுத்திரையுள்ள
ஒருவகைச் சிலை. இச்சாஸ்கிரா
மம் நிலத்திற்படுவது, நீரிற்படுவ
து என இருவகைப்படும். (ஜலஜ
ன்னியம் ஸ்தலஜன்னியம்) இஃது
இமயமலைச் சமீபத்திலே பன்னி
ருயோசனை அந்தர்க்கத பூமியிலே
சாலக்கிராமாதி தீர்த்தங்களிலே
படுவது.

சாலபோதகன்—இவன் ஒரு நாக
ராஜன். நந்தை தந்தை.

சாலிகோத்திரன்—ஒருமுனிவர். இ
டும்பன்வனத்துக்குச் சமீபத்தே
யுள்ள தம்முடைய ஆச்சிரமத்து
க்குப் பாண்டவர் அரக்குமாளிகை
க்குத் தப்பிச் சென்றபோது அவ
ர்களை யுபசரித்தவர். (2) அசுவசா
ஸ்திரஞ்செய்தவர். (3) சாமவே
தாத்தையாடனாகிய ஓரிருவி.

சாலிவாகனன் - விக்கிரமார்க்கனை
க்கொன்று தன்பெயரால் சகவ
ருஷம் நிலைநாட்டினான். சுலோ
சனன்னனும் பிராமணனுக்குச்
சுமித்திரையென்னுமொரு புத்தி
ரி பிறந்தான். அவன் மணப்பருவ
ம் அடைந்தபோது, தன்வசந்தப்
பியொரு சோரநாயகனைக் கூடிச்
சுருப்பவதியாயினான். அஃது அவ
ள் மனசை வருத்தச் சோரநாய
கனைக் கண்டு, எனது ஒழுக்கத்து
க்கிழுக்குநேர்த்தது. குலப்பழி
தேடிக்கொண்டேன். இனி யாது

சா

செய்வேன் என்று கூறிக் கவன்
றான். அதுகேட்ட சோரநாயகன்
யான் மனுஷனல்லேன், யான் ஆ
திசேஷன், உனது கருப்பத்திலி
ருக்கும் புத்திரன் மகா கீர்த்திப்
பிரஸ்தாபனாகிய ஓரசனாவான்.
அவனுலுன்னுலம்விளங்கும். அவ
னைச் செவ்வே பாதுகாத்துப் பெ
ற்று வளர்க்கக்கடவையென்றோர்
வதித்துத் தனது நிசருபத்தைக்
காட்டி அந்தர்த்தானமாயினான்.
இவ்வாறு நிகழ்ந்தனவற்றையெ
ல்லாம் சுமித்திரை தனதுதந்தை
யிடஞ்சென்றுரைத்தான். அவன்
இது தெய்வசங்கற்பமெனக்கொ
ண்டு தேறியிருக்கையில், சுமித்தி
ரை சோரநாயகனைக் கூடிச் கர்ப்
பவதியாயினான் என்று அயலார் அ
வ்ஹாரசனாக் கறிவுறுத்தினார்கள்.
அரசன் சுலோசனனை அழைத்து
உன் புத்திரியை இந்நகரத்துக்கு
வெளியே அனுப்பிவிடக்கடவையெ
ன்று அவனுக்கு ஆளுகை செ
ய்தான். அவ்வாறே அவள் அந்ந
கரத்துக்குப் புறத்தேயுள்ளதாகி
ய ஒரு குலாலசேரியை அடைந்
து ஒரு குலாலன்விட்டில் அடை
க்கலம்புக்குந்து வசிப்பாளாயினா
ள். உரிய காலத்திலே புத்திரனு
ம் பிறந்தான். அவனுக்குச் சாஸி
வாகனன் என நாமகரணஞ்செய்
து வளர்க்க, அவனும் வளர்ந்து
ஐந்துவயசடைந்து குலாலசேரி
யிலுள்ள சிறுவரைக் கூட்டி வி
னையாடிவருநாளில், ஒருநாள் தா
ன் அரசனாகவும் தனது தோழர்
மந்திரி பிரதானி முதலியோராக
வும் பாவித்து வினையாடினான்.
அதுகண்ட குலாலபதி ஐந்து வய
து செவ்வே நிரம்பாத இச்சிறுவ
ன், அரசனைக்கண்டதெங்கே, மந்
திரி பிரதானி முதலியோரைக் க
ண்டதெங்கே, இவனுக்கு இவ்வுண
ர்ச்சிவந்ததெங்ஙனமென்று அநி

சா

சயித்திருந்தான். தினந்தோறும்
இவ்வாறுதோழரைக்கூட்டி இரா
ச்சியபரிபாலன வினையாட்டயர்
ந்துவருநாளிலொருநாள், அவ்வ
ழியேசென்ற ஒரு பிராமணன் இ
வ்வினையாட்டைக்கண்டு அரசனு
கவிருந்து வினையாடும் சாலிவாக
னன்முன்னே போய், விநயபத்தி
யோடுநின்று சொல்வான்போல
நாடகமாத்திரையாகப்பஞ்சாங்க
ஞ்சொன்னான். அதுகண்ட சாலி
வாகனன் தன்பக்கத்து மந்திரியா
கநின்றவனை அழைத்து அப்பஞ்
சாங்காரனுக்குச் சன்மானமாக
ஒரு குடங் கொடுக்குமாறு கற்
பித்தான். பஞ்சாங்ககாரனும் அ
கப்பட்டதைக் கைவிடலாகாதெ
னக் கொண்டுசென்று வீட்டில்
வைத்து, மற்றையாட்காலையிற் பா
ர்த்தபோது அக்குடம் பொற்கு
டமாகவிரிக்கக்கண்டு அதிசயித்து
இச்செய்தியை நாடெங்கும் விள
க்கினான். இஃதிங்ஙனமாக, குலா
லன் அப்புத்திரனுக்கு மண்ணினு
லே சிங்காசனம் முதலியனவும்,
இரதகஜதரகபதாதிகளும் இயற்
றிக் கொடுத்தான். இவையெல்லா
ம் விக்கிரமார்க்கன் சபைக்கும்
சென்றெட்டின. அஃதுணர்ந்த
விக்கிரமார்க்கனும் இச்சிறுவனை
ப் பார்க்கவேண்டுமென்றவாவுற்
திரந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் புரந்தர
புரத்திலேயிருந்த தனஞ்செய்வ
ன்னனும் வையசியன் இறக்கும்போ
து, தனது புத்திரர் நால்வரையும்
அழைத்து, இக்கட்டிலின்கால்கள்
நாலுக்கும் கீழே வைத்திருக்கும்
திரவியத்தை நீங்கள் நால்வரும்
பங்கிட்டுக்கொண்டு சுகமாகவா
ழக்கடவீர்களென்று கூறி விட்டி
றந்தான். தந்தைக்குரிய கடன்க
ள் யாவஞ்செய்தபின்னர் புத்
திரர் நால்வரும் தந்தை கூறியநி

சா

தியை வெட்டியெடுத்துப் பார்த்தபோது, ஒரு பையிலே மண்ணும், ஒருபையிலே உமியும், ஒன்றிலே பொன்னும், மற்றொன்றிலே சாணமுயிருப்பக்கண்டு, இவைநிரவியமாவதெப்படி இவற்றைநாம் பாகித்துக்கொள்வ தெந்நவனமென்றெண்ணி மயங்கி வல்லாரிடஞ் சென்று காட்டினர். அவருமதன்குறிப்பையுணராது அரசு னிடஞ் சென்று காட்டியினென, அப்புத்திரர் விக்கிரமார்க்கனிடஞ் சென்று காட்டினர். அவனும் தனது மந்திரிகளோடு ஆராய்ந்து அதன்குறிப்புணராதுபுறந்தந்தான். அப்பால் அப்புத்திரர் தமதுநோக்கி மீளும்போது சாலிவாகனனிருந்து வினையாடுமிடத்து வழியே சென்றார். சாலிவாகனன் அவர்களைக் கண்டு அவர்களுடைய நிலையை ஆராய்ந்து இச்சிறுகருமத்துக்காகவா இத்துணை அலைந்தீர்கள். நான் அதன் குறிப்பைக் கூறுவேன். பைகளை எடுமினென்றான். எடுத்துக் காட்டியவுடனே மண்ணிட்டிருந்த பையினால் ஒருவனுக்கு நிலங்களும் உமியிட்டிருந்தபையினால் ஒருவனுக்குத் தானியங்களும், பொன்னிட்டிருந்தபையினால் ஒருவனுக்கு ஆபரணங்களும், மற்றச் சாணமிட்டிருந்தபையினு லொருவனுக்கு மாடுகளுமாகவென்பது உமது தந்தை குறித்த விபாகமெனக் கூறினான். அதுகேட்டவைசியன் புத்திரர் நால்வரும் மகிழ்ந்து சிறுவனைக் கொண்டாடிப் போயினர். அதுகேட்ட விக்கிரமார்க்கன் தனது கீர்த்தி பங்கப்பட்டதேயென்றெண்ணிச் சாலிவாகனனைக்கொல்லுமாறு படைகொண்டுசென்றான். சாலிவாகனன் அவனைத் தனது சிறுபடையோடெதிர்த்து முதுகிடச் செய்து

சா

அ நருமதையாற்றுக் கிப்பாலுள்ள தேசத்தைக்கவர்ந தரசனானான். இவன் வயிச்சத்தவரே மைசூர் அரசர். நருமதைக்கிப்பால் சாலிவாகனசகமும் அப்பால் விக்கிரமார்க்கசகமும் அதுமுதல்நடைபெறுவவாயின. சிறிது காலத்திலேசாலிவாகனனாலவிக்கிரமார்க்கனும் கொல்லப்பட்டான். சாலிவாகனசகத்திலிப்போது 1821 வருஷம் சென்றன. வைத்தியசாஸ்திரம் அசுவசாஸ்திரம் அலங்காரசாஸ்திரம் என மூன்றுதல்கள் இவனாற் செய்யப்பட்டன. சாலினி—வேட்டுவமகளாகிய தேவராட்டி. சாலியன்—சாகல்லியன் சேஷரான ஓரிருவி. சாலுவன்—சாலுவன்காண்க. சால்மலி } —சப்த தீவுகளுளொ சான்மலி } னது. அது சரா சமுத்திரநடுவிலுள்ளது. அங்கே முள்ளிலவமரங்கனதிகமாதலின் அஃது இப்பெயர்பெற்றது. குழுத்தம், உன்னதம், பலாஹம், தரோணம், கங்கம், மகிஷம், கருத்துமான் என ஏழு பர்வதங்கள் அத்தீவிலுள்ளன. அங்குள்ள விசேஷநதிகள் யோனி, தோயை, விதிருஷ்ணை, சந்திரை, சுக்கிலை, விமோசினி, நிவிர்த்தி என்னும் ஏழுமாம். அங்குள்ளோர் நிறத்தினுற் கபிலர், அருணர், பீதர், கிருஷ்ணர் என நான்குபாற்படுவர். அவர்கள் கடவுளை வாயுவினிடத்திலேதியானித்து அவிகளை நிவேதித்து வழிபடுபவர்கள். அஸ்திரேலிய தீவென இந்நாள் வழங்குவது இத்தீவினது சேஷம்யோலும். பூர்வத்தில் அதுமான் சஞ்சீவிகொணர்ந்தது இத் தீவிலிருந்தேயாம். (2) ஒரு நரகம். யமனாதர்கள் அங்குள்ள முள்ளிலவ

சா

மரக்காட்டிலே பாவினைப்புகுத்தியோட்டி யூறுபடுத்தி வருத்தவார்கள். சாவகம்—பதினெண் பாலைகளுள்ளொன்று. சாவரி—ஓரப்பிராகிருத பாலை. சாவாணி—எட்டாம் மறு. இவர்கூரியனுக்குச் சாவாணையிடத்துப் பிறந்த புத்திரனார். (2) ஒரு புராணிகள். சாவாணி—சூரியன் மனைவிகளுள் ஒருத்தி. சாவித்திரி—(1) அசுவபதி மகள். இவள் பதிவிரதைபெனப் பெயர்படைத்த மாது சிரோமணிகளுள்ளொருத்தி. இவள் மணப் பருவத்தையடைந்தபோது, அஸ்வபதி அவளை அழைத்து, நீயோ எனக்கு ஏகபுத்திரி. என்னிஷ்டப்படி உனக்கு ஒரு நாயகனை நாடித் தரின் அவ்விவாகமுனக்கு உவப்பாகாது போகினும்போகும். ஆதலால் நீ உன் இஷ்டநாயகனை நாடிவந்து சொல்வாயாகில் அவனுக்கு உன்னை மணமுடித்துக் கொடுப்பேன் என்று கூற, அவள் அதற்கிசைந்து எங்கும் நாடி, ஈற்றில் ஒரு காட்டிலேதன்மனைவியோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த விருத்தனை ஓரசுணுடைய மகனாகிய சத்தியவானைக் கண்டு, அவன்மீதிற் காதுலுடையளாய்த் திரும்பிவந்து, தந்தையையடைந்து, தன்கருத்தை யுணர்த்தினாள். அச்சமயத்தில் அங்குவந்திருந்த நாரதர் அவளைப்பார்த்து, சாவித்திரீ, யாதுசெய்தனை, மோசம் போயினையே. சத்தியவானே மணம்புரிவையேல் நீ சுகமடையமாட்டாய். அவன் இன்றுமுதல் ஒரு வருஷத்தில் இறந்துவிடுவான். அவனை விட்டு இன்னொருவனை நாடக்கடவாயென்று தடுத்தார். பதிவிரத

சா

த்திற் சிறந்தவளாகிய சாவித்திரியினது மனசை நாரதர் உரைகள் சிறிதும் அசைத்திலவாதலின் அவளுடைய இஷ்டப்படியே தந்தை உடன்பட்டுச் சத்தியவானுக்கு அவளை மணமுடித்துக் கொடுத்தான். சாவித்திரி சிலதினங்களில் நாயகனோடு காட்டுக்குச் சென்று அங்கே தன் அலங்கார ஆடையாபரணங்களைத் துறந்து தவத்துக்குரிய ஆடைதரித்து நாயகனுடைய ஆயுளநாளினைந்து தவம்புரிவாளாயினள். நாளும் ஒவ்வொன்றாய்க் கழிந்து வருஷ வெள்ளைக்கு மூன்றுநாளளவென வந்திழைத்து. அம்முன்றுநாளும் ஊனும் உறக்கமுமின்றிக் கொடுத்தவங்கிடந்தாள். மூன்றுநாளிலே தன்வழக்கம்போலச் சத்தியவான் அன்றம்மரந்தறிக்கப்போய்த்த தறித்து மீண்டிவந்து மிக்க சோர்வினாற் சாவித்திரி மடியினு சாய்ந்து நித்திரைபோயினான். அச்சமயம் யமன்சென்று அவன் உயிரைக் கவர்ந்துகொண்டு தென்றிசைநோக்கிச் சென்றான். அஃதுணர்ந்தசாவித்திரியும் யமனைத் தொடர்ந்துசென்றாள். யமன் அவள்தொடர்வதைக்கண்டு என்னைத் தொடர்வதாற் பயனில்லை நீ போகவேண்டும். என் நாயகனை விட்டு யான் திரும்புவதாலும் பயனில்லை. ஆதலின் என் நாயகனைத் தொடர்ந்தே செல்வேன் என்று விடாது தொடர்ந்தாள். அதுகண்டயமன் அவள் கற்பை மெச்சி அவளுக்கிரங்கிச் சத்தியவானுடைய உயிரை உடலிற்சென்று கூடும்படியிடுத்து வாழ்த்திப்போக, சாவித்திரி தனது நாயகனோடு தந்தை வீட்டுக்குச்சென்று ஒருயிரும் ஈருடலும் பெற்றாள்போல நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தாள். (2) இருக்குவேத்தியு

சா

ள்ள ஒரு பிரபலனுக்கு இப்பெயர் பெறும். (3) பிரமாவின் பாரிகளுள்ளொருத்தி. சரசுவதியே இப்பெயர்பெறுவதென்பர் ஒருசாரார். (4) பார்வதி. (5) கசியபன் மனைவி.

சாலித்திரிவிரதம்—ஆனி மாதத்துப் பௌரணிகையிலே சுமங்கலிகளால் வைதவ்வியம்வராமல் அனுஷ்டிக்கப்படு மொரு விரதம்.

சாளக்கிராமம்—வட நாட்டின் கணுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம்.

சாளுவம்—மத்திய தேசத்திலுள்ள ஒரு தேசம்.

சாளுவன் } —சிசுபாலன் தம்பி. கி
சாலுவன் } ருஷணன் உருக்குமி
னியைக்கவந்துபோனபொழுது
சிசுபாலனைக் கொன்றமை கண்டு
இவன் தவங்கிடந்து சகல மாயா
சத்திகளையும் செளம்பகமென்று
ம் விமானத்தையும் சிவன்பாற்
பெற்று ஆகாயத்திற் சஞ்சரித்து
யாதவர்களுையெல்லாம் வருத்தி
வரும்போது கிருஷ்ணனால் எதி
ர்ந்து போர்புரிந்துகொல்லப்பட்
டவன். (2) (ய) வசுதேவன் தம்
பியாகிய விருகன் மூன்றாம் புத்
திரன்.

சிகண்டி—(1) அந்தர்த்தானன் மு
தற்பாரி. (2) துருபதராஜன் புத்
திரியாகப்பிறந்து ஒரு புத்திரனை
ப்போல வளர்க்கப்பட்டவன். அ
ப்பால் ஓர்யக்ஷனாலே தன்னுடைய
பெண்ணுருவம் மாற்றப்பட்டு
வீஷ்ணரைக் கொல்லுமித்தமாக
ஆணுருப்பெற்றவன். பாரதயுத்த
த்திலே வீஷ்ணரையெதிர்த்தபோ
து அவர் பெண்ணையெதிர்த்துப்
போர்புரியலாகாதென்று மறுக்க
அசுவத்தாமனாலே கொல்லப்பட்
டவன்.

சிங்கபுரம்—கலிங்க நாட்டிலுள்ள
ஒரு நகரம்.

சிங்

சிங்களம்—சிம்ஹஸ்தவீபம். இ
லங்கை, ஈழம், லங்காதேசம் எ
ன்பன பரியாடங்கள். இது மிக்க
பழைமையும் பெரும் புகழும்வா
ய்ந்த தேசம். இப்போதுள்ள இ
லங்கை பூர்வ லங்காதேசத்தின்
ஒரு சிறு கூறேயாம். எஞ்சியபா
கம் காலந்தரத்திலே கிழக்கும்
தெற்கும் மேற்கும் சமுத்திரவா
ய்ப்பட்டழிந்தது. இப்போது இ
லங்கையிலே வசிப்பவர்கள் ஈரா
யிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷங்களுக்
கு முன்னே மகததேசத்திலிருந்
துபோய்க் குடியேறிய ஆரியரும்
பூர்வ ராஷ்டிர வமிசத்தவர்களும்
கலந்துப்பத்தியான வமிசத்தவர்
கள். பூர்வ சிங்களபாஷையும் ஒ
ட்டரபாஷையும் சமஸ்கிருதமுங்
கலந்துண்டாயதே இப்போதுள்
ள சிங்களபாஷை. ஒட்டரக்கல
ப்பு மகததேசத்தாராலாயது. இ
லங்கைக்கு மகதநாட்டார் வரு
தற்கு ஈராயிரத்தைஞ்ஞாறு வரு
ஷங்களுக்குமுன்னே, அஃதாவது
இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருஷங்
களுக்குமுன்னேயிருந்த பாண்ட
வர்கள் செய்த ராஜசூய யாககா
லத்திலே, அவர்களுக்கு இலங்கா
தேசத்தரசன் வைபேரியரத்தினங்
களும், முத்துக்களும், மயிரகங்
களும், யானைகளும், அணுப்பினுனெ
ன்றும், அவைகளைக் கொண்டுசெ
ன்ற தூதர்கள் பொன்னிறமுடையோ
ரும் கருநிறமுடையோரும்
கிய மாந்தரென்றும், பாரதத்தி
லே கூறப்படலால் பாண்டவர்க
ள் காலத்திலே இலங்கையில்கரை
கரிகமுற்றிருந்ததென்பது அதுமி
க்கப்படும். அதற்குப் பிந்தியகா
லத்திலே தாழ்வுற்று விஜயன் அ
ரசனையின்னர் விருத்தியுற்றது
போலும், விஜயன் மகதநாட்டான்
சிங்களன்—சனகவிஜயற்குத் துணை
யாயினாரரசன்.

சிங்

சிங்கமுகன் } —சூரன் தம்பி. கசி
சிங்களன் } யபன் சிங்கவருக்
கொண்டுகின்ற மாகையையக் கூ
டிப்பெற்ற புத்திரன். இவன் ம
னைவி விபுதை. புத்திரர் அந்ஞா
ன் முதலிய நூற்றுவர். இவன் தே
வர்களுக்குப் பெருந் துன்பங்கள்
செய்துவருங்காலத்திலே சுப்பிர
மணியக் கடவுளாலே யுத்தத்தி
லே கொல்லப்பட்டவன்.

சிங்கேசுவரி—திருப்புத்தூரிலேகோ
யில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்
பெயர்.

சிசிரன்—(ரி) சாகல்லியன் சேஷன்.

சிகநாகன்—சைச நாகர்களுக்குக்
கொத்திரத்தலைவனாகிய மகததே
சத்தரசன். இவனரசுசெய்த கா
லம் புத்தருக்குப் பின் எழுபத்தி
ரண்டாவது வருஷம். அஃதாவ
து 2372 வருஷங்களுக்குமுன்னு
ள்ளது. கலியுகத்தாற் கூறமிட
த்து அவனிருந்தகாலம் 2628 ம்
வருஷம்.

சிகபாலன்—சேததேசத் தரசனா
கிய தமகோஷன் வசுதேவன் த
ங்கையாகிய சுருதசிரவையிடத்
துப் பெற்ற புத்திரன். இவன் பூ
ர்வத்திலே இரணியகசிபனாகவும்,
அதன்பின்னர் ராவணனாகவும் பி
றந்து விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்
டவன். இச்சிசுபாலப் பிறப்பிலு
ம் முற்பிறவிகளிலிருந்ததைப்பா
ர்க்கிலும் மிக்க கொடியனாயொ
ழுதுகாளிலே கிருஷ்ணனாற்கொ
ல்லப்பட்டவன். இவனுடைய வ
ன்மையையும் மூர்க்கத்தையும்
மாககவி தாம்செய்த சிசுபாலவ
தமென்றும் நூலிலே மிகச் சிற
ப்பித்துரைப்பர்.

சித்தனுவஜன்—(மி) அஜன் புத்திரன்
சிதம்பரதேசிகர்—வைராக்கிய தீ
பம் வைராக்கியசக முதலியவ
ற்றுக்கு உரைசெய்தவர். திருப்

சித

போரூர்ச் சந்திதிமுறையும் பஞ்
சாதிகாரவிளக்கமும் பாடிவைரு
ம் இவரே. பஞ்சாதிதாரம் சிரு
ஷ்டியாதி பஞ்ச கிருத்தியங்களை
க் கூறுவது. இவர் சாந்தலிங்
கசுவாமிகள் சேஷர்.

சிதம்பரம்—பஞ்சலிங்கங்களுள்ளொ
ன்றாகிய ஆகாசலிங்க ஸ்தலம்.
இதனொண்டைநாட்டிலுள்ளது.
இத்தல மான்மியங்களை யெல்லா
ங்கோயிற் புராணத்திற் காண்க.
“பிண்டமும் பிரமாண்டமும் சம
ம். பிண்டமாகிய சரீரத்தில், இ
டப்பட்ட நாடியாகிய இடைக்கு
ம் வலப்பக்கநாடியாகிய பிங்கலை
க்கும், நடுவினுள்ள சுழுமுனநா
டியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்
பரதகண்டத்தில், இலங்கைக்கும்
இமயமலைக்கும் நடுவினுள்ள தில்
லையும், சிவபெருமான் ஆனந்தரி
ருத்தஞ்செய்யுந் தானமாம். சரீ
ரம் பிரமபுரம்; சரீரத்திலுள்ளே
யிருக்கும் இருதயத்தானம் தகர
மாகிய புண்டரீகவீடு; இருதயத்
தானத்தினுள்ளே இருக்கும் பிர
மமாகிய சிவம் ஆகாசம். புறத்
தும் இப்படியே; பிரமாண்டம்பிர
மபுரம்; பிரமாண்டத்தினுள்ளே
யிருக்குந் தில்லைவனம் புண்டரீக
வீடு; தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்
செய்யுஞ்சிவம் ஆகாசம். இவ்வா
காசம் பூதகாசம்போற் சடமா
காது சித்தேயாம்; ஆதலாற் சித
ம்பரமெனப்படும். இச்சிதம்பரம்
எக்காலமும் நீக்கமின்றி விளங்கு
ந்தானமாதலால், இத் தில்லையுஞ்
சிதம்பரமெனப் பெயர்பெறும்.
சிதம்பரத்திலே, ஞான சபையி
லே, சிவபெருமான், சிவகாமிய
ம்மையார்காண ஆனந்தரிருத்தஞ்
செய்தருளுவர். சிதம்பரத்திலே
முந்தருளியிருக்கும் திருமூல ஸ
தானமாகிய சிவலிங்கப்பெருமா
னுக்கு வேத சிவாகம விதிப்படி

சித்

பூசை முதலியன செய்யும் பிராணர் தலைவாழ்ந்தன ரென்படுவார்கள். அவர்கள் மூவாயிரவர். இப்போதுள்ளோர் முந்தாற்றுவரே. சேக்கிழார் காலத்திலே மூவாயிரவராக விருந்தோர் இப்போதுமுந்தாற்றுவராயினது தமக்குரிய தருமங்களினின்றுமி முக்கிய காரணத்தினர்போலும். சிதம்பரமென்பதன்பொருள் ஞானகாசம்.

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தார்—இராஜயோகத்திருந்து சிவனைத் தியானித்து முத்திகூடிய தொகையடியார்கள். இவர்களுடைய பெயர் ஊர் முதலியன புலப்படக் கூறப்பட்டில. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்த் பாடப்பட்டமையின் அவர்க்கு முன்னுள்ளவர்களென்பது வெளிப்படை.

சித்தநாதேசுவரர்—திருநறையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சித்தபுரி—இது மேகலாரேகையிலே ஸங்காபுரிக்குநேரே அதோபாகத்திலே ரோமகபுரிக்கு மேற்கே தொண்ணூறுபாகையிலேயுள்ளது. (அமெரிக்கதேசமென இந்நாள் வழங்குந் தேசத்திலிருந்த தாதல்வேண்டும்.)

சித்தர்கள்—அணிமாதிக்கள் எல்லாம் வல்ல கணங்கள், அவர்கள் எண்ணிலர். அவருள்ளே தமிழ்நாட்டிலே விளங்கிய சித்தர்கள் பாம்பாட்டிச்சித்தர், அகப்பேய்ச் சித்தர் முதலியோர். பாம்பாட்டிச் சித்தர் அந்தணரென்றும், அகப்பேய்ச்சித்தர் வேளாளரென்றுங் கூறுவார்கள்.

இருவரும் அணிமாதித்திகளைப் பெற்றபின்னர் அவற்றைப் பயனில்லையெனக்கண்டு ஞானிகளாயினோர். இருவரும் அவர்கள் பாடித்திரிந்த பாடல்களிலே அகப்பே

சித்

யென்றும் ஆடுபாமயேயென்றும் வருவனவற்றைப் பெயர்கொண்டவர்கள். இப்பெயர் தெரியவில்லை. அவர்கள் பாடல் வெள்ளென்றிருப்பினும் ஆழ்ந்த ஞானப்பொருளுடையன. கோரக்கர் சத்தியநாதர்முதலியோர் ஒன்பதின்மரும் நவநாதசித்தரெனப்படுவர். இவர்கள் பதார்த்தங்களின் பகுதிகளையும் சரீரத்தின்பகுதிகளையும் நன்றாக ஆராய்ந்து நிகழ்த்தி அப்பகுதிகளின் சொரூபலக்ஷணங்களை யுணர்ந்து அவற்றை எண்ணியவாறு ஏவல்கொள்ளும் வன்மையுடைய ராதலிற் சித்தரெனப்படுவார்கள். ரசாயனசாஸ்திரங்களும்தவத்தியமுஞ்செய்தோர் இவர்களே. இவர்கள் செய்ததூல்களெனத் தமிழிலுள்ள பெரும்பாலும் இக்காலத்துச் சாமானியர்பாடிய புரட்டு நூல்களேயாம். சித்தர் செய்தன இறந்தன.

சித்தாச்சிரமம் } விசுவாமித்திரன்
சித்தாச்சிரமம் } தவமும் உகமுஞ்செய்தவிடம், இவ்விடத்தேயே விஷ்ணு ஒரு கற்பத்திலே தவஞ்செய்ததுமாம். இதிலே தவஞ்செய்வோர் சித்திபெறுதல்நிச்சயம்.

சித்தாந்தசாஸ்திரங்கள்—“உந்திகளிரேயுயர்போதஞ் சித்தியார்-பிரதிருபாவுண்மைப்பிரகாசம்-வந்தவருட் - பண்பு வினா போற்றி கொடி பாசமிலா நெஞ்சவிடு-வுண்மை நெறிசங்கற்ப முற்று” என்னும் வெண்பாவால் இவையென்பதும் இத்தனையென்பது முணர்க. திருவருட்பயன், சங்கற்பநிராகரணம், வினாவென்பா, கொடிக்கவி, போற்றிப்பெருடை, சிவப்பிரகாசம், நெஞ்சவிடுவது, உண்மைநெறி விளக்க மென்னும் இவ்வெட்டும் உமாபதி சிவாசாரியர் செய்தன. உண்மைவிளக்கஞ்செய்தவர் திருவதிக்கமனவா

சித்

சகங்கடந்தார். சிவஞானசித்தியும் இருபாலிருபாஸ்தம் செய்தவர் அருணந்திசிவாசாரியர். சிவஞானபோதஞ்செய்தவர் மெய்கண்டதேவர். திருவுந்தியார் செய்தவர் உய்யவந்த தேவநாயனார். திருக்களிற்றுப்படியார் செய்தவர் திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவநாயனார். இவர் திருக்களிற்றுப்படியார் செய்தவருடைய சீடருடைய சீடர். இச் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதினான்கும் சிவாகமத்தின் ஞானகாண்டப்பொருளைச் சருக்கி இனிது விளக்குந் தமிழ்நூல்களாம். இவை ஐஞ்ஞாற்றென்பத்தைத் தவருஷங்களுக்குமுன்னே பாடியருளப்பட்டனவென்பது சங்கற்பநிராகரணஞ்செய்த உமாபதி சிவாசாரியர்தாமே அந்நூலிலே சாலிவாகன வருஷம் ஆயிரத்திருநூற்று முப்பத்தைந்தில் அதனைச் செய்ததாகக் கூறலால் நிச்சயிக்கப்படும். உமாபதி சிவாசாரியர் அருணந்தி சிவாசாரியர் சீடர். அருணந்தி மெய்கண்டசிவாசாரியரது சீடர். சிவஞானபோதஞ் செய்யப்பட்டகாலம் சாலிவாகனசகவருஷம் ஆயிரத்திருநூற்றாவிலுள்ளது. உமாபதி சிவாசாரியரார்பாடப்பட்ட சேக்கிழார் எழுநூற்றெழுபது வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளவர். வேதத்தின் ஞானகாண்டப்பொருளை யுள்ளபடியறிவிக்குந் தமிழ்நூல்கள் தேவாரமுந்திருவாசகமுமாம். இவையிரண்டுந் தமிழ் வேதமெனப்படும். இச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் தமிழிலேவெளிவருதற்கு முன்னுள்ளகாலத்திலே பக்குவர்கள் குருவைத்தேடியுடைந்து உபதேசமுமகாசச் சமயவறிவைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். இக்காலத்திலோ நூல்களையாவர்க்கும்குருவாயின. ஆகியும் உண்

சித்

மையறிவு தலைப்பட்டார் மிகச் சிலரே. அக்காலத்தில் அறியாதார்பலர். இக்காலத்தில் அறிந்துமறியாதாரே பலர்.

சித்தாந்தகௌமுதி-பாணினிவிவாகரணத்துக்கு வியாக்கியானம்.

சித்தாந்தசிகாமணி—சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்செய்த இருபது நூல்களுளொன்று. அது யாப்பாலும் மிகச் சிறந்த நூல்.

சித்திரகன்—விருஷ்ணர்வமிசத்தில் வந்தவொரு யாதவன்.

சித்திரகுப்தன்—யமன் கணிகன். இவன் மனுஷர் நல்வினை தீவினைகளைக் கிரமமாகவெழுதி யமனுக்குக் கணக்குக்காட்டிபவன்.

சித்திரகூடம்—தற்காலம் பண்டல்கண்டு என்று வழங்கு மிடத்திலுள்ள ஒரு மலை. இது வான்மீகி ஆச்சிரமம். சிருங்கிவேரபுரத்துக்கு நிருதிதிசையிலுள்ளது.

சித்திரகேதன்—(யது) வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவபாகன் மூத்தமகன். (2) சூரசேன தேசத்தாராஜா, இவன் சிலகாலம் சந்ததியின்றித் தவங்கிடந்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். அதுகண்ட சககளத்திகள் பொருமையுற்று விஷமூட்டி அப்புத்திரனைக் கொன்றார்கள். அதுகாரணமாகச் சித்திரகேதன் புத்திரசோகத்திலாழ்ந்துவருந்தினான். அப்போது நாரதனும் அங்கிரசனும் அவனிடஞ்சென்று அவனுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்துபோக, அதனால் அவன் மகா ஞானியாகித் தனது தேகத்தை விட்டு வித்தியாதரவுடல் பெற்றுக் கைலாசகிரிக்குப் போய் அங்கே சிவபெருமான் சக்திசமேதாரிருப்பக்கண்டு, அவரைப்பார்த்து, ஐகத்காரணராகிய நீரும் இப்படிப் பெண்ணோடு கூடியிருக்கவேண்டுமோ வென்று உ

சித்

ண்மையுணராதான்போன்று பரி
காசஞ்செய்தான். அதனால் ராகு
சுருபம்பெற்றுப் பூமியில்வந்துபி
நந்துவிருத்திராசரன் என்றுவிள
ங்கி இந்திரன்கையாலிந்து முத்
திபெற்றான்.

சித்திரசேனபாண்டியன்—சித்திர
ரவர்ம்பாண்டியனுக்குப்பின் அரசு
புரிந்தவன்.

சித்திரசேனன்—(1) ஒரு கந்தரு
வன். அர்ச்சுனன் தோழன். (2) துரியோதனன் தம்பிகளுள்ளொரு
வன். (3) கர்ணன் மகன். (4) ந
ரிஷியந்தன் புத்திரருளொருவன்.
(5) ஜராசந்தன் தோழன்.

சித்திரத்துவசன்—சித்திரபூஷண
பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுபுரிந்
த பாண்டியன்.

சித்திரபூஷணன்—சித்திரவிரதனுக்
குப்பின் அரசுபுரிந்த பாண்டியன்

சித்திரரதன்—(1) முனிமகன். கந்
தருவராசன். (2) (ய) பேருசுந்
கன் புத்திரன். சகிலந்தன் தந்
தை. (3) அதிவிரதன் புத்திரன்.
(4) துரியோதனன் தம்பி.

சித்திரரேகை—வானாசுரன் மந்திரி
யாகிய கவந்தன் மகன். உஷா
தேவிக்குத் தோழி. சித்திரத்தில்
வல்லவளாதலின் இப்பெயர் பெ
ற்றான்.

சித்திரவர்ம்பாண்டியன்—சித்திர
த்துவசபாண்டியனுக்குப்பின் அ
ரசுபுரிந்தவன்.

சித்திரவாகன் } மணலூர் புரத்
சித்திரவாகனன் } தி லரசிருந்த
பாண்டியன். பப்பிருவாகன் தா
யைப் பெற்ற பாட்டன். இவன்
பாரதயுத்தத்திலே பாண்டவர்க்
காகச் சென்று துணைபுரிந்தவன்.

சித்திரலிங்கிரமன்—சித்திரசேன
பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்
த பாண்டியன்.

சித்திரவிரதன்—இவன்சுருணசே

சித்

கர பாண்டியனுக்குப் பின் அரசு
புரிந்த பாண்டியன்.

சித்திரன்—கன்கவிசயற்குத் துணை
அரசன்.

சித்திராங்கதன்—(1) ஒரு கந்தருவ
ன். (2) விசித்திரவீரியன் தமைய
ன். திருதராட்டிரன் பெரிய தந்
தை. சித்திராங்கதன் என்னும்பெ
யரோடிவன்காலத்திருந்த கந்த
ருவனை எதிர்த்துக் கொடிய யுத்த
ஞ்செய்து அக்கந்தருவனுற் கொ
ல்லப்பட்டவன். (3) துரியோத
னன் தம்பியருளொருவன்.

சித்திராங்கதை—அர்ச்சுனன் பா
ரி. சித்திரவாகனன் மகன். இவ
ளே பப்பிருவாகனனுக்குத் தாய்.
அர்ச்சுனன் தருமன்செய்த அசு
வமேதயாககாலத்தில் அவ்வசுவ
த்தோடு சென்றபொழுது அவ்வ
சுவத்தைப்பப்பிருவாகனன் பிடி
த்துக்கட்டி, அர்ச்சுனன் அவனை
இன்னொருவனென்றறியாது அவனோடு
யுத்தஞ்செய்து அவன்பாணத்தா
ல் மூர்ச்சையாயினான். அப்பொ
ழுது பப்பிருவாகனன் அர்ச்சுன
னைத் தந்தையென்றுணர்ந்து அ
வன் மூர்ச்சையைத் தீர்த்து அவ
னைவழிபட்டுவணங்கி அக்குதிரை
யை ஒப்புவித்தான். அல்லியென
ப்படுபவனும் இச்சித்திராங்கதை
யேயாம்.

சித்திராங்கி—ராஜராஜ நரேந்திர
ன் காமக்கிழத்தி. காம லீலையில்
இவளை வென்றவரில்லை (அற்புத
சரீரமுடையாளென்பது பதார்த்
தம்)

சித்திராதேவி—குபேரன் பாரி. இ
வள்சித்திரரேகையென்றும் சொ
ல்லப்படுவள்.

சித்திராபதி—மாதவி நற்றாய்.

சித்திராயுதன்—ஒரு கந்தருவன்.

சித்திரோபலை—இருகூ பர்வதத்
தற் பிரவாகிக்குமொருநதி.

சிநி

சிநிவாலி—தாண்பாரி.

சிந்தாமணி—திருத்தக்க தேவரோ
ன்னும்கைசன முனிவரியற்றிய தமி
ழ்க்காவியம். இது சேவகன்கதை
யைவனப்புறக்கூறுவது. நச்சினா
ர்க்கினியராலுரைசெய்யப்பட்ட
து. சேவகசிந்தாமணியெனவும்ப
டும். இது கடைச்சங்ககாலத்தை
யடுத்ததால். 3145 செய்யுளும்,
பதினமூன்றிலம்பகங்களு முடை
யது.

சிந்துத்துவீபன்—(இ) அபுதாயுவி
ன்னு தந்தை. சிந்துதேசராசா.

சிபி—(1) (அ) உநேரன்மூத்தமக
ன். இவன் யாகஞ்செய்தகாலத்
தில் இந்திரனும் அக்கினியும் இவ
ன் உத்தமகுணத்தைப் பரிக்ஷித்
குமாறு இந்திரன் பருந்தாகவும்
அக்கினி புருவாகவும் ருபந்தரித்
துப்பருந்த புருவைப்பற்றியுண்
னுமாறு துரத்திச்செல்ல, புரு
வானது ஒடிப்போய்ச் சிபிசக்க
ரவர்த்தியிடம் அடைக்கலம்புரு
ந்தது. அதுகண்ட சிபி அப்புரு
வுக்கு அபயஸ்தங்காட்டி அணைத்
தான். பருந்தர் தொடர்ந்துள்
ளேசென்று சிபியைநோக்கித்
தான் துரத்திவந்த புருவை விடு
மாறுகேட்க, சிபி, என்னிடத்த
டைக்கலம்புருந்த புருவை விட
மாட்டேனென்ன, எனக்கு மா
பிசம்புசித்தல் இயல்பு. மனுஷ
ரைப்போலக் காய்கனிகளை அரு
ந்திச் சேவித்தல் எனக்குப்பொரு
ந்தாது. ஆகையால் என் புருவை
விடக்கடவாயென்றது. சிபி அப்
பருந்தைநோக்கிப் புருவைவிட
மாட்டேன். அப்புருவினது எ
டையுள்ள மாபிசத்தை என் தே
கத்திற் கொய்துதருவேன் ஏற்று
க்கொள்கவென்ன, பருந்து அத
ற்குடன்பட்டது. உடனே ஒருது
லையின் ஒருதட்டிலே அப்புருவை
யிட்டு எதிர்த்தட்டிலே அதற்கு

சிம்

டாகத் தனது சரீரத்தினின் லுஞ்
சதையைக் கொய்துவைத்தான்.
அத்தட்டுத்தாழ்ந்து புருவிற்குத்
தட்டுக்குச் சமமாகாததுகண்டு
மீண்டுங்கொய்துவைத்தான். அ
வ்வளவிலும் நிரம்பாமைகண்டு
தன்சரீரத்திலே கொய்யத்தக்க
சதையெல்லாங் கொய்து கொய்
து வைத்தும் ஆற்றாது ஈற்றி
லே தானே முழுதும் இரையாக
வேறினான். அவ்வளவிலே தட்
டுச்சமப்பட்டது. உடனே இந்திர
ராக்கினிதேவரிருவரும் தமதுமெ
ய்வடிவைக்காட்டி உனது சேவ
காருணியத்தை மெச்சினேனும்
உன்போற் சிறந்தான் எவனுமில்
லை. உனக்கு இஷ்டமாகிய வாங்
களைத்தருவோமென்று அவனைப்
பழைமைபோலாக்கி அநேகவர
ங்களைக் கொடுத்துப் போயினர்.
இவனுக்கு விருஷதர்ப்பன், ச
வீரன், கேகயன், மந்திரன் என
நால்வர் புத்திரர். (2) பிரகலாத
ன் புத்திரன்.

சிம்சுபாயன்—ஒரு பெளராணிகன்.

சிம்சுமாரம்—சோதிசக்கரம். இது
பகோளத்தின்கண்ணே யுள்ளது.
இச்சக்கரம் துருவன் இந்திரன்வ
ருணன் கசிபயன் முதலியோர்
கூடிப் பிரதக்ஷிணமாகத் தினந்
தோறுஞ்செல்லப்பெற்றுள்ளது.
இதன் வரம்பக்கத்திலே பிரஜாப
தியும் அக்கினி இந்திரன் தருமன்
என்போரும், வான் மூலத்திலே
தாதாவும விதாதாவும், கடித்தட்
திலே சப்த இருஷிகளும், மேன்
மோவாயிலே அகஸ்தியரும், கீழ்
மோவாயிலே யமனும், முகத்தி
லே அங்காரகனும், சூரியத்திலே
சனியும், பீஜத்திலே பிரகஸ்பதியு
ம், பக்கத்திலே சூரியனும், நாயி
யிற்சுக்கிரனும், நெஞ்சிலே சந்திர
னும், ஸ்தனங்களிலே அசுவினி
தேவர்களும், பிராணவாயு அபா

சிம்

ஊவாயுக்களிலே புதனும். சர்வாங்கமும் சனிகேதுக்களும், ரோமங்களிலே நக்ஷத்ரங்களுமாக அதிக்கித்துகிறார். இச் சிஞ்சுமார சக்கரம் மகரவடிவமாகவுள்ளது. முதலைவடிவெனினும் ஒக்கும்.

சிம்மபலன்—சேசகன்.

சிம்மமுகன்—சிங்கமுகன் காண்க.

சிம்மிகை—(1) திதிபுத்திரி. இவள் விப்பிரசித்திமனைவி. இவள் தக்ஷன்மகனென்றும் கசியபன்பாரி என்றும் பாரதங்கூடும். (2) இரணியகசிபன் மகள். (3) சாயாக் கிராகினி. ஓரிராக்கி. அதுமான் இலங்கைக்குச் செல்லும்போது அவனும் கொல்லப்பட்டவன். இலங்கணியெனவும்படுவன்.

சியவன்—(1) பிரகுவுக்குப் புலோமையிடத்தி லுற்பத்தியான புத்திரன். (2) (கு)சுகோத்திரன் புத்திரன் (3) மித்திராயுபுத்திரன் சியாமகன்—(ய)வசுதேவன் தம்பி.

சியாமாஸ்யி—(ரி) கபிலன் சீஷன். இவன் வேதங்கள் அப்பிரமாணமெனக் கபிலனோடு வாதித்து முடிவில் வேதங்களே எல்லாவற்றுக்கும் பிரமாணமென அக்கபிலன் நாட்ட ஒப்பியவன்.

சியாமளாதேவி—(1) யமன் பாரி (2) உச்சிஷ்டை.

சியேனி—அநூரன்பாரி. இவள் புத்திரர் சம்பாதி சடாயுக்கள்.

சிரகாரி—(ரா)மேதாநிதிபுத்திரன். இவன் தந்தை தன்மனையியை (நாயை) வெட்டிமாறு இவனைவவ அவன் சற்றே தாமதித்துச் சிந்தித்து நின்றான். அவ்வளவில் தந்தை கோபந்தணிந்து சந்தோஷித்து இவனுக்கு இப்பெயரை யிட்டான். சிரம்-தாமசம். காரி-செய்பவன்.

சிரத்தாவதி—வருணன் ராஜதானி.

சிரத்தை—தருமன் பாரி. சமன் தாய். (2) வைவசுவதன்பாரி.

சிரா

சிராவணத்துவாதிசி—திருவோண நக்ஷத்ரத்தோடு கூடினதுவாத சி. இத்தினத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி வாமனாவதாரஞ் செய்தமையால் உலகத்தி லத்தினம் விரததின மாயிற்று.

சிரவணன்—(த) முராசுரன் புத்திரன். கிருஷ்ணனாகொல்லப்பட்டவன்.

சிராயு—பிரமத்தன் தகப்பன்.

சிரார்த்தம்—பிதர்கன்மம். இது பிரதேவதைகளுடைய திருப்பதியின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் பிண்டகருமம். இது சுபகருமத்தின்கண்ணும் அசுபகருமத்தின்கண்ணும் செய்யப்படும். சுபகருமத்தின்கட்செய்யப்படும்சிரார்த்தம் நார்தியென்றும் அப்பியுதயமென்றும் சொல்லப்படும். அசுபசிரார்த்தங்களுக்கே. அவற்றுள் பிரேதசிரார்த்தம் பிரேததிருப்பதியின்பொருட்டும் பிரேதவிழுத்தியின்பொருட்டும் செய்யப்படுவது. இது நக்கினநிலைகோதிஷ்டசோடச சபிண்டகரண சிரார்த்தங்களுடன் பல. (2) பைதிருக சிரார்த்தம் பிதிர்தேவதைகளின்பொருட்டுச் செய்யப்படும். பிதிர்தேவதைகள் வசுருத்திர ஆதித்திய பதப்பேறுடையவர்களாயுள்ளவர்கள். காசி கைய பிரயாகை குருக்ஷேத்திரம் கோகர்ணம் குருஜாங்கலம் புஷ்கலக்ஷேத்திரம் முதலியன சிரார்த்தகருமங்களுக்குரிய சிறந்த ஸ்தலங்கள். அவற்றுள்கயாசிரார்த்தம் மிக்க விசேஷமுடையது. இறந்தினம், அமாவாசை, மகாஸய பக்ஷமுதலியனசிரார்த்தத்துக்குரிய காலம்.

சிரார்த்ததேவன்—சூரியனுக்குச் சமிஞ்ஞாதேவிவிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

சிரா

சிராவணம்—(1) திருவோணம் (2) ஆவணிமாசத்துத் திருவோண நக்ஷத்ரத்திலே இருபிறப்பாளர் மூவராலும் அதுஷ்டிக்கப்படுவதாகிய ஒரு வைதிககிரியை. அது பதினான்கு வித்தைகளையும் சிரவணஞ்செய்யத்தொடங்குதற்குரிய கிரியை.

சிராலிதம்—ராமன்புத்திரனாகிய லவன் ராஜதானி.

சிருகாலவாகதேவன்—மதராபுரத்துக்குச்சமீபத்திலேயுள்ள கரவீரபுரத்தரசன். இவன் எப்பொழுதும் கிருஷ்ணன்மீது பகை பாராட்டிவந்தமையால் கிருஷ்ணன் இவனைக்கொன்று மகனுக்கு முடிசூட்டினான்.

சிருங்ககிரி—சங்கராசாரியராலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சாரதாபீடமும் மடாலயமுமிருக்கும்மடம். இம்மடத்துக்குச் சங்கராசாரியரது சீஷ பரம்பரையில் வருவோர் அதிபதியாவர். அவருஞ் சங்கராசாரிய பட்டமே பெறுவர். இம்மடாலயத்திலேயுள்ள கிரந்தமண்டபத்திலே அநேக ஞால்களுள். சிருங்ககிரி மைசூர்நாட்டிலுள்ள ஒருமலைமேல்கரம்.

சிருங்கர்—புஷ்யமித்திரன் வமிசத்தரான மகததேசத்தரசர். இவர்களப்பின்மர். தூற்றுப்பன்னிரண்டு வருஷம் அரசியற்றினர்.

சிருங்கி—(ரி) சமீகன் புத்திரன்.

சிருங்கிபேரபுரம்—இது ஸ்ரீராமர் சிநேகனாகிய குகனுடைய பட்டணம். அது கங்கைக்கரையிலுள்ளது.

சிருஞ்ஜயன்—(1) பர்மியாசுவன் புத்திரருளொருவன். இவன் தவங்கிடந்து நாரதரனுக்கிரகத்தாற்பொன்குவே மூத்திர புர்ஷங்களைக் கழிக்கின்ற ஒரு திவ்விய புத்திரனைப் பெற்றான். அவன் வ

சிரு

ளார்தவருநாளில் அவன் தேகத்திலே பொன்னிருக்கின்றதெனக்கருதிக் கள்வர் அவனைக்கொன்று உடலைப் பரிசோதித்துப் போயினர். அப்பாலும் நாரதரனுக்கிரகத்தால் உயிர்பிழைத்தான். அவன் சுவர்ணஷ்டலி யென்னும் பெயரினன். (2) வசுதேவன் தம்பி. (3) (அ)காலாநலன்புத்திரன்

சிருஷ்டி—மூலப் பிரகிருதியினின்றும் உலகங்களெல்லாம் தோன்றுதல் சிருஷ்டியெனப்படும். அத்துவைதிகள் பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமத்தினின்றும் தோன்றும் என்று கூறுவார்கள். தவைதிகள் சித்தம் அசித்தமென இரண்டு பொருளுண்டென்றும் சித்தினது அதிகாரத்தால் சித்தம் அசித்தமாகிய பிரபஞ்சர் தோன்றுமென்றும், விசிஷ்டாத்துவைதிகளும் சுத்தாத்துவைதிகளும் பிரமம், ஆன்மா, மாயை என மூப்பொருளுண்டென்றும் பிரமம் ஆன்மாவன்பொருட்டு மாயையினின்றும் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றும் சிருஷ்டியைப் பலதிறப்படக் கூறுவர். இரண்டோரையிசமன்றி மற்றெல்லாம் எல்லா வைதிக சமயிகளுக்கும் பொதுவே.

மாயையென்று கூறப்படுவதாகிய மூலப்பிரகிருதியிலே பிரகிருதி தோன்றும். அதனிடத்தே குணத்தவந் தோன்றும். அக்குணம் சாத்துவிகம், இராஜதம், தாமதமென மூன்றும். அக்குணத்தவந்திலே புத்தி தத்துவந் தோன்றும். புத்தியெனினும் மஹத்தத்துவமெனினும் பொருளொன்றே. அப்புத்தி தத்துவம் குணத்திரயத்தை யுடையதாய்த் தோலினாலே மூடிக்கொள்ளப்பட்ட வித்துப்போலப் பிரகிருதியினாலே மூடப்பட்டிருக்கும். அந்

சி

னின்றும் வைகாரிகம் தைஜசம் பூதாதியென்னும் அகங்காரங்கள் மூன்றும் தோன்றும். அவ்வகங்காரம் புத்திதத்துவத்தினாலே மூடப்பட்டிருக்கும். அம்மூன்றனுள்ளே பூதாதியாகிய தாமசாகங்காரத்தினின்றும் சத்த தன்மத்திரை தோன்றும். அத்தன்மத்திரையினின்றும் ஆகாசந்தோன்றும். அவ்வாகாசம் தாமசாகங்காரத்தினாலே மூடப்பட்டிருக்கும். அவ்வாகாசம் விகாரப்பட்டுப் பரிசுதன்மத்திரையையுண்டாக்கும். அதினின்றும் வாயுத்தோன்றும். அக்காரணத்தால் வாயுவின்குணம் பரிசுமாயிற்று. வாயுவும் ஆகாயகவசமுடையது. வாயு விகாரப்பட்டு ரூபதன்மத்திரையையுண்டாக்கும். அத்தன்மத்திரையினின்றும் தேயுத் தோன்றும். அதுபற்றித் தேயுவுக்கு ரூபம் சிறப்பியல்பாயிற்று. தேயுப் பரிசுதன்மத்திரையினாலே மூடப்பட்டிருக்கும். தேயு விகாரப்பட்டு ரச தன்மத்திரையையுண்டாக்கும். அதினின்றும் அப்புத் தோன்றும். அப்புவும் ரூபதன்மத்திரையினாலே பொதியப்பட்டிருக்கும். அப்பு விகாரப்பட்டுக் கந்ததன்மத்திரையையுண்டாக்கும். அதினின்றும் பிருதிவிதோன்றும். மூலப்பிரகிருதியை மகத்தம் அரூபம். அகங்காரமும் தன்மத்திரையும் மகாபூதங்களும் ரூபம். சத்தத்தினின்றும் ரூபம் தோன்றும். சத்தம் சோதியிற்றோன்றும். சோதி மனத்திற்றோன்றும். மனம் புருஷனின்றோன்றும். சத்தம் சோதியிற்றோன்றுமென்பது யோக சூத்திரத்திலே “அநாஹதல்யசப்தல்ய” என்னுஞ்சூத்திரத்திலுலிக. மேலே கூறப்பட்ட பஞ்சபூதங்களும் தம்மியற் கூடிச் சிருஷ்டியை விருத்திபண்ணும் ஆற்றல்லாதனவா

சி

க, ஈசரசத்தி அவற்றுட் கலந்து நின்றாக்கும். ஊக்கவே அவைபஞ்சகரணப்பட்டுப் பிரமாண்டத்தைத் தோற்றுவிக்கும். பிரபஞ்சமனைத்தும் சித்தம் சடமும் ஆகிய இருகூற்றில் அடங்கும். சித்தினிச்சடம் இயங்காது. ஆகவே தோற்றந்திதி நாசமென அவ்வியக்கமும் மூன்றாய்த் தோன்றும். தோற்றுவிக்குஞ்சக்தி பிரமாவெனப்படும். திதி செய்யுஞ்சக்தியாகிய காலவடிவம் விஷ்ணுவெனப்படும். நாசஞ்செய்யுஞ்சக்தி உருசுதிர்ன் எனப்படும். ஒவ்வொருவையும் இம்மூன்றுசக்திகளும் பற்றிநின்ற சத்தம்முறையிலே தமதுதொழிலைச்செய்யும். இவற்றை ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் ஆற்றலென்பர். ஆரியர் தனித்தனிக் கடவுளரென்பர். மேலே தாமசாகங்காரத்தின்றோற்றங்கூறினும். இனிச் சாத்தவிகஅகங்காரமாகிய வைகாரிகத்தினின்றும் மனமும் சோத்திரமுதலிய பஞ்சரூபநேந்திரியமும் தோன்றும். ராசதாகங்காரமாகிய தைஜசத்தினின்றும் வாக்குமுதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்துந் தோன்றும். ஒவ்வொருபூதமும் இருகூறுகி, ஒருகூற்றைநிந்துத்தி மற்றைக்கூற்றைநான்குகூறுக்கி, ஏனையான்கூறுக்கட்கு மொவ்வொன்றாகக் கொடுத்தும் வாங்கியும் தம்மியற் கலப்பதே பஞ்சகரணமாம். அல்தாவது பிருதிவியிலே பிருதிவிதன்மத்திரை அரை; அப்புதன்மத்திரை அரைக்கால்; தேயுதன்மத்திரை அரைக்கால்; வாயுதன்மத்திரை அரைக்கால்; ஆகாயதன்மத்திரை அரைக்கால்; இப்படியே மற்றவையுமாமெனக்கொள்ளுக. அலபூதங்களைச்சோதித்தால் இக்கூறுகள் புலனாகும்.

பூதங்கள் பஞ்சகரணப்படும்முறை வருமாறு;—

	ஆகாயம்	வாயு	தேயு	அப்பு	பிருதிவி
ஆகாயம்	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$
வாயு	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$
தேயு	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$
அப்பு	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$
பிருதிவி	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{8}$

சாங்கிய தத்துவ சங்கிரகம்வருமாறு;—

மூலப்பிரகிருதி

மகத்தத்துவம்

அகங்காரம்

சாத்துவியம். — ராஜசம். — தாமசம்.

(மனம் ஞானேந்திரியம்.) கன்மேந்திரியம். தன்மத்திரை. ரு.

சு

ரு

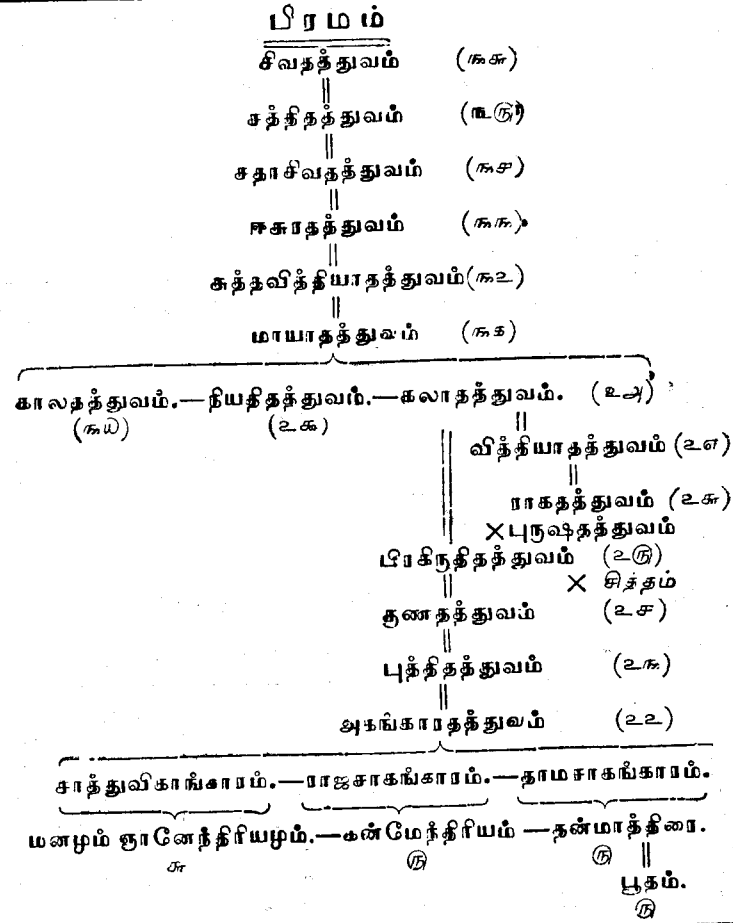
பூதம் ரு. ஆக உச.

சி

மூலப்பிரகிருதியிலினிடத்திலேயுள்ள கூறுகளையெல்லாமடங்கியிருக்கும்மயின்முட்டைபோலப் பிரபஞ்சத்துக்கு வித்தாயுள்ளது. இவ்விருபத்துநான்கிற்கும்மேலாய் வேறாயுள்ள தத்துவம் புருஷதத்துவம். இத்துணையுஞ் சாங்கியமதக்கொள்கை. சைவசித்தாந்திகள் தத்துவம் முப்பத்தாறென்பர். அவர்கொள்கைவருமாறு;— பூதம் ஐந்து. தன்மத்திரை ஐந்து. ஞானேந்திரியம் ஐந்து. கன்மேந்திரியம் ஐந்து. மனம் அகங்காரம் புத்தி குணம் பிரகிருதி என்னும் ஐந்து. ஆகத் தத்துவம் இருபத்தைந்தும் அசத்தாத்துவம். இருபத்தாறும் தத்துவம் அராகம். அதற்குமேலே வித்தியாதத்துவம். அதற்குமேலே கலாதத்துவம். அதற்குமேலே நியதித

சி

த்துவம். அதற்குமேலே காலதத்துவம். அராகம் முதற் காலதத்துவ மீறுகியவைதும் பிச்சிராத்துவா. இவைமுப்பதும் ஆன்மாக்களுக்குத் தனித்தனிக்கும்தேகங்களாம். அதற்குமேல் மாயாதத்துவம். அதற்குமேலே சத்தவித்தியாதத்துவம். அதற்குமேல் ஈசராதத்துவம். அதற்குமேலே சதாசிவதத்துவம். அதற்குமேலே சத்திதத்துவம். அதற்குமேலே சிவதத்துவம். இவையே முப்பத்தாறாமாம். சிவதத்துவம்நாதன்னும் சத்திதத்துவம் விந்துளன்னும் சொல்லப்படும். சொல்லொற்றுமைநோக்கிச் சிவதத்துவமும் பரமசிவமுமொன்றெனக்கொள்ளாதொழிக. அச்சிருஷ்டிக் கிரமம் வருமாறு;—

சிரு

இது சிவத்துவ தீபிகையிலே கூறப்பட்ட தோற்றக்கிரமம்.

இனி அதிகாரதேவர்களிருக்கு ம் முறை கூறுவாம். சுத்த வித் தியாதத்துவத்திலே சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் நந்தி முதலிய கணநாதர் எண்மரும், இந்திரன் முதலிய உலகபாலகரும், ஈசரத்துவத்தில் அநந்தர் முதலிய வித்தியேசரருமிருப்பார். அநந்த

சிரு

ர் மாயாதத்துவபுனங்களையுண்டாக்குபவர். ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் குணத்துவத்திலிருந்து ஒடுக்க காலத்தில் அராகத்திலிருப்பார். பிரகிருதி மத்தகத்திலே எட்டுருத்திராரிருப்பார். பிரமவிஷ்ணுக்கள் ஸ்ரீகண்டருத்திரரோடுகுணத்துவத்திலிருப்பார். பிரணவம் ஈசரத்துவத்திலிருக்கும். ருத்திரகணங்களுக்குச் சங்கையிலை.

சிரு

ஆகாயம் துவாரமாகி ஏனைப்பூதங்களுக்கிடங்கொடுக்கு மியல்பினது. வாயு சலித்து மற்றைப் பூதங்களைத் திரட்டுமியல்பினது. தேயுச் சுட்டொன்றுவிக்கும். அப்புக் குளிர்ந்து பதஞ்செய்யுமியல்பினது. பிருதிவி கடினமாய் மற்றெவற்றையுந் தரிக்குமியல்பினது. ஆகாயம் வட்டவடிவினது. வாயு அறுகோணம். தேயு முக்கோணம். அப்புப் பிறை. பிருதிவி சதுரம். ஹ-ய-ர-வ-ல ஆகாயம், தி ஐந்திற்கும் முறையே அகூரங்களாம். மாயையின் வேறுபுயம் அதனுள்ளே பந்திக்கப்பட்டிருக்கிக் கிடந்த ஆன்மாவுக்குக் கலாதத்துவம் மின்னற்கதிர் போல அந்தகாரத்தைச் சிறிது விலக்கித் தெருட்ட அக்கலையினின்று அறிவுக்கு உபகரணமாயுள்ள வித்தியாதத்துவமும் அதினின்று போகத்துக்குக் கருவியாகிய அராகமும் தோன்றும். அந்த அவதாரத்திலே ஆன்மாப் போகாதிகாரத்தைப் பொருந்தும். அவ்வதி காரமே புருஷன் என மேலே கூறப்பட்டது. அஃதுள்ளவாறு தத்துவமாகாமையின் தத்துவங்களோடுசேர்த்தெண்ணப்படாதாயிற்று. ஆன்மாவுக்குப் போக்கியமாயுள்ள பிரகிருதியாதி பிருதியியீறாயுள்ள இருபத்தைந்து மாம். சித்தஞ்சேர்த்தெண்ணப்படாமைக்குரியாயும்துபோன்றதேயாம்.

சைவசிந்தாந்திகள் சுத்த சிவமாகிய பிரமமும் ஆன்மாவும் மாயையும் நித்தியப் பொருள்களென்பார்கள். சுத்த சிவத்துக்குச் சிவத்துவமும், சத்தியும், சதா சிவமும் திருமேனியாகும். சிவ தத்துவத்திலே சுத்தசிவகலை ஸ்ரீலமமாகச் சத்திகலை சூக்குமமாய் நிற்கும். சத்தித்துவத்திலே

சிரு

சிவகலை பாதியும் சத்திகலை பாதி யுமாகும். அதிலே சதாசிவம் சூக்குமமாகும். சதாசிவத்திலே சிவகலை காலம் சத்திகலை முக்காலமாக விளங்கும். சிவத்துவத்திலே ஆன்மாவும் சத்தித்துவத்திலே மாயையும் அந்தர்க்கதமாய் நிற்கும். ஈசர தத்துவத்திலே சிவகலை சைதனிய ரூபமாகச் சத்திகலை மேம்பட்டுநிற்கும். சுத்த வித்தியா தத்துவத்திலே சைதனியமும், மாயையும் சமப்பட்டுநிற்கச் சத்தி யோங்கிநிற்கும். அச் சுத்த வித்தையிலே அதோபாகத்திலுள்ள மாயையைச் சத்தினோக்கிநிற்க, மாயை வேறுபுப் பிரியும். சிவத்துவமுதலிய ஐந்தும் பிரேரகமாக மாயைமுதலிய ஏழும் ஆன்மாவுக்குப் போககாண்டமாம். அவற்றின்கீழுள்ள இருபத்தான்கும் போக்கியமாம். இவற்றின் உள்ளுறையெல்லாம் சிவாத்துவ விருத்தியிற் காண்க.

இப்போதுள்ள சிருஷ்டி தொடங்கி இருபத்தேழு சதாயுகங்கடந்த இருபத்தெட்டாஞ் சதாயுகம் நடக்கின்றது. இச் சிருஷ்டியிலே ஆறு மனுக்களிறந்து ஏழாம் மனுவாகிய வைவசுவத மனுவின்காலம் நடக்கின்றது. மனுவந்தரங்கள்தோறும் சோபானக்கிரமமாக மனுஷரது வடிவமும் குணமும் வேறுபட்டியர்ந்தவரும். முன்னிருந்த மனுவினது காலத்து மாந்தர் நம்மினும் வடிவு குணங்களாற் குறைந்தவராயிருப்பார். இனிவரும் சாவர்ணி மனுவினது காலத்தமாந்தர் நம்மினுஞ் சிறந்தோராவர். மனுவென்றது மனுஷகணத்தை. அவ்வக் கணத்துக்கு ஆதிதலைவனெனினும் பொருந்தும்.

ஆன்மாக்கள் ஆணவத்தால் உ

சிநு

டலெடுத்துக் கன்மத்துக்கோக
மேல்கீழ்ப்பிறவிகளிற் செல்லும்.
சிநுஷ்டியும் ஆன்மாக்களின் பொ
ருட்டாக டிகழ்வது.

வாயுவலகம் சனி. தேயுவலக
ம் சூரியன். அப்புலகம் சக்கிர
ன். பிருதிவியலகம்பூமி. ஒவ்வொ
ரு பூதத்திலும் மற்றைய நான்கு
பூதங்களுங் கூடியிருக்கும். தனி
பூதங்கள் தன் மாத்திரைகள்.
தன்மாத்திரைகளது சையோகந்
தாலே பூதங்களும் உலகங்களந்
தோன்றும். உலகம் தோன்றிநி
ன்று ஒடுங்குமியல்பினதாதலின்
நித்தியமாய்ள்ளது. ஊன்றி நோ
க்குமிடத்துக்கணந்தோறும் சிநு
ஷ்டி திதி சங்காரமாகிய முத
தொழிலும் நிகழ்வது பிரத்திய
க்ஷமாம். நிலைதிருதலேயன்றி அ
ழிவென்பதொன்றில்லை.

சிநுஷ்டியாதிபத்தியம்—பூமிக்கு
ப் பிருதுசக்கிரவர்த்தியும், ஒஷ்தி
கள், யாகம், விரதம், நக்ஷத்திரங்
கள் முதலியவைகளுக்குச் சந்தி
ரணம், ஜலத்துக்கு வருணணம்,
தனத்துக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் கு
பேரணம், துவாதசாதித்தியர்க
ளுக்குவிஷ்ணுவும், வசுக்களுக்கு
அக்ஷினியும், பிரஜாபதிகளுக்குத்
தக்ஷணம், தேவர்களுக்கு இந்திர
னும், தைத்தியர் தானவர்களுக்கு
ப் பிரஹ்மாதனம், பிதர்களுக்கு
யமனும், பசுபூதாதிக்குச் சி
வனும், மலைகளுக்கு இமயமும்,
நதிகளுக்குச் சமுத்திரமும், கந்
தருவ வித்தியாதர கிந்நர கிம்பு
ருஷர்களுக்குச் சித்திர ரதனும்,
சர்ப்பங்களுக்கு வாசுகியும், திக்
கஜங்களுக்குஜராவதமும், பக்ஷி
களுக்குக் கருடனும், குதிரைகளு
க்கு உச்சைச்சிரவமும், மிருகங்க
ளுக்குச் சிங்கமும், சிநுஷ்டிகால
த்திலாதிபத்தியம்பெற்றார்கள்.

சிலம்பாறு—அழகர் மலைக்கணுள்

சிவ

ள் ஓராறு. தூபுரகங்கையெனவு
ம் பெயர்பெறும்.

சிலாதன்-(ரி) நந்திசுவரன் தந்தை.

சிவகங்கை—(1) கைலாசத்தின்க
ண்ணதாகிய ஒரு நதி. (2) சிதம்
பரத்திலுள்ள ஒரு தீர்த்தம். இத்
தீர்த்தத்திலே இரணியவன்மன்
மூழ்கித் தனதுடற்குற்றம் நீங்க
ப்பெற்று அரசுபுயினன்.

சிவகலை-பட்டணத்தடிகள்மனைவி.

சிவகாமி—சிதம்பரத்தி லெழுந்தரு
ளியிருக்கும் சிவசத்திபெயர்.

சிவகாமித்தாயம்மை—திருப்புத்
துரிலேகோயில்கொண்டிருக்கும்
தேவியார்பெயர்.

சிவகோசரியார்—கண்ணப்பர்கா
லத்திலே திருக்காளத்தியிலே வி
ளங்கிய அருச்சகர்.

சிவஞானசித்தி—அருணந்திசிவா
சாரியார்செய்த பத்சாஸ்திரம். அ
து சைவசித்தாந்தசாஸ்திரங்கள்
பதினான்களுளொன்று. அது சிவ
ஞானபோதத்திற்கு வழிநூல். அ
து பாபக்ஷம் சுபக்ஷம் என இரு
பக்ஷங்களையுடையது. பதி பசு
பாச வியல்புகளை ஐயந்திரிபறத்
தடைவிடைகளால் விளக்குவது.
இது பெளத்தம் லோகாயதமுத
லிய சமயங்களைக்கண்டித்துச் சு
வபக்கம்நாட்டுவது. ஆன்மவிசா
ரணைசெய்யப் புகுவார்க்கு இது
போலச் சிறந்தநூல் மற்றில்லை.
அதற்கு மறைஞானசம்பந்தர் சி
வாக்கிரயோகிகள் முதலியோர்
உரைசெய்தார்கள்.

சிவசன்மா—வடமதுரையி லிருந்
தவோரந்தனன். இவனைவிஷ்ணு
வினது கணநாதர் உபசரித்தழை
த்துப்போய்ச் சந்திராதிபுலகங்
கையெல்லாங்காட்டினார்கள்.

சிவஞானமுனிவர்—தூற்று முப்
பது வருஷங்களுக்கு முன்னர்த்
திருவாவடுதுறைமடத்தி லிருந்த

சிவ

ஒரு தம்பிரான். இவர் வடமொ
ழி தெனமொழியிரண்டினும் வ
ல்லவர். சிவஞானபோதத்திற்கு
த் திராவிடமகாபாஷியமும் சிவ
ஞானசித்தயார்க்குப் பொழிப்பு
ரையும், சிவஞானபோதத்திற்குச்
சிற்றாரையும், தொல்காப்பியமுத
ற் குத்திரவிருத்தியும் செய்தவர்.
சம்ஸ்கிருதநூல்களைத் தமிழிலே
வசனரூபமாகவும், செய்யுள்ரூப
மாகவும் மொழிபெயர்ப்பதில் இ
வர்க்கினையாயினார் பிறரில்லை. அ
ன்னம்பட்டியம் சிவதத்துவ வி
வேகமுதலியன இவர்செய்தமொ
ழிபெயர்ப்புக்கள். தமிழ் இலக்க
ணவுணர்ச்சியும் தர்க்கசாஸ்திர
வாராய்ச்சியும் நிரம்பியவராத
லால் அவர்செய்த நூல்களெல்
லாம் சிரோரத்தனங்களாக விள
ங்குகின்றன. பிறர் நூல்களிலே
குற்றந்தெரித்தலில் நக்கிரரும் அ
வர்க்கினையாகார். பாஷியமொ
ன்றேனுமில்லாத பாவையென்
து வடமொழியுடையோர் தமிழ்
ழை இகழ்ந்துவந்த குற்றத்தை நீ
க்கினது அவர்செய்த திராவிட
பாஷியமே. அதற்குமுன்னே நா
லாயிரப்பிரபந்தபாஷியம் உண்
டென்றாலும் அஃது இத் திராவி
டபாஷியம்போலச்சிறந்ததன்று.

சிவதத்தம்-விஷ்ணுவினதுசக்கரம்

சிவதருமம்—உப புராணங்களுள்
ஒன்று.

சிவதருமோத்தரம்—பரமதருமா
தியியல், சிவஞானதானவியல், ஐ
வகையாகமவியல், பல விசிட்ட
காரணவியல், சிவதருமவியல், பா
வவியல், சுவர்க்க நரகவியல், சன
னமரணவியல், சுவர்க்கநரகசேட
வியல், ஞான யோகவியல், பரிகா
ரவியல், கோபுரவியலெனப் பன்
னிரண்டியல்களையுடைய இந்நூல்
மறைஞானசம்பந்தர் செய்தது.

சிவ

சிவநேசர்—மயிலாப்பூரிலிருந்த இ
வர் பாம்புகடித்திறந்த தமது பு
த்திரியினது எலும்பை ஒரு குட
த்திவட்டுவைத்துத் திருஞானச
ம்பந்த ரங்கெழுந்தருளியபோன
அவர்முன்வைத்து அவரருளால்
முன்போலப் பெண்ணுருவாக எ
ழும்பப்பெற்றவொருபக்தர்.

சிவஞானபோதம்—இது வடமொ
ழியிலே நந்திபகவானுலும், தமிழ்
ழிலே மெய்கண்ட தேவரானுஞ்
செய்யப்பட்டது. தமிழ்ச் சைவ
சித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்குந்
கும் முதனூலாகவுள்ளது. பன்
னிரண்டு குத்திறங்களையுடைய
து. இதற்குச் சிவஞானமுனிவர்
பாஷியமுஞ் சிற்றாரையுஞ் செய்
தனர். சிவஞானமுனிவரவடமொ
ழியிலே சிவாக்கிரயோகிகள் செ
ய்த பாஷியத்தையே மொழிபெ
யர்த்தனர். “வேதம்பசுவதன்பா
ன்மெய்யாகமநாலவ - ரோதுந்த
மிழ்வேதமுள்ளுதுறெய்-போதமி
கு-நெய்யினுதுசுவையா நீள்வெ
ண்ணெய்மெய்கண்டான்-செய்த
தமிழ்நூலின்நிறம்”என்னும்ஆன்
ரோர்வாக்கேசிவஞானபோதத்தி
ன்மாட்சிமையைத் தெரிவிக்கும்.

சிவபுரம்

சிவபுரி

சிவராஜதானி

}—காசி.

சிவப்பிரகாசகவாயிகள்—பிரபு

லிங்கலீலை, திருக்கூவப்புராணம்,
சித்தாந்தசிந்தாமணி, வேதாந்த
சூடாமணி, சிவப்பிரகாசவியாச
ம், சிவநாமமகிமை, தர்க்கபாஷை,
சோனசைல மாலை, நன்னெறி,
நால்வர் நான்மணிமாலை, வேங்
கையுலா, வேங்கைக்கோவை, மு
தலிய நூல்கள் செய்தவர். காஞ்
சீபுரத்தலே பிறந்து சிந்துபூந்து
றையிலே வெள்ளியம்பலத்தம்பி
ராணிடம் பாடங்கேட்டவர். இல

சிவ

க்கணிலக்கியங்களில் மகா சதுரர், கற்பணக்களஞ்சியம். சாதி யில் வீரசைவர், இவர் இற்றைக் கு இருநூற்றிருபதுவருஷங்களுக் குமுன்னர் விளங்கியவர்.

சிவபுராணம்—பதினெண்புராணத்தொன்று.

சிவமலை—கொங்கு நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சுப்பிரமணிய ஸ்தலம்.

சிவயோகநாயகி—திருக்கானூரிலே யோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

சிவராத்திரி—மாசிமாசத்திலே அபரபக்ஷ சதுர்த்தசியோடு கூடிய அர்த்தராத்திரிகாலமாகியபுண்ணிய முகூர்த்தம். அது ஸங்கோற்பவருக்குப்பிரியமுகூர்த்தம்.

சிவராத்திரிவிரதம்—மாசிமாசத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியிலே சிவபெருமானைக்குறித்து அதுஷ்டிக்கும் விரதம். அத்தினத்திலே உபவாசஞ்செய்து நான்கு யாமமும் நித்திரையின்றிச் சிவபூசையெதல்வேண்டும். சிவபூசையில்லாதவர் நித்திரையின்றி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரஸெபமும் சிவபுராணசிரவணமுஞ்செய்து நான்கு யாமமும் சிவாலயதரிசனஞ் செய்தல்வேண்டும். இது சைவ சமயிகள் யாவராலும் ஆவசியகம் அதுஷ்டிக்கத்தக்கது.

சிவலிங்கம்—லிங்கம் காண்க.

சிவலோகநாயகர்—திருப்புகூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சிவன்—திரிமூர்த்திகளு ளொருவரென்று விஷ்ணு புராணங்களும் அம்மூவரையும் அதிஷ்டித்தநிற்கும் பரப்பிரமமென்று சைவ புராணங்களுக்கூறும். சிவன் என்னுஞ்சொல்லுக்கு மங்களரூபி என்பது பொருள். சிவனை முழுமுதற்கடவுளாகக்கொண்டு வழிபடு

சிவ

வோர் சைவரெனப்படுவர். அவர்கள் சமயம் சைவசமயமெனப்படும். பதினெண் புராணங்களுள்ளே சிவபரமாகவுள்ள புராணங்கள் பத்து. சிவனை வழிபடுவோர் க்காதாரநூல்கள் ஆகமங்களாம். அவை இருபத்தெட்டு. சிவன் ரூபமும் அரூபமும் ரூபரூபமும் ஆகிய மூன்று திருமேனிகளுடையர். அரூபத் திருமேனியோடு கூடியவீடத்துச் சிவனென்றும், ரூபரூபத் திருமேனியிற் தாசிவமூர்த்தியென்றும், ரூபத் திருமேனியில் மகேசுவரென்றும் சொல்லப்படுவர். பிரமாவைச் சிருஷ்டிகர்த்தாவென்றும், விஷ்ணுவைக் காவற்கர்த்தாவென்றும், சிவனைச் சங்கராகர்த்தாவென்றும் வைதிகர்யாவருங்கூறவர். சங்கராகிருத்தியம் சிருஷ்டித்திகளுக்கு ஏதுவாகச் செய்யப்படுவதல்லது நாஸ்தியாக்கும் பொருட்டன்று. ஆதலால் சங்கராகிருத்தியத்தில் மற்றையிருகிருத்தியங்களுமடங்கும். அடங்கவே சங்கராகர்த்தாவே மற்றையிருவரையு மதிஷ்டித்து நின்று நடாத்து முழுமுதற்கடவுளென்பர்கள். விருஷபத்துவஜன், உமாபதி, சர்மவாசன், நந்திவாகனன், சூலி, கபாலமாலாதான், சர்ப்ப குண்டலன், காலகாலன், நீலகண்டன், கங்காதான், திரிநேத்திரன், சந்திரசேகரன், திரிபுராந்தகன் முதலிய அநந்தநாமங்கள் பெறுவர். உலோககண்டகராகிய திரிபுராசுரரைச் சங்கராஞ் செய்தருளியமையின், திரிபுராந்தகன் எனப்படுவர். திரிபுரதகனஞ்செய்யப் புறப்பட்டபோது, பூமியை இரதமாகவும், சூரியசந்திரர்களை இரதசக்கரமாகவும், வேதங்களைக்குதிரைகளாகவும், பிரமாவைச் சாரதியாகவும், மேருவை வில்லாகவும், சா

சிவ

கரத்தை அம்புக்கூடாகவும், விஷ்ணுவைப் பாணமாகவும் கொண்டுசென்றார். இவ்விஷயத்திலே அத்தியற்புத தத்துவார்த்தமடங்கியிருக்கின்றது. அதனை நின்றுவிரிப்பிற் பெருகும். பிரம விஷ்ணுக்களது கபாலத்தை மகா கற்பாந்தரங்களிலே தரித்துத் தனித்து நின்று ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்தலின் கபால மாலாதாண்டென்னும் நாமம்பெறுவர். சிவன் மூன்று கண்களுடையர். ஒன்று நெற்றியிலுள்ளது, அத்தான் கண்ணுதலெனப்படுவர். இக் கண்ணினாலேயே காமதகனஞ்செய்தாராகலின் காமநாசன், காமாதி முதலிய நாமம்பெறுவர். பகிரதன் தன் பிதாரைச் சுவர்க்கஞ் சேர்க்கும் பொருட்டிப் பெற்ற கண்கையினது பிரவாகவேகத்தைச் சடைக்கொழுந்தொன்றினுலடக்கிய காரணம்பற்றிக் கங்காதான்கங்கைவேணியன் முதலிய நாமங்களைப்பெறுவர். அயிர்தமதன காலத்து எழுந்த விஷத்தைக் கண்டத்தக்கித் தேவரைக் காத்தருளிந்மையின் நீலகண்டன் காளகண்டன் முதலிய நாமங்களைப்பெறுவர். அக்காலத்திற்குநே யெழுந்த சந்திரனைச் சடையிற்றரித்தமையின் சந்திரசேகரன் சந்திரமௌலி முதலிய நாமம்பெறுவர். மார்க்கண்டனைக் காக்குமாறு காலனை உதைத்தருளினமையாலும் காலவரையறைக்கப்பட்டாத அநாதிரித்தியராதலினாலும் காலகாலன் காலாந்தகன் முதலிய நாமங்கள் பெறுவர். இச்சிவபிரானை மகாலிங்கம் அர்த்தநாரீஸ்வரர் நடேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்தத்திட்டே தியானித்து வழிபடுவர். சிவனுக்குச் சத்தி உமாதேவியாரெனப்படுவர்.

இருபத்தைந்து மூர்த்திகளா

சிவ

வார், லிங்கமூர்த்தி, சுகாசனமூர்த்தி, உமாசகமூர்த்தி, கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி, அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தி, சோமாஸ் கற்பமூர்த்தி, சக்கரப்பிரதானமூர்த்தி, திரிமூர்த்தி, அர்த்தாங்க விஷ்ணுமூர்த்தி, தக்ஷினமூர்த்தி, பிஷ்ணுடனமூர்த்தி, கங்காளமூர்த்தி, காமசபஹாரமூர்த்தி, காலாரி, ஜலந்தாரி, திரிபுரம்ஹாரமூர்த்தி, சரபமூர்த்தி, நீலகண்டமூர்த்தி, திரிபாதமூர்த்தி, எகபாதமூர்த்தி, வைராவமூர்த்தி, விருஷபாருடமூர்த்தி, சந்திரசேகரமூர்த்தி, நடராஜமூர்த்தி, கங்காபுரமூர்த்தி. (2) (ய) அக்குரூரன் தம்பி.

சிவாக்கிரயோகி—இவர் தஞ்சாவூரிலே சரபோஜி மகராஜாவுடைய சபையிலே மன்னவாளமாமுனியென்னும் வைஷ்ணவசிரேஷ்டரோடு பதினேழுநாள் வரையில் அவர் கடாவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் ஏற்றவாறுவிடையளித்துச் சிவபரத்துவம்நாட்டி வரும்போது பதினேழாநாளிரவுமணவாளமாமுனியிவர்க்குத்தார் சிவாக்கிரயோகி எழுந்தருளியிருந்த மடத்திற் நீக்கொளுவினார்கள். அம்மடம்முழுதஞ் சாமபராசியும் சிவாக்கிரயோகி சிறிதும் வருந்தாது நிஷ்டையிலிருந்தனர். அதனைக் கேள்வியுற்ற சரபோஜி அம்மடத்திற்குத் தீயிட்டவர்களையெல்லாம் ஓரறையிற்சேர்த்து அக்கினிக்கிரையாக்கினான். சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தநூல்கள் சிவஞானபோதபாஷியம், சித்தார்த்ததீபிகை, தத்துவதரிசனம், பாஞ்சராத்திரசபேடிகை என்பவைகளாம்.

சிவாலயமுனிவர்—சபாநாதர் அருளால் அகஸ்தியரை அடைந்து அகஸ்தியத்திராட்டு என்னும் தேவாரப்பதிகையிருபத்தைந்து பெற்

சிவ

அவற்றைக் கிரமமாகப் பாராயணம்பண்ணித் தருவருள் பெற்றவர்.

சிவானந்தலகரி — சங்கராசாரிய சுவாமிகள் சொல்வொருநூல்.

சிவானந்தவல்லியமை — திருக்கோவலூர் வீரட்டத்தில்கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சிவானி — பார்வதி. சிவசத்தி.

சிவேதன் — எனகவிஜயற்குருண்பன்.

சியை — (1) ஆங்கிரசன்பாரி. (2) உமாதேவியார்.

சிறப்புலிநாயனார் — சிவனடியார்களைச் சிவனைனக்கொண்டு அவர்களை அன்போடு திருவமுதுசெய்யவித்து அவர்களுக்கு வேண்டித் திரவியங்கொடுத்தவழிபட்டுவந்த திருவாக்கரப்பிராமணராகிய பக்தர்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் } - சிவபரஞ்சோதியார் }

வைரவவேடங்கொண்டு சென்று நம்மை அமுதுசெய்யவிப்பீரோவென்று கேட்க, செயல்பேன் என்னுடைய வைரவர் கேட்டபடி மது ஒரேபிள்ளையாகிய சீராளனை வெட்டிக் கறியாகப் பாகம்பண்ணி விருந்திடத் துணிந்தபோது வைரவர் உமது புத்திரனை அழைப்பென, இப்போது தவறானைச் சொல்லியும் கேளா வைரவரைத் திருத்தியெய்யும்படி வானாவழைக்க, அப்பத்திரன் உண்மையாகவே வரப்பெற்ற பக்தர். இவர் திருச்செங்காட்டங் குடியில் விளங்கிய பிராமணர். மனைவிபெயர் திருவெண்காட்டுநங்கை. சிறுத்தொண்டர் திருஞானசம்பந்தமுர்த்திரையனார் காலத்தவரென்பது பெரியபுராணத்தாற்றினியப்படுதலின் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர்.

சிவ

சிறுபாணாற்றப்படை — இதுகடைச்சங்குநூல்களுள்ளொருகியபத்துப்பாட்டுகளொன்று. பத்துப்பாட்டுள் மூன்றாவது பிரபந்தமாகிய இலக்குமாராட்டு நல்லியக்கோடன்மீது கடைச்சங்குப்புலவருள் ஒருவராகிய நல்லூர் நத்தத்தனார்பாடியது. தன் யாழ்வன்மைகாட்டிப் பரிசுபெறவிரும்பியபாணனை நல்லியக்கோடன் மாட்டுச் செலவிடுத்தமையின் ஆற்றுப்படையாயிற்று.

சிறுபுலியூர் — காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம்.

சிறுமலை — பாண்டிநாட்டுள்ளதோர்மலை.

சிறுமேதாலியர் — இவர் கடைச்சங்குப்புலவர்களுள்ளொருவர்.

சிறுமப்பலம் — சிதம்பரம் காண்க.

சினி — (1) பு. கர்க்கன் புத்திரன். கர்க்கியன் தந்தை. (2) ய. யுதாசித்துபுத்திரன். (3) ய. அறமித்திரன் புத்திரன். (4) ய. விநேசன் புத்திரன்.

சிஷ்டி — தருவன் புத்திரன். பவியன் இவன் சகோதரன். சுகச்சாயை இவன் மனைவி.

சீகாளத்தி — இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலம். இது திருக்காளத்தியெனவும்படும். சிலந்தியும் பாம்பும் யானையும் பூசித்து முத்திபெற்ற தலமாதலின் இப்பெயர்பெற்றது. கண்ணப்பருமநக்கிரமம் முத்திபெற்றதும் இத்தலத்திலேயே. இது வேங்கடத்துக்குக் கிழக்கேயுள்ளது.

சீதை — ஜனகன் யாக்குசெய்துபெற்ற புத்திரி. ராமன் பாரி. வேதவதி காண்க.

சீத்தலைச்சாத்தனார் — இவர் கடைச்சங்குப்புலவர்களுள்ளொருவர். இவரே மணிமேகலையென்னும் நூ

சீர

ல்செய்தவர். இவர் பிறர் நூல்களிலே குற்றங்காணுந்தோறும் தமது தலையிலே குட்டிக்கொள்ளுதலியல்பாதலினாலே அதுகாரணமாக வுண்டாகிய புண் ஆறப்பெறுத தலையையுடையவர். அதுபற்றியே சீத்தலைச்சாத்தனார் என்னும் பெயர்கொண்டார். கண்ணகியால் மதுரையெரிந்து நிலைகொட்டபோது இவர் பொருளிட்டும் பொருட்டிச் சேர ராசாவாகிய செங்குட்டுவன் பார்சென்று மதுரைக்கு வந்தது கூற, செங்குட்டுவன் தமயி இளங்கோவடிகள் ஆதனைச் சிலப்பதிகாரமென்றும் பெயராற் பாடினர். சாத்தனார்காண்க.

சீரத்துவஜன் — ஜனகன்.

சீராளன் — சிறுத்தொண்டநாயனார் மகன்.

சுகச்சாயை — சிஷ்டிமனைவி

சுகந்தநாயகி — திருவேட்டாகுடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சுகந்தவனநாயகி — திருச்செம்பொன்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

சுகர்மன் — (ரி) ஜெயினி முனிவர் புத்திரானாகிய சுகமந்தன் புத்திரன்.

சுகவாஞ்சினாயகர் — திருவாஞ்சியத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சுகன் — இவ்விருவி வியாசருக்குக் கிருநாகியென்னும் அப்சரஸ்திரியிடத்துப் பிறந்த புத்திரனார். கிளிர்புத்தொடிருந்த கிருநாகியிடத்தே பிறந்தமையின் இவர் சுகரெனப்பட்டார். இவர் பிறந்தவுடனே தத்துவஞானியாயினார். இவர் அரம்பையென்னும் பெய்வப்பெண் தன்னோடு சேருமாறு தன்னாலியன்றவாறெல்லாம் காதல்காட்டியும் சித்தஞ் சலியாத ச

சுகே

த்தவராகிய முடையவர் முனிவருள் இவரொருவரே பெண்போகத்திலேமயங்காதவர். (2) ராவணன் சராணர்களுள்ளொருவன்.

சுகன்னியை — வைவசுதமனு புத்திரானாகிய சரியாதிபுத்திரி. சிபவனமகாவிருஷிபாரி. பிரமதிக்குத்தாய். இவள் சரியாதியோடு தபோவனத்திலிருக்கும்போது மலமுத்திரபந்தனரோகத்தால் வருந்த அவளைச் சரியாதிகொண்டு போய் ஒரு புற்றினிடமாகவிருந்துவருஞ்செய்த சியவனனைக்கண்டு வணங்கி கூறி அவளை அவனிடத்தொப்பித்து அவனையு முடன் கொண்டிதன் நகரஞ்சார்த்து அங்கே அசுவினிதேவரால் அவளுடைய ரோகத்தை நீக்குவித்தான்.

சுகிருதி — (பா) பிருதுபுத்திரன்.

சுகுணகுணபாண்டியன் — இராஜா திராஜபாண்டியனுக்குப் பின் அரசுசெய்தவன். இவன்காலத்திலேயே கரிக்குரீ இக்கு உபதேசஞ் செய்த சுகிருதிநாயகர்.

சுகுணபாண்டியன் — இராஜராஜபாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்தவன்.

சுகுணசேகரபாண்டியன் — சுகுணபாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்தவன்.

சுகுணன் — பாண்டு புத்திரானாகிய வீமசேனனுக்கு ஜலதரையென்பவனிடத்துப் பிறந்தபுத்திரன்.

சுகுமாரன் — (கா) சுவிபுபுத்திரன். திருஷ்டகேதனதந்தை.

சுகேசன் — வித்தியுற்கேசன் புத்திரன். மாலியவந்தன முதலியோர்தந்தை. இவன்பாரி தேவவதி.

சுகேசினி — சுகரன் முதன்மனைவி அசுமஞ்சசன்தாய்.

சுகேதனன் — (1) தாடகை தந்தையாகிய ஓரியகூன். (2) (நவராத்திரிகாண்க)

சுகே

சுகேதன் (1) மிதிலன்புத்திரனுக்குப் பெளத்திரன். (2) (கா) சேஷமன்புத்திரன்.

சுக்கிரவாரவிரதம்—இது உமாதேவியாரைக்குறித்து அதுஷ்டிக்கப்படுவதும், விநாயகரைக்குறித்து அதுஷ்டிக்கப்படுவதும், சுப்பிரமணியரைக்குறித்து அதுஷ்டிக்கப்படுவதும் என மூன்றும். தேவியைக்குறித்தது சித்திரைமாசத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்து முதற்சுக்கிரவாரம் தொடங்கியும், விநாயகரைக்குறித்தது வைகாசிமாசத்துச் சுக்கிலபக்ஷத்து முதற்சுக்கிரவாரம் தொடங்கியும், மற்றது ஜப்பசிமாசத்து முதற்சுக்கிரவாரம் தொடங்கியும் அதுஷ்டிக்கத்தக்கன.

சுக்கிரன்—பிரமமானசு புத்திரருளொருவனாகிய பிரகுவின்னுபெளத்திரன். இவன் அசுரகுரு. இவன்மகன் தெய்வயானை. இவன்தாய் சேவலோகத்திலே தவஞ்செய்திருந்தபோது விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்டவன். இவன் அசுரமந்திரியெனவும்படுவான். இவன் மகாபலி சக்கரவர்த்தியிடத்திலே மந்திரியாகவிருந்தகாலத்திலே விஷ்ணு வாமனாவதாரமெடுத்து மகாபலியிடஞ்சென்று மூன்றடிமண்வேண்டியபோது சுக்கிரன் “இது விஷ்ணுவினது வஞ்சக்குது நம்பாதொழி” யென்று மகாபலியைத்தடுத்தகாரணத்தால் விஷ்ணு அச்சுக்கிரன் கண்களிலொன்றைக் கெடுத்தார். சுக்கிரன் இறந்தவுயிரை பெழுப்பும் வன்மையுடையவன். இவனிருக்கு ம்மண்டலம் அப்புமண்டலம். (2) நவக்கிரகங்களுளொன்று. சுக்கிரன் சுபஸ்தானங்களில் நிற்கப்பிறப்போர் திரிகாலவுணர்ச்சியும் ராஜயோகங்களுமுடையராய் விளங்குவர், சுக்கிரன் மழைக்கதிபதியாதலின் மழைக்கோளென்பபெயரும்.

சுக்

சுக்கிரீரகன்—பாரிஹுத்திரத வமிசத்து ரிபுஞ்சயன்மந்திரி.

சுக்கிரீவன்—வாலி தம்பி. இருகூடவிரஜன் புத்திரன். இவன் மனைவி உருமை. இவன், வாலி தன் மனைவியையும் அரசரிமையையுங்கவர்த்துகொண்டு தனக்குச் செய்த துன்பங்களைமெல்லாம் ராமரிடத்திலே முறையிட்டு அத் துன்பத்தை நீக்கித்தந்தால் அவ் வுபகாரத்துக்கிடாகத் தானும் தன் சேனையும் சேனையைச் சிறை மீட்டற்கு வேண்டிய துணைச்செய்வதாகக் கூறி ராமரால் வாலியைக் கொல்லித்துடனசென்று இலங்கையிற் சேதனைச்சிறைமீட்டவன்.

விஷ்ணு ராவண சங்கரரத்தின் பொருட்டுத் தமதுலகத்தைவிட்டுப் புறப்படும்போது அத்தேவருட் சிலரைத் தம்மோடுசென்று பூமியிற் பிறக்குமாறுபணித்தருள்ளார். அவருட் சூரியனது அமிசமாகப் பிறந்தவன் இச் சுக்கிரீவன். அவனைத் துணையாகக்கொள்ளும்படி ராமருக்குச் சூழ்ச்சி கூறியவன் கவந்தன். சுக்கிரீவனுடைய வாசஸ்தானம் பம்பைக் கரையிலுள்ளது. ராமரது வல்லாண்மையைப் பரீகிழ்கும் பொருட்டுச் சர்ப்பகோணமாக மாறிமாறிநின்ற ஏழு மராமரங்களையுமோரம்பாலே துணைசெய்யும்படிக்கேட்டு அவர் அது செய்தபின்னர் அவர்மீது நம்பிக்கைவைத்தவன். ராமரால் அரசு பெற்ற சுக்கிரீவன் குறித்த அவதியிலே சேனையோடு புறப்படாது ராஜபோகத்திலே மயங்கிக் கிடந்து, ராமர் அச்சுறுத்தித் தூதுபோக்கியபின்னர் படை திரட்டிக் கொண்டுபோய் வணங்கித் தான் செய்த குறையைப் பொறுத்தருளுமாறு செய்தவிண்ணப்பம் மிக வியக்கற்பாலது. சுக்கிரீவனும் ராவணனும் செய்த கொடும்போ

சுக்

ரி?ல சுக்கிரீவன் ஒரு மலையைப் பெயர்த்து ராவணன் மார்பிலே மோத, அவன்வெகுண்டு ஒருகொடியவேலை விட்டெறிந்தான். அவ்வேலை அனுமான்பற்றி முழந்தாளிற் பூட்டித் தகர்த்தான். அதுகண்டு ராவணன் ஒரு மலையைவிட்டுத் சுக்கிரீவன் சிரசில்மோத அவன் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினான். இராவணன் உடனே யவனைத் தூக்கியிடுக்கிக்கொண்டு செல்லச் சிறிது போகிலே அவன் தெளிந்து பல்லாஹம் நகங்களாலும் அவனுடைய விலாவைக் கடித்துக் கிழிக்க, அவன் அத்தன்பத்தாற் கையை நெகிழ்த்தான். உடனே சுக்கிரீவன் குதித்தந்தரத்திலெழுந்து ராமர்பக்கஞ்சார்ந்தான். இவ்வாறே சுக்கிரீவன், ராமர் ராவணனைக்கொன்று சேனையைச் சிறைமீட்குங்காரும் தன் வாக்குத் தவறாமல் மிக் கபக்தியோடு போர்புரிந்து அவருக்குப்பெருந் துணைபுரிந்தான்.

சுத்திமதி—கடகபுரிக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஒரு புண்ணிய நதி.

சுசர்மா } (1) திரிகர்த்ததேசத்த்
சுசர்மன் } ரசன். சுதன்வன் புத்திரன். (2) தன்பாரியைப் பலாகன் என்னுமிராக்கூசன் அபகரித்துப்போனதையை உத்தானபாதன் மகனாகிய உத்தமன் கண்டு அவனை மீட்டுக் கொடுக்கப்பெற்ற ஓர்ந்தணன். (3) கர்ணன் புத்திரன். நகுலனாற் கொல்லப்பட்டவன். (4) மகததேசத்தரசரான காண்வாயருள்ளே கடையரசன். ஆந்தரவிருத்தியென்னுஞ் சூத்திரனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

சுசாந்தி—அஜமீடன் இரண்டாம் புத்திரனாகிய நீலன் பெளத்திரன்.

சுசி—(1) மிதிலைவமிசத்துரரசன். (2) ய. அந்தகன் புத்திரன். (3) சுத்தன் புத்திரன்.

சுத

சுசுருதன்—(1) மிதிலாதிபதிகளுள் ஒருவன். ஜயன் தந்தை. (2) காகிராஹன்புத்திரருளொருவர். இவர் சுசுருதம் என்னும் பெயரார் சிறந்த வைத்தியபுலனொன்று சம்ஸ்கிருதத்திலே செய்தவர். அந்நூல் ஆவசியகம் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கப்படுதல்வேண்டும். அதிலே சஸ்சரவைத்தியமுங் கூறப்பட்டுள்ளது. பூர்வ ஆரியர் சஸ்திரவைத்தியமெனப்படும் சல்லியத்திலே எத்துணையாகக் கைதேர்ந்தவர்களைப்பது அந்நூலிலே கூறப்பட்டுள்ள நூற்றிருபத்தானான்கு யந்திரசஸ்திரங்களால் அறுமிக்கப்படும். நோய் நிதானமும் சிகிற்சையும் வியந்து பாராட்டப்படத்தக்கன

சுசோபை—சூரியவமிசத்துப் பரீகிழ்த்து பாரி. இவன் மண்கோளன் மகன்.

சுஜன்மகிருது—(பா) சோமகன் புத்திரன்.

சுஜாதை—அஷ்டவக்கிரன்தாய். ஏகபாதன் பாரி.

சுடாக்கோழந்தீசர்—திருத்தாங்காணைமாடத்திற் கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சுதகிணன்—பெளண்டரக வாசுதேவன்புத்திரன். தந்தையைக் கிருஷ்ணன் கொன்ற காரணத்தால் அப்பழிவாங்கவேண்டிச் சிவனை நோக்கித் தவங்கிடந்து ஓரபிசாரவோமஞ்செய்து அதினின்றும் பெற்ற ஒரு பூதத்தைத் துவாரகைக்கனுப்பினான். கிருஷ்ணன் அதனைக்கொண்டே சுதகிணனைக்கொன்று அவன்நகரத்தையுமெரியூட்டுவித்தான்.

சுதகிணை—திலீபன் மனைவி. இவள் அதிருபவதி. திலீபன் நெடுங்காலஞ் புத்திரப்பெற்றிந்தி வரு

சுத

நீதி வசிஷ்டரையடைந்து விண்
ணப்பஞ்செய்ய அவர் நீயும் உன்
மனைவியும் தேனுவைக் கிரமமாக
வழிபடுவீர்களாயின் புத்திரப்பே
று சித்திக்குமென்றனர். அச்சொ
ற்கொண்டு இவளும் திலீபனும்
கிரமமாகத் தேனுவை வழிபட்டு
ரகுவைப் பெற்றார்கள்.

சுதபன்—(அ) ஹேமன் புத்திரன்.
பல் தந்தை.

சுதர்சனம்—விஷ்ணுசக்கரம்.

சுதர்சனன்—(1) அங்கிரசனைப்பா
ர்த்துச் சிரித்துச் சரீர்ப்பமாகச் ச
பிக்கப்பட்டுக் கிடந்து பின்னர்க்
கிருஷ்ணன் திருவடிதீண்டப்பெ
ற்றுத் தொல்லுருப்பெற்ற வித்தி
யாதான். (2) சுதர்சனை புத்தி
ரன். இவன் தன் கிருகத்துக்குத்
தருமதேவதை அதிதியாகிச் செ
ன்று விருந்தருந்தப்பெற்றவன்.
சுதர்சனை—மதுவயிசத்துத் துரியோ
தனன் நருமதையிடத்துப்பெற்ற
புத்திரி. இவன் அக்கினிதேவனைக்
கூடிச் சுதர்சனனென்னுமரசனை
ப் பெற்றவன்.

சுதலம்—கீழுலகங்களு னொன்று.
பச்சைவரணமுடையது.

சுதனுசு—குருபுத்திரருளொருவன்.

சுதன்வன்—(1) லோகபாலகர் நா
ல்வருளொருவன். (2) திரிகர்த்த
தேசாதிகுளிய ஓரசன். சுசர்
மன் தந்தை.

சுதன்வானன்—(ய) வசுதேவனு
க்கு ஸ்ரீதேவியிடத்துதித்த புத்தி
ரருளொருவன்.

சுதாசன்—(பா) மூன்றாஞ்சியவனன்
புத்திரன். சஹாதேவன் தந்தை.

சுதாமனி—வசுதேவன் தம்பியாகி
ய அநீகன் பாரி.

சுதிக்விணன்—(ரி) அகஸ்தியரது ஆ
ச்சிரமத்தை நாடிச்சென்ற ராம
ரைக்கண்டு உபசரித்து விருந்தி
ட்ட முனிவர். இவருடைய ஆச்

சுந

சிரமம் அகஸ்தியருடைய ஆச்சி
ரமத்துக்கு உத்தரதிகையிலே சி
ரிதுதூரத்திலுள்ளது.

சுதேவன்—(1) (ய) தேவகன் புத்
திரன். (2) சம்பன்புத்திரன். வி
ஜயன் தந்தை.

சுதேஷ்ணை—(1) அதுவயிசத்து
சுதேட்டிணை ப்பலி பாரி. (2)
விராடன் பாரி. கேகயராஜன் ம
கள். கிசகன் சகோதரி. பாண்ட
வர்கள் விராடனுடைய நகரத்தி
லிருந்தபோது திரௌடதி இச்சு
தேஷ்ணையிடத்திலே வண்ணஞ்
செய்யும் தோழியாகவிருந்தாள்.
அக்காலத்திலேயே கிசகன் தி
ரௌபதியைக் கண்டு காதுல்கூர்
ந்து அவளை வலிதிற் கூடவெத்த
னீத்துயிர்மாண்டது.

சுத்தசைவன்—ஆன்மாவஞ் சிவ
முங்கூடியவிடத்து, ஆனமா சி
வானுவத்துக்கு உசியதாகாதெ
ன்று சொல்பவன். இவன் அகச்
சமயிகளுளொருவன்.

சுத்தன்—ஆயு பௌத்திரன். அநேரச
ன்புத்திரன். மூன்றாம்சுசித்ததை.

சுத்தியுமனன்—இவர் வைவசுவத
மனுவுக்கு யாகத்திலே மூன்னர்
ப் பெண்ணுக்கத்தோன்றிப் பின்
னர் வசிஷ்டர் பிரயத்தனத்தாற்
புருஷருபம்பெற்றவர். பெண்ரு
பத்தோடிருந்தகாலத்தில் இளை
யென்னும்பெயரோடு புத்தனைக் கூ
டிப் புருஷனைப்பெற்றுப் பின்ன
ர்ப் புருஷருபம் பெற்றபோது உ
ற்கலன், கயன், விஹவலன் என
மூவர் புத்திரரைப் பெற்றவர்.

சுத்தியுவு—(பு) சாருபுத்திரன்.

சுத்திராமன்—இந்திரன்.

சுநகன்—(1) கிருந்திசுமதன் புத்
திரன். தபோநியமத்திற் சிறந்த
வாரசிய செளநகர் தந்தை. (2)
(ரி) ரூன் பிரமத்துவரையிடத்
துப் பெற்றபுத்திரன்.

சுந

சுநசேபன்—இருசிகன் இரண்டா
ம்புத்திரன். இவனுக்குத் தேவரா
தனெனவுமொருபெயருளது. அ
ஜிகர்த்தன்மக னென்பாருமுள்.
அரிச்சந்திரன் தன் புத்திரனாகிய
ரோகிதனை வருணனுக்குத் தந்த
ஞ்செய்வதாக நியமஞ்செய்துவி
ட்டுப் பின்னர் அவனுக்கு ஈடாக
இவ்வஜிகர்த்தன்புத்திரனாகிய சு
நசேபனை விலைக்குவாங்கித் தத்த
ஞ்செய்ய, அவன் வருணனைப் பி
ரந்து தப்பிப்போய்த் தன் தந்தை
யிடஞ் செல்லாமல் விசுவாமித்
திரனையடைந்து அவனுக்குத் தத்
த்புத்திரனான என்வுமொரு க
தையுளது.

சுநசை—பாரிபத்திரபர்வத்திலே
உற்பத்தியாகிய ஒரு நதி.

சுநந்தன்—விஷ்ணுபரிசரருளொரு
வன்.

சுநந்தை—(1) துஷ்யந்தன் புத்தி
ரனாகிய பரதன்பாரி. (2) இந்து
மந்தோழிகளுளொருத்தி.

சுநாபன்—(ர) வச்சிரநாபன் தம்பி.

சுநாமன்—(ய) கம்சன் தம்பி.

சுநீதன்—(கா) சந்நிபுத்திரன். அ
லர்க்கன் பௌத்திரன். கேசும
ன் தந்தை.

சுநீதன்—சிசுபாலன் சேனாபதி.

சுநீதி—உத்தானபாதன் பாரி.

சுநீதை—அங்கன்பாரி. யிருத்தியு
முத்தபுத்திரி. வேனன் தாய்.

சுந்தரகுசாம்பிகை—திருவீழிமிழ
லையிலேகோயில்கொண்டிருக்குந்
தேவியார்பெயர்.

சுந்தரநாயகியம்மை— திருமீயச்
சூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குந்
தேவியார்பெயர்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்—சைவ சம
யகுரவர் நால்வருள் ஒருவர். கை
லாசத்திலே சிவபெருமானது அ
டியார்களுளொருவராய் ஆலால

சுந்

சுந்தரரென்னும் பெயரோடிருந்
து உமாதேவியாரது சேடியர்க
ள் மீது மோகித்த காரணத்தாற்
பூலோகத்திலே, திருமுனைப்பாடி
நாட்டிலே திருநாவலூரிலே, ச
டையனருக்கு இசைஞானியார்
வயிற்றிலே அவதரித்தவர். அச்
சேடியர்களும் பரவையார் சந்
கிலியார்களும் பெயரோடு மு
றையே திருவாரூரிலும் திருவொ
ற்றியூரிலும் அவதரித்தார்கள். ஆ
லாலசுந்தரர் கைலாசத்தை விட்
டுநீங்குமுன் மனம் பரிதபித்தமு
க்கண்ட சிவபெருமான் கருணை
கூர்ந்து, “பூலோகத்திலுண்ணைவந்
தாட்கொள்வேம்” என்றதுக்கிர
கித்தபடியே, சுந்தரமூர்த்திநாய
னார் மணப்பருவத்தையடைந்து
மணக்கோலத்துடன் மணப்பந்த
ரின்கீழிருக்குஞ்சம்பத்தில் அச்சி
வபிரான் ஒரு கிழப் பிராமண வ
டிவங்கொண்டு ஒரு முறியோலை
யோடவ்விடத்தையடைந்து நா
யனாரத் தமக்கு அடிமையென
அச்சபையிலுள்ளோர் ஒப்புமா
றுநாட்டி, மணம்புகவொட்டாம
ற்றிடுத்து அழைத்துப்போய்த் த
ம்மை இன்னரென் றுணருமாறு
மறைந்தருளினர். அப்பொழுது
நாயனார்பூர்வவாசனையாற் சிவப
க்திமேலிடப்பெற்று அன்றுமுத
ல்அன்புமயமான அற்புதஞானப்
பாடல்களைப்பாடிச் சிவஸ்தலங்க
ள்தோறுஞ் சென்று வணங்கி வ
ருவாராயினர். தமது பிறவிக்கு
க் காரணமாகிய பெண்ணவாவி
ன் பயன் வந்து கூடுங்காலம்வந்
தடுக்க, திருவாரூரிலே சுவாமியத்
ரிசனஞ்செய்து மீள்பவர் ஊழுவ
லியாலே பரவையாரைக் கண்டு
மயங்கி அவர்பாற் சிவபிரானைத்
துதுபோக்கி அவரை இசைவித்
து அவர் மெய்நலனுகாந்தந்தி
ருந்தார். பின்னர்த் திருவொற்

சுந்

தியூரிற்சென்று அங்கு மூழ்குட்டச் சங்கிலியாரையுங்கூடி அவ்வுழையும் புசித்தனர். அச்சங்கிலியார்பொருட்டுச் செய்த பொய்ச்சத்தியத்தின் பயனாகப் பார்வையிழந்து சிலரான் வருந்திப் பதிகம்பாடிப் பார்வைபெற்றார். சிவபிரானுக்குத் தோழர் என்னும் பெயர் பெற்றவராயிருந்தும் செய்தபிழையை அக்கடவுள் பொறுத்தருளாது அதற்காகச் சுந்தரனார்த்தியைத் தண்டித்ததின் சிவபிரான் நடுநிலைவரூத நீதியுடையரென்பதும், எவ்வளையும் அனுபவித்தன்றித் தீராசென்பதும், கூடமித்துப் பாவங்களைத் தீர்க்கும் அதிகாரங் கடவுளுக்கிலையென்பதும் பெறப்படும்.

சுந்தரமூர்த்திராயனான பெருமைகளையெல்லாம் கேள்வியுற்ற சேரராஜாவாகிய சேரமான் பெருமானையுரை அவரையழைத்துப்போய்த் தமதரமணியிலே விருந்திட்டுபசரித்து வைத்திருந்து அவரிடத்திலே பேரன்பும்பெருந்பு முடையராயிருந்தார்.

சுந்தரமூர்த்திராயனார்பதினெட்டாம் வயசிலே திருவஞ்சைக்களத்திற் சுவாமித்தரிசனஞ்செய்து மீண்டு கோபுரவாயிலையடைந்த போது கைலாசகிரியினின்று சிவகணங்களோடு மொரு வெள்ளையானையானது சிவானுருபினிலே அவர்முன்னே சென்று நின்று சிவானுக்கிரகத்தையுணர்த்த, ஆனந்தபரவசராய் அதன் முதுகின்மேற்கொண்டுசென்றார். சேரமான் பெருமானும் அதனையுணர்ந்து தமது குற்றமேற்கொண்டு அதன் செவியிலே ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யோத அஃது அந்தரத்திழுந்து பாய்ந்துசென்று சுந்தரருடைய யானையை வலம்வந்து முன்னேசென்றது. இருவரு

சுந்

ம்கைலாசத்தையடைந்து சிவகணபதப் பேறுபெற்றார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தியிடத்திலே விளங்கிய அற்புதங்கள் முதலே விழுங்கிய புதல்வனை அம்முதலையை அழைத்து உமிழச்செய்த பிழைப்பித்தது, நென்மலைபெற்றது, அம்மலையைப் பூதங்கள்வாரிப்போய்ப் பரவையார் வீட்டிலும் திருவாரூரிலுள்ளார் வீடுகள்தோறும் குவைசெய்யப்பெற்றது, தலைக்கணையாக அடுக்கிப் படுத்திருந்த செங்கற்கள் உதயத்திலே பொன்னுயிருக்கப்பெற்றது, மணிமுத்தாந்தியிலேயிட்ட பொன்னைத்திருவாரூர்க் கமலாலயக்குளத்திலே யெடுத்தது முதலியனவாம்.

சுந்தரமூர்த்திராயனார் பொன்னை ஆற்றிலிட்டிவந்து திருவாரூரிலே பரவையார்முன்பாகக் குளத்திலே தேடியபோது பரவையார் அவரைப்பார்த்து ஆற்றிலேயிட்டிக் குளத்திலேதேடினால் அகப்படுமாவென்று அவருடைய ஆற்றலையுணராமற் பரிகசித்தவாக்கியம் இந்நாளிலும் “ஆற்றிலிட்டிக் குளத்திலேதேடல்” என்னும் பழமொழியாய் வழங்குவதாயிற்று.

சேரமான் பெருமானையுரைகாலம் கடைச்சங்கத் துறுதிக்காலம் என்பது கல்லாடத்தாலும் திருவிளையாடல்முதலிய தூற்களாலும் நன்கு நிச்சயிக்கப்படும். இச்சேரமான் புறநானூற்றிலே சேரமான்மாவெண்கோ வென்பபெயர். அந்நூலிலேதானே சேரமான்மாவெண்கோவும் உக்கிரப்பெருவழுதியும் நட்புடையாரென்பபெயர். சுந்தரமூர்த்திராயனார் புராணத்திலே சேர சோழ பாண்டியர்மூவரும் சுந்தரரோடு மதுரையிலே ஒருசமய மொருங்கிருந்தார்களென்பது கூறப்பட்டிரு

சுந்

த்தலால், அவர்கள், புறநானூற்றிலே ஒருங்கிருந்தாரெனக்கூறப்பட்ட சேரமான் மாவெண்கோவும் உக்கிரப்பெருவழுதியும் இராசகுயம்வேட்டசோழன் பெருநற்கிள்ளியமேயாவர். சேரமான்மாவெண்கோவென்பபெயர் சேரமான் பெருமானையுரைவையார் பாடினாரென்பது, புறநானூற்றுல் மாத்திரமன்று, அவர் கைலாசத்துக்குக்குதிரைமேற்சென்றபோது ஓளவையாரும் தாம்பூசித்துவந்தவிராயகர் அருளாலே குதிரைமேற்சென்றோடொக்கச் சென்றாரென்றொருசுதையும் “குதிரையுங்காதம் கிழவியுங்காதம்” என்ற பாடலு முண்மையாலும் நிச்சயிக்கப்படும். படவே சேரமான் பெருமானையுரும் கடைச்சங்கத்து இறுதிக்கண்ணிருந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும், சுந்தரமூர்த்திராயனாரும், அவருடையசேவாரத்திலும் புராணத்திலுஞ் சுட்டப்பட்ட சோழனாகிய இராசகுயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும், கல்லாடர், கபிலர், பாணர் முதலியோரும் ஒருகாலத்தவர்களென்பது சித்தாந்தமாம். ஆகவே அவர்கள்காலம் ஆயிரத்தெண்ணூறுவருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதாம். கடைச்சங்க கால நிச்சயம் சம்பந்தர் வரலாற்றினுட்கூறிலும், ஆண்டுக் காண்க.

சுந்தரி—மாலியவந்தன்பாரி. நர்மதையென்னும் கந்தருவப்பெண்ணினது புத்திரி.

சுந்தன்—ஒரியகூன். நாடகை மகன். மாரீசன் சுபாகு என்போர்க்குத் தந்தை.

சுந்தோபசுந்தர்கள்—(தி) இரணியகசிபன் வயிசத்து நிகுந்தன் புத்திரர். இச்சகோதரரிருவரும் பெருந்தவங்கள் செய்து பிரமாவினிடத்திலே இச்சித்த ரூபம் பெற

சுபா

வும் இச்சித்தவிடத்துக்குப் போகவும் அநநியராத் கொல்லப்படாமலிருக்கவும் மாயாஜாலங்களையறியவும் வரம்பெற்று ஐனங்களை மிக வருத்தி வருங்காலத்தில், விஷ்ணு விசுவகர்மாவினால் ஒரு கன்னிகையை அதிஸுபவதியாகச் சிருஷ்டிப்பித்து அவளை இவர்களிடத்தனுப்பிவிட்டார். அவளைக்கண்டிருவரும் அதிமோகராய் அவளைநோக்கி நீ நம்மில் யாருக்கு மனைவியாக விரும்புகின்றயென்ன, அவளும்முன்யார் ஜயவீரனே அவனுக்கே மனைவியாவேன் என்றான். அதுகேட்டுப் போர்தொடுத்து ஒருவரையொருவர் வெட்டி இருவருமுயிர்துறந்தார்கள். இவர்கள் புத்திரர் சம்பந்திசும்பர்கள்.

சுபந்தி—புஷ்பதந்தம் என்னும் திக்கியானையினது பெண்.

சுபத்திரன்—(ய) வசுதேவன் புத்திரன். தாய் பெளரவி.

சுபத்திரை—கிருஷ்ணன் தங்கை. அர்ச்சுனன்பாரி. அபிமன்னியன் தாய்.

சுபந்தன்—விக்கிரமார்க்கன்காலத்தில் விளங்கிய ஒரு சம்ஸ்கிருதகவி. வாசவத்தையென்னும் நூல்செய்தவர் இவரே.

சுபலன்—கார்தாரதேசத் தரசன். இவன்புத்திரன் சகுனி. புத்திரி சார்தாரி.

சுபாகு, (1) சேதிதேசத் தரசனு சுவாகு, (2) கிய வீரவாகு புத்திரன்.

சுநந்தை இவன் சகோதரி. (2) இராமன் தம்பியாகிய சத்துருக்கினன் மூத்தபுத்திரன். (3) (ய) கிருஷ்ணன் வயிசத்துப் பிரதிவாகு புத்திரன். (4) (ரா) நாடகைபுத்திரன். மாரீசன் நம்பி. இவன் விசுவாமித்திரன் யாககாலத்திலே ராமராற் கொல்லப்பட்டவன்.

சுபா

சுபார்கவன்—(1) சம்பாதி புத்திரன். (2) (ரா) சுமால்புத்திரன். (3) (பு) அம்மீடன் வமிசத்தனா கிப திருடநேமி புத்திரன். சும தி தந்தை.

சுபு—(ய) சுஞ்சன் தம்பி.

சுப்தக்கினன்—(ர) மாலியவந்த ன்புத்திரன்.

சுப்பிரதீகம்—நசானியதிக்குக் கா வல்புண்டபெண்யானை.

சுப்பிரதீகன்—தன்பிதாவினதுதிர விடங்களைத் தமையனைவஞ்சிக்கு ம்பொருட்டுக் கவர்ந்தமைக்காக த் தமையனல் யானையாகச் சபி க்கப்பட்ட பிராமணன்.

சுப்பிரபை—(1) முதல் நாபாகன் பாரி. இவள் ஜாதியில் வைசிய ஸ்திரி.

சுப்பிரமணியர்—குமாரக்கடவுள் சுப்பிரமன்—சும்ஹன்.

சுப்பிரயோகை—சுசயகிரியி லுற் பத்தியாகித்தகூணவாகினியாக ப் பாய்கின்றவொருநதி.

சுமதன்—விசுவாமித்திரன் புத்திர ன்.

சுமதி—(1) இக்ஷுவாகுதம்பியாகி ய நிருகன்புத்திரன். (2) உருஷப ன்புத்திரானுகியபரதன்புத்திரன், (3) (பு) மதிசாந்திரன் புத்திரன். ரைப்பியன் தந்தை. (4) (பு) அ விமீடன் வமிசத்துச் சுபார்கவ ன் புத்திரன். சந்தமந்தன் தந் தை. (5) சகல வேதசாஸ்திரபா ரகனுகிய பாரன் புத்திரன். (6) அரிஷ்டநேமி புத்திரி. சகரன் பாரிகளுளொருத்தி. இவளிடத் திலேபிறந்த அதுபதினூபிரம்புத் திரரும்கபிலாஸ்நீருக்கப்பட்டா ர்கள்.

சுமநசன்—(1) உன்முகன் புத்திர ன். அங்கன் தம்பி. (2) (இ) சம் பூதி. இவன் தந்தை ஹரியசுவன். புத்திரன் திரிதன்வன்.

சுமே

சுமந்தன்—(1) (ரி) வியாசர்சிஷனு ய அதர்வண வேதாத்தியாய னன். (2) (ரி) சாம வேதாத்தி யாயராகிய ஜெயினி புத்திரன்.

சுமந்திரன்—(i) புருரவன்வமிசத் து ஜன்னு புத்திரன். (2) தசா தன்சாரதியும்மந்திரியுமானவன். சுமந்து—ஜன்னுமகாவிருஷியினது புத்திரன்.

சுமாலி—(1) (ர) சுகேசன் புத்திர ன், மாலியவந்தன் தம்பி. ராவ னன் மாதாமஹன். (2) கம்சன் தம்பி. பலராமனாற் கொல்லப் பட்டவன்.

சுமித்திரன்—(1) (ய) பஜமானன் பௌத்திரன். விருஷ்ணி புத்திர ன். (2) (ய) வசுதேவன் தம்பி யாகிய அங்கன் புத்திரன். (3) இக்ஷுவாகு வமிசத்துக் கடைய ரசன். இவன் பாரதபுத்தத்திலே அபிமன்னியனாலே கொல்லப்பட் டபிருகத்பலன்மரபிலேமுப்பதா ம் வழித்தோன்றலாகியஅரசன்.

சுமித்திரை—தசரதன் இரண்டா ம்பாரி. லக்ஷுமணசத்துருக்கின ர்களுக்குத்தாய்.

சுமேரு—இது வடக்கின்கண்ணே தருவநகூத்திரத்தை நோக்கி நிற்கும் மேருவினது சிகரம். மே ருவின் வாற்பக்கம் குமேருவே னப்படும். அது தெற்கேநோக்கி யிருக்கும். அது வடவாமுகமெ னவுப்படும். மேருவானது பூமி க்கு நாராசம்போலத்தெற்கிருந் து வடக்கேயுருவியோடிநிற்பது. ஆரியர் பூகோளத்தை ஊர்த்துவ கபாலம் அதக்கபாலம்என இரு கூறுக்கி ஊர்த்துவகபாலம் முழு தும் நிலமென்றும், அதகபாலத் தை முழுதூரீநென்றும் கூறுவர். ஐரோப்பிய பண்டிதர் பூமியின் கர்ப்பத்திலேயிருக்கும் கருஷண சக்திக்குஅளவிலையென்றுகூறு

சும்

வதுபோலப் புராணங்களும்இம் மேருவை அநேக தேவதாகணங் களுக்கு வாசஸ்தானமாகக் கூறு ம். சுமேரு இளாவிருது வருஷந டிலேயுள்ளது. இச்சுமேருவை மனுஷர் சென்றடைவது கூடா தென்பது புராணக்கருத்து. அவ் விடத்தையடைதற்கு ஐரோப்பி யர் பலர் பலவாறுகப் பலகாலத் திலும் பன்முறை முயன்றும் சித் தியுற்றார் ஒருவருயில்லை. அத்தே சலியற்கை மனுஷர் சஞ்சரித்தற் றெவ்வாறுதாதலின் அங்குச்செ ல்வது யார்க்கும்கூடாதசுருமமா ம். இதனால் இக்கால ஐரோப்பி யர் தருவியாராய்ந்துணராத து ருவநாட்டைப் பூர்வ ஆரியர் து ருவியாராய்ந்தவர்களைப்பது ந ன்றாகப் புலப்படும்.

சும்பரிசும்பர்—சுந்தோபசுந்தரா து புத்திரர். இவர்கள் இரணிய கசிபன் வமிசத்தர். இவர்கள் பு ஷ்கரத்தலத்திலே பிரமாவை நோக்கித் தவங்கிடந்து இந்திரா திதேவர்களை அடக்குஞ் சக்திபெ ற்று மூர்க்கராய்த்திரிந்தகாலத்தி லேகாளியினாற்கொல்லப்பட்டவ ர்கள்.

சும்ஹன்—சுப்பிரமன். பலியினது கடைமகன். இவன் சௌம்ஹ ந கரம் நிருமித்தவன்.

சுயஞ்ஞன்—(1) தசரதன் புத்திர காமேஷ்டியாகத்தை நடாத்திய கர்த்தாக்களுளொருவர். (2) உசு நரதேசத்தரசன். இவன் சத்து ருக்களால் யுத்தத்தலே வீழ்த்த ப்பட்டபோதுபந்துக்களதுதுக்க த்தில் மூழ்கிக்கிடக்க யமன் ஒரு பாலப்பருவமுடையனாகிச் சென் டு தத்துவோபதேசஞ் செய்து போகப்பெற்றவன்.

சுயம்புநாதர் திருஆக்கூரிலேகோய ல்கொண்டிருக்கும்சுவாமியெயர்.

சுரு

சுரதை—(1) தக்ஷன் மகன். சாசி பன் பாரி. மாயையில் வல்லவ ளாதலின் மாயையெனவுமப்பிவ ன். இவளே சூன் தாரகன் மு தலிய அசுரர்களைப் பெற்றவன். (2) நாகர்கள் தாய். அதுமானசீ தையைத் தேடி இலங்கைக்குப் போகும்போது வழியிலே சமுத் திரமத்திலே நின்று வழியடை த்துநின்ற இவளைக் கர்ப்பத்திற் பி ரவேசித்த வயிற்றைப் போழ்ந் து கொன்றுபோயினான்.

சுரதமார்பாண்டிடன்—பராக்கிர மபாண்டியனுக்குப் பின் அரசு செய்தவன்.

சுரதன்—(கு) ஜன்னுபுத்திரன்.

சுரதன்—சுவேதன் தம்பி. சுவேத னுக்குப்பின் விதர்ப்பதேசத்திற் கு அரசனாயினவன்.

சுரநிந்தனை—ஜேஷ்டாதேவியிடத் து வருணனுக்குப்பிறந்த புத்திரி. அதாமன் தங்கை.

சுரபி—கபிலை.

சுரபு—உக்கிரசேனன் மகன். சியா மகன் பாரி.

சுரமஞ்சரி—ஒரு சங்கீத சாஸ்திர ம், (2) ஆடவரைச்சேர்வதில்லை யென்று விரதம்பூண்டிருந்து பி ன்னர்ச் சேவகன் சங்கீதத்தாலம் யங்கி அவனுக்கு மனைவியாயின வன். (சேவகசிந்தாமணி)

சுராதிராஜன்—இவனே சோழம ண்டலமமைத்த முதற் சோழன் என்பது கலிங்கத்துப் பரணியிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

சுராஷ்டிரன்—(1) தாமசமுதா தந் தை. (2) காசியன் புத்திரன். தி ரக்கதமன் தந்தை.

சுருசி—உத்தரானபாதன் இளைய ம னைவி. உத்தமன் தாய்.

சுருதகீர்த்தி—அர்ச்சுனனுக்குத் தி ரௌபதியிடத்துப் பிறந்த புத்தி

சுரு

ரன். (2) வசுதேவன் தங்கை. கேசபராஜாவாகிய திருஷ்டதேவ பாரி, (3) விக்கிரமார்க்கன்பாட்டின். இவன் தனக்குப் புத்திரனின்மையாற் புத்திரிபுத்திரனாகிய விக்கிரமார்க்கனுக்கு அரசுகொடுத்தான். (4) சத்தகுக்கினன் பாரி. குஜத்தவசன் மகள்.

சுருதசிரவன்—(ரி) சோமசிரவன் தந்தை. இவன் ஜனமேஜயன் காலத்திலிருந்தவன்.

சுருதசிரவை—வசுதேவன் தங்கை. சிசுபாலன்தாய். தமகோஷன் பாரி. சாத்தவத்யென்று ம்பெயர்பெறுவன்.

சுருதசேனன்—(1) சகதேவனுக்குத் திரௌபதியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். (2) ஜனமேஜயன்.

சுருதசோமன்—வீமனுக்குத்திரௌபதியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

சுருததேவன்—(1) மித்லையிலிருந்த ஒருவிஷ்ணுபக்தன். (2) விஷ்ணு பரிவாரத்தவரு னொருவன்.

சுருததேவி—வசுதேவன் தங்கை. இவள் விருத்தசர்மன்பாரி. தந்தவத்திரன் தாய்.

சுருதமுக்கியன்—வசுதேவன் புத்திரனொருவன். இவன் தாய் சகதேவி.

சுருதவர்மன்—தரியோதனன் தம்பி.

சுருதன்—(இ) சுஹோத்திரன். பகீரதன் புத்திரன்.

சுருதாயு—(1) புருரவன் புத்திரனாகிய வசுமந்தன். (2) கலிகதேசத்தரசன். இவன் சகோதர புத்திரர்களோடு வீமனால் பாரதயுத்தத்திலே கொல்லப்பட்டவன்.

(3) (மி) அரிஷ்டதேமிபுத்திரன்.

சுருதாயுதன்—வருணன் புத்திரனாகிய ஓரசன். இவன் தான் வருணனிடத்துப் பெற்ற கதாயுதங்கொண்டு கிருஷ்ணனைச் சாடிய

சுவா

போது அக்கதை மாலையாகி விழுந்து மீண்டிவந்து தன்னையே கொல்லப்பெற்றவன்.

சுருதிகள்—வேதங்கள்.

சுருதிகீதைகள்—சகம் ஒடுங்கியவிடத்து யோக நித்திரையிலிருந்த பரமேசுவரனை வேதங்கள் செய்ததோத்திரங்கள். இவை பரமதத்துவார்த்தமுடையன.

சுலபை—பரமதத்துவார்த்தமுணர்ந்தாரொருபெண். இவள் மகாத்துமாவானபின்னர் ஒருநாள்துமையாகிய ஜனகமகாராஜாவினதுமனநிலையை ஆராயும்பொருட்டுச் சம்வாதம்புரிந்தவள்.

சுவசை—பிரஜாபதிபாரி. அநிலன் தாய்.

சுவபற்கன்—(ய) பிரசின்ன மூத்தபுத்திரன். இவனுக்குக் காந்தினியிடத்துப் பன்னிருவர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவருள் மூத்தோன் அக்குருரன்.

சுவர்ணரோமன்—(மி) மகாரோமன் புத்திரன். ஹிருசுவரோமன் தந்தை.

சுவர்ணஷ்டலி—சிருஞ்சயன் புத்திரன்.

சுவர்ப்பானவி—ஆயுவின்பாரி. நகுஷன் தாய்.

சுவர்ப்பானன்—(1) சனுபுத்திரன் (2) விப்பிரசித்திபுத்திரன் ராகு.

சுவாகாதேவி—அக்கினிதேவன்பாரி

சுவாகிதன்—(ய) விருஜினவந்தன் புத்திரன்.

சுவாகு—சுபாகு காண்க.

சுவாமை—வாமையென்னும்பதி.

சுவாயம்புவமனு—பிரமமானசுபுத்திரனாகிய ஒரு மனு. இவன்பாரி சதுருபை. பிரியவிரதன் உத்தானபாதன் என்போர் புத்திரர். பிரகுதி, ஆகதி, தேவகதி என்போர் புத்திரிகள்.

சுவா

சுவாரோச்ஷன்—சுவரோசி புத்திரனாகிய ஒரு மனு. தாய்பெயர் மனோரமை. இவன் நெடுங்காலந்தவங்கிடந்துமனுவாயினவன் சுவந்திரம்—மனோரட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

சுவிரதன்—(அ) உசேரன் ஐந்தாம் புத்திரன்.

சுவீரன்—(1)(அ) சிபியின் திரண்டாம்புத்திரன். இவன் தேசம்சவ்வீரம். (2)(ய). வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவசிரவசன்புத்திரன்.

சுவேதகி—ஒரிராஜவிருஷி. இவருடைய பக்திவைராக்கியத்தைப் பிரமா மெச்சி இவர் செய்யப்புகுந்த பாகத்தை நடாத்தும்படி துவாசரை அனுப்பினார். இவ்விதாகம் நடந்த பன்னிரண்டுகூறும் அவன் நெய்யேயிடையுறும் சொரிந்து அக்கினிதருப்திசெய்த மையால் அக்கினிதேவருக்குத் தீபனாகினிமாந்தமுண்டாயது. அதுகாரணமாகவே அக்கினிதேவர் காண்டவ வளத்தை யுண்ணற்கொடுப்பட்டனர்.

சுவேதகேதன்—(1) (ரி) அஷ்டவக்கிரன் தாய்மாமன். இவன்கோபத்தாற்றினது மகனை யமபுரத்துக்கு அனுப்ப அவன் அவ்வாறு சென்று மீண்டான். (2) உத்தாலசன் புத்திரன்.

சுவேதன்—(1) விராடராஜன் புத்திரன். உத்தரன் தமையன். (2) காளாஞ்சன தீர்த்தக் கரையிலே சிவனை நோக்கித் தவங்கிடந்த பொழுது யமன் சென்று பிடித்துப்போகச் சிவன்தோன்றி விடுவிகப்பெற்றஒரிராஜவிருஷி. (3) விதர்ப்பகேசத்தரசன். சுதேவன்மகன். (4) சுக்கிரன்.

சுவேதவராகம்—பாத்தம் கற்பாந்தத்திலே ஜலத்திலே மூழ்கிய பூமியையெடுத்து நாட்ட விஷ்ணு

21

சுடி

வெடுத்த வெண்பன்றி வடிவம். இப்போது நடப்பது சுவேதவராககற்பம்.

சுவேலம்—இலங்கையில் ராமர் வானரசேனையை நிறுத்திவைத்த மலை.

சுஷேணன்—(1) கர்ணன் புத்திரன். இவன் சாத்தகியினுற் கொல்லப்பட்டவன். (2) கிருஷ்ணன் உருக்குமிணியிடத்துப் பெற்ற புத்திரன். (3) உருமைதந்தை. சுக்கிரவன் மாமன். இவன் வருணனாற் பிறந்தவன். (4) கஞ்சனாற் கொல்லப்பட்ட வசுதேவன் மக்களுளொருவன்.

சுஹோத்திரன்—(1) கூத்திரவிருத்தன் மகன். இவனுக்குக் காசியன், குசன், கிருத்சினமதன் என மூவர்புத்திரர். (2)(ப) பிருஹதகூத்திரன் புத்திரன். ஹஸ்திகன் தந்தை. (3) (கு) சுமநசு புத்திரன். (4) (இ) பகீரதன் புத்திரன். சுருதன்னவம்படுவன். (5) புருரவன் பௌத்திரனான வீமன்பௌத்திரன். ஜனஹன் தந்தை. இவன் சோடசமகாராஜாக்களுள் ஒருவன். இவன் அரசுபுரிந்துவருநாளில் இந்திரன் தனது மேகங்களைக்கொண்டு நண்டு மீன் தவளை ஆமை முதலிய ரூபங்களாகப் பொன்மழையை இவன் நாட்டிற் பொழிவித்தான். அப்பொண்ணெயெல்லாமெடுத்து அநேக யாகங்களைச் செய்து அவற்றைநடாத்திய ஆசாரியர்களுக்கும் மற்றைப்பண்டிதர் ஏழைகளுக்கும் வாரி வழங்கினான். (6) சஹதேவனுக்கு விஜயையிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

சுடிக்கோடுத்தான்—இம் மாதிரி ரோமணியார் பெரியாழ்வாருக்குப் புத்திரியாகத் துளசியிலே பிறந்து விஷ்ணு கைங்கரிய பக்தியிற் சிறந்து விளங்கினவர்.

குத

குத்சங்கிதை—வியாசர் குதர்பொருட்டுச் செய்த சங்கிதை. இது ஸ்காந்தபுராணத் தாதுசங்கிதை கருளொன்று. ஆரூபிரங் கிரந்தமுடையது.

குதபுத்திரன்—கர்ணன். குதன் வளர்த்தமையால்வந்தபெயர். (குதன்-தேர்ப்பாகன்)

குதமாகதர்—இவர்களேவந்தியரென்றும் குதரென்றும் தமிழ்நூல்களிலே வழங்கப்படுபவர்கள். அரக்கர்களுக்கு உற்சாகம் முதலியன உண்டாதற்பொருட்டுப் பாடுபவர்களாகிய இவர்கள் பிருதா பிறந்தயாகசுத்திகாலத்திலே உற்பவித்தவர்களதுவமிச்சத்தவர்கள்.

குதர்—(ரி) வியாசர் சிவருள்ளே ஒருவராகிய இவ்விருவியே நைமிசாரணியவனத்திலேயிருந்தமுனிவர்களுக்குப் புராணங்களையெல்லா முபதேசித்தவர்.

குத்திரகன்—மகததேசத் தரசனாகிய சுசர்மனுக்கு மந்திரியாயிருந்துபின்னர்வனக்கொன்றுஇராச்சியங்கவர்ந்துகொண்டவன்.

குத்திரங்கள்—சுபாசுப கர்மங்களைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டவிதிகள். அவை, போதாயனம், ஆபஸ்தம்பம், சத்தியாஷாடம், திராஹியாயனம், அகஸ்தியம், சாகஸ்யம், ஆசுவலாயனம், சாம்பயம், காத்தியாயனம், வைகானசம், சென்னதியம், பாரத்தாவாசம், அக்கினிவைசியம், ஜைமினியம், வாதுலம், மாத்தியந்தினம், கௌண்டின்னியம், கௌஷீதகம், ஹிரணியகேசி எனப்படுகின்றன.

குத்திரர்—நான்காம் வருணத்தோர். இவர்கள் பிரமன்பாதத்திற்குப் பிறந்தோர். இவர்கள் ஏனைவருணத்தாரைப்போல வேதமோதற்குத் திகாரிகளல்லர். இவர்களுக்குப் நயனம் விவாகம். குத்திரராவா

குர

ர் வேளாளரேயென்பது தொல்காப்பியம் அகத்தினையிலாவிலவரும் “மன்னர்பாங்கில்” என்னுஞ் குத்திரத்தானுணரப்படும். அவ்வேளாளர் உழவித்துண்போரும் உழுதுண்போருமென இருதிறப்படுவர். உழவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களும், தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழனுட்பிட்டுப் பிட்டுரும், அழந்தாரும், நாங்குரும், நாலூரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சுக்கிலும், வல்லமும், கிழாருமென்றவைமுதலியவர்களுக்கிறேன். இவ்வெனவும் அரசு எனவும் உரிமைபெற்றேரும் பாண்டிநாட்டுக் காவிரிப்பட்டங்கொண்டோரும் குறுமுடி குடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளர். உழுதுண்போர் பலவகைப்பட்ட தொழிலினரெனும் உழவொன்றையுமேயுரியதொழிலாகவுடையோர். இவ்விருவகை வேளாளரும் தம்பியுயர்ந்தவைசிடர் கூத்திரியர் பிராமணர் மூவகையும் வழிபடற்குரியர். இனி ஆகமங்களிலே குத்திரர் சற்குத்திரர் அசற்குத்திரரென இருபாலாகக்கூறப்படுவர். மேலாகியவொழுக்கமுங் குடிப்பிறப்புமுடையோர்சற்குத்திரர்.

குரகுதன்—அருணன். குரசேனம்—மதுராபுரியை ராஜதானியாகப்பெற்றிருந்த தேசம். சத்தருக்கன் புத்திரனாகிய குரசேனன் ஆண்டமையின் அப்பெயர்பெற்றது.

குரசேனன்—(1)ய. கார்த்தவீரியர்ச்சுனன் இரண்டாம் புத்திரன். (2)இ. சத்தருக்கன் புத்திரன் குரபன்மன் } —கசியபனுக்கு மகன் குரன் } யையிடத்துப்பிறந்த புத்திரருள்ளே மூத்தோனும் மகா வரப்பிரசாதங்கள் பெற்று

குர

ஆயிரத்தெட்டண்டங்கனையும் தூற்றெட்டுயுகமானவனும் இந்திராதிதேவரைச் சிறையிட்டவனும் ஈற்றிலே குமாரக்கடவுளாற் சங்கரிக்கப்பட்டபிறிது ஒருபாதி மயிலாகி அக்கடவுட்கு வாகனமாகவும் ஒருபாதி குக்குடக்கொடியாகவும்பெற்றவனுமாகிய ஓர்சான். இவன் பிறந்ததும் தவத்தாலிணையற்றுயர்ந்ததும் செல்வம் அதிகாரம் புஜபலமுதலியவற்றை அளவின்றிப் பெற்றதும் மயங்கிப் திரெறிநிற் சென்றுலகங்களுக்கெல்லாம் பயங்கரகாரணனாயிருந்ததும், தெய்வசிறதை சிறிதுமின்றி அகங்கரித்திருந்ததும், ஈற்றிலே எல்லாமிழந்து கதியற்றதும், பின்னர்ப் பூர்வஜன்ம புண்ணியவசத்தினுற் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குச் சேவலும்மயிலுமாயதமாகிய சரித்திரங்களைப்பெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகவிரித்துத் திரெறிப்பயன்காட்டி அதனை விலக்கி முத்திரெறி விதிப்பது கந்தபுராணமாம்.

குரன்—(1) கார்த்தவீரியர்ச்சுனன் ஐந்தாம் புத்திரன். (2) யாதவர் அநேகர் இப்பெயரால் விளங்கினர். (3) விரோதன் புத்திரன். சிறிதந்தை. (4) தேவமீடன்புத்திரன். வசுதேவன் தந்தை. (5) வசுதேவன் மதிரை வயிற்றிப்பெற்ற புத்திரன்.

குரி—ஐஜன நூலாசிரியர்கள் மேற்கொள்ளும் பட்டப்பெயர்.

குரியகுண்டம்—காவிரியின் சங்க முகத்துக்கு அயலதாகிய ஒரு தடாகம்.

குரியசாவர்ணி—எட்டாம் மனு. குரியனுக்குச் சாயாதேவியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். இம் மனுவே இனி வரப்போகும் மனு. இவன்முன்பிறந்தமனுவுக்குச் சமானஸூயினமையின் சாவர்ணியெ

குரி

னப்படுவன். இவன் காலத்திலே சுதபர், அமிதாபர், முக்கியர் எனத் தேவகணங்கள் முத்திரத்தராவர். அக்காலத்திலே தீப்திமான், காலவன், ராமன், கிருபன், அசுவத்தாமன், வியாசன், கிருங்கன் என்பவரே சப்த ரிஷிகளாவார்கள். பாதலத்திலே தவருசெய்திருப்பவனாகிய பலிசுக்கிரவர்த்தியே தேவேந்திர பதம்பெறுவன். விரஜன் சர்வரீவான் நிர்மோகன் முதலியோர் பூலோகத்து மாணுஷியவர்க்காதிபராவார்கள்.

குரியன்—கசியபனுக்கு அத்திவயிற்றிலே பிறந்த புத்திரன். மனைவி துவஷ்டாபுத்திரியாகிய சஞ்ஞாதேவி. இவளிடத்திலே பிறந்தபுத்திரர் வைவசுவதமனுவும் யமனுமென இருவர். புத்திரி யமுனை. உதயகாலகுரியன் பிரமாவின் துசொருபமென்றும் மத்தியானகால குரியன் சிவசொருபமென்றும் அஸ்தமயனகாலகுரியன் விஷ்ணுசொருபமென்றும் கொண்டு ஜபத்திலே தியானிக்கப்படுவன். குரியன் ஏழு குதிரைபூண்டவோராழித்தேரிலே சஞ்சரிப்பன். தினத்தைச் செய்தலால் தினகரென்றும், பிரபையச் செய்தலாற் பிரபாகரென்றும் பிறவுமாக அநந்த நாமங்களைப் பெறுவன். இவ்வண்டம் குரியனை ஆதாரமாகவுடையது. குரியன் துருவனை யாதாரமாகவுடையது. குரியனைக்குறித்த விஷ்ணு புராணத்திற்குந் கூறப்பட்டனவற்றை இங்கே சங்கிரகித்துக்கூறுவாம். அதற்குந் கூறப்பட்டன ஐரோப்பிய சித்தார்த்தத்திற்குப் பெரும்பாலுமொத்தன. முற்றுமுருவகமாதலின் நுண்மையானுணரப்படும். துருவனை யாதாரமாகக் கொண்டு அவனுடைய சூட்டப்பட்டபெயர்

சூரி

வணையே வலஞ்செய்துவருதலைத் தொழிலாகவுடைய சூரியனுக்கு ஓரிரதமுண்டு. அவ்விரதத்திற்கு ஓர்ச்சம், அவ்வச்சிஓ ஒருருண்ம், அவ்வருளினிருமருங்கிலும் அச்சிலே கோக்கப்பட்ட பூட்டுக் கோலாகிய கொடிஞ்சிகளும் அவற்றின்மீதேபாரும், அதன்மீதே தட்டும் உறுப்புக்களாகவுள்ளன. கொடிஞ்சிகளிலே ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். காயத் திரி, பிருகதி, உஷ்ணிக்கு, ஜத்தி, திருஷ்டிப்பு, அறுஷ்டிப்பு, பந்தி என்னும் பெயர்களுடைய சந்தங்கள் ஏழுமே அவ்வேழுகுதிரைகளுமாம். அவ்வருளினொருபக்கத்தச்ச மிக நீண்டிருக்கும். மற்றப்பக்கத்தச்ச மிகக் குறுகியிருக்கும். அவ்வருளினது பண்டிகாலை நண்பகல் மாலை என்னும் பிரிவுகளாலாயது. சம்வற்சரம், பரிவற்சரம் இடாவற்சரம் அறுவற்சரம் இத்துவற்சரம் என்னும் ஐந்தும் உருளாரங்களாம். இருதிகள் ஆறும் உருள் வலயங்களாம். குறுகிய அச்சுப்பக்கம் துருவபக்கத்தை நோக்கி நிற்கும். அவ்வச்சுத் துருவ நக்சத்திரத்திலிருந்து வரும் வாயுவடிவின்வாகிய கயிறுகளிலே தொடுக்கப்பட்டிருக்கும். உருளை மானசோத்தரபர்வத்தின்மீதே சஞ்சரித்துவரும். அப்பர்வத்தின் மீது கிழக்கில் இந்திரனுக்குரிய வசுவோகசாரா நகரமும், தெற்கில் யமனுக்குரிய சம்யமனிகரமும், மேற்கில் வருணனுக்குரிய சுகாநகரமும், வடக்கிலே சோமனுக்குரிய விபாவீர நகரமுமென நான்கு நகரங்களுள். சூரியன் இவ்விரதத்திலே சஞ்சரித்து வருதலால் உதயாஸ்தமயங்க ளுண்மைபோல நமக்குத் தோன்றி

சூரி

னும் சூரியன் உண்மையளவில் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதும் இல்லை. சூரியன் மேலே கூறப்பட்ட நான்கு கோணத்து நகரங்கள் நான்கனுள் எதிலாயினும் இடையிலாயினும் இருக்கும்போது இரண்டு கோணங்களுக்கும் இரண்டு நகரங்களுக்குத் தரிசனமாவான். சூரிபகிரணங்கள் செல்லாதவிடம் மேருப்பக்க மொன்றுமேயாம். அப்பக்கஞ் செல்லும் சூரியகிரணங்கள் மேருவினது கிரணங்களாலே திரஸ்கிரிக்கப்பட்டு மீளும்.

சூரியரதஞ் சஞ்சரிக்கிற கிராந்திவிருத்தங்கள் நூற்றெண்பத்துமூன்று. அவை தக்ஷிணயன உத்தராயண வெள்ளைகளுக்கிடையேயுள்ளன. இரதம் அக்கிராந்தி விருத்தங்களிலேயே உத்தராயணத்திலேயுடைய தக்ஷிணயனத்தி விற்றக்குவதமாயிருக்கும். அதனால் ஒரு கிராந்திவிருத்தத்திற்கு இரண்டாக முந்தாற்றதுபத்தாறு கதிகளினாலே ஒரு வருஷமுண்டாகும். மாசந்தோறுஞ் சூரியன் தன் இயல்பு வேறுபடலால் பன்னிரண்டு பெயர்களைப் பெறுவான். அதுபற்றிச் சூரியர் பன்னிருவராகக் கொள்ளப்படுவர். சூரியரதத்திலே சூரிய ரிஷிகந்தருவ அப்சர யக்ஷ சர்ப்ப ராக்ஷச கணங்கள் ஏழும் ஏறியிருக்கும். சித்திரைமாசத்திலே தாதாவென்னுஞ் சூரியமும், கிருதஸ்தலையென்னும் அப்சரப் பெண்ணும், புலஸ்தியவிருஷியும், வாசுகி சர்ப்பமும், ரதபிருத்துவென்னும் யக்ஷனும், ஹேதிராக்ஷசனும், தம்புருவென்னும் கந்தருவனும், அவ்விரதத்திலே வசிப்பார்கள். வைகாசியிலே சூரியன் அரியமா; இருஷ்டிலகர்; அப்சரசு புஞ்சிகல் தலை; யக்ஷன் ரதௌஜா; சர்ப்ப

சூரி

ம் கச்சவீரன்; கந்தருவன் நாரதன்; ராக்ஷசன் பிரஹேதி. இவ்வாறே ஏனைய மாதங்களிலும் வேறுவேறு பெயர்களைப்பெறுவர்.

சூரியரதத்திலுள்ள இவ்வேழுகணங்களும் இப்பூமியிலே மழைபனி வெயில் சுகம் விருத்தி பஞ்சம் நோய்முதலியவற்றிற்குக்காரணராய்க் காலபேதங்களை யுண்டாக்குவர். சூரியனை அவ்விரதத்திலிருக்கும் இருஷிகள் தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருப்பார்கள்; அரம்பையர் ஆடிக் களிப்பிப்பர்; ராக்ஷசர் பிளரெட்டாந்தறிப்பர்; சர்ப்பகணங்கள் தாங்குவர்; யக்ஷர் கடிவாளம் பிடித்து நிற்பர்; கந்தருவர் பாடிக் களிப்பிப்பர். சூரியன் அண்டத்தைக் காப்பன்.

மேலே ஏழுகணமென ரூபகம் பண்ணப்பட்டன சூரியனிடத்திலே யுள்ளனவாய் வளங்குகின்ற ஆற்றல்களேயாம். இருஷிகளென்பது ஒளியைக்கொடுத் துலகத்தை அதற்குரிய வியாபாரத்துக் கேவிலிடம் சக்தியைப்போலும், அரம்பையரென்றது உலகவியாபாரத்திலுயிர்களையாட்டுவிக்கும் சக்தியை, இராக்ஷசர்பின்ரெட்டாந்தறிப்பென்றது இருளை, சர்ப்பகணமென்றது சூரிய வீதியை. அதுபற்றியே அதற்குநாகவீதியெனப் பெயர்வந்ததுமாமென்க, யக்ஷர் கடிவாளம்பற்றி நிற்பரென்றது சூரியனை உரியகதியிற் பிறழாதகாக்குஞ் சக்தியை, கந்தருவர் பாடிக் களிப்பிப்பர் என்றது அணுக்களைக் கவரும் சக்தியை. சூரியன் அண்டத்தைக் காப்பன் என்றது அண்டங்களெல்லாந்தன்னை வலம்பருமாறு செய்து அவைக்கெல்லாம் தான் காரணமாய்நிற்கும் ஆற்றலை, இனி மானசோத்தரபர்வதென்றது சூரிய

சூரி

ன் சஞ்சரிக்கும் வீதியினது நிலையை. சூரியன் அவ்வயர்ந்தநிலையிற் கீழ் பூமியைநோக்கி யிறங்காமலும் அந்நிலையினின்று மேலேயுயராமலும் சமமாகிய ஒருமலைபோன்ற மதற்குவரின்மீத்த சஞ்சரிப்பதுபோலச் செல்லுதலின் அந்நிலை மலையெனப்பட்டது. மனசுக்குமெட்டாதுயர்ந்தமலையென்பது அதன்பொருள். நான்குநகரமென்றது, உதயம், உச்சி, அஸ்தமயம், அதோபாகம். என்னும் நான்கு கோணங்களையுமாம். உதயகோணத்தை இந்திரனுக்குரிய வசுவோக சாராநகரமென்றது பொன்மயமாகிய வெளிபும் புள்ளொலியும் முதலிலே புலப்படு மிடமாதல பற்றியாம். வெளிக்கிணுவ நிர்திராநதலின் இந்திரனுக்குரியதெனப்பட்டது. (வசு-பொன். ஓகம், புள்.) உச்சிக்கோணநகரம் யமனுக்குரியதெனப்பட்டது வெயில் மிகக் கொடிதாதும உயிர்களுக்குப் பசிதாகங்க ளுளவாதலும் பற்றியாம். அஸ்தமயகோணத்தை வருணனுக்குரியதென்றது சூரியன் அவ்விடத்தையடையும்போது பூமி குளர்ச்சியும் சோகரீக்கமும் பெறுதலால். தண்ணென்ற சபாவத்தையுடைய நீருக் கிணவன் வருணனேயன்றே. வடக்கென்றது அதோபாகத்தை. சூரியன் அதோபாகத்தி லிருக்கும் போது ஊர்த்துவபாகத்திலுள்ள வயிர்களுக்குக் களிப்பையும் நித்திரையையுங்கொடுத்தல்பற்றி அக்கோணம் சோமனுக்குரியதெனப்பட்டது. ஏழ்பரியை ஏழ்நிறமென்பாருமுள்.

இவை ஒருவாறு விரிக்கப்பட்டவுள்ளன. அவ்வருவகங்களை முற்ற நிதானித்துத் தத்துவங்காட்டல் மகாபண்டிதர்க்கன்றி மற்ற

சூரி

ரோர்க்காத்தியமாம்.
சூரியாரண்ணியன்—(இ) திரிதன்
வன் புத்திரன். சத்தியவிரதன்
என்னும் திரிசங்குதநகை. திரயா
ரண்ணியன் எனவும்படுவான்.
சூர்ப்பகன்—(ர) இவன் மன்மத
னாற் கொல்லப்பட்ட ராகுசன்.
சூர்ப்பணிகை—ராவணன் தங்கை.
(முறம்போன்ற நகங்கடையுடைய
யான் என்பது பதப்பொருள்.
இவன் நாயகன் வித்தியுத்சிசுவ
ன். இவன் புத்திரன் ஜம்புகுமா
ரன் ஸ்ரீராமர் ஆரணியஞ்சென்
றிருந்தபோது அவரைக்கண்ட
சூர்ப்பணிகை மோகாதீதையாகி
அவர்பாற் செல்ல அவர் மறுத்து
லக்ஷுமணனிடத் தவனையனுப்ப,
லக்ஷுமணன் அவளுடைய மு
றைசேட்டையுஞ் சேதையை எடு
த்து விழுங்க எத்தனித்தமையை
யுங்கண்டு அவளுடைய நாகியை
ச்சேதித்து அவளை அவ்வடத்தி
னின்றுமோட்டிவிட்டான். அவ
ள் கரதுஷ்ணதியரிடத்தச் செ
ன்று அதனை முறையிட, அவர்க
ள் ராம லக்ஷுமணரை யெதிர்த்
துப்போர்செய்து மாண்டார்கள்.
அச்செய்திகளையெல்லாஞ் சூர்ப்
பணிகை இராவணனிடஞ்சென்று
முறையிட அவன் ராமர் வசிட்ட
ஆரணியஞ்சென்று வஞ்சச்சூதா
ற்சேதையைக் கவர்ந்துசென்றான்.
இராவணனுக்கு இவ்வழியே நா
சத்துக்குக் காரணியாயிருந்தவ
ள் இவளே.

சூலினி—பார்வதி.

சூளாமணி—தோலாமொழித் தே
வர்செய்த ஒரு சைன் காவியம்.
காவியநாயகன் பயாபதி. அந்நா
ல் பயாபதி புத்திரரைப் பெற்று
அவரைப் பகையரசரை வென்று
அரசபோகம் தய்த்துப் புத்திர
னுக்கு முடிசூட்டித் தருவதூண்
யி அருகரசரணம்பெற்ற வரலாறு

சே

களை மிகவெடுத்துரைக்கும்.
சூளி—(ரி) பிரமத்தந்தநதை.
சேகராஜசேகர்—சேகராஜர்
கரமென்னும் சோதிடனால்செய்
த ஈழநாட்டரசன். இவன் அந்நா
ட்டிலே தமிழ்வளர்த்த அரசரு
ளொருவன். இற்றைக்கு நாளை
ந் அப்பத்துவருஷங்களுக்குமுன்
னுள்ளவன்.
சேங்குட்டுவன்—இளங்கோவடி
கட்கு மூத்தோனாகிய சேரன்.
இவன் கண்ணகி தன்னுடைய
டைந்து தன் கணவனும் சுவர்
க்கம்புகுந்தாளென்பதைக் கேட்
டி இமயமலையிலிருந்து சிலைகொ
ணர்ந்து அவள் வடிவமைப்பித்
துப் பிரதிஷ்டைசெய்துவித்துப் பூ
சையுந் திருவிழாவும் நடத்தின
வன்.
சேங்குன்று—கொடுங்கோளுக்கு
கு அயலதாகிய ஒரு மலை. கண்
ணகி இம்மலையில் ஒரு வேங்கை
மரத்துநிழலிலே நிற்கும்போது
அங்கே தெய்வவடிவத்தோடுவந்
த கோவலனைக்கண்டு அவனோடு
சுவர்க்கம்புகுந்தான்.
சேங்கோடு—திருச் செங்கோட்
ன்னுமலை. இதுனை முருகக்கடவு
ளுக்குரியவிடமாக இளங்கோவ
டிகளுங் கூறியிருக்கின்றனர்.
சேந்தில்—அநேக பிரபந்தங்களா
ற் புகழப்படுவதாகிய இது முரு
கக்கடவுளது படைவீடுகளுள் ஒ
ன்று. இக்காலத்திலே திருச்செ
ந்துவென்று வழங்கப்படுகின்ற
து. குமரகுருபார் தமது ஊமை
த்தன்மை நீங்கப்பெற்ற ஸ்தல
மிதுவே.
சேம்மேனிநாயகர்—திருக்காணா
ரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்
சுவாமிபெயர்.
சேயலூர்க்கோட்டுசேங்கண்ண
னார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவ
ர்களுளொருவர்.

சே

சேயர்க்காவிரியார்மகனாற்சாத்த
னார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவ
ர்களுளொருவர்.
சேயிறியம்—சேயிறியனாற்செ
ய்த நாடகத்தமிழ்தூல்.
சேருத்தணி } —இது சூரனோ
திருத்தணி } டி சுப்பிரமணிய
திருத்தணிகை } ர்செய்த செருத்
தணிந்தவிடமாதலின் இப்பெயர்
பெற்றது. இத்தலத்தில் உதயகா
லத்திலொருபூவும் உச்சிக்காலத்
தெருபூவும் மாலையிலொருபூவு
ம் மலருகின்ற நீலோற்பலத்தை
யுடைய ஒரு திவ்யப்பசுனையுளது.
அது அற்புத தீர்த்தமெனப்படு
ம். இத்தீலம் வேங்கடத்துக்கு
த் தென்றிசையிலேயுள்ளது.
சேருத்துணைநாயனார்—தஞ்சாவூ
ரிலே வேளாளர்குலத்திலே அவ
தரித்தத் திருவாரூருயடைந்து
அங்கே சுவாமிக்குத் திருத்தொ
ண்டிசெய்துகொண்டிருக்கையில்
புஷ்பமண்டபத்தின்பக்கத்திலே
விழுந்தகிடந்த ஒருபூவை எடுத்
து மோர்த கழற்சிக்க நாயனரு
டைய மனைவியை மூக்கரிந்த சிவ
பக்தர்.
சேன்னிமலை—கொங்குநாட்டின்
கணுள்ள ஒரு சுப்பிரமணிய ஸ்த
லம்.
சேக்கிழார்—தொண்டைநாட்டிலே
குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் மா
பில் அவதரித்த அருண்மொழித்
தேவர். அவருக்குச் சேக்கிழா
ரென்பது அம்மரபை விளக்கின
மையாலுண்டாயபெயர். அவரு
டைய கல்வியறிவொழுக்கங்களை
அறிந்தஅநபாயசோழமகாராஜா
அவரைத் தமக்கு மந்திரியாராக்
கி அவருக்கு உத்தமசோழப்பல்
லவரென்னும் வரிசைப்பெயரை
யுந் கொடுத்தான். அவர் சைவ
சமயிகள் புறச்சமயக் காப்பிய

சே

மாகிய சீவக சிந்தாமணியைச்
சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை
மாத்ரம் விரும்பிக் கற்றுத் தன்
கள் வானளை வீணாகக்கழிப்
பதுகண்டு மனங்கசிந்து இம்மை
மறுமையின்பங்களை ஒருங்கேத
ந்து முத்திக்குச்சாதனமாயுள்ள
சிவனடியார் சரித்திரமாகிய பெ
ரியபுராணத்தைப் பாடியருளினா
ர். அப்பெரியபுராணம் சிதம்ப
ரத்திலே சபாநாயகர் சந்திரியி
லே திருவருளாலெழுந்த ஸ்ரீரி
வாக்காகிய “உலகெலாமுணர்ந்
தோதற்கரியவன்” என்னுமடியை
முதலாகக்கொண்டு ஆயிரக்காண்
மண்டபத்திற் பாடிமுடிக்கப்பட்
டது. பக்தரசம்பெருகப் பாடு
ஞ்சுத்தி இவரிடத்திலே பெரிது
முண்டு. கர்ணபாரம்பரியத்திலே
கிடந்த அடியாருடைய சரித்திர
ங்களைச் சேக்கிழார் உள்ளவுள்ள
வாறு கேட்டாராய்ந்த பாடி மு
டித்துச் சபாநாயகர் சபையிலே
யே அரங்கேற்றினர். அநபாய
சோழமகாராஜா அவருக்குக் க
னகாபிஷேகம்பண்ணி அவரையு
ம் பெரியபுராணத்தையும் யானை
மேலேற்றித் தானுமேறியிருந்து
அவருக்குச் சாமரம் வீசிக்கொ
ண்டு வீதி வலஞ்செய்தித்தான்.
அரசன் அதன்பின்னர்ப் பெரிப
புராணத்தைச் செப்பேட்டிலே
முதுவித்து அவ்வாலயத்திலே
வைத்தான். சேக்கிழார் அதி
கழ்ந்தபின்னர் ஞானமுடிசூடி அ
தர்லத்திறுந்நேயிருந்து சிலகா
லஞ்சென்றபின்னர்ச் சிவபதம
டைந்தனர். அநபாய சோழமகா
ராஜாவின்துகாலம் சாவிவாகன
சகம் ஆயிரத்து நூற்பதுவரையி
லுள்ளது. ஆதலின் சேக்கிழார்
காலம் எழுநூற்றெழுபதுக்குமு
ன்னுள்ளதாதல்வேண்டும்.

சேடக்குடும்பியன்—திருவனந்த

சே

புரத்துள்ளாரே ரந்தணன். தன் பால் அடைக்கலமாகவிருந்த கண்ணகிக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைக் கேட்டுத் தீயில் விழுந்திறந்த மாதரி மறுமையில் இவனுக்கு மகளாயினள்.

சேடி—ஒரு வித்தியாநகரம்.

சேதன்—துருவியன் பெளத்திரன்.

சேதி—(ய) விதர்ப்பன் மூன்றாம் புத்திரானுடைய ரோமபாதன் வமிசத்தவனாகிய உகிகன் புத்திரன். இவன்வமிசம்சேதிவமிசம் என்றும், இவனுந் தேசம் சேதி தேசமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சேதிராயர்—திருவிசைப்பாப்பாடினார் ஒன்பதின்மரு னொருவர்.

சேது—ஸ்ரீராமர் ராவணசங்காரம் முடித்து மீண்டகாலத்தில் பிரம் ஹத்திரீங்கும்பொருட்டு ஆடிய தீர்த்தத்துறை. இது சேதுபந்தனத்துக்கருகே ராமேசுவரத்தைச் சார்ந்த சமுத்திரத்தி லுள்ளது. இது மகா விசேஷமுடைய தீர்த்தமென இமயகிரிப்பிரதேச முதலாயுள்ள தேசங்களினின்று ஆரியர் வருஷந்தோறாஞ்சென்று படியப்பெறுவது.

சேதுபந்தனம்—திருவணை. அது பாண்டிநாட்டினின்று கடலைக் கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டிய ராமனும் வானர சேனையும் கடலைத் துர்த்திட்ட அணைப்பாதை. இதனை வில்லிபுத்தூர்த் மதுபாரத்திலே தென்கடலும் வடகடலுமாகிய இரண்டு யானைகளும் முட்டிக்கொள்ளாவண்ணம் இடையேயிடப்பட்ட கணையம் ரமென வர்ணிப்பர்.

சேதுபுராணம்—ராமேச்சரசலபுராணம், அது நிரம்பவழகியதே சுகராலே பாடப்பட்டது. அது மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமென்று மூன்றன்மான்மியங்களை யுஞ் செவ்வே கூறுவது. சொற் பொருட்

சேர

சிறப்புக்களாற் சிறந்து கற்போர் க்கினிமைபயப்பது.

சேந்திரர்—(1) திவாகர நிகண்டு செய்வித்த ஒரு சிற்றரசர். இவர் அருகசமபத்தவர். (2) பட்டணத்துப்பின் னையாருக்கு மந்திரியுந் தோழருமாயிருந்த ஒருவராகியார். இவரைக் குற்றமின்றி அரசன் விலங்கிட்டுவைத்தபோது அவர்மகன் பட்டணத்துப்பின் னையாருக்குவிண்ணப்பஞ்செய்ய, பின்னையார் ஒரு பாடலைப்பாடிச் சிவனைவேண்டி அவருடைய விலங்கைத் தவிர்த்துக் காக்கப்பட்டவர். (3) திருவிசைப்பாப்பாடினாரொருவர். இவர் தஞ்சைமாதகரத்திருந்து விளங்கியவர். சிவபக்த்யேலீட்டாற் றமது மந்திரிவிருத்தியை விடுத்தச் சிவமீது இசைப்பாக்களைப்பாடித் தோத்திரஞ்செய்துகிவந்தொண்டு புரிவதையே பரம ஸ்குத்தியாகக்கொண்டவர். இவரையும் பட்டணத்தடிசுளுடைய தோழராகியசேர்தனாரையுமொருவராகக்கொள்வாருமுள்ளார்.

சேரமான் கடலோட்டிய வேல்

கேழுக்குடவேன்—பரணாரை பாடப்பட்டவொருசேரன். இவன் போர்வன்மையை நோக்கியானைப்படையை மேகமாகவும், சேனாவீரர் கையிலுள்ள வாட்படைகளை மின்னலாகவும், போர்ப்பறையை முழக்கமாகவும், குதிரைகளினது கதையைக் காற்றாகவும், வில்லிநாற்செய்தத்தப்பிம்பமானங்களை மழை வருஷமாகவும் பூமியை வயலாகவும், தேரை ஏராகவும், படைநிகரகளைச்சாலாகவும், எறியப்படும் வேலாயுதங்களை வித்தாகவும், சாய்ந்துகிடக்குந்தலைகளை நெற்போராகவும்கொண்டு வேளாண்மைசெய்யவெனென அவனைப் பரணர் புற

சே

நானூற்றிலே புகழ்ந்து பாடுவர். சேரமான்களே கோவாழியாதன்—கபிலராலும், குண்டிகட்பாலியாதனாலும் பாடப்பட்டவொருசேரன். தன்னைப் பதிற்றுப்பத்தினுள்ளே ஏழாமபத்தென்னும் பாடலாலே பாடிய கபிலருக்கு தூறுயிரங்காணமும் மலைமீதேறிக்கண்ட நாகும் பரிசாகக்கொடுத்த வள்ளல் இவ்வரசனே. இவன் போரரண்மையிலுஞ்சிறந்தவன். இவன் இறந்தவிடம் சிக்கற்பள்ளி. காட்டம்—ஒரு பொற்காசு. அது காணம்போலும் வடிவின் தாதலின் காண மெனப்படுவதாயிற்று. (காணம்—கொள்ளு)

சேரமான்களைக்கா லிரும்பொறை—கோச்செங்கட்சோழனாலே சிறைசெய்யப்பட்டுக் காராக்கிருகத்திலேகிடந்து தாகத்தாற்சோகித்தவழியும் தண்ணீரும்வாங்கியுண்ணுதாயிற்றுந்தவன். அரசர் மரபிலே கருப்பத்தினுள்ளேயிறந்துபிறக்கின்ற சிசுவையும் பிண்டத்தையும் வாளாற் போழ்ந்து புதைப்பது மரபாகவும், அம்மாதிரியும் பெருது சங்கிலியிற் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போற் சிறையிடைக்கிடப்பேனாயினும், பகைவன்கையிலே தண்ணீர்வாங்கியுந்துவேனல்லென். அவ்வாறுண்ணும் புத்திரரை அரசர் ஈன்றுவப்பவராகார் என்னுந் கருத்தினையுடைய “குழவியிறப்பினு மூன்றடிபிறப்பினும்—ஆன்மென்று வாளிற்றப்பார்—தொடர்ப்படுகுமலியினிடர்ப்படுத்திரீஇய—கேளக்கேளிரீவேளாண்டிபுத-மதுகையின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்-தாமிரந்துண்ணுமளவை-பீன்மரோ விவ்வுலகத்தானே” என்னும்இப்பாட்டு உயிர் துறக்கும்போது அவனாற்

22

சே

பாடப்பட்டது. (புறநானூறு.) சேரமான் கருவூரேறிய வோள் வாட்கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொறை—இச்சேரன்நரிவெருஉத்தலையராற் பாடப்பட்டவன். அப்புலவர் நல்லுடம்புபெறுதற்குக் காரணனாயிருந்தவனும் இவ்வரசனே. (புறநானூறு) சேரமான்குடவேன்கோதை—சோனாட்டு எறிச்சிலார்மாடலன் மதுரைக்குமரனாராற் பாடப்பட்ட வீகையாளன்.

சேரமான்குடக்கோச் } பெருங்
சேரலிரும்பொறை. } குன்று
சேரமான்குடக்கோவி } ர் கிழா
ளஞ்சேரலிரும்பொ } ராற் பா
டப்பட்ட } டப் பட்
றை. } ட சேர
ன். பதிற்றுப்பத்தினுள்ளே ஒன்பதாமபத்திற்குத் தலைவனு யிவனே.

சேரமான்குடக்கோ நெஞ்சோலாதன்—இவனும் வேற்பட்டைக்கைப் பெருநற்கிள்ளி யென்னுஞ்சோழனும் போரின்றிந்தபோது கழாத்தலையராலும் பரணாராலும் அச்சோழனோடு சேர்த்துப்பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கோக்கோதைமார்பன்—இவன் கோச்செங்கட் சோழன்காலத்துச் சேரன். இவன் பொய்கையாராற் பாடப்பட்டவன். இவன் வண்மையிற்சிறந்தோனென்பது புறநானூற்றால் விளங்கும்.

சேரமான்கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை—புறநானூற்றினுள்வருமொருபாடலால் புலமைகிறைந்த சேரரு னொருவனென்பது துணியப்படும்.

சேரமான்செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்—(1)சிக்கற்பள்ளியி

சே

லிறந்த பெருங் கொடையாளனு
கிய சேரன். இவன் குண்டிகட்
பாலியாதனாரைப் பாடப்பட்டவ
ன். (2) கயிலரதுகையைப்பற்றி,
அங்கை மெல்லியவென, அவரா
ற்பாடப்பட்டசேரன். (புறநா
னாறு)

சேரமான் தகரேறிந்தபெருங்

சேரலிரும்பொறை தனதமுர
சுசுட்டிலிவியாதேறி நித்திரை
செய்த மோசிகிரைகரைத் தண்டி
யாது அவர் அயிலொழிந்தெழுந்
துணையுங் கவரிவீசிநின்ற பெருந்
தகையாகிய சேரன். அவ்வரும்
பெருஞ்செயல் புறநானாற்றினுள்
ளே வரும் மோசிகிரைப்பாடலி
லே விரித்துப் புகழப்பட்டுள்ள
து. பதிற்றுப்பத்தினுள் எட்டாம்
பத்தாலே தன்னைப்பாடிய அரி
சில்கிழாருக்கு ஒன்பதிலகும்
பொன் பரிசில் கொடுத்தோனும்
தகரேற வென்றவனுமியனே.

சேரமான்பாழனுரேறிந்த கேய்
தலங்கானலிளஞ்சேட் சேன்

னி-சேரமானுடையபாழனுரை
வென்று கைக்கொண்டசோழன்.
இவன் ஊன்பொதிபசங்குடைய
ராம் பாடப்பட்டவன். ஒருநாள்
ஊனைவாங்கிக்குடையினுள்மறை
த்துச்சேன்றமையால் அப்புவ
ர்க்கு இப்பெயர்வருவதாயிற்று.

சேரமான்பாழையுடைய பெருங்

கடுங்கோ-இவன்கொடையாலு
ம் வீரத்தாலும் புகழ் படைத்த
வொருசேரன். பேய்மகன்இள
வெயினியாற் பாடப்பட்டவன்.
பாட்டிலும் வல்லவன்.

சேரமான்பெருஞ்சேரலாதன்—

இவன்கரிகாற்சோழனுக்குத்தோ
ற்று நாணி வடநாட்டிற் சென்றி
ருந்த சேரன். இவன் கழாத்தலை
யார் வெண்ணிக்குயத்தியாரின்
னும்இருவராலும் பாடப்பட்டவ

சே

ன். (புறநானாறு)

சேரமான்பெருஞ்சோற்று உதிய

ன்சேரலாதன்—இவன்பாண்ட
வர்களும்சேரவர்களும்செய்த
யுத்தகாலத்திலே அவர்கள் சே
னைகளுக்கு அந்தயுத்தமுடியுங்கா
றும் நல்லுணவளித்தபெருஞ்செ
ல்வனாகியசேரன். இவன் முரிஞ்
சுழூர் முடிநாகராயாரைப் பாடப்
பட்டவன். புறநானாற்றிற் கா
ண்க. முதற்சங்கத்தருந்த முடி
நாகராயரும்வெறு. இவரும்வெ
று. இவர் இடைச்சங்கத்தருந்
தாருள் ஒருவராதல் வேண்டும்.
புறநானாற்றுச் செய்யுட்களெல்
லாம் இடைச்சங்கத்தும் கடைச்
சங்கத்தமிருந்த புலவர்கள் பல
ரார்பாடப்பட்டனவேயாதலின்
அது நன்குதனியப்படும்.

சேரமான் மாந்தரஞ்சேர லிரும்

பொறை-இவன்சோழன்ராசகு
யம்வேட்ட பெருநற்கள்ளியோ
டு போர்செய்தசேரன். இவன்
பொருந்திலிளங்கிரைராலும் வ
டவண்ணக்கள்பெருஞ்சாத்தனா
ராலும் பாடப்பட்டவன். (புற
நானாறு)

சேரமான்மாவெண்கோ—காண்

ப்பேர்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
யும் சோழன் இராசகுயம்வேட்
டபெருநற்கள்ளியும் இச்சேரன்
காலத்தவர்கள். மூவரும்நட்டி
னர்கள். இச்சேரமானே சேரமா
ன்பெருமானையானொன்ப பெயர்
கொண்டவர். இவரைப் பாடியபு
லவர்ஒளவையார். (புறநானாறு)

சேரமான்யானைக்கட் சேரலிரு

ம்பொறை-“மாந்தரஞ்சேர லி
ரும்பொறைபாதுகாத்தநாடு தே
வருலகத்தையொக்கும்”என்று
கம்போற்றஅரசுபுரிந்த சேரன்.
இவன் தன்னைப்பாடும் புலவர்க்
குப் பிறரிடத்தேசென்று பாடி

சே

விரந்து நில்லாவண்ணம் அளவி
ன்றிப் பெரும்பொருள் வழங்கு
ம் பெருங் கொடைவள்ளல். இ
வனைப்பாடியபுலவர் குறுங்கோ
ழியூர் கிழார். இவன் தலையாலங்
கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்
செழியனார் சிறைசெய்யப்பட்டி
ருந்தனான்றும் குறுங்கோழியூர்
கிழார் தாம்முன்னர் அவன்பாற்
பெற்ற நன்றியை மறவாது போ
ய்க்கண்டு அவன் புகழை மிகவெ
டுத்துப்பாடினர். (புறநானாறு)

சேரமான்வஞ்சன்—இவன் திருத்

தாமனாரைப் பாடப்பட்டசேரன்
சேரமான்பெருமானையனார் —
கழறிற்றிவார்நாயனார் காண்க.

சேரமான்பெருமான்—ஆயிரத்து

அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்
னே சேரநாட்டிலே (மலைநாட்டி
லே) அரசுபுரியுநாளில் துருக்க
ரோடு யுத்தஞ்செய்து தோற்று
அவர்களுடைய சமயத்திலே பிர
வேசித்துத்துருக்கனுக்குப் பின்ன
ருஞ்சிலநாளரசுபுரிந்தநாற்றிலே
தனது நாட்டைவிட்டோடித் து
ருக்கருடைய தெய்வஸ்தலமாகி
ய மக்கபுரியை அடைந்து அந்
தே இறந்தவன். அவன் சமாதி
இன்றுமங்குளது. அவன் இறந்
தகாலம் அச்சமாதியிலே வரைய
ப்பட்டிருக்கின்றது.

சேரலாதன்—செங்குட்டுவனுக்கு

ம் இளங்கோவடிக்கும் தந்தை.

சேரவயிசாந்தக பாண்டியன்—

சோழவயிசாந்தகபாண்டியன் ம
கன்.

சேரன்—சேரநாட்டரசன் சேரன்

என்பபெயர். அவன் தமிழ்நா
ட்டு மூவேந்தருளொருவன். இ
வ்வயிச்சத்தரசர் இன்றுமுள்ளர். ம
ற்றிருவயிசமுமுழிந்தொழிந்தன.
சேரன் தேசம் மலைநாடு. அஃதி
ப்போது மலையாளமெனப்படும்,

சை

சேரன்தேசத்துத் துறை பொரு
ளைத்துறை. சேரராஜாக்களுக்
குரிய மலை போர்தின்றார். அவ
ர்களுக் குரியசிறந்தமலை கொல்லி.
சேனஜித்து—(1) (இ) கிருதாசவ
ன்புத்திரனென்றும் இரண்டாம்
யுவநாசவன் தந்தையென்றும்
சொல்லப்படுவன். (2) (பா) வி
சுவஜித்து புத்திரன். ருசிராசவ
ன், திருடஹனு,காசியன்,வற்சஹ
னு என் நால்வர் இவன் புத்திரர்.

சேஷன்—ஆதிசேஷன்.

சேனுவரையர்—தொல்காப்பிய

ஞ்சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனா
வரையம்என்னுமகாரசெய்த ஆ
சிரியர். வடமொழி தென்மொ
ழியிரண்டிலும் மிக்க வல்லுநர்.
குசாக்கிரவிவேகமுடையவர். அ
வர்க்கிணையான வுரையாசிரியர்
அவர்க்குப்பின் இன்றளவும் பிற
ந்திலர். அவர் நச்சினுர்க்கினிய
ர்க்கு முந்தியகாலத்திலுள்ளவர்
என்பது நச்சினுர்க்கினியர் தாயி
யற்றிய வுரையினுள்ளோ ஒருரோ
விடத்துச் சேனாவரையர் மதத்
தை மறுத்துத் தம்மதங் காட்ட
லாலினிதபுலப்படும். அவருடை
ய ஜன்மநாடு பாண்டிநாட்டென்
றும் ஜாதியினால் அந்தணர்என்று
ங் கூறுவார்கள். அவர் இளம்பூ
ரணருகையை இடையிடை மறு
த்தலால் இளம்பூரணர் முந்திய
வர். ஆதலாற் சேனாவரையர் இ
ற்றைக்கு ஆயிரத்தருளுற்றமை
பது வருஷங்களுக்கு முன்னுள்
ளவராதல்வேண்டும்.

சைகநாகர்—சுகநாகன் வயிசத்

தோர். இவர்கள் பதினமர். பிர
த்தியோதர்களுக்குப் பின்னர் ம
கததேசத்திலே முந்நாற்று அறு
பத்திரண்டுவருஷம் அரசுபுரிந்
தோர்.

சைதன்னியர்—இவர்கள் இலிங்

சை

கதாரிகளைப்போல வருணச்சிரமதருமங்களை நிராகரித்திருப்பவர்கள். இவர்களுக்குப் பத்தியே விசிட்டமுள்ளது. விஷ்ணுவையே பூசிப்பவர்கள். இவர்கள் உத்தரத்திலே பெருக்கமாயுள்ளவர்கள்.

சைத்தியர்—யாதவபேதம். விதரியன் புத்திரனாகிய ரோமபாதன் வமிசத்தனாகிய சேதிவழிவந்தவராதலின் இப்பெயர் பெற்றார்.

சைத்திராதம்—குபேரன் உத்தியானவனம்.

சைந்தவன்—ஜபத்திராதன். இவன் சிந்ததேசத்தரசன். அரியோதனன் தங்கையாகிய தற்பலையை மணம்புரிந்தவன். இவன் தந்தை விருத்தகூத்திரன். இச்சைந்தவன் பாண்டவர்கள் வனவாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தகாலத்திற் காட்டிலே ஒருநாள் தனியிருந்த திரௌபதியைப் பலபந்தமாகக் கவந்துபோக, அஃதுணர்ந்தபாண்டவர்கள் உடனே தொடர்ந்து சென்று இடைவழியிலே தடுத்து அவனை மானபங்கஞ்செய்து திரௌபதியை மீட்டிச் சென்றார்கள். பின்னர் பாரத யுத்தத்திலே அர்ச்சுனனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

சைப்பியர்—உசேரன் புத்திரனாகிய சிபிவமிசத்தோர்.

சைப்பியை—(1) விதேகராஜன் புத்திரி. இவள் மகாபதிவிரதை. (2) சியாமகன்பாரி. விதர்ப்பந்தாய்

சைவம்—(1) ஒரு புராணம். இது வாயுவினாற் கூறப்பட்டது. சுவேதவராககற்பசம்பந்தமாகிய சிவமான்மியங்களை எடுத்துரைப்பது. அதன் கிரந்தசங்கியை பன்னிராயிரம். (2) சிவனை முழுமுதற்கடவுளாகக்கொண்ட சமயம். இச்சமயத்தோர் சைவரெனப்படு

சை

வர். பதி பசு பாசம் என மூன்றும் நித்தியப்பொருள்கள் என்று ம், பசுக்களாகிய ஆன்மாக்கள் புண்ணியமேலீட்டி லேபேதஞ்ஞானம்பெற்றுப் பாசத்தடைநீங்கிச் சிவத்தோடி ண்டறக் கலத்தலே முத்தியென்றும், இச்சையே பிறவிக்குக்காரணமென்றும், பற்றெழிதலே முத்திக்குக்காரணமென்றும், சிவன் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அதுக்கிரகமென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களை யும் ஆன்மாக்களை யீட்டெற்றும் பொருட்டிச் செய்பவரென்றும், செய்யினும் நிர்விகாரியென்றும், சச்சிதானந்தப் பொருளென்றும் அச்சமயம் தர்க்கவாயிலாக ஸ்தாபிக்கும்,

சைவசமயகுரவர்—மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திராயனார் என்னும் இந்நால்வரும் இப்பெயர்பெறுவர்.

சைவாகமங்கள்—இவை இவையென ஆகமங்கள் என்பதனுட்கூறினும். இருபத்தெட்டாகமங்களும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களையுடையன. ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியையென நான்கு பாதங்களையும், ஒவ்வொன்றுங் கூறுவன. ஞானபாதம் திரிபதார்த்த சொருபத்தை யும், யோகபாதம் பிராணயாமமுதலிய அங்கங்களோடு கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் பூசைஓமம் முதலியவற்றையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களை யுமெடுத்துக்கூறும். இவ் வாகமங்கள் சிவன் மேன்முகத்திற் பிறந்தனவெனப்படும்.

சைவை—அநிலன் பாரி.

சோக்கநாதர்—திருஆலவாயிலே

சோ

கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சோக்கநாயகி—திருப்புன்கூறிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சோர்ணபுரிசுவரர்—திருச்செம்பொன்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சோர்ணபுரிசர்—திருப்புத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

சோணபுரம்—வாணசுரன் ராஜதானி.

சோண்டூப்பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான்—கௌணியன் விண்ணந்தாயன்—அந்தணர்க்குரிய அறுதொழிலுஞ் சிரத்தையோடு புரியும் ஒரு பிராமணேத்தமர். கொடையாலும் பெரும்புகழ்படைத்தவர். ஆஜர்மூலங்கிழாராற் பாடப்பட்டவர். (புறநானூறு)

சோணை—மைநாகபர்வத்தி லுற்பத்தியாகிக் கங்கையிற் சங்கமிக்கும் நதி. சித்தாச்சிரமத்திலிருந்து மிதிலைக்குப் போகும் மார்க்கத்திலே இப்பெயரையுடைய நதியுமொன்றுளது. அது மகததேசத்திற் பாய்தலால் மாகதியெனவும்படும். இதிலிருந்தே சோணபத்திரவிநாயக மூர்த்தங்கள் எழிப்பார்கள்.

சோதிடம்—ஜியோதிஷம்காண்க.

சோமகன்—(1) பா) சஹதேவன் புத்திரன். சஜன்மகிருததந்தை. விருஷதன் தந்தை தந்தை. (2) ஜந்தன் தந்தையாகிய ஓரிராஜவிருஷி. (3) பிரமா நித்திரைபோயிருந்தகாலத்தில் வேதங்களைத் திருடிப்போய்ச் சமுத்திரத்தில் ஒளித்தவசுரன். விஷ்ணு மற்சாவதாரமெடுத்து அச்சமுத்திரத்திலாராய்ந்து வேதங்களைக் கைப்ப

சோ

ற்றிப்போய்ப்பிரமாவுக்கீந்தனர். சோமகுண்டம்—காவிரியின் சங்கமுகத்துக்கு அயலதாகிய ஒரு தடாம்.

சோமசமஸ்தங்கள்—சிரவுதாக்கினியிலே செய்யப்படுகின்ற யாகபேதங்கள். அவை அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், உத்தியம், சோடசி. அதிராதிரம், அப்தோரியாமம், வாஜபேயம் என ஏழாம்.

சோமசிரவசு—சுருதசிரவன் புத்திரன். ஜனமேஜயன்புரோகிதன்.

சோமசிரவம்—பாஞ்சாலத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள புண்ணியதீர்த்தம். இத்தீர்த்தக்கரையிலேயே அங்காரவர்ணன் அர்ச்சுனனோடு யுத்தஞ்செய்து சாபவுடல் போக்கிப் பூர்வரூபமாகிய சித்திராதன் என்னும் பெயரோடு தனதுலகஞ்சென்றான்.

சோமசுந்தரபாண்டியன்—இவர் மலையத்துவசபாண்டியன் மருகனார். தடாதகைப்பிராட்டியாரை மணம்புரிந்தவர்.

சோமசுந்தரபாதசேகரன்—இவன் வங்கியபாது பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன். சோமசுந்தரக் கடவுளது அருள் கொண்டு சோழனை மடுவில் வீழ்த்தியவன் இவனே.

சோமகுடாமணி—வமிச பூஷண பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

சோமத்தன்—சந்தனு சகோதரனாகிய பாகிலகன் புத்திரன். இவன் பாரதயுத்தத்திலிறந்தவன். பூரி, பூரிசிரவன், சலன் என்னுமவரும் இவன் புத்திரர்.

சோமதீர்த்தம்—பிரபாச தீர்த்தம். சோமநாதபுரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. சந்திரன் தஷன்சாப

சோ

த்தாற்பெற்ற கூடியரோகத்தை இத்தீர்த்தத்திலாடிச் தீர்த்துக்கொண்டமையால் இஃது இப்பெயர் பெற்றது.

சோமநாதம்—கூர்ச்சர தேசத்திலுள்ள ஒரு சிவலிங்கமென்றும் நகரமுமாகும். சந்திரன் தவருசெய்து கூடியரோகம் நீங்கப்பெற்ற ஸ்தலம்.

சோமாஸ்கந்தர்—மகேசுவரமும் இருபத்தைந்தனுள்ளும். சிவனுடி உமா தேவியாரும் முருகக்கடவுளைத் தழுவி யடிவசம்.

சோமன்—(1) அத்திரிக்கு அருகையிடத்துப் பிறந்தவனாகிய சந்திரன். இச்சந்திரனே மண்ணுலகத்துக்குத் தோண்டுவான். சிவன் முடிய லிருப்பவன் கடலிற் பிறந்தவன். சந்திரனை அத்திரிபுத்திரென்னு சில புராணங்களும் பாற்கடலிற் பிறந்தவனென்று சில புராணங்களும் கூறுதல்கற்பேதம். (2) சிவன். (3) வசுக்களுள்ளொருவன். இவன் பிரஜாபதி புத்திரன். இவன் மனைவி மனோஹரை புரோஜபன் வரியன் பிராணன் கரணன் ரமணன் என ஐவர் புத்திரரையும் பிரதையையும் புத்தரியையும் பெற்றவன். இப்பிரதைபதினமர்கந்தருவர்களுக்குப் பொதுமனைவி. (4) பமன். (5) குபோன்.

சோமாசீமாநாயனார்—அந்தணர்களுத்திலே பிறந்து அடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டி செய்தலே பெருஞ் சிவபுண்ணியமெனக்கொண்டு சுந்தரமூர்த்திராயனாரை அடைந்து அவரே வலின் வழி நின்றொருகிச் சிவபக்தி சாத்தித் தவர்.

சோமி—ஆற்றாநிலேபிறந்து தமிழ்க் கல்வியிலே மிக்க புலமையுடையவாய்ச் சிந்தித்து புலவர்களுக்கு

சோ

ப் பொன்மாரிவழங்கிக் காளமேகப்பலவராலும் பாடப்பட்ட ஒரு தாசி.

சோரன்—ஒரு சம்ஸ்கிருதகவி. வில்கண்ணெனவும்படுவன்.

சோழதேசம்—சோழகுலத்தரசர்க்குரிய தேசம். கிழக்குந் தெற்குந் கடலும், வடக்கு வள்ளாறும், மேற்குப் பாண்டிநாடும், எல்லையாகவுடைய தேசம். அது க விரிநதிபாயுநாடாதலின் நீர்மலிவான் என்றும் புனலுடென்று ம் காரண விடுதலிப் பெயர்கள் கொண்ட நீர்வளம் நிலவளம்வாய்ந்த நாடு. பழையமையும் நாகரிகமும்வாய்ந்தநன்மக்களையுடையது. காவிரிப்பூம்பட்டினம் கருவூர் திருவாரூர் முதலிய சிறந்த ராஜமாள்காங்களைப் பண்டைநாளுடையது. பின்னர்க்குள் அதிப் பிரபல்லியமுடையதாகிய தஞ்சைமாநகரம் திருக்குடந்தைநகரமென்னு மிரு மகா நகரங்களைச் சன்னகத்தேயுடையது. எண்ணில்லாத சிவஸ்தலங்களும் விஷ்ணுஸ்தலங்களுமுடையது. செல்வமுங்கல்வியும்நாகரிகமுமு சதா சாரமும் வாசஞ்செய்யுந் தேசமிதுவொன்றேயாம். காருகமுங்கம்மியமுங்குறைவறநிகழப்பெறுவது மிந்நாட்டினைக் கண்ணாயாம்.

சோழவமிசாந்தக பாண்டியன்—ரிபுமர்த்தன் பாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்தபாண்டியன்.

சோழன்—திவ்யந்தபெளத்திரானிய ஆசிரிதன்புத்திரன் இவனே சோழதேச ஸ்தாபகன்.

சோழன் இராசகுயம் வேட்டபெருந்கிள்ளி—சேரமான்மாதரஞ் சேரவிரும்பொறையனைப் போரிடைவென்றவன். சேரமான்மாவெண்கோவுக்கும் கானப் பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதித்

சோ

தும் நட்பினன். பாண்டரங்கன் னனாராலும் ஒளவையாராலும் உலோச்சுனாராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நலங்கிள்ளிசேட்சேன்னி—இவன் இலவந்திகைப் பள்ளியிலே பிறந்த சோழன். எறிச்சிலூர்மாடலன் மதரைக் குமாரனார் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் உருவப் பஹீரேளிஞ்சேட்சேன்னி—இனஞ்சேட்சேன்னி உருவப்பஹீரேளியோன் என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கப்படுவான். இவன் கீரற் கொடைகளாற் சிறந்தோன். அமுந்நாடுவளிடத்துப் பெண்கொண்டோன் என நச்சினர்க்கினியர் கூறுவர். இவன்கரிகாற்சோழன் தந்தை. இவனைப் பரணரும்பெருங்குன்றாடிகழாரும் பாடினர்.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தோன் } உருவப் ப
சோழன்கரிகாலன் } ஹீரேளி
சென்னிபுத்தவன். இவன் நாவ் கூர் வேளாளனிடத்துப் பெண்கொண்டவன் என நச்சினர்க்கினியர் கூறுவர். “கரிகாற்சோழன்” காண்க.

சோழன்கிள்ளிவளவன்—(1) குராப்பள்ளியி லிறந்தவனுதலின் குராப்பள்ளித் தஞ்சியநிள்ளிவளவனெனவும்படுவான். கருவூரையுதித்தவனும் கோலூர்கிழாரார் பாடப்பட்டவனும் இவனே. (2) குளமுற்றமென்னுமூரிலே இறந்தசோழன். கொடை கீரம் கல்விகளாற் பெரும்பெயர்படைத்தவன். உறையூரிலிருந்தரசுபுரிந்தவன். ஆலத்தூர் கிழார், கோலூர்கிழார், மாறெக்கத்து நப்பசுலையார் இடைக்காடனார் முதலிய புலவர் அநேகரார்பாடப்பட்டவன். (புறநானூறு)

சோ

சோழன் பெருந்திருமாவளவன்—இவன் குராப்பள்ளியிலே பிறந்தவன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாராலும் மருத்துவனருமோதரனாராலும் பாடப்பட்டவன் (புறநானூறு)

சோழன் செங்குணன்—கோச்சுங்கட்சோழநாயனார்காண்க.

சோழன் நல்லாருத்திரன்—இவன் புலமையிக்கொள்ளப்படு புறநானூற்றிலுள்வரும் அவன்பாடலாலினிதுபுலப்படும்.

சோழன் மாவளத்தான்—இவன் சேழன் நலங்கிள்ளிதம்பி. தாம்பல்கண்ணனாரார் பாடப்பட்டவன். (புறநானூறு)

சோழன் நலங்கிள்ளி—சோழன் மாவளத்தான் தமையன். பாடுமபுலமையுடையவன். போரிற்பெருக்கமும் அவாவுமுடையவன். பாண்டிநாட்டென்று புலிக்கொழிநாட்டியவன். பின்னர் உறையூர்முதுகண்ணன் சாத்தனாரால் அறநெறியில் நிறுத்தப்பட்டிருந்து புண்ணியங்களியற்றி வந்தவன். உறையூர்முதுகண்ணன் சாத்தனார், கோலூர்கிழார், ஆத்தூர்கிழாரென்னு லவராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நெய்தலங்கான லிளஞ்சேட்சேன்னி ஊன்பொதிபசுங்குடையாரென்பவரார் பாடப்பட்டவன். இளவரசாய்நெய்தலங்கானலென்னுமூரிலிருந்து உரியகாலத்தில் அரசுகொண்டவனுதலின் அப்பொயாபெற்றான்.

சோழன் போர்வைக்கோப்பெருந்கிள்ளி—தித்தன்என்னுஞ்சோழன்மகன். தந்தையைப் பகைத்து நாடிநின்று நல்குரவாற் புல்லரிசியமுண்டு சிலகால மிருந்து பின்னர் நாடுகொண்டரசுபுரிந்தவன். (புறநானூறு)

சோ

சோழன்முடித்தலைக் கோப்பேருநற்கிள்ளி-சேரமான் அந்துவஞ்சேரலும்பொறைக்குப்பகைவன். இவனைப் பாடியபுலவர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார். (புறநானூறு)

சோழன் வேற்புறட்டக்கைப் பெருநற்கிள்ளி-சேரமான் குடக்கோடுநெடுச்சேரலாதனும் போரிற் கொல்லப்பட்டவன். பரணராலும் கழாத்தலையராலும் பாமாலைகுட்டப்பட்டவன். (புற-நா)

சோழநாட்டுப் பிடலூர்கிழார்மகன்பெருஞ்சாத்தன்-வேளாளரில் உழவித்துண்போன். அரசர்பென்கொள் ளுங்குடியிலுள்ளேன் மதுரை நக்கிரனாராற் பாடப்பட்டவன். பின்னர் நச்சினர்க்கினியராலும் பொருளதிகாரவுரையினுள்ளே எடுத்துக்கூறப்பட்டவன்.

சோழியவேனாதி திருக்குடவேன்-மிகக்கொடையாளன். எறிச்சிலூர்மாடலன் மதுரைக்குமரனாராற் பாடப்பட்டவன்.

சோனகம்-ஆரியதேசத்துக்குமேற்கின்கணுள்ள ஒரு தேசம்.

சோனை-வச்சிரநாட்டைச் சார்ந்த ஓரூறு.

சோளகந்திகம்-சோளகந்திக புஷ்பங்கள் நிறைந்துள்ளதாகிய ஒரு தடாகம். இது குபோன் நந்தனவனத்திலுள்ளது. இத்தடாகத்திலிருந்தொரு சோளகந்திக புஷ்பம் வாயுவிறுத்தபதித்து வீசப்பட்டுத் துரோபதை முன்னே வந்து வீழ்ந்தது. அதனைக் கண்ணுற்ற துரோபதை அப்புஷ்பமுள்ள தடாகத்தைத் தேடிச் சென்று தனக்கொருபுஷ்பம் கொண்டு வந்து தரல்வேண்டுமென்று விமனை வேண்ட விமன் அவ்வாறே சென்று எடுத்துவந்துகொடுத்தான். விமன் தனது தமையன்முறையி

சேள

லுள்ள அதுமனைக்கண்டது அங்குச் சென்ற வழியிலேயேயாம். சோளநகன்-(ரி) சுநகன் புத்திரன். கிருத்தினமதன் பெந்திரன். இம்மகாத்துமா தபோநியதியோடும் பிறந்தவர்.

சோளநத்தை-முதாவதி.

சோளந்தரநாயகி-திருப் பெரும்புலியூற்றுகோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சோளந்தரநாயகியம்மை-திருக்கோளம்பத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சோளந்தரபாண்டியன்-இவர் தடாதகைப்பிராட்டிராயகனார்.

சோளந்தரேசர்-திருநாரையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

சோளபரி-(1) மாந்தாதா மருமகனாகிய ஓரிருளி. இவர் யமுநாதிஜலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு வருஷத் தவங்கிடந்து பின்னர் மாந்தாதாவிட்டுச்சென்று தமக்கொருகன்னிகையைத் தருமாறு வேண்ட மாந்தாதா தனது புத்திரிகளுள் யார் உம்மை மணம்புரிதற்கு விரும்புகின்றாரோ அவளை மணத்திற்கொள்ளுவீராகவென்று அவரைக்கன்னிகாமாடத்துக்கணுப்பத் தமது தபோபலத்தினால் மன்மதனைப்போல நல்லவடிவங்கொண்டன்கேசெல்ல, அங்கிருந்த கன்னிகைகள் எல்லோரும் தனித்தனி தமக்கென்று மோகிக்க அவரையெல்லாம் மணம்புரிந்துகொண்டு சென்று நெடுங்காலம் காமவின்பஞ்சுகத்திருந்தவர். (2) (ரி) வேதமித்திரன் சீஷன். சாகல்லியன் தந்தை.

சோளம்பகம்-சாளுவன் விமானம். சிவன் ஆஞ்ஞாயால் மயன் இயற்றிக்கொடுத்தவிரதம்.

சோளரசேனி-சூரசேனதேசத்து

சேள

ப் பிராகிருதபாஷை.

சோளரபேயி-ஓர்ப்சரப்பெண்.

சோளரம்-ஒருபுராணம்.

சோளராஷ்டிரம்-சூராட்டு என்னும் நகரத்தையுடையதேசம்.

சோளரி-கிருஷ்ணன், சூரன்மகனாகிய வசுதேவன் புத்தரனாதலின்கிருஷ்ணனுக்கு இப்பெயர்வந்தது

சோளவீரம்-சிபி புத்திரனாகிய சுவீரனால் நிருமிக்கப்பட்டதாகிய ஒரு பட்டம்.

சோளன்ம்-பலி புத்திரனாகிய சுன்னுனால் நிருமிக்கப்பட்ட நகரம்.

ஜகநாதபாண்டியன்-அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்குப் பின் அரசு செய்தவன்.

ஜகநாதம்-ஒட்டர தேசத்திலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம். கிருஷ்ணன் நிரியாணம்பெற்றபின்னர் த் தேகம் தகனமாகும்போது சமுத்திரம் பொங்கித் துவாரகைவரையிற் சென்று முடியது. அப்போது காஷ்டத்துமீதுகிடந்த எரிந்து குறைந்த தேகத்தைச் சமுத்திரம் வாரிக்கொண்டுபோய் ஜகநாதத்திற் சேர்த்தது. அத்தேகத்தைக் கிருஷ்ண தேகமென்றுணர்ந்த சில பக்தர் அதனை ஒரு மரத்திற் சபுடகரணம்பண்ணிப் பின்னர் அம்மரத்தை விக்கிரகமாக்கி அங்கே ஸ்தாபித்தார்கள்.

ஜகராசசேகரன்-சாமநாட்டி ரரசு செய்திருந்த சோழகுலத் தரசன். இவன்காலம் சாலிவாகனசகம் ஆயிரத்து நானூற்றைம்பது. (செகராசசேகரன் காண்க.)

ஜடபரதர்-தாகந்தணித்துக்கரையேறும்போது சிங்கநாதங்கேட்டருகிக் கருவியிர்த்த மானினது கன்று கங்கையிலே மிதந்துபோக, அதனைக்கருணையாலெடுத்துவ

ஜ

ளர்த்துஇறக்கும்போதுகண்ணெதிரேநின்ற நைந்துருகிய அக்கனின்மேல்வைத்த கருத்தோடு உயிர்விட்டமையால் மானாகப்பிறந்து அச்சரீரம் நீங்கியபின்னர் அந்தணாகப்பிறந்து எல்லாமுணர்ந்துமொன்றுமுணராத ஜடன்போலநடித்திருந்தபரதராஜா. (ஜடன்-முடன்.) அரசும்சுற்றமுமொருங்கே துறந்து வனத்திலே தவஞ்செய்திருந்த பரதராஜாவுக்கு மீளவும் பிறவிவந்தது, அம்மான்கனின்மீதுவைத்தபற்றோடிந்தமையின்பயனேயாம். “இறக்கும்பொழுது ஈசன்கழல்மேல்வைத்தகருத்தோடிற்றக்க” வென்றெழுந்த விதியும் நற்கதியுக்குமுபாயமாம். ஜட பரதரைச் சவவீரராஜரவின்னது சேவகர்கள் பற்றிப்போய்க்காளிக்குப்பலியாகச் சந்திதியில் நிறுத்திவைத்தசமயத்தில், காளி வெளிப்பட்டு அச்சேவகரை யெல்லாம் கொன்றெழுதித்துப் பரதரைக் காத்தருளினள். பின்னொருநாளில் ரகுகன்னள்ளனும் அச்சவீரராஜாவின்னது சேவகர்கள் பரதரைப்பற்றிப்போய் அரசன் சிவிகையைச் சுமக்குமாறு செய்தார்கள். அரசன் அவருடைய குணங்களை யுணர்ந்து அவர் பாசங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துத் தான்செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு தனக்கு ஞானோபதேசம்பண்ணியருளுமாநிரந்து அவரைக்குருவாக்கக்கொண்டான்.

ஜடரபர்வதங்கன்-ஈல நிஷத பர்வதங்களுக்கு நடுவேயுள்ள மலைகள்.

ஜடாசுரன்(ரா)கந்தமாதனத்திலே அனுமனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

ஜடாயு-அநூரன் இரண்டாவது புத்திரன். தாய் சியேனி. கசிய

ஜ

பன் பௌத்திரன். சம்பாதி தம் பி. பஞ்சவடியில் ராவணன் சீதா பகரணம்பண்ணிப் போகும்போது அவனைத் தடுத்துத்தடுத்துச் செய்து அவன்கைவாளால் மாண்டவன். ஜடாயுபுக்ஷி ரூபமுடையவன்.

ஜடிலன்—கோதமன்வமிசஸ்தன்.

ஜடிலை—ஜடிலன்மகள். இவள் எழுவருக்கு மனைவி.

ஜடர்—ஜடரபர்வத வாசிகள்.

ஜந்தன்—(1) சோமகன்மகன். (2) விருஷதன் தமையன்.

ஜபேசுவரம்—நைமிசாரணியத்திலுள்ள ஒருகோத்திரம்.

ஜமதக்கினி—இசிகனுக்குச் சத்தியவதியிடத்துப்பிறந்த புத்திரர். இவர் மகாவிருஷி. அரிய தவங்களைச் செய்து நான்கு வேதங்களை யும் பெற்றவர். கந்தருவராசனாகியசுத்திராதன் தனதுபாரியோடு உல்லாசமாக வனத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் இம்மகாவிருஷி பாரி ரோணுகைகண்டு அதிசயித்து மனசைப்போக்கி அச்சிந்தையோடு திரும்பி வந்தபோது, அவர் அவன் வேற்றுமையையுணர்ந்து, இவள் பதிவிரதாதன்மம் குன்றினானெனச் சினந்து தன்மக்களோடுகொண்டு இவனைக்கொல்லுங்கொண்டு ஒருவர்பின்னொருவராக ஏவினர். மற்றெல்லோரும் மறுத்துநிற்க, பரசுராமர் உடனே முற்பட்டு வாளால் தாய் தலையைச்சேதித்துவிட்டுத்தந்தையைநோக்கி, ஆரியா, உன் ஏவலை மறுதலித்தேன் எனவேண்டுகோளை நீயும் மறுதலித்தால்வேண்டுமென, ஜமதக்கினி சந்தோஷித்து அவனைப்பார்த்து, உன் வேண்டுகோள் யாதென்ன, தாயைஎழுப்பித்தருகவென்றான். உடனே அவரும் ரோணுகையை எழுப்பிவிட்டார். புத்திரர் உறும

ஜீ

தி, உற்சாகன், விசுவாசன், பரசுராமன்என்னரால்வர்.

ஜம்பன் } —தாரகயுத்தத்திலும்பாசுரன் } லே இந்திரன்கொன்ற அசுரன்.

ஜம்பாரி—இந்திரன். ஜம்பாசுரனைக் கொன்றகாரணம்பற்றி இப்பெயர் அவற்குண்டாயது.

ஜம்புகுமாரன்—(ரா) சூர்ப்பரகைபுத்திரன். வித்தியுஜ்ஜிவன்மகன்.

ஜம்புகேசுவரம்—காவிரி நீரத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது அப்புலிங்கஸ்தலம். இங்குள்ள சிவாலயம் கோச்செங்குடசோழன்செடுத்தது.

ஜம்புமாலி—பிரஹஸ்தன் மகன். ராவண சேனாபதிகளு ளொருவன். ஹதாமால் அசோகவனங்காலத்தில் கொல்லப்பட்டவன்.

ஜயசேனன் } —(1) கு. சார்வஜயத்தசேனன் } பெளமன் மகன்.

(2) அஞ்ஞாதவாசத்திலிருந்துகொண்டபெயர்.

ஜயத்திரதன்—(1) எட்டாம் பிருகத்திரதன்மகன். இவன்பாரி சூதவமிசத்தவன். இவன்வயிற்றிற் பிறந்தமையால்விஜயனும், அவன் வமிசத்தரும் சூதரெனப்பெயர்.

(2) திருதராஷ்டிரன் மருகன். (3) (அ) திதிஷுமகன். (4) (பா) பிருகத்காயன்மகன். விசுவசித்ததந்தை.

ஜயத்துவசன்—(ய) கார்த்தவீரியர்ச்சுனன் மூத்தமகன். தாலசங்கன் தந்தை.

ஜயபலன் } —அஞ்ஞாதவாச காலஜயத்பலன் } லத்திலே சகதேவன்கொண்டபெயர்.

ஜயந்தபுரம்—கௌதமன் ஆச்சிரமத்துக்குத்தொருநகரம். இது நிமி நிருமித்தது.

ஜ

ஜயந்தன்—(1) இந்திர குமாரன். இவனும் குபேரன்மகனாகிய நளகூபரனும் மன்மதனும் அழகிற்றலைமையுண்டோ ரெனப்பெயர். (2) தருமனுக்கு மருத்துவவியிடத்துப் பிறந்த இரண்டாம் புத்திரன். (3) விஷ்ணு பரிசாரகரு ளொருவன். (4) விஸ்வாமித்திரன் மகன். (5) அஞ்ஞாதவாசத்திலுண்மன்கொண்டபெயர்.

ஜயர்கள்—கற்பாதியிற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பன்னிருதேவரிஷிகள்.

ஜயலஜயர்—வைகுண்ட துவாரபாலகர். ஒருசமயம் சனக சனர் தனர் சிறார் உருவந்தாங்கித் துவாரபாலகர் அனுமதியின்றி வைகுண்டத்திற் பிரவேசித்தனர். அதுகண்ட துவாரபாலகர் அவர்களை இராகுச்சாரம்படி சபிக்க, அவர்கள் முதலில் இரணியன் இரணியாகுஷன்எனவும், இரண்டாம் முறை இராவண கும்பகர்ணர்களாகவும், மூன்றாம்முறை சிசுபாலன் தந்தவத்திரனாகவும் பிறந்து விஷ்ணு அவதாரங்களால் மடிந்து பின்வைகுண்டம் பெற்றனர்.

ஜயன்—(1) (ய) சாத்தகி மகன்.

(2) ய. வசுதேவன் தம்பி. அநகன் மகன். (3) மி. சுருதன்மகன்.

(4) தருமன் அஞ்ஞாதவாசத்திலே தரித்துக்கொண்ட பெயர்.

ஜரங்காரி—கத்தருவை புத்திரி. வாசுக்கி தந்தை.

ஜரங்காரன்—யாயாவர வமிசத்தில் ஜனித்த ஒருபிரமவிருஷி. இவர்பாரி வாசுகிதந்தையாகிய ஜரங்காரி. இவர்பாரிமடித்துபெற்று நங்கும்போது சந்தியாவந்தன காலமாயினதுகண்டு அவன் எழுப்ப அவரெழுந்து கோபித்துச் சபித்து அவனைப்பிரிந்தனர்.

ஜராசந்தன்—உபரிசரவசு மகனாகியபிருகத்திரதன்புத்திரன். இவன்

ஜ

புத்திரன்சகதேவன். நகரம் கிரிவிரசம்.

பிருகத்திரதன் புத்திரப்பேறு வேண்டித்தவஞ்செய்யக்கருதித் தன் ராச்சியத்தை மந்திரியிடத்தொப்பித்துவனஞ்சென்று சண்டகௌசிகமுனியை ஆசரித்துத் தவஞ்செய்திருந்தபோது, முனிவர் இரங்கி ஒரு மாங்கனியை அவனுக்குக்கொடுத்தது இதைக்கொண்டுபோயுன் பாரிக்குக் கொடு; புத்திரனுண்டாமென்று அவனையனுப்பினர். அவன்கொண்டுபோய்ப் பாரிகையிற் கொடுக்க, அவன் அதை இருகூறுக்கி யொன்றைத் தானருந்தி மற்றதைச்சுகளத்திகையிற் கொடுத்தான். அதனால் இருவரும் கடுப்பமுடையராய்ப் பாதிருபமுடைய இரு பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். அச்சமையத்தில் ஜரையென்னும் ராகுசிமாயஞ்செய்து அப்பிள்ளைகளைக் கவந்துசென்றுபோய் வைக்க இரண்டும்ஏகரூபமாயின. அதுகண்டு அவளதிசயித்துப் பிருகத்திரதனிடங்கொண்டுசென்று கொடுத்தாள். ஜராசந்தி செய்தமையால் ஜராசந்தனென்னும் பெயர்பெற்றான். சந்தி என்பது கூட்டக்கூடுதல். இச்சராசந்தன் தன் மருகன்கஞ்சனைக் கிருஷ்ணன் கொன்ற கோபத்தாற் கிருஷ்ணனுடைய மதுராபுரியிற் பதினெட்டுமுறை படையேற்றிக் கிருஷ்ணனைச் சயித்தவன். தருமர் ராசகுபஞ்செய்தபோது இவன் வீமனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

ஜரிதை—மந்தபாலன் பாரி. இவள் சாரங்கஜாதிப்பெண்.

ஜரை—ஜராராகுசி. இவளே இருகூறுப்பிறந்துகிடந்த சிசுக்களை இருகூறுக்கி அச்சிசுவுக்கு ஜராசந்தன்என்னும் பெயருக்குக் காரணமாகவிருந்தவன்.

ஜ

ஜிர்ச்சரன்—இரணியாசனம் மகன்.
ஜலந்தரன்—சிவனார் சங்கரிக்கப்
பட்ட ஓசரன்.

ஜலபதை—ஓர்ப்சரஸ்தரி.

ஜனகன்—(1) மிதிலாபுரியரசன்.
ஹரஸ்வரோமன்புத்திரன். சி
தாதேவி தந்தை. இவன் மகாரா
ணி. இவனுக்குத்தர்மத்துவஜன் எ
ன்பது சிறப்புப்பெயர். ஜனகன்
தனது அரமனை அக்கினிவாய்ப்ப
ட்டழியவும் அதன்பொருட்டுக்க
வலாது அவ்வரமனைப்புறத்திலே
காயவைத்த கௌபீனத்துக்காக
க்கவன்றோடிய சுக முனிவரைப்
பார்த்து உமதுதறவுநன்றியருக்
கின்றதெனப் பரிசுசித்து அவர்க்
கு அதுபவத்தில்ஜயமறுத்தவன்.

ஜனஸ்தானம்—தண்டகாரணிய
த்திலே, பஞ்சவடிக்குச் சபீபத்
திலுள்ள ஓரிடம். ராவணன் மூ
லபலசேனையில் ஒருதொகுதிக்கு
இதுஸ்தானம்.

ஜனமேஜயன்—(1) (அ) புஞ்ச
யன் புத்திரன். (2) பூருவன் பு
த்திரன். (3) (கு) பரிசுதித்துபுத்
திரன். இவன் உதங்கன் உபதேச
த்தால் சர்ப்பயாகஞ்செய்தவன்.

ஜனார்த்தனன்—விஷ்ணு.

ஜன்னு } (1) சுகோத்திரன் மகன்.
ஜஹ்நு } இவர் மகாரிஷி. பரேதப்
பிரயத்தனத்தால் கங்கைபெருகி
வந்து இவர்தமதுயாகசாலையை
புத்தபோது அடைமுற்றாய்ப்பா
னஞ்செய்துவிட்டவர். அப்பால்
பரேதன்வேண்டக் காதுவழியே
விடுத்தவர். அதுபற்றிக் கங்கை
க்குச் ஜானவியென்னும்பெயர்வ
ந்தது. இவர்மகன் சுமந்திரன்.
(2) குருபுத்திரருள்முன்றும்புத்தி
ரன்.

ஜாஜ்ஜி—(ரி) இவ்விருஷி தபோநி
ஷ்டையிலிருக்கும்போது சடை
யில் சிட்டுக்குருவிகள் கூடுகட்டி

ஜ

வசித்தனவாம், (அலாதரன் கா
ண்க.)

ஜாதகர்ணி—இவன் சாகல்லியன்
சிஷன்.

ஜாதவேதன்—ஆகவனியாதிருப
ஞ்சிய அக்கினி. (புருவன் கா
ண்க.)

ஜாதி—இதன் வரலாறு கூத்திரிய
ரன்பதனுட் கூறப்பட்டுள்ளது.
வேதத்திலே பிரம கூத்திரியவை
சியகுத்திரர் என நான்குஜாதியு
மே கூறப்படுதலின் பூர்வத்தில்
அவற்றின்மேற் ஜாதபேதம்பே
றில்லையென்பது நன்றாகத் துணி
யப்படும். அந் நான்குபேதமும்
உலகியனுக்கு எத்தேசத்திலும் இ
ன்றியமையாதனவாதலின் மகா
ரிஷிகளால் அவை வகுக்கப்படு
வனவாயின. ஒருதேசத்துமாந்
தர் தாமொருமையுடையராய் உ
லகியல்லாததிச் சிறக்க வேண்
டுவராயின், தமக்கு ஞானங்களை
யெடுத்துரைத்த நல்வழிப்படுத்
தூற் தொழிற்குரியராக ஒருபாலா
ரை நியோகித்துக்கொள்ளுதலு
ம். பிறதேசத்தாராலும்கள்வரா
லும் தீயவராலும் தமக்குத்துன்
பம் வராவண்ணம் காத்துக்கொ
ள்ளுந்தொழிற்குரியராக ஒருபா
லாரை நியோகித்துக்கொள்ளுத
லும், உயிர்வாழ்க்கைக்கு வேண்
டப்படும் பலவகைப் பண்டங்க
ளையும் பலவிடங்களினின்றும் தி
ரட்டிவைத்து வேண்டுவார்க்குக்
கொடுத்துப் பண்டமாற்றுந்தொ
ழிற்குரியராக ஒருபாலாரை நி
யோகித்தலும், பயிர்வளர்த்தல்
முதலிய மற்றைத்தொழிற்கெல்
லா முரியராக மற்றொருபாலாரை
நியோகித்தலும் அத்தியாவசிய
கமாம். இந்நான்கு பாகுபாடும்
ஒருவரற் செய்யப்படாது இய
ல்பாகவே யுளவாகுமாதலால்
மகாரிஷிகள் அப்பாகுபாட்டின்

ஜ

படிக்கிரமத்தைநோக்கிப் பிரமா
வினது சிரசிலே பிராமணரும்,
புஜத்திலே கூத்திரியரும், தொ
டையிலே வைசியரும், பாதத்தி
லே சூத்திரரும் தோன்றினரென்
றுபசரித் துரைத்தனர் போலும்.
அது, பிராமணர் ஞானத்தக்குரி
யனவெல்லாஞ் செய்தற்குரியரா
தலின் அவரை ஞானத்துக்கிருப்
பிடமாகிய சிரசிற்றேன்றித் துரோ
னவும், கூத்திரியர்புஜபலங்கொ
ண்டு காத்தற்குரியராதலின் அவ
ரைப் பலத்துக் கிருப்பிடமாகிய
புஜத்திற் றேன்றித் துரோனவும்,
வைசியர் பலவிடத்துப்பொருளை
யுந்திரட்டிவைத்துப் பண்டமாற்
றுக்குரியராதலின் அவரைப் பல
விடங்களுக்கும் மாந்தரைக்கொ
ண்டு செல்லுங்கருவியாகிய தொ
டையிற்றேன்றித் துரோனவும், இ
வர்மூவரையும் அவர்க்கு வேண்டு
முபகாரம்புரிந்து தாங்குதற்குரி
யராகிய சூத்திரரை உடல்முழு
வதையுந் தாங்குவதாகிய பாதத்
திற்றேன்றித் துரோனவுந் கூறிய
படியாம். பிரமா, “உலகவிருத்தி
யின்பொருட்டுத் தனது முகம்
புஜம், தொடை, கால் என்னுமிவ
ற்றினின்றும் பிரம கூத்திரிய
வைசியகுத்திரர் என்னுமிவர்களை
க்கிரமமாகத் தோற்றுவித்தார்”
என்பது மனுஸ்மிருதி வாக்கியம்.

சர்மன் என்பது பிராமணனுக்
கும் வர்மன் என்பது கூத்திரிய
னுக்கும், பூதியும்தத்தனும் வைசி
யனுக்கும், தாசன் என்பது சூத்
திரனுக்கும் ஜாதிப்பெயர்கள். வி
ஷ்ணுசர்மன், இரணியவர்மன்,
பவபூதி, தனத்தன், ராமதாசன்
எனத் தத்தமது ஜாதிப்பெயரை
யிட்டுக்கொள்ளுதல் வேண்டுமெ
ன்பது மனுஸ்மிருதி விதி. இந்நா
ல்வருள்ளே ஒழுக்கத்தினின்றிழு
க்கிய ஆணும்பெண்ணும் தம்மிற்
கூடிப் பெற்ற புத்திரரும் அவ்வ

ஜ

ழிவந்தோரும் பஞ்சமஜாதியெ
னப்படுவர். அவருள்ளும் கொ
டிய பாதகங்களைப் புரிவோர் ச
ண்டாளரெனப்படுவர். இவை
யே பூர்வஜாதிக்கிரமம்.

பூர்வத்திலே மேல் வருணத்
தோர் கீழ்வருணத்தோரிடத்துப்
பெண்கொள்ளும் வழக்கமுடை
யராதலால் நான்குவருணத்தோ
ரும் போசனத்திலும் சமபந்தியு
டையர்களாகவே யிருந்தார்கள்.
மனுஸ்மிருதியிலே சற்குத்திரரெ
ன்று கூறப்பட்ட சூத்திரரே இ
வ்வகைச் சமபந்தமுடையவர்க
ள். இவ்வாசாரம் பாண்டவர்க
ள்காலம்வரையும் நடைபெற்று
வந்தமைக்கு தூற்சான்றுளது.

கலியுகம்பிறந்தபின்னர் வரு
ணச்சிரமதருமங்கொல்லார் த
லைத்தொழித் தலைப்பட்டன. அவ்
வளவிலே கூத்திரியரும் வலித்
தார்த்துநிலைக்கெட்டனர். அதுலோ
மப் பிரதிலோமர்கள் வலியின
லே மேற்பட்டார்கள். அந்நிலை
அநேக குலங்களுந் குடிக்குந்
தோன்றுவவாயின.

இக்காலத்திலே பிராமணர்கள்
உத்தரத்திலும், தக்ஷிணத்திலும்
அநேக குலங்களாகப் பிரிந்திருக்
கின்றார்கள். தக்ஷிணத்திலே பிரா
மணருள் வடமன் பிருகசரணம்,
சோழியன் முதலிய அநேக குல
ங்களுள். கூத்திரியர் அருகிவிட்
டனர். வைசியர் சுருங்கினர். சூ
த்திரகுலங்களுக்களவில்லை.

சூத்திரருள்ளே வேளாளர் த
லையாயினர். அவருள்ளே முதலி
கன்தலையாயினர். அம்முதலிகளு
ம் கீழ்நாட்டார் மேனாட்டாரென
இருவகையர். இவர்கள் பரம்ப
ரைச்சுவர். (சுவர் என்பதற்கு
மாயிசம்புசியாதவர் என்பதுநாண்
டுக்கருத்தாகக்கொள்க.) தொண்
டைநாட்டிலே இக்காலத்திலே ஒரு
வகை வேளாண்முதலிகளுள்.

ஜ

அவர்கள் மாமிச போசனமுடையோர், சைவ வேளாண்முதலிகளுக்கு அடுத்தவரிசையினுள்ளோர் ரெனச்சொல்லப்படுவோர் சைவ வேளாண்செட்டிகள், அவர்களும்கோழபுரத்தார்சித்தக்காட்டார்பஞ்சக்காரர்முதலாகப் பலதிறப்படுவர். இவர்க்கடுத்தபடியினுள்ளோர் சைவவேளாளராகியகார்த்தார். இவர்கள் ஒருகாலத்திலும்முத்திரத்தார்முதன்மை பெற்றிருந்தவர்களென்பது சிலநூல்களாற்றணியப்படும். அதுநிற்க; அடுத்த வரிசையினுள்ளோர் சைவச்சோழியவேளாளர். இச்சைவரெல்லோரும் போசனசம்பந்திக்கு அருகர், பெண்கொள்ளல்கொடுத்தல்களுக்குரியரல்லர்.

இவர்க்கடுத்தபடியினுள்ளோர் மாமிசபோசனமுடைய வேளாளர், அவரும் சோழியவேளாளர் ஆளுவவேளாளர் கொடிக்கால் வேளாளர் எனப் பலவகைப்படுவர். இவரிற்றூழ்ந்தோர் அகம்படியர், அவரும் பலதிறப்படுவர், அவரிற்றூழ்ந்தோர் மறவர், அவரிற்றூழ்ந்தோர்கள் னர், அவரிற்றூழ்ந்தோர் இடையர், இடையரை வேளாளர்க்கடுத்தவரிசையில் வைப்பாருமுளர், இவர்க்கடுத்தபடியினுள்ளோர் கவறைகள் கம்மவர்கள், இக்கம்மவர்கள் தெலுங்குநாட்டிலிருந்துவந்து தமிழ்நாட்டிலே குடிக்கொண்டவர்கள், இவர்கள் தமதுநாட்டிலே வேளாண்பதமுடையவர்கள், தெலுங்குநாட்டினின்றும் கரிகாற்சோழன்காலத்திலே பிராமணர்முதல் அநேகஜாதிகள் சோழபாண்டிதொண்டைநாடுகளிலே குடிக்கொண்டார்கள், அவர்களுட் சிலர் ஈழநாட்டிலும்சென்று குடிக்கொண்டார்கள், தென்னாட்டிலுள்ள கவறைகளுள்ளே பலிசவர்களே உயர்ந்தோர். இக்கவறைகளுட்பெ

ஜ

ரும்பாலார் சேனைத்தலைவராகவும்சேனாவீரராகவும் அரசசேவையிலிருந்தவர்கள். அதுபற்றியே அவர்கள் தமிழ்நாட்டிலே நாயகரென்று வழங்கப்படுவாராயினர். இவர்கள் முன்னர்நாளிலே ராஜாதிகாரம் பூண்டிருந்து பெருமையுற்றிருந்தவர்கள் பரம்பரையில் வந்தோர்கள்.

தெலுங்கருட் கோபிகர் சிலர் ஈழநாட்டிலே சென்று குடிக்கொண்டார்கள், அவர்க்குப்பின்னர்க்கம்மவார் என்னுங் கவறைகள் சிலர் தொண்டைமாளால் ஈழதேசத்தரசனுக்கு ஏவற் பரிசனங்களாகவும் உப்பமைப்பவர்களாகவுமனுப்பப்பட்டார்கள். அவர்களெல்லோரும் விஷ்ணுசமயிகள், அப்பரிசனங்களுட் சிலர் சிவிகாகஞ்சுக்கிகளாக அரசனுக்குப் பணிசெய்துவந்தமையின் சிவிகையர் என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுவாராயினர், சிவிகையர் என்பது பின்னர்நாளிலே சிவியர்என மருவியது. அதுநிற்க;

இத்தெலுங்குநாட்டுச் சூத்திரருக்கு அடுத்தபடியினுள்ளோர் குயவர், அவர்க்கு அடுத்தபடியினுள்ளோர் பாணர், மேளகாரர் இவ்வரிசையினுள்ளவர், அவர்க்கு அடுத்த வரிசையினுள்ளோர் பரதவர், செம்படகர், வலையர், தியிலர், கரையார் முதலியோர் இவ்வகுப்பிலடங்குவர், இவர்க்குப்பின்னுள்ளார் வேடர், இவர்க்குப்பின்னுள்ளோர் சான்றார், இவர்க்குப்பின்னுள்ளோர் சாலியர், இவர்க்குப்பின்னவர் என்னெய்வாணிகள், இவர்க்குப்பின்னவர் அம்பட்டர், இவர்க்குப்பின்னவர் வண்ணார், இவர்க்குப்பின்னவர் பள்ளர், இவர்க்குப்பின்னவர் புலையர், இவர்க்குப்பின்னவர் தோல்வினைமாக்கள், “சக்கிலியர்”

ஜ

இவரேயன்றித் தொம்பர் குறவர் முதலிய பஞ்சமகுலத்துமார்களும் அநேகருளர். விரிப்பிற் பெருகும்.

கோமுட்டிகளும் பேரிச்செட்டிகளும் தம்மைப்பூர்வவைசியபரம்பரையாரெனக்கூறுவார்கள். இன்னும் மேலே கூறப்படாத அநேகஜாதியாருளர். கம்மாளரெவ்வரிசையினுள்ளவரென்பது தற்காலத்தவரால் நன்கு நிச்சயிக்கப்படவில்லை. மயன் வயிசத்தவராதலின் நான்கு வருணங்களுட்சேர்க்கப்பட்டிலர்போலும், மயன் ரோமகபுரியிலிருந்து ஆரியதேசத்திலவந்து வாழ்ந்தவன் என்பது பண்டிதர்கள்கொள்கை. மனுஸ்யிருத வேறுபடக் கூறுகின்றது.

(இச்சாதிக்கிரமம் கூறுமாற்றால் இவர் உயர்ந்தோர் இவர் தாழ்ந்தோரென்பது எமதுமதமன்று) ஜாபாலி—(ரி) ஒரு நையாயிகன். ராமர்காலத்தவன். (2) (ரி) ஜாதகர்ணி சீஷன்.

ஜாமதக்கினி—பரசராமன். ஜாமப்பவந்தன்—(1) சுக்கிரீவன் மந்திரியாகிய கரடியரசன். (2) சியாமந்தகமணிகவருமாறு கிருஷ்ணனாகொல்லப்பட்டவன்.

ஜாம்பவதி—ஜாம்பவந்தன் புத்திரி, கிருஷ்ணன் அவுட பாரிகளுளொருத்தி, இவள் மகன்சாம்பன்

ஜியாமகன்—(ய) ரிசிகன் மகன், விதர்ப்பந்தந்தன்.

ஜியேஷ்டாடேவி—வருணன் பாரிகளுள் ஒருத்தி. இவள் தாதுருவிதாதா என்பவர்களோடு பிறந்த பிரமமானசபுத்திரி. இவள் சமுத்திரமதனத்துக்கண் பிறந்தவளென்றும் சொல்லுவர். இவளுக்குவாகனம் கழுதை, கொடி காகத்துவசம்.

ஜியோதிஷம்—வேதத்திலே விதி

ஜ

க்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்தற்கு உரிய காலவிசேஷங்களை அறிவிக்குஞ் சாஸ்திரம். அது வேதாங்கங்கள் ஆறனுள்ளும், வேதபுருஷனுக்கு நேத்திரமாயுள்ளது. அது கணிதஸ்கந்தம், ஜாதகஸ்கந்தமென இரு வகைப்படும். அவற்றிற்கு நூல்செய்தோர் பிரமா, சூரியன், பிருகஸ்பதி, சுக்கிரன், வியாசர், ரோமசர், நாரதர், பராசரர், வராஹம் ஹிரர் முதலியோர். சோதிடசாஸ்திரம் முதன்முதல் ஆரியராலே செய்யப்பட்டதென்பதும், மந்திரைத் தேசத்தார்கள் சோதிடசாஸ்திரம் ஆரியரிடத்திலேயே பெற்றார்களென்பதும், ஜயாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே ஆரியராத் செய்யப்பட்ட கணித சித்தாந்தம் இன்றுமுளதென்பதும், அக்காலத்துள்ள ஆரியர் கிரகணங்களையும் சூரிய சந்திரகுரு சனி சுக்கிராதி கிரகசாரங்களையும் சூரியனுடைய அயனசுலனத்தையும், நிச்சயித்து முன்னர் அறிவித்துவந்தார்களென்பதும் “காசினி” “பேயிலி” “பிளேபயர்” முதலிய ஐரோப்பிய சோதிடபண்டிதர்கள் கருத்தாகுமாயின் சோதிடத்தில் ஆரியரே முதன்மையும் பழைமையு முடையோரென்பதற்கு வேறு சான்று வேண்டா. (Cassini—Bailey—Playfair)

இன்னும் இலங்கை மேகலாரேகையிலிருந்தகாலத்திலே சோதிடசாஸ்திரம் ஆரியரால் அபிவிருத்திபண்ணப்பட்டதென்பது சூரியசித்தாந்தத்தாற் றுணியப்படும். இலங்கை அவ்விரேகையிலிருந்தகாலம் பன்னிராயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னராதல் வேண்டும். இத்தொகையைக் குறைத்தல் ஐரோப்பியபண்டிதர்க்குமா காத.

தசா

வென்று தசரதன் கூற, கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்குப்போகக் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யவேண்டுமென்ன, அவன் மறுக்கமாட்டாதுடன்பட்டுப் புத்திரசோகத்தாலிறந்தவன். (3) (ய) நவரதன்மகன். (4) (அ) ரோம்பாதன்.

தசாரகன்—(ய) நிர்விருதிமகன், தசாரணம்—காசிக்குத் தென்மேற்கிலுள்ளதேசம்.

தஞ்சைமாமணிக்கோயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார்—உமாதேவியாரியசமாக மலையத்துவஜ பாண்டியனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து மதுரையையாண்டவர்.

தண்டகாரணியம்—இக்ஷுவாகு புத்திரனாகிய தண்டன், தந்தைக்குமாராயொழுகுவருநாளில் அவனைத் தந்தை விர்தியகிரிப்பக்கத்திற் போயிருக்குமாறு ஒட்டிவிட்டான். அவன் அங்கே மதுமந்தமென்னுமொரு பட்டணத்தை யுண்டாக்கி அங்கே சுக்கிரனுக்குச் சீஷனாயினான். ஒருநாள் சுக்கிரனுடைய மகள் அரசையைக் கண்டுமோகித்து அவளைப்பலபந்தமாய்க்கூடினாள். அதுகேட்டசுக்கிரன் அவளும் அவன்பட்டணமும் மண்மாரியாலழிக்கவென்றுசயித்தான். அங்குமழிந்தவிடமும் அதன்தெற்கின்கணுள்ளபிரதேசமும் தண்டகாரணியமெனப்படும. அதுவே தக்ஷிணதேசம்.

தண்டபாணி—(1) காசியிலுள்ள ஒரு தேவதை. (2) யமன்.

தண்டன்—(1) இக்ஷுவாகு புத்திரன். தண்டனன் எனவுமப்படுவன். (2) (ரா) சுமாலிமகன்.

தண்டாசுவன்—திருடாசுவன். தந்துமாரன்மகன். இவன் மகன் ஹரியசுவன்.

தண்

தண்டி—காளிதாசன் நண்பராகிய ஒரு சமஸ்கிருதகவிச்சாரர். போஜராஜன் சபையில் விளங்கிய ஒன்பது கவிரத்தினங்களுள் ஒருவர். காவியதரிசமும் தசகுமார சரித்திரமுஞ்செய்தவர்.

தண்டியலங்காரம்—தமிழிலேயுள்ள ஓரலங்காரமூலம். அது வடமொழியிலுள்ள காவியதரிசமென்னும் அலங்காரசாஸ்திரத்தினது மொழிபெயர்ப்பு. மொழிபெயர்த்தாரயாரென்பது புலப்படவில்லை. வடமொழியிற்செய்தவர்தண்டி. தண்டியலங்காரம்பொதுவணி, பொருளணி, சொல்லணியென மூன்றியலையும் தூற்றி ரூபத்துமூன்று சூத்திரங்களை யுடையது. இந்நூல் நச்சினார்க்கினியர் அடியார்க்கு எல்லாள்ளன்னுமாமசிரியரால் எடுத்துக்கூறப்படுதலின் ஆயிரத்தாறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் வியற்றப்பட்டதாதல்வேண்டும்.

தண்டியடிகளையுரை—பிறவிக்குருடராகப்பிறந்து சிவபக்தியிற்சிறந்து திருக்குளத்தமண்ணைக்கல்லிக்கூடையிலெடுத்துக்கொண்டு தடவப்போய்க் கரையிலே கொட்டுகின்ற திருத்தொண்டைமேற்கொண்டபொழுது, சமணர்கள் தடுத்திக் கண்கெட்டவனையென்றுபழிக்கச்சுவாயிசந்திரானத்தையடைந்து தமது வருத்தத்தைவிண்ணப்பஞ்செய்து, கண்பெற்று அச்சமணர்களைக் கண்ணிழந்து அவ்வூரின்னும் நீங்கும்படி செய்து சோழராசாவின் அச்சமணர்களுடைய பாழினைப்பறித்து அக்கற்களால் திருக்குளத்துக் கரையைக் கட்டுவித்துத் திருவாரூரிலே விளங்கிய ஒரு சிவபக்தர்.

தண்டிசர்—சண்டேசுரராயனார் கான்கு.

ததி

ததிமுகன்—சுக்கிரீவன் மானுலன். ததிவாகனன்—(அ) அங்கன்மகன் ததிசி—இம்முனிவர் தமதுமுதுகென்பை இந்நிரனுக்குக் கொடுத்து இதை யுன் வச்சிராயுதத்துக்கு முகமாக்கிக்கொள்ளுகளன்று அருளியவர்.

தத்தாத்திரேயன்—அத்திரிக்கு அருகையிடத்தில் விஷ்ணு அமிசமாகப் பிறந்த புத்திரன். (அருவாசர் கான்கு.)

தத்துவாராயன்—எண்ணூற்றாய்பது வருஷங்களுக்குமுன்னே வீரையென்னும்பதியிலே பிராமணகுலத்திலேபிறந்து வடமொழி தென்மொழியிரண்டிலும் வல்லுநராகிஞானகுருவைத்தேடித் தமதுசகாத்தியாயராகிய சொருபாநந்தரோடு புறப்பட்டவர். புறப்பட்டபோது இருவரும் தம்முள்யார் முதலிலே குருவையடைவாரோ அவரே மற்றவர்க்குக் குருவாகக் கடவரென்ப பொருந்திக்கொண்டி ஒருவரவடநாட்டிலும் மற்றவர் தென்னாட்டிலுஞ் சென்றனர். தென்கிளிநெசென்ற சொருபாநந்தர் ஒருகுருவையடைந்து ஞானதூல்களையோதி மெய்யுணர்ந்தார். முன்செய்துகொண்ட பொருத்தப்பிரகாரம் தத்துவாராயர் சொருபாநந்தரைக்குருவாகக்கொண்டு ஞானசாஸ்திரங்களைக் கேட்டுத் தமக்கியல்பாயுள்ள பாடும் வன்மையினுலே உலோகோபகாரமாகச் சசிவரணபோதம், பாடுதுறை, சிவப்பிரகாசர்வெண்பா, தத்துவாயிர்தம், அமிர்தசாகரவெண்பா, ஞானவிநோதன்கலம்பகம், தசாங்கம், நெஞ்சுவிடுதுது, கலிமடல், கலித்துறையந்தாதி, அஞ்ஞவதைப்பரணி, மோகவதைப்பரணி முதலிய பல நூல்களைச் செஞ்சொலாற்பாடியருளினார். அஞ்ஞவதைப்பரணி பாடிய சாதுரி

தம

யம் மிகவும் அதிகசயிக்கத்தக்கது. இவர் மெய்ஞ்ஞானிகளுளொருவரென்பது அவருடைய நூல்களால் மாத்திரமன்று கர்ணபாரம்பரியமாய் வருங் கதைகளாலும் நிச்சயிக்கப்படும்.

தத்தை—ஐம்பன்மகன். இரணிய கசிபன்பாரி.

தநுர்வேதம்—உபவேதம் நான்கனுள்ளது. அது யசர்வேதச் சார்புடையது. உபவேதம் நான்காவன. ஆயர்வேதம், தநுர்வேதம், கார்த்தருவவேதம், சஸ்திரசாஸ்திரம் தந்தகாதகன்—அரிச்சந்திரனை மாயஞ்செய்வதற்காக விசுவாமித்திரன் சிருஷ்டித்த ராகுசன்.

தந்தவக்திரன்—விருத்தசர்மனுக்கு வசுதேவன் தங்கையாகியசுருததேவியிடத்தப் பிறந்த புத்திரன். இவனும் சிசுபாலனும் சனகசனந்தனர் சாபம்பெற்ற ஜயவிஜயர்களது அவதாரம். இவன் சிருஷ்ணனாகொல்லப்பட்டவன். தந்திரிபாலன்—அஞ்ஞாத வாசத்திற்சகாதேவன் கொண்டபெயர். தந்துமாரன்—சங்கவருணரென்னும் நாகரிகராலேபாடப்பட்ட ஒரு பிரபு. (புறநானூறு)

தபதி—சம்வருணன்பாரி. குருவினதுதாய். சூரியன்புத்திரி.

தபன்—அங்கிரசன் சந்ததியினராகிய காசிபன், வாசிஷ்டன், பிராணன், அங்கிரசன், சியவன் என்னும் ஐவருக்கும் பிறந்த பாஞ்சசன்னியன் என்னும் அக்கினி.

தத்தகும்பம்—ஒருநகரம். இஃது அழல் ரூபமாகக் காய்ச்சிய எண்ணெய்க்குடங்களால் நிறைந்துள்ளது. பாவிசன் இக்குடங்களில் தலைகீழாக அமிழ்த்தி யெடுக்கப்படுவார்கள்.

தமசு—ஒருநகரம். இஃது அந்தகாரமயமாயுள்ளது.

தம

தமசை—இருகூபர்வதத்திலுள்ள ஒருநதி.

தமயந்தி—நளன்பாரி, விதர்ப்பரா ஜனாகிய வீமன்மகள்.

தமலிப்தர்—கங்கைக்கு மேற்கின் கணுள்ள தேசவாசிகள்.

தமனிகை—மேனகைமகள், பக்ஷி வரன் பாரி, தாரிக்ஷிதாய்.

தமிழ்—குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்னும் நான்கெல்லை யினையுடையதாகிய நாட்டிலே ஆதிதொட்டு வழங்கி வருகின்ற பாஷை தமிழெனப்படும். தமிழ் என்னுஞ்சொல் திரமிளம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவென்று கூறிப்போயினார் ஆசிரியர் சிலர். அது பொருத்தமுடைய தன்று. பெயரிட்டு வழங்காத பொருளாட்சி எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எச்சாதியான றிடத்தும் இல்ல தோராட்சியாம். அவ்வநாட்டிலுள்ளார் தாம்வழங்கும்பாஷைக்குத்தாமொருபெயரிடாது வழங்கார். தமது நாட்டிலில்லாத ஒன்றை அது பிறந்தநாட்டில் வழங்கும் பெயரினாலேயே வழங்குவர். ஆதலின் திரமிளம்என்னுஞ்சொல் தமிழ்என்னுஞ்சொல்லினது திரிபாமன்றித் திரமிளம் என்னுஞ்சொல் தமிழெனச் சிதைந்ததாகாது. தெலுங்குஎன்னும் பாஷைப்பெயரைத் திரிலங்கமென்பது வடமொழிவழக்கு. வெண்ணெய்நல்லூரை வேண்ணூர்லூரமென்பதுவடமொழிவழக்கு என்பது ஸ்காந்தபுராணத்திற் காண்க. தெலுங்கு, வெண்ணெய்நல்லூர் என்னுஞ் சொற்களை உள்ளவாறுஎழுதுதலும்வழங்கலும் வடமொழிஉச்சாரணரீதிக்குஅமையா. அதுபற்றியேவடமொழியில் அவை திரிலங்கமெனவும் வேண்ணூர்லூரமெனவும் வழங்கப்பட்டன. அவ்வாறேதமிழென்னுஞ்

தமி

சொல்லும் வடமொழியில் உள்ளவாறு வழங்கலமையாமென்கண்டு திரமிளமென்றாக்கி வழங்கப்படுவதாயிற்று. வடமொழியிலிருந்தெடுத்தாளப்படும்சொற்கள் தமிழிலேவடமொழியாக்கமென்னும் விதிபெற்று வழங்கப்படுதல்போலத் தென்மொழியிலிருந்துதேசிகமாய் வடமொழிக்கட்சென்று வழங்குஞ் சொற்களும் தென்மொழியாக்கவிதிபெற்றே வழங்கப்படுவனவாதல்வேண்டும்.

அகத்தியர் பொதியமலைக்கு வருதற்குமுன்னும் தமிழ்ப்பாஷை வழங்கிற்றதலின் அது மிகப் பழையதொரு பாஷையாம்.

தமிழ்மொழிக்குரியவெழுத்துக்கள் முதலென்றும்சார்பென்று ம் இருவகைப்படும். முதலெழுத்து முப்பது. அவற்றுள் உயிர் பன்னிரண்டு, மெய் பதினெட்டு. வடமொழியிலே முதலெழுத்து ஐம்பத்தொன்று. அவற்றுள் உயிர் பதினாறு. வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழிவந்த துண்மையானால், தமிழிலேயுள்ள வெழுத்துக்களாலே வடமொழிப்பதங்களை யெல்லாம் திரிபின்றி அமைத்துக் கோடற்குமுட்டுருது. தெலுங்குமொழிக்கு இலக்கணஞ்செய்தோர் வடமொழிப் பதங்களை யெடுத்தாளுங்கால் முட்டுருதவகை எழுத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள். தமிழுக்கிலக்கணஞ்செய்தோர் வடமொழிப்பதங்கள் தமக்கநாவசியகமெனக் கொண்டே அவ்வடமொழிஎழுத்துக்களைப்பராமுகஞ்செய்துவிட்டார்கள். வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழி வந்ததாயின் வடமொழிப்பதங்களை எடுத்துப்பிரயோகித்தற்கனுக்கூலமாக எல்லாவெழுத்துக்களையும் எடுத்தாளாதுவிட்டார். தற்பவம் தற்சமம் எ

தமி

ன்னும் வேறுபாடுகளும்வாரா.

தமிழ்தூல்களுள்ளே மிகப் பழையதாகிய தொல்காப்பியத்திலே விதந்தெடுத்துவிதிசூறப்பட்ட முகாரவீறுப்பதங்களுள்ளே வடமொழிப்பதம்ஒன்றாயினும்வந்ததில்லை. அவையெல்லாம்செந்தமிழ்ச்சொற்களையாக அவற்றுளொன்றாகியதமிழென்னுஞ்சொல்மாத்திரம் வடமொழியினின்று எளித்தாக்கி அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட தென்பது ஒருசிறிதும் பொருத்தமுடையதன்று.

சொற்பஞ்சம் சம்ஸ்கிருதத்திற்கில்லையாயினும் தேசிகச்சொற்கள்அதற்கும்உன்றியமையாதனவேயாம். ஸ்காந்தத்திலே வேண்ணூர்லூர்மாத் திரமன்று. கருஜூர், குற்றலம் என்னும் பெயர்களும், பாரதத்திலென்னுள்ள பதம்வருதல்காண்க. சோதிடத்திலே ஆபோக்கிலிமம் பண்பரமென்னும் யவனபாஷைமொழிகளும்பயின்றுவருதல்காண்க. இன்னும், திரமிளம், திராவிடம், திரவிடம்என்னுஞ்சொற்களுக்கு உண்மையானதாவும் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. ஆதலின் திரமிளம் தமிழ்எனத்திரிந்ததென்னுதுதமிழ் என்பதே வடமொழியிலேதிரமிளம்எனத் திரிந்ததாகக்கொள்க.

தமிழ்மொழி அகஸ்தியர்தென்னாட்டிலே வருதற்குமுன்னுள்ள தென்பதம், அதனை அந்நாளிலே வழங்கினோர் பெரும்பாலாரும் ராக்ஷசரும் அநாரியரான வேறு ஜாதிகளுமாமென்பதம் ராமாயணத்திலே அகஸ்தியர் ஸ்ரீராமருக்குக்கூறிய தக்ஷிணவரலாற்றினாலும் ஸ்காந்தத்தினாலும்பெறப்படும். அகஸ்தியர் வந்த பின்னரே இந்நாடு நாடாட்சிச் சிறந்தது. முன்னர்க் கொடுந்தமிழாய்க்கிடந்ததமிழுக்கு வடமொழி யடைவு

தமி

ப்படி இலக்கணஞ்செய்து அதனைச் செம்மைசெய்து செந்தமிழாக் கினவர் அவரே. தமிழிலே சம்ஸ்கிருதச்சொற்கள் வந்த கலப்புற்றதும்அவர்காலத்திலேயே. அவர் தமது வைதிகசமயத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே பிரசாரணஞ்செய்யப்புகுந்தமைபற்றியே அவ்வடமொழிச் சொற்கள் தமிழிலே சங்கமிப்பனவாயின. தமிழ்நாட்டிலே வந்த அகஸ்தியரும்அவரைப் பிள்ளொடர்ந்துவந்து குடிகோலிய ஆரியரும் அந்நாட்டுக்குரிய பாஷையாகிய தமிழையே வழங்கவேண்டியவர்களாயினார்கள். சம்ஸ்கிருதச்சொற்கள் சமயவறிவுக் கத்தியாவசியகம் வேண்டப்படும் அத்தனையுமேயன்றி இந்நாளிலே வழங்கும் பெருக்கமாக ஆதிநாளிலே கலப்புற்றதில்லை. சம்ஸ்கிருதப்பிரவாகத்தினாலே காலவடைவிலே பல தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கிறந்தன.

இலக்கணஞ்செய்வது இலக்கியங்கண்டேயாதலின் அகஸ்தியர் இலக்கணஞ்செய்ததுதமக்குமுற்பட்டுக்கிடந்த இலக்கியங்களைக் கண்டேயாம். ஆதலின் அகஸ்தியரே தமிழைத் தோற்றுவித்தாரெனக் கோடல்அமையாது. “அகஸ்தியன்பயந்த செஞ்சொ லாரணங்கு” என்னும் வில்லிபுத்தூரன் வாக்கினாலே, அகஸ்தியர்செய்த செந்தமிழிலக்கணத்தை யுடைய தமிழ்எனக்கொள்வதன்றி அவரே தமிழைத்தோற்றுவித்தாரெனக்கொள்ளல் பொருந்தாது.

அகஸ்தியர் வருதற்குமுன்னே தக்ஷிணத்திலும், இலங்கையிலும், பூர்வம் இலங்கையின் கூறாய்க்கிடந்த காலாந்தரத்திலே கடலாற் றுண்டிக்கப்பட்டு வேறுகிக்கிடக்கும் யவதேசத்திலும் (ஜாவா—Java) வழங்குவர்

தமிழ்

தது. அகஸ்தியர் வந்தபின்னர் ஸ்ரீராமராலே இலங்கையிலிருந்த அரக்கப்பரிநாசப்பட்டொழிய அங்கே தமிழும் வழங்காதொழிந்தது. காலாந்தரத்திலே தமிழ் ஈழநாட்டிலுஞ்சென்று வழங்கிவருகின்றது. இப்போது தமிழ்ச் சற்றேறக்குறைய இரண்டுகோடி சனங்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

தமிழ்நாட்டுக்குபகாரமாக அகஸ்தியர் தாமியந்திய இலக்கணத்தையும் தமது வைதிக சமயத்தையும் அந்நாட்டிலே இனிதுநாட்டும்பொருட்டுத் தமிழ்ச்சங்கம் நாட்டினர். அச்சங்கத்திலே ஆசனங்கொள்ளற்குரியார்க்கு இது சங்கேதம் எனவும், தூலசெய்வோரெல்லாம் அச்சங்கத்திலே சென்று அரங்கேற்றல்வேண்டும் எனவும், அங்கீகாரமாயின் அவர்க்கு அளவின்றிப் பரிசில் கொடுக்கப்படுமெனவும் அரசனாலேநாடெங்கும் ஆணைபோக்குவித்தனர் அதுகேட்டு அச்சங்கேதம்முடித்து அநேகர் சங்கப்பலகைக்குரியராயினர். தூலியற்றி அரங்கேற்றிப் பரிசிலும்பெற்றார்கள். அவ்வாறே தமிழும், வைதிகசமயமும் ஆரிய நாகரிகமும் அச்சங்கம்வாயிலாக வளர்ந்தோங்குவனவாயின.

அகஸ்தியருடைய இலக்கணம் பார்த்து வழங்கியவிடம் செந்தமிழ்நாடென்னும் பெயர்பெறுவதாயிற்று. அதனைச்சூழ்ந்த நாடுகள் பன்னிரண்டிலும் கொடுத்தமிழே வழங்கிவந்தது. அதுபற்றி அவை கொடுத்தமிழ்நாடெனத்தமிழாசிரியர்களாலே குறிவிட்டு வழங்கப்பட்டன. கொடுத்தமிழ்நாடுகளாவன, சிங்களமும், பழந்தீவு, கொல்லமும், கொங்கணமும், தாவரமும், கூபமும், குடகமும், கருகடமும், குட்

தமிழ்

டமும், வடுகும், தெலுங்கும், கலிங்கமும் எனப் பன்னிரண்டுமாக.

அகஸ்தியர் நாட்டிய இச்சங்கம் பின்னரும் இருசங்க மிருந்தமையாலே தலைச்சங்கமெனப்படுவதாயிற்று. அத்தலைச்சங்கத்திலே தலைமைபெற்றிருந்தோர் அகஸ்தியரும், இறையனாரும், குமரவேளும், முரிஞ்சியூர் முடிகரராயரும், நிதியன்கிழவனும், மார்க்கண்டேயனாரும், வான்மீகனாரும், கௌதமனாரும் என்போர். தலைச்சங்கம் நிலையுற்றிருந்தகாலம் நாலாயிரத்து நானூறு நூற்றாவருஷம். அதிலேயிருந்து விளங்கினபுலவர் நாலாயிரத்தநானூற்று நூற்றத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளே சங்கப்பலகையேறிய பாண்டியர் எழுவர்.

இறையனாரும் குமரவேளும் தெய்வ சாக்ஷிகள். இவ்வொன்பதின்மரும் போக எஞ்சினோர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரானதலைமைபெற்றிருந்தவர் போலும். தலைச்சங்கத்திலே அரங்கேறிய தூல்கள் பல்லாயிரவராலே தனித்தனியெய்து வெவ்வேறுபெயர்கூட்டப்பட்ட எண்ணிறந்த பரிபாடல்கள், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, மாபுராணம், தொல்காப்பியம், இசைநூலுக்கம், பூதபுராணம் என அநேகமாம். இவை யெல்லாம் அகத்தியங்கொண்டே ஆராயப்பட்டன. தலைச்சங்கமிருந்தவிடம் தென்மதுரை. அது பின்னர்நாளிலே கடல்கொண்டழிந்துபோயிற்று. அஃதழிந்தகாலம் முதலாழியினிதுதிக்காலமென்பர் சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியர். முதலாழியென்பதற்குமுந்தியயுகமென்பபொருள்கொள்ளுக. இதுதிக்காலமென்பது யுகசந்தி. யுகசந்தியாவதின்தென அகஸ்தியர் என்பதனுட்கூறியும், தலைச்சங்கம்காய்

தமிழ்

சினவழுதிமுதற்கடுங்கோன்றாகவுள்ள என்பத்தொன்பதுபாண்டியராலே வழிவழி வளர்க்கப்பட்டிவந்தது.

தலைச்சங்கத்திலே முன்னுள்ள இயல் இசை நாடகமென்னுமுத்தமிழுமே ஆராய்ந்து வளர்க்கப்பட்டன. சங்கத்தார்கள், திருமால் குமாரவேள் சிவன் முதலிய கடவுளர் மேலே தோத்திரங்களும் அகப்பொருட் பகுதியாகிய காமப்பாலும், பறப்புறாருட்பகுதியாகிய யுத்தம் வெற்றி முதலியனவும், சோதிடம், வைத்தியம், சிற்பம் முதலியனவும் அக்காலத்துப்புராணங்களுமே விஷயமாகக்கொண்டு தூல்கள் செய்து தமிழாராய்ந்து வந்தார்களென்பது பழையதூல்களால் நிச்சயிக்கப்படும். பரிபாடல்கள் பெரும்பாலும் தோத்திர ரூபமாகவுள்ளன. களரியாவிரையை வைத்தியதூலென்பர் சிலர். தலைச்சங்கமிருந்த காலத்திலே இப்போதுள்ள பதினெண்புராணங்களும் வடமொழியிலும் வகுக்கப்பட்டன. இடைச்சங்ககாலத்தின் கடைக்கூற்றிலேயே அவை வியாசராலே வடமொழியிலே வகுக்கப்பட்டன.

“வடமொழியைப்பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத்-தொடர்புடைய தென்மொழியை ... குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார்கொல்லேற்றுப்பாகர்” என்னுங்காஞ்சிப்புராணத்துக்கூற்றுப்பாணினி வியாகரணஞ் செய்தகாலத்துக்குப் பின்னாகவே அகஸ்தியர்தமிழுக்கிலக்கணஞ்செய்தாரெனத்தனித்தற்கு ஏதுவாகின்றது. பாணினி வியாகரணத்திலே பாண்டவர்பெயர்கள் கேட்கப்படுதலாலே அவ்வியாகரணம் பாண்டவர்கள்காலத்துக்குப்பின்னர் தோன்றியதென்பது நன்குதுணி

தமிழ்

யப்படும். முதலிடை கடைச்சங்கங்களிருந்து நடைபெற்ற காலமோ பதினாயிரம் வருஷம். பாண்டவர்கள் இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருஷத்துக்குமுன்னர் விளங்கினவர்கள். இதுகாஞ்சிப்புராணத்துக்கு மாறுகொள்ளுகின்றதேயென்றாலுந்நவமன்று. மாகேசுவரகுத்திரம் பதினான்குமீருஷ்டிகாலத்திலே சிவபிரானாலே துடியொலிபூலமாக அதுக்கிரகிக்கப்பட்டன. அவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிருகஸ்பதி இந்திரன் முதலியோர் பூர்வத்திலே வியாகரணஞ்செய்தார்கள். அவையெல்லாஞ் சுருங்கியிருத்தல்கண்டு பாணினி அம்மாகேசுவரகுத்திரங்களை யெடுத்துக் கடைபோகவாராய்ந்து விரித்துப் பரந்ததூலாகவியைத்தினர்.

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருள்” என்பதற்குப் பின்னர்க்காலத்திலே அவதரிக்கப்போகும் பாணினியெடுத்து முற்ற விசாரித்துணைமைப்பொருள்கண்டு விரித்து வியாகரணஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சிவபிரான் சிறுட்டிகாலத்திலே மாகேசுவரகுத்திரத்தைச்செய்தருளியபின்னர் எனப்பொருள்கொள்ளுக. வடமொழி என்பது அம்மொழியிலுள்ள அச்சுத்திரத்திற்கு ஆகுபெயர். அகஸ்தியர் ஐந்திரவியாகரணவைடவையே அடைவாகக்கொண்டு அகத்தியஞ்செய்தாரென்பது, “இந்திரன் எட்டாம்வேற்றுமை என்றனன்” என ஐந்திரமதமெடுத்துத் தமதுதூல்கொட்டாமாற்றாலினிதுபுலப்படும். ஆதலால், அகஸ்தியர்காலத்திலே வடமொழியிலே வழங்கிவந்ததூல் இந்திரன் செய்த ஐந்திரவியாகரணமேயாம். ஆகவே “வடமொழியைப் பாணினிக்கு” என்னுங்காஞ்சிப்புராணத்துச் செய்யுள் புனைந்து

தமிழ்

ரைவகையாற கூறப்பட்டதாமெ ல்க்கொள்ளுக.

மேற்கூறிய செய்யுளிலே வரு ம் “அதற்கணையாத் தொடர்பு டைய தென்மொழியை...குடமு னிக்குவலியுறுத்தார்” என்பதற் கு அம்மகேசர சூத்திரத்திற்கு இணையாகப் பழைமையினையுடைய தமிழ் இசைநுணுக்கத்தையெ டித்துபதேசித்தருளினார் எனப் பொருள்கொள்ளுக. அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளக்கால் அகஸ்தியர்க்குச் சிவபிரான் றும் உப தேசித்தது யாது? பாவையா? முதலாலா? என்னும் வினாவெழு ம். பாவையை உபதேசித்தல்கூ டாது. ஆதலால் முதலாலேயேயு பதேசித்தாரெனக்கொள்ளல்வே ண்டும். அவ்வுண்மை, “தனிரட ன்குயிற்றுஞ்சம்புரம்பெருமான், நமருகப்பறைக்கண் அஇஉணுவெ ன், நமர்தருகுத்திரமாதியிரேழ் பெற, வடமொழிக்கியல்பா னி னிமாமுனிக்குத், திடமுறன்கு தெரித்தமைபோல, விர்தமுடவே லையும் வீறுபோய்க்குனர்க், கந்த மென்கமலக்கரத்தினை விதிர்த்த, வருந்தவக்கொள்கையகத்தியமு னிக்குத், திருந்திசைநுணுக்கச்செ ந்தமிழியலினைச் செப்பினன்” எ ன்னுந் தாண்டவராயசுவாமிகள் வாக்கால் வலியுறுத்தப்படும். சி வபிரானுக்குப்பதேசித்த தூலை ஆ தாரமாகக்கொண்டு செய்யப்பட்ட மையின் அகஸ்தியம் முதலாலா யிற்று. அகஸ்தியர் செய்த இலக் கணத்தை அவர்பாற் பன்னிருவ ர்மாணுக்கர்சென்று கேட்டனர். அப் பன்னிருவரும் தந்தமது பெ யரா லொவ்வொரு வழிதூலும் வேறுதூல்களுஞ் செய்தனர். அவருள்ளே முதன்மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியர்இயற்றமிழ்இலக் கணமொன்று தம்பெயரார் சுரு க்கி நெறிப்படச்செய்தனர். அது

தமிழ்

தொல்காப்பியமெனப்படும். அ ிது இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குவா ய்ப்புடைத்தாத்ப தூலாயிருப்ப க்கண்டு அகஸ்தியம்பரந்தூலெ ன்றெதுக்கிப் பெரும்பாலாரும் அத்தொல்காப்பியத்தையே விரு ம்பிக் கற்றுருவாராயினர். இவ் வாறே இசைத்தமிழும் நாடகத் தமிழும் ஏனைய மாணுக்கர்களா லேவேறுபிரித்து அவற்றுக்குவே றுவேறுதூல்கள் செய்யப்பட்டன. இவையெல்லாம் கிரமமாக வேராதப்படும் தூல்களாக அகஸ்தியம் மலைவுவந்தவிடத்தமர்த்தி ரம் எடுத்து ஆராயப்படும்தூலா யிற்று. பூதபுராணம் இறந்து போன கற்பத்தப் புராண மொ ழிபெயர்ப்பு. இங்ஙனம் நடந்து வருங்காலத்திலே குமரியாற்றரு கேயிருந்த தென்மதுரை கடல் கொண்டழிந்தது.

அதன்பின்னர் பான்டியர்க் கு இராஜதானி கபாடபுரமாயிற் று. அங்கே சங்கம் ஸ்தாபித்தவ ன் வெண்டேர்ச்செழியன். அச் சங்கம் இடைச்சங்கமெனப்படு வதாயிற்று. இச்சங்கத்திலிருந்த புலவர்கள், அகஸ்தியர், தொல் காப்பியர், இருந்தையூர்க் கருங் கோழிமோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், சிறுபாண்டரங் கனார், மதுரையாசிரியன்மாறனார், துவரைக்கோமானார், கீரந்தை யார் முதலிய மூவாயிரத் தெழு நூற்றவர்கள். இச்சங்கம் நிலை யுற்றிருந்தகாலம் மூவாயிரத்தெழு நூறு வருஷம். இச்சங்கத்தை வழிவழிவளர்த்தபான்டியர்கள் வெண்டேர்ச்செழியன்முதல் மு டத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொ ன்பதின்மர் அவருள்ளே புலமையு டையோராய்ச் சங்கப்பலகை யேறினோர் ஐவர். அரசரேயாயி னும வித்துவ யோக்கியதை யில் லாதவர் அச்சங்கமேறுதற்கருக

தமிழ்

ரல்லர் என்பது சங்கநெறிமுறை தன்னொன்றெனஇதனால் அறியி க்கப்படும். சங்கங்குங்காலத்தி ல் உத்தியோகிக்கும்புலவர்ஐம்ப த்தொன்பதின்மரென்பதும், வரு ஷந்தோறும் அக்கிராசனம்பெறு பவர் ஒருவரென்பதும் சங்கத்து க்குரிய நெறிமுறைகள்போலும்.

இடைச்சங்கத்துக்குப் பிரமா ணதூல்கள் அகத்தியம், தொல் காப்பியம், மாபுராணம் இசைநு ணுக்கம், பூதபுராணம் என்பன. அவர்களார் பாடப்பட்டன பெ ருங்கலித்தொகை, குருகு, வெண்டா னி, வியாழமாலை முதலியன. சிவபிரான் அகஸ்தியர்க்குபதேசி த்த இசைநுணுக்கமும் வேறே; இவ்விசைநுணுக்கமும் வேறே. மாபுராணம் வடமொழியிலே வ் யாசர் வகுத்த பதினெண்புரா ணங்களுக்கு முலபுராணமாய் அவர்களால்துக்குமுன்னர் வழங்கி வந்த மகாபுராண மொழிபெயர் ப்புப்போலும். தலைச்சங்ககாலத் திலும் இடைச்சங்ககாலத்திலும் வழங்கிவந்த நான்குவேதங்களும் பின்னர்க்காலத்திலே வியாச ரால்வகுக்கப்பட்ட இருக்காதிநா ன்குமல்ல. அவை தைத்திரியமு ம், பௌடியமும், தலவகாரமும், சாமமுமாம். அதனைத் தொல்காப் பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் நச்சி னூர்க்கினியர்உரையிற் காண்க.

கலியும், குருகும், வெண்டா னியும் செய்யுளிலக்கியங்கள் எ ன்பது சிலப்பதிகாரவுரையிற்கு நப்பட்டிள்ளது. வியாழமாலை சோதிடதூல்போலும்.

கடல்கொண்டு தென்மதுரை அழிந்தது தொல்காப்பியம் புல ப்படுத்திய பான்டியன் மாகீர்த் திகாலத்தில். அவன் அவ்விடம்வி ட்டோடிக் கபாடபுரத்தை ராஜ தானியாக்கி அங்கிருந்தரசியற்றி

தமிழ்

யிறந்தான். அவன்கீர்த்தியுஷண பாண்டியனெனவும்படுவன். பத ன்மதுரை கடல்கொண்டழிந்த து இற்றைக்கு ஏழாயிரத்தெழு நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னர். கபாடபுரத்திலே சங்கம் நடை பெற்றகாலம் மூவாயிரத்தெழு நூறுவருஷம். அதுவுங் கடல் கொண்டழிந்தது. அஃதழிந்த போதங்கிருந்த சுபுரிந்தவன் மு டத்திருமாறென்னுங் கூன்பா ண்டியன். அவன் அவ்விடத்தை விட்டோடிப்போய் வடமதுரை யை இராஜதானியாக்கி அங்கிரு ந்தரசியற்றினான். கபாடபுரம்அழிந்தது இற்றைக்கு நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னர்என்பது கூன்பாண்டியன் காலத்தாற் று ணியப்படும். ஆகவேதமிழ்ச்சங்க மிருந்தகாலத்திலேஇரண்டிபெரு ம் பிரளயம்வந்துசெய்தபொ யின. முதற்பிரளயம் கலியுகம் பிறக்குமுன்னர் இரண்டாயிரத் தெழுநூறு வருஷங்களுக்கு மு ன்னரும், மற்றது கலியுகம் பிறத் தபின்னரும் வந்தன. முதற்சங் கம் அழிந்து நாலாயிரம் வருஷ ங்கள்சென்றபின்னரே இடைச் சங்கம் தொடங்கிற் றென்பாரு முளர். அதுபற்றியே முன்னே அகஸ்தியர் என்பதனுள்ளே இத ன்மதுரை அழிந்தது இற்றைக்கு ப் பன்னிராயிரம் வருஷங்களுக் கு முன்னராதல்வேண்டுமெனக் கூறினும். நூற்பிரமாணங் கொ ண்டி நிச்சயிக்கப்படுகின் அஃதழி ந்தகாலம் மேலே கூறியவாறு ஏ ழாயிரத் தெழுநூற்றுக்குமுன்ன ர்என்பதே ஏற்புடைத்தாம். இங் கேகூறிய இரண்டிபிரளயங்களு ள்ளே முதற் பிரளயத்திலேயே, குமரியாறும் ஏழ்தெங்கநாடுமுத லிய நாற்பத்தொன்பதுநாடுகளு ம் கடல்வாய்ப்பட்டன. இரண்

தமிழ்

டாம் பிரளயத்திலே கபாடபுர மாத்திரமேயுழிந்தது.

இங்ஙனம் கபாடபுரம் அழிந்த போது இடைச்சங்கத்திற்கு உரிய புல்தகாலங்களும் கடல் வாய்ப்பட்டிருந்தன. அரசனுமிருக்கையிழந்து வடக்கின்கட்செனிறுந்து இப்போதுள்ள மதுரைநகரை அமைத்து, ஆலவாயில விர்சடைக்கடவுளுக்கு மோராலயமெடுப்பித்து, அந்நகரிலேயிருந்த சிவத்திருநீலம் தந்தனென நனையிருந்தபிற்போய மதுரையை நோக்கி இம்மதுரை வட மதுரையெனவும் வழங்கப்படும்.

முடத்திருமாறன் இம்மதுரையிலே கடைச்சங்கம் ஸ்தாபித்துத் தமிழாராய்வித்துவந்தான். அதனை அவன்முதல் நார்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் வழிவழி வளர்த்துவருவாராயினர். அது நிலையுற்றிருந்தகாலம் ஆயிரத்துத்தொளாயிரத்தையுடையவருஷம். கடைச்சங்கத்திலிருந்த புலவர்கள் இளந்திருமாறன், நல்லந்துவனார், மருதனிளநாகர், கணக்காயர், நக்கீரர், கீரங்கொற்றர், தேனார்கிழார், மணலூரரசிரியர், நல்லூர்ப் புளியங்காய்ப்பெருஞ்சேந்தனார், செல்லூர் ஆரிரியர்முண்டம்பெருங்குமார், நீலகண்டனார், சீத்தலைச்சாத்தனார், உப்புரி குழிகிழார், உருத்திரசன்மார், மருத்துவன்ருமோதரனார், கபிலர், பரணர், கல்லாடர் முதலிய நானாற்றுநார்பத்தொன்பதின்மர் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட நூல்கள் முத்தொள்ளாயிரம், நற்றிணை, கெடுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, சிறிதசை, பேரிசை, வரி, பதிற்றுப்பத்து, எழுபதுபரிபாடல், குறுங்கலி, திறையரைகப்பொருள், வள்ளுவர்குறள், பாரத வெண்பா

தமிழ்

முதலியன. அவர்களுக்கு இலக்கணப்பிரமாண நூல்கள் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமாக. இடைச்சங்கத்தில் வழங்கிய நூல்களுள்ளே இவையிரண்டுமே கடைச்சங்கத்தார்க்கு அகப்பட்டன. மற்றைய நூல்களெல்லாம் சமுத்திரவாய்ப்பட்டிருந்தன மையேயாமென்பது அவை கடைச்சங்கத்தார்க்குப் பிரமாண நூலாகாமையினாலும் வலியுறுத்தப்படும்.

இங்ஙனம் நடைபெற்று வந்த கடைச்சங்கம், உக்கிரப்பெருவழுதியென்னும் பாண்டியன் இறத்தலோடும் நிலைதளர்ந்தொடுக்கிற்று. அச்சங்கத்திலே சமணர்களும்கைவர்களும் வைஷ்ணவர்களிருந்து விளங்கினரென்பது அக்காலத்து நூல்களாலினிது விளங்கும். பலசமயிகள்மாத்திரமன்று நான்கு வருணத்தாரும் சங்கப்புலவர்களாய் விளங்கினரென்பதும் நன்கு புலப்படுகின்றது. கடைச்சங்கமொழிந்த பிற்பாண்டியர்கள் தமிழை அபிமானித்துப் புலவர்களுக்குப் பரிசில் கொடுத்துவந்தார்கள். அதன்பின்னர் ஆருகதசமயத்துப் புலவர்களும் அவர்கள் சமயமும் மேலோங்குங்காலமாயிற்று. முன்னர்ச் சம்பந்தமுடந்த நாயனார் காலத்திலொடுங்கிய ஆருகதர் கடைச்சங்கமொடுங்கிய பின்னர் மெல்லமெல்லத் தலைநிமிர்வாராகி வடமொழியிலிருந்து தஞ்சமயநூலும் பொதுநூலுமாக அநேக நூல்களை மொழிபெயர்த்தார்கள். அவை சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குடாமணிநிகண்டு முதலியன. அவர்க்குமாறு கச்சைவுவித்துவான்களும் வைஷ்ணவவித்துவான்களும் தலைநிமிர்

தமிழ்

து, வடமொழியிலிருந்து புராணங்களும், இங்காசங்களும், சமயசாஸ்திரங்களும் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்மாதக்கு அணிகலன்களாக்கினார்கள். சைனவித்துவான்களுள்ளே பிரபலமுற்றோர் திருத்தக்கதேவர் முதலியோர். சைவவித்துவான்களுள்ளே பிரசித்திபெற்றோர் கச்சியப்பர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர்; வைஷ்ணவவித்துவான்களுள்ளே கம்பர்பரிமேலழகர் முதலியோர்.

இப்படியிருக்கும் காலத்திலே துருக்கர் அரசுக்கொண்டார்கள். தமிழ்மாதும், சைவ வைஷ்ணவ சமண சமயங்களும், ஆலயங்களும், வித்தியாண்டபங்களும் அவர்கள் சந்தித்திலே உயிர்ப்பிச்சைவேண்டு கதியிழந்தன. அரும்பெரும் நூல்களெல்லாம் அம்மலேச்சராலே அக்கினிக்கூட்டப்பட்டன. அவ்வக்கினிக்குத்தப்பின நூல்கள் கிராமாந்தரங்களிற் பதுங்கிக்கிடந்தன சிலவேயாம். துருக்கரைக்கர்வபங்கம்செய்த மகாராஷ்டிர அரசர் காலத்திலும் தமிழ்வித்துவான்கள் சிறிது தழைத்து அநேக நூல்கள் செய்தார்கள்.

அகஸ்தியர்க்குமுன்னே குமரவேளும் ஓரிலக்கணஞ்செய்தாரென்றும், அது குமரமன்னப்படுமென்றும் கூறுவாருமுள்ளார்.

அதன்பின்னர்ச் சிற்றரசராலும் தாதிபதிகளாலும் தமிழ்பரிபாலிக்கப்பட்டு வருவதாயிற்று. அதுவும் பின்னர் நாளிலேதள்ளுந்தது. அதன்பின்னர் காலமாகிய இக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டார்தாமே ஒருவாறு அபிமானித்து வளர்த்துவருகின்றார்கள். அரசினருஞ் சிறிது கடைக்கணித்துவருகின்றார்கள்.

தமிழிலே வேதாந்த நூல்களு

தரு

ம், சித்தாந்த நூல்களும், தர்க்க நூல்களும், ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும், இங்காசங்களும், சோதிட நூல்களும், வைத்திய நூல்களும், இலக்கண நூல்களும், சிறந்த இலக்கியங்களும், காம நூல்களும், அற நூல்களும், நிகண்டுகளும், சிற்ப நூல்களும், கணித நூல்களும், மந்திர சாஸ்திரங்களும், தோத்திர நூல்களும் பிறவுமாக எண்ணிறந்த துறைக்கலைகளுள். இறந்துபோன நூல்களுக்கும் துறைகளுக்கும் வரையறையில்கை. ஒவ்வொரு துறைக்கலையிலும் அநேக நூல்களுள். இலக்கணத்தில் அகஸ்தியம் அடியோ டுழிந்து போயிற்று. தொல்காப்பியமே இப்போதுள்ள அதி புராதன நூல். நன்னூல், வீரசோழியம், நேமிநாதம், இலக்கணவிளக்கம் முதலியன பிற்காலத்தாராற் செய்யப்பட்டன. இப்படியே ஒவ்வொரு துறையிலும் பல நூல்கள் சுருக்கியும் விரித்துங் காலந்தோறஞ் செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ், தன்னைக் கற்பவர்க்கு இகபரசுகிரண்டையுந் தரத்தக்க எண்ணிலாத நூல்களையுடைமையினாலும், இனிமையாகிய ஓசையினையுடைமையினாலும், உத்தமபாவைகளென ஆன்றோரால் லெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனவற்றுள்ளே தானுமொன்றாக விளங்குகின்றது.

தமுஷ்டிரி—சக்கிரன்மகன்.

தயாளமலர்க்குழல்நாயகி—திருக்கடலூர்மயானத்திலே கோயில் கொண்டிருக்குந்தேவியார்தெய்வார்

தரணி—பரசராமன் மனைவி;

தான்—(ய) அணுமகன். அந்தகன் எனவும்படுவன்.

தரிசன்—தாதாவுக்குச் சிறிவாலியிடத்துப் பிறந்தபுத்திரன்.

தருமபுரேசர்—திருள்ளாற்றிலே

தர்

கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சிவன். தர்க்கசங்கிரகம்—அன்னம்பட்டர் வடமொழியிற்செய்த நியாய நூல். சிவஞானமுனிவர்! அதனைத் தமிழிலே வண்ப்புமறுப்பும் பொருந்தமொழிபெயர்த்து அதற்குத் தர்க்கசங்கிரகமென்னும் பெயரேசூட்டினர்.

தர்மஷண்—சிருஞ்சயன் இரண்டாம் புத்திரன்.

தர்மநேத்திரன்—ஹேகயன் புத்திர

தர்மபகவிகள்—பிங்காக்ஷன், விபோதன், சுபுத்திரன், சுமுகி என நான்குபகவிகள். பூர்வம் விபுலன் என்னும் முனிக்குச்சுருசுசன், தும்புரன் என இருவர் புத்திரர் பிறந்தார். இத்திரன்பகவிருபமெடுத்துச்சுருசுசனிடஞ்சென்று நரமாயிசந் தருகவென்று கேட்டான். சுருசுசன் தன் மைந்தர் நால்வரையும் நோக்கி உங்களில் ஒருவன் இவருக்கு இரையாகுகவென்றான். அதற்கு ஒரு வருமுடன்படாததுகண்டு நால்வரையும் பகவிகளாம்படி சபித்தான். அதுகாரணமாகப் பகவிகளாகி ஐயுமினி முனிவருக்குச் சந்தேகத்தீர்த்துச் சாப நிவிர்த்தி பெற்றார்கள். மார்க்கண்டேய புராணங் காண்க.

தர்மரதன்—சித்திராதன் புத்திரன்.

தர்மராஜன்—பாண்டமக்களுள் மூத்தோன். தாய் குந்தி. இவன் யமன் பிரசாதிக்கப் பிறந்தவன். இவன் இயற்பெயர் யதிஷ்டிரன். திரௌபதியிடத்தில் இவனுக்குப்பிறந்த புத்திரன் பிரதிவிர்த்தியன். இவன் வரலாறுபாரதமென்பதனுட் காண்க.

தர்மலியாதன்—மிதிலா நகரத்திற் பிறந்த ஒரு குறவன். இவன்குருபக்திமுதலிய சன்மார்க்கசிலங்களுடையவன். இவன் பூர்வத்

தன்

திர்பிராமண்ணையிருந்துசாபத்தால் இச்சென்மமெடுத்துக் கவுசிக னென்னும் பிராமணனால் ஞானேபதேசம்பெற்றவன்.

தர்மலிரதன்—தண்டகாரணியத்திலிருந்த ஓரிருவி. இவர் ராமனுக்குப் பஞ்சாப்சரசரசினது வரலாறு கூறினவர்.

தர்மன்—(1) பிரமகன்பெற்ற ஒரு தேவதை. இத்தேவதைக்குச் சமன், காமன், ஹர்ஷன் என மூவர்குமாரர். (2) (ய) பிருதா கிரவன்மகன். (3) தர்மராஜன்.

தர்மாரணியம்—இது குசன்மக்களுளொருவனாகிய ஆர்த்தராஜன் என்பவனால் உண்டாக்கப்பட்ட நகரம்.

தலன்—சலன் தம்பி. (சலன்காண்க) தலாதலம்—ஓரதோலோகம். இது நபர் கல்வகனேயுள்ளன. இங்கேகாலநேமிமுதலிய அசுரர்கள் இராச்சியம்பண்ணுவார்கள்.

தலைச்சங்கநாண்மதியம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம்.

தலைச்செங்காடு—சோழநாட்டிள்ள ஒருர். தலைச்செங்கானமெனவும் வழங்கும். இது மாடலென்னும் அந்தணனார். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தருகிலுள்ளது.

தலையாலங்கானம்—இது நெடுஞ்செழியன் பகையரசரைப் பெருப்போரில் வென்றவிடம். திருவாலங்காட்டோடு மயங்காவணம் தலையாலங்கானமெனப்படுவதாயிற்று.

தவித்தியோதன்—(ய) தந்துபிமகன். அபிஜித்தன்.

தனஞ்சயன்—(1) அர்ச்சுனன். (2) அக்கினி. (3) தனஞ்சயன் என்னும் நிகண்டுசெய்த சமஸ்கிருதகவி. (4) மணவாளருந்தவொருவ

தனி

ணிகன். இவனே கடம்பவனத்திற் சொக்கலிங்க மூர்த்தியைக் கண்டவனது குலசேகரபாண்டியனுக்குத் தெரிவித்ததனை நகரக்குவதற்குக் காரணகர்த்தவையிருந்தவன்.

தனிகன்—(ய) துர்த்தமன்புத்திரன். கார்த்தவிரியார்ச்சுனன்பாட்டன்.

தனு—கசியப்பன்பாரி. தகூப்பிரசாபதிமகன். இவள்வழி வந்தோர் தானவரென்பபெயர்.

தனுத்தரன்—கனகவிசயர்க்கு நடப்பாளனாகிய ஓர் அரசன்.

தன்வந்தரி—தீர்க்கதன்மன் புத்திரன். பூர்வம் சமுத்திரமதனகாலத்திற் பாத்கடலிற் பிறந்த தன்வந்தரியே ஆயுர்வேதத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டி இத் தீர்க்கதமன்புத்திரனாக அவதரித்தார். (2) ஆயிரத்துத்தொளையிரத்தையம்பத்தேழு வருஷங்களுக்குமுன்னே விக்கிரமாரக்கன் சபையில் விளங்கியவன். தன்வந்தரி என்னும் பட்டங்கொண்டவன். இவனே தன்வந்தரி நிகண்டுசெய்தவன்.

தாந்நாயணி—தகூப்பிரசாபதிமகளாகிய உமாதேவி. (2) அதிதி.

தாடகை—மாரீசன் தாய். இவ்விராக்கியை இராமன் விசுவாமித்திரரோடு யாகந் காக்கச்சென்றபோது வழியிலே கொன்றொழித்தான். இவள் சுகேதனென்னும்யக்ஷன்மகள். ஆயிரம் யானைப்பலமுடையவள். இவள் ஒருகாலத்தில் அகஸ்தியர் ஆச்சிரமத்திற் சென்று அவரைப் பயமுறுத்த, அவர், சினந்து நீயும் உன்புத்திரரும் இராக்காமிசம்பெறுகவென்று சபிக்கப்பட்டவள்.

தாண்டவராயகவாயிகள்—சோழநேசத்திலே நன்னில நகரிலே அந்தனர் குலத்திலே அவதரித்து விளங்கிய இவர் வேதாந்தசாஸ்திர

தா

ரவுண்மைநிலைகண்டு கைவல்லிய நவநீதம் என்னுந் திவ்விய நூல் செய்தவர்.

தாதாசாரியர்—இவர் அப்பைய தீக்ஷிதர்காலத்திலே காஞ்சிபுரத்திலேயிருந்தபண்டிதர். வைஷ்ணவப்பிராமணர். அப்பைய தீக்ஷிதர் மீது பொருமை யுடையராய்த் தமக்கு நட்பினனாகிய அவ்வூரசனை வசியம்பண்ணிக்கொண்டு அவரை அவன் சமூகத்தில் வாழவைப்பித்து அவரோடு வாதம்புரிந்தும் நிருவகிக்கமாட்டாது தோற்றவர். தீக்ஷிதருக்குமத்தியான காலத்திலே வயிற்று வலிவந்து தணிவதயல்பு. அவ்வேளையில் அவரோடு வாதம்புரிந்துவெல்லக் கருதித் தாதாசாரியர் அரசன் சபையிலவரைவரவழைத்து வாதம்புரியத் தலைப்பட்டபோது தீக்ஷிதர் தமது உத்தரீயத்தையெடுத்து அரசன்முன்னே வைத்துவிட்டு வாதம்புரிந்தனர். வயிற்று வலி அவ்வுத்தரீயத்தைப்பற்றி நின்று அதனை முடக்கியதைத்தான். அதுகண்டவரசன் அதிசயித்துக் காரணம்வினவ, தீக்ஷிதர்பழைய விளைப்பயனைத் தாம் மனம்பொருந்தி யதுபவித்துவருவதாகவும் அந்நனஞ்செய்யாதிருந்தால்மேலேப்பிறவியிலுஞ்சென்றுவருத்தமென்றும், அதுபற்றியே தாம் தனைத் தடுத்து நீக்கிக்கொள்ளாதிருப்பதென்றும் கூறினர். அரசன் அதுகேட்டு அவர்மாட்டிப்பேரன்பும்பேரச்சமுமுடையனாகித் தாதாசாரியருடைய வஞ்சக்கருத்தையெடுத்துக்கூறி அவரைக்கண்டித்து நட்பையுறுத்தான். 3

தாதை—இவனும் விதாதையும் சுவாயம்புவமனுவுக்குத்துணைவர்களாகப் பிரமாவிலுந் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களோடு வருணன் பாரியாகிய ஜியேஷ்டர்

தாத்

தேவியும் விஷ்ணு தேவியாகிய லக்ஷ்மியும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். இது ஒரு கற்பத்துவரலாறு. மற்றொரு கற்பகாலத்தில் பிருகுவுக்குக் கியாதியிடத்திலே தாதை விதாதை லக்ஷ்மி இம்மூவரும் பிறந்தார்களென்பது பாகவதக்கூற்று.

தாத்திரிகை— திரௌபதியினது பரிசாரகி.

தாபத்தியர்—தபதிவமிசத்துப் பிறந்த கௌரவபாண்டவர்கள்.

தாமக்கிரந்தி—அஞ்ஞாத வாசத்திற் குதிரைப்பாக்கை வேஷம்பூண்ட நகுலன்பெயர்.

தாமசன்—நான்காம் மனு. இவன் நறதை சுராஷ்டிரன். தாய் உற்பலாவதி.

தாமத்தர்—திருவள்ளுவருக்குரை செய்த பதின்மருளொருவர்.

தாமிரபருணி—(1) அஞ்சனம் என்னும் திக்கியானையினது பெண், (2) சக்ஷிணத்திலுள்ளவொருநதி, இதில் முத்துச்சிப்பிகள் அகப்படும்.

தாமிரலிப்தி—கங்காநதி சங்கமத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒரு நகரம்.

தாமிரன்—(த) முராசுரன் மகன். கிருஷ்ணனாற்கொல்லப்பட்டவன்.

தாமிரை—தக்ஷப்பிரஜாபதி மகன். தாய் உற்பலாவதி.

தாமோதரன்—அசோதையால் உரலோடு கட்டப்பட்ட கிருஷ்ணனுக்கு அதுகாரணமாக வந்த பெயர். தாமம்—கயிறு. உதரம்—வயிறு.

தாயுமானேச்சுரர்—தருச்சிராப்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமியெயர்.

தாயுமானவர்—இற்றைக்கு நூற்றெழுபது வருஷங்களுக்குமுன்னே திருச்சிராப்பள்ளியிலே அ

தாரி

ரசசெய்த விஜயரங்கசொக்கராதநாயகர்க்குச் சம்பிரதியாக விருந்த கேடிலியப்பினினைக்கு அருந்தவப்புதல்வராக அவதரித்த இவர், சிவயோகியாகி அற்புதபதிரசங்கான் றொழுகுவதாதிய அநேக பாக்களைப் பாடியவர். அப்பாக்கள் தாயுமானவர்பாடலெனப்படும். அர்துலிலே சம்ஸ்கிருதச்சொற்கள் மிக மலிந்துகிடத்தலின் அவர் வடமொழியிலும் வல்லுநரென்பது நன்கு துணியப்படும்.

தாரகஜித்து—குமாரக்கடவுள்.

தாரகன்—(1) (தி) வச்சிராங்கனுக்கு வச்சிராங்கி வயிற்றிற் பிறந்த ராகுசன். இவன் பிரமாவைநோக்கித் தவஞ்செய்து எவராலுஞ் சாகாதவரம் வேண்டி, பிரமாவனுக்குப் பிரசன்னராகி ஏழுநாட்பின்னையன்றி மற்றெவருங் கொல்லாவரம் கொடுத்தார். (2) சதுபுத்திரன். (3) இரணியாசுன்மகன். இவன் காலநாபன் எனவுப்படுவன். (4) கசியபனுக்கு மாயையிடத்துப்பிறந்த புத்திரன். சூரபன்மன்றம்பி. சுப்பிரமணியராற் கொல்லப்பட்டவன். (5) கிருஷ்ணன் சாரதி.

தாரகேதன்—பாதாளகேதன் நம்பி. இவன் மையனைக் குவலயாசுவன் கொன்றான்.

தாரன்—தாரை தந்தை. இவன் பிருகஸ்பதி குமாரன். இவன் வாராருள்ளே மகா புத்திரமான்.

தாராபுரம்—போஜன் ராசதானி.

தாரிக்ஷி—கந்தரனுக்குத் தமனகையிடத்துப் பிறந்தபெண். இவன் பக்ஷிபுமுடையவன். வபுகு என்னும் அப்சரனை தூர்வாசர்சாபத்தால் பக்ஷியாகித் தருமபக்ஷிக்குத் தாயாயினான்.

தாரிக்ஷியன்—(1) கசியபன். (2) ஓ

தாரி

ரிருஷி. இவர்துச்சிரமத்தில் இவர்க்கு மான்னோல் போர்த்திருந்தபோது அவரை மானெனநினைந்து கைகயவமிசசதுத் துந்துமாரன் அம்பினாற் கொன்றான். அநியாதுசெய்தானென்பதனைப்பொறுத்துத் தமது தபோபலத்தால் மகனை உயிர்பெற்றெழும்புமாறு செய்தவர். (3) கருடன். (4) விஷ்ணு பரிசாரகருளொருவன்.

தாரிஷ்டவமிசம்—வைவசுவதமனுபுத்திரனாகிய திருஷ்டனூல் வந்தவமிசம்.

தாருகவனம்—தேவதாரு வனம் காண்க.

தாரை—(1) ஓரப்சரனை. (2) பிருகஸ்பதி பாரி. இவன் சந்திரனைச் சோரமாரக்கூத்திகுடிப் புதனைப்பெற்றவன் (3) தாரண்புத்திரி. வாலி பாரி. அங்கத்தன் தாய்.

தாரக்கிகள்—வித்தியா கற்பனை, தோஷம், பிரவிருத்தி, சன்னம், துக்கமென்பவைகளைத் தனித்தனி நீக்கிச் செல்ல, முடிவினின்ற துக்கம் ஒழியுமென்றும், இதிலே முத்தியென்றுங்கூறும் சமயி.

தாளவகையோத்து—பழைய தமிழ்தூல்களுளொன்று. அதற்கு றப்படும் பொருள் தாளவிலக்கணம். கடைச்சங்கத்தார் காலத்தாற்செய்யப்பட்டதுபோலும்.

தாளஜிங்கன்—கார்த்தவிரியார்ச் சனன் பெளத்திரன். இவன் ராஜதானி மாகிஷமதிபுரம்.

தானவர்—கசியபனுக்குத் தனவமிசிடத்துப் பிறந்த புத்திரர். இச்சந்ததியிலே பெயர்படைத்தோராவார், அயோமுகன், எகசக்கரன், புலோமன், கபிலன், கந்தகன், அமுதானவன், அரிஷ்டன், தாபகன், துவிமூர்த்தன், சம்பரன், ஹபக்கிரீவன், விபாலசன், சங்குசிரசு, சுவர்ப்பானன், விருஷ

திமி

பர்வன், விப்பிரசித்தி, ராகு, கேது, வாதாபி, இல்வலன், நமுகி, காலநாபன், வக்திரயோதி, திரியம்சன், சல்லியன், நபன், நரகன், புலோமன், கசியமன், அந்தகன், தாமிரகேது, விருபாக்ஷன், தூர்ச்சயன், வைசுவானரன், தாபகன் முதலியோர்.

தானியமாலினி—இராவணனைக் கூடி அசிகாயன் என்னும் புத்திரனைப்பெற்ற அப்சராப்பெண்.

திக்கஜிங்கன்—அஷ்டதிக்குபாலன்கள்.

திக்குபாலகர் அஷ்டதிக்குபாலகர்திதி—கசியபன் மூத்தபாரி. தக்ஷன்மகன். இவன் வயிற்றிற் பிறந்தோர் தைத்தியர்.

திக்கன்—மகாமதுவினது இரண்டாம்புத்திரன்.

தித்தன்—சோழன் போர்வைக்கோப்பெருந்தள்ளியினது தந்தை. இவன் உறையூரிலிருந்தரசுபுரிந்தவன். (அகநானூறு)

திபோதாசன்—திவோதாசன் காண்க.

திமித்துவஜின்—தசாதனைத்துணைக்கொண்டு இரத்திரனாற் கொல்லப்பட்ட அசுரன். அந்த புத்தத்திலே தசாதன் மூர்ச்சையடைந்தபோது கைகேசி அவன்மூர்ச்சையைத் தீர்த்து அவனை ரக்ஷித்தாள். அதுகண்டு தசாதன் மகிழ்ந்து அவனைநோக்கி யாதுவேண்டுமென்ன, அவன் நான் இனிமேல் எக்காலத்தலாயினும் இரண்டு வரம்பேவெண்ணேன், அப்போது அவனை மருத நருதல்வேண்டுமென்ன, அந்தமே யாருகுவென்று அவனுக்கு வாக்குத்தத்திச் செய்தான். அதனை வாய்ப்பாகச் சொண்டே கைகேயி இராமபட்டாபிஷேககாலத்திலே அவளைக் காடுகொள்ளவும் தன்மகன் பா

தியு

தனை அரசுகொள்ளவும், இருவரங்கள் தசரதன்பாற் பெற்றனன். தியுதிமந்தன்—சுவாயம்புவமதுபுத்திரருள் ஒருவன். கிரௌஞ்சத், ஹிபத்தை மனு ஸ்வனுக்குக் கொடுத்தான்.

தியுமத்சேனன்—சாளுவராஜன். சத்தியவந்தனுக்குத் தந்தை. சாவித்திரிக்கு மாமன்.

தியுமந்தன்—தீவோதாசன். திரசதஸ்யன்—(இ) புருகுத்தன்மகன். அநரண்ணியன் தந்தை. வசுதன்னவம்படுவன்.

திரயாரணன்—சூரியாரணியன். திரயாரணி—(பு) ரிக்ஷயன் மகன். திரவிடம்—ஆந்திர கருநாடக தேசங்களுக்குத் தெற்கேயுள்ள தேசம். அது தமிழ்நாடென்பது.

திராக்ஷாராமம்—இது மகாராஷ்டிரகர்நாடாந்தர தேசங்களுக்கு மத்தியிலுள்ள பர்வதத்தின் கணுள்ள சிவஸ்தலம்.

திராவிடம்—(1) தமிழ். (2) தமிழ்நாடு. (3) பஞ்ச திராவிடம். அவை திராவிட கர்னாட கூர்ச்சர மகாராஷ்டிர கைலங்கமென்பன. இவ்வைந்துநாட்டிப் பிராமணரும் திராவிடரெனப்படுவர். கைலங்கம் திரிவிங்கமெனவும்படும்.

திராவிடாசாரியர்—வட மொழியிலே வேதாந்தகுத்திரத்திற்கு ஒருபாஷியஞ்செய்தவர். ராமாஜாசாரியர்செய்த பாஷியத்துள் இவர்மதமெடுத்துக்கூறப்படுதலின் இவர் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னர் விளங்கினவராதல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டாராதலின் இப்பெயர்பெற்றார்.

திரிகர்த்தம்—ஆரியாவர்த்தத்துக்கு வாயுதிக்கிலுள்ள தேசம்.

திரிசங்கு—(இக்ஷா) அரிச்சந்திரன்

திரி

தந்தை. இத்திரிசங்கு, தான் தேகத்தோடு சுவர்க்கம்புகவேண்டித் தனது குலகுருவாகிய வசிஷ்டரையடைந்து பிரார்த்தித்தான். அகூடாதென்றவர்மறுக்க, அவர்புத்திரரிடஞ் சென்றான். அவர்கள் குருவாக்கைத் தடுத்தனையென்று நீசனாமாறு சபிக்க, அவன் விசுவாமித்திரரிடஞ் சென்றான். அவர் அவனுக்காக ஓரந்தரசுவர்க்கத்தையுண்டாக்கி அவனை அவ்வேவைத்தார்.

திரிசடை—(ர) விபீஷணன் புத்திரி. இவள் சீதாதேவி ராவணன் சிறைவிலிருந்தபோது அவருக்கு நம்மணையாயிருந்தவள்.

திரிசிரன்—இப்பெயரையுடைய இராக்ஷசர் அநேகர். (1) விச்சிரவாவுபுத்திரன். இவன் ஜனஸ்தானத்திற்கரனோடிருந்தவன். (2) ராவணன் புத்திரன்.

திரிதன்—பிரமமானசபுத்திரர்களுளொருவன்.

திரிதன்னுவன்—(இ) சுமனன் மகன். சூரியாரணணியன் தந்தை. திரிதிவை—பாரிபத்திரபர்வதத்திலுள்ள நதி.

திரிபுரகந்தரி—திருநாரை யூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (2) திருவான்மியூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

திரிபுரகந்தரியம்மை—திருநல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

திரிபுராசுரர்—தாரகாசுரன் புத்திராகிய கமலாக்ஷன், வித்தியன்மாலி, தாரகாக்ஷன் என்னும் முவரும் இப்பெயர்பெறுவர். இவர்கள் சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடந்து இரும்பு வெள்ளி பொன்னென்னும் மூன்று லோகத்தாலும் அமைந்த கோட்டைகளையுடைய

திரி

மூன்றுஜங்கமபுரங்களைப்பெற்று அப்பட்டணங்களோடு அந்தரத்தெழுந்து தமக்கிஷ்டமாகிய விடங்களுக்குச்சென்று ஆங்காங்கு முள்ள பட்டணங்களீதும், ஊர்கள்மீதும் உட்கார்ந்து அவைகளை நாசஞ்செய்துவந்தார்கள். அதுகண்ட விஷ்ணு நாரதரை ஏவித் திரிபுராசுரருக்கும் பூஷண்டமதத்தை உபதேசித்துச் சிவன்மீது அவர்வைத்த பத்திக்கு ஊறு செய்வித்தார். அதனால் சிவபெருமான் இவர்களை அழிக்கவினைந்து யுத்தஞ்செய்து மூவரையும்கொன்று தமது கணங்களோடு சேர்த்தருளினர்.

திரிபுராந்தகேசுரர்—திருவிற் கோலத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

திரிபுருஷ்டன்—(ய) வசுதேவனுக்குத் திருத்தேவியிடத்துப்பிறந்த புத்திரன்.

திரிபுவனம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திரிமூர்த்திகள்—சுத்தப்பிரமம் சிருஷ்டிஸ்தி சங்காரமென்னும் முத்தொழிற்காகச் சகளிகரித்த பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் மூன்று திருமேனிகள்.

திரியமிசன்—(த) விப்பிரசித்தி புத்திரன்.

திரியம்பகம்—வீரபத்திரத்தக்கன் யாகத்தை அழிக்க எடுத்த வில்லு. அதுபின்னர் சீதையோடு நிலத்திற்குள் நிக்கிட்டு அவர் கல்யாணகாலத்தில் ராமராமுறிக் கப்பட்டது.

திரியம்பகன்—உருத்திரன். (முக்கண்ணென்பது பொருள்)

திருஅகத்தியான்பள்ளி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். வேதாரணியத்துக்கு

திரு

த்தெற்கேயுள்ளது. சுவாமி பெயர் அகஸ்தியேசுரர். அம்மையார் பெயர் மையார்தடங்கண்ணி. சம்பந்தமூர்த்திராயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரம்பெற்றது.

திருஅச்சிறுபாக்கம்—திருக்கழுக்குன்றத்துக்குத் தென்மேற்றிசையிலேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி பெயர் பாக்கஸ்ரேசர். அம்மையார் ஆதிசுந்தர் மின்னமையார். திரிபுராசுரரையழிக்கும் பொருட்டெழுந்த சிவபிரானுக்குத் தேவர்கள் தோகித் தம் உதவியின்றித் திரிபுரஜயங் கூடாதென்று நின்ற அத்தேவர் கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யுமாறு தோச்சைச் சிவபிரான் திருவடிவைத்தொடித்ததலமாதலின் அச்சிறுபாக்கம் எனப்பட்டது. சம்பந்தர் தேவாரம்பெற்றது.

திருஅச்சோபுரம்—நடுநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருஅண்ணாமலை—பிரம விஷ்ணுக்களுக்குச் சோதிப் பிழம்பாக நின்ற சிவன்றிசனங்கொடுத்ததலம் இதுவே. இங்குள்ளது தேயிலங்கம். இது நடுநாட்டிலுள்ள அதிப்பிரபலசிவஸ்தலம். மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவையும் திருவம்மானையும் பாடியது இத்தலத்திலேயே. இது சம்பந்தராலும் நாவுக்கரசாலும் பாடப்பட்டது. திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதர்க்கு ஜன்மஸ்தானமு மிதுவே.

திருஅம்பர்ப் பெருந்திருக்கோயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிபிரமபுரநாதேசுரர். அம்மையார் பவளவண்ணப்பூங்குழல்நாயகி. இவ்வாலயம் கோச்செங்கட்சோழரார் செய்விக்கப்பட்ட திருப்ப

திரு

னி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. இது சோமாசிமாறநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்தருளியதலம்.

திருஅம்பர்மாகாளம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். மாகாளர் காவலிலிருந்த இத்திராணியை அஜமுகி யிழுத்துக் கற்கொய்யப்பட்ட ஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஅம்பிலாலத்துறை—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சத்தியவாகேசுரர், அம்மை செளந்தரநாயகி, நாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருஅரசிலி—திரு அச்சிறுபாக்கத்திற்குத்தெற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி அரசிலநாதர், அம்மை பெரியநாயகி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஅரதைப் பெரும்பாழில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பாதாளேச்சுரர், அம்மை அலங்காரநாயகி, இரணியாஷ்டனைக்கொன்றுண்மத்தற்கொண்ட வராகத்தினது கொம்பைச் சிவன் ஒடித்துத் தமது மார்பிலணிந்துகொண்ட ஸ்தலம். சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருஅரிசிற்கரைப்புத்தூர்—புகழ்த்துணைநாயனாவதரித்த சிவஸ்தலம். அரிசில்நதிதீரத்திலுள்ளது. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருஅரிமேயலிண்ணகரம்—காவிரியின் வடகரையின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பெயர் குடமாடியாகுத்தன். சத்தி விழியமுதவல்லி. திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம் பெற்றது.

திருஅவணிவணல்வூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ

திரு

ஸ்தலம். சுவாமி காட்சிநாயகேசுரர், அம்மை சவுந்தரநாயகி, சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருஅழந்தூர்—(1) காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வேதபுரேசுரர், அம்மை செளந்தராமிகை, சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது. (2) சோழநாட்டிலே காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பெயர் ஆமருவியப்பன். சத்தி செங்கமலவல்லி. திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம்.

திருஅன்பில்—காவிரியின் வடகரையிலேயுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி வடிவழகியநம்பி, சத்தி செளந்தரியவல்லி. திருமங்கையாழ்வார் மங்களாசாசனம். **திருஅன்னியூர்**—சோழநாட்டிலே காவிரிக்குவடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆபத்சகாயேசுரர், அம்மை பெரியநாயகி, நாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருஆய்ப்பாடி—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி பாலுகந்தார், அம்மை பெரியநாயகி, நாவுக்கரசராலும் ஐயடிகள் காடவர்கோலும் பாடப்பட்டது.

திருஆலம்போழில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆத்மநாதேசுரர், அம்மை ஞானம்பிகை, நாவுக்கரசராற் பாடப்பட்டது.

திருஆலூர்ப்பகபதிச்சுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பகபதிச்சுரர், அம்மை மங்களநாயகி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஇடும்பாவனம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சற்குணநாதேசு

திரு

சுரர், அம்மை மங்களநாயகி, சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருஇடைச்சுரம்—திருக்கச்சுராலக்கோயிலுக்குத் தெற்கே கழுக்குன்றுக்கு வடக்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி இடைச்சுரநாதர், அம்மை இமயமடக்கொடி, சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருஇந்தூர்—காவிரியின் வடகரையின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி சுகந்தவணநாதர், சத்தி புண்டரீகவல்லி, குலசேகரராவாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் பாடப்பெற்றது.

திருஇராதாபுரம்—மற்றது மாலைக்காலங்காடும் வேட்டையாடித்தனது நகரஞ்சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்யவியலாது காட்டிற்றங்கி அதுவேகவற்சியாகவிருந்த வரகுணபாண்டியனுக்குச் சிவன் தரிசனமருளியதலம். அது பாண்டிநாட்டிலே தென்பாலிலுள்ளது. சுவாமி வரகுணபாண்டியேச்சுரர், அம்மை நித்தியகல்யாணி.

திருஇராமனதிச்சுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி இராமநாதேச்சுரர், அம்மை கருவாரகுழலி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஇராமேசுநல்லூர்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி இராமநாதேச்சுரர், அம்மை குணக்குன்றுநாயகி, இத்தலம் தாயிரவருணநதி தீரத்திலுள்ளது.

திருஇராமேச்சுரம்—பாண்டிநாட்டிலே சேதுதீரத்தத்தை யடுத்துள்ள சிவஸ்தலம். ஸ்ரீராமர் பிரதிஷ்டைசெய்த பூசித்த லிங்கமூர்த்தியையுடைமையின் இத்தலம் இராமேச்சுரம் எனப்படுவதாயிற்று. சுவாமி இராமநாதர்;

திரு

அம்மை பர்வதவர்த்தினி, இதுமிகப் பிரசித்திபெற்ற சிவஸ்தலங்களுளொன்று. இமயமலைச்சாரலிலுள்ளாரும் வந்து தரிசிக்கும் பெருமைவாய்ந்தது. பத்தர்கள் இவ்விவங்கத்துக்குக் கங்காதீரத்தத்தினந்தோறுங்காவடியிற்கொணர்ந்து அபிஷேகம்பண்ணுவார்கள். இத்தலம் வான்மிகியாலும் ராமாயணத்திலே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருஇரும்புளை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது ஆலங்குடியெனவும்படும். சுவாமி காசியாரணியேசுர், அம்மை ஏலவாரகுழலி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஇரும்பைமாகாளம்—தொண்டைநாட்டிலே திருஅரசிலிக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலேயுள்ள சிவஸ்தலம். மாகாளப்பூசித்ததலமாக தலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. சுவாமி மாகாளேச்சுரர், அம்மை குயின்மொழி.

திரு இலம்பையங்கோட்டூர்—காஞ்சிபுரத்துக்குவடகீழ்த்திசையிலுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி சந்திரசேசரேச்சுரர், அம்மைகோடேந்துமுலையம்மை, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருஇளையான்குடி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இளையான்குடிமாறநாயனார் அவதரித்தருள்பெற்றதலம்.

திருசயங்கோய்மலை—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மரகதாசலேச்சுரர், அம்மைமரகதவல்லி. மாணிக்கவாசகரால் “ஈங்கோய்மலையிலே ழிலதகாட்டியும்” என்றெடுத்துக் கூறப்பட்டதலமிதுவே. சம்பந்தருமிதனைப்பாடினர். அகஸ்தியர் சுவடியுங்கொண்டு சென்று

திரு

பூசித்தமையின்பெயர்த்தாயிற்று.

திருஉத்தரகோசமங்கை—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அது சிவன் மாணிக்கவாசகருக்குத் தரிசனங்கொடுத்ததரித்தல்விண்ணப்பம் பெற்றருளியதலம்.

திருஉரோமேச்சுரம்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். உரோமரிஷி பூசித்தருள்பெற்றதல்மாதலின் அபிதிப்பெர்பெறுவதாயிற்று.

திருளியினார்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். ஏனாதிநாயனார் பிறந்தருள்பெற்றதலமிதுவே.

திருளருக்கத்தம்புலியூர்—நடுநாட்டிலேமணிமுத்தாந்திரத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். நாகேந்திரபட்டணமெனவும்படும். சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது. சுவாமிநீலகண்டநாயகர்; அம்மைநீலமலர்க்கண்ணி.

திருளமப்பியூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அஃது எனும்பு பூசித்தருள்பெற்றதல்மாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. நாவுக்கரசார்பாடப்பட்டது. சுவாமி எனும்பீசர்; அம்மை நறுஞ்சூழ்நாயகி.

திருளகம்பம்—சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்ட காஞ்சிபுரத்துச் சிவஸ்தலம். மிக்க பிரபலமுடையது. சோழர்களுக்குராஜதானியாகவுயிருந்தது. சுவாமி ஏகாம்பரநாதர்; அம்மை காமாக்கி. உமாதேவியார் மண்ணினாற் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூசிக்க, அதனைப் பரீக்ஷிக்குமாறு சிவன் கம்பாநதியைப்பெருகச்செய்து அவ்விலிங்கத்தை மூழ்குவிக்க, தேவியார் மார்போடதனை

திரு

யெடுத்தனைக்க, அவர் முலைத்தமும்பு பதிந்தபடியே சிவலிங்கப்பெருமானாகிய அம்புதநிகழ்ந்தஸ்தலம். அங்குள்ளமாமரம் வேதங்களின் வடிவம்.

திருஒமாம்புலியூர்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். புவியினாலே தொடரப்பட்ட ஒருவேடன் இத்தலத்து வில்வமரத்திலேறியிருந்து அஸ்தமயனகாலமுதல் விடியுங்காறு அம்மரத்திற் பத்திரங்களைப் பறித்தொவ்வொன்றாக அதன் டிழிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கர்ச்சிதது விடியற்காலத்திலே அருள்பெற்று அப்புலியோடுநற்கதிபெற்றமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. சுவாமி துயர்தீர்த்தசெல்வார்; அம்மை பூங்கொடியம்பிகை.

திருக் கங்கை கோண்டான்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கச்சி அத்திகிரி—இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி வரதராஜப்பெருமாள். சக்தி பெருந்தேவியார்.

திருக்கச்சி அனேகதங்காவதம்—காஞ்சிபுரத்திலே திருவேகம்பத்தைச்சார்ந்த சிவஸ்தலம்.

திருக்கச்சி ஒண்காந்தன்றளி—இதுவும் திருவேகம்பத்தைச்சார்ந்த சிவஸ்தலம். இஃது ஒண்காந்தனென்னும் அசுரன் பூசித்தது.

திருக்கச்சி டெறிக் காரைக்காடு—இது தொண்டைநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கச்சி மேற்றளி—இது திருவேகம்பத்தைச்சேர்ந்த சிவஸ்தலம்.

திருக்கச்சுராலக்கோயில்—திருப்போருக்கு மேற்றிசையிலுள்ள

திரு

ள சிவஸ்தலம். சுந்தரமூர்த்திக்குத் திருவமுது அளித்ததலம்.

திருக்கஞ்சனூர்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். மணக்கோலஞ்செய்து மணப்பந்தரின் கீழ் வந்திருந்த கன்னிகையினது கூந்தலை மாவிரதி வேடங்கொண்டுசென்று சிவபெருமான்கேட்க அழை அக்கன்னிகையின் தந்தையாகிய மானக்கஞ்சாநாயனார் மருது கொய்து சொடுத்தஸ்தலமிதுவே. பழக்கக்காய்ச்சிய இருப்புப்படியேறிச் சிவபரஞ்சாதித்தஹரத்ததாசாரியர் திருவவதாரஞ்செய்த ஸ்தலமுமிதுவே. இங்குள்ள சிவமூர்த்தி அக்கினீச்சுரர்; அம்மை கற்பகநாயகி.

திருக்கடம்பந்துறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கடம்பவனநாதர்; அம்மை முற்றிலா முலையம்மை. நாவுக்கரசார்பாடப்பட்டது.

திருக்கடம்பூர்க்கரகோயில்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி அமிர்தகடேசுவரர்; அம்மை சோதியின்னம்மை. இது நாவுக்கரசர் சம்பந்தரும் பாடியதலம்.

திருக்கடவூர்—காவிரியின் தென்பாலிலே சோழநாட்டிலே கீழ்கடலோரத்திலேயுள்ள சிவஸ்தலம். மூவராலும் பாடப்பட்டது. அது யம் சம்பார மூர்த்தியாய்ச் சிவனெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலம். சுவாமி அமிர்தகடேசுரர்; அம்மை அபிராமித்தாய். இஃது அட்டவீரட்டத்துள்ளுமொன்று. யம்சங்காரம் காகியில்நடந்தது. குங்கிலியக்கலயநாயனார்க்கும் அபிராமிப்பட்டார்க்கும் ஜன்மஸ்தலமுமிதுவே.

திரு

திருக்கடவூர்மயானம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இதுவும் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கடிகை—தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். இது சோழங்கிபுரமென வழங்கப்படுவது. சுவாமி நரசிங்கமூர்த்தி. சக்தி அமிர்தவல்லி. பேயாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் என்னும் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கடிக் குளம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கற்பகேச்சுரர். அம்மை செளந்தரநாயகி. இது கற்பகவிநாயகர் சிவன்பால் மாங்கனிபெற்ற ஸ்தலம். சம்பந்தர்பாடல்கொண்டது.

திருக்கடித்தானம்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். திருவஞ்சைக்களத்துக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலுள்ளது.

திருக்கடவாய்க்கரைப்புத்தூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சொர்ணபுரேச்சுரர். அம்மை சிவாம்பிகை. நாவுக்கரசர் பாடல்கொண்டது.

திருக்கடைமுடி—இது சோழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தர்பாடல்கொண்டது.

திருக்கண்ணங்குடி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். திருமங்கையாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கணமங்கலம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கண்டியூர்—(1) பிரம்மனாகிரங்கொய்த சிவஸ்தலம். காவிரியின் தென்கரையிலுள்ளது. சுவாமி வீரட்டானேச்சுரர். அம்மை

திரு

மங்கைநாயகி. சம்பந்தராலும் நாவக்கரசராலும் பாடப்பட்டது. (2) காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி அருஞ்சாபந்திர்த்த பெருமாள், சத்தி சுமலமடந்தை.

திருக்கண்ணபுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம். காளமேகப்புலவர், இங்குள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பாடிய ராயின் கபாடந்திறவேனென்று டிசின்ற காமக்கிழத்தியினது ஊடலைத் தீர்ப்பாண்கருதி, “கண்ணபுரமாலே கடவுளிலும்நீயதிகம்” என்று முதலடியைக்கூறி அவனை மகிழ்வித்துக் கதவு திறப்பித்தயின்னர், “உன்னிலுமோ நானதிகமொன்றுகேள்—முன்னமே—உன்பிரப்போபத்தா முயர்சிவனுக்கொன்றுமில்லை, என்பிறப்பெண்ணப்போகாதே” என்று மற்றைய அடிகளையும் கூறி நிர்தாஸ்து திசெய்யப்பெற்றது மித்தலமே.

திருக்கண்ணப்பதேவர் மறம்—நக்கிரப்பாடியபிரபந்தம். சுல்லாடரும் இப்பெயரால் ஒரு பிரபந்தம்பாடினர்.

திருக்கண்ணமங்கை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி சௌந்தரராஜப் பெருமாள்; சத்தி கண்ணபுரநாயகி. குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கண்ணர்கோவில்—இது சோழநாட்டிலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கண்ணாயிரேச்சுரர்; அம்மை முருகுவளர்கோதை. சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கயிலாசபுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது சிந்துபூந்துறை யெனவும்படும். சுவாமி கைலாயநாதேச்சுரர். அம்மை சிவகாமி, இஃது அ

திரு

கஸ்தியருக்குச் சிவன் திருமணக்கோலங்காட்டியருளியதலம்.

திருக்கரம்பனூர்—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி புருஷோத்தமன், சத்தி பூர்வாதேவி. திருமங்கையாழ்வார்பாடப்பட்டது.

திருக்கரவீரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிகரவீரச்சுரர்; அம்மை பிரத்தியக்ஷயின்னார், சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கரீவலம்வந்தநல்லூர்—இது பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பால்வண்ணநாதர்; அம்மை ஒப்பிலம்பிகை. குலசேகரபாண்டியன்வேட்டையாடும்போது எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் துரத்த, அஃதோடிப்போய் இம்மூர்த்தியிருந்த புதரை வலம்போய்ச் சிவகனமா கப்பெற்றமையால் அத்தலம் இப்பெயர்பெற்றது.

திருக்கருகாவூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி முல்லைவனநாதர், அம்மை கரும்பனையார், சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கருக்குடி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது வலங்கைமான் எனவும்படும். சுவாமி சற்குணலங்கேச்சுரர்; அம்மை சர்வாலங்கிருதயின்னம்மை, சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கற்புறியலூர்—இது குராயிறு என் வழங்குஞ் சிவஸ்தலம். சோழநாட்டிலே காவிரியின்வடகரையிலுள்ளது. சுவாமி குற்றம்பொறுத்தநாதர்; அம்மை கோல்வளைநாயகி. பூதவடிவுகொண்டிருந்த தம்மையுணராமற் குலிசத்தாற்றாக்கவெத்தனித்த இந்திரன்மீது நாடகமாத்திரையாகக்

திரு

காட்டிய கோபாக்கினியைத் தணித்துப் பிழம்பொறுத்து அவனுக்குச் சிவபிரான் அருள்புரிந்த தலமாதலின் இங்கேகோயில்கொண்டிருக்கும் மூர்த்தி கோபம்பொறுத்தநாதர் எனப்படுவர். சுந்தர சம்பந்தர்களுற் பாடப்பட்டது. தணித்தகோபாக்கினியை மேலைச்சமுத்திரத்திற் சிவன் விச அது ஜலந்தராசராலுயிற்று.

திருக்கருவிலி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிசற்குணேச்சுரர்; அம்மை சர்வாலங்கராயகி. நாவக்கரசார்பாடப்பட்டது.

திருக்கருவூர்த்திருவாரிலை—கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். கருஆரெனவும்படும். பிரமா சிருஷ்டியின்றியிருந்தாலத்திற் காமதேனு சிவனைவழிபட்டுச் சிருஷ்டி அதிகாரம்பெற்றதலமாதலின் ஆசிலையெனப்பட்டது. சிவயோகமும் அணிமாதிசுத்திகளும்வல்லவராய், மனழ பொழிவித்தல், நினைத்தபோது வெயிலைநீக்கல், அரங்கநாதரை அழைத்தது முதலிய அற்புதங்களைச் செய்துவிளங்கியவரும், திருவிசைப்பாப்பாடியவருமாகிய கருவூர்த்தேவர்க்கு அவதாரஸ்தலமுமிதுவே. சுவாமி பசுபதிச்சுரர், அம்மை கிருபாநாயகி. சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது. இத்தலசம்பந்தமான சரித்திரங்களுக்கு அளவில்லை.

திருக்கலிக்காடூர்—சோழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கலையநல்லூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுந்தரரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கவித்தலம்—இது காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒருவி

திரு

ஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கஜேந்திரவாதர், சத்தி ராமமணி வல்ல. திருமழிசையாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கழிப்பாலை—சோழ நாட்டிலே காவிரியின் வடபாலிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கழுக்குன்றம்—இது திருவிடைச்சுரத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சிவபெருமானிறுவாக்கிற்கு எதிர்வாக்குரைத்த துறவிகளிருவரும் சமுகரூபம் பெற்று அங்கே வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தமிகுபெற்ற ஸ்தலம். மாணிக்கவாசகருக்குக் குருவடிவுகாட்டியதலமிதுவே. “காட்டிஞாயக்குன்னிலே” எனத் திருவாசகத்திலே வருதல்காண்க. சுவாமி வேதகிரீச்சுரர்; அம்மை பெண்ணினல்லாள். சமயாசாரியர் மூவராலும் தேவாரஞ் சூட்டப்பட்டது.

திருக்கழுமலமும்மணிக்கோவை—பட்டினத்தடிகள்பாடிய பிரபந்தங்களுளொன்று.

திருக்களக்காடு—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சகலபுவனேச்சுரர்; அம்மை உமாதேவி.

திருக்களர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கள்ளில்—திருவொற்றியூருக்கு வடமேற்கிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம், சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கள்வனூர்—தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஆதிவராகன்; சத்தி அபய நாயகி. திருமங்கையாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கற்குடிமலை—காவிரியின்

திரு

தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். சுவாமி முத்தீச்சுரர்; அம்மை அஞ்சுண்டசி. மூவராலுட்பாடப்பட்டது.

திருக்கன்றப்பூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். பசுக்கன்றுத் தறியிலே வெளிப்பட்டு ஒரு பெண்ணுக்குச் சிவன் தரிசனங்கொடுத்த தலமாதலின் இப்பெயர்பெற்றது. நாவுக்கரசு ராற்பாடப்பட்டது.

திருக்காசிபேச்சுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது அம்பாசமுத்திர மெனவும்படும். சுவாமிபெயர் எரித்தாள்வுடையார்; அம்மைசிவகாமி. சிவசர்மனதுபொருளைச் சுவர்ந்துகொண்டு பொய்ச்சத்தியஞ்செய்யப்புகுந்த அர்ச்சகனை எரித்துச் சிவசர்மாவை ஆட்கொண்டமையால் இம்மூர்த்தி எரித்தாள்வுடையார் எனவும் பெயர்பெற்றார்.

திருக்காட்கரை—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். நம்மாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காட்டுப்பள்ளி—சோழநாட்டிலே காவிரிக்கு வடகரையின்கணுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆரணியசுந்தரேச்சுரர்; அம்மை அகிலாண்டநாயகி. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காந்தீச்சுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது ஆழ்வார் திருநகரின் எழும்படும்.

திருக்காம்பிலி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்காரகம்—தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கருணாகரன். சத்தி பத்மாமணி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காராயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்,

திரு

இது சப்த விடங்கஸ்தலங்களுள் ஒன்று. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருக்கார்வானம்—தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமிநவரீட்சேசரன். சத்திகமலவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காவளம்பாடி—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கோபாலன். சத்தி மடவரல்மங்கை. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காழிச்சீராமலிண்ணகரம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஸ்ரீநிவாசன்; சத்தி உலகநாயகி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காளத்தி—தொண்டைநாட்டிச் சிவஸ்தலங்களுள் ஒன்று. இது சிலந்தியும் பாம்பும் யானையும் பூசித்துமுத்திபெற்றதலமாதலின் காளத்தியெனப்படும். இந்த ஸ்தலத்திலேயே கண்ணப்பர் முதிர்ந்ததிடபக்தியினால் ஆறுநாளுக்குள் முத்திபெற்றனர்.

திருக்கானப்பேர்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கானக்கானையீச்சுரர்; அம்மை மகமாயி. சுந்தர சம்பந்தர்களாற் பாடப்பட்டது.

திருக்காண்டிமுள்ளூர்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிபதஞ்சலிநாதேச்சுரர். அம்மைதிரிபுரசுந்தரி. சுந்தரராற் பாடப்பட்டது.

திருக்காணூர்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ளவொரு சிவஸ்தலம். சுவாமி செம்மேனிநாயகர், அம்மை சிவயோகநாயகி. திருநாவுக்கரசுராலும், திருஞானசம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திரு

திருக்கீழ்வேளூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். சுவாமி அக்யலிங்கேசுவரர். அம்மை வனமுலைநாயகி. திருநாவுக்கரசர் சம்பந்தரென்னுமிருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்குடந்தாபுரி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஆராவமுதி. சத்தி கோமளவல்லி. பூதத்தாழ்வார், பேராழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வாரென்னுமிவர்களாற் பாடப்பட்டது.

திருக்குடந்தைக்காரோணம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சோமநாதர். அம்மை தேனார்மொழி. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருக்குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மடந்தைபாகர். அம்மை பெரியநாயகி. திருநாவுக்கரசுரார் பாடப்பட்டது. குடந்தை—கும்பகோணம்.

திருக்குடமுக்கு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். கும்பகோணமெனவும்பெயர்பெறும். இங்கேயுள்ள தீர்த்தம் மாமகதீர்த்தமெனப்படும். ஒரு முனிவர்தமததாயினது அஸ்தியை எடுத்ததுகொண்டு தீர்த்தங்கடோறுஞ்சென்று நீராடிச் சுவர்ணபூஷகரிணியென்னும் மாமகதீர்த்தத்திலும் ஆடிக்கரையேறி அவ்வென்புப்பொகியை அவித்ததுப்பார்க்க அது பொற்றாமரைப் பூவாயிற்று. சுவாமி கும்பேச்சுரர்; அம்மை மங்களநாயகி. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்குடவாயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கோணேசர். அம்மை பெரியநாயகி. சம்பந்தராற்

திரு

பாடப்பட்டது.

திருக்குரக்குக்கா—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். சுவாமி கொந்தளேசர். அம்மை கொந்தளநாயகி. திருநாவுக்கரசுரார்பாடப்பட்டது. அனுமார் பூசித்தது.

திருக்குரங்குணின்முட்டம்—தொண்டைநாட்டிலே வாலி பூசித்த சிவஸ்தலம். இது திருமாகறலுக்குவடக்கேயுள்ளது. சுவாமி வாலீச்சுரர். அம்மை இறையார்வனையம்மை. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருக்குரகாலூர்—சோழநாட்டிலே காவிரிக்குவடகரையின்கணுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். சுவாமி திருமேனிவெள்ளடையீச்சுரர்; அம்மை காவியங்கண்ணி. சுந்தரர் அப்பர் என்னுமிருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்குருகூர்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஆதிநாதப் பெருமாள். சத்தி ஆதிநாதவல்லி. நம்மாழ்வாராற் பாடப்பட்டது. இதுவேபிரயோகவிவேகஞ்செய்த சுப்பிரமணியதீகதிதர்பிறந்த ஸ்தலம்.

திருக்குலசேகரன்பட்டினம்—இச்சிவஸ்தலத்திலுள்ள ஓரற்புத மாமரம் எக்காலத்தினும் பூவும் காயுமறாமல் விளங்கியிருப்பது. இத்தலம் திருச்சென்னாருக்குத் தென்மேற்கிலுள்ளது.

திருக்குழல்நாயகி—திருச்செங்காட்டங்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்—

திருக்குழந்தை—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி மாயக்கடத்தன். சத்தி குழந்தைவல்லி.

திருக்குறள்—தமிழ்ப்பாஷைக்குச் சிரோரத்தினமாகவிளங்கும் இத்திவ்வியதூல் தெய்வப் புலமைத்

திரு

திருவள்ளுவநாயனாரைச் செய்யப்பட்டது. அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூப்பாற் பொருளையும் எஞ்சாமல் எப்பாற்சமயத்தோர்க்கும் ஒப்பக்கூறும் அற்புதநூல். இதற்கிணையானதால் உலகத்தில் மற்ற்ப்பாணையிலும் இல்லை. இதற்குரைசெய்தவர் தருமர்முதற் காளிங்கரீராகிய பதினமர். அவருட் பரிமேலழகருரையே வள்ளுவர் கருத்தை உள்ளவாறுரைப்பது. திருக்குறள் நூற்றுமுப்பத்துமூன்று அதிகாரமும் ஆயிரத்துமூன்று அடிகள் திருக்குறளுமுடையது. சங்கப்புவர்களாலே அந்நூலைப்பாராட்டிச் செய்யப்பட்ட பாமாலை திருவள்ளுவமாலையெனப்படும். அதற்குரைசெய்தவர் திருத்தணிகைச்சரவணப்பெருமானாய். திருவள்ளுவமாலையுரையோடு பரிமேலழகர்உரையை முதன்முதல் அச்சிட்டுவெளியிட்டவர் செந்தமிழ்க்கடலாகிய நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர். “திருவள்ளுவர்” காண்க.

திருக்குறிப்புத்தொண்டர்—காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாலியர்குலத்திலே அவதரித்த ஒரு சிவபக்தர். இவர் சிவபெருமான் ஒரு முனிவரைப்போலவேடங்கொண்டுசென்று ஒலித்துத் தரும்படி தம்மிடத்துக் கொடுத்த வஸ்திரத்தை மழையினால் ஒலித்துக் கொடுப்பதற்குக் கூடாதிருந்த காரணம்பற்றி, “வாக்குத்தவறியதே; குளிரினற் சிவபக்தர் வருந்துவாரே”யென்றெண்ணித் தமதுதலையைக்கல்லின்மீதுமோதப்புகுந்துசிவனுடைய திருக்கரத்தாலே தடுத்தாளப்பெற்ற பெரும்பெறுபெற்றவர்.

திருக்குறுக்கை—மண்மண்ணை யெரித்தசிவஸ்தலம். சுவாமியீரட்டானரச்சுரர்; அம்மைஞானம்பிசுத்திருநாவுக்கரசரார்பாடப்பட்டது.

திரு

திருக்குறுங்குடி—(1) பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். (2) பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருக்குற்றாலம்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அஃது அகஸ்தியமுனிவர் பொதிகைக்கு எழுந்தருளும்பொழுது அதனை விஷ்ணுதலமென்றுணராது அதன்வழியேசெல்ல, அங்கிருந்தவைஷ்ணவர்கள் அகஸ்தியர்தரித்திருந்த சிவசின்னங்களைக் கண்டு பொறுராகி வெளியேதூர்த்த, அகஸ்தியர் புறத்தேபோய் அவ்வைஷ்ணவர்களைப்போல வடிவதாங்கி மீண்டுசென்று அவர்களாறுமதிப்படி ஆலயத்துட் பிரவேசித்து விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது திருக்கரத்தாற் குழைவித்துச் சிவஸ்தலம் பெருமானாகச் செய்து பூசித்து வைஷ்ணவர்களைக் கருவபங்கஞ் செய்தருளிய தலம். சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருக்கூடலூர்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருக்கூடலையாற்றார்—நடுநாட்டிலே மணிமுத்தாந்திரத்திலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கூடல்தேன்மதுகை—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கூடலழகர்; சத்திவருளவன்வி. திருமழிசையாழ்வார் பெரியாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் என்று மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கேதீச்சரம்—ஈழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது சம்பந்தசுந்தரர்களார்பாடப்பட்டது. சிவாஸ்யம் அழிந்துபோயிற்று. முன்போற் சிவாலயத்திருப்பணி செய்யக் கருதி நாட்டுக்கோட்டை வணிகர் பெருமுயற்சியை

திரு

அவருகின்றனர்.

திருக்கைச்சின்னம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருக்கையாலானவுலா—சேரமான்பெருமானானார் செய்தபிரபந்தம்.

திருக்கோடுங்குன்றம்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சோலைமலைக்குக்கிழக்கேயுள்ளது திருக்கோடும்பாளூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கோட்டையூர்க்கோடச்சரம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கோடச்சுரர். அம்மைபந்தாடுநாயகி. திருநாவுக்கரசராலே பாடப்பட்டது.

திருக்கோண்டிச்சரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பசுபதிச்சுரர். அம்மை சாந்தநாயகி. திருநாவுக்கரசரார்பாடப்பட்டது.

திருக்கோள்ளம்பூதர்—சோழநாட்டிலே குடமுருட்டி நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது. சுவாமி வில்வவனநாதர். அம்மை சௌந்தரநாயகி.

திருக்கோள்ளிக்காடு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருக்கோகர்ணம்—திருக்கைலாசத்திலே சிவன்பால் ராவணன் இரந்து பெற்ற சிவலிங்கத்தை இவ்விடத்திலே ஓரந்தணச் சிறுவராகத் தன்முன்னே தோன்றிய விராயகர்கையிலே கொடுத்துச் சலமோசனம் பண்ணியபொழுது, விராயகர்அதனைக்கீழேவைத்துவிட்டு, அவன்தன் இருபது கரங்களாலும்பற்றி இழுப்பவும் அது

திரு

வாராது பசுவின்காதுபோலக்குழைந்துவேர்கொண்டமையினால் “இதுமகாபலம்” என்றுகூறிவணங்கி விடுத்துப்போயினான். அது பற்றி இத்தலம் கோகர்ணம் என்னும் பெயர்பெறுவதாயிற்று. இது திருவநாட்டிலேயுள்ளது. திருநாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கோடிக்கா—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருக்கோடிக்குழகர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது ஐயடிகள் கடலுர்கோன் ஷேத்திர வெண்பாவாலும், சம்பந்தரும் நாவுக்கரசரும் தேவாரத்தாலும் பாடியது.

திருக்கோட்டிச்சரம்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அகஸ்தியர் மணலால் அமைக்க அமைக்க அமையாதுநின்ற இலிங்கத்தைப்பார்த்து “இஃதென்ன கோட்டி” என்றுகூறித்தியானித்தவளவில், அமைந்தவிலிங்கத்தையுடைமையின் திருக்கோட்டியீச்சரம்எனப்பெயர்பெற்றது.

திருக்கோட்டாறு—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருக்கோட்டியூர்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி சௌமிய நாராயணன். சத்தி திருமாமகள். பூதத்தாழ்வார்முதலிய ஐவராழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருக்கோட்டீர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருக்கோணமலை—ஈழ நாட்டிலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளாற் பா

திரு

டப்பட்டது. இதுதனைக் கைலாசமுன்னுள்ளோன்று. வில்விபுத் தூர்பாரதத்திலே பாண்டிநாட்டையும் ஈழநாட்டையும் இருதட்டாக்கிக் கோணமலையையும் பொதியமலையையும் அத்தட்டுகளிலே யிட்டுச் சீர்தூக்கிநிறுப்பதற்காகப் பிரமதேவன்சேதுபந்தனத்தைத் தூலாக்கோலாக்கினு னென்னுங்கருத்தியுடைய 'வன்றிரை வெங்களிற்றின்ம்' என்னுஞ் செயுபுளிற்கூறப்பட்டதுமிகுவே.

திருக்கோயில் } — இது சிவபிரா
சிதம்பரம் } ன் ஆகாயலிங்கமூ
புலயூர் } ர்த்தியாக எழுந்

தருளியிருக்கும் சிவஸ்தலம். இங்கேயுள்ள கனகசபையிலே சிவ பெருமான் பஞ்சசிருத்தியத்தின் பொருட்டு ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளுவர். இங்கே அருச்சு கராகவுள்ளவர்கள் தில்லைமூவாயிரவர் எனப்படுவர். இது மிகப் பிரபலசிவஸ்தலம். மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் திருநாளைப்போவாரும் இன்னுமெண்ணிறந்த சிவபத்தர்களும் முத்திபெற்றதல மிகுவே. இச்சிவஸ்தலத் திருப்பணி பிரமம்முதற் பிருதுவியீராகவுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாம் குறிப்பாகக் காட்டுவது. திருக்கோயில் என்னும்பெயர் தலைமை பற்றிவந்த காரணவிகிடுகி.

திருக்கோலக்கா— சம்பந்தருக்குப் பொற்றாளம் அருளிய சிவஸ்தலம். இதுசோழநாட்டிலுள்ளது. சுந்தரர் சம்பந்தர் இருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருக்கோவலூர்வீரட்டானம்— யுத்தசன்னத்தனாய்க் கைலாசகிரிநோக்கிச்சென்ற அந்தகாசுரனை வென்றருளிய சிவஸ்தலம். இஃது அட்டவீரட்டானத்துளொன்று. பெண்ணை நதி தீரத்திலுள்ளது. அப்பர் சம்பந்தர்களாற் பா

திரு

டப்பட்டது. **திருக்கோவையார்**— இது திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரெனவு ம்படும். இவ்வினிய நூல்கெய்த வர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். அது நானூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளையுடையது. அது சிற்றின் பத்தின்மேல்வைத்துக் கூறப்பட்ட பேரின்பப்பொருளை யுடையது. அதற்கு அகப்பொருட்பகுதியாகவைத்து உரைசெய்தவர் நச்சினூர்க்கினியர். அவ்வுரையைப் பேராசிரியர் உரையென்பார் ஒரு சிலர். திருக்கோவையார் உண்மை ஞானப்பொருளைத் திருக்கோவையாருண்மையென்னும் பெயரால் செய்தவர் திருவாரூர்ச் சுந்தர தேசிகர். கடவுட்பத்தியிலுமுந்தி ஆனந்த பரவசப்பட்டு நிற்போர் ஆன்மாவையும் பதியையும் நாயகநாயகி பாவனைபண்ணிப்பாடுதல் இயல்பென்பது அப்பர்கிருமூலர்பாடல்களாலும் பெறப்படுதலின், சிவயோகஞ்சாதித்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்கெய்த திருக்கோவையாரும் பேரின்பப்பொருள்மேலதேயாம்.

திருக்கோழம்பம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ளவொரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கோகிலேச்சரர்; அம்மை செளந்தரநாயகி. அப்பர் சம்பந்தர்களாலேபாடப்பட்டது.

திருக்கோளிலி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கோவிளிராதர்; அம்மை வண்டமர்பூங்குழல். மூவராலும் தேவாரஞ்சூட்டப்பட்டது. சப்தவிடங்கஸ்தலத்துளொன்று. சுந்தரமூர்த்தி தாம் குண்டையூர்க்கிழவர்பாற்பெற்ற நென்மலையைக் கொண்டுபோதற்கு ஆனின்மையால்வருந்திக் கருணாமூர்த்தியை நோக்கி “ஆனிலையெம்பெருமா

திரு

ன்” என்று பாடிப் பூத கணங்களை ஆளாகப்பெற்றதலமிகுவே. **திருக்கோளூர்**—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். இது நம்மாழ்வாராற்பாமாலைபெற்றது. **திருச்சக்கரப்பள்ளி**—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது. **திருச்சங்கரநாராயணர்கோவில்**—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருச்சத்திமுற்றம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சத்திமுற்றப்புலவர் விளங்கியஸ்தலமுமிகுவே. சுவாமி சிவக்கொழுந்தீச்சரர்; அம்மை பெரிய நாயகி, நாவுக்கரசர், “கோவாய்முடுகியடுதிற்றகூற்ற நுமைப்பதன்முன், பூவாரடிச் சுவடென்மேற் பொறித்துவை” என்று தமதுதேவாரத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தஸ்தலமுமிகுவே.

திருச்சாத்தமங்கையவந்தி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது சிவனடியார்வேண்டும் எதனையும் மருது கொடுக்கும் இயல்புடையராகிய இயற்பகைநாயனாரிடத்திலே சிவ பிரான் ஒரு விடபுருடனாகிச் சென்று அவர் மனைவியை வேண்ட, மருது கொடுக்கத் துணிந்த அந்நாயனாருடைய பத்தியைமெச்சி அவருக்குமுத்தியளித்ததலம்.

திருச்சிக்கல்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருஞானசம்பந்தரார் பாடப்பட்டது.

திருச்சிங்கவேள்குன்றம்—வடநாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருச்சித்திரகூடம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். இது சிதம்பரத்துக்கு

திரு

வைஷ்ணவர்கள் இட்டுக்கெண்ட பெயர். சுவாமி கோவிந்தராசன், சத்தி புண்டரீகவல்லி, குலசேகராழ்வார் முதலியோராற் பாடப்பட்டது.

திருச்சிராப்பள்ளி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். தனகுப்தன் மனைவி சிவபக்தியிற்சிறந்தவளாயொழுதுவருநாளிற் கருப்பவதியாகிப் பிரசவித்தாள். அச்சமயம் அவள்தாய் காவிரிப்பெருக்கால் அக்கரையில்நின்றுவிடச் சிவபிரான் அத்தாயைப்போல் உருவங்கொண்டு சென்றுபோய் அப்பெண்ணுக்குப் பிரசவஅறையில் உதவி புரிந்திருந்தார். அதுபற்றி இத்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிக்குத் தாயுமானார் என்னும் பெயருண்டாவதாயிற்று.

திருச்சிவபுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பிரமபுரி நாயகேச்சரர். அம்மை பெரியநாயகி,

திருச்சிறுபுடி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மங்களேச்சார். அம்மை மங்களநாயகி.

திருச்சிறுமேடம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பொன்வைத்தநாதேச்சரர். அம்மை அகிலாண்டேசுவரி. திருஞானசம்பந்தரார் பாடப்பட்டது.

திருச்சுழியல்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி திருமேனிநாதேச்சரர்; அம்மை துணைமாலை. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாற் பாடப்பட்டது.

திருச்செங்காட்டங்குடிக்கணபதீச்சரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சிறுத்தொண்டநாயனார் விளங்கிய

திரு

தலமுமிதவே, சுவாமி கணபதிச் சரர்; அம்மை திருக்குழையகி. திருச்சேங்குன்றார்—(1) கொங்கு நாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி அர்த்தநாரீச்சரர்; அம்மை பாகம்பிரியாள். திருஞான சம்பந்தரார் பாடப்பட்டது. (2) மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருச்சேந்தூர்—சீரலைவாயென்பபெரும் சுப்பிரமணியஸ்தலம். பாண்டிநாட்டிலே சமுத்திரதீர்த்துள்ளது. சுவாமி சுப்பிரமணியர்; அம்மை தெய்வானை.

திருச்சேப்பறை—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி தியாகேச்சரர்; அம்மை சிவகாமி அம்மை. இத்தலத்திருநெல்வேலிக்கு வடகீழ்த்திசையிலுள்ளது.

திருச்சேம்பொன்செய்கோவில்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கிருபாகரன்; சத்தி அல்லிமலர்மங்கை. திருமங்கையாழ்வாரகற்பாடப்பட்டது.

திருச்சேம்பொன்பள்ளி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சொர்ணபுரேச்சரர்; அம்மைசுகந்தவனநாயகி. நாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருச்சேய்ஞலூர் குமார்க்கடவுளுக்காக விசுவகர்மாவினு லமைக்கப்பட்ட நகரம். இது சோழநாட்டிலுள்ளது. இது வடமொழியிலுஞ் சேஞலூரென்றே வழங்கப்பட்டுள்ளது. குமார்க்கடவுள் குரகங்காரத்தின் பொருட்டுச் செல்லும்வழியில் ஒருநாள் தங்கிச் சிவபூசைசெய்து ஆயுதங்கள் பெற்றதலமிதவே. இங்கெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தி சத்திரீசர்; அம்மை சகிதேவி. சண்டி

திரு

சர் அவதரித்ததலமுமிதவே. சம்பந்தரார் பாடப்பட்டது.

திருச்சேரன்மாதேவி—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு ஒருசிவஸ்தலம், திருச்சேரந்தமங்கலம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள சிவஸ்தலம்.

திருச்சேறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம், சுவாமி செந்நெறியப்பர்; அம்மை ஞானவல்லி. நாவுக்கரசர் சம்பந்தர் என்னுமிருவராலும் பாடப்பட்டது. (2) காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருச்சோமேச்சரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது ஆற்றாள்ளையும்பெறும்.

திருச்சோறுத்திறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி தொலையாச்செல்வீச்சரர்; அம்மை ஒப்பிலாம்பிகை. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்—“சம்பந்தர்” காண்க.

திருடநேயி—(4) சத்தியதிருதன்மகன்.

திருடவீரதன்—(அம்) விஜயன்மகன்.

திருடஹனு—(பா) சேனசித்தன்மகன்.

திருடாகவன்—(இசுக்) தண்டாகவன்.

திருணவிந்து—மனுச்சக்கரவர்த்தி வமிசத்தில்வந்த புதன்மகன். விசாலன் தந்தை.

திருணுவர்த்தன்—(1) சுழங்காற்று ரூபத்தோடு சென்றுரேபல்லையிலே சிவவாகவிறுந்த கிருஷ்ணனைவாரிக்கொண்டந்தரத்தெழுந்தபோது, அங்கேஅக்கிருஷ்ணனுற் கொன்றொழிக்கப்பட்டவன்.

திரு

திருத்தேவி—தேவகன்மகள். வசுதேவன்பாரி.

திருதராஷ்டிரன்—(1) விசித்திரலீரியன் மனைவியாகிய அம்பிகை நியோகநியாயம்பற்றி வியாசரைக் கூடிப்பெற்ற புத்திரன். அம்பிகை நாணத்தாற் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வியாசரைக்கூடினமையின் இவன் அந்தகனுக்கப்பிறந்தான். இவன் கார்தாரியை மணம்புரிந்து துரியோதனன் முதலிய நூற்றுபுத்திரரைப்பெற்றான். திருதராஷ்டிரன் மூத்தோனாயினும் அந்தகனதுதலின் அவனுக்குரிய அரசு அவன் தம்பி பாண்டிபுக் காயிற்று. பாண்டு பரமபதம் அடைந்தபின்னர் அவன் புத்திரராகிய பாண்டுவர்க்குரிய அரசைத் திருதராஷ்டிரனும் அவன் மக்களும் வஞ்சனையாற் கவர்ந்துகொண்டு அப்பாண்டுவர்க்கு ஆற்றொண்ப்பெருந்துன்பங்கள் செய்து வந்தார்கள். அதுகாரணமாக மூண்ட பெரும்போரிலே துரியோதனனை வீமன் கொன்று தொலைத்தான். திருதராஷ்டிரன் தன்மகனைக் கொன்றபழிக்குப் பழிவாங்குங் கருத்தடையனுய்த் தன்மேலிட்டிருந்த கவசத்தினுள்ளே முள்வேற்படைக்கலங்களை மறைத்துத் தரித்துக்கொண்டு ஆசையால் வீமனைத் தழுவுவான்போன்று தழுவச் சமயம்பார்த்திருந்தான். அஃதுணர்ந்து கிருஷ்ணன் திருதராஷ்டிரனுக்கு ஒரு சிலாவிக்கிரகத்தைக் காட்ட, அவன் அதனை வீமனைக்கொண்டு தழுவிப் புரண்டு ஆயுதங்களைமுரித்துத் தான் உள்ளத்துக்கொண்டவஞ்சத்தையும் வெளியாக்கி வெள்கி மானங்குலைந்தான். இங் கனமெல்லாஞ் செய்தானாயினும் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாது யுதிஷ்டிரன் அவனைச் சாங்காது

திரு

ம் தந்தைக்குச் சமானமாகியவைத்துப் பரிபாலித்துவந்தான். திருதன்—கார்தாரன் பெளத்திரன். (2) கங்காபுத்திரன்.

திருத்தங்கால்—பாண்டிநாட்டுள்ளதோரூர். இவ்வூர்வார்த்திகனுக்கு ஒரு பாண்டியனுல் பிரமதாயமாகக்கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குச் சமீபமாகவுள்ளது. (சிலப்)

திருத்தஞ்சைநகர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். தஞ்சாவூரெனவும் வழங்கப்படும். சரபோஜி முதலிய அரசர் அரசுசெய்திருந்த ராஜகாணி. இவ்வாலயத்துக் கர்ப்பக்கிருகத்துச் சிலாசாசனங்களால் அநேக பூர்வசரித்திரங்கள் விளங்கும். சுவாமி பிருகதீசரர்; அம்மை உமாமகேசுவரி. கருஞர்த்தேவரால் திருவிசைப்பாவும் அஷ்டபந்தனமும் பெற்றதலம்.

திருத்தண்கலூர்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருத்தண்கா—தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி தீபப்பிரகாசன்; சத்தி மரகதவல்லி. திருமங்கையாழ்வாரார் பாடப்பட்டது.

திருத்தண்டலைநீணை—இதுகாவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி நீணைநிராதேச்சரர்; அம்மை ஞானநாயகி. சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருத்தக்கதேவர்—சேவக சிந்தாமணிசெய்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் சோனாட்டிலேவிளங்கிய சமணசமயி. தமிழ்ப்புலமையில் மிக்க சாதாரியமுடையவர். இவர்தேவகசிந்தாமணிசிறந்த காவிய நூல்களுள்ளொன்றாகவிளங்குகின்றது. இவர்பொருணாட்பமும்சொற்சுருக்கமும்சிருங்காரமும்பெற

திரு

சுவாமிபாடுந்திறமையுடையவர். சம்பப்பொருளாழமும்செஞ்சொற் சிறப்பும் சந்தமும்பெறப் பாடுந் திறமையுடையவர். திருவர்க்கு ம்முந்தினவராகிய திருவள்ளுவர் பலபாக்களாற் கூறத்தக்க பரந்தபொருளைச் சிலசொற்களால் அழகெல்லாம்பொருந்தப் பாடுந் திறமையும் பரந்தநூன்முழுடையவர். இவையே அவர் தம்முள் வேற்றுமை. திருத்தக்கதேவர் கடைச்சங்ககாலத்தவரெனக் கொள்ளப்படுவர்.

திருத்தருமபுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி யாழ்முரிநாதேச்சுரர்; அம்மை சதாமதூரம்பிகை. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தலைச்சங்காடு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சங்கநாயகேச்சுரர்; செங்குருநாதேச்சுரர்; அம்மை செளந்தரி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தலையாலங்காடு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆடவல்லிச்சுரர்; அம்மை திருமடந்தை. நாவுக்கரசராற் பாடப்பட்டது.

திருத்தலையூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். உருத்திரபசுபதிநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்தருளியதலம்.

திருத்திலதைப்பதி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மதிமுத்தநாதேச்சுரர்; அம்மை பொற்கொடி.

திருத்தினைநகர்—கெடிலநதி தீரத்துள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி திருநந்திச்சுரர்; அம்மை ஒப்பில்லாநாயகி. சுந்தரராற்பாடப்பட்டது.

திருத்துருத்தி—காவிரியின் தென்க

திரு

ரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது குற்றாலமெனவும்படும். சுவாமிவேதேச்சுரர்; அம்மை அமிர்த முகிளாம்பிகை. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருத்துருவாசநல்லூர்—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி காளத்தியீச்சுரர்; அம்மை பூங்கோதை.

திருத்துறையூர்—சகலாகமபண்டிதரென்னும் அருணந்திசிவாசாரியார் திருவவதாரஞ்செய்யப்பெற்ற சிவஸ்தலம். இது நடுநீர்ட்டிலுள்ளது. சுவாமி துறையூரப்பேச்சுரர்; அம்மை பூங்கோதை. சுந்தரராற்பாடப்பட்டது.

திருத்துங்கானைமடம்—கெடில நதிதீரத்திலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருநாவுக்கரசர் தமதுதோள்களிலே சூலக்குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பெற்றதலம். சுவாமி சுடர்க்கொழுந்திச்சுரர்; அம்மை மடந்தைநாயகி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தெங்கூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வெள்ளிமலைநாதேச்சுரர் அம்மை பெரியநாயகி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தெளிச்சேரி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பாத்தனேச்சுரர். அம்மை சத்தியம்பாள். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. சம்பந்தர் புத்தசமயியாகியநந்திசெய்த தீமைக்காக அவன் தனையிலே இடிவீழும்படிசெய்து தம்மோடு வாதம் புரியவெழுந்த சாரியையும் அவன் குழாத்தினரையும் வாதிலே வென்று அவர்களை நிறணிவித்ததலம்துவே.

திருத்தெற்றியம்பலம்—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி செங்கண்

திரு

மால். சத்திசெங்கமலை. திருமங்கைபாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருத்தென் குடித்தட்டை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி பசுபதிச்சுரர். அம்மை உலகநாயகி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தென்முல்லைவாயில்—சோழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி முல்லைவனநாதேச்சுரர்; அம்மை அணிகொண்டகோதை. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தெவனூர்தொகை—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி மாதவப்பெருமாள்; சத்தி க்ஷீராப்திவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தேவூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி தேவகுருநாதேச்சுரர். அம்மை மதுராபாவிணி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருத்தொண்டரந்தாதி—நாயன்மார்களது சரித்திரத்தை நம்பியாண்டார்நம்பி சுருக்கி அந்தாதி யாகச் செய்த தூல்.

திருத்தொண்டர்—கலியுகாரம்பத்திலே சைவசமயத்தினையும் பத்திமார்க்கத்தையும் நிலைநாட்டுப்பொருட்டுத் தமிழ்நாட்டிலே அவதரித்த கண்ணப்பர், கோச்செங்கட்சோழர், சண்டிசர், சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தராமுதலியநாயன்மார்கள் திருத்தொண்டர்களெனப்படுவார்கள். இவர்கள் வரலாறு கூறுவன திருத்தொண்டர் புராணசாரம், பெரியபுராணம் முதலியன.

திருத்தொலைவில்லி மங்கலம்—இது பாண்டிநாட்டிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி அரவிந்தலோசனன். அம்மை சுருந்தடங்கண்

திரு

ணி. நம்மாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருநணை—கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிசங்கமேச்சுரர்; அம்மை வேதாம்பிகை. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. இது பவானியெனவும்படும்.

திருநந்திபுரவிண்ணகம்—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஜகநாதன். அம்மை செங்கமலமடந்தை. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருநல்லம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது கோனேரிராயபுரமெனவும்படும். சுவாமி உமாமகேசர்; அம்மை மங்களநாயகி. நாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருநல்லூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிபெரியபாண்டவேச்சுவரர். அம்மை திரிபுரசுந்தரி. திருநாவுக்கரசர் திருவடிசூட்டப்பெற்றதலம். சம்பந்தராலும் நாவுக்கரசராலும் பாடப்பட்டது.

திருநல்லூர்ப்பெருமணம்—கொள்ளிடக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது ஆச்சாபுரமெனவும்படும். சுவாமி சிவலோகத்தியாகேசர். அம்மை நங்கைஉமைநாயகி. திருஞானசம்பந்தர் சிவசோதியுட் கலந்ததலம். அவராற்பாடப்பட்டது.

திருநவலிங்கபுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி நவலிங்கேசுவரர். அம்மை சிவகாமி.

திருநள்ளாறு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி தெரப்பாரணியேச்சுரர். அம்மை போகமார்த்தபூண்முலை.

திரு

மூவராலும் பாடப்பட்டுள்ளது. திருநறையூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமிவடிவழகியநம்பி. சத்தி நம்பிக்கைநாயச்சியார்.

திருநறையூர்ச்சித்தச்சரம். காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது திருநறையூர் எனவும்படும். சுவாமி செளந்தரேச்சரர். அம்மை அழகம்பிகை. சம்பந்தராலும் சுந்தரராலும் பாடப்பட்டது.

திருநரளிபள்ளி —காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருநன்னிலத்துப்பேருங்கோயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். கோச்செங்கட்சோழரால் எடுப்பிக்கப்பட்ட ஆலயத்திருப்பணியையுடையது. சுந்தரரார்பாடப்பட்டது.

திருநாகேச்சரம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருநாகைக்காரோணம்—காவிரியின் தென்பாலிலே கடற்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி காராரோகணர்; அம்மை நீலாயதாக்கி. மூவராலும் பாடப்பட்டது. இத்தலபுராணம்மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரப்பிள்ளையார்பாடப்பட்டது. அதுசொற்பொலிவும் பொருட்சிறப்பு முடையது.

திருநாட்டியத்தான் குடி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருநாராயணபுரம்—துளுவநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருநாரையூர்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். மரத்திலேறிக்கனிபறித்தெறிந்துதுருவாசமுனிவரது நிஷ்டைக்கிடையுடையது அவர்சாபத்தால்நாரையுருப்பெற்ற கந்தருவன் சிவனைப்பூசித்து முத்திபெற்றதலமாத

திரு

லின் இப்பெயர்பெற்றது. நமபியாண்டார்நம்பிக்கு ஜனனஸ்தலம். திருநாவலூர்—சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அவதாரஞ்செய்த சிவஸ்தலம். திருவதிசைக்கு மேற்கே நடுநாட்டிலுள்ளது.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்—திருமுனைப்பாடிநாட்டிலே திருவாமூரிலே வேளாளர்குலத்திலேபுகழ்நூரன்பவர்க்கு மாதினியார்வயிற்றிலே பிறந்தவர். அவர் பிள்ளைத்திருநாமம் மருணிக்கியார். அவர் பல கலைகளையுடைய நல்லொழுக்கமும் தருமப்பிரியமுமுடையவராகி ஒழுக்கவருநாளிற் பிரபஞ்சனாழ்வு அறித்தயமெனக்கண்டு துறவறத்தையடைந்து, சமண்சமயத்திற் பிரவேசித்து, அச்சமய நூல்களெல்லாவற்றையுங் கிரமமாகக்கற்று, அவைகளிலும் மகாபண்டிதராகிச் சமணசாரியராத் தருமசேனரென்னும் பெயர்பெற்று அவருள்ளே அதிரேஷ்டராய் விளங்குவருநாளில், அவர்வயிற்றிலே கொடிய சூலைநோயுண்டாகி வருத்த, சமணசாரியர்கள் தமது மந்திர வித்தைகளை யெல்லாம் பிரயோகித்தும் அதனாலுந் அந்நோய் சிந்திதந்தணியாத முன்னையிலுமதிக்கப்பட, அதனைக்கேள்வியுற்ற அவர் சகோதரியாராகிய திலகவதியார், அவரைத் தம்மிடம் வருமாறுசெய்து, அவருக்குப் பஞ்சாங்கரோபதேசஞ்செய்து, அவருடைய சூலைநோயையுணர்ச்சி, அவர் இது பரமசிவனுடைய திருவருளெனக்கொண்டு, சைவசமயப் பிரவேசஞ்செய்து, சிவபக்தியிற் சிறந்தவராகி கீரட்டானேசுவரரையடைந்து, அவர் சந்நிதானத்திலேவிழுந்தாநமஸ்கரித்து எழுந்தருன்று, அன்புமயமாகிய தமிழ்ச்செய்யுள் பாடுஞ்சத்தியுடையவராகி, அத்தியற்புத

திரு

மாகிய தேவாரங்களைப் பாடித் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயர் சிவனாலளிக்கப்பெற்றவர். அதனை அறிந்து சமணர்கள் அரசனானே கொண்டு அவரைக் கல்லோடுசேர்த்துக் கட்டிக் கடலிலிட்டபோது அக்கல்லைத் தெப்பமாகக்கொண்டு கரையேறியதும், நீற்றறையிலிட்டபோது சாவாது பிழைத்திருந்ததும், விஷமூட்டியபோது அதனாலிவ்வாதிருந்ததும், பிறவுமாகிய அநேக அற்புதங்கள் தம்மிடத்திலே விளங்கப்பெற்றவர். பெரியபுராணத்திலெடுத்தாக்கூறப்பட்டுள்ள அவருடைய சரித்திரம்முற்றும் உண்மையென்பது “கல்வினோடெனைப்பூட்டி அமண்கையர், ஒல்லையீர்புகழாக்கவென் வாக்கினால், நெல்லுள்ளவயல்நீலக்குடியரன், நல்லநாமநவிறியுயர்ந்தேனன்றே” என்னுந் தேவாரத்திலே சமணர்செய்ததுன்பத்தைத் தமது திருவாயார் கூறியதால் வியவஸ்தாபனமாம்.

அவர் சாயுச்சியப்பேறுபெற்றபோது அவர்க்கு வயசு என்பத்தொன்றென்பது “அப்பருக்கென்பத்தொன் தருள்வாதவூரருக்குச், செப்பியநாலெட்டினிற்றெய்கீகம்—இப்புலியிற்—சுந்தரர்க்குமுலாது தொல்லானசம்பந்தர்க், கந்தம்பதினாறி” என்னும் வெண்பாவால் நிச்சயிக்கப்படும். அவர்காலம் சம்பந்தர்காலமென்பது சம்பந்தர் என்பதனுட்கூறியும். ஆண்டிக்காண்க.

அஃதாவது அவர் இற்றைக்கு நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னர் விளங்கினவரென்பது ஆண்டிக்கூறிய நியாயங்களான் மாத் திரமன்று இடைச்சங்கத்திதுதிக் காலத்திலே நிகழ்ந்த பிரளயத்தைக்குறித்துக் கேள்வியுற்றபோது அவர்திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

திரு

“வானந்துளங்கிலென் மன்றம்பமாகிலென் மால்வரையுந், தானந்துளங்கித்தலைத்தொழிலென் தண்கடலும், மீனம்படிலென் விரிசுடர்வீழிலென் வேலைநஞ்சுண், னெமொன்றில்லா வெருவனுக்காட்டப்பட்டவுத்தமர்க்கே” என்னுந் தேவாரத்தாலும் நிச்சயிக்கப்படும். இடைச்சங்கத்திதுதிக் காலத்திலவந்துற்ற பிரளயத்தைக்குறித்துத் தமிழ் என்பதனுட்கூறியும்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரங்கன்பத்திச்சுவைகால்வதோடு வேதோபநிஷதசாரங்களும், வித்தியாசாதிரிய கற்பனாவுல்காரங்களும் பொழிவனவாதலின், அவருடைய செந்தமிழ்ப்புலமையின் அந்தயிலாற்றலெல்லாம் பிறவழியிலேசெல்லாது சிவபத்தியிலும் சிவஞானத்திலுமேசென்றன. உலகியல்நெறிநிற்கும்சாமானியவித்துவான்கள்போல, நிலையில்லாதவுலகவின்பத்தைப் பெரிதென மதித்து மயங்கிப் பெண்கள்முகத்தைச் சந்திரனுக்கும், கூந்தலைமேகத்துக்கும் பல்லை முத்துக்கும்துதலைப்பிறைக்குமாகவின்னோரன்னவுபமானங்களாலே புனைந்து மகிழ்கூராத, சிவத்தியானமும்சிவதரிசனமுமன்றி மற்றொன்று முள்ளத்திற் கொள்ளாராய், ஞானக்குறிப்பினையுடைய சிவன் திருமேனியையும், அம்மேனியினுள்ள ஞான பூஷணங்கையுமெடுத்து அவைகளுக்கே உவமைகற்பித்து மகிழ்கூர்வர். அவ்வுண்மை, “சென்றுக்களிற்றுரி கொள்கின்ற ஞானுசெருவெண்கொம்பொன், திறுக்கிடந்தது போலுயிளம்பிறை பாம்பதனைச் சுற்றுக்கிடந்தது கிம்புரிபோலச் சுடரிமைக்கு, நெற்றிக்கண்மற்ற

திரு

தன்முத்தொக்குமா லொற்றியூர னுக்கே" என்பது முதலிய பாட ல்களாலுணரப்படும்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிர தரசத்திரிபாதமுடையராய்ச் சி வானந்தமேலிட்டுச் சேவன்முத்த ராயிருந்தவர். சிவானந்தமேலி டப்பெற்றோர் ஆனந்தபரவசமு ம் ஆடலும் அதிசயானந்த ஞான ப்பாடலுமுடையராதல் இயல்ப ன்றோ. அதுபற்றியே அவருடை யு பாமாலையெல்லாம், செந்தமிழ் த்தேன்பிலிற்றிச் சிவஞான ந றுமணங் கமழ்ந்து, பத்தியழகெ றித்துக் கேட்டோரைப்புறம்பெ யரவிடாது கவருமியல்பினவாய் க், காட்சிக்கரியராகிய பரம கரு ணரிதியையும் எளியராக்கும் வ லியுடையனவாயின. விரகயீது ரப்பெற்ற நாயகி தன் நெஞ்சத் திடையே கழிபேரன்பு காரண மாக நிகழும் பரவசத்தினாலே த னது நாயகன்புகழையெடுத்துப் பாடலும் இரங்கலும் ஞானபோ க்கலும் கண்டாமன்றோ. அவ்வா றே சிவன்மேல்வைத்தவேட்கை யினாலே அவரைப் பாடலும் இர ங்கலும் எதிர்ப்பட்ட பொருள்க னைநோக்கித் துன்போக்கலும் பி ரவும் பரவசப்பட்ட பத்தர்க்கி யல்பேயாம். அதுபற்றியே திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் காமச் சுவைபடவும்,

"முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டாண் மூர்த்தியவனிருக்கு ம்வண்ணங்கேட்டாள், பின்னைய வனுடையவாருட்கேட்டாள் பெ யர்த்தமவனுக்கே பிச்சியானாள், அன்னையையுமத்தனையு மன்றேநீ த்தாளகன்றாளகவித்தாராசார த்தைத், தன்னைமறந்தாடன்னும ங்கெட்டாடலைப்பட்டா ணங்கை தலைவன்றோ" என்பது முதலி ய சில பாடல்களைப் பாடினர். இ

திரு

ங்நனங்கற்பித்துப் பாவனைபன் ணிப் பாடல் மாணிக்கவாசகர் திருமூலர்முதலிய சேவன்முத்தர்க் கியல்பென்பது, திருச்சிற்றம்ப லெக்கோவையாராலும்,

"இருட்டறைமூலையிலிருந்தகு மரி, குருட்டுக் கிழவனைக் கூடரி னேந்து, குருட்டினைநீக்கிக் குண ம்பலகாட்டி, மருட்டியவனைமண ம்புணர்த்தாளே" என்னும் திரு மந்திரத்தாலும் காண்க. திருநா வுக்கரசுநாயனார் அருளிச்செய்த பாடல்களிலே வரும் வருணனை களெல்லாம் அவ்வத்தலங்களுக்கு கியல்பாகவுள்ளசிறப்புக்களையே உள்ளஉள்ளவா நெடுத்துரைக்கு மன்றிக் கற்பித்துரையா. உள்ள வுள்ளவாறுரைப்பதிலும் ஒவ் வோரதிசையுமும் தத்துவக்குறிப் பும் ஆராமையுந் தோன்முமாதே கூறும். இன்னும் அவ்வருட்பா டல்கள், தத்துவஞானமும் பிரப ஞ்சுவைவரக்கியமும் எடுத்துக்கா ட்டி, முத்திமேலிச்சையைக் கொ ணுத்தமாற்றல் பெரிதுமுடைய னவென்பது எடுத்துக்காட்டவே ண்டா. அவற்றை ஒதுந்தோமங் கேட்குந்தோமம், பிரபஞ்சவெ றுப்பும் சிவத்தின்மேல் விருப்பு மே தலைப்படுமென்றி அவை ஏனை யபுராணேதிகாசங்கன்போல து ண்பொருளைப் புதைத்துப் பருப் பொருளை வெளிப்படக்காட்டி உ லகத்தை மயங்கவைப்பனவல்ல. ஆனந்தம் அரும்பி அருள்மலர்ந் து முத்திக்கனிபழுக்கும் பெற்றி யிணையுடையன. கொடியறிநகொ டியனாகிய கூற்றுவன்சந்நிதிப் பட்டோர்க்கும் உறுதியும் அஞ்சா நிலையுந்தரத்தக்கது தேவாரமொ ன்றுமேயாம் அச்சிறப்பு மூவ ர்தேவாரத்துக்குமொக்கு மேயா யினும் "திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்வாக்குப்பொலிவினாறு

திரு

ஞ்சிறந்துவிளங்குவது.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் திரு வாய்மலர்ந்தருளியதேவாரப்பா டல்கள் ஐந்துலகத்து முப்பத் தேழாயிரம். அவற்றுள் அழிந்த னபோக எஞ்சியுள்ளன மூவாயி ரத்து நானூற்றெழுபத்தாய்.

திருநாளைப்போவார்—ஆதனாரிலே புதைத்திருமேனியிலே அவதரித் தருளினவர். முற்பவத்திட்டிய பெருஞ்சிவபுண்ணியத்தான் மு றுகியபக்திமேலிட்டினால் நடரா ஜப்பெருமானைத் தரிசிக்குங் கா தலுடையராய் "நாளைப்போவே ன்" என்று சொல்லத்திரிந்தகார ணத்தால் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர் சிதம்பரத்தையடைந்து பு தத்தேநின்றபொழுது சிவாஞ் ணையினால் வளர்க்கப்பெற்ற அக் கினியில்மூழ்கிநடராஜப்பெருமா னைத்தரிசித்து முத்திபெற்றவர்.

திருநிலாத்திங்கட்டுண்டம்—தொ ண்டைநாட்டின் கணுள்ள ஒரு வி ஷ்ணுஸ்தலம்.

திருநின்றவூர்—இது சோழநாட்டி லுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம், (2)தொ ண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம்.

திருநீரே—சோழநாட்டிலே காவிரி க்கு வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம்.

திருநீரகம்—தொண்டை நாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருநீர்மலை—தொண்டை நாட்டிலு ள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருநீலகண்டநாயனார்—வேசிக மனங்காரணமாக, தம்மனைவியா ர் "திருநீலகண்டமறிய எமைத் தி ண்டற்க" வென்றுசொன்னஆணை யால்அம்மனைவியையே யன்றிப் பிறரையுந் தீண்டாது துறந்து இ ருந்த மூப்புவந்தகாலத்துச் சி வபிரானுடொன்றைக் கொடுத்த

திரு

துமறைத்தமையின் சத்தியுட்செ ய்யப்புகுந்தும்மனைவியைத்தீண் டாது கோலினெருதலைபற்றிவா வியின்மூழ்கி இளமையைப்பெற் று முத்தியடைந்தவராகியஇவர் சிதம்பரத்திலே குயவர் குலத்தி லேஅவதரித்த விளங்கியவர்.

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாண நாய னார்—சிவபெருமானுடைய திரு ப்புகழையாழிவீட்டுப் பாடுபவ ராய் மதுரைச் சோமசுந்தரக் க டவுளினாலே கொடுக்கப்பெற்ற; பொற்பலகையை யுடையராய்த் திருஞானசம்பந்தநாயனார் பாடி யருளும் திருப்பதிகங்களை யாழி வீட்டு வாசிக்கும் பெரும்பேறு டையராய்த் திருநல்லூர்ப்பெரு மணத்திலே அவரோடு முத்திய டையப்பெற்றவராகிய இவர் திருநருக்கத்தம்புலியூரிலேஅவதரி தவர்.

திருநீலக்குடி—காவிரியின் தென்க ரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருநீலநக்கநாயனார்—அடியார்பூ சையுஞ் சிவபூசையுஞ் செய்பவ ராய், அயவந்தியிலுள்ள சிவலி ங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கையில், அவ்விவங்கத்தின்மீது விழுந்தசி லம்பியை மனைவியார் வாயாலா தியமையினால் அதுசிதமென்று அவரைத்துறந்து நித்திரைசெய் தபொழுது, சிவபிரான் வெளிப் பட்டு, உன்மனைவியுதியவீடமொ டிய ஏனைய விடங்களெல்லாம் கொப்புளம்மிகுத்திருத்தலைக் கா ணென்று காட்டியருள, மகிழ்ந் து மனைவியாரோடு திருத்தொ ண்டெய்திருக்கப் பெற்றவராய் த்திருஞானசம்பந்தநாயகிகளி டத்தே அன்புபூண்டவராய், உள் ளஇவர் பிராமணகுலத்திலே சா த்தமங்கையிலே அவதரித்தவர், திருநெடுங்குளம்—வங்கிய சோழ

திரு

ன் நாடோறும் தரிசித்துப்பேறு பெற்ற சிவஸ்தலம். இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ளது. திருநெய்த்தானம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருநெல்வாய்லரத்துறை } கெடி திருஅரத்துறை } லந்தி தீர்த்திலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது அரத்துறையெனவும் பெயர்பெறும். திருநெல்வாயில்—சோழநாட்டிலே காவிரிக்கு வடபாலிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது சிவபுரியென்று வழங்கப்படும். திருநெல்வேணை—பெண்ணை நதிர்த்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருநெல்வேலி—வேதசர்மா பஞ்சகாலத்தில் நைவேத்தியத்திற்கென இரந்துகொண்டிருந்த உலர்த்தியநெல்லை, அப்பொழுது பெய்த பெருமழைநீரைத் தவிரப்போகாவண்ணம் சிவபிரான்காத்தருளினமையின் திருநெல்வேலியெனப் பெயர்பெறுவதாயிற்று. சுவாமி நெல்வேலிநாதர்; அம்மை காந்திமதி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. சபை தாமிரசபை. திருந்துதேவன்குடி—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள சிவஸ்தலம், சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருப்பட்டிச்சுரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருப்பதி—வேங்கடாசலம். இது விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பெயர் வேங்கடேசுவரர். மகாமுக்கியமானஸ்தலம். இங்கேயுள்ள தீர்த்தங்கள் அநேக ரோகங்களைத் தீர்ப்பன. இத்தலம் பூர்வத்திற் சுப்பிரமணியாலயமென்று சைவர் கூறுவர். அதற்குச் சில ஆதாரங்களுமுள. இம்மலை தமிழ்நாட்டுக்கு வடவெல்லையென்பது தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய நூல்

திரு

களாற்கூறப்படும். திருப்பந்தணைநல்லூர்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருப்பயற்றூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருப்பரங்கிரி } — மதுரை திருப்பரங்குன்றம் } க்குத் தெற்கேயுள்ள ஒரு சுப்பிரமணியஸ்தலம். திருப்பரமேச்சுவரலின்ணகரம்—இது தொண்டைநாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி வைகுந்தநாதன். சத்திவைகுந்தவல்லி. திருப்பராய்த்துறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பராய்த்துறைநாதர். அம்மை பொன்மயிலம்பிகை. மாணிக்கவாசகரால் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. சம்பந்தராலும் நாவுக்கரசராலும் பாடப்பட்டது. திருப்பருதிநியமம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பருதியப்பேசர். அம்மை மங்களநாயகி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருப்பல்லவனீச்சுரம்—இது காவிரிப்பூம்பட்டினம், பல்லவராயன்பூசித்து அநேகவாங்களைப்பெற்றதலமாதலின் இப்பெயர்பெற்றது. பட்டினத்தடிக்கும் இயற்பகைநாயனாரும் திருவவதாரஞ்செய்ததலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. இது பட்டினமெனவும்படும். திருப்பவளவண்ணம்—தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பவளவண்ணன். சக்திபவளவல்லி, திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது. திருப்பழனிமலை—பாண்டிநாட்

திரு

டின் கணுள்ள ஒரு சுப்பிரமணியஸ்தலம். பழத்துக்காகப் பிணங்கியிருந்தகுமாரர்கடவுளைச் சிவபிரான் பழம் நீயன்றோவென்று சாந்திசெய்தருளியதலம். அதபற்றிவந்த பெயராகிய பழநீயெனற்பாலது பழனியென மருவிற்று. திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி நீலகண்டேசர். அம்மை அமிர்தகரவல்லி, சுந்திராராற்பாடப்பட்டது. திருப்பழனம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆபத்துசகாயர். அம்மை பெரியநாயகி. அப்புகியடிகள் அவதரித்ததலம். சம்பந்தராலும் நாவுக்கரசராலும் பாடப்பட்டது. திருப்பழுவூர்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வடவனமூலநாதர். அம்மை அருந்தவநாயகி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருப்பழையாறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி சோமேச்சுரர். அம்மை சோமகலாநாயகி. திருப்பறியலூர்வீரட்டானம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வீரட்டானேச்சுரர். அம்மை இளங்கொம்பண்ணை. இது தகடூர் சிரம்பறித்ததலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருப்பனங்காடூர்—இது திருவல்லத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். கண்ணுவர் நிவேதனத்துக்கு வேறியாதுங் கிடையாது ஒரு பணம்பழத்தை நிவேதித்த னுக்கிரகம்பெற்றதலமாதலின் அன்றுதொட்டுப் பணங் கனியும் அங்கு நைவேத்தியப் பொருளாயி

திரு

ற்று. (2) நதிநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது. திருப்பனந்தாள்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சிவபக்தியிற் சிறந்த ஒரு மாது சிரோமணியார் தாம் கொடுத்த மாலைபை இங்குள்ள சிவபெருமானுக்குச் சாத்தச்சென்ற பொழுது, தமது உடைநெகிழ், அத்தை இரு முழங்கைகளாலும் இடுக்கிக்கொண்டு திருமாலைக்கங்கரியத்துக்கு இடையூறு வந்ததெனென்று கவன்றையுணர்ந்த சிவபிரான் தமது திருமுடியைச் சாய்த்து மாலைபைத் தருளியதலம். குங்குலியக்கலையநாயார் தமது கழுத்திற் கயிறு பூட்டியிருக்கிறபிரந்தது இவ்விலங்கமே. இத்தலத்திலே புராதன மடாலயமுமொன்றுள்ளது. திருப்பனையூர்—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி செளந்தரேச்சுரர். அம்மை பெரியநாயகி, சப்தவிடங்கஸ்தலங்களு னொன்று, சம்பந்தசுந்தரர்களாற்பாடப்பட்டது. திருப்பாகூர்—இது சோழனுக்குச் சிவபெருமான் பாம்பாட்டியாக வந்த தரிசனங்கொடுத்த தலம். இது திருவொற்றியூருக்கு மேற்றிசையில் திருவெண்பாக்கத்துக்குத் தெற்கேயுள்ளது. நாவுக்கரசராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது. திருப்பாச்சிலாச்சிராமம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். கொல்லிமளவன் தன் மகளுக்குண்டாய குமரகண்டவலியைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரால் நீக்குவித்த சிவஸ்தலம். சுவாமி நீலகண்டேச்சுர

திரு

ர், அம்மை விசாலாகதி. சுந்தர சம்பந்தர்களாற் பாடப்பட்டது. சுந்தரர், “நச்சிலராகிலிவரல்லாற் பிரானிலையோ” என்றுபாடிப் பொன்பெற்ற தலமுமிதுவே.

திருப்பாடகம்—தொண்டை நாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பாண்டவர்துதன். சக்தி உருக்குமினி. பெரியாழ்வார்திருமுழிகையாழ்வார்திருமங்கையாழ்வாரென்னுமவராலும் பாடப்பட்டது.

திருப்பாணுழ்வார்—கலியுகம் முந்நாற்றின்மலச்சோழதேசத்தலே உறையூரிலே அவதரித்தவர். இவர் வீணையிலே மகாசுதாராகி அதனாற்பகவநாமத்தைப்பாடிப்பக்தியிற்சிந்துவிளங்கியவர். (நாலாயிரப்பிரபந்தங்காண்க)

திருப்பாண்டிக்கோமேடி—கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி கொடுமுடிநாதேச்சுரர். அம்மை பண்மொழியம்மை. இது நொய்யலுந் காவிரியுந்குடமிடத்தேயுள்ள தலம். இது மூவராலும் பாடப்பட்டது. இங்குள்ள லிங்கம் அகஸ்தியருடைய கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்த விநாயகரார் குபித்துப் பூசிக்கப்பட்டது.

திருப்பாதாளேச்சரம்—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது பாமணியெனவும்படும். சுவாமி சர்ப்பபுரேச்சரர்; அம்மை அமிர்தநாயகி. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருப்பாதிரிப்புலியூர்—இது சமணர்களாற்கற்றாணிமசேர்த்துக்கட்டிக்கடவிவிடப்பட்டதிருநாவுக்கரசர் “சொற்றாணைவேதியன்” என்னுந் தேவாரம்பாடிக் கரைசேர்ந்த சிவஸ்தலம். இது பெண்ணைநதிதீர்த்திலுள்ளது. சுவாமியதோ

திரு

ன்றாத்துணையீசர். அம்மை தோகையம்பிகை, அப்பர் சம்பந்தர்களாற் பாடப்பட்டது.

திருப்பாம்புரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பாம்புரேச்சுரர். அம்மை வண்டமர் பூங்குழல்நாயகி. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருப்பார்த்தம்பள்ளி—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பார்த்தசாரதி சக்திமலர்மாத. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருப்பாலைத்துறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பாலைவனநாதர். அம்மைதவளவெண்ணகையம்மை. அப்பராற் பாடப்பட்டது.

திருப்பாற்றுறை—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி திருமூலநாதேச்சுரர். அம்மைமேகலாம்பிகை. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருப்பாவநாசம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பாவநாசேச்சுரர். அம்மை உலகம்மை. இங்கேயுள்ள தீர்த்தம் மிக்க விசேடமுடையது.

திருப்பிரமபுரம்—இது சீர்காழி என்னவழங்கப்படும் சிவஸ்தலம் மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமானது திருவடியைத் தமதுகையினாற்பிடித்துக்கொண்டு திருப்பாசாரம்பாடப்பெற்றதும் விஷ்ணுகொண்ட நரசிங்கவடிவத்தைக் கருவபெறக்கம்செய்யும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் சரபமாகிப்பின் சட்டைநாதவடிவங்கொள்ளப்பெற்றதுமாகிய சிவஸ்தலம். திருஞானசம்பந்தமுர்த்திகளுக்கு அவதாரஸ்தலமுமிதுவே. இத்தலம், வேலுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்தராய், சிர

திரு

புரம், புறவம், சண்பை, கொச்சையம், கழுமலம், காழி, பிரமபுரம் என்னும் பன்னிரண்டு திருநாமங்க்கையுடையது. சபுபாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது. எழுபத்தொருதிருப்பதிகங்கள் பெற்றுள்ளது.

திருப்பிரமேச்சுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருப்பிரீதி—வடநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பரமபுருஷன். சக்தி பரிமளவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருப்புசுவார்—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் முத்தியடைந்தசிவஸ்தலம். இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பொன் வேண்டிப்பாடியபொழுது செங்கற்கள் பொன்கற்களாகப் பெற்றஸ்தலமுமிதுவே. இது மூவராலும் பாடப்பட்ட எட்டுத் திருப்பதிகங்க்கையுடையது. சுவாமி அக்கினீச்சுரர். அம்மைகொந்தாரகுழலி.

திருப்புசுவார்வர்த்தமானேச்சரம்—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வர்த்தமானேச்சுரர். அம்மை கருந்தாரகுழலி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருப்புசுழ்—சுருணகிரிநாதர் குமாரக்கடவுளினது புகழையெடுத்தத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தோத்திரபுமான பாடல்கள். இப்பாடல்கள் தம்மையோதுபவர்களது நெஞ்சினுள்ள அச்சம் துன்பங்களைநீக்கித் தைரியத்தையும் குமாரக்கடவுள்மேலே நம்பிக்கையையும்வினைந்தபத்தியையுந்தருமியல்பின். திருப்புசுழ்பாடற்றொகை பதினாயிரத்திலிறந்தனபோக எஞ்சியுள்ளன சிலவே. இந்நூல் வில்லிபுத்தூர் கா

திரு

லத்தது.

திருப்புக்கோளியூர்அவிநாசி—கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இஃது அவிநாகியெனவும்படும். சுவாமி அவிநாசேச்சுரர். அம்மை பெருங்கருணைநாயகி. சுந்தரமூர்த்திநாயனார், “புரைக்காடுசோலைப் புக்கொளியூரவிநாசியே, கரைக்கான்முதலையையிள்ளைதரச்சொல்லு காலையே” என்றுபாடி முதலையுண்டபிள்ளையை மீட்டதலம்.

திருப்புடார்ச்சுனபுரம்—பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருப்புடக்குழி—தொண்டை நாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி விஜயராகவன். சக்தி மரகதவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருப்புத்தீசர்—திருப்புத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

திருப்புத்தூர்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது திருக்கோட்டியூருக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலுள்ளது.

திருப்புல்லாணி—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கல்யாணஜகநாதன். சக்தி கல்யாணவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற் பாடப்பட்டது.

திருப்புளிங்குடி—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருப்புள்ளம்ங்கை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி திருவாலந்தரித்த ஈச்சுரர். அம்மை அல்லியங்கோதை. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருப்புள்ளம்பூதங்குடி—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருப்புள்ளிருக்கும்வேனூர்—இது சோழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திரு

தலம். சடாயுப்புள் பூசித்தமையால் இப்பெயர்பெற்றது. திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர் எனக் கொண்டு புள்ளும் இருக்குவேதமும் பூசித்த தலமென்று பொருள்பண்ணுவாருமுளர். சுவாமி வைத்தியநாதர், அம்மை தையல்நாயகி, அப்பர் சம்பந்தர்களாற்பாடப்பட்டது. இத்தலத்துமுத்துக்குமாரசுவாமிமேலுள்ளபாமாலைகள் அநேகம். புள்ளிருக்கு வேளூர்க்கலம்பகஞ்செய்தவர் படிக்காசுப்புலவர். தரிசனார்த்தமாக நார்த்திசையிலிருந்தும் சனங்கள் சென்று பெருந்திரளாகக் கூடுவார்கள். இத்தலத்தை மிதித்தவர்களும் நோய்தீர்ப்பெறுவரென்பது ஐதிகம்.

திருப்புறம்பயம்—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி காட்சிநாதர், அம்மை கரும்பன்ன சொல் நாயகி, அரவாலிறந்த வணிகனைச்சம்பந்தர் பதிகம்பாடியுயிர்ப்பித்த தலம். சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருப்புனவாயில்—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி பழம்பதிநாதர்; அம்மை பரங்கருணைநாயகி. சுந்தரர் சம்பந்தர்களாற்பாடப்பட்டது.

திருப்புன்கூர்—நந்தனார்பொருட்டு நந்தி தேவரை விலகும்படி செய்து அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்தருளிய சிவ ஸ்தலம். சோழநாட்டிலே காவிரிக்குவடகரையிலுள்ளது. சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருப்பூந்துருத்தி—காவேரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி புஷ்பவனநாதர்; அம்மை அழகாலமார்த்த நாயகி. நாவுக்கரசாராற்பாடப்பட்டது.

திருப்புவணம்—பாண்டி நாட்டின்

திரு

கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். **திருப்புவணார்**—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். **திருப்பேருந்துறை**—சோழ நாட்டிலே தென்பாலிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். பாண்டியற்காகக் குதிக்கொள்ளச் சென்ற மாணிக்க வாசகனாற் தடுத்தாட்கொண்ட சிவ ஸ்தலம். இங்குள்ள ஆலயம் திவ்வியமான சிற்ப வேலைகளையுடையது. சுவாமி ஆன்மநாதன்; அம்மை உமாதேவி.

திருப்பெருமீழையூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம்.

திருப்பெரும்புலியூர்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி வியாக்கிரபுரேச்சுரர், அம்மை சவுந்தரநாயகி, சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருப்பெருவேளூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி பிரியாதநாயகர்; அம்மை மின்னையாள், அப்பர் சம்பந்தர்களாற்பாடப்பட்டது.

திருப்பேணுபெருந்துறை—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி சிவானந்தேசர், அம்மை மலையாசி. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருப்பேரநகர்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். சுவாமி அப்பக்குடத்தான். சத்தி கமலவல்லி. திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார் என்னும் நால்வராலும் பாடப்பட்டிடுள்ளது.

திருப்பேரூர்—கொங்கு நாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். இஃது மேலைச்சிதம்பரமெனவும் படும். சுவாமி பட்டேச்சுரர். அம்மை பச்சைநாயகி. ஸ்தல விருக்ஷம்

திரி

கள் பிறவாப்புளியும், அரசும், இறவாப்பனையும். முசுருந்தன் குரங்குமுகம் நீங்க மனிதர் முகம் பெற்ற தலம். சுந்தரராற் பிறபதிகங்களிலே வைத்துப்பாடப்பட்ட தலம்.

திருப்பேரேயில்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி சகலபுவனேசுவரர் அம்மை மேகலாம்பாள். அப்பராற்பாடப்பட்டது.

திருப்பூபஞ்சுலீ—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி மாற்றிவரதேச்சுரர், அம்மை வாலசவுந்தரி. இங்குள்ள இரத்தினசபையிலாடியருளும் நடேசர் இரத்தினசபாபதியெனப்படுவர். மூவராலும் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருப்போரூர்—திருவான்மியூருக்குத்தெற்கே சமுத்திரதீரத்திலுள்ள சுப்பிரமணியஸ்தலம்.

திருமங்கலக்குடி—இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி பிராண வரதேச்சுரர், அம்மை மங்கலநாயகி. அரகிறைப்பொருளை ஆலயத்திருப்பணிக்குச் செலவுசெய்துவிட்டு அரசனுக்குச்சி உயிர்துறந்த ஒரு சிவபத்தர்க்கு உயிர்கொடுத்த சிவ ஸ்தலம். அப்பர்சம்பந்தர்களாற்பாடப்பட்டது.

திருமங்கையூர்—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். இஃது கோவிற்பட்டினமெனவும் படும். சுவாமி பூவணலிங்கேச்சுரர். அம்மை செண்பகவல்லி. சுந்தரராற்பாடப்பட்டது.

திருமங்கையாழ்வார்—இவர் கலியுகம் நானூற்றாபதின்மேல்திருநகரியிலே நீலனென்னுமொரு குத்திரனுக்குப் புத்திரர்குப் பிறந்தவர். இவரே ஸ்ரீரங்கத்துக்கோ

திரு

புரத்திருப்பணிசெய்த விஷ்ணு பத்தர். இவர் பத்தினியார்குமுதவல்லி. இவர் விஷ்ணுபத்தராவதற்குமுன் ஆறலைக்குங்கள்வர். துறவுபூண்டபின் ஆழ்வார்பன்னிருவருள் இவரேசிறந்தவர். நாலாயிரப்பிரபந்தத்துட் பெரியதிருமொழி இவர் திருவாய்மலர்ந்ததேன்பாமாலை.

திருமணஞ்சேரி—இது சோழநாட்டிலே காவிரிக்கு வடகரையிலுள்ளது. சுவாமி அருள்வள்ளாளையகேச்சுரர், அம்மை யாழின்மென்மொழியம்மை. திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தரென்னுமிருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருமணலைமாநகரம்—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம். சுவாமி மங்களேச்சுரர். அம்மை மங்களாம்பிகை.

திருமணிக்கூடம்—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். சுவாமி மணிக்கூடநாயகர். சத்தி திருமாமகள். திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது.

திருமந்திரம்—திருமூலர் செய்தருளிய நூல். அது சரியை கிரியையோகம் ஞானமென்னு நான்குபாதங்களையுமெடுத்துக்கூறுவது. வேதாகம்பொருளை யாராய்ந்தவர்க்கே அந்நூல் நன்கு புலப்படும். அது மூவாயிரம் மந்திரங்களையுடையது. திருமூலர்காண்க.

திருமந்திரேச்சுரம்—பாண்டி நாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவ ஸ்தலம்.

திருமயிலை—சிவநேசர் இறந்துபோன தமது பெண்ணினுடைய எலும்புச்சாம்பரைச் சம்பந்தமூர்த்திமுன்வைக்க, அவர், பூம்பாவைத் திருப்பதிகம் பாடி அதனை உருப்பெற்றெழும்பச்செய்தசிவ ஸ்தலம். இது திருவொற்றியூருக்குத் தெற்கே சமுத்திரதீரத்து

திரு

ஞ்சுச் சமீபத்திலேயுள்ளது. திருவள்ளுவர் பிறக்கப்பெற்ற ஸ்தலமுமிதுவே. சுவாமி கபாலீச்சுரர். அம்மை கற்பகவல்லி. இது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளாலேபாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமயேந்திரப்பள்ளி—சோழநாட்டிலே கொள்ளிடநதிதீரத்திலுள்ள சிவஸ்தலம். இது திருக்கோயிலினுள்ளேயிருந்த தீபத்தைத் தூண்டிய எலிக்குச் சிவபெருமானுடைய நரப்பிறப்பருளிய சிவஸ்தலம். சுவாமி திருமேனி அழகேச்சுரர். அம்மை முல்லைநகைவடிவம்மை. இது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளாற் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமருகல்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மாணிக்கவண்ணாச்சுரர். அம்மை வண்டிவார்முழலி. திருநாவுக்கரசராலும் திருஞானசம்பந்தராலும் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருமலை—(1) கைலாசம். (2) திருவேங்கடமலை. இது வடநாட்டிலிஷ்ணுஸ்தலங்களுள் ஒன்று.

திருமழபாடி—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி வச்சிரத்தம்பநாதேச்சுரர். அம்மை அழகம்பிகை. சமயகுரவரமூவராலும் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருமழிசையாழ்வார்—திருமழிசையிலே பிருகுவுக்கு ஓர்ப்சரஸ்திரியிடத்திற் பிறந்தவர். இக்குழந்தையைத் தாய் அவ்விடத்திலிட்டுவிட்டு, அதனை யிழிகுலத்தாருக்குப் பக்தன் கண்டெடுத்துப் போய்வளர்த்தான். இவர் துவாபரயுகாந்தத்திலே பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் என்னுமூவரும் பிறந்து மூன்றுமாசஞ்சென்றபின்னர் பிறந்தவர். இவர்பாடியபாமாலைநாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

திரு

திருமறம்—கல்லாடர் கண்ணப்ப தேவரீது செய்ததால். (2) நக்கிரச்செய்தது.

திருமறைக்காடு—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். வேதாரணியமெனப்படுவதுமிதுவே. சுவாமி மறைக்காட்டிச்சுரர். அம்மை யாழைப்பழித்த மொழியம்மை. சமயகுரவரமூவராலும் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமாகறல்—காஞ்சிபுரத்துக்குத் தெற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி அடைக்கலங்காத்தவர். அம்மை புவனநாயகி. திருஞானசம்பந்தராற் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமாணிகுழி—திருப்பாதிரிப் புலியூருக்குத் தெற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி மாணிக்கமேனிவாதேச்சுரர். திருஞானசம்பந்தராற் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமாந்துறை—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆம்பிரவணேச்சுரர். அம்மை அழகாலயர்ந்த அம்மை. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளாற் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருமாலிருஞ்சோலை—பாண்டிநாட்டிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி மாலலங்காரர். சத்திசௌந்தரியவல்லி. நம்மாழ்வார்குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், ஆண்டாளர் என்னுமிவர்களாற் பாடப்பட்டுள்ளது.

திருமாற்பேறு—விஷ்ணு பூசித்த சக்கிரம்பெற்ற சிவஸ்தலம். இது காஞ்சிபுரத்துக்கு வடபாலில் உள்ளது. சுவாமி மால்வணங்கீச்சுரர். அம்மை கருணைநாயகி. திருநாவுக்கரசராலும் திருஞானசம்பந்தராலும் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமீயச்சூர்—காவிரியின் தென்

திரு

கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது பேராளமெனவும்படும். சுவாமி திருமுயற்சினாதேச்சுரர்; அம்மை சௌந்தரநாயகி. திருஞானசம்பந்தராற் பாடப்பட்ட ஸ்தலம்.

திருமீயச்சூரிளங்கோயில்—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சகலபுலனேச்சுரர். அம்மை மேகலாம்பாள். திருநாவுக்கரசராற் பாடப்பட்டது.

திருமுண்டிச்சுரம்—நடுநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி முண்டிச்சுரர்; அம்மை காணாக்குழலி. திருநாவுக்கரசராற் பாடப்பட்டது.

திருமுதுகுன்றம்—நடுநாட்டிலே மணிமுத்தாந்தி தீரத்திலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் மணிமுத்தாந்தியிலிட்டுத் திருவாரூர்க்குளத்திலே எடுத்த பன்னிராயிரம் பொன்னையும் சிவபெருமானிடத்திற் பெற்றது இத்தலத்திலேயே. சுவாமிபெயர் பழமலைநாதர்; அம்மை பெரியநாயகி இத்தலம் விருத்தாசலம் எனவும்படும். மூவராலும் பாடப்பட்டது. கற்பனாலங்கார பன்டாரமாகிய துறைமங்கலம்சிவப் பிரகாசரும் நான்மணிமாலை பெரியநாயகி விருத்தமுதலியவற்றாலித்தலத்தைப் பாடினர். “வானோர்தொழுநின் பலிப்பாத்திரத்தைவணைந்துநீ, தானோவெனச் சக்கரந்தான் சுழற்றத் தகுங்குயத்தி, யானோர்குயவன் மெய்யென்றேமுதுகுன்றிறையியம்ப, நானோவொருசிறிநிடைச்சியென்றாள்நாதுதலே” என்பது நவமணிமாலைபுள் ஒன்று.

திருமுருகன்பூண்டி—கொங்குநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிமுருகநாதர்; அம்மை

திரு

முயங்குபூண்டி. சுந்தரமூர்த்திநாயகரால் பாடப்பட்டது.

திருமுருகாற்றுப்படை—நக்கிராச்சுப்பிரமணியக்கடவுள் னதுப் பராக்ரமங்களையும் பெருமைகளையும் உமைத்தப்பாடி அவர் அருள் பெற்ற தூல். பத்துப்பாட்டு எனவும் தூலினுள்ளே முதற்பாட்டு, முந்துறப் பதினெழுவகையுடையது. நச்சினாக்கினியராலுரையிடப்பட்டது. இந்நூலைப் பத்தியோடு வட்டம்பண்ணிவந்தால் சுப்பிரமணியக்கடவுள் விரைந்து அதுக்கிரகம் புரிவரெனக் கொண்டு அநேகர் அந்நவஞ்செய்வது பண்டுதொட்டின்றுமுள்ள வழக்கம்.

திருமுற்ப்பநாடு—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருமுகக்கீச்சுரம்—சோழநாட்டிலே குடமுருட்டிநத்திரத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பஞ்சவர்ணநாதேச்சுரர்; அம்மை காந்திமதியம்மை. சம்பந்தராற் பாடப்பட்டது.

திருமூலநகரம்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருமூலநாதேசுவரர்—தருப்பாற்றுறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

திருமூலநாயனார்—நந்ததேவர்மானாக்கராகிய சிவயோகியாரென்பவர், அகஸ்தியரைக் காணும் பொருட்டுத் தெற்குநோக்கிச் செல்லும் வழியிலே திருவாவடுறையில் மூலனென்னுமோரிடையன் இறந்துகிடக்க, அவன்மேய்த்த பசுக்கள் நின்று கதறி அழுதலைக்கண்டு பரிவுற்று அவன்காயத்திற் பிரவேசித்து, அவனைப் போல அவைகளை மேய்த்த ஆற்றிவிட்டுத் திரும்பிவந்து தமது சரீரத்தைத்தேடி அதனைக் காண

திரு

மையால் அம்மூலன் சரீரத்தோடு தானே அங்கிருந்து மூவாயிரம் வருடம்போகஞ்சாத்ததினவர வருடத்துக்கு ஒருமந்திரமாக மூவாயிரம் மந்திரங்களை அருளிச் செய்தவர். அவற்றின் ரோகுதி திருமந்திரமெனப்படும். அண்டயிண்டங்களின் தத்துவ சொரூபத்தை அதுபவப்பிரத்தியக்ஷமாகவுணர்ந்து உலகத்துக்கு வெளியிட்டமகாநூல்களுள்ளே இவர்தலைமைபெற்றவர். அவருடைய உபதேசமெல்லாம் பெரும்பாலும் ரூபகமும் பரிபாஷையுமாகவேயிருக்கும். சித்தின் நிச்சயமும் சடமின்றிச் சித்தமில்லையென்பது அவர் சித்தாந்தமாம். “அனுபூஷனமவனுபூஷனவுபூஷனவநிற்றகல்பஃ தணரா-இணையிலயீசனவனெங்குமாகித்-தணிவநின்றுசராசரந்தானே” சீவனுக்கு வடிவுகூறிய திருமந்திரம்வருமாறு:—“மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிமுந்-சோவின் மயிரொன்றுதூதுடன் கூறிட்டு-மேவியகூறதுவாயிர மாயின-லாவியின்கூறுதூயிரத் தொன்றே” பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்குதல்கூடாதென்பதும், அடக்குங்கால் அறிவில்லாத சடத்தின்கதியாமென்பதும் அவைதாமேயடங்குமுபாயமறிவதே அறிவு என்பதும் அவர்கூறிய, “அஞ்சுமடத்தடக்கென்பரறிவிலா- ரஞ்சுமடக்குமமரமிங்கிலை-யஞ்சுமடக்கிலசேதனமாமென்றிட்- டஞ்சுமடக்காவறிவறித்தேனே” என்னுந் திருமந்திரத்தானாகும். அவர்கூறும் நூனபூசைவருமாறு:—“உள்ளம்பெருங்கோயிலுனுடம்பாலயம்-வள்ளம்பிரானார்க்கு வாய்கோபுரவாயில்-தெள்ளத்தெளிந்தார்க்குச் சீவன்சிவலிங்கங்கள் எப்புலனைந்துங் காளாமணிவிளக்கே” இன்னோன்னதிவ்வியோ

திரு

பதேசங்கள் திருமந்திரத்தினுள்ளே அளவிலவாதலின் அவற்றைச் சமுத்திரகலச்சநியமாக வெடுத்தகூட்டல எளிதன்றும்.

திருமுழிக்களம்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி திருமுழிக்களநாதன்; சத்திமதுநாரணி, நம்மாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருமேய்யம்—பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி சத்தியகிரிநாதன்; சத்தி அத்திவல்லி. இது திருமங்கையாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருமேனியழகர்—திருமேயற்கிரப்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். (2) திருவேட்டக்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

திருமோகூர்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவக்கரை—திரு அச்சுறுபாக்கத்துக்குத் தென்மேற்றிசையிலேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இங்கே ஒரு மடாதினமுமுளது.

திருவஞ்சைக்களம்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். பரசுராமன் தாயைக்கொன்ற பழிதீர்த்ததும் சுந்தரமூர்த்திகள் வெள்ளையானபெற்றது மித்தலமேயாம். சுவாமி அஞ்சைக்களத்தீசர்; அம்மை உமை. சேரமான் பெருமானையுந் திருத்தொண்டிசெய்திருந்ததலமுமிதுவே.

திருவடதளி—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி வடதளிநாயகர்; அம்மைகௌரியம்பிகை. திருநாவுக்கரசர் சுவாமிதரிசனஞ்செய்யப்புக்கப்போது அதற்கிடையூறுசெய்த சமணரை அரணுநிறுத்திப்பித்ததலம்.

திருவடமுல்லைவாயில்—இது திருவொற்றியூருக்குத் தென்மேற்

திரு

நிசையிலே திருப்பாருருக்குத் தெற்கே சமீபத்துள்ள சிவஸ்தலம். சுந்தரமூர்த்திராயனார் சங்கிலியார் பொருட்டுக் கண்ணிழந்து கவன்று பதிகம்பாடியதலம். சுவாமி பாசுபதேச்சுரர்; அம்மை கொடியிடையாள். முல்லைக்கொடியினுள்ளே மறைந்துகிடந்து, தொண்டமான் தன் யானையின் காலேச்சிக்கிய அக்கொடியைவெட்டியபோது வெளிப்பட்ட சிவலிங்கமாதலின் அதனையுடையதலம் இப்பெயர்பெறுவதாயிற்று. தென்றிசையிலுமொருமுல்லைவாயிலுண்மையின் வடவென்னு மடைபெற்றது.

திருவடவாலவாய்—இது மதுரையின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது இடைக்காடன்பொருட்டு ஆலவாயினின்றும் சிவபெருமான் நீங்கி எழுந்தருளினிருந்ததலம். இது வைகையின் தென்கரையிலுள்ளது.

திருவகூர்—திருப்பாதிரிப் புலியூருக்குமேற்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி வடுகேச்சுரர்; அம்மைவடுகிர்க்கண்ணி. சம்பந்தரார்பாடப்பட்டது.

திருவட்டபுயங்கம் - தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி சக்கராஜன்; சத்தி பதமவல்லி. பெரியாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் என்னுமிருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவட்டாலு—மலை நாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ஆதிசேசவன்; சத்தி மரகதவல்லி, நம்மாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருவண்டாம்பாலை—வந்தோயிப்பாலையென்பது வண்டாம்பாலையென மருவற்று. திருவாருருக்குச் சமீபத்தேயுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுந்தரர் சிவபிரானைவ

திரு

ல்கொண்டமைக்காக அவரிடக்குந்திருவாருரை மிதிப்பதில்லையென்னும் விரதம்பூண்டு எல்லைகடந்திருந்தவிறன் மின்டநாயனரைச் சிவபிரானேசோதிக்குமாறுவேற்றுருக்கொண்டுசென்று அவர்முன்னேநின்று திருவாருரைன்ன, அவர் சினந்து தூர்த்தச் சிவபிரான் புறங்கொடுத்தோடித் திருவாருரைல்லைக்குள்வந்து “வந்தோயிப்பாலே” யென்றமையின் அத்தலம் இப்பெயர்த்தாயிற்று.

திருவண்டபுருஷோத்தமம்—காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி புருஷோத்தமன்; சத்தி புருஷோத்தமவல்லி. திருமங்கையாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருவண்வண்டூர்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பாம்பணையப்பன்; சத்தி கமலநாயகி, நம்மாழ்வாரார்பாடப்பட்டது.

திருவந்தபுரம்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி அந்தபதமநாபன்; சத்தி ஹரி ஸ்ஷாமி. நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வாரிருவராலும் பாடப்பட்டது. இத்தலம் மலைநாட்டரசர்க்கு இன்று பிராஜதானியாகவுள்ளது. இக்காலத்திலே சுதேசராஜாக்களது ஆதினத்திலுள்ள ஆலயங்களுள் இது மிக்க செல்வத்தோடு நிக்தியநைமித்திகங்கள் குறைவுருதாடக்கப்பெற்றுள்ளது.

திருவதிகைவீரட்டானம்—வித்துன்மாலி முதலிய திரிபுராசுரர்களைச் சிவபெருமான் நகைத்தெரித்த சிவஸ்தலம். இது கெடிலநதிதீர்த்திலுள்ளது. இத்தலத்திலேயே திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சூலைநாய திரப்பெற்றுச் சைவத்திற் பிரவேசித்தது. சமயாசாரியர்மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திரு

திருவயிந்திரபுரம்—நடுநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி தெய்வநாயகர்; சத்தவைகுந்தநாயகி. இது சிவபத்தியிலே முதிர்ந்தவொருசோழன் இவ்வாலபத்தைச் சிவாலயமாக்கவேத் தனித்தமைபையுணர்ந்த தெய்வநாயகப்பெருமான்தாம் தீயானித்தார் தீயானநுபமாகிற்கும் அகண்டாகாரப்பொருளாயுள்ளவொன்பதும் தாம்வேறுசிவமேவொருகாத அபேதமூர்த்தியென்பதுங்காட்டுமாறு அச்சோழனுக்குத் திரிநேத்திரமும் திருவருமுடையராய்த்தரிசைங்கொடுத்த அவனைப் பணிவித்தருளியதலம். திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது. திருப்பாதிரிப்புலியூர்ச்சுமேல்பாலிலுள்ளது.

திருவரதுணம்ங்கை—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். நம்மாழ்வாராற்பாடப்பட்டது.

திருவரங்கம்பெரியகோயில்—இஃது எட்டுச் சுயம்புத் தலங்களுளொன்று. தென்னாட்டிலுள்ள விஷ்ணுஸ்தலங்களுள்ளே முக்கியமானது, சீரங்கமென்றும் நூரங்கமென்றும் வழங்கப்படுவது. இதுகாவிரியாற்றிடைக்குறையின்சன்னேயிருத்தலின்னுப்பெயர்த்தாயிற்று. ஏழும் திலகளாற் சூழப்பட்டுள்ளது. திரிசிரபுரத்துக் கணித்தாடவுள்ளது. மிக்க அலங்காரம்பொருந்திய பெரிய கோபுரங்களுையது. குளிரந்தடர்ந்த சோலைகளையுடையது. மகோத்சவ காலங்களிலே நூற்றிசையின்னும் பெருந்திரட்சனங்கள் சென்று தரிசிக்கப்பெறுவது. திருவரங்கத்தந்தாதிமுதலிய அநேகபிரபந்தங்களைப்பெற்று விளங்குவது. பத்துஆழ்வாராற்பாடப்பட்டது. திருவரிஞ்சையூர்—இது காவிரியின்

திரு

ன்தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம்.

திருவலஞ்சுழி—காவிரியின்தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி சித்திச்சுவரர்; அம்மைநித்தியநாயகி. சம்பந்தராலும் நாவுக்கரசராலும்பாடப்பட்டது.

திருவலம்புரம்—காவிரியின்தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம். சுவாமி வலம்புரிநாதேச்சுவரர்; அம்மைவடுவநர்க்கண்ணி.

திருவலிதாயம்—இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களுள் ஒன்று. இது திருவொற்றியூருக்குத் தென்மேற்கிசையிலுள்ளது. சுவாமி திருவலிதாயநாதேச்சுவரர். அம்மை தாயம்மை. சம்பந்தராற்பாடப்பட்டது.

திருவல்லம்—இது பனங்காட்டுருக்கு வடக்கே தருவநாட்டோரத்திலே வல்லாளனென்னுமரசனால் பூசிக்கப்பட்டதாயுள்ள சிவஸ்தலம்.

திருவல்லவாழ்—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமிகோலப்பிரான்; சத்தி செல்வத்திருக்கொழுந்தவல்லி. திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது.

திருவல்லிக்கேணி—இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி பார்த்தசாரதி. சத்தி வேதவல்லி.

திருவழுந்தூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இங்கே சோழராசாக்களுக்குச் சம்பந்திகளான வேளாளர்சீரூந்தாரர்கள். சுவாமி வேதபுரேச்சுவரர்; அம்மை செளந்தரம்பிகை.

திருவழுந்தூர்—(1) பாளையபுரித்த சிவஸ்தலம். (2) காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது. சுவாமி மரபுரிநாதேச்சுவரர்; அம்மை வனமுலையம்மை.

திருவள்ளக்குளம்—காவிரியின் வ

திரு

டகரையின்கண்ணுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி கண்ணன்; சத்தி நன்மலரான். திருமங்கையாழ்வாராற்பாடப்பட்டது.

திருவள்ளியூர்—பாண்டிநாட்டின் கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமிமுருகக்கடவுள்; சத்தி வள்ளிநாயகி.

திருவள்ளூர்—இவர் பிரமதேவருடைய அமிசாவதாரமாகப்பகவானென்பவருக்கு ஆதியென்பவல்வயிற்றிலேபிறந்து, மைலாப்பூரிலேஒருவள்ளுவன்மனையில்வளர்ந்து, வேதசாஸ்திரநிபுணராகி அவற்றின்சாரமாய் திருக்குறளைப்பாடிச் சங்கப்பலகையேறி அரங்கேற்றினவர். கபிலரகவலின்படி, கபிலர் ஒளவையுதலாயினோர் இவர்க்குச் சகோதரர். இவ்வள்ளுவருக்குச் சங்கத்தார் சமாசனங்கொங்கப்பின்வாங்கினபென்பதும் பின்னர் அசிரீவாக் காலுடன்பட்டனரென்பதும் “திருத்த தெய்வத் திருவள்ளுவரோ, இருத்தரு நற்பலகையொக்க—விருக்க—வுருத்திரசன்மர்...” என்னும் வெண்பாவாற்கொள்ளப்படுகிறது. திருவள்ளுவர், தாமேயெல்லாமோதிபுணர்ந்தவர். அவர் பிறரெவரிடத்துங் கல்லாதவர். இவ்வுண்மை நக்கீரர்கூறிய “தானேமுழுதுணர்ந்து” என்னும்வெண்பாவாற்பெறப்படும். இவர் திருக்குறளைக்கொண்டுபோய்ச் சங்கத்தலரங்கேற்றியகாலத்தில் அரசவீற்றிருந்தபாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி. திருக்குறளுக்குப் பாமாலைகுட்டினோர் ஐம்பதோடையருள் உக்கிரப்பெருவழுதியுமொருவன். திருவள்ளுவர்செய்ததூலவைதகசமயத்தினரால்மாதிரிமன்று, உலகத்துச் சமயிகள் யாவராலும்மெய்தூலெனக்கொண்டு மெச்சித்தலைவனங்கப்படும்

திரு

தூலென்பது, கல்லாடர் “எப்பாலவருமியையபேவள்ளுவனாழுப்பான்மொழிந்தமொழி” எனக்கூறியிருத்தலின், அக்காலத்தவர்க்குமொத்ததணிபாம். வள்ளுவர் தூலிலேயாவார்க்குமங்கோரமாகிய பொருட்சிறப்பும் இலக்கியவிலக்கணவன்புமமைந்துகிடத்தலினால் வள்ளுவர்காலத்திலேயே அது பிரமாணதூலாகத்தொடங்கிவிட்டது. மலைவருமிடங்கடோறும் இது வள்ளுவன்மொழியென்றால் அவ்வளவில் மலைநீங்கிவிடும். கண்ணுதல் கவியிலுந் குற்றங்கற்பித்த நக்கீரரே தமது இறையனாகப்பொருளுரையிலே குறளைப் பிரமாணமாக எடுத்தாண்டுபோயினரென்றால் மற்றோர்கொள்வதுபுதுமையாகாது. சேரமான் பெருமானையுரை வள்ளுவர் திருக்குறளைத் தமது தூலிலெடுத்தோதியிருத்தலால் வள்ளுவர் சேரமான் பெருமானையுரைக்குமுன்னுள்ளவரென்பதறிச்சயிக்கப்படும். சிலர், ஒளவையே சேரமான் பெருமானையுரை காலத்திருந்தமையால் திருவள்ளுவரும் சேரமான் காலத்தவரேயாதல் வேண்டுமென்பர். ஒளவையார் அதிகமான கொடுத்த அற்புதநெல்லிக்கனியையுண்டு ஆயுள் நீட்டம்பெற்றுப் பன்னுரூண்டியிர்வாழ்ந்திருந்தவர். அவருடைய ஆயுட்காலத்தி லொருவர்பின்னொருவராயெத்தனையோவரசரிருந்து போயினர். ஆதலால் ஒளவையாருடைய வார்த்திகதசையில்லுந் தவர்களுடைய காலத்தைக் கொண்டி வள்ளுவர்காலத்தை நிச்சயித்தல்கூடாது. உக்கிரப்பெருவழுதி கடைச்சங்கத்துக் கடையரசன், கடைச் சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன்னிருந்தது.

திரு

இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூற்
ற்றுபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு
முன்னே விளங்கிய கரிகாற்சோ
ழன்காலத்துநூல்களாகிய மணி
மேகலைபின்னாளுஞ் சிலப்பதிகா
ரத்தினுள் றும்மேற்கொள்ளப்பட்ட
திருக்குறள் அவ்விருநூல்களு
க்குமுன்னர்த் தோன்றியதென
புத்தானேபோதரும். சிலப்பதி
காரநூற்காலம் ஆயிரத்தெழுநூ
ற்றுபத்தைந்து வருஷங்களுக்
குமுற்பட்டதென்பது மகாவமிச
மென்னுநூலினுள்ளேவருங் கய
வாகுதாலத்தாற் றுணியப்படும்.
ஆகவே திருவள்ளுவர்காலம் ஆ
யிரத்தெண்ணூற்றைம்பது வரு
ஷங்களுக்கு முன்னுள்ளதென்ப
து நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும்.

இன்னும், இலங்கையை வெற்
றிகொண்டு இற்றைக்கு இரண்
டாயிரத்தறுபது வருஷங்களுக்
குமுன்னர் அரசுபுரிந்த சோழம
ண்டலத்தானாகிய ஏலேலிங்க
னுடைய பௌத்திர பௌத்திர
னுக்குப் பௌத்திராகிய ஏலே
லிங்கன் என்னும் பிரபுவுக்குத்
திருவள்ளுவர் நண்பின்றென்று
ம், அப்பிரபுவின் துணைமொன்று
கடலோடி மீண்டுவந்து பாரிற்
பொறுத்துயிதவாது கிடந்தபோ
து திருவள்ளுவர், “ஏலேலையா”
வென்றுகூறித் தொட்டபேர்து
யிதந்தென்றும், பாரியிழுப்போ
கீ இன்றும் “ஏலேலையா” வென்
துசொல்லியிழுப்பது அன்றுதொ
ட்டவழக்கென்றும் வரும்கன்ன
பாம்பரையாலும் மேலே செய்
த கல்லரிச்சயம் வியவஸ்தாபன்
மாமம். இரண்டாயிரத்தறுபதில்
ஏலேலிங்கனுடைய பிறச்சந்தி
ஆறினுக்கும் இருநூறு வருஷம்
வாங்க எஞ்சுவது ஆயிரத்தெண்
னூற்றறுபது. ஏலேலிங்கன் இ
லங்கையை வெற்றிகொண்டத

திரு

லம் இரண்டாயிரத்தறுபது வரு
ஷங்களுக்குமுன்னரென்பது ம
காவமிசத்திற்காண்க. சிங்கள
ன்னும்பட்டப்பெயர் சோழமண்
டலத்தினுள்ள இவனுக்குவந்த
தன்மரபினர் இலங்கையரசுடெ
ற்றகாலத்தப்பெயரோடு விளங்
கினமையாற் போலும்.

யேசுசமயிகள் தமது சமயத்
தவராகிய “தாமசு” முனிவர்
கூமலாப்பூரில் வந்திருந்தபோது
திருவள்ளுவரென்னும் பெயரோ
டு விளங்கினரென்றும், அவர்கா
லம் யேசுவுக்குப்பின் ஐம்பதாம்
வருஷமென்றுங்கூறும் வெளிற்
றதுமானவரையு மிங்கிண்ணயத்
துக்கொருசான்றும், இனித்திருவ
ள்ளுவமாலையிற் கல்லாடரற் கூ
றப்பட்ட வெண்பரையும், கல்லாட
மென்னும் நூலிலே அவர்குறிப
அகவற்கூறும் ஒத்தகருத்தினவா
தலின், திருவள்ளுவமாலையிற் கா
லத்தாராற் பாடி யொட்டப்பட்ட
தென்பது அறியாமையின்பா
லது. அகவலருமாறு:—திருவள்
ளுவமாலையிற் கல்லாடர் கூறிய
து:—“.....எப்பாலவரு மியைப
வே வள்ளுவனார் முப்பான்மொ
ழிந்தமொழி”. கல்லாடம் “...ச
மயக்கனக்கன்மதிவழிகுறு - அண
கியஸ்குறிப் பொருளிடவேன்ற-
வள்ளுவனநனக்கு வளர்கவிப்பு
லவாழுன்...”

திருவள்ளுவர் உலகியல்நெறி
வீட்டியல்நெறி இரண்டும் நன்றா
கவிசாரித் துண்மையுணர்ந்தவர்.
மாந்தர்க்கு இல்லறம் துறவறமெ
ன்னும் இருவகையறங்களுமே உ
ரியனவென்பதும், அவற்றின் து
றவறத்தைநோக்கியது இல்லறம்
சாதிக்கத்தக்கதென்பதும், வீழ்
தேடுவார்க்குத் துறவறமும், உல
கந்தேடுவார்க்கு இல்லறமுமுரிய
னவென்பதும் அவர்சித்தார்த்தம்.

திரு

இல்லறவியல்புகூறப்புகுந்த திரு
வள்ளுவர் “அன்பிலாரெல்லாந்
தமக்குரிய ரன்புகடையா, ரென்
புமுரியர்பிறர்க்கு” என்னுந் திரு
க்குறளால் அன்பே அதற்குச் சி
றந்தவலக்கண்மென்றும், துறவு
க்கிலக்கணங்கூறுமிடத்து,

“அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்
க்கு மெஞ்ஞானநூற், தவா அப்பி
றப்பினும்வித்து” என்னுஞ் குறளா
ல் அதற்கு அவாவின்மையே சிற
ப்பிலக்கண்மென்றும், சித்தார்த
ஞ்செய்திருத்தலை ஊன்றிகோக்கி
னால் அவருடைய அற்புததெய்வ
ப்புலமையினுற்றல் நன்கு புலப்
படும். திருவள்ளுவர் துறவு மு
ப்பத்தமுன்று விஷயங்களுமித்
து நூலியாத்தனர். ஒவ்வொருவி
ஷயங்களும் எஞ்சாமற்கடைபோ
க அவரால் விசாரித்து கிச்சயம்
பண்ணப்பட்டிருந்தலின், எத்து
ணைப்புத்திதுண்மையுடையாரும்
ஒருவிஷயத்திலாயினும் ஒன்றை
க் கூட்டவேனுந் குறைக்கவேனு
ம் இடங்காணமாட்டார். திருவ
ள்ளுவர் எடுத்துக்கொண்ட விஷ
யங்களுட் சிலவற்றைத் தாமாக
விசாரித்த பிறபாணஷப் புலவரு
ட்டலையானோர் அவ்விஷயங்கள்
மேற் கூறியவற்றையும் திருவள்
ளுவர் கூறியவற்றையு மொப்பு
கோக்குமிடத்துத் திருவள்ளுவர்
கருத்துக்களே விஞ்சிநிறைவின்,
அவரின் விஞ்சினோர் பிறரில்லை
னலே சித்தார்த்தமாம். அதுபற்
றியே திருக்குறள் கிரேக்க பிரா
ஞ்சிய லத்தின் ஆங்கில முதலிய
பாணவகையிலே மொழிபெயர்க்க
ப்பட்டு அத்தேயங்களிலேசென்
றுவழங்குவதாயிற்று. திருவள்
ளுவர்க்கு முன்னும், முனிவரும்,
புலவரும் அறம்பொருளின்பமெ
ன்னு முப்பாற்பொருளு மொரு
வாறெடுத்துக் கூறியுள்ளார். அ

திரு

வரெல்லாம், திருவள்ளுவரைப்
போலக் கேட்டார் நெஞ்சினுட்
பாய்ந்து பதிகொள்ளுமாறு சொ
ல்லுஞ் சொல்வண்மையும் சாது
ரியமுமுடையரல்லர். “எழுத்து
முதலாயவிலக்கண் மெல்லாம்-ப
முத்தினிதறங்கும்பள்ளி...” என
துபுகழப்பட்ட திருக்குறட்சிறப்
புஎழுத்தலடகுவுதனது.

திருவள்ளுவரை ஆருகதசமயி
யென்றுசிலரும், சைவசமயியெ
ன்று பலரும் வாதிப்பர். ஆயினு
ம் வைதிகசாரங்களை மேற்கொ
ண்டிருந்திருக்குறட்டகருத்தை
நோக்க அவரை ஆருகதரென்று
சாதிக்கப் போந்தகியாயங்காண்
கிலம்.

திருவலிவலம்—காவிரியின் தென்
கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.
சமயாசாரியர்மூவராலும் பாட
ப்பட்டது.

திருவன்னியூர்—காவிரியின் தென்
கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்
நாவுக்கரசார்பாடப்பட்டது.

திருவாக்கூர்த்தானரென்றிமா
டம்—காவிரியின் தென்கரையி
லுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். நாவுக்
கரசாராலும் சம்பந்தராலும் பாட
ப்பட்டது.

திருவாஞ்சயம்—காவிரியின் தென்
கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.
சம்பந்தரார் பாடப்பட்டது.

திருவாடாணை—பாண்டி நாட்டின்
கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்ப
ந்தரார் பாடப்பட்டது.

திருவாசகம்—மாணிக்கவாசக எ
வாமிதனென்னுஞ் சிறப்புப்பெய
ர்பூண்ட திருவாதவூரடிகள் வே
தத்தின் ஞானகாண்டப் பொரு
ளைத் தோத்திரருபமாகத் திருவா
யமலர்ந்தருளிய தமிழ்வேதம்.
அது “நமச்சிவாயவாழ்ச்சி” என்
றற்றொடக்கத்து அகவல்முதலிய

திரு

பாங்கும் முதலாக அச்சோப்ப திகழ்குவது நற்பத்தொன் பது ஒத்திணையுடையது. "மாணிக்கவாசகர்" காண்க.

திருவாதவூர்—பாண்டி நாட்டின்க ணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இதுமா ணிக்கவாசகசுவாமிக்கு ஜனன ஸ்தானமாகவுள்ளது. சுவாமிவா தவூர்ச்சுரர்; அம்மை உமாதேவி.

திருவாதனூர்—காவிரியின் வடக ரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம். சுவாமி ஆண்டளக்குமை யன், சத்தி பூரங்கநாயகி, திரு மங்கையாழ்வார் பாடியது.

திருவாமாதூர்—நடுநாட்டி லுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். திருஅண்ண மலைக்குக் கீழ்த்திசையிலுள்ளது. சுவாமி காமார்த்தேச்சுரர்; அம்மை அழகியநாயகி. சமயாசாரிய ர்மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவாப்பனூர்—இது பாண்டிநா ட்டிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆப்பனூர்க்காரணர். அம்மை அம்பிகை. சம்பந்தரார் பா டப்பட்டது.

திருவாய்ப்பாடி—வடநாட்டின்க ணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி நவமோகன திருவுணன். சத்திசத்தியபாமை. குலசேகரா ழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆண்டா ள என்னும் மூவராலும் பாடப்பட் டது.

திருவாய்மூர்—காவிரியின் தென்க ரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி ஆத்தமநாதேச்சுரர்; அம்மை உமாதேவி.

திருவாநூர்—திருவாநூர் மூலட்டா னங்காண்க.

திருவாநூர்அறநெறி—திருவாநூரிலு ள்ள சிவஸ்தலங்களு ளொன்று. சுவாமி அகிலேச்சுரர்; அம்மை அல்லியங்கோதை.

திருவாநூர்ப்பரவையுண்மண்ட

திரு

ளி—திருவாநூர்மூலட்டானத்து க்குச்சமீபத்திலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி பரவையுண்மண் டளிச்சுரர்; அம்மை பஞ்சின்மெ ல்லடியம்மை. சுந்தரரார் பாட் ப்பட்டது.

திருவாநூர்மும்மணிக்கோவை - சேரமான் பெருமானுடைய திரு வாநூர்மீது செய்தது.

திருவாநூர்மூலட்டானம்—இது சுந்தரராலே "திருவாநூர்ப்பிறந் தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்" என்று துதிக்கப்பட்ட பிரபல சிவஸ்தலம். இது தியாகப்பெருமா னை முசுஞ்சக்கரவர்த்தி இந் திரன்பாற்பெற்றுஸ்தாபித்த சிவஸ்தலம். இது சப்த விடங்க ஸ்தலங்களுள் மிகச்சிறந்தது. இத் திருவாநூர் சோழராஜாக்களுக்கு நெடுங்காலம் ராஜதானியாகவிரு ந்தது. மதுரீதிகண்ட சோழன் அரசுசெய்யுங்காலத்திலே தன்ம கன் தேர்நூர்ந்து ஒரு பசுவின் க ன்றைத் தேர்க்காலி லரைத்துக் கொன்றான் என்பதுணர்ந்து, அவ வரசகுமாரனைத் தன் தேர்க்கா லிலிட்டு அரைத்துக்கொன்று தா ய்ப்பசுவின் துயர்தீர்க்க முயன்று சிவாதுக்கிரகத்தால் கன்றும்மை ந்தனு முயிர்பெற் றெழப்பெற்ற பெருங்கீர்த்தியாய்ந்ததலமுமிது வே. பரவையார்க்கும் இலக்கண விளக்கஞ்செய்த வைத்தியநாத நாவலர்க்கும் ஜன்மஸ்தலமுமிது வே. இத்தலசம்பந்தமான சரி த்திரங்கள் என்னில, சுவாமி வ ன்மீகநாதர்; அம்மை அல்லியங் கோதை. மூவராலும் பாடப்பட் டது.

திருவாலங்காடு—இதுவே பழைய னூர். இங்கே ரத்தினசபையிலே சிவபெருமான் ஊர்த்துவ தாண் டவஞ்செய்தருளுவர். காரைக்கா லம்மையார் தொண்டிபுரித்திருந்

திரு

ததலமும்இது. பழையனூர் நீலியால் வேளாளர் தீய்ப்பாய்ந்து புகழ்பெற்றதும் இவ்விடத்தேயாம். இது திருத்தணிகைக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலுள்ளது. பட்டணத்தடிகள் "வீடுநமக்குத் திருவாலங்காடு" என்று துதித்ததும் இத்தலத்தையே. இச் சிவதலத் திலெழுந்தருளியிருக்கும் சிவமூர்த்தி ஊர்த்துவதாண்டவேச்சுரர்; அம்மை வண்டாரகுமால். இது மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவாலங்காட்டுமேத்திதிருப்பதி

கம்—காரைக்காலம்மையார்செய்தபிரபந்தங்கள் மூன்றனுளொன்று. தன்னை ஒதுபவர்க்கு மிக்கவைராகியமும் பிரபஞ்சவெறுப்புந்தருமியல்பினது. மந்தையவிரண்டும் திருவிரட்டை மணி மாலையும் அற்புதத் திருவந்தாது யுமாம்.

திருவாலவாயுடையார்—சொக்கநாதமூர்த்தி.

திருவாலவாய்—மதுரைச் சிவஸ்தலம். இது சிவபெருமான் அறுபத்தாநான்கு திருவிளையாடல்கள் செய்தருளியதலம். வைகைசுரதிக்கரையிலுள்ளது சுவாமிகொக்கநாதர்; அம்மை மீனாட்சி. சர்ப்பம்வளைந்தெல்லையிட்டநகரமாதலின் ஆலவாயென்னப்பட்டது. அப்பர் சம்பந்தர்களுந் பாடப்பட்டது. இத்தலமாண்மியம் பராஞ்சோதிமுனிவராலே தமிழிலே திருவிளையாடற் புராணமென்னு ம்பெயரினாலே பாடப்பட்டது. வடமொழியிலுள்ளது ஆலாசிய மெனப்படும். இங்குள்ள சிவாலயம் புண்ணியர்களாலே செய்யப்பட்ட திருப்பணி. மிக்க பழைமையிணையுடையது. தலுக்கர்காலத்திலே பங்கமுந்துப் பின்னர் த் திருத்தப்பட்டது.

திரு

திருவாலிதிருநகரி—காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி வயலாலிமணவா னன். சரத்திமுதவல்லி. தரும்வகையாழ்வார் பாடப்பட்டது.

திருவாவடுறை - காவிரியின்தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மாசிலாமணிச்சுரர்; அம்மை ஒப்பிலாமுலையம்மை. திருஞானசம்பந்தமூர்த்த நாயனார் சிவபெருமானிடத்து உலவாக்கிழிபெற்றருளியதலமுமிதுவே. திருநந்ததேவர் மாணிக்கராகிய சிவயோகியாரென்பவர் அகஸ்தியரைக் காணுர்பொருட்டுத் தெற்குநோக்கிச்செல்லும்வழியிலேஇத்தலத்தல் மூலமென்னுமோரிடையனிந்துகிடக்க, அவன் மேய்த்த பசுக்கள் நின்று கத்திஅழுதலைக்கண்டு, அவன் காயத்திற் பி ரவேசித்து அவனைப்போல் அவைகளை மேய்த்து ஆற்றிவிட்டுத் திருப்பிவந்து தமதுசீரத்திற் புகளத்தனித்தபொழுது, அதனைக்காணுமையால் அச்சீரத்தோடுதானே இங்கிருந்து மூவாயிரம்வருடம் யோசஞ்சாத்தார். இவரே திருமூலநாயனாரெனப்பெயர்வா. வருடத்திற்கு ஒருமந்திரமாக மூவாயிரம் மந்திரங்களை அருள்செய்தவருமിവரே. அவற்றின்ஞெஞ்சிதருமந்திர மெனப்படும். கைலாசபரம்பரையிலே அவதரித்தவாகிய மெச்சியாயமுர்த்திகளமடாலயங்கொண்டதும் இத்தலமே. அவ்வாசாரியபரம்பரை இன்றுமுளது. நமச்சிவாயமூர்த்திகள்காலம் இற்றைக்கு அறுபது வருடங்களுக்குமுன்னுள்ளது. திருவாவடுறையாதீன பரம்பரையில் இப்போது ஞானமுடிபுனைந்திருப்பவர் பூரீஸுரீ அம்பலவாணதேசிகர். இப்பெயரால் முன்னும் பலர்விளங்கினர். திராவி

திரு

டமாபாடியஞ்செய்த சிவஞான முரிவர் இம்மடாதினத்தைச் சேர்ந்தவர். இத்தலம் சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவாலினன்குடி—பாண்டி நாட்டின் கிழக்கிலுள்ள ஒரு சுப்பிரமணிய ஸ்தலம்.

திருவாள்கோளியுத்தூர்—திருமுள்ள மாணிக்கத்தலைவந்துப் பூஜித்தசிவஸ்தலம். காவிரியின் வடக்கரை யிலுள்ளது. சுவாமிமாணிக்கவண்ணேச்சரர்; அம்மை வண்ட மர்பூக்குமுனையகி. சுந்தரராலும் சம்பந்தராலும் பாடப்பட்டது.

திருவாறன்விளை—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி ததிவாமனன். சத்தி பத்மாசனநாய்ச்சியார்.

திருவானைக்கா—காவிரியின் வடக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். ஜம்புகேசுவர மெனவும்படும். சுவாமி ஜம்புகையகர்; அம்மை அக்ஷைநாயகி. ஸ்தலவிருகும் நாவல். அப்புலிங்கம். இத்தலம் நாவற்காடாயிருந்த பூர்வத்திலே ஒருமுனிவர், நாவற்கணியொன்றை எடுத்ததப்போய்க் கைலையிற சிவனுக்கு நிவேதித்தார். தாமமுண்டபொழுது அக்கணியின் வித்து முளைத்தெழுந்த அவர் சிரசைத் துளைத்துக்கொண்டோங்கி, முனிவர், சுவாமிரான் அவ்விருகத்தின் கீழ் எனவும் எழுந்தருளியிருக்குமாறுவேண்டி அவரை உடன்படுவித்துக்கொண்டு பீண்டிவவ னுத்தையடைந்திருந்தார். அது பற்றி ஜம்புகேச்சுவரமெனப்பட்டது. ஆனை பூசித்தப் பேறு பெற்றமையின் ஆனைக்காவெனப்பட்டது. ஆனை சிவகணமாக, ஆனையோடு மாறுகிநின்று பூசித்த சிலந்தி கோச்செங்கட்சோழனாகப் பிறந்தது. இத்தலம் மூவராலும் பாடப்பட்டது. இது சேரங்க

திரு

த்துக்கு அணித்தாகவுள்ளது.

திருவான்மியூர்—மயிலாப்பூருக்குச் சமீபத்திலேதென்னிசையிலுள்ள சிவஸ்தலம். இங்குள்ளதுவெள்ளைலிங்கம். வான்மீகர் பூசித்தமைபால் வான்மீயுரென்ப பெயர்பெற்றது. அப்பர் சம்பந்தர்களால் பாடப்பட்டது.

திருவிசைப்பா—திருமாணிக்கத்தேவர், சேந்தனார், கண்டராதித்தர், கருவூர்த்தேவர், பூந்தருத்தி நம்பிகாடவநம்பி, வேணுபட்டிகன், திருவாலியமுதனார், பூர்டோத்தமநம்பி, சேதிராயர் என்னுமொன்பதின்மராலுஞ் செய்யப்பட்ட பாடற்றொகுதி, சிவன்புகழை எடுத்துரைக்கும் பாக்களையுடையது என்றும், திவ்வியஇசையினையுடைய பாக்களையுடையது என்றும் இருவகையாகப் பெயர்ப்பொருள் விரிப்ப.

திருவிஜயமங்கை—இது காவிரியின் வடக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்; இது அருச்சுனபூசித்தலமாயின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. அப்பர் சுந்தரர்களால் பாடப்பட்டது.

திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை—பட்டணத்தப் பிள்ளையாரருள்செய்த ஒரு தூல்.

திருவிடவேந்தை—தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். இது தருமங்கையாழ்வாரால் பாடப்பட்டது.

திருவிடைமருதூர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மருதப்பேச்சரர்; அம்மை நன்முலைநாயகி. இத்தலத்தைப்பற்றிய சரித்திரம் அநேகம். வரகுணதேவர் தம்மைப்பற்றிநின்ற கொலைப்பழிதீர்ப்பெற்ற தலம்தவாதலின் இத்தலத்தின்கணுள்ள சரீரமெல்லாம் சிவ

திரு

சொருபமாகக்கண்டு சிவபொகியாகித்தமது அளப்பருஞ்செல்வங்களையும் மனைவியயபுஞ் சிவதொண்டிக்காக்கியிருந்தனர். சமயாசாரியர் மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவிடையாறு—நடுநாட்டிலே பெண்ணைநதிர்த்திலேயுள்ள சிவஸ்தலம். சுவாமி இடையாற்றிச்சரர்; அம்மைசிற்றிடைநாயகி. சுந்தரரால் பாடப்பட்டது.

திருவிண்ணகரம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி உப்பிலிப்பான்; அம்மை பூமிதேவி. நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் பாடியது.

திருவியலூர்—இது காவிரியின் வடக்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சுவாமி மோகாநந்தேச்சரர்; அம்மை செளந்தாமா கி. சம்பந்தரால் பாடப்பட்டது.

திருவிரட்டைமணிமாலை—காரைக்காலம்மையார் செய்த பிரபந்தங்கள் மூன்றனுமொன்று.

திருவிராமேச்சுரம்—பாண்டி நாட்டிலே சமுத்திரத்திலேயுள்ள ஒரு திவ்விய சிவஸ்தலம். ராமனூல் ஸ்தாபித்துப் பூஜிக்கப்பட்ட சிவலிங்கப்பெருமானை உடைமையால் ராமேச்சுரமெனப் பெயர்பெற்றது. இங்குள்ள தீர்த்தம் தனுக்கோடி தீர்த்தமெனப்பெயர்பெறும். இச்சிவஸ்தலம் பிரமஹத்திமுதலிய பாவங்களைக் கியருளுதலின் காசிமுதலியதூர தேசங்களினின்றும் நானூவருணத்தர்களும் வந்துசரிசித்துப்போகப்பெறுவது. இது ராமாயணத்திலுங் கூறப்பட்டதலம். சுவாமி ராமநாதர்; அம்மை பர்வதவர்த்தினி. இத்தலம் சேதுபந்தனத்தலையிலுள்ளது. இது சேதுவெ

திரு

னவும்படும். இத்தலமான்மியத்தை நிரம்பவழியியதேசிகர் சேதுபாரணமெனும்பெயரால்பாடினர்.

திரு நரிஞ்சிபுரம்—இது பனங்காட்டுருக்குத் தென்மேற்றிசையிலேயுள்ள சிவஸ்தலம். மிளகுப்பொதிகொண்டு தனிமையிற்சென்ற ஒருவணிகன் அவ்வரிவிலே தனக்கு வழிதனை வருவானுக்கு அப் பொதியிற பரத் கூலியாகக்கொடுப்பதாக எண்ணியபொது சிவபெருமானை வழி தனை யாகச்சென்று அவ்வணிகனிடம் மிளகுகைக்கொண்டதலமிதவா தலினை தங்கெழுந்தருளியிருக்குமழுந்த மார்க்கச்சாயலெனப்புகார். அருச்சுனநிற்துபோக அவன்மகன் சிவசர்மனென்னும் மிகச்சிறுவன் சென்றருச்சிக்கச் சிவபெருமானை அதனை உலந்து திருமுடிசாய்த்த சிவஸ்தலத்திடைவ. இச்செய்தியைப் பட்டினத்தபுகழும் "சான்சாயு"மென்னும் திருப்பாடலிலே அகமர்த்துப்பாடினர்.

திருவிள நகர்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவிளமர்—இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது முசுருந்தன் பூசித்த சப்தவிடங்கஸ்தலங்களுள்ளொன்று. சுந்தரரால் பாடப்பட்டது.

திருவிளையாடல்—சிவன்செய்வல்லாம் பொதுப்படத் திருவிளையாடலையாமாயினும், மதுரை யிலே சிவன் வெளிப்படச் செய்தருளிய அற்புதச்செயல்கள் அறுபதாநான்கும் திருவிளையாடல் என வழங்கும். அவைவருமாறு; (I) தன்மகனைக்கொன்ற பழிகொள்ளும்பொருட்டுத் தவவுடாவிலுலே யாகத்தலே தோற்றுவித்து இந்திரனைக் கொல்லுமாறு ஏவிவிடப்பட்டவிருத்திராசரனைக்

திரு

கோன்றித்தான், அப்பிரமஹத் தியால் ஒளிபிழந்து தெளிவின் திதைகளைத் தரித்துக் கடைப்பவன தையடைந்தபோது, அப்பழியி னீர்க்கியடியுமாறு அவனுக்குச் சிவ பிரான் அதுக்கிரகம்புரிந்ததும், அவன் அர்ச்சித்தற்குப் புஷ்பந் தேடியபோது ஒரு வாயிலே பொற்றாமரைகளைத் தோற்றுவி த்ததுமாகியசெயல் முதலாம் திருவிளையாடல் இத்திரன் எழுத் திராசரானுடு பொருது அவனை வெல்லவியலாதமுடி கிட்டாடி விஷ்ணுவையடைந்து வெண்ட, அவரானுக்கிரகித்தவாறு இத்திரன் பாற்கடம்புரத்திருந்த திருமுனி வரையடுத்து அவருடைய முது கென்பை வேண்டியபோது, அம் முனிவர்பிரான்,

“நாய்நமதென நரிநமதெனப் பிதா—நாய்நமதென நமந்நன தெனப் பிணி—பெய்நமதென ம னமதிக்குப்பெற்றிபோ—லாய்ந மதெனப்படும் பாக்கையாரதே”. உறவினரினித் தனியே காட்டி லே நோயுந்து வலியந்து நினைவ ற்றுக் கிடக்குங்காலத்திலே நாயு ம் நரியுங் கண்டு இவ்வுடலைத் த மதென்னும், வீட்டிலிருந்தால் தாயும் தந்தையும் தமதென்பர், யமனும் பேயுந் தமதென்பர், ம னமெவ்வாறுசென்றதோ அவ்வா றெல்லாம் நமதுநமதெனப்படும் இவ்வுடல் யார்க்குரியதாகும்! து ன்பத்தால் வருந்துவோரது து ன்பங்களைத்துடைத்து அவர்க்கு நல்வாழ்வுதருமாறு எடுத்த இந் தவுடலைப் பயன்படுத்துவேன்” எ ன்றீ கூறித் தமதுயிரை விடுத்த னர், அவ்வுடலின் முதுகெலும் பை இத்திரனெடுத்து விசுவகர் மாவினுலே வச்சிராயுதத்தை இ யற்றுவித்து அதனைக்கொண்டே விருத்திராசரனைக் கொன்றொழி த்தான்.

திரு

(2) சிவபிரான் திருமுடிமீதி ருந்து வீழ்ந்த திருமாலையெத்து ருவாசர் ஏந்திக்கொடுப்போ இந் திராணக்குநீட்ட, அவன் அதை ஒருகைபால்வாங்கி யானையின்சிர சிலிட, அந்தயானை அதனையெடுத் துக் காலினைத்திட்டுச் சிதைத்த ன். அதுகண்டு தருவாசர் சினங் கொண்ட இத்திரனைப் பாண்டிய னவனையாம் சிரசசிந்தப்பெறுக வென்று சபித்து அவனுடையஜ ராவதத்தைபுந் காட்டானையாக வென்று சபித்தார். இத்திரன் ந டுங்கி முனிவனாயிப்ப, முனிவ ர் இரங்கி, “தலை உட்டாகவந்தது முடிமட்டாக” வென்று இத்திர னுக்கு அச்சப்பாதைக் குறைத்த பின்னர், ஜராவதத்தையும்பார்த் து, நீ இருபத்தைந் அவருடங் கா ட்டானையாகத் திரிந்து அவ்வெ ளையில் முன்போலாகவென்று பிறிது வருசதனர், அவ் யானை அ க்காலவெல்லவருங்காதுங் காட் டானையாகத்திரிந்து, ஈற்றிலே க டம்பவனத்தையடைந்து பொற் றாமரைவாலியிற்படிந்து முன்னு ருக்கொண்டு சிவபிரானனுக்கிர கமும்பெற்று அவரைப் பிரிடமா ட்டாது நின்றபோது அவரானை யால் முன்போல் இத்திரனுக்கு வாகனமாயிற்று. இத்தருவாசச ரித்தாம் இராமாயணத்திலும் சி ரிது மாறுபடக்கூறப்பட்டுளது. தலைக்குவந்தது ராமபொடுபோ யிற்றென்ற பழமொழி அதுமுத லாக வழங்கிவருவதாயிற்று.

(3) திருநகரங்கண்ட சிருவி னையாடல்: குலசேகர பாண்டிய ன்காலத்திலே அவன் ராஜதானி யாகிய மணலூரிலே வசிக் குந் த னஞ்சயன் என்னும் வணிகன் மேற்றிகையிலுள்ள ஊர்களிற் சென்று, வானிகஞ்செய்து மீரு ம்வழியிலே கடம்பவனத்தல் இ ராத்தங்கிவபோது அங்கே ஒரு

திரு

திவ்விய விமானமும் அதன்கீழே சிவலிங்கப்பெருமானும் அங்கே தேவர்கள்வந்ததும் அன்றிரவே ல்லாம் அருச்சுணபுரிந்ததுங்கண் டு அதிசயித்துத் தானார் துதித்து வணங்கிக்கொண்டு விடியற்கால த்திலே அவ்விடத்தினின்றும்நீங் கி அரசனையடைந்து தான் கண் டதைக்கூற, அரசன் உடனேசெ ன்று அவ்வனத்தை வெட்டிச் சி வபிரான் கணவிடைச்சென்று த னக்குக் கூறியபிரகாரம் ஆலய மும், தனக்கு அரமனையும், நானா வருணத்தினார்க்கும் வீடுகளும், வீ திகளும், மதில்களும், பிறவும் வ குந்தா நகரமாக்கினான்.

(4) குலசேகரபாண்டியன்மக ன் மலயத்துவசுபாண்டியனுக்கு அவனமனைவீ காஞ்சனமலை வ யிற்றிலே புத்திரோற்பத்தி யில் லாமற்பேரக, அவன் யாகஞ்செ ய்து அவ்யாகத்தினிடமாக உமா தேவியாரைத் தடாதகைப்பிரா ட்டியாரென்னும் பெயரோடு மூ ன்ருவயதுநிறைந்தமகவாகப்பெ ற்றது நான்கார் திருவிளையாடல், காஞ்சனமலை முற்பிறப்பிலே உ மாதேவியாரைத் தனக்குப் புத் திரியாராகவருதல்வேண்டுமென வேண்டித்தவங்கிடந்த விச்சாவ திபென்னுங் கந்தருவமாத்.

(5) மலயத்துவசுந்தாதகை ப்பிராட்டியாருக்கு முடிசூட்டிச் சிவபதமடைந்தபின்னர், த டாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவி ஜயத்துக்கெழுந்து திசைதோறு ம்அரசர்களைவென்றுவடதிசையி ற் கைலாயஞ்சென்று அங்கும் ப டையேற்றினர், அப்பொழுது சி வபிரான் வெளிப்பட அவரைக் கண்டமாத்திரத்தே மும்முலைக ளுள் ஒன்று மறைந்தது. அதுக ண்டு நாணிச் செயல்மறந்துநி ன் தடாதகைப்பிராட்டியாரைச்

திரு

சிவபிரான்னோக்கி, “உன்னை நா ம் மதுரையில்வந்துமணம்புரிவா ம்; மீண்டேருக” என்றருளிச்செ ய்தனர். அவ்வாறு மீண்டு மது ரையையடைந்தபோது சிவபிரா ன் சோமசுந்தரபாண்டியனார் எ ன்னும்பெயரோடு சென்று உலக றியத் திருமணம்புரிந்து மதுரை யையாண்டனர். இது ஜந்தார் திருவிளையாடல்.

(6) திருமணத்தின்பொருட்டு மதுரைக்கு வந்திருந்தபதஞ்சவி லியாக்கிரபாதர்கள் திருநடங்க ண்டன்றியுண்ணெமென்ன, சிவ பிரான் திருவுளமீரங்கி, மதுரை யின் ஒருபாலிலே வெள்ளியம்ப லத்தைத் தோற்றுவித்து அதன் மேல மாணிக்கப் பீடிகையின்மீ து திருநடங்காட்டியருளியது ஆ ருந் திருவிளையாடல்.

(7) திருமணத்தின்பொருட்டு அமைக்கப்பட்டசோற்றாமலையெ ல்லாவற்றையும் சிவகணத்தொ ருவனாகிய குண்டோதரன் நொ டிப்பொழுதில்உண்டெவிட்டுத்தன் பசி தணிந்திலதென் மழுதலைத் தடாதகைப்பிராட்டியார் கண்டு யாதுசெய்வேனென்று அதிசயி த்து நாணிநிற்கச் சிவன் செய்த ருளியது ஏழாந்திருவிளையாடல்.

(8) அதுகண்ட சிவபிரான் கு ண்டோதரனுடைய தணிப்பரும் பெரும்பசியைத் தீர்க்கும்பொரு ட்டு அன்னக்குழியையும் அவன் தாகத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு வைகைத்தீயையும் வாஸுதைத் த ருளியதிருவிளையாடல் எட்டாவ து. இவ்வன்னக்குழி எடுக்குந் தோறுங் குறையா வியல்பினது.

(9) தடாதகைப் பிராட்டியா ரது தாயார் காஞ்சனமலைபார் றீராடுப்பொருட்புச் சிவபிரான் சத்த சமுத்திரங்கனையும் வரவ றைத்தருளியது ஒன்பதாம் திரு

திரு

விளையாடல்.

(10) கடலாடவேண்டி ஏழுகடலும் பெற்ற காஞ்சனமலை தன்னாயகன்றிந்துபோயினமையாலே கன்றின்வாலைப் பற்றிக் கொண்டு கடலாடவந்ததேயென்று கவன்றதைத் தடாதகைப் பிராட்டியாராலுணர்ந்த சிவபிரான் அவ்விருவர் மனக்குறிப்பையுமுணர்ந்து, இறந்து சுவர்க்கத்திலிருந்த மலயத்துவசபாண்டியனைவரவழைத்து அவனைக் காஞ்சனமலையையாடி கரம்பற்றிக் கடலாடச்செய்தது பத்தார்திருவிளையாடல்.

(11) சோமசுந்தர பாண்டியராயலகாண்ட சிவபிரான் தடாதகைப்பிராட்டியார் வயிற்றிலே உக்கிரவருமன் என்னுங் குமாரனைத் திருவவதாரஞ்செய்திருளியது பதினொன்ற திருவிளையாடல்.

(12) உக்கிரவருமபாண்டியன் சோமசேகரனென்னும் அரசனது புத்திரி கார்திமதியை மணம்புணர்ந்தபின்னர் அவனைச் சிவபிரான் நோக்கி, மைந்தனே, கேள், இந்திரனும் கடலும் உனக்குப்பெறும்பகைகளாம்; மேருவானது தருக்குந்துநிற்கும்; இந்திரன்முடியைச் சிதைக்கும்பொருட்டு இவ்வளையை வைத்துக்கொள்; கடலுக்கு இவ்வேற்படையை விடு; மேருவை இச்செண்டாலடியென்று மூன்று படைக்கலங்களையும் கொடுத்தாசீர்வதித்தருளியது பன்னிரண்டாம் திருவிளையாடல்.

(13) உக்கிரவருமபாண்டியன் அரசுபுரிந்துவருநாளிலே அசுவமேதயாகந்தொண்ணுற்றுது செய்து முடித்தபோது இந்திரன் பொறமையுற்று வருணனைவிக் கடல்பொங்கிப்பாண்டிராட்டைக் கிழிக்கும்படி செய்ய, ஓரிரவியு

திரு

ள்ளே கடல் சினங்கொண்டெழுந்து நாட்டை மூடி நகரவாயிலையடுத்தது. அதனைச் சிவபிரானுலுணர்ந்த உக்கிரவருமன் தான் முன்னே சிவன்பாற்பெற்ற வேலையெறிந்து சுவதும்படிசெய்தான். இது பதின்மூன்றாம் திருவிளையாடல்.

(14) பாண்டிராட்டியும், அயல்நாடுகளிலும் மழைப்பெயல் இல்லாதுபோகச் சேர சோழபாண்டியர் மூவரும் தேவலோகஞ்சென்று இந்திரனைவணங்கியவன் மத்திருவருக்கும் மழைவரயீந்து பாண்டியனை மதியா திகழ்ந்தனுப்பிவிட்டான். பாண்டியன் மேகங்களைப் பிடித்துக்கட்டிச் சிறையிலிட்டான். இந்திரன் பாண்டியனோடு போருக்கெழுந்து பொருதபோது பாண்டியன்வளையை விட்டு இந்திரன் முடியைத் தகர்த்துவிட்டான். அவ்வளவில் இந்திரனடங்கிச்சமாதானங்கேட்க, பாண்டியன் மறுத்தான். வேளாளர் தாம் பிணையாகி மேகங்களைச் சிறைவிடுவித்தார்கள். இதுபதினொன்றாம் திருவிளையாடல்.

(15) உக்கிரவரும பாண்டியன் கார்திமதியிடத்திலே வீரபாண்டியனென்னுங் குமாரனையின்றபின்னர்த் தனதுநாடு மழையின்றி வருந்துதலைக்கண்டு சகிக்கொணாத அன்பக்கடலிலாழ்ந்துகிடந்தான். "சோமசுந்தரக் கடவுளவனுக்குக்கனவிலே தோன்றி நீ மேருமலையையடைந்து அம் மேருவரசனைச் செண்டாலடித்து அவனைவணங்கச்செய்து அம் மலையிலுள்ள பொன்னறையைத் திறந்து வேண்டுமளவுபொன்னைவாரிக்கொணர்ந்துவழங்கி மழைபெய்து நாடு மலியுங்காறும் நினதுநாட்டைக் காக்கக்கடவை" என்று அதுக்கிரகித்தனர். அவ்வா

திரு

தே அவன் தன் சேனைகளோடு புறப்பட்டுப் பாரதவருஷம், கிம்புருஷவருஷம், ஹரிவருஷம் என்னும் மூன்றுநாடுகளையுந்தாண்டி இளாவிருத வருஷ மத்தியிலுள்ள மேருவையடைந்து மேருவரசனுக்குப் பல முகமன்கூறியழைக்க அவன் வரத் தாழ்த்தமைபற்றித் தனது சென்னைப் பிரயோகத்துதீர்ப்ப அவன்வெளிப்பட்டு எதிர்முகமன்கூறி வேண்டியமட்டும் பொன்னைப் பொதிசெய்துபோகவென்ன, அவ்வாறுசெய்து மீண்டு தன்நாட்டைக் காத்தது பதினேந்தாம் திருவிளையாடல்.

(16) கண்ணுவராதி முனிவர்களுக்குச்சிவபிரான் ஓரந்தனைச் சிறுவனாகி வெளிப்பட்டு வேதப்பொருளை உபதேசித்தருளியது பதினமூன்றாம் திருவிளையாடல்.

(17) வீரபாண்டியன்வேங்கைவாய்ப்பட்டிறக்க, அவன் மகன் அபிஷேகபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டுதற்கு முகூர்த்தம்வைத்து மந்திரிகள் முடியைத் தேடிப் பார்த்தபோது அதனை வீரபாண்டியன் காமக்கிழத்திமக்கள் களவிற்கவாந்துபோயினரென்றுணர்ந்து கவன்றிருப்ப, சிவபிரான் வணிகனாகி மாணிக்கப் பொதியோடுசென்று அவர்க்குவேண்டிய அளவு மாணிக்கம் விற்பது பதினேழாம் திருவிளையாடல். திருவிளையாடற்புராணத்திலே மாணிக்கம்விற்பதலத்தில் இரத்தினபரிசேஷகருரியன்வெல்லாம் விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

(18) வருணன் தன் வயிற்று நொயைச் சிவபிரானுலே தீர்ப்பிக்கும்பொருட்டுக் கடலைப்பொங்கியெழுந்து மதுரையைச் சூழும்படிசெய்தபோது அவன் கருத்துணராத அபிஷேகபாண்டியன்

திரு

ஒலமிட்டழ அதற்கிரங்கிச் சிவபிரான் அக்கடலை வற்றுவித்து அதுவாயிலாக வருணனுக்கு அதுக்கிரகித்தது பதினெட்டாவது திருவிளையாடல்.

(19) மீண்டும் வருணன் மேகங்களை ஏவி மதுரைநகரம் மூழ்கும்படி யுகார்த்தகாலத்து மழைபோல வருஷிக்குமாறு செய்ய, பாண்டியன் சிவபிரானைத் துதித்துத் தனது நகரத்தையுஞ் ஜனங்களையுங் காத்தருளுமாறு வேண்ட, கிருபாமூர்த்தி மேகங்களை நான்குபக்கமும் நான்கு மாடமாகிநின்று காக்கவென்றேவியருள, மேகங்கள் அங்ஙனஞ்செய்ய, மேலேகின்ற மேகங்கள் மழையை வருஷித்து நீர் வற்றி வறப்பெய்தின. இது பத்தொன்பதாம் திருவிளையாடல்.

(20) சிவபெருமான், எல்லாம்வல்ல ஒருசித்தவேடங்கொண்டு, மதுராபுரியையடைந்து, ஆணைப்பெண்ணுருவாக்கியும் பெண்ணை ஆணுருவாக்கியும், தம்மாத்திரைக்கொலிவிலே தடவி, விருத்தரைக்காணையராக்கியும், கூனமுதுகினைபுடைய விருத்தலத்திரிகளை இளமங்கையராக்கிக் கருத்தரிக்கச்செய்தும், மிக்க தூரத்தேயுள்ளமலைகளை மிக்க சமீபத்துள்ளனவாக்கியும், சமீபத்துள்ள மாடமாணிக்கத்தைச் சேய்மைக்கண்ணவாக்கியும், வறிருரைச் செல்வராக்கியும் செல்வரைவறிருராக்கியும், இன்னோரன்னசெயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்வாராகி, வீதிகளிலே சஞ்சரித்தலைக் கேள்வியுற்ற அபிஷேகபாண்டியன் அச்சித்தரை அழைத்துவரும்படி அமைச்சரை ஏவியும் வாராது இமமரந்திருந்தது இருபதாம் திருவிளையாடல்.

(21) பின்னர் அப்பாண்டியன்

திரு

சித்தரது ஆற்றலை அளந்தறியும் பொருட்டு அவர்முன்னே சென்று நின்று அவர்வரலாற்றை வினாவினிற்கும்பொழுது, அவ்வழியே சென்ற ஓர் உழவன் கையிலிருந்ததரும்பொன்றைவாங்கி, “நீர் எல்லாமவல்ல சித்தர் என்பது உண்மையேயாயின் இதனை இம் மண்டபத்திலேயுள்ள கல்லாணைக்கு அருத்தி துமதாற்றலை விளக்குக” என, சித்தர் அவ்வியானையைக் கடைக்கணித்தருள், அஃது உயிர்பெற்றுக் கண்விழித்து மதம் பொழிந்து துதிக்கையநீட்டிப் பாண்டியன் கையிலிருந்த கருப்பங்கோலைப் பறித்துக் கறித்துக் குதட்டிற்று, இஃது இருபத்தொரார் திருவிளையாடல்.

(22) அபிவேகபாண்டியன் சிவபதமடைந்தபின்னர், அவன் மகன், விக்கிரமபாண்டியன் அரசுபுரிந்துவருநாளிலே, சமணசமயப்பிரவேசஞ்செய்திருந்த சோழராசன், அஞ்சனம், கிரவுஞ்சம், கோவர்த்தனம், திரிகூடம், காஞ்சி, அத்திகிரி, எமகூடம், விர்தம் என்னும் எட்டு மலைகளினுமுள்ள சமணகுரவர் எண்ணியிரவரையுமழைத்து, அபிசார வேள்வியொன்றைஇயற்றுவித்து, ஒரு யானையைஎழுப்பி, பாண்டியனைக் கொல்லுமாறுஏவ, அதனையறிந்தபாண்டியன்சோமசுந்தரப்பெருமானை வேண்ட, அவர் ஒரு வேட்டுவடிவங்கொண்டு அவ்வியானையைக்கொண்டு பாண்டியனைக் காத்தருளியது இருபத்திரண்டார் திருவிளையாடல்.

(23) பின்னரும் அப் பாண்டியன்காலத்திலே, விருபாக்ஷன் என்னும் வேதியனொருவன் புரிந்த பெருந்தவப்பயனால் அருந்ததிநிகர்த்த அவன் மனைவியாகிய சுவவிரதையின் வயிற்றிலே பெற்ற

திரு

கௌரி என்பாள் ஐந்துவயதிலே கௌரிமந்திரத்தைத் தந்தையினால் உபதேசிக்கப்பெற்று ஞானவொழுக்கத்திலே சிறந்து வருங்காலத்திலேபிச்சைபுக்குண்பானாகிய ஒரு வைஷ்ணவப்பிரமசாரி அங்கேவரத் தந்தை அக்கன்னி கையை அவனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்க, அவ் வைஷ்ணவன் அவனைத் தன்மனைக்குக்கொண்டு செல்லக் கொடிய வைஷ்ணவர்களாகிய தாய்தந்தையர்கள் அவனொடைய சிவசின்னங்களை நோக்கிக் குற்சிதமுற்று அவனை ஒதுக்கிவைத்து ஒழுகிவருபவர்கள், ஒருநாள், அவனைத் தனியிருத்திக் கதவுபூட்டி ஒரு மணத்தின்பொருட்டி அயலூர் செல்ல, கௌரி, தான் மணம்புகுந்த காலமுதல் ஒருசிவனடிபாரையாவது காணப்பெற்றிலையென்று கவன்றிருக்க, சிவபெருமான் அவனை ஆட்கொள்ளும் பருவகாலநோக்கி ஒரு விருத்தவேதியவடிவந்தாங்கி அங்கேசென்று தமது பசிக்குறிப்பையுணர்ந்த, கௌரி அவர்க்குத் திருவழுதுட்ட உண்ட அவர் பதினாறுவாசுக்குமாரப்பருவத்தையடைந்துவிளங்க, அதுகண்டு கற்பிற்சிற்றந்த கௌரி நடுங்கிநாணி ஒதுங்கிநிற்க, அச்சமயத்திலே அயலூரினின்று மாமன்மாமியர் மீண்டுவர, அதுநோக்கி அவ்வதிதியார் ஒரு பசுங் குழவியாய்க் கிடந்தழுதார். அதனை மாமிகண்டு கௌரியைநோக்கி, இம் மகவு ஏதெனச் சிணந்த வினவ, கௌரி தேவதத்தன் மனைவி இந்நைப்பார்த்துக்கொள் எனக் கிடத்திப்போயினுள்ளன், மயானப் பொடிபூசம் ருத்திரனுர்கன்புனை தேவதத்தன் சிசவுக்கு அன்புடையயாதலின் நீ எமக்குத் வாய் என்று இரக்கஞ்சிறிதுயின்

திரு

றி அவனை வெளியே தூரத்திவிட்டான். கௌரி தன் கைகீது கிடந்த குழந்தை அந்தரத்தெழுந்து இடபாருடராஜித் தோற்றக்கண்டு தோத்தரித்துப் பலருங்காண அந்தரத்தெழுந்து அவ்விடபத்தினைமேற்கொண்டு அவருடைய இடப்பாகத்தையடைந்தாள். கௌரி பார்வதிதேவியாரது அமிசாவதாரம். இஃது இருபத்துமூன்றாம் திருவிளையாடல்.

(24) விக்கிரமபாண்டியனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் ராஜேசுவரன் அரசுபுரிந்துவருநாளிலே, கரி காற்சோழன் சமஸ்தானத்துவித்துவான் ஒருவன் மதுரையை யடைந்து அரசன்பாற்சென்று அளவளாவிக்கொண்டிருக்கையில், கரிகாற்சோழனுக்கு அறுபத்துநான்கு கலையும்வரும், உனக்கோ பரதமொழித்தொழிந்த அறுபத்துமூன்றுமே வருமென்ன, பாண்டியன் அதுகேட்டு மானத்தாற்றாண்டப்பட்டவனாய்க் கவன்று உடனேதானே நாடகநூல்வல்லாரை வரவழைத்து அவர்பால் அதனைக் கற்கும்போதுண்டாகிய மெய்வருத்தத்தை நோக்கி, “இடையறாது பஞ்சகிருத்தியத்தின் பொருட்டு ஆனந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்தருளும் நங்கருளமுர்த்தியினது திருமேனி எத்தனை யாக வருந்தும்” என்று பரவசப்பட்டு அந்நிலையிற் கவற்சியுடையனாய்த்திருக்கோயிலையடைந்து, “கால்மாரி ஆடராயின் உயிர்விடுவேன்” என்று கூறித் தவங்கிடக்க, சிவன் அவன்பத்திக்கிரங்கி இடக்காலூன்றி வலக்கால்வீசி ஆடியருளியது இருபத்துநான்காம் திருவிளையாடல். இக்கரிகாற்சோழனும் வேறு; இவனுக்குப் பின்னர் விளங்கிய பட்டினப்பாலை கொண்டவனும், பொருநராற்றுப்

திரு

பகடயிலே கூறப்பட்டவனும் மாகிய இருவேறுகரிகாற்சோழரும் வேறு.

(25) ராஜேசுவரனுக்குப் பின்னர் அவன்மகன் குலோத்துங்க பாண்டியன் அரசுபுரியும் காலத்திலே, திருப்பத்தூரிலிருந்தமதுரைக்கு வழிக்கொண்டு சென்ற ஒருவேதியன் தன்னுடன்கொண்ட மனைவியையும் மகவையும் ஓராலின்கீழிருத்தி, அவனுக்காகத் தண்ணீர்தேடிச் சென்று மீண்டபோது ஆலினமீது கிளைகளிலே சிக்குண்டிருந்த அம்பொன்று காற்றால் அலைப்புகுண்டு வீழ்ந்து கீழே படுத்திருந்த பார்ப்பனி வயிற்றிலே தைத்து உயிர் துறந்து கிடக்கக்கண்டு, உண்மையுணராது பதைபதைத்தோடி இப்பாதகஞ்செய்தான் யாவனெனத் தேடிப் பார்க்க, அவ்வாலின்சமீபத்திலே ஒரு வேடன்றிப்ப, அவனே கொன்றனென்றெண்ணி அவனைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு இறந்த மனைவியைத் துாக்கித் தன் முதுகிற் கட்டிப் பின்னையை ஒக்கலிலேதாங்கி முலைவேட்ட முகினை அப்பின்னையைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பொழிந்தகண்ணீரோடு சென்று பாண்டியன் சபையையடைந்து, முறையோ முறையோவென்று வீழ்ந்து புலம்பினான். பாண்டியன் பார்ப்பானவாய்மொழியைக் கேட்டுவேடனைப்பார்த்து, யாது கூறுகின்றாயென்ன, வேடன் இக்கொடுமப்பழியான்செய்ததன்று, செய்தாரையும் அறியேன், இது சத்தியம்; இப்பழியை யான் யாதுகுறித்துச்செய்யப்புகுந்தேன், என்றுண்மையை மிக்க பரிவோடு கூறினான். அதுகேட்ட பாண்டியன் உண்மை தேறமாட்டாதவனாய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளொடைய சந்நிதியையடைந்து விண்

திரு

ணப்பஞ்செய்ய, “நானே வணிக
பெருவிற்பனென்று அங்கே மணப்
பந்தரில்லடக்குஞ் செய்தியைக்
காண்” என்று ஓரசரீரிகேட்டது.
அவ்வாறே பாண்டியன் அப்பார்
ப்பானோடு மற்றைநாள் வணிகவீ
தியிற்சென்று மணவீட்டருகே நி
ற்க, யமனாதர் நேற்றுப் பார்ப்ப
னியுயிரை ஆலமரக்கிளையிற் சிக்
கியிருந்த அம்பை வீழ்த்தி எவ்
வாறுகொன்றோமோ அவ்வாறே
இம்மணமகனுயிரையு மோருபா
யத்தாற் கவர்வேமென்ற சொற்
கேட்டு இருவரும் ஐயத்தினிங்கி
னர். இச்சிறுபந்தைநதரந்தரு
வினையாடல்.

(26) மாதரு கமனஞ்செய்து
தந்தையைக்கொன்ற மகாபாதக
னாகிய ஓரந்தணனை நல்வழிப்படு
த்தியதருவினையாடல் இருபத்தா
ருவது.

(27) குலோத்துங்கபாண்டிய
ன்காலத்திலே வேற்றாரிலிருந்து
போய் மதனாரையைத் தனக்குவா
ழ்பதியாக்கி வான்வித்தை கற்பி
த்தாக்காலக்கழிவுசெய்யுமோரா
சிரியனுடைய மாணக்கனாகிய சி
த்தன்என்பவன், அவ்வாசிரியனி
ல்லாதசமயம்பார்த்து அவனுடை
ய மனைவியை வலித்திடுவனாவெ
த்தனித்தபோது, அம்மாதா, ஆல
வாய்க் கடவுளைத் தியானிக்க,
அக்கடவுள் அவ்வாளாசிரியனை
ப்போல் வடிவங்கொண்டு அவ்
கேசென்றுவெளிப்பட்டு, “காளை
யே நானேவா இருவரும் கலந்து
வாட்போர்செய்வாம்” என்று கூ
ற, அதுகேட்டு மகிழ்ந்து மீண்ட
சித்தன் அடுத்தநாளிலே குறித்த
விடத்திலே அறைகூவி எதிர்க்க,
ஆலவாய்க்கடவுள் ஆசிரியனைப்
போல் நின்று அமராடி அவன்அ
ங்கத்தைவெட்டியது இருபத்தே
ழாந் திருவினையாடல்.

திரு

(29) குலோத்துங்கபாண்டிய
னுக்குப்பின் அவன்மகன் அனந்
தகுண பாண்டியன் செங்கோ
லோச்சுங்காலத்திலே, பாண்டி
நாட்டிலே சைவப்பயிரன்றிச் ச
மணப்பயிர் வேர்கொள்ளாதிரு
த்தலைநோக்கிய சமண்குரவர்கள்
எண்ணுயிரவராலும் பாண்டிய
னைக்கொல்லுமாறு யாகத்திலே
மூப்பிவிடப்பட்ட அசுரன் ஒரும
காசர்ப்பமாகி மதுரையையடை
ந்து அந்நகரைக் கலக்க, பாண்டி
யன் அந்நகரத்தைப் பாணத்தா
ற்கொன்றொழிக்கும்படி சிவன்
அதுக்கிரகஞ்செய்தது இருபத்
தெட்டாந் திருவினையாடல்.

(29) மீளவுஞ் சமணரால்வவ
ப்பட்ட மாயப்பசுவானது, சிவ
னேவலால் நந்திதேவர் அழகிற்
சிறந்த அற்புத ரிஷபமாகிச் செ
ன்று தன் முன்னே தோன்றி
நிற்ப, அதனைக் கண்ட மா
த்திரத்தே காமநோய் தலைக்கே
றி விரியமெல்லாவற்றையும் விடு
த்து வலிஞன்றி வீழ்ந்து பாறை
யாம்படி சிவன்செய்தது இருப
த்தொன்பதாந் திருவினையாடல்.

(30) அனந்தகுண பாண்டிய
னுக்குப்பின் அவன்மகன் குலபூ
ஷணன் பூமிநாயகனா யிருக்குங்
காலத்திலே, சேதிராயன் மது
ரைமீது படைகடத்தப்போகின்
றான் எனக் கேள்வியுற்றுத் தன
துயிர்த்துணைவனும் சிவபத்தியிற்
சிறந்தவனும்சேனைத்தலைவனுமா
கிய செளந்தரசாமர்தன் என்ப
வனிடம் அளவற்றத திரவியங்க
ளைக் கொடுத்திப் புதுச்சேனைதி
ரட்டுமாறு ஆஞ்ஞாபிக்க. அவன்
அத்திரவியத்தைச் சிவாலயத் தி
ருப்பணிக்கும் சிவபத்தர்க்கும்
வாரி வீழங்கிவிட்டு ஆறுமாசகா
லத்தைச்சிவகைங்கரியத்திற்போ
க்கினான், அதுகண்ட பாண்டிய

திரு

ன் சவுந்தரசாமர்தனை ஒருதின
த்தினுள்ளாகச்சேனைதருதல்வே
ண்டுமென்ன, அவன் சோமசுந்
தரக்கடவுள் சந்நிதியில் வீழ்ந்து
வேண்ட, “நாம் சேனையோடு நா
ளைவருவோம்” என்று ஓரசரீரி
கேட்டது. அவ்வாறே சோமசு
ந்தரக்கடவுள் மற்றை நாளிலே
தாமொரு குதிரைவீரராகவும் க
ணங்கள் சேனுவீரராகவும்வடிவு
கொண்டு வெளிப்பட்டுச் சாமந்
தன், இவர் இன்னதேயத்தர், இ
வர் இன்னதேயத்தர் என்று பா
ண்டியனுக்கு மெய்காட்டியறிவி
க்க நின்றருளியது முப்பதாந்தி
ருவினையாடல்.

(31) பஞ்சத்தாலே தனதுநா
டு பெரிதந் துன்புறுதலைக்கண்டு
சோமசுந்தரக்கடவுள் சந்நிதியில்
வரங்கிடந்த குலபூஷணபாண்
டியனுக்கு, அவர், எடுக்குந்தோறு
ந் குறையாததாகிய உலவாக்கிழி
நந்தருளியது முப்பத்தாந்தி
ருவினையாடல்.

(32) தங்கணவர்களது சாபத்
தாலே தாருகவனத்திருஷிபன்
னியர்கள் மதுரைவிலே வணிகக
ன்னியராகப்பிறந்திருந்தபோது,
அவர் சாபத்தை நீக்கியருளும்
பொருட்டுச் சிவபிரான் வளையல்
விற்கும் நாய்கராகிச்சென்று அ
வர் கையைப்பற்றி வளையலிட்டு
ப்போனது முப்பத்திரண்டாந்தி
ருவினையாடல்.

(33) குமாரக்கடவுளுக்குப்பா
லுட்டித் தம் பழவினைப்பற்றறு
த்த தேவகன்னிகையர் அதுவரு
ம் சிவாஞ்ஞையை மறந்த குற்ற
த்தாலே பட்டமங்கையிலே ஆலி
ன்கிழே பாறையாக்கிடக்க, அ
வர் சாபத்தை நீக்கியருளும்பொ
ருட்டுச் சிவன் திருக்கடைக்கண்
சாத்தி எழுப்பி அவர் விரும்பிய
அஷ்டமாசித்திகளையும் அளித்த

திரு

ருளியது முப்பத்தாந்திரந்திரு
வினையாடல்.

(34) காடுவெட்டிய சோழன்
சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசிக்
கவேண்டுமென்னுங் கழிபேரன்
புடையனையொழுதுகுவருநாளிலே,
ஒருநாள், அக்கடவுள் அவனைத் த
மிய ஆய்க்கொண்டேகி வடக்கு
வாயிற்கதவை மீளமுத்திரையை
யழித்துத் திறந்து உள்ளேபோ
க்கிப் பொற்றாமரைத் தடாகத்தி
ற் படிவிரித்துச் சுவர்ண விமானத்
தின்கிழே தாமெழுந்தருளியிருக்
குந் திருக்கோலத்தையும், உலக
மாதாவினது தீவ்விய தரிசனத்
தையுங்காட்டி, விடையமுன் அவனை
நகர்ப்புறத்திற்கொண்டுபோய் வி
டுத்துவிடையீந்து மீண்டும்வ்வா
யில்வழியேபுகுந்து அக்கதவி வி
டப்படும் மீனலச்சினைக்குப் பிர
தியாகரிஷிப முத்திரையிட்டுத்
தமது கோயிலிற்புகுந்தருளியது
முப்பத்தாந்நகரந் திருவினையா
டல்.

(35) குலபூஷணனுக்குப்பின் அ
வன்மகன் இராசேந்திரபாண்டி
யன் அரசுபுரியுநாளிலே காடுவெ
ட்டியசோழன் மதுரைச் சோம
சுந்தரக் கடவுளை வெளிப்படை
யாகப்போய் வழிபடக்கருதிப்
பாண்டியனை நண்பனுக்கிக்கொ
ள்ளும்பொருட்டுப் பொன்னை
முதலியவற்றை வாரிசையாய்வு
ப்ப அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த
பாண்டியனும் சில வரிசைகளைய
னுப்ப அதனால் உவந்து தனதும
களை அப்பாண்டியனுக்கு மணஞ்
செய்த கொடுப்பக் கருதியிருந்த
லைப் பாண்டியனுக்குத் தம்பிமு
றையிலுள்ள அரசசிகற்கன் என்ப
வன் உணர்ந்து காஞ்சிநகரைய
டையக் காடுவெட்டிய சோழன்
தன்புத்திரியை அவனுக்குமணஞ்
செய்து பாண்டிநாட்டைக்கைப்

திரு

பற்றக்கருதிச் சேனைகள் சூழத் தன் மருமகனோடு புறப்பட்டு இரண்டியோசனை ஆரத்தே வந்து சேர்ந்ததனைக் கேட்ட பாண்டியன் மதுரைச் சோமசுந்தரர்க்கடவுளாவேண்ட, நீ அஞ்சாது எதிர்த்துப் பொருங்காலத்து வெற்றி உனக்கேயாகுமென்று அசிரீரீரழைப்ப, அதுகேட்ட பாண்டியன்சேனைகள் புடைசூழச்சென்று கொடிய உச்சிக்காலம் வருங்காறுந் நொடுஞ்சமர் புரிதலினால் நீர் வேட்கையினால் பட்ட பாண்டியனுடைய சேனைகளின்நடுவே சிவபெருமான் ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தையாய்மைத்துப் பருமூலமுசெய்து நீர்வேட்கையை நீக்க, அச்சேனைகள் தெளிவடைந்து பின்னரும் பொருது வெற்றிச்சங்கமொலித்துச் சோழனை மருகனோடு பிணித்துவந்து பாண்டியன்முன்னர் உய்க்க, பாண்டியன், அவ்விருவரையும் சோமசுந்தரர்க்கடவுள் சந்தியினிதுத்தி இவர்க்குப் புரியுந் தண்டம் யாதென வேண்ட, அவர், நீ நீதிகோடாதவனான உன் எண்ணப்படிபுரிக என்றருளச், சோழனுக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைக் கொடுத்தனுப்பித் தனது தம்பிக்கும் தனது செல்வத்துச் சிலவற்றைக் கொடுத்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தான். இது முப்பத்தாந்தரத் திருவிளையாடல்.

(36) பின்னர்த் திருப்புவண்மென்னுஞ் சிறந்த ஸ்தலத்திலே ஆடல்பாடல்களிலும் அழகியுஞ் சிறந்த பொன்னையாளென்பவள், சிவபக்தியிற் சிறந்தவளாய்ச் சிவனடியார்க்கு அமுதுசெய்வித்துவருங்காலத்திலே சிவபெருமானது திருவுருவையமைத்துப் பிரதிட்டைசெய்யக்கருதிச் கருக்கட்டியவைத்தும் நாடோறுஞ்செய்

திரு

வதாகிய மாகேசர பூசையின் பொருட்டுப் பொருளெல்லாஞ் செல்வழிதலிலே அதனைநிறவேற்ற இயலாதவளாய்ப் பொற்கிழிகொடுத்த சிவபெருமானைச் சிந்தித்திருக்க, அதனையுணர்ந்த அவர் சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவந்து ஏனைய அடியரெல்லாம் அமுதருந்தத் தாம் மாத்திரம் அமுதுசெய்யாது மாளிகையின் புறங்கடையின்கண்ணே வீற்றிருக்க அவரை அமுதுசெய்ய்கருளுமாறு வேண்ட, அவர் டென்னையானே நோக்கி உன்னிடையோல உடம்பெல்லாம்மெல்லந்து கவலையடைந்திருத்தற்குக் காரணமென்னையென, அன்னவன் தன் குறையைமுறையிட, அத்தனைக்கேட்ட சிவபெருமான் அவளிடத்துள்ள வெண்கலம் பித்தனைமுதலியவற்றை வாங்கி இரசவாதஞ்செய்து பொன்னாக்கிக்கொடுத்த மறைந்தருளக்கண்ட அவன், தோத்திரஞ்செய்து, பின்னர் அப்பொண்ணிக்கொண்டு திருவுருவை அமைத்துப் பிரதிட்டைசெய்து, சூசித்திருந்து சிவபெருமானது திருவடியையடைந்தான். இது முப்பத்தாந்தரத் திருவிளையாடல்.

(37) இராசேந்தர பாண்டியனுக்குப் பின்னர் அவன் மகன் இராசேசனும், அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் இராசகம்பிரானும், அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் பாண்டியவமிசபதானும், முறைமுறை அரசுசெய்துபோன பின்னர், அவன் மகன் சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன் அரசுசெய்துவருங்காலத்திலே, அவன் படைவலிக் குறையை நோக்கிச் சோழராசன் பாண்டிராட்டைக்

திரு

கைக்கொள்ளக்கருதிப்படையெடுத்துச்சென்றபொழுது, பாண்டியன் சிவபெருமானிடத்து முறையிட்டு அவர் அனுக்கிரகம்பெற்று எதிர்த்துப் போர்புரிந்து ஆற்றா முதுகிட்டோட, அவனைத் தூத்திச் சென்ற சோமனை மயிலில் வீழ்த்திக் கொன்றருளியது முப்பத்தேழாந்திருவிளையாடல்.

(38) பின்னர் மதுராபுரியிலே வேளாண்குலத்திலே அவதரித்த அடியார்க்குநல்லான், கற்பிற்சிறந்த தன் மனையியாதிய தருமசீலையோடுகூடி, வேளாண்டொழிலினாலேவரும்பொருள்கொண்டு சிவனடியார்க்கு அமுதுட்டிவருங்காலத்திலே, வருவாய்க்ருங்கியதனாலே அடியார்க்குமுதாட்ட வழியின்றி வருந்தித் தானுந்தன் மனையாளும் உபரிவிடக்கருதிச் சிவபெருமானிடம் முறையிட, அவர் மாகேசரபூசை முதலியன என்ருந் குறைவற்றதாத்தும்பொருட்டு அவர்க்கு எடுக்குந்தோறுக்குறையாவியல்பினதாகிய உலவாக்கோட்டையைநீந்தருளியது முப்பத்தெட்டாந்திருவிளையாடல்.

(39) புத்திரனில்லாமையார் சகோதரிபுத்திரனைத் தத்தபுத்திரனாக்கிக்கொண்ட தனபதியென்னும் வணிகன் தன்னிடத்துள்ள பொருளையெல்லாம் அவளிடத்தொப்பித்து அவனை யின்றதாயோடுருத்திவிட்டுத் தன் மனைவியோடு காட்டிற்குச்சென்று தவமியற்றுங்காலத்திலே, அவன் தாயத்தார் அச்சிறுவன் பொருளையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு அவனையுந் தாயையுந் தூத்திவிட, அவள் திங்கற்றவளாய்த் தன் புத்திரனோடு சோமசுந்தரக் கடவுளுடைய சந்தியிற் சென்று முறையிட, கருணைநீதி அவளுக்கிர

32

திரு

ங்கி, “தருமசுனத்தார் முன்பு சென்று சொல்; நாம் நாளை அவ் குன்று உன் வழக்கைத் திர்ப்பாம்” என்றருளிச்செய்து, மற்றநாள் அச்சிறுவன் மாமனாகிய தனபதியைப்போல் வழுவங்கொண்டிசென்று சபையார்முன்னே தோன்றி வழக்கறுத்தருளியது முப்பத்தொன்பதாந்திருவிளையாடல்.

(40) சுந்தரேச பாதசேகரபாண்டியனுக்குப் பின்னர்ச் சிங்காசனங்கொண்ட வரகுணபாண்டியன் சிவலோகத்தைத்தானெடுத்த மாணுசர்ரத்தோடுகாணவென்றமென்று வரங்கிடக்க, அவன்புத்திவலையிப்பட்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் அவனுக்கதனை அவ்விடத்திற்காட்டியருளியது நாற்பத்தாந்திருவிளையாடல்.

(41) ஏமநாதனென்னும் யாழ்வல்லோன் மதுரையிற் சென்று தனக்கு இனையான யாழ்வல்லோன் உளனோவென்று பாண்டியன்முன்னேநின்று தருக்கிக்கூற, பாண்டியனதுசபைப்பாணனாகியபாணபத்திரன் நாளை அவ்விபாழ்மகனை வென்று அவன் விருதையுந் கவர்வேனென்று கூறிப்போய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளைவேண்ட, அவர் ஒரு விறகு விற்குமேழைபோலச்சென்று ஏமநாதன்விட்டுவாயிலிலிருந்து படுமரமுந்தழைக்கப் பாட, ஏமநாதன் வெளியேவந்து “நீ யாவன்” என்று வினாவு, அவர் பாணபத்திரனடிமையென்று கூற, ஏமநாதன் அதிசயித்துப் பாணபத்திரன் ஆற்றலையளந்துகொண்டேன், இனியான் இங்கிருத்தலாகாதென்றெண்ணி, அவ்விரவிறுனே அவ்விடத்தைவிட்டோடி மறையும்படிசெய்தருளியது நாற்பத்தோரார் திருவிளையாடல்.

திரு

(42) வறுமையுற்று வருந்திய பாணபத்திரன் மிகுமையிக்குமாறு சோமசுந்தரர்க்கடவுள். சேரமான் பெருமானுக்கு ஒரு திருமுகமெழுதிப் பாணபத்திரன்கையிறகொடுத்து அவனை அவர்பாற்படுத்தியது நாற்பத்திரண்டாம் திருவிளையாடல். சோமசுந்தரர்க்கடவுள் கொடுத்தருளிய திருமுகப்பாசரம் வருமாறு:—

“மதிமலிபுரிசை மாடக்கூடற் பதிமசைநிலவுபானிவரிச்சிறையன்னம்பயில்பொழி லாலவாயின்-மன்னியசிவன்யா மொழிதருமாற்றம்-பருவக்கொண்டப் படியெனப்பாவலர்க்-சூரிமைமியுரிமையினுதவியொளிகழ்-குருமாமதிபுரை நிலவிய குடைக்கீழ்ச்செருமாவுகைக்குஞ் சேரலன்காண்க.—பண்பால்யாழ்ப்பயில் பாணபத்திரன்- காண்பது கருதிப் போந்தனன் தன்போ- லென்பா லன்பன் றன்பான்- மான்பொருள்கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே”- இச்சரித்திரம் பெரியபுராணத்தின்படி கூன்பாண்டியனுக்குப் பின்னே நெடுங்காலங்கழிந்தபின்னர் அரசபுரிந்த வரகுணபாண்டியனொருவன்காலத்திலே நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ளத்தக்கது.

(43) பாணபத்திரனுடையபாழானது மழையீரந்தாக்கி யிசை குன்றுவண்ணம் அவனிநந்துபாடும்பொருட்டு அவனுக்குச் சோமசுந்தரர்க்கடவுள் பொற்பலகை கொடுத்தருளியது நாற்பத்துமன்றூர் திருவிளையாடல்.

(44) வரகுணபாண்டியனுக்குப்பின் ராஜராஜ பாண்டியன் அரசபுரியுங்காலத்தில், அவன் தன்சாமக்கிழத்திவவாலே பாணபத்திரன் பத்தினியை இசையிலே வெல்விக்குமாறு ஈழநாட்டிலிருந்து ஒரு பாண்மகளை அழைப்பித்து இசைவாதுபுரிவித்தபோது,

திரு

பாண்டியன் நடுநிலைபிறழ்வானென்றுணர்ந்து சோமசுந்தரர்க்கடவுள் ஓரிடைபுலவராகத்தோன்றிப் பாணபத்திரன் பத்தினி புலமையை மெச்சி “அற்புதம் அற்புதம்” என்றுகூறி மறைந்தருளியது நாற்பத்துநான்காம் திருவிளையாடல்.

(45) தாயிழந்து தவித்த பன்றிக்குட்டிகளுக்குப் பால்கொடுத்தருளியது.

(46) அப்பன்றிக்குட்டிகளை மாளிடராக்கிப் பாண்டியனுக்கு மந்திரிகளாக்கியருளியது.

(47) கரிக்குருவிக்குப்பதேசஞ்செய்தருளியது.

(48) நாரைக்கு முத்திகொடுத்தருளியது.

(49) பிரளயத்தில் மறைந்த இந்நகரஎல்லையை அரவகங்கணத்தாற் காட்டித் திருவாலவாயாகச்செய்தருளியது.

(50) பாண்டியனுக்குப் படைத்துணைவராகச்சென்று “சுந்தரம்” என்று பெயர்த்திடி அம்பெய்தருளியது.

(51) சங்கப்பலகை தந்தருளிய திருவிளையாடல்.

(52) பாண்டியன் ஆசங்கைநீங்கக் கவிபாடித்தருமியெனும் ஆசைவனுக்குக் கிழியறுத்துக் கொடுத்தருளியது.

(53) அக்கவிக்குக் குற்றங்கூறிய நற்கிரைப் பொற்றாமரைக்குளத்திலாழ்த்தி, பின் கரையேற்றியருளியது.

(54) அந்நக்கிரைனுக்கு அகஸ்தியர்பால் இலக்கணமுபதேசித்தருளியது.

(55) சங்கத்தார்கலகத்தைஊமைப்பிள்ளையாற்றீர்த்தருளியது.

(56) தமிழையவமதித்தபாண்டியனோடு பிணங்கிய இடைக்காடன் பிணக்குத்தீர்த்தருளியது.

(57) மின்வலைச்சியாகவந்த

திரு

னலோசனையைவலைச்சி மணம்புரிந்தருளியது.

(58) மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாகிய வாதவூரடிகள் அரசன் அனுமதிப்படி குதிரைவாங்கக்கொண்டுபோன பொருளையெல்லாம் சிவன் திருப்பணிக்குதவும்படிசெய்து அவருக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தருளியது.

(59) அப்பொருளை வாங்கும் பொருட்டு, அரசன் வாதவூரடிகளுக்குச் செய்தவன்செய்கைக்கிரங்கி வனநரிகளைவாம்பரிகளாக்கித்தந்தருளியது.

(60) அப்பரிகளையே மீட்டும் நரிகளாகச்செய்தருளியது.

(61) பின்னும் வாதவூரடிகளை அரசன்வருத்தியதற்கிரங்கி வைகைநதியைப் பெருகச்செய்தும், நகரத்தார் கரையடைக்கத் தொடங்க வந்தியென்னும்அடியவள் பொருட்டுக் கூலியாளாய்ச் சென்று பிட்டுண்டு மண்சுமந்தும், கரையடையாதிருந்தமையால்அரசன் பிரம்பாலடித்தஅடிசாராமனைத்தும் பெறுமாறுசெய்தும், தாமேயெல்லாவந்துள்ளும் அந்தரியாமிபென் றறிவித் தருளியது.

(62) திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருமறைக்காட்டிலெழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது அமண்சமயமிக்குச் சிவசமயம் தாழ்ந்ததைக்குறித்துக் கூன்பாண்டியனது மனைவி மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரி குலச்சிறையாரும் அறிவிப்ப, அவ்வமண்களையும்பொருட்டுப் புறப்பட்டருளிய பிள்ளையாரை அரசுகள் தழிப்பவும், கோளாறுசென்றுமதுரையையடைந்து ஒருமடத்திலெழுந்தருளியிருப்ப அம்மடத்திலுமன்றி திக்கொளுவ, அத்தியைப்

திரு

‘பையச்சென்று பாண்டியற்கா’ என்று பதிகமோத. அதுஅரசனைச்சுடுசுரமாய்ப் பற்றியஅளவில், அதனைப்பிள்ளையார் தீர்த்தருளுமாறுசெய்தருளியது.

(63) சமணர் அக்கினியிலிட்டாடுகரிந்துபோகச்சம்பந்தரிட்டது வேவாதிருக்கச் செய்தருளியது.

(64) வன்னியுள் கிணறுமில்லிகழுஞ் சாட்சியாகமணஞ்செய்யப்பெற்ற வணிகப்பெண்ணுக்கும் அவள் சககளத்திக்கும் வந்தபூசலில் அவ்வணிகப்பெண்பொருட்டு அக்கரிகள் மூன்றையும் மதுரைக்கு வரவழைத்தருளியது.

திருவிற்குடிவீரட்டானம்—காவிரியின்தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது சலந்தரனைச்சிரங்கொய்தவிடம்.

திருவிற்கோலம்—இது சிவசத்திபூசித்த ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவீற்றுவக்கோடு—மலைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவின்னம்பர்—காவிரியின்வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவீங்கோய்மலை—ஒருசிவஸ்தலம். திரு ஈங்கோய்மலைகாண்க.

திருவீங்கோய்மலையேழுபது—நக்கிரதேவர்செய்தவொருநூல்.

திருவீழியிழலை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவுசாத்தானம்—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒருசிவஸ்தலம்.

திருவூரகம்—தொண்டைநாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவூரல்—காஞ்சீபுரத்துக்கு வடக்கேயுள்ள சிவஸ்தலம். நந்திவாயினின்றும் நீர் ஊறிக்கொண்டிருத்தலால் இப்பெயர்பெற்றது.

திருவேல்தா—தொண்டை நாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவேஞ்சமாக்கூடல்—கொந்

திரு

குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவேண்காடு-சோழநாட்டிலே காவிரிக்கு வடகரையின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

திருவேண்காட்டுநங்கை-சிவத் தொண்டநாயனார் மனைவி.

திருவேண்டறை-காவிரியின்தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம், சம்பந்தராத் பாடப்பட்டது.

திருவேண்ணியூர்-காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அப்பர் சம்பந்தர்களாத் பாடப்பட்டது.

திருவேண்ணையம்பலை-கொங்கு நாட்டிலுள்ள ஒரு சுப்பிரமணியஸ்தலம்.

திருவேண்ணையநல்லூர்-சந்தரமூர்த்திநாயனாரை மணம்புகாவண்ணத்தடுத்தடிமைகொண்ட சிவஸ்தலம். இது பெண்ணைநதிதீரத்திலுள்ளது. கம்பருக்கு உபகாரப்பிரபுக்களாகவிருந்து ராமாயணத்தை அவரைக்கொண்டு பாடுவித்த சடையப்பமுதலிக்கும் அவன்றம்பி சரராமமுதலிக்கும் ஜன்மஸ்தலமும்துவே. மெய்கண்டதேவர் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய தலமும்துவே. சுவாமிபெயர் தடுத்தாட்கொண்டவர்; அம்மைவேற்கண்ணி. சந்தரராத் பாடப்பட்டது.

திருவேண்பரிசாரம்-மலை நாட்டிலுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவேண்பாக்கம்-இது சந்தரமூர்த்திநாயனார் சங்கிலியார்பொருட்டுச் செய்த பொய்ச்சத்தியத்தாற் கண்ணிழந்து சிவபெருமானிடம் ஊன்றுகொல்பெற்றதலம். இது திருவொற்றியூருக்கு மேற்றிசையிலுள்ளது.

திருவேண்பா-ஐயடிகள்காடவர் கொன்செய்த வொருபிரபந்தம்.

திரு

திருவேவ்வுனர்-தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். சுவாமி வீரராகவன். சத்தி வல்லி. திருமங்கையாழ்வாராத் பாடப்பட்டது.

திருவேமுகூற்றிருக்கை-நக்கீரர்செய்தவொருபிரபந்தம்.

திருவேள்ளறை-காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

திருவேள்ளியங்கிரி-கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய லிங்கங்களை யுடையது.

திருவேள்ளியங்குடி-காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். திருமங்கையாழ்வாராத் பாடப்பட்டது.

திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி-பட்டணத்துப்பின்னையாரருளிச்செய்த ஞானப்பொருள் மேலதாகியவொருநூல்.

திருவேகம்பம்-இதுவே காஞ்சிபுரசிவஸ்தலம். இது தொண்டைநாட்டினுள்முதன்மையும்மிக்க பிரசித்தியும்பெற்றது. உமாதேவியார் மணலாற் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்துப் பூஜித்தபொழுது கம்பாநதியைப் பெருகும்படி சிவபிரான்செய்ய அம்மைபார் அதனைக்கட்டிக்கொள்ளச் சிவபிரான் திருமேனியில் முலைத்தழும்பும் வளைத்தழும்பும் உண்டாகப்பெற்றது இத்தலத்திலேயாம். காமகோட்டமும்குமரகோட்டமும் இவ்வாலயத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளன. இத்தலத்தின்மேலதாகிய காஞ்சிப்புரானம்பாடியவர் இற்றைக்குதூற்றைம்பதாவருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த கச்சியப்பதம்பிரான்.

திருவே'-கம்-பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். இது

திரு

சோலைமலைக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலுள்ளது.

திருவேட்களம்-காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்; சுவாமிபாசுபதேச்சரர்; அம்மைநல்லநாயகி. அப்பர் சம்பந்தர்களாத் பாடப்பட்டது.

திருவேட்டக்குடி-காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அர்ச்சுனன்பொருட்டுச்சிவபிரான் வேட்டஞ்செய்தருளிய கோலத்தோ டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலமாதலின் இஃகிப்பெயர்த்தாயிற்று. சம்பந்தராத் பாடப்பட்டது. சுவாமி திருமேனி அழகர்; அம்மை சுகந்தவனநாயகி.

திருவேதிக்குடி-இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். அப்பர் சம்பந்தர்களாத் பாடப்பட்டது.

திருவேரகம்-சுவாமி மலையென வழங்கும் சுப்பிரமணியஸ்தலம். கும்பகோணத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

திருவேளுக்கை-தொண்டைநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். பேயாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் இருவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவேள்விகுடி-தந்தை தாயரையிழந்த ஒருபெண்ணை ஓரிராசுகுமாரனுக்குச் சிவபெருமான் தானே யாசாரியராகவெழுந்தருளியிருந்து மணவேள்வி செய்து கொடுத்த சிவஸ்தலம். இது காவிரியின் வடகரையிலுள்ளது. சம்பந்த சந்தரர்களாத் பாடப்பட்டது.

திருவேற்காடு-மூர்க்கநாயனார்முத்திபெற்ற தலம். இது திருவலிதாயத்துக்கு மேற்கேயுள்ளது.

திருவைகன்மாடக்கோயில் -

திரு

காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராத் பாடப்பட்டது.

திருவைகாவூர்-காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். சம்பந்தராத் பாடப்பட்டது.

திருவைகுந்தவிண்ணகரம் - காவிரியின் வடகரையின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம். திருமங்கையாழ்வாராத் பாடப்பட்டது.

திருவையாறு-காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம். காவிரியின் தென்கரையிலிருந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவ்வாற்றைத்தாண்டி இத்தலத்திற்குச் செல்லவெத்தனித்தபோது அவ்வாறு மிகப்பெருகி வழிமறிக்கநாயனார் அக்கரையினின்ற பதிகம்பாடப் பெருகிவந்த நீர் பளிங்குபோல் உறைந்துநிற்க, எஞ்சிய நீர் வற்றி வழிவிடச் சென்று தரிசித்தஸ்தலம். சுவாமி செம்பொற்சோதி; அம்மை அறம்வளர்த்தாள். சிவபிரான் அப்பருக்குக்கைலாயக்காட்சி கொடுத்தருளிய தலமும்துவே. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவொற்றியூர்-சந்தரமூர்த்திநாயனார் சங்கிலியாரைச் சிவானுஞ்சுவால்மணம்பொருந்திய சிவஸ்தலம். அவ்விருவரும் சத்தியஞ்செய்துகொண்ட மகிழ்விருகூடம் இன்னுமங்குளது. பட்டினத்தடிகளும் கலியநாயனாரும் முத்திசூடியது இத்தலத்திலேயாம். இது மயிலாப்புருக்கு வடக்கே சமுத்திரதீரத்துள்ளது. மூவராலும் பாடப்பட்டது.

திருவோத்தூர்-பனங்காட்டுக்குத் தென்கீழ்த்திசையிலே உள்ள சிவஸ்தலம். சம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாக்கிய அற்புதம் நிகழும்பெற்ற ஸ்தலம்துவே.

திரௌ

திருஷத்வதி—யமுனைக்குமேற்கிற் பிரவாகித்துக் கெளசிகந்தியோடு சங்கமிக்கின்ற நதி.

திருஷ்யன்—அகஸ்தியன் புத்திரன். திருஷ்டகேது—(1) (மி) சத்தியதிருதன்புத்திரன். (2) (பா) திருஷ்டத்துயுமன்னமகன். (3) (கா) சுருமரன் மகன்.

திருஷ்டத்துயுமன்னன்—அருபதன்மகன். திரௌபதிசகோதரன்.

திருஷ்டவர்மன்—அக்குருரன் மகன்.

திருஷ்டன்—(1) வைவசுவதமனுபுத்திரருளொருவன். இஃகுவாருதம்பி. தார்ஷ்டம் என்பது இவன் வயிசபெயர். நரபாகன் இவன்புத்திரன். (2) குருரன் மகன். (வஷ்ணுபுராணம் நாலாம் அபிசம்.)

திருஷ்டி (ப) இரண்டாவது குந்தி மகன்.

திருஷியன் } —பவாதி புத்திரரு
துருஷியன் } ளொருவன்.

திரேதாக்கினி—(1) அபிமானுக்கினி மைந்தராகிய பாவகன் பவமானன் சுசினன்னு முன்றக்கினி (2) ஆகவனியம், காருகபத்தியம் தக்கினுக்கினி எனக் கிருகஸ்தன் ஆராதனுக்கினிகளுமாம்.

திரேதாயுகம்—மூன்றாவது யுகம். இது 1296000 வருஷங் கொண்டது. பலி இந்தியுத்தவன்.

திரௌபதி—அருபதன்மகன். பாண்டவர்பாரி. இவள் பூர்வத்தில் நளாயனன் என்னும் இருஷி புத்திரி. இந்திரசேனையென்னும் பெயரோடு மௌத்கல்லியன் என்னும் இருஷிக்குப் பாரியாயிருந்த போது அவள் பதிவிரதாதர்மத்தைப் பரீகூழிக்க விரும்பிய குஷ்டரோகியாகியமௌத்கல்லியன் அவளுக்கு அகுயையுண்டாம்படி தன் தேகத்தை அழகுபண்ணான்

திரௌ

சுருமாக்கியவழியும் அவன் மனங்கோணுதபாதுகாத்துவந்தான். அதுகண்ட மௌத்கல்லியன் அவளை மெச்சி உனக்கு யாது வேண்டுமென்ன அவள் உம்மிது காமாதிகாரமுண்டாவதால் சுந்தரருபத்தோடு நீர் என்னை ஐந்து வகை கலத்தல்வேண்டுமென்ன, அன்றுமுதல் இருவரும் அவ்வாறே கலந்து போகர் தய்த்துவந்தார்கள். மௌத்கல்லியன் சிறிதுகாலத்திலிறந்துபோக அவனாமிறந்து மறுஜன்மத்தில் காரோசனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து பசுபதியைநோக்கித் தவங்கிடந்தபோது பசுபதி பிரசன்னராகியாதுவேண்டுமென்ன, அவள், பதிந்தேகி, பதிந்தேகி, பதிந்தேகி, பதிந்தேகி என ஐந்து முறை பதி தருகவென்று வேண்டினாள். அதுகாரணத்தால் பசுபதி நீ மறுஜன்மத்தில் ஐவருக்குப் பாரியாவையென்றருளி மறைந்தார். இவள் யாகத்திற் பிறந்தமையால் யாக்கியசேனையென்று மதுருபதன்மகளாதலின் திரௌபதியென்றும் பாஞ்சாலராஜன் மகளாதலின் பாஞ்சாலியென்று ம்பெயர்பெறுவள். தந்தையிடம்பெயர் கிருஷ்ணை.

திரௌபதியைத் துரியோதனன் தன்சபையிலே பாண்டவர்கள் முன்னே ஆடைகளைவித்து மாண்பங்கஞ்செய்விக்கத் துணிந்த போது அவள் தன்னுடையதெய்வபக்தியினால் உரிய வரிய ஆடை வளர்ப்பெற்றவள். அதுகண்டு துரியோதனன் ஆற்றாது விடுத்தான். திரௌபதி பாண்டவர் ஐவருக்கும் பொதுமனைவியேயாயினும் அருந்ததியொத்தகம்பினாள். சத்தியந்தவருதவள். ஐவருக்கும் முறைமுறை யொவ்வொவரானுமேனையறம்புரிபவள்,

திலீ

திரௌபதி யுதிஷ்டிரனுக்குப் பெற்றபுத்திரன் பிரதிவிந்துயன்; ஸீமனுக்குப்பெற்றபுத்திரன் சுருதசேனன்; அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி; நகுலனுக்குச் சதானீகன்; சகதேவனுக்குச் சுருதகன்மன். கிருஷ்ணனுக்கு ஐவரோடு திரௌபதி தானும் தனது மனங்கிடக்கையைச் சொல்ல நேர்ந்தபோது, “ஐம்புலன்களும்போலவரும்பதிகளாகவுயின்னம்பேறெருவ --னம்பெருங்கொழுனருவதற்குருகியிறைவனே யென அபேரிதய--மம்புவில்திற்பெண் பிறந்தவர்க் காலவரிலாமையினல்லா--னம்புதற்குளதோ வென்றனள்வசிட்ட னல்லறமனைவியேயனையாள்.”

திலீபன்—(1) (இக்ஷ-ப) விருத்தசர்மன். (2) அம்சுமான் புத்திரன். பகிரதன் தந்தை. இத்திலீபன் கல்வியும் ஆண்மையும் செங்கோன்மையுஞ் சிறந்தவன். இவன்பாரி சுதகூழினை. திலீபசரித்திர சம்பந்தமாக ரகுவமிசத்திற் கூறிய வமிசவரிசையும் புராணங்களிலே கூறிய வமிசவரிசையும் சிறிது மாறுபடுகின்றன; புராணை திகாசங்களுந்தம்முன்மாறுகொள்ளுகின்றன. ரகுவமிசம் திலீபன் ரகுவைப் பெற்றானென்று கூற, விஷ்ணுபுராணமுதலியன திலீபன் பகிரதனைப் பெற்றானெனக்கூறும். தசரதன் அஜன் புத்திரனென்பதும் அஜன் ரகுபுத்திரன் என்பதும் ரகுவமிசம் விஷ்ணுபுராணம் இரண்டுக்குஞ் சம்மதம். ரகு திர்க்கவாகு புத்திரனென்பது விஷ்ணுபுராணத்துணிபு. திர்க்கவாகுவுக்குத் திலீபன் என்பது நாமாந்தரமாயின், ரகுவமிசம் மாறுபடுவதாகாது.

திலோத்தமை—ஓர்ப்சார்பெண். பிரமா ஏனைப்பெண்களைச் சிரு

திலா

ஷ்டிக்குந்தோறும் வாய்ந்த அழகினுள்ளே திலப் (எட்) பிரமாணம் எடுத்துச் சேர்த்து வைத்திருந்து பின்னர்ச்சிருஷ்டித்தபெண்ணுதலின் திலோத்தமையெனப்பட்டாள். பாற்கடலிற் பிறந்தவள். அநாகுலப்”ண்டியனுக்குச் சாரகுமாரனாயினவள்.

தில்லைவாழ்ந்தணர்கள்—சிதம்பரத்திலே ஆந்தத்தாண்டவஞ்செய்தருளுகின்றநடராஜப்பெருமானுக்கு அர்ச்சகராகவுள்ள அந்தணர்கள், அந்நடராஜப் பெருமானிடத்திலே எல்லையில்லாதபத்தியுடையவர்கள். சிவபிரான் அவ்வந்தணர்களுள்ளே தாமுமொருவரென்று கூறப்பெற்றபெருமை வாய்ந்தவர்கள். இவ்வந்தணர்சூவாயிரவரும் இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தியாலே கங்கைக்கரையிலே பிரமாவின் அந்தர்வேதியினின்றும் கொணவெந்து சிதம்பரத்திலேசேர்க்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள்மகிமைகோயிற் புரணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.

திலாகரம்—திலாகரமுனிவர்செய்த நிகண்டு. இஃது அம்பர்நகரத்துச் சேந்தன் செய்வித்தமையினால் சேந்தன் திலாகரமென்ப பெயர்பெறும். பன்னிரண்டுதொகுதிகளையுடையது. இந்நூல் சிறுநளவின்வாகிய சூத்திரங்களால் யாக்கப்பட்டிருந்ததலிற் கற்போர்க்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கது. “கற்றநாவின்ன கேட்டசெவியின், முற்றவுணர்ந்தமுதறிவான், நாகரிகநாட்டத்தாரியனருவந்தை, தேருங்காட்சிச் சேந்தன்” எனத் திலாகரத்துள்ளே வருங்கூற்றற் சேந்தன் செய்வித்தோனென்பதும், “செங்கதிர்வரத்திற்றேன்றுந் திலாகரர்” எனவரும் ஸீரமண்டலவன் நிகண்டுப்பாயிரத்தாலே திலாகரர்

திவோ

சூரியகுலவேந்தர் பரம்பரையில் வந்தோரென்பதும் நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும். சேந்தன் சல்லாடார் புறநானூற்றினுள்ளே பாடப்படுதலின் திவாகரர் கடைச் சங்ககாலத்தவரென்பது நன்கு அறியப்படும்.

திவாகரன்—(1) திவாகரமென்பது னுட்காண்க. (2) இக்ஷாவாகுலமிசத்துப் பிரதிவீயோமன்மகன்.

திவியன்—(ய) சாத்தவதன்மகன் திவிரதன்—ததிவாகனன்மகன்.

திவோதாசன்—(1) காசிராஜவமிசத்துத் தன்வந்தரியினது பெளத்திராகிய பீமரதன் புத்திரன்.

இவனிடத்திலே தன்வந்தரியினது குணவிசேஷங்களெல்லாம் விளங்கினமையின் தன்வந்தரி என்னும் பெயராலும் வழங்கப்பட்டான்.

திவோதாசன் அரசியற்றுங்காலத்திலே விசுவாமித்திரர் புத்திரராகிய சுசுருதர் முதலிய என்மரும் அவன்பாற் சென்று வைத்தியசாஸ்திரத்தைக் கிரமமாகக்கற்று வல்லராகி என்மருந் தனித்தனி நூல்களையுடையார்கள்.

அவருள்ளே சுசுருதர்செய்த சுசுருதம் தலைமைபெற்ற வைத்தியசாஸ்திரங்களுள்ளொன்றாய்விளங்குவது, ஆரியவைத்திய நூல்களுள்ளே அதுவொன்றே சஸ்திர சிகிற்சைமுறையைத் திப்பனாட்பமாக விரித்துரைப்பது. சுசுருதம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தானாய் வருஷங்களுக்குமுன்னே பரப்பரபாஷை (அரபி) யிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. லத்தீன்பாஷையிலும் பின்னர்க்காலத்திலே (Hepter) என்பவரால்மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. திவோதாசன் காசியிலே நெடுங்காலம் தருமராச்சியம்புரிந்து வந்தானென்றும், அவனே சிவாலயத்தை ஸ்தாபித்து முறைப்படி நித்தியநையித்தி

துஷ்

யங்களை நடாத்திவந்தவனென்றும் ஸ்காந்தங்கடும். (2) பகீரதன்மகன். (3) முந்தகன்மகன். அகலியை தமையன்.

திஷ்டன்—இக்ஷாவாகு தம்பி. இவன்மகன் நாரபகன்.

திஷ்யந்தன்—சூரியசித்தன் சுவீகாரபுத்திரன். துஷ்யந்தன் தம்பி.

திஷிதன்—சோதிட்டோமம் புரிந்தோரது பரம்பரையில்வந்தோர்க்குரிய பட்டப்பெயர். அப்பையதிஷிதன் என்றும்போலவரும்.

திபகன்—மன்மதன்.

திமந்தன்—(1) புராவண்மகன். (2) விருஹன்மகன்.

தியாடிப்பர்—மேலைத்தருக்காட்டுப்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்.

திரன்—பலியரசன்.

தீர்க்கதமசு—(1) தீர்க்கமன். (2) அகலியைநாயகனாகிய கௌதமன்.

தீர்க்கதமன்—(1) உத்தத்தியன்மகன். இவன்பாரி பரத்துவேஷினி. புத்திரர் கௌதமாதியர். இத்தீர்க்கதமன் பிறவிக்குருடன். (2) சராஷ்டிரன்மகன். தன்வந்தரிக்குத்தந்தை.

தீர்க்கவாகு } —கட்டுவாங்கன்மகன்

தீர்க்க பாகு } ன். இரகுவுக்குத் தந்தை.

தீர்க்காதேவி—நிருதபாரி.

தீர்த்தகாரர் } —ஜெனமதாசாரிய

தீர்த்தங்கரர் } ர். அவர் ஆதிராதன்

முதலிய இருபத்தாநால்வர்.

துங்கப்பிரஸ்தம்—ராமகிருக்குக் கிழக்கின் கணுள்ளமலை.

துச்சலை—நிருதராஷ்டிரன் மகன். தாய் கார்தாரி. ஜெயத்திரதன்மனைவி.

துச்சாசனன்—தூரியோதனன்மம்

பி. ஆண்மையிலும் தார்க்கிருத்தியத்திலும்மிக்கவன். திரௌபதி

துண்

ையைக் கூந்தலிற்பற்றி யிழுத்துப் போய்த் தூரியோதனன் சபையிலே பாண்டவர்கள் பார்த்திருக்க அவளுடைய ஆடையையுரிந்து மாண்பங்கஞ்செய்யத்துணிந்த மகாபாவி இவனே. தருமனுடைய ஆணையென்னும் அங்குசத்தாலே தடுக்கப்பட்டிருந்த வீமசேனன் மற்ருன்றுஞ்செய்ய வியலாது சபைநடுவேஎழுந்துகின்று “இத்திச்செயல்புரிந்த துச்சாசனனைக் கொன்று இரத்தபானம்பண்ணுவேன்” என்று சபைஞ்செய்தபடியே பின்னர்ச் சிலராளில் நேர்ந்த யுத்தத்திலே அவனைக்கொன்று வஞ்சினமுடித்தான்.

துண்டி } —காசியிலுள்ள

துண்டி விகாயகர் } ள விகாயகர்.

துந்து—உதங்கமகாரிஷிக்குப் பகைவனுயிருந்த வொரு கொடிய அசுரன்.

குவலயாசுவன் தன் புத்திரர் இருபத்தோராயிரவரோடுஞ்சென்று இவ்வசுரனை எதிர்த்த யுத்தஞ்செய்து கொன்று துந்து

மாரனென்னும் பெயர்கொண்டான். குவலயாசுவன் புத்திரரூள் திருடாசுவன், சந்திராசுவன், க

பிலாசுவன் என்னும் மூவரொழிய, ஒழிந்தோர் யாவரும் துந்து

வினது அக்கினிசுவாசத்திலகப்பட்டு மடிந்தனர். இச்சரித்திரத்

தைக் கம்பர் “துந்துவெனுந்தானவனைச் சுடுசரத்தாற் றெலைத்தா

ளும்” என்பதாற் சுட்டினர். (கம்பராமாயணம் குலமுறைகளைத்

தபடலம்.)

துந்துபி—(ய) நரன்மகன். (2) மயன்புத்திரன். (3) மாயாதேவி

யினது இரண்டாம்மகன். வாலியாற் கொலையுண்டவன். மதங்க

முனிவர் வாசஞ்செய்த இருஷியமுகபர்வதத்திலே துந்துபியின

து இரத்தம் தெறித்துவிழ்ந்து அ

துரி

தனை அதுசிதம்பண்ண, மதங்கர் “இவ்வதுசிதத்துக்குக் காரணனாகிய வாலி இம்மலையைமிதிப்பனில் அவன் தலை ஆயிரங்குருகுக” என்று சபித்தனர். அன்று தொட்டு வாலி அங்கே செல்லா தொழுகினான்.

திந்துமாரன்—(இக்ஷா) குவலயாசுவன். துந்து என்னும் இராசுசனைக் கொன்றவனான இப் பெயர்பெற்றான். துந்து காண்க.

தும்புரு—கந்தருவகுரு. இவரும் நாரதரும் பிரசித்திபெற்ற சங்கீதவித்துவான்கள்.

தும்புரியம்—ராகதாள லக்ஷணங்களைக்குறித்துத் தும்புரு செய்த நூல்.

துயர்தீர்த்தசேல்வர்—திரு ஓமாம் புலியூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

துரியசித்தன்—யயாதிபுத்திரனாகிய தார்வாசன் பெளத்திர பெளத்திரன். இவனுக்குச் சந்ததியில் லாஸமயால் பரதன் சிற்றப்பனாகிய திஷ்யந்தனைத் தத்தபுத்திரனாக வெடுத்து வளர்த்தான்.

துரியோதனன்—திருதராஷ்டிரனுக்குக் கார்தாரிவயிற்றிற் பிறந்த நூறுபுத்திரரூள் மூத்தோன். இவன் துச்சாதனன் கண்ணன் சகு

னி இவர்கள் போதனையாக் பாண்டவர்கள் மீதுபொருமையுடையனாகித் திருதராஷ்டிரனைத் தனது எண்ணங்களுக்கு இயையித்

துக்கொண்டு அவர்களைச் சூதில் வென்று அவர்கள் இராச்சியபா

கத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு பதினான்கு வருஷங்காட்டுக்குப்போய் மீண்டவருமிடத்து இராச்சிய

பாகத் தருவேனென்றுகூற, அவர்கள் அவவாறுபோய் மீண்டவந்

தபோது இராச்சியங் கொடே

னென்று மறுத்தமையால் அவர்

துரு

சுளயுத்தஞ்செய்து பதினெட்டா
நாள் இவனையும் இவன் கிளைஞ
ரையுங்கொன்று வாகைகுடினர்.
(2) மறுவயிசுத்தரசனாகிய சுத
ரிசன் தந்தை.

துருகியு—யயாதிபுத்திரன்.

துருபதன்—பாஞ்சாலதேசத்தரசன்.
காம்பில்லியநகரம் இவன்ரா
ஜதாலி. விருஷதன் இவனுக்கு
த்தந்தை. திருஷ்டத்தியுமன் சிக
ண்டி இருவரும்புத்திரர். திரௌ
பதி புத்திரி. துருபதனும் துரோ
ணனும் சகாத்தியாயர். (உடன்
கற்றோர்)

துருபதன்பட்டாபிஷேகம்பெ
ற்றபின்னர் ஒருநாள் துரோணன்
துருபதனுக்குசென்று தனக்
குப்பொருளுதவிசெய்யுமாறுவே
ண்டத் துருபதன் துரோணனை
நோக்கி “நீ யாவன் யானுத்தே
சம்” என்று முன் அறியான்போ
ன்று வினாவி அவமானஞ்செய்த
னுப்பின். இதனை மனத்திடை
வைத்துத் துரோணன் கௌரவ
பாண்டவர்களுடம்போய் அவர்
களுக்கு அஸ்திரவித்தைகற்பித்து
வரும்போது, அர்ச்சுனன் வில்வி
த்தையில் அதிசுதிரானுயினமைக
ண்டு, நீ எனக்குக் குருதகழினை
யாகத் துருபதனைத் தருதல்வே
ண்டுமென்ன, அவன் அதற்குட்
பட்டு அவனைப் பிடித்துவந்து
கொடுத்தான். துரோணன் சந்
தோஷமடைந்து துருபதனைநோ
க்கி இப்போதுனகதியாதாயிற்று
என்று பலவாறு பரிசுத்தவமா
னம்பண்ணி அவனைப் போம்படி
விடுத்தான். அவ்வன்மத்தாற் று
ருபதன் ஓர் யாகஞ்செய்து அவ்
வியாகத்திடைத் துரோணனைக்
கொல்லும்பொருட்டுத் திருஷ்ட
த்தியுமனையும் அர்ச்சுனனுக்குப்
பாரியாகத் திரௌபதியையும்
பெற்று வளர்த்தான்.

துர்

துருவன்—உத்தரானபாதனுக்குச்ச
நீதியிடத்துப்பிறந்தவன். (2) அ
ஷ்டவசுக்களுள்ளொருவன். (3)
(4) மதிசாரன் இரண்டாம் புத்
திரன். (4) (ய) பலராமன் தம்பி.
(5) துருவநகரத்திரம். (6) பிரமா.
(7) விஷ்ணு.

துரோணன்—ஒரு பகழி. இது தர்
மபகழிக்குத்தந்தை. மந்தபா
லன் மகவு.

துரோணசாரியன்—பரத்துவாச
முனி புத்திரன். அசுவத்தாமன்
தந்தை. பாரதயுத்தத்தில் திருஷ்ட
த்தியுமனும் கொல்லப்பட்டவ
ன். இவனுக்குக் கும்பன் என்று
ம்பெயர். (துரோணம்—ஓரளவின
தாகிய கும்பம்) பரத்துவாசரு
டைய தவத்தையழிக்கும்பொரு
ட்டு இந்நிரன் ஏவலிற்சென்றமே
னகை அவருக்கு விகாரத்தையு
ண்டாக்க, அவர்தமதுவிரியத்தை
ஒரு துரோணத்திலே விட்டார்.
அதில் பிறந்தமையாலே துரோ
ணனெனப்பட்டான். இவன்
கௌரவபாண்டவரென்று மிரு
திறத்தார்க்கும் வில்வித்தைகற்
பித்த ஆசிரியன்.

துர்க்கை—(1) வந்தியத்திலுள்ள
ஒருநதி. (2) தர்க்காதேவி. திரி
லோகபயங்கரானுத்திரிந்த உரு
ருவென்னும் அசுரன்மகனாகிய
தர்க்காசுரனைக் கொண்டகாரண
ம்பற்றி இத்தேவிக்குத் தர்க்கை
யென்னும் பெயருண்டாயிற்று;
தர்க்காசுரனுலே இந்நிரன் முத
லிய தேவர்கள் தம்பதங்கனையிழ
ந்து சிவன்பாற்சென்று குறையி
ரந்தனர். சிவன் அவர்க்கிரங்கி
ப் பார்வதியை நோக்க, பார்வதி
தேவியார் தமே அவ்வசுரனைக்
கொன்று தேவர்களைக் காப்பதா
கக்கூறிக் காலராத்திரியென்னும்
பாங்கியை ஏவ, அப்பாங்கியார்

துர்

அவ்வசுரனுடைய சேனாசமுத்திர
ரத்தைக்கண்டஞ்சிபிண்டு பார்வ
திதேவியார்க்குரைக்க, தேவியார்
சென்று அவன் சேனைகளையெல
லாம் பரிநாசம்பண்ணி அசுரனை
ச்சாடி, அசுரன் மகா பர்வதப்பி
ரமானமான ஒரு யானையாகி எ
திர்த்தான். அவ்வடிவத்தைத்தே
வியார் தமது நகங்களாலே கிழி
த்துத் துண்டஞ்செய்ய, அசுரன்
ஒரு மகிஷமாகித் தேவியை எதி
ர்த்தான். அதுவஞ்சிதைபட்டொ
ழியு, அசுரன் பழையவடிவாகொ
ண்டு கொடிய ஆயுதங்களையோச்
சிணுன். தேவி ஒரு கடுங்கனையை
விட்டு, மார்க்பப் பிளந்து அவ
னைக்கொன்று தேவர்களுக்கு அ
ச்சந்திர்த்தருளினார். எனவே பா
ர்வதிதேவியார் தர்க்கனைக் கொ
ல்லுமாறுகொண்டருளிய வடிவ
மே தர்க்காதேவியாம். தர்க்கா
தேவியினது வரலாறு புராணங்
களின்பேர்படக்கூறப்பட்டுள்ளது.
தர்க்கை உருத்திரசக்திகளுள் ஒரு
பேதம். எண்டோளுடையவ
ரென்றும், பத்துக்கரங்களுடைய
வரென்றும், பதினெட்டுக்கர
ங்களுடையரென்றும், குலம் வா
ள் சக்கரம் கரகமுதலிய ஆயுத
ங்களுடையரென்றும், சிங்கவா
கிளியென்றும், கலையூர்தியென்
றும், பலவாணங்களை யுடையவ
ரென்றும், தர்க்கங்களிலே சஞ்
சரிப்பவரென்றும், பேரர்த்தொ
ழிவுக்கு அதிதேவதையென்றும்
கன்னியென்றும் பல்வாறுகக்
கொண்டு உபாசிக்கப்படுவர். கா
ளிகாதேவிக்குரிய லட்சணங்க
ளுமேற்றிக்கூறப்படுவர்.

துர்ச்சேயன்—ததுபுத்திரன்.

துர்த்தமன்—(1) கார்தாரன்பெள
த்திரபுத்திரன். (2) (ய) பத்திர
சேனன் புத்திரன்.

துர்மதன்—வசுதேவன் புத்திரன்.

துவ

துர்மருஷணன்—அரியோதனன்
தம்பி.

துர்முகன்—(1) அரியோதனன் த
ம்பி. (2) மாலியவந்தன்மகன்.

துர்யோதனன்—அரியோதனன்
காண்க.

துர்வசன் } —யயாதிக்குத் தெய்
துர்வசு } வயானையிடத்துப்பிற
ந்த புத்திரன்.

துர்வாசன்—அத்திரிக்கு அருகைய
யிடத்துப் பிறந்த புத்திரனார். அ
வர் சகோதரர் சோமத்தத்தாத்தி
ரேயர். அவர் மகா கோபியாத
லின் அவர்கோபம் உலகத்தாருக்
கு உவமானப்பிரமாணமாய்விட்
டது. கோபியாபினும் அவர் தவ
த்திற் சிறந்த மகா ரிஷி. தாம்
நீட்டிய திருமாலையைத் தோட்டி
யாலேற்று, யானையினது மத்தக
த்திற்சேர்த்த இந்நிரனதுசெல்வ
மெல்லாம் போய்த் திருப்பாற்க
டலிற் புக்கொளிக்குமாறு சபித்
தவர் இவரே.

துலாதாரன்—வாரணசியிலிருந்த
ஒரு வணிகசிரேஷ்டன். இவன்
ஜாஜிவியென்னும் இருடிக்குப் பி
ரமதேவையையுபதேசஞ்செய்த பு
ருஷோத்தமன்.

துலுவமிசம்—யயாதிமகனாகிய து
ர்வசு வமிசத்தில் சந்திரகுப்தன்
வழிவந்த குத்திரகுலம் மூன்ற
னுள்ளொன்றாகிய ஆந்தர குத்திர
குலம். இக்குலத்துவந்து தமிழ்
நாட்டிற் குடியேறினோர் துளுவ
வேளாளர் எனப்படுவர்.

துவரை—கண்ணன் பசுமேய்த்து
விளையாடியதோரார்.

துவஷ்டா—(பிரி) (1) யாவனன்ம
கன். (2) துவாதசாத்தித்யரு
ளொருவன். (3) சுக்கிரபுத்திரா
கியதைத்தியகுரு. (4) பிரமமா
னசபுத்திரருளொருவன். இவன்

துவ

குமாரன் விசுவரூபனை இந்நிரன் கொண்டு பிரகத்திபெற்றான்.

துவஷ்டிரா—சூரியன் பாரியாகிய செளஞ்ஞாதேவி. இவள் சூரியனது உஷ்ணத்துக்காற்றாது தனக்கு ஈடாகச் சாயாதேவியை நியமித்துவிட்டுத் தந்தைவீடுசென்றாள். துவஷ்டிரா தன்மகள் செய்தது குற்றமெனக்கண்டு அவளைச் சூரியனிடம் போகச்சொன்னான். அவள் அங்குடன்படாது அங்குமின்மூங்கி ஒரு பெண்குதிரைபுறங்கொண்டு மேருச்சாரலிற்சென்றங்கிருந்தாள். சூரியன் அவளைத் தேடித் தந்தைவீடுசென்று வினாவினான். துவஷ்டிரா சூரியனைரோக்கி உன் உஷ்ணத்துக்காற்றாதுவடைவருபந்தாங்கி மேருச்சாரலிலுள்ளாள்என்றான். அதுகேட்டுச் சூரியன் தன் சோதியிற் சிறிது பாகத்தையுதறிவிட்டு ஆண்குதிரையாகி மேருப்பக்கஞ்சென்று அவளைக்கூடி அஸ்வினி தேவரைப் பெற்றான். துவஷ்டிரா அங்குவிழுந்த சோதியைச் சக்கராயுதமும் சூலமும் வச்சிராயுதமுமாகி முறையே விஷ்ணு சிவன் இந்நிரர்களுக்குக் கொடுத்தான்.

திவாதசாந்தஸ்தலம்—மதுரை.

துவாபரம்—மூன்றாவது யுகம். 864000 வருஷங்கொண்டது.

துவாரகை—கிருஷ்ணன் ராஜதானி. அஸ்திபுரத்துக்கும் இந்நகருக்கும் 70 காடானாம். ஆங்காங்கே அநேக துவாரங்களையுடைய கோட்டையையுடையதாதலால் துவாரகையென்னும்பெயர்த்தாயிற்று. துவாரம்—வாயில்.

துவிசராசகுலோத்துங்கன்—ராஜசார்த்தனபாண்டியனுக்குப் பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

துவிதன்—பிரமமானச புத்திரருளொருவன்.

துவி

துவிமீடன்—(பு) ஹஸ்திகன் இரண்டாம் புத்திரன். இவன் வமிசத்தப்பெளரவரெனப்படுவார்.

துவிழர்த்தன்—ததுபுத்திரருளொருவன்.

துவிவிதன்—மைந்தன் சகோதரனாகிய ஒரு வானரன். இவன் நரகாசுரன் சினேகன். நரகாசுரனை கிருஷ்ணன்கொன்றகோபத்தால் அக்கிருஷ்ணன்கரத்தில் இவ்வானரசென்று அழிவுசெய்தபோது பலராமனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

துவைதம்—ஒருமதம். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவென விரண்டும் வேறென்றும், ஜீவாத்மா பஞ்சபேதஞானத்தால் மோகம்புகுமென்றும் பிரதிபாதிப்பது. இது மத்துவாசாரியராகிய ஆநந்ததீர்த்தராலேஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (2) பாண்டவர்கள் காமியகவனத்தை விட்டுப்போய் வசித்தவனம் துவைதவனமென்று பெயர்பெறும்.

துவைபாயனம்—இது குருகேத்திரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒருதடாகம். துரியோதனன் தன் சேனைகள் மாண்டொழிந்தபின்னர் இத்தடாகத்தில் ஜலஸ்தம்பனம்பண்ணிக்கொண்டு மறைந்திருந்தான்.

துவிதர்—தேவர்களுள் ஒருபாலார். துவிதர் என்பதற்குச் சந்தோஷமுடையர் என்பது பொருள்.

துஷ்டி மந்தன்—(ய)கம்சன்தம்பி.

துஷ்யந்தன்—(பு) ஈளிணுக்குரத்தரையிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். சகுந்தலை கணவன். பரதன் தந்தை.

துமாதீமார்த்தம்—பிதர் கர்மங்களைத் தவறாதுசெய்தவர்கள் பிதர்லோகஞ்செல்லும்மார்க்கம். பிதர்கள்பொருட்டு வளர்க்கப்பட்ட

துமி

ட அக்கினிஹோத்திரத்தினது துமகாரணம்பற்றி வந்த பெயர்.

துமிரகேது—தனுபுத்திரன்.

துமிராசன்—சுமாலி புத்திரன். அதுமனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

துமிரை—பிரஜாபதி பாரி. தரன் என்னும் வசவுக்குத் தாய்.

துமோர்ணை—யமன்மனைவி

துருவாக்ஷி—வசுதேவன் தம்பியாகிய விருகன்பாரி.

துவலகன்—(ர) மல்லயுத்தத்திற் கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்ட ஓரசுரன்.

துஷ்ணன்—(ரா) விச்சிரவசுமகன். கரன் சகோதரன். ஜனஸ்தானம் இவனுக்குஸ்தானம்.

தேர்ப்பாரணணி யேசுவரர்—திருள்ளாற்றிலே கோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்.

தேவங்கு—ஆந்தரதேசத்து மொழி. அது வடமொழி தென்மொழிபிரண்டுங் கலந்துண்டாயதொருமொழி. அதனை ஆதியிலே இலக்கணஞ்செய்து செம்மைசெய்தவர்கண்ணுவமுனிவர் என்ப. அது ஒன்றேமுக்காற்கோடி சனங்களாலே வழங்கப்படுகின்றது. பிற்காலத்திலே அப்பாஷையைச் சிறப்பித்த வித்துவரத்தினங்கள் நன்னயப்பட்டர், அப்பகவிதிக் கன்னசோமயாஜி, வேமனன்முதலியோர். சங்கீதத்துக்கு அத்மதூரமானமொழி.

தேன்காசி—பாண்டி நாட்டின்னுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

தேன்குருங்காடுதறை—காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

தேன்திருப்பேரை—பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

தேன்னுலுராமன்—சந்திரகிரியிலே பிறந்து விளங்கிய அற்புதவிவேகியாகிய ஒருஹாசிய வித்து

தேர

வான். ஜாதியிலே தெலுங்கன். இற்றைக்கு முந்நூற்றைப்பது வருஷங்களுக்குமுன்னர் விளங்கினவனென்பதாராயர்கள்சரித்திரத்தாலே துணியப்படும்.

தேஜஸ்வி—அசுஸ்தியன் பொத்தான். திருசியன் புத்திரன்.

தேஜோவதி—அக்கினிதேவனது கரம். அது சோதிமயமாயிருக்கும்.

தேநவர்—சசுருதரோடு ஆயுள்வேதங்கற்றவர்.

தேரையர்—தமிழிலே அகஸ்தி

தேரனார்—யர்பால்வைத்தியங்கற்ற மாணுக்கருள்ளே முதன்மை பெற்றவர். வைத்தியத்திலே தமக்கு ஒப்பாருயிக்காருயில்லாதவர். சாரீரம், நிதானம், சிகிற்சை முதலிய அறைகளில்லல்லாம் மிக்க வல்லுநர். பதார்த்தகுணமெல்லாம் கடைபோகவாராய்ந்தவர். பதார்த்தகுணமென்னும் அற்புததூல்செய்தவருமியே. தமிழிலே இறந்தனபோக எஞ்ஞையுள்ள உண்மைப் புராதனவைத்திய நூல்கள் இவர்களுக்குச்சொல்லவே. ஏனையவெல்லாம் கற்பித்த நூல்களேயாம். நீர்நிறக்குறி நெய்க்குறி, தைலவருக்கச்சுருக்கம், கஷாயம் தூறு, பதார்த்தகுணம் சிகிற்சை ஆயிரம் முதலியன இவராத் செய்யப்பட்டன. சிகிற்சை ஆயிரமும் அச்சிமுவோரால் ஆராய்வின்றி இடையிடையே பிறழ்விக்கப்பட்டது. தேரையர்கூடும்சிகிற்சைகள் உள்ளவாறுசெய்யப்படுமாயின் தவறுவதரிது. சஸ்திரவைத்தியத்திலுள்ளருஞ் சிற்றத்தாகியகபாலசல்லியத்திலே பெயர்படைத்தவரென்றால் அதுதறையில் அவர்வன்மைகூறவேண்டா. ஒருவாற்றானும் நீங்காத தலைக்குத்தனூல் வருந்திய ஓரசுனுக்குஅந்நோயின்காரணத்தை

தேர்

நிதானித்துச் சம்மோகினியைப்
பிரயோகித்து அவனை மயக்கி அ
வன் கபாலத்தைத் திறந்து அமி
ர்த்தத்திலிருந்த தேரையை ஒரு நீ
ர்க்கிண்ணத்திலுள்ளே பாய்வித்
துப் பின்னர்ச் சந்தானகரணியி
னாலே அக்கபாலத்தை முன்போ
லப்பொருத்தி அந்நோயை நீக்கி
னாரென்பது கன்னபரம்பரை. இ
தற்கிணையான சரித்திரமொன்று
போஜப்பிரபந்தமென்னும் வட
மொழிதூலிலுங் கூறப்பட்டுள்ள
து. அஷ்டவிதபரிகையினாலேய
ன்றி நோயினது சாத்தியாசாத்
தியங்களை ஆடிக்கலசத்திற்பெய்
த மூத்திரநடுவேவிட்ட ஒருதுளி
எண்ணெயைக்கொண்டு பண்டி
தரல்லாதாரு முணர்ந்துகொள்
ளுமாறு நெய்க்குறி தூல்செய்த
வர் தேரையர். சூத்திரங்களுட்
சில வருமாறு:—

“விடுதுளிசிதறி வெவ்வேறெ
ன்மற்-கடுகெனப்பரவற் கைவிட்
ன்முறையே”

“அவியுமூத்திரமு மணைந்தொ
ன்றினுவி-யவியுமென்றல் கவுதம
ரறையே”

“முல்லையரும்பு முளரிப்பூவுஞ்
--சொல்லியதுவியுட் டோற்றிடு
மாயின்-இல்லையில்கேநோ யென்
பதுசரதமே”

தேர்வண்மலையன்—வடவண்ண
க்கன்பெருஞ்சாத்தாராற் புற
நாணாற்றிலே வைத்துப் பாடப்ப
ட்டவன், இவன் இராசரூபம்பெ
ட்ட பெருநற்குள்ளிருந்து அனை
யாகிச் சேரமான்மார்தராஞ்சேர
லிரும்பொறையைப் போரில்வெ
ன்றவன். (புறநா)

தேவகன்—(ய) உக்கிரசேனன் த
ம்பி. தேவகிக்குத் தந்தை.

தேவகி—வசுதேவன்பாரி, கிருஷ்
ணன் தாய். (2) கோசலதேசத்தி
ற் பிரவாகித்துக் கங்கையிற் சந்

தேவ

கமிக்கின்ற நதி.

தேவகிரி—சத்திரு நதிக்கும் யமு
னைக்குமிடையேயுள்ள நதி.

தேவகூத்திரன்—தேவராதன் மக
ன்.

தேவசிரவசு—(ய) வசுதேவன் த
ம்பி.

தேவசேனை—அரிஷ்டநேமிமகள்.
இவளைக் கேசியென்னும் அசுரன்
எடுத்துப்போகும்போது இந்திர
ன்மீட்டுவளர்த்தான். இத் தேவ
சேனையே குமாரக்கடவுள்தேவி.

தேவதத்தம்—அர்ச்சுனன் சங்கு.
இந்திரன்கொடுத்தமையின் தேவ
தத்தமன்னும் பெயர்பெற்றது.

தேவதாருவன்—பிருகுமுதலிய
மகாரிஷிகள் தவஞ்செய்த மகா
வனம். அம்மகாரிஷிகளுடையத்
வத்தைச் சோதிக்கும்பொருட்டு
ம், மீமாஞ்சுநாலே உண்மையு
லெனவும், அந்நாலிலே கூறப்ப
ட்டயாதங்களே இருமைப்பயன்
களையும் பயப்பனவெனவும் கொ
ண்ட மயக்கத்தைத் தீர்த்தாட்
கொள்ளும்பொருட்டும் சிவன்பி
க்ஷாடன மூர்த்தியாகி விஷ்ணு
வை மோகினியாக்கித் தம்புருட
ன்கொண்டு இவ்வனத்திற் புருச்
தனர். மோகினி வடிவைக்கண்
ட முனிவர்கள் காமத்தாற் கலங்
கி நியமமிழந்தார்கள். இருஷிப
த்தினிகள் பிக்ஷாடன மூர்த்தியு
டைய சுந்தரரூபத்தைக்கண்டு க
ற்புநிலைகலங்கித் தம்மை மறந்து
அவர்பின்னேசென் றுமுன்னுர்க
ள். முனிவர்கள் தம்மனைவியா
து கற்பைக்கலக்கிய சிவபிரானை
க் கொல்லும்பொருட்டு அபிசார
வேள்வியெய்து அதினின்றும் பூ
தங்களையும் புலியையுஞ் சர்ப்பத்
தையும் முயலக்கணையுமெழுப்பிவி
ட்டார்கள். பூதங்களைச் சிவன் த
மக்குப் பரிசனமாக்கினார். புலி

தேவ

யையுரித்து அவ்வுரியை யாடை
யாக்கினார். சர்ப்பத்தை ஆபரண
மாக்கக்கொண்டனர். முயலகளை
க் காலினகீழிட்டுக்கொண்டனர்.
அவற்றைக் கண்ட முனிவர்கள்
தம்மயக்கந்தீர்ந்து சிவனைவழிப
ட்டுய்ந்தார்கள். இருஷிபத்தினி
களும் சிவன் கடைக்கண்ணைக்க
த்தால் சிவனுணம்பெற்றுய்ந்தா
ர்கள். இச்சரித்திரத்திலே சிவன்
ஆன்மயக்களை ஆணவமலத்தைக்
கெடுத்து ஆட்கொள்ளஞ்செயல்
கூறப்பட்டது. பிக்ஷாடனவடிவ
ம் சிவம். மோகினிவடிவம் சத்
தி. இருஷிகள் மெய்யுணர்வு தலை
ப்படாத பக்குவான்மாக்கள். இ
ருஷிபத்தினிகள் அகங்காரம். இ
ச்சரித்திரம் சிவபுராணங்களிலே
சிறிது மாறுபடக் கூறப்பட்டுள்
ளது.

தேவந்தி—கண்ணகியின் பார்ப்ப
னத்தோழியாய் மாநாயகன்ம
னையில் வளர்ந்தவள். மாநிடவ
டிவங்கொண்ட சாத்தனென்னும்
தெய்வத்தின்மனை விதான்கண்ட
திக்களுவைக் கண்ணகி சொல்லி
யபொழுது தேற்றியவள். கண்
ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் நேர்
ந்த துன்பத்தைக்கேட்டு மதுரை
யையடைந்து பின்பு வஞ்சிரகர
ஞ்சென்று அங்குப் பிரதிட்டிக்க
பபட்டிருந்த கண்ணகி வடிவத்
தைப் பூசித்தவள்.

தேவபாகன்—(ய) வசுதேவன் த
ம்பி. உத்தமனுக்குத் தந்தை.

தேவபூதி—மகததேஜராசாக்களா
கிய சிருங்கிகளுள்ளே கடைஅர
சன். (கண்ணுவன் காண்க)

தேவப்பிரயாகை—இது அலகநர்
தை கங்கையோடு சங்கமிக்கு
மிடத்துள்ள நகரம். இங்கே
900 அடியுயரமுள்ள ஒரு விஷ்
ணுஆலயமிருக்கின்றது.

தேவமித்திரன்—மாண்கேயன்சே

தேவ

ஷன்.

தேவமிடன்—ஹிருதிகன் மகன்.
வசுதேவன்பாட்டன்.

தேவயானை—(1) சுக்கிராசாரி ம
கள். யயாதி பாரி. (2) தேவே
ந்திரன் வளர்த்தமகன். தேவசே
னை காண்க.

தேவரஷிதி—வசுதேவன் பாரி.
தேவகன்மகன்.

தேவராதன்—(ய)சுதேவன்மகன்;
(2)(ய)கரம்பியாகியகுந்தமகன்.
(3) சனசேபன்.

தேவர்—ஜன்மதேவர் கர்மதேவர்
என இருதிறத்தினர் தேவர். அக்
கினி, இந்திரன், யமன், சூரிடன்,
வாயு, வருணன் முதலியோர் ஜ
ன்மதேவதைகள். இவர்கள் லோ
கோபகாரார்த்தமாகவெவ்வேறா
காரத்தோடுசிருஷ்டிசாலத்திலே
சிருஷ்டிக்கப்பட்டித் தத்தம்அதி
காரத்தைச் சங்காரகாலம்வரை
க்குஞ்செலுத்தி நின்று அழிபவர்
கள். இனிக் கர்மதேவதைகள்மூ
லுஷ்டருள்ளே புண்ணிய விசேஷ
த்தாற் சுவர்க்கம்போய்த் தேவக்
தியடைந்து மீன்பவர்கள். இவர்
கள் கருஷன்முதலியோர்; இன்
னும் பிதர் தேவதைகளெனவும்
ஒருபாலாருள். அவர்கள் பிர
ஜாபதிபுத்திரர்கள். இவர்களேம
னுஷ கணங்களுக்கு ஆதிபதாக்க
ள். இன்னும்இரந்தபோகின்றவர்
ர்களெல்லாரும் தத்தம்குடும்பத்
தினர்க்குப் பிதராகின்றார்கள்.
ஒருகாலத்தில்திராததேவர்
களும் பிதர்களும் அசுரபிடைக்
கஞ்சிக் காகரூபந்தாங்கிப் பூமி
ற் சஞ்சரித்தார்கள். அதுபற்றி
யே சாகங்களுக்குப் பிண்டமிட்
ண்ணும் வழக்கம் உலகத்துண்
டாயது. இது வாயசபிண்டமெ
னப்படும்.

ஜன்மதேவர் முப்பத்துமூவர்.
பிரமா 1. இந்திரன் 1. வசுக்க

தேவ

ஸ். 8. ருத்திரர் 11. ஆதித்தர் 12. ஆக 33. பிரமேந்திரரை நீக்கி அசுவினிதேவர் இருவரையும் கூட்டி எண்ணுவாருமுள்ளார்.

தேவலன்—(1) (ரி) உஷ்டவசுக்களுளொருவனாகிய பிரத்யுஷன்மகன். இவனுக்கு ஸ்ரீமாவர்த்தன், மன்னன் என இருவர் புத்திரர். (2) (ய) அக்குருகன் செட்டபுத்திரன். (3) (ய) தேவகன்மகன்.

தேவவதி—(ரா) சுசேசன்பாரி. கிராமணியென்னும்கந்தருவன்மகள் தேவமணி.

தேவவர்த்தன்—(ய) தேவகன்மகன்.

தேவவிரதன்—வீஷ்ணு.

தேவஸ்தாணன்—(ரி) பாரதயுத்தத்தின் பின்னர் கிருஷ்ணன் நிரியாணமடைந்தமையால் துக்கித் திருந்த தருமருக்கு உபதேசஞ் செய்தவருவி.

தேவஹி—(ச) கவாயம்புவமனுமகள். கர்த்தமப்பிரஜாபதி பாரி. கபிலமகாவுருவிதாய்.

தேவாதிதி—(கு) அக்குரோதன்மகன்.

தேவார்த்தன்—(ரா) இராவணன்மகன். ஹனுமந்தனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

தேவாபி—(கு) பிரதீபன் செட்டபுத்திரன். இவன் தன் தம்பியாகிய சந்தனுவுக்கு ராச்சியத்தைக் கொடுத்தவிட்டுக் காட்டுக்குத் தபசுக்குப் போனவன்.

தேவாபிருதன்—(ய) சாத்தவதன் புத்திரருளொருவன். இவனுக்குப் பப்பிருவென்னும் புத்திரனொருவன் பிறந்தான்.

தேவாரணியம்—லோகத்தியநகிர்த்திலுள்ள ஒரு வனம். இங்கே மாணிதரன் என்னும் யக்ஷன் வசித்தான்.

தேவா

தேவாரம்—தேவ ஆரம்=தேவாரம். ஆரம்—பாலை. கடவுளுக்கு நாரினுலே தொடுத்துச் சாத்தப்படும் மலர்மாலே போஷப் பத்தியாகிய நாரினுலே தொடுத்துச் சாத்தப்படும் அன்பு மணக்குஞ் சொன்மாலையாதலின் தேவாரமென்னப்பட்டது. அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தராரெனும் மூவர்பாடலுமே தேவாரமெனப்படும். அவையனைத்தும் மாகத் தொண்ணூற்றாறுபதிகம். அவற்றுள் அழிந்தனபோக எஞ்சியுள்ள எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு. இதன் சிறப்பைத் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்பதனுட் கூறினும். தேவாரம் தோன்றிநின்ற நிகழ்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற் பகைபரசர் படைந்ததி ளரி யூட்டியும் குறையாடியும் நாட்டைக் கலக்கியபோது தேவாரத்திருமுறைகளெல்லாம் அக்கினிவாயப்பட்டனவும் பிறநாட்டிற் சென்றனவுமாயருகின். அதன்பின்னர் அபயகுலசேகர சோழன் தன் சபையிற் போந்த புலவர்வாரிலே ஒரோரு தேவாரப்பாக்களைக்கேட்டு அவற்றின் பெருமையையும் இனிமையையும் அளந்து பேராசையுற்று அத் திருமுறையை எங்குந்தேடியும் பெருஞாய் நம்பியாண்டார்நம்பிபாற் சென்று இப்போதுள்ள எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு பதிகங்கையுமே பெற்றான். அதுபெற்றகாலம் இற்றைக்கு எழுநூறுவருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளது.

தேவானிகள்—கேசமதன்னுமாமகன்.

தேனாமோழியம்மை—ருடந்தைக்காரோணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

தேனீக்குடிக்கீரனார்—இவர்கடைச்சங்கப்புலவர்களு ளொருவர்.

தே

தேனுகாசுரன்—விருந்தாவனத்திலிருந்த ஜனங்களைக் கர்த்தபரபங்கொண்டு கொன்றுவந்த அசுரன். பலராமனாற் கொல்லப்பட்டவன் கர்த்தபம்-கழுதை.

தைத்தியசேனை—தேவசேனையம்மை. அரிஷ்டநேமி மகன்.

தைத்திரியம்—இஃதொருபரிஷதம் இதுயசர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது. இதற்குச் சங்கராசாரியரும்சாயணரும் பாஷ்யஞ்செய்திருக்கின்றார்கள் (யாஞ்ஞவற்கியர்காணக)

தைத்தியர்—திதிபுத்திரர். திதி காமாதிகாரத்தால் சந்தியாகாலத்திலே கதியபனைப் பலாத்காரமாகச் சேர்ந்து இரணியாகுஷன் இரணியகசிபன் என்னும் இருவர் புத்திரரைப்பெற்றான். சந்தியாகாலத்திற் பிறந்தமையால் இருவரும் குரூர ராகுசர்களுனார்கள். இவர்களுள் இரணியாகுஷன் விஷ்ணு வராகாவதாரத்தாலும், இரணியகசிபனை நரசிங்காவதாரத்தாலுங்கொன்றார். திதி வயிற்றில் சிங்கிகையென்றொருபுத்திரியும் பிறந்தாள். இவரவழிவந்தோரும் தைத்தியரெனப்படுவர்.

தைத்தியவனம்—சரசுவதிக்கரை யின்கண்ணதாகிய காமியகவனத்துக்குப் போகுமுன்னர்ப் பாண்டவர்கள் வசித்தவனம். வேதவியாசர் பாண்டவர்க்குவெளிப்பட்டு உபதேசம்பண்ணியவனம்.

தோடித்தலைவிழுத்தண்டினார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களு ளொருவர். இவரால் பாடப்பட்டவன் பெருஞ்சாத்தனென்னும் வேளாளன். பூண்டித் தலையையுடைய பெருந்தண்ணேறி நடக்கும் மிக்க முதுமையையுடையவர் என்பது பெயர்ப்பொருள்.

தோண்டரடிப்பொடியாழ்வார்—இவர் கலியுகம் 200ல் சோழதே

தோ

சத்திலே மண்டங்குடியிலே புரகுடன் என்னும் வைஷ்ணவனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து விளங்கியவிஷ்ணுபக்தர்.

தோண்டி—சோழகுலத்தோ ருறையும் ஒரு நகரம்.

தோண்டைமண்டலம்—“வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க—சோழவளநாடு சோழமுடைத்து—பூழியர்கோன்—தென்னுடு முத்துடைத்துத்தெண்ணீர்வயற்றெண்ணடை—நன்னுடு சான்றோருடைத்து” என்று ஔவையாரார் புகழப்பட்ட இந்நாடு, கிழக்கே கடலும், மேற்கே பவளமலையும், வடக்கே வேங்கடமும், தெற்கே பிளகிரதியு மெல்லையாகவுடையது. இதற்கு இராஜதானி காஞ்சிபுரம். இந்நாடு பூர்வத்திலே சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தது. நாகபட்டினத்துச் சோழன் நாகலோகஞ்சென்ற காலத்திலே நாககன்னிகையை மணம்புரிந்து அவள் வயிற்றிலே பிறக்கும் புத்திரனுக்குத் தனது நாட்டிற் பாதிகொடுப்பதாக வாக்களித்துமிண்டான். மீளும்போது நாககன்னிகை தன் புத்திரனை அனுப்புவது எவ்வாறென்று வினவ, அவன் தொண்டைக்கொடியை அடையாளமாகக்கட்டித் தெப்பத்திலிட்டனுப்பக் கடவையென்றான். அவ்வாறே அப்புதல்வன் தொண்டைத்தழை குடிக்கொண்டு திரையாற் செலுத்தப்பட்டு நாகபட்டினக் கரையையடைந்தான். சோழன் அவனை வளர்த்து இந்நாட்டைப்பிரித்து அவனுக்குக்கொடுத்ததுத் தொண்டைமான் என்னும் பெயரும் முடியுஞ் குட்டினான். தொண்டைமான் ஆண்டமையின் அது தொண்டைமண்டலமென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது நெடுங்காலம் உபநாடாகவுஞ் சிலகாலம் தனிகாடாகவுமிரு

தோ

ந்து பெரும்புகழ்படைத்தது. இந்நாட்டிலே திருவள்ளுவர், கச்சியப்பர், கம்பர், பரிமேலழகர், ஒட்டக்கூத்தர், ராமாநுஜாசாரியர், சேக்கிழார், இரட்டையர், அருணகிரிநாதர், பவணந்தி, படிக்காசுப்பலவர், அப்பையதிருநாதி முதலிய வித்துவசிகாமணிகளும், அதிகமான், கறுப்பன், சடையப் பழுதலிமுதலிய மகனதாரியப் பிரபுக்களும், உத்தமகுண அரசர் சனம் பிளங்கினரென்றால் அதனபெருமை எடுத்துக்கூறவேண்டாம். இத்தொண்டைநாட்டுப்பெருமையைப் படிக்காசுப்பலவர் தொண்டைமண்டலசதக மென்னும் நூலாற் பாடினார்.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்—கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணாராலேபெரும்பாணந்துப்படையிலேவைத்துப்பாடப்பட்டவன்.

தொல்காப்பியம்—அகத்தியமுனிவர் மாணக்கருள் ஒருவரும், இடைச்சங்கப்பலவரு னொருவருமாகிய தொல்காப்பிய முனிவர் செய்த இயற்றமிழிலக்கணநூல். இஃது எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களை யுடையது. இதற்குரைசெய்தோர் கல்லாடர், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியரென ஐவர்.

தொல்காப்பியனார்—இவர் சமதக்கினிமுனிவர் புத்திரராகிய திரணாமாக்கினி என்பவர். இவர் வடநாட்டினின்று தென்னாட்டிற்கு அகஸ்தியமுனிவரோடுசென்று அவர்பாற்றமிழ்க்குறு மிக்கவல்லுநராகித் தம்பெயராலே தமிழிற்கு இலக்கணநூல்செய்தவர். இவர் தொல்காப்பியக்குடியை உடையராதலின் தொல்காப்பியரென வழங்கப்படுவாராயினார். இவரோடொருங்குசுற்றவராகிய

நகு

பனம்பாரனார் இவர்மேற் கூறிய சிறப்புக்கவி வருமாறு:—

“வட வேங்கடர் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்துவழக்குஞ் செய்யுளு மாயிருமுதலி-னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுநாடிச் - செந்தமிழியற்கை சிவணியநிலத்தொடு-முன்னூல்கண்டு முறைப்படவெண்ணிப்-புலந்தொகுத்தோனேபோக்கறுபனுவ-னிலந்தருதிருவிற்பான் டியனவையத்-தறங்கரைநாவினான்மறைமுற்றிய-வதங்கோட்டாசாற்கிறபத்தெரித்து-மயங்காமரபி-னெழுத்துமுறைகாட்டி-மல்குநீர்வரைப்பி-னெந்திரநிறைந்த-தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர்தோற்றிப்-பல்புகழ் நிறுத்தபடிமையோனே”. இவர் நிலந்தருவிற்பான் டியன் சயமாகீர்த்திகாலத்தவர். எனவே இவர்காலம்முதற்சங்கத்தையுடைய இடைச்சங்கத்துமுதலுமாம். இவ்வுண்மைதொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் கற்பியல் “பொய்யும் வழுவும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையினுள்ளே “இவ்வாசிரியர் ஆதியுழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தலின்” எனவருவதனாற்பெறப்படும்.

தோயஜகர்ப்பன்—பிரமன். (தோயஜம்—தாமரை)

தோலாமோழித்தேவர்—சூளாமணியென்னும் தமிழ்க்காவியஞ்செய்த சைனமுனிவர்.

தோஷை—புஷ்பாரணன் இரண்டாம் பாரி.

தேளியின்—பாண்டவர்கள் ரோகிதன்.

தேளர்வாசம்—தூர்வாசப்புரோக்தமாகிய ஒருபுராணம்.

நகுலன்—பாண்டவர்க்கு மாத்திரியிடத்தில் அசுவினிதேவர் பிரசாதத்தாற் பிறந்தவன். இவனுக்கு

நகு

த்திரௌபதியிடத்தில் சதானிகனும் ரோணுமதியிடத்தில் நிரமித்திரனும் பிறந்தார்கள்.

நகுஷன்—சந்திரவயிசத்து ஆயுவுக்குச் சுவரப்பாநவியித்துப் பிறந்தவன். புராவன் பௌத்திரன். இவன்பாரிபிரியம்வதை. புத்திரர்கள், யதி, யயாதி, சம்யாதி, ஆயாதி, உத்தமன்என ஐவர். இந்திரன் பிரமஹத்திதோஷத்தினால் அப்பத்ததைவிட்டு நீங்கிப்போக, அப்பத்தத்துக்குநகுஷனோ தக்க”னெனத் தேவர்களுணர்ந்து, அவனைப் பிரார்த்தித்து இந்திரனுக்கினார்கள். அதனாற் கர்வமுற்ற நகுஷனை இருவின்கள் சிவிகையிற்றுகிச்சென்ற ஒருசமயத்தில், நகுஷன் அவர்களை விரைந்துசெல்லுகவென்று ஏவுவான் “சர்ப்ப சர்ப்ப” என்றான். அது சகிக்காத அகஸ்தியர், அஜகரம் என்னும் சர்ப்பமாகப் பூமியிற் பிறக்குமாறு அவனைச் சபித்தார். அவ்வாறே அவன் இந்திரபத்தத்தினின்றும்பிழிந்து மலைப்பாம்பாகச் சஞ்சரிக்கும்போது, பாண்டவர்களை வனவாசகாலத்தில் இராயாகக் கவ்விவிழ்க்க, வீமன் அதன்வயிற்றையிடந்து, வெளியேவந்து மற்றவர்களை இரகபித்தான். அப்போது தருமர் அவற்குச் சில உபதேசங்களைச் சொல்ல அவன் சாபமீங்கினான்.

நகோற்பேதம்—ஒரு திர்த்தம்.

நக்கீரர்—இவர் கடைச்சங்கத்திலே அதனிறுதிக்காலத்திலே தலைமைபெற்றிருந்த தெய்வப் புலவர். சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஒருகவியிலும் குற்றம் கற்பிக்கப்பெற்ற அஞ்சாச்சுதாரர். இறையனாகடபொருளுக்கு நக்கீரர்செய்தவுரையால் அவருடைய அளப்பருங்கல்வித்திறமும், அக்காலத்திலே, தமிழ்ப்பாஷைக்குண்டாம்

நச்

யிருந்த அபிவிருத்தியும் ஆரம்பம்இத்துணையவென்பதனன்குபலப்படுகின்றது. நக்கீரர் தமக்கொருகாலத்திலுண்டாகிய குஷ்டரோகத்தைக் கைலைபாதி காளத்திபாதி என்னும் பிரபந்தம் பாடிநீக்கினர். திருமுருகாற்றுப்படைகண்ணப்பதேவர் மறம் முதலியனவு மிவார்ப்பாடப்பட்டனவேயாம். இவர் மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார். கடவுட்பூசையிலே வைத்த மனஞ் சிறிது திறம்பினோர் ஒருவரொழிந்த ஆயிரவரை மலைமுதையிலே கூட்டிவைத்துவிட்டு அவ்வியல்புடைய இன்னுமொருவரைத் தேடித் திரிந்த பூதமொன்று நக்கீரர் ஒருதடாகத்தருகே பூசைசெய்திருந்தலைக்கண்டு அவர்முன்னே வீழ்ந்த ஆலிலையைப் பாதிமீனாகவும் மற்றப்பாதியைப் பறவையாகவுமாகி அவர்மனத்தைக் கவரும்படி செய்து அவரையுந் கொண்டுபோய்ச்சிறைசெய்து நீராடிவந்துண் போமென்றுபோயிற்று. அதுகண்ட நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையைப்பாடி அதுமுகனருளாலே தம்மையும்மற்றையோரையும்காத் தனரென்பது அந்நூல்வரலாறு.

நகூத்திரகன்—விசுவாமித்திரன் சீஷருளொருவன். இவன் அரிச்சந்திரனைத் தொடர்ந்து அவனிடம் விசுவாமித்திரன் ஆளுகையிட்ட தனங் கவர்ந்தவன்.

நச்சினார்க்கினியர்—மதுரையிலே பாரத்துவாச கோத்திரத்திலவதரித்த அந்தணர். சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். தமிழாராய்ச்சியிலே, தமக்கு ஒப்பாருமிக்காருமில்லாதவர். தொல்காப்பியமென்னுமிலக்கணக்கடலைக் கரைகாண்பது இவர் செய்தருளிய உரைத்தெப்பயில்லையாயின் எத்துணைவல்லாரக்குமரிதாம். தொல்காப்பியம்,

நச்சு

பத்துப்பாட்டு, சிந்தாமணி, கலித்தொகை, குறுந்தொகை யிருபது, என்னும் பழையதூல்களை இறந்தொழியாமற் காத்து நிலைநிற்கச் செய்தது அந்நூல்களுக்கு இப்பெருந்தகை செய்தருளியவுரையேயாம். இவர் பிறந்திலராயின் அகத்தியமுதலியதூல்களைப்போலவே இந்நூல்களும் கற்றற்கமையாவாய்க் காலனவாய்ப்பட்டே விடும். இவர் இந்நூல்களுக்குரையியற்றினாரென்பது “பாரத்தொல்காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியும், ஆரக்குறுந்தொகையுளைஞ்ஞானகுஞ் சாரத்—திருத்தகுமாமுனியெய் சிந்தாமணியும்—விருத்திரச்சினர்க்கினியமே” என்பதனுலுணர்க. இவர் முத்தமிழ்தூல்களினும் வித்தகரென்பது அவர் உரைகளால் நன்கு புலப்படுகின்றது. இவர் காலமும் பரிமேலழகர்காலமுமொன்று. கந்த புராணம்பாடியகச்சியப்பசிவாசாரியர்காலத்துக்கும் கம்பர்காலத்துக்கும் முன்னுள்ளவரென்பது அவர் நூல்களினுதாரணங்கொள்ளாமையானும் வேறுசிலவேதங்களானும் நன்றாகத் துணியப்படுமும், ஆதலின் இவர் ஆயிரத்திருநூறு வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளவர். இவர் கலித்தொகைக்குச் செய்தவுரையிக்கும் அற்புதமானது.

நச்சுமனார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

நட்டுவலை—சகடார்மனுபாரி, உன் முகன்தாய்.

நத்தத்தனார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

நந்தர்—நந்தன்காண்க.

நந்தனம்—இந்திரன்வனம்.

நந்தன்—(1) கிருஷ்ணனை வளர்த்ததந்தை. இவன்பாரியசோதை, (2) (ய) வசுதேவனுக்கு மகிரை

நந்

யிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். (3) கலியுகம் ஆயிரத்திலே ரிபஞ்சயன் அரசுசெய்திறந்தான். அவனுக்குப்பின்னே மகததேசத்துக்கு அரசனானவன் அவன்மந்திரிசன்கன்மகன் பிரத்தியோதனன். அவன் பரம்பரையில் நந்தவர்த்தனனாக ஐவர் அரசுபுரிந்தகாலம் நூற்றுமுப்பத்தெட்டு வருஷம். இந்நந்திவர்த்தனனும் நந்தனென்பபெயர். இவன் வமிசத்திலே எட்டாஞ்சந்தியாக வந்தவனும் நந்திவர்த்தனன் என்றும் பெயரோடுவிளங்கினான். அவன் மைந்தன் மகாநந்தி. மகாநந்தி ஒரு குத்திரப்பெண்வயிற்றிலே நந்தனென்பவனைப்பெற்றான். இந்நந்தன் மகாபதமன் எனவும்பெயர். இவன் கூத்திரியமணஞ் சிறிதுமில்லாமல் வேரறுத்து ஆரியதேசம் முழுவதையு மொரு குடைக்கீழாண்டவன். இவன்வழிவந்தோர் ஒன்பதின்மர் நவநந்தரென்பபெயர். இவர்களை நாசஞ்செய்தவர் விஷ்ணுக்குப்பதனும் பிராமணர். இந்நந்தர்களுடைய இராச்சியகாலமெல்லாம் கலியுகம் ஆயிரத்தைஞ்ஞாற்றுக்குள்ளாகவேமுடிந்தன. ரிபஞ்சயனுக்குப்பின்னர், அஃதாவது, கலியுகத்தில் ஆயிரம் வருஷங்களுந் தன்மேல் அரசுக்கொண்டு நானூறுவருஷகாலமாக வழிமுறை அரசுபுரிந்தோர்களுள்ளோருக்கும் நந்தர் என்பது பொதுப்பெயர். பரிபுத்த காலத்திலே சப்தரிஷிகள் மகநகத்திரத்திலேயிருந்தனவென்றும், சப்தரிஷிகள் பூர்வாஷ்டாநகத்திரத்திலேயிருக்குங்காலத்திலே நந்தர்கள் அரசுதொடங்குவார்களென்றும் விஷ்ணுபுராணம் கூறுதலின் இஃதுண்மையாகும். சப்தரிஷிகள் ஒரு நகத்திரத்திலே நூ

நந்தி

றுவருஷத்துக்கீருக்கும், மகமுதல் பூர்வாஷ்டாநகத்திரத்திரை நகத்திரமாகும். ஆகவே பதநகத்திரங்களுக்கும் சென்றவருஷம் ஆயிரம். அதன்மேற் பூர்வாஷ்டாநகாலம். அது கலியுகம் ஆயிரத்தின்மேற் றெட்டங்கியது. அக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே திருவவதாரஞ்செய்து விளக்கமுற்றிருந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரும் நந்தருடைய அரசியலைக்குறித்து, ‘கட்டார்துறாயன் தாமரையானென்றிவர் காண்பரிய, சிட்டார்பலிதேர்ந்தையம்வவ்வாய் செய்கலைவவ்வுதியே, நட்டாரநடுவநந்தனானவனையாலுயர்ந்த, கொட்டாறுடுத்த தன்வயல்குழ்கொச்சையமர்ந்தவனே’ என்னுந்தேவாரத்திலெடுத்தாரைத்தனர். (4) திருநாளைப்போவாராயனார்.

நந்திதேவர்—சிலாதரன்புத்திரர். இவர் கோடிவருஷமாக உக்கிரதவஞ்செய்து சிவனுக்கு வாகனமும் துவாரபாலகருமாயினவர். சக்தானகுரவர்களுக்கு முதற்குருவும் சிவனுக்குப்பிரதமமானாக் கருமாயுள்ளவர் இவரே.

நந்திக்கிராமம்—அயோத்திக்குச்சமீபத்திலுள்ள ஒரு சிறுகிராமம். ராமன் காட்டுக்குப்போய் மீண்டிருங்காலம் பரதன்வசித்த இடமிதுவே.

நந்திதுர்க்கம்—ஒருமலை. இது மைசூர்த்தேசத்திலுள்ளது. இதில் பாலாறுமேத்தரபிராகிநிநதியும் உற்பத்தி.

நந்திவர்த்தனன்—(1) கூத்திரியவமிசத்து ரிபஞ்சயன் என்னுங்கடையரசனைக்கொன்றுதன்மகன் பிரத்தியோதனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தசனகன் என்னும் மந்திரிவமிசத்து ஆரும்வழித்

நம்

தோன்றலாகிய ஓரசன். (2) உதயணன் என்னுமரசன் புத்திரன். மகாநந்திதந்தை. (விஷ்ணுபுரா) நந்தினி—வசிஷ்டர் வளர்த்தகாமதேனுயின்கன்று.

நந்தை—சாலபோதன் என்னும் நாகராஜன்மகன். சந்தைசாபத்தால் ஊமபாகிச் சசர்மனால் அச்சாபம்நீங்கப்பெற்றவன்.

நபகன்—வைவசுவத மனு புத்திரன். இவன்மகன் நாபாகன்.

நபசுவதி—அந்தர்த்தானன் இரண்டாம்பாரி. ஹவிர்த்தானன்தாய்.

நபசுவந்தன்—(த) முராசரன் மகன். கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

நபன்—விப்பிரசித்தமகன்.

நப்பாலத்தனார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

நமிநந்தியடிகணையனார்—தாம் செய்துவந்த திருவிளக்குத் தொண்டிக்கு நெய்யகப்படாமையா விடையுமுண்டாக அந்நெய்க்கிடாகக் குளத்தநீரை முகந்து திருவாரூர் ஆலயமெங்கும் திருவிளக்கெகரித்த சிவபக்தராகிய இவர், சோழமண்டலத்திலே ஏமப்பேறுரிலே பிராமணகுலத்திலே அவதரித்தவர்.

நமுசி—விப்பிரசித்தமகன். சுவர்ப்பானன் மகன் பிரபை இவன்பாரி. இவன் இந்திரனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

நம்பியாண்டார்நம்பி—திருநாரையூரிலே அவதரித்த ஆதிசைவப்பிராமணர். இவர் சிறுவராகவருக்கும்போது ஒருநாள் இவருடைய தந்தையார் இவரையழைத்து, இன்றைக்குநானோருக்குப்போகவேண்டியிருத்தலால் பொல்லாப்பிள்ளையார் கோவிற்பூசையை நான் நடத்துவதுபோற்சென்று

நம்

ட்டாத்தி வருவாயாகவென்று கட்டினையிட்டுப்போயினார். அவ்வாறே நம்பியாண்டார் விதிப்படி பூசைசெய்து, நைவேததியைத் தைப் பிள்ளையார் திருமுன்னே வைத்துத் தந்தையார் வைக்கும் நைவேததியைத் தைப் பிள்ளையார் திருவமுது செய்துவருபவரென நினைந்து, எம்பெருமானே திருவமுது செய்தருளுமென வேண்டினார். பிள்ளையார் திருவமுது செய்யாதிருப்பக்கண்டு நம்பியாண்டார் மனம் வெம்பி, எம்பெருமானே அடியேன் யாது தவறுசெய்தேனென்று அழுதுகொண்டிருந்த மது தலைகைக் கல்லிலே மோதப்புகுந்தார். உடனே பிள்ளையார் “நம்பிபொது” என்று தடுத்த அந்நைவேததியைத் திருவமுது செய்தருளினார். பின்னருமொரு நாள் சோழராஜன் முன்னிலையிலே இவ்வற்புதம் நிகழ்ந்தது. இந்நம்பியாண்டாரே திருத்தொண்டர் சரித்திரமாகிய திருவந்தாதி பாடியவர். தேவாரத்திருமுறை கண்டவருமாவார்.

நம்மாழ்வார்—இவர் கலியுகாரம்பத்திலே திருக்குருகையிலே காரியென்னும் சூத்திரனுக்குப் புத்திரராக அவதரித்தவர். ஏனைய ஆழ்வார்களைப்போலவே இவரும் விஷ்ணுபத்தராக அம்மூர்த்தமேற் சூட்டியதோத்திரப்பாடல்கள் ஆயிரத்தின்மேற்பட்டன.

நரகம்—பாபலோகம். அஃது இருபத்தெட்டுப்பேதம். அவை:—தமம், அந்ததமம், ரௌரவம், மகாரௌரவம், கும்பிபாகம், காலசூத்திரம், அசிபத்திரவனம், கிருமிபக்ஷணம், அந்தக்ஷபம், சந்தஞ்சம், சன்மலி, சூர்மி, வைதாரணி, பிராணரோதம், வைசசம், லாலாபக்ஷணம், வீசி, சாரபக்ஷணம், வச்சிரகண்டம், காரம், பிசிதபக்ஷ

நர

ணம், சூலப்பிராந்தம், விதோதகம், தந்தசூகம், பரியாவருத்தம் திரோதானம், சூசிமுகம், பீடனம் என்பனவாம்.

நரகன்—(1) விஷ்ணுவுக்கு வராகாவதாரத்திலேயுயிற் பிறந்த புத்திரன். இவன், அசுரன். இவன் ராஜதானி பிராக்சோதிஷம். இவன் வாகனம் சுப்பிரதிகம் என்னும் யானை. இவன் புத்திரன்பகதத்தன். இந்நரகாசுரன் அதிதியினதுகர்ணகுண்டலங்களையும் வருணனுடைய சத்திரத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு தேவலோகஞ்சென்று இரத்திரன் சிங்காசனத்தை யுகவந்தான். அதுகண்டு இரத்திரன் விஷ்ணுவிடஞ்சென்று முறையிட, அவர் இவனையும் அவன் தமையன் நாராசரணையும் கொன்று அவன் சிறையிலிருந்த பதினாறு யிரங்கன்னியரையுஞ் சிறைவிடுத்து மணஞ்செய்து தேவலோகஞ்சென்றனர். இத்தினம் நரகசுதூரகியென்பபெயர்பெற்றது. (2) (த) விப்பிரசித்திகன்.

நரசிங்கமுனையரையநாயனார்.—சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தலும் விபூதியுமெருஞ்செல்வப் பேறெனக்கொண்டு ஒருகியசிவபக்தராகிய இவர் திருமுனைப்பாடிநாட்டிலே குறுநிலமன்னர் குலத்திலே விளங்கியவர்.

நரசிங்காவதாரம் }—விஷ்ணுத
நரசிம்ஹாவதாரம் } சாவதாரங்களுளாவது அவதாரம்; விஷ்ணு இரணியகசிபனைக் கொன்று பிரகலாதனை ரக்ஷிக்க ஸ்தம்பத்திற் பிறந்த அவதாரமியதுவே. கண்டத்தின்கீழ் நரவடிவமும் அதன்மேற் சிங்கவடிவமுமாகத் திருமேனிகொண்ட அவதாரம்.

நரநாராயணர்—இவரிருவரும் விஷ்ணு அபிசமாகப் பிறந்த முனி

நரா

வர்கள். இவர்கள் வதரீவனத்திற் பல்லாயிரவருஷம் தவஞ்செய்தவர்கள். இவர்களுடைய தவத்தைக்கெடுக்குமாறு இந்திரன் அரம்பையகரையனுப்ப, நாராயணன் தனது தொடையினின்றும் ஒரு கன்னிகையைத் தோற்று வித்தார். அவளுடைய ரூபலாவண்ணியங்களைக் கண்ட தெய்வமாதர் நாணி அவ்விடமிட்டு நீங்கினார். நரநாராயணர் என்னும் பெயர் கிருஷ்ணர் சகனர்களுக்கு ம் வழங்கும்.

நரன்—ஒரு தேவஇருஷி. இவனும் நாராயணன் என்னும் இருஷியும் நரநாராயணரெனப்படுவர். இவ்விருவருமே அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனுமாகப் பின்னர்ப்பிறந்தார்கள். (2) பிரியவிரதன் வமிசஸ்தனாகிய கயன்மகன். (3) புமன்னியன்மகன். சங்கிருதிதந்தை.

நராந்தகன்—(ரா) ராவணன் மகன். இவனைக்கொன்றவன் அங்கதன்.

நரிவேரு உத்தலையார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். இவர் தம்முடம்பலுளதாகிய வேறுபாடுகாரணமாக இப்பெயர்பெற்றவர். சேரலிரும்பொறையைக் கண்டமாத் திரத்தே அவ்வேறுபாடு நீங்கி நல்லுடம்பு பெற்றவர். (புறநா.)

நரிஷியந்தன்—வைவசுவத மதுபுத்திரருளொருவன். மதுசக்கரவர்த்திகனது மிப்பெயர்பெறுவன். **நர்மதை**—மேகலாபர்வத்தி லுற்பத்தியாகிச் செல்லும் நதி.

நலை—நனை காண்க.

நல்கூர்வேள்வியார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

நல்லந்துவனார்—கலித்தொகை நூலாசிரியர். இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். சமயத்தா

நவ

ற்சைவரென்பது கடவுள்வழித் துமுதலியவற்றைப் புலப்படும். **நல்லாதனார்**—திரிகடுக நூலாசிரியர். இவர் கடைச்சங்ககாலத்தவர். கலவியாலும் அறத்தாற்றினாலும் மிகச்சிறந்தவர். இவர் வைஷ்ணவர்.

நல்லாப்பிள்ளை—தொண்டை நாட்டிலே மகாசலம்பேட்டையிலே கர்ணிகவேளாளர் மரபிலே னூற்றெழுபது வருஷங்களுக்குமுன்னே அவதரித்தவர். வடமொழி தென்மொழியிரண்டும் வல்லவர். இவர் வில்லிபுத்தூரார்வார் பாரதத்தை வடமொழிப்பாரதம்போல் விரிக்கவெண்ணி இடையிடையே தந்துவிரித்துப் பதினாலாயிரத்தெழுநூற்றிருபத்தெட்டுவிருத்தங்களால் பூர்த்திசெய்தவர். அவற்றுள் வில்லிபுத்தூரார்வார் பாடல் நாலாயிரத்து முந்தூற்றைம்பது. நல்லாப்பிள்ளை செய்த பாரதம் நல்லாப்பிள்ளை பாரத மெனவழங்கும். தமிழிலே பாரதம் முதலிற் செய்தவர் பெருந்தேவனார். பின்னர்ச் செய்தவர் வில்லிபுத்தூரார். கடையிற் செய்தவர் இவர். இதனைப் பாடும்போது இவர்க்கு வயசு இருபது.

நல்லழி—ஒளவையாராற் செய்யப்பட்ட ஒரு சிறிய நீதிநூல்.

நவகண்டங்கள்—நவவர்ஷங்கள் நவக்கிரகங்கள்—சூரியாதி ஒன்பதுகிரகங்கள். அவை, சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுகிரன், சனி, ராகு, கேது.

நவநதி—கங்கை, யமுனை, நருமதை, சரசுவதி, கோதாவரி, காவிரி, பயோஷணி, சரயு. குமரி என்னுமிவ்வொன்பதும் நவநதி ஞானப்படும். தம்மிற் படிவேளார் பாவமனைத்தையும் தாங் கவர்ந்து சுமத்தலாற்றாது ஒருங்குகூடிப் பெ

நவ

ண்ணுருக்கொண்டுகைகளைச் சென்று சிவனை வழிபட்டித் தமது குறையைத் தீர்த்தருளுப்படி வேண்டிச் சிவன் அந்நதிகளை நோக்கிக்கு ம்பகோணத்திலே அக்கினிதிக்கிலே ஒரு தீர்த்தமுளது. வியாழன் சிங்கராசியில்வரும்பொழுது மகநகரத்திரத்திலே நீங்கள் அத்தீர்த்தத்திற் சென்று படிந்து உங்கள் பாவத்தைப்போக்கக்கடவீரென்றனுகிரகித்தார்.

நவரதன்-(ய)மீமரதன்புத்திரன். நவராத்திரி—ஆஸ்வயுஜ மாதத்தில் (ஐப்பசி) சுக்கிலப் பிரதமமூதலாக ஒன்பது ராத்திரி. கிருதயுகத்திலே பத்திபிற்சிறந்த சுக்கேதன் என்னு மோரரசன் தனது இராச்சியத்தையிழந்து பாரிபயாவனஞ்சென்றபோது. அங்கிரசன் என்னும்இருவி நவராத்திரிபூஜாமான்மியத்தையும் அதன்முறையையும் உபதேசித்தார். அவன் அவ்வாறே நவராத்திரிபூசையைப் பக்தியோடுசெய்து தனது ராச்சியத்தை மீளவும்பெற்று வாழ்ந்திருந்தான். அதனால்உலகத்தில்துமுதலாக வருஷந்தோறும் அக்காலத்திலே துர்க்கை லக்ஷுமி சரசுவதி இம்மூவரையும் முறையே ஒருவர்க்கு மூன்று தினமாக ஒன்பதாராடம் பூசித்து ஒன்பதாராள் ஆயுதங்களையும் புஷ்பதங்களையும் வைத்து ஆராதித்துவருவார்கள். அடுத்த தஜமிதிதி விஜயதசமியெனப்படும்.

நவவடிவிறந்தோன்—பாமசிவன். நவவடிவமாவன. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவன் சதாசிவம், விந்தூராதம், சக்தி, சிவம் என்பன. இவற்றுள் பிரமாதிரான்கும் உருவம். வீர்தாதிரான்கும் அருவம். இடையின் மசதாசிவம் அருவருவம்.

நவவரஷங்குள்—பாரதம், கிர்கர

நள

ம், ஹரி, இளாவிருதம், ரம்மியகம், இரண்மாம், குரு, பத்திராசுவம், கேதுமாலம்என ஒன்பது வர்ஷங்கள். ஆரியர் இப்புகோளத்தை ஊர்த்துவகபாலம் அதகபாலம் என இருகூறுக்குவர். அவற்றுள் ஊர்த்துவகபாலம் நிலமும் அதக்கபாலம்நீருமாம். நிலமுழுதும் மழைப்பெயல் வேறுபாட்டால் ஒன்பதுவர்ஷங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சுமேருவை அஃதாவது தருவத்தை மத்தியிலுடையது இளாவிருதவருஷம். அதற்குத் தெற்கேயுள்ளது ஹரிவருஷம்; அதற்குத்தெற்கேயுள்ளது கிர்கரம்; அதற்குத் தெற்கேயுள்ளது பாரதம். ரம்மியகம்ஹிரண்மயம் குருஎன்னும்பூண்டும் இளாவிருதத்திற்குவடக்கேயுள்ளன. மற்றையவிரண்டும் இருபாரிசத்திலுமுள்ளன.

நளன்—(1) யதவ்னது மூன்றும் புத்திரன். (2) யயாதபௌத்திரனாகிய அனுவினது இரண்டாம் புத்திரன். (3) நிஷததேசராசனாகிய வீரசேனன்மகன். இவன் பாரி தமயந்தி. இவன்மகன் இந்திரசேனன். மகன்இந்திரசேனன். நளன் கொடையாலும் கல்வியாலும் நடையாலும் படையாலும் அழகாலும் ஆண்மையாலும் தன்னின்மிக்காரும் ஒப்பாரும் இல்லாத சக்கரவர்த்தி. இவன் கிரீத்கியை ஓரன்னப்பட்சி சொல்லக்கட்ட தமயந்தி தன் சுயம்பவரத்துக்கு இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் வந்திருப்பவும் அவரை விரும்பாது நளனைவிரும்பி அவனுக்கு மாணியிட்டுச் சிறிதுகாலம் காமனுமிரதியும்போல் வாழ்ந்திருந்தவருநாளின்கலிபுருஷன் பொருமைகொண்டவனாகிப் புஷ்கராரசனை ஏவி, நீ, நளனோடு குதாடுவையெல் அவனைவென்று

நள

அவன் இராச்சியத்தை நீ கவர்த்துகொள்ளுமாறு அதுகூலஞ்செய்வேனென்றான். அவ்வாறே அவன்போய்த் தமையனாகிய நளனோடு குதாடி, அவன் ராச்சியத்தைக் கவர்த்துகொண்டு நளனையுந் தமயந்தியையும் உடுத்தி ஆடையோடுமாதிரிக் காட்டுக்கேகும் படிசெய்தான். அங்கே மெல்லியலாகிய தமயந்தி, பஞ்சணையையும், வஸ்திராபரணங்களையும், களபகஸ்தூரிகளையும், பாங்கியரையும், மற்றைய போக்கியங்களையும்மறந்து, கல்லும் முள்ளும் வெயிலும் வருத்தும் வருத்தத்தினையுமநோக்காது, நாயகன்மீதுகொண்ட பேரன்பால், அவன்படுந்துன்பங்கள்குக்கிரங்கி, நிழலென அவனோடுசஞ்சரிக்கும்போது, ஒரு நாளிரவு, நளன், அவன்படுத்துன்பங்களைச்செய்யாதவனாய், நபிச்சாமத்தில் அவனைத் தனிவிடுத்தகன்றான். அவன் தமியளாய்த்தேடிப் புலம்பி அலைந்து பலவிடையுறுகளுக்கெல்லாந்தப்பித் தந்தைவீடுசேர்ந்த பின்னர், நளன் தமயந்தியைத் தேடிக்கண்டு அவளை அழைத்துச்சென்று, புஷ்கரனைவென்று பழமைபோலிராச்சியம்பெற்று வாழ்ந்திருந்தான். இவன் சரித்திரத்தை விரித்துரைக்கும் நூல் நைஷதம்: அது தமிழிலும் அப்பெயராலேயே நடக்கும். (4) விசுவகர்மாவக்குப்பிறந்த ஒருவாநரன். சேதுபந்தனங்கட்டினவன் இவனே

நளகூபரன்—குபேரன் புத்திரன். அழகுக்கிலக்கியமானவன். மணிக்கிரீவன் தமையன். இவ்விருவரும் கைலாசத்திற்சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதர்கண்டு, நீங்கள் இருவாணிகளாக நீராடிநிற்கும் தோஷத்திற்காக மருதவிருஷங்களாகக்கட

நன்

வீர்களென்று சபித்தார். அவர்கள் அவ்வாறே பூமியில் நந்தன் வீட்டருகே இரண்டு மருதமரங்களாகப் பிறந்துநின்று, கிருஷ்ணன் தான்கட்டுண்டவரலையிழுத்துப்போகும்போது அவ்வுரலால் இறப்பெற்று வேரோசோய்ந்து பழையவடிவம்பெற்றுச்சாரபீங்கினார்கள்.

நளினி—ஹஸ்திகன் புத்திரனாகிய அஜமீடன் இளையபாரி.

நளே—கங்கையிற் சங்கமிக்கும் நலை ஒரு நதி.

நளினி—கடைவள்ளல்கள் எழுவுருள் ஒருவனாகிய இவன் மலைநாட்டரசருளொருவன். “ஆர்வமுந்-துள்ளிவருந ருலைவுநனிர்தத்தள்ளிதீயுந்தைகசால்வண்மைக்கொள்ளாரோட்டிய நள்ளியும்” எனப் புறநானூற்றினுள்ளே பெருஞ்சாத்தனாரால் எடுத்துப் புகழப்பட்டவன்.

நயந்தோகை—உலகநீதிகூறும் ஒரு சிறியநூல். அதிவீராமபாண்டியன்செய்தது.

நற்றிணை—சங்கப்புலவர்செய்த எட்டுத் தொகைநூல்களுளொன்று. பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட கடவுள்வாழ்த்தும் கபிலர் முதலியோராற் பாடப்பட்ட ஏனைய நூறு பாக்களுமுடையது. இந்நூலைத் தொகுப்பித்தோன்பன்னுமிதந்த பாண்டியன் மாறாவமுதி. இது அகப்பொருளையே பொருளாகவுடையது. (புறநா.)

நற்றிணையப்பர்—திருநன்னிபள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நன்னன்—இவன் விச்சிக்கோவின் துபூர்வ மரபிலுதித்தவன். பல் குன்றக்கோட்டமென்னு முரை ஆண்டவன். மலைபடுகடாமென்னும் பிரபந்தம்பெற்ற நன்னன்

நாக

இவன்மகன். (அகநானூறு)
நன்னயப்பட்டர்—ஓராந்தரமாக க
வி. ராஜராஜேந்திரன் சமஸ்தா
னகவி.

நன்னகை—இவர் புறநானூற்றி
னுள்ளேகருமபுரண்கிழாண்ப்பா
டியவர்.

நன்னால்—சனகாபுரத்துப்
பவணந்திமுனிவர்செய்தத
மிழிலக்கணதூல். இதிலே எழு
த்துஞ்சொல்லுமே ஆராயப்படு
வன. சுருக்கமுறையாதலின் இ
து கற்போர்க்குப்பெரிதும்பயன்
படுவது. இந்நூலுயாத்கிரமம்
அத்தியற்புதகரமானது. இதுசுரு
ங்கச்சொல்லல்லமுதலியபத்தமு
ஞ்சிறந்தது. வடநாண்முறையா
கப் பகுபதம் பகாப்பதம் என்னு
ம் முறைகளை வகுத்துக்காட்டுவ
து இந்நூலே. இது இற்றைக்
கு என்னுற்றறுபது வருஷங்க
ளுக்குமுன்னர்ச் செய்யப்பட்ட
து என்பது சமணசரித்திரங்க
ளாற்றுகையுட்படும். இந்நூலுக்
கு முதலுரையியற்றினவர் ஒரு
சமணமுனிவர். அதன்பின்னர்
ச் சங்கரமச்சுவாயப் புலவரா
ல் ஒரு விருத்தியுரை செய்யப்
பட்டது. அதனைத்தழுவிச் சுவ
ணப்பெருமானையாரால் ஒருரை
செய்யப்பட்டது.

நாகதன்னுவம்—வாசுகி நாகரா
ஜனாகபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட
விடம்.

நாகமுக்கியர்—கத்துருவை கசிய
பனுக்குப் பெற்ற புத்திரர். இவ
ர் நாகராயினர். சேஷன், வா
சுகி, ஜராவதன், தக்ஷன், காரக்
கோடகன், தன்னஞ்சயன், காளிய
ன், மணிராகன், அபூரணன், பிஞ்
சரன், ஏலாபுத்திரன், வாமனன்,
நீலன், அரீலன், கல்மாஷன், ச
பலன், ஆரியகன், ஆர்த்திரகன்,
கலசபோதகன், சுராமுகன், ததி

நாடி

முகன், விமலபிண்டகன், க்ஷாரித
ன், சங்கன், வாலசிகன், நிஷ்டா
னகன், ஹேமநேத்திரன், நஹு
ஷன், பிங்கலன், வாகியகர்ணன்,
ஹஸ்திகர்ணன், முத்தகரபிண்டக
ன், கம்பலன், அசுவதரன், காளி
யகவிருத்தன், சம்விருத்தகன், ச
ங்கமுகன், கூஷ்மாண்டகன், கே
மகன், பிண்டாரகன், கரவீரன்,
புஷ்ப தமுஷ்டிரன், வில்வகன்,
வில்வபாண்டரன், மூஷிகாதன்,
சங்கசிரன், பூரணதமுஷ்டிரன்,
ஹரித்திரகன், அபராஜிதன், ஜி
டோதிகன், ப்ரீதகன், கௌரவி
யன், திருதராஷ்டிரன், சங்கபி
ண்டன், புஷ்கரன், சல்லியகன்,
விரஜன், சுபாகு, சாலிபிண்டன்,
ஹஸ்திபிண்டன், பிடகரன், முக
ரன், கோணநாசிகன், குடரன்,
குஞ்சரன், நபாகரன், குமுதன்,
குமுதாஷன், தித்திரி, ஹிரிகன்,
வீகன், கர்த்தமன், வெகுமூல
கன், கர்க்கரன், அகர்க்கரன், கு
ண்டோதரன், மகோதரன் என்
னுமிவர்கள் அந்நாக முக்கியருள்
ளேதலைமைபெற்றவர்கள்.

நாகவீதி—தருமன் புத்திரி. இவள்
தாய் யாமி. இவள் நக்ஷத்திரவீதி
யினது உத்தரபாகத்துக்கு அபிமா
ஸ்தேவதை.

நாகன்றேவனார்—இவர் கடைச் ச
ங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

நாகாம்பிகை—கிருஷ்ண தேவரா
யன் தாய்.

நாடிக்கிரந்தம்—பதினைந்து நாடிக்
கிரந்தங்களுள். அவை சூரியநா
டி, சந்திர நாடி, குசநாடி, புத்
நாடி, சுக்கிரநாடி, குருநாடி, சா
மிநாடி, ராகுநாடி, கேதுநாடி, ச
ர்வசங்கிரகநாடி, பாபநாடி, அ
ருவநாடி, சாவநாடி, சுதநாடி,
தேவிநாடி என்பன. இந்நாடிக்
கிரந்தங்களிலே உலகத்திலேயுள்

நாபா

ள மாந்தர் பெரும்பாலார்க்கும்
ஜாதகங்களும் டலன்களும் கூற
ப்பட்டுள்ளன.

நாபாகன்—(1) இஷ்டுவாகு தம்பி
யாகிய திஷ்டன் புத்திரன். இவ
ன் தனது க்ஷத்திரியத் தொழிலை
விடுத்து, வைசியத்தொழிலேமற்
றொண்டொழுகி வைசியனாகிச்
சுப்பிரபையென்னும் வைசியப்
பெண்ணையே மணம்புரிந்தவன்.
இவன்புத்திரன் ஜலந்தன். (2)
இஷ்டுவாகு தம்பிகளுள் மற்றொ
ருவாகிய நபகன் புத்திரன். இ
வன் அம்பரீஷன் தந்தை. (3) சு
கோத்திரன் புத்திரன்.

நாபி—ஆக்கினீத்திரன் புத்திரர் ஓ
ன்பதின்மறொளருவன். இவன்
பங்காக ஜம்புத்துவீபங் கிடைத்
தது. இவன்பாரி மேருதேவி. பு
த்திரன் ரிஷபன். (பரதகண்டங்
காண்க.)

நாமகள்—சரஸ்வதி.

நாரசிங்கம்—இஃது உபபுராணத்
தொன்று.

நாரதன்—இவர் முந்திய மகாகற்ப
த்தில் உபவருகன் என்னும் கந்த
ருவனாகவிருந்து பிரமசிரேஷ்டர்
என்னும் பிராமணர் செய்த யாக
த்துக்குப்பாய் அங்கே வீணாகா
னஞ்செய்து அங்கு வந்திருந்த ஒ
ரு கன்னிகையைவகியஞ்செய்து
அவனைப் புனர்ந்துபோயினர். அ
ஃதுணர்ந்தபிராமணர் இவரைச்
சூத்திரவருணத்திற் பிறக்கவெ
ன்று சபிக்க, அவ்வாறே சூத்திர
னாகப்பிறந்து மகாதவஞ்செய்து
பிரமமானசுபுத்திரராகப் பிந்தி
யகற்பத்திற் பிறந்தவர். இவர் கல
கப்பிரியர். இவர்தக்ஷப்பிஜாபதி
பிள்ளைகள் யாவருக்கும் ஞானோப
தேசஞ்செய்து சிருஷ்டிக்குப் பி
ரதிகுலஞ்செய்ய, அதுகண்டத
க்ஷன் சந்ததியில்லாதவராய் நிலை
யற்றலைகவென்று இவரைச் சபித்

நார

தான்- அதனாலே இவர் திரிலோ
கங்களிலுஞ் செல்பவராயினர்.
இவர் தான் காதினுற் கேட்டவற்
றைப்பிட்டுக்குரையாமலிருப்பதி
ல்லை. தேவசபை இராஜசபைவே
ள்விச்சாலைமுதலிய வெவ்விடத்
துற் தடையின்றிச் செல்லும் சு
வாதீனமுடையவர். தனியிடங்
களிலகப்பட்டுத் திக்கற்றிருப்ப
வர்களுக்கு வெளிப்பட்டு உபாய
ங்களும் பின்பிகழ்வதும் கூறுப
வர். தானுபாயச் சாதுரியமா
கப் பேசுவதிலும் வல்லவர். த
ருமநூலிலும் சிறந்தவர். வீணையி
லே ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத
வர். கிருஷ்ணனது அவதாரத்தை
க் கஞ்சனாக் குணர்த்தினவரும்,
ராமாயணத்தை வான்மீகியாருக்
குரைத்தவரும் இத்தேவவிருடி
யே. இவர் சம்பந்தப்படாதவை
திகசரித்திரங்கள் மிகச் சில.

நாரதீயம்—(1) பதினெண்புராணங்க
ளுள்ளொன்று. இது நாரதப்புரோ
க்தம். பெரிய கற்பதர்மங்களைக்
கூறுவது. இஃது 25000 கிரந்த
முடையது. உபபுராணங்களுள்
ளும் இப்பெயரியதொன்று. (2) ராக
தாளஸக்ஷணங்களைக் கு
றித்து நாரதர்செய்ததூல்.

நாராயணகவசம்—ஒரு மந்திரம்.
இதனைக் கிரமமாகச்செயிப்போ
ர்க்கு நாராயணன் விரைந்து அ
ருள்புரிவர்.

நாராயணகோபாலர்—பல பாரீக்
கிரமங்களிற் கிருஷ்ணனுக்குச் ச
மானமாயினவர். இவர்கள் ஜாதி
யில் யாதவர். இவர்கள் பதினா
யிரும் துரியோதனனுக்குத் து
ணையாகச்சென்றபோது அர்ச்சு
னனுற் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

நாராயணன்—விஷ்ணு. நாரம்-ஜ
லம். அதிற் போந்தமையின் நாரா
யணன். மகாப்பிரளயத்தில் சமஸ
தமும் அப்புருபமா யொடுங்கிய

நார

பொழுது அதன் கண் விஷ்ணுதோன்றி உலகனைத்தையுந்தோற்றுவித்தாரென்பது வேதபுராணங்களின் கருத்து. இந்நாராயணபதம் விஷ்ணுவுக்கு மாத்திரமன்று சிவனுக்கும் பெயராகச் செல்லுமென்பார். ஜகம் அப்புவிவொடுங்கியதற் பத்திலே அதனை மீளவும் அத்தத்துவத்தினின்றும் தோற்றுவித்த பரப்பிரமத்தினது புருஷாமிசமே நாராயணனெனப்பட்டது. நாரமென்பது அப்புவினது மூலப்பகுதி. அதுமண்டலமிட்டெழுந்தாரும் சர்ப்பவடிவினையுடையதாயிருக்கும். அதன் சக்திபாகம் சங்கினது வடிவினையுடையது. அப்புவினிடத்துவிளங்கும் புருஷாமிசம் ஆதிசேஷன் என்னஞ்சர்ப்பத்தைப் பாயலாகக்கொண்டு அந்நிலையில்செய்யும் நாராயணனாகக் கூறப்படும். ஒடுங்கா தெஞ்சி நின்று மீளவும் சகத்துக்கு ஆதி காரணமாக்கிடந்தது அப்புவினது மூலப்பகுதியாதலன் அது ஆதிசேஷன் எனப்பட்டது. (சேஷம்-எஞ்சியது). அப்புவினது மூலப்பகுதிமண்டலமிட்டெழுந்தாரிஞ்சர்ப்பவடிவினதென்பது அப்புவினது அணுவையெடுத்தச் சோதித்தால் இனிதுபலப்படும். அவ்வணுவானது ஸ்தூலநிலைவிட்டுச் சூக்குமித்துச் சூக்குமித்துப் போய் ஏழாவதநிலையையடையும்தவதரத்தில்தவவடிவைப்பெறும். அதற்குக்கீழே அடுத்த ஆறுவதநிலையிலே கமலவடிவம் பெறும். கமலவடிவையுடைய அப்புவினிடத்தே பிரமாவாகியிருஷ்டிபுருஷன் தோன்றுவான். அது நிற்க அப்புவின மூலப்பகுதியை ஆதிசேஷன் என்றும், அப்புவினக்குக் குறி கமலமென்றும் கூறிய நமது பூர்வ வேதாந்த சித்தாந்த நூலாசிரியர்களது பூத பௌ

நால்

திக ஞானமும் புத்திதன்மையும் அதுபவமும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டதற்க்கனவென்பது இக்காலத்து ஐரோப்பிய ரசாயனபரீக்ஷகர்கள் வெளியிட்ட பரீக்ஷாவிஞ்ஞாபனங்களை ஊன்றிவிசாரிக்குமிடத்த நன்கு தணியப்படும. (Lucifer, VOL:XVII No 99) விஷ்ணு காண்க.

நாரீசுவசன்—(இக்ஷு) மூலகன். நாரீசங்கன்—ஒரு கொக்கரசன். நாரீதீர்த்தங்கள்—சௌபத்திரம், பெளலோமம், காரண்டயம், பிரசன்னம், பாரத்தவாஜம் எனத் தகழிணத்தினுள்ள ஐந்துதீர்த்தங்கள். நந்தை, சௌரபேயி, சமீசி, வசை, லதையென்னும் ஐந்து அப்சராஸ்திரிகள், ஒரிருவி சாபத்தினால் இத்தீர்த்தங்களிலே முத்தலைகளாகிக்கிடந்து அத்தீர்த்தங்களிற் படிவோனர்ப்பற்றிவிழுங்கிவந்து, அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரை சென்றபோது அவன்காலத்தினை டிச்சாபவிமோசனம்பெற்றார்.

நாலடியார்—இது பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள் முதலாவதுதூல். சைனமுனிவர்களார் பாடப்பட்டது. பதுமஞ்சார் நெருக்கப்பட்டது. நாற்பது அதிகாரமும் நானாறுசெய்யுட்சுருமுடையது. அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் பாரம்பொருண்மேலது. உரை செய்தாரும் பதுமஞ்சோ.

நால்வர்—அப்பர், சம்மந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர். இவர்கள் சமயகுரவர்களெனப்படுவர். “சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமென் சுந்தரனும் சிற்கோலவாதலூர்த் தேசிகனும்—முற்கோல வந்திலரே னீறெங்கே மாமறை நூறுனெங்கே எந்தையிரா னீர்த்தெழுத்தெங்கே”. இதனால் தென்னாட்டிலே

நாரீசு

சமணரால் மங்கிய சைவத்தை மீளவும் விளக்கினார் இந்நால்வரேயென்பது நாரப்படும.

நாளாயணி } நாளாயணன்னும்
நாளாயணி } ஓரிருவிபுத்திரி. இவன் இயற்பெயர் இந்திரசேனை; மௌத்தல்லிய இருவினன்னும்குஷ்டரோகிக்குப் பாரியாகி மறு ஜன்மத்தில் தரௌபதியாகப் பிறந்தவன்.

நான்மணிக்கடிகை—விளம்பிராகஞ்செய்ததூல்! இதுபதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள் இரண்டாவது.

நிகிருந்தனம்—இது நிகுந்தனம் என்னும் ஒருநாகம்.

நிகுந்தனம்—ஒருநாகம். இது குயவன் திகிரிபால்விடாதசுழன்முதிரிந்து பாவிக்குடலைத் துண்டிக்கும் சக்கரங்கையுடையது.

நிகும்பன்—(இக்ஷு) ஹரியசுவன்மகன். இவன்மகன் பரிஹிணசுவன். பரிஹிணசுவன் அமிதாசுவன் சம்ஹதாசுவன் என்பன ஏகநாமம். (2) (ரா) கும்பகர்ணன் புத்திரன். இவன் அநுமனாக்கொல்லப்பட்டவன். (3) சிவகணங்களுள் ஒருவர்.

நிகும்பலை—இந்திரசித்து யாகஞ்செய்தவிடம்.

நிக்கனன்—(ய) அநமித்திரன் சேஷ்டபுத்திரன். சத்திராசித்து பிரசேனன் என்போர் இவன்புத்திரர்.

நிசுகன்—அபிமன்னியன் ஏழாஞ்சந்த. இவன் காலத்தலேயே அன்தினுபுரியைக் கங்கைகொண்டது. அதன்பின்னர் கவுசாம் பிராஜதானியாயிற்று.

நிசாகரன்—ஓரிருவி. இவர் ஆச்சிரமத்திலேவசிப்பனவாகிய, ஜடாயு சம்பாதிபென்னும் பகவிகள் சூரியமண்டலத்தைக்கொண்டபோமென்று அங்கே சென்றபோது

நியா

சிறகு தீயப்பெற்றுக் கீழேயுந் துவ்வாச்சிரமத்திற்குநே வசித்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வாச்சிரமம் வந்தியபர்வத்தினுள்ளது. சிவதைய ராவணன் கொண்டுசென்றபோது தழித்த பகவிகள் இவைகளே. (2) சுந்தரன்.

நிசுத்தன்—சுந்தோபசுந்தரந்தை. நிசும்பன். (சித்வமிசம்.) சுப்பநிசும்பர்காண்க.

நித்தியசுந்தரேசுவரர்—சிருநெடுங்களத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நித்தியயௌவனே—தரௌபதி.

நிபந்தனாரர்—சுருதி மிருதிசுருதி மஞ்சுரங்களுக்கூறும் ஆசார விதிகளைத்திரட்டி நூலாக்கினவர்கள். அந்நூல்கள் பராசரமாதவீயம் வைத்தியநாததீக்ஷிதம் முதலியன.

நியி—இக்ஷுவாகு புத்திரருளொருவன். தம்மைக்கொண்டு யாகஞ்செய்விக்காதுகொளதமரைக்கொண்டுசெய்வுத்தமைக்காக வசிஷ்டரானே சபிக்கப்பட்டு அஞ்சலி னனுயினவன். இவன் விதே-தேசத்துக்கு அரசன்.

நியக்குரோதன்—(ய) கஞ்சன் தம்பி.

நியதி—மேருமகன். விதரன்பாரி.

நியாயசாஸ்திரம்—பிரத்திக்ஷாது மானுதிப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு பொருளை ஆராய்ந்து நிச்சயித்தற்குரியதூல். இது கௌதமமுனிவராலேசெய்யப்பட்டது. இதுவும் கணாசெய்த வைசேடிகமும் தருக்கநூலெனப்படும். இவையிரண்டும் அடமொழியினுள்ளன.

நியாயபோதினி—இது கௌடரும் தருக்கபாடாப்பிரகாசஞ்செய்தவருமாகிய கோவர்த்தனயிசிரராலே செய்யப்பட்ட தருக்கசங்

நிஷ

கிரகவியாக்கியானம். இது நானூறு கிரகந்தமுடையது. இது வடமொழியிலுள்ளது. (தமிழ்-சருகசங்கிரகவரலாற்றினின்றும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது.)

நிராகண்—புலஸ்தியன் புத்திரன் இருபன்ஷன்.

நிருதன்—வைவசுவதமனு இரண்டாம் புத்திரன். இக்ஷுவாகுதம்பி. இவன் மகா பிரசித்தபெற்ற அரசன். (2) (அ) உசிரன் இரண்டாம் புத்திரன்.

நிருதி—அஷ்டதிக்கு பாலசருளொருவன். தென்மேற்றிசைக் கதிபதி. பாரி தீர்க்காதேவி. வாகனப் பரன். நகரம் கிருஷ்ணங்களை. ஆயுதம் குந்தம்.

நிருத்தி—இது தமிழ்நாட்டிலிருந்த தெலுங்கராகிய பட்டாபிராமசாத்திரியாராலே தமது புத்திரியின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சம்ஸ்கிருத தருக்கசங்கிரகவியாக்கியானம். மற்றைய வியாக்கியானங்களுள் இது 16 எளிதனுணர்ந்த பாலது. இது அறுநூறு கிரகந்தமுடையது. இந்நூலாசிரியர் அறுபத்தைந்தவருஷங்களுக்குமுன்னே விளங்கினவர்.

நிவாதகவசர்—தைத்தியர்களுளொருசாரார். பிரகலாதன்வயிசத்தவர். இவர்தொகைமுப்பதுகோடி. இவர்கள் சமுத்திரமத்தியிலே வசிப்பவராயத் தேவர்களை வருத்தும்போது தேவேந்திரன் வேண்டுகோளின்படி அர்ச்சனாற் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

நிவாதகவசம்—காற்றும்புகாத கவசம் எனவே பாணத்துக்கு அறுதகவசம் என்பது பொருள். அதனையுடையவர் நிவாதகவசர்.

நிஷதம்—(2) விந்தியபர்வத சமீபத்திலே பயோஷ்ணிநதி தீர்த்திலுள்ள தேசம். இது நளன் தேசம். (2) ஒருமலை.

நில

நிஷதன்—குருரண்காம் புத்திரன். (2) ராமர் புத்திரனாகிய குசன் பௌத்திரன்.

நீணேறிநாதேசுவரர்—கிருத்தண்டலே நீணேறிமலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நீபன்—(பா) பாரன்புத்திரன். இவனுக்கு அறுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தோனாகிய சமரன் காமபிலியதேசத்தரசனாயினான்.

நீலகண்டசிவாசாரியர்—இவர் வேதாந்தகுத்திரத்திற்குச் சிவாத்தாவிசபக்கமாகப் பாஷியஞ்செய்தவர். இவர் திருக்கோகர்ணஸ்தலத்திலே பிறந்து விளங்கியவர்; தெலுங்கர். இவர்செய்த பாஷியம் நீலகண்டபாஷிய மென்பதும். மாதவாசாரியர்செய்த சங்கரவிஜயத்திலே சங்கராசாரிய சுவாமிகள் நீலகண்ட சிவாசாரியரை வாத்திலேவெ றன்றென்று கூறப்படுதலாலும், நீலகண்டவிஜயத்திலே சங்கராசாரிய சுவாமிகள் நீலகண்டசிவாசாரியர் வினாவியவைகளுக்கு உத்தரங்கூறியலாது திகைத்தனரென்று கூறப்படுதலாலும், இருவரும் ஏககருலத்தவர்களென்பதுபெறப்படுகின்றது. சரித்திரம் மாறுகொள்வனவாயினும் இருவரும் ஒருவரைப்போலவும் கண்டனரென்பதுண்மையாதலின் ஒரேகாலத்தவர்களென்பது நன்குதுணியப்படும். இருவிஜயங்களுந் சுற்பித்தூல்களாகுமிடத்து ஏககாலத்தவர்களென்பதும் பொய்மையின்பாலதாம். நீலகண்ட ராமானுஜாசாரியரது கொள்கைகளைப்போதுக்கண்டித்தலாலே நீலகண்ட ராமானுஜருக்குப் பிந்தியவரென்பதும் அவர்காலம் எண்ணுவருஷங்களுக்கு முன்னரென்பதும் சங்கராசாரியர் காலநிருபண

நில

ஞ்செய்த பாஷியாசாரியபண்டிதர்கருத்து. (Vide The Age Of Sri Sankara charya, The Adyar Library Series) அஃதன்மையாயின், நீலகண்டருக்கு இருநூறுவருஷங்களுக்குமுன்னே யுள்ளவரென்று பாஷியாசாரியபண்டிதராலே கூறப்பட்ட ஹரத்தாசாரியர் நீலகண்டபாஷியத்துக்குச் “சமர்த்தனம்” எனப்பெயரியவியாக்கியானஞ்செய்தமை பொருந்தாதன்றோ. ஆதலின் ஹரத்தாசாரியர் நீலகண்டருக்கு பின்னர்க்காலத்திலாயினும் ஏககாலத்திலாயினு முள்ளவராவர். ஆகவே பாஷியாசாரியபண்டிதர்கருத்துப் பொருத்தமுடையதன்று. அற்றேல் முன்னிருந்த நீலகண்டர் தமக்குப்பின்னர் விளங்கிய ராமானுஜரது கொள்கைகளை எடுத்துக்கண்டித்தல் எங்ஙனங்கூடுமென்றாலோ, அக்கொள்கைகள் முன்னரு முள்ளனவேயாமாதலாலும் அந்நூலிலே ராமானுஜர்பெயர் கேட்கப்படாமையாலும் அது வினாவாகாதென்க.

நீலகண்டசிவாசாரியர் வேதாமபுராணேதிகாசங்கனிலே மிக்கவல்லுநரென்பது எடுத்துக்கூறவேண்டா. சங்கராசாரியரைவேதாந்திகள் எத்துணையாகத்தழுவுகின்றார்களோ அத்துணையாகச் சைவர்களும் நீலகண்டசிவாசாரியரைத்தழுவுகின்றார்கள். சிவபரஞ்சாதித்த பிரபல ஆசாரியர்கள் நீலகண்டர் ஹரத்தர் அப்பையதிகழிதர் என்னும் மூவருள்ளே நீலகண்டர் எல்லாவகையானும் முதன்மையுற்றவர். இம்மூவரும் வடமொழிப்புலவர்களாகியவதாரஞ்செய்திலரேல சைவசமயம் நிலைகலங்கிடுமென்றாலும் தோஷமன்று. நீலகண்டர் சுவேதாசாரியர் மாணாக்கர். நீலகண்

நிலா

டர் ஸ்ரீகண்டரெனவும் பரிவந்தி நீலகண்டசாத்திரியார்—தருக்கசங்கிரகதிபைக்கு நீலகண்டமயம் என்னும் வியாக்கியானஞ்செய்தவர். இவர் அறுபத்தைந்தவருஷங்களுக்குமுன்னே பல்லாரியில் ருந்த ஒரு தெலுங்கர்.

நீலகண்டகேஸத்திரம்—இமாலயத்துக்குச் சமீபத்திலேகொள்கிசுதியுற்பத்திலுள்ளம்.

நீலகண்டநாயனார்—திருநருக்கத்தம்புலியூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நீலகண்டேசர்—திருமண்ணிப்படிக்கரையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நீலகண்டேசுவரர்—திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நீலகிரி—செங்குட்டுவன் வஞ்சிரகரத்திலிருந்து இமயமலைக்குச்செல்லும்பொழுது ஒருநாள்தங்கியிருந்தமலை. அது சேரநாட்டிலுள்ளது. (2) இளாங்குதலிருஷத்துக்குவடக்கெல்லையாகவுள்ளமலை.

நீலமலர்க்கண்ணி—திருநருக்கத்தம்புலியூர்த் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

நிலன்—1. பு. அசமீடன் புத்திரன்.

2. ராஜகுமாரத்திலே சகாதேவனோடு யுத்தஞ்செய்த மாகிஷ்மதிபுரிசாசர். 3. அக்கினிக்குப்பிறந்தவானரன். அவன் சுக்கிரவன்படைத்தலைவன்.

நிலாசலநாதர்—திரு இந்திரநீலப்பருப்பத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

நிலாம்பிகை—திருஇந்திரநீலப்பருப்பத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

நிலாயதாகி—திருநாகைக்காரோணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

நீலி

நீலி—சங்கமனென்னும் வைசியன் மனைவி, கோவலன் கொடியுண் டிற்கும்படி அவனுடைய முற் பிறப்பில் அவனைச் சபித்தவள்.

நீலி—பழையனார்வணிகன்மனைவி. இவள் விவாகமாகிச் சிறிதுகால த்தில் இறந்து திருவாவங்காட்டி லே பேயாய்த் திரிவாளாயினாள். ஒருநாள் அவளுடைய நாயகன் அக்காட்டுவழியே தனித்துச் செ ன்றபோது, இந்நீலிப்பேய் அவ னுடைய இரண்டாம் மனைவியை ப் போல வடிவங்கொண்டு ஒரு கள்ளிக்கட்டையைப் பின்னையா க்கி மருங்கிலேதாங்கிக்கொண்டு அவனைத்தொடர், அவன் அவ்வ டிவத்தைப் பேயென நிச்சயித்து அப்பேயினது வஞ்சமொழிகளு க்கிணங்காதோடினாள். பேயும் “இதுமுறையோ இதுமுறையோ என்னைக் காட்டிலவ்விடுதது அகல க்கருதினீரே” என்று அழுதுகொ ண்டு தொடர்ந்துகாஞ்சிபுரத்தை யடைந்து, அங்கே அம்பலத்திற் கூடியிருந்த வேளாளிடத்துச் சென்று தன்வழக்கைச் சொல்லி ற்று. அம்பலத்துவேளாளர் இரு வர்வழக்கையுங்கேட்டுப் பேயை ப்பார்த்து, நீ கூறுவதற்குச் சா க்ஷியாதென்றுவினாவு, பேய், இப் பின்னையை விடுகின்றேன், அஃது அப்பாவென்றழைத்துத் தந்தை மடியீதேருதோபாருங்கள் என் றுகூறிவிடுப்ப, அப்பின்னை அவ் வாறுசெய்ய, வணிகன், இதுபே ய்க்குத்தென்றான். அது கேட்ட வேளாளர் அஃதுண்மையானால் நாங்கள் பிணையாவோம், நீயும் இவளுமாக இவ்வறையினுட்போ ய்ச்சிறிதுநேரம் பேசிவாருங்கள் என்று சொல்ல, வணிகன் அவ்வு ரைமறுக்கவியலாதவனுப் அறை யினுட் செல்லப் பேயுற் தொடர் க்துள்ளே. புகுந்து கதவடைத்து

நேடு

அவனுயிரைப் பருகி மறைந்தது. வேளாளர் எழுபதின்மரும் கத வைத்திறந்துபார்த்துத் தம்மாலி றந்தவணிகன்பொருட்டுத்தாமுந் தீப்பாய்ந்துயிர்விடுத்தார்கள். சி வபிரான் அவர்களுடையசத்திய நெறிக்கிரங்கி எல்லோரையும் எ முப்பி வேளாளர்வாக்கைக்காத் தருளினார். இவ்விஷயம் தொண் டைமண்டலசதகத்திலும், சேக் கிழார்புராணத்தினுள் கூறப்பட்ட டது.

நூல்—நாடகத்தமிழ்தூல்களுளொ ன்று.

நெடியோன்குன்றம்—வேங்கட மலை. இது தமிழ்வழங்குநிலத்தி ற்கு வடவெல்லையாயுள்ளது.

நெடுங்கல்நின்றமன்றம்—காவிரி ப்பூம்பட்டினத்துள்ள ஐயகைம னைத்துளொன்று. இது பித்தே றினோர் நஞ்சுண்டோர் பேய்பிடி க்கப்பட்டோராகிய இவர்கள் து யரத்தை நீக்குவது.

நெடுங்கிள்ளி—கோலூர்கிழாராற் பாடப்பட்டவன். ஆலூர் உறையூ ர்களில் அரசுபுரிந்திருந்தவன். சோழ பரம்பரையி லுள்ளவன் (புறநா)

நெடுங்குளம்—பாண்டிநாட்டுள்ள ஒருர். இஃது அக்காலத்தில்உறை யூரிலிருந்த மதுரைக்குச் செல் லும் வழியிலுள்ளது.

நெடுஞ்செழியன்—மதுரையிலிரு ந்த ஒருபாண்டியன். இவன் ஆ ராயாது கோவலனைக் கொலைபுரி வித்துக் கண்ணகிக்கு வழக்கிற் றேயறுத் தனக்குண்டானபழி யையினைந்து உயிரைவிட்டவன்.

நெடுநல்வாடை—நெடுஞ் செழிய னை நக்கீரர் பாடியது. இது பத் துப்பாட்டுள். ஏழாவது.

நெடுமாறநாயனார்—திருஞானசம் பந்தமூர்த்திநாயனாரால் சுரநோ

நேடு

யும் கூலுந்திரப்பெற்றுச் சமண் சமயம்விடுத்துச் சைவஞ்சார்ந்த கூன்பாண்டியனார். இவரே வட புலத்தரசனாத் திருநெல்வேலி ப்போர்க்களத்தில் வென்று சை வசமயம் அபிவிருத்தியாகும்படி நெடுங்காலமரசியற்றினவர்.

நெடுவேளாதன்—குன்றார்கிழார் மகனாராற் பாடப்பட்டவன்.

நெடுவேள்குன்றம்—திருச் செங் குன்றென்னுமலை. இது சோழநா ட்டிலுள்ளது.

நெட்டிமையார்—பாண்டியன் ப ல்யாகசாலை முதகுமிப் பெரு வழுதியைப்பாடியபுலவர். (புற)

நெய்க்குறி—தேரையர்செய்தமுத் திரபரிகைக்கூறுதூல்.

நேசநாயனார்—சாதியிற் சாலியரா கிய இச்சிவபக்தர் சிவன்டியார் க்கு உடையுங்கூறு நெய்துகொ டிக்குந் திருத்தொண்டிபுண்டிகா ம்பிலிநகரத்திலிருந்தவர்.

நேமிநாதம்—தொண்டைநாட்டுக் களத்தூரில்விளங்கிய குணவீரப ண்டிதர்என்னும் ஆளுகதர்செய்த தமிழிலக்கணம். எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரமென்னு மிருபாற் றாய்த் தொண்ணூற்றாறு வெண் பாக்களால் முடிந்துள்ளது.

நேரிவாயில்—உறையூரின் தெற்கு வாயிலின்கண்ணேதோளூர்.

நைமிசம்—மரீசி, அத்திரி, பிருகு, வசிஷ்டன், கிருது, அங்கிரசன் எ ன்னு மிவர்கள்வயிசத்தவர்கள் த வஞ்செய்த ஆரணியம்.

நைமிசாரணியம்—வட நாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷணுஸ்தலம்.

நையாயிகர்—கௌதமக்னாது மத வாதிகள் நையாயிக ரெனப்படு வார்கள். அவர்கள் சித்துஞ் சட முமாகிய விரண்டுமே நித்தியப் பொருள்களென்பவர்கள். சட

36

நோ

மாகியவிவ்வுலகம் பீஜத்தினி ள றும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதென் றும், தோற்றுவிப்பது சித்துப் பொருளென்றும், தோன்றும் போது பீஜம் ஏக அணுவாய்ப் பி ன்னர்த் துவியணுவாய்ப் பின் னர்த் திரியணுவாய் வடிவுடைப் பொருளாகும் என்றும், ஒடுங்கு ம்போதும் அவ்வாறே ஒடுங்கிச் சென்று பீஜமாய் நிற்குமென்று ம, அந்நிலைக்கண் அதுகித்தியமெ ன்றும், வடிவுடையதாய்நிற்கும் நிலைக்கண் அழிதன்மாலையதென் றும், சித்தித்திற் சடங் காரியப் படாதென்றும், ஆன்மகோடிகள் எல்லாம் ஜகத்காரணமாகிய சித் துப்பொருளின் அமிசங்களையா மென்றும், அமிசங்களாதலின், சி ற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய னவென்றும், ஜகத்காரணமாகிய சித்து முழுமுதலாதலின் முற்ற றிவும் முற்றுத்தொழிலுமுடைய தென்றும், ஆன்மாக்கள் சரீரத் தோடு கூடியிருக்கும்போதுஅஞ் ஞானமுடையதா யிருக்குமென் றும், இடையறாத முயற்சியினால் ஞானத்தை யடைந்தவிடத்து அவ்வான்மாக்கள் முழுமுதலோடு சேர்ந்து பேரானந்தத்தைஅதுப விக்குமென்றும்கூறுபவர்கள். இ வையேநையாயிகமதக்கொள்கை களாம்.

நைஷதம்—சம்ஸ்கிருதத்தில் பஞ் சகாலியங்களுளொன்று. பரீ கர் ஷன்செய்தது. நிஷதராசனாகிய நளன்சரித்திரங்குறலின் அஃது இப்பெயர்த்தாயிற்று. தமிழில் இ ப்பெயரால் அதனை மொழிபெயர் த்தவன்அதிவீரராமபாண்டியன்.

நோச்சிநியமங்கிழார்—புறநானூ ற்றினுள்ளே ஒரு பாடல்பாடியபு லவர்.

நோயணுகாலிதி—தேரையர் செ ய்த ஆரோக்கியதூல்.

பக

பகத்தன்-நரகாசுரன் புத்திரன்.
பகவற்கீதை—கிருஷ்ணன் அர்ச்சுனனுக்குப் பதேசித்த யோகநூல். இது பாரதத்தின் ஒரு கூறு குமாயினும் தனி நூலாகவே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இதிலேபேரின்பத்துக்குச் சாதனமாகிய நிஷ்காமகன்மமும் ஞானசாதனமாகிய யோகமுமே கூறப்பட்டுள்ளன. வேதாந்தமாகிய உபநிஷதங்களினது உண்மைப்பொருளையும் பதப்பக்குவம் இடையூறுகூடாமாதற்குக் கைகூடாதென்பது கருதியே, கலியுகாரம்பத்திற்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்னரே லோகரக்ஷையின்பொருட்டுத் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய கிருஷ்ணபகவான் அவ்வுபநிஷதங்களின் சாரமாகிய இந்நூலை அர்ச்சுனனை வாயிலாகக்கொண்டு சர்வான்ம விடேற்றத்திற்குப் பகரமாக வுபதேசித்தருளினார். பலாபேகையின்மீது கன்மங்களைச் செய்துகொண்டும் ஒருவன் ஞானியாகவிரும்புகலாமென்பதே இந்நூற்சித்தார்தம். இவ்வுபதேச நூலைக்கேட்டிருந்து வெளியிட்டவர் சஞ்சயனார், இந்நூலுக்குச் சங்கராசாரியர் அத்துவைதபக்ஷமாகவும், ராமானுஜாசாரியர் விசிஷ்டாத்துவைத பக்ஷமாகவும், மத்துவாசாரியர் துவைதமதபக்ஷமாகவும் பாஷியங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். இந்நூல் பாரதத்தினுள்ளேகூறப்பட்ட நூலின்றென்றும், அதுபின்னர்க்காலத்திலேயாரோ ஒருவரால் செய்தபாரதத்திலேயொட்டப்பட்டதென்று ம்பழிநாணுகூறும் அந்நியசமயிகளுஞ் சிலருளர். அவர்கூறும் ஆதாரமின்றி அழகாகாகாரணமாக எழுந்ததென்று தள்ளப்படும். இந்நூலை ஐரோப்பியபண்டிதர்களும் பலர் புகழ்ந்துகொண்

பகு

டாடி உச்சிமேற்கொள்வரென்றால் மந்தரன் பெருமை கூறவேண்டா.

பகன்—(ரா) 1. ஏகசக்கரபுரத்துப் பிராமணருக்குத் துன்பஞ்செய்துகொண்டிருந்த ராக்ஷசன். அப்பிராமணர் தத்தம் முறைப்படி தினந்தோறும் ஒருவன்டி சாதமும், இரண்டு எருமைக்கடாவும், ஒரு பிராமணப்பிள்ளையும் உணவாகக்கொடுக்க வுடன்பாடுபண்ணிக்கொண்டு கொடுத்துவருநாளில், அக்கிரகாரத்தில் வீமன் தங்கியிருந்தவிடிக் காரணமுறைவந்தது. சாதத்தைமாதிரும் வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு வீமன் றுனேசென்று பகனைக்கண்டு சாதம்வந்தது ஒப்புக்கொள்ளுகவென்றான். சாதத்தோடு எருமைக்கடா முதலியன வராததுகண்டு அவன் சினந்துவீமனைச் சாட, வீமன் அவனைக்கொன்றெழுழித்து மீண்டான். (2) பிருந்தாவனத்தில் கஞ்சன் ஏவலினால் கிருஷ்ணனைக் கொல்ல எத்தனித்துக் கிருஷ்ணனாற் கொலையுண்ட ராக்ஷசன். (3) (ய) கங்கன் மூத்தமகன். (4) துவாதசாதித்தியருளொருவன். தக்ஷன் யாகத்தில் வீரபத்திரராலொறுக்கப்பட்ட சூரியன்.

பகீரதன்—(இக்ஷ-0) திலீபன் புத்திரன். இவன் சகரன் புத்திரரும் தனது பாட்டன்மாருமாகிய சகரரைக் கபிலர்சாபத்தினின்று நீக்கி ரக்ஷிக்குமாறு கங்கையைக் கொண்டுவந்துலகில்விடுத்தவன். (கங்கைகாண்க)

பகுக்கதன் } —(4) சுத்தியுவன்பு
பகுவன் } த்திரன்.

பகுரதன் } —(4) புஞ்சயன்
வேகுரதன் } புத்திரன்.

பகுளாகவன்—இவன் கிருஷ்ணனால் மோக்ஷம்புகுந்தவன்.

பகு

பகுளை—உத்தானபாதன் புத்திரனாகிய உத்தமன்பார்.

பங்காசுவன்—இவன் நூறுபுத்திரரையும் நூறுபுத்திரிகளையும் பெற்றபின் இந்திரன்வரத்தாற் பெண்புத்திரனைப் பெற்றான்.

பசுபதிநாயகி—திருப்பாருரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பசுபதிநாயகேசுவரர்—திருச்சக்கரப்பள்ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பசுபதி—(1) சிவன். (2) அஷ்டமூர்த்திகளுளொருவர்.

பசுபதீசர்—திருப்பந்தண நல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பசுபதீசரர்—திருஆலூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பசுபதீசுவரர்—திருக் கருவூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பஜமானன்—(1) (ய) சாத்துவதன் புத்திரன். (2) (ய) அந்தகன் சேஷடபுத்திரன்.

பஜி—(ய) சாத்துவதன் புத்திரன்.

பஞ்சகௌடர்—சாரஸ்வதம், கன்னியாகுப்சம், மிதிலம், கௌடம், உத்தகம் என்னும் இவ்வைந்து தேசத்துப் பிராமணரும் பஞ்சகௌடரெனப்படுவர்.

பஞ்சசாயகன்—மன்மதன். பஞ்சபாணன் என்பதுபொருள்.

பஞ்சசிகன்—மிதிலாபுரி ராஜாவாகிய ஜனகனுக்கு உபதேசஞ்செய்த மகாத்தமா.

பஞ்சசூடை—ஓர்ப்சரகை. நாரதருக்குப் பெண்கள் சபாவம் இதுவென்று எடுத்தோதினவன்.

பஞ்சஜனன்—(1) (தி) சம்ஹலாதன் புத்திரன். (2) (த) நார்திபன் புத்திரனைப் பிரபாசதீர்த்தத்து

பஞ்

க்குள்ளேகொண்டிபோன ராக்ஷசன். கிருஷ்ணன் தன்குருபுத்திரனை அவன் மோசஞ் செய்தானென்றுணர்ந்து அவனைக் கொன்று அவன் கழுத்தெலும்பை எடுத்துப் பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ்சங்காக்கினார்.

பஞ்சதிராவிடர்—தெலுங்கர், திராவிடர், கன்னடர், மகாராஷ்டிரர், கூர்ச்சரர் என்னும் இவ்வைந்து பாஷையாளரும் பஞ்சதிராவிடர் எனப்படுவர்.

பஞ்சபாரதீயம்—நாரதன் செய்த இசைத்தமிழ்நூல்.

பஞ்சமரபு—அறிவனஞ்செய்த இசைத்தமிழ்.

பஞ்சலிங்கம்—பிருத்தவி, அப்பு, தேயு, வசு, ஆகாயமென்றும் ஐந்துபூதங்களினாலும் சனித்தனியுண்டாயலிங்கங்கள். பிருதிவிலிங்கம் காஞ்சியிலும், ஆபுலிங்கம் ஜம்புகேசுவரத்திலும், தேஜோலிங்கம் அருணாசலத்திலும், வாயுலிங்கம் காளத்தியிலும், ஆகாயலிங்கம் சிதம்பரத்திலுமுள்ளன.

பஞ்சவடி—ராமன் வனவாசத்துக்கண் ஆச்சிரமம் அமைத்துக்கொண்டவடம். அதுகோதாவிரிதீர்த்துள்ளது. ஐந்து ஆலமரங்கள் கூடிநின்றலின் அதுபஞ்சவடி எனப்பட்டது. (வடம்-ஆல்)

பஞ்சவனநாதர்—திருமுக்தீச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பஞ்சாப்சரம்—மந்தகர்ணன் தண்டகாரணியாதி லுண்டாக்கிய குளம்.

பஞ்சினமெல்லடியம்மை—திருவாரூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பட்டினத்தடிகள் } சோ
பட்டணத்துப்பிள்ளையார் } நார

பட்

ட்டிலே காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வைசியர்களுக்கிலே ஆயிரத்திருநூறுவருஷங்களுக்கு முன்னே அவதாரஞ்செய்து திருவெண்காட்டிசனாடித்திற்பேரன்புடையராகியொழுதிய காரணத்தால் திருவெண்காட்டுரைக்காரணப்பெயர்பெற்ற ஒரு புருஷரத்தினம். இவர் மரக்கலவாணிகத்தாற்பெரும்பொருள்படைத்துக்குபேரெனவரும், சிவனடியாவரச்சிவனெனக்கொண்டுபசரிக்கும்பத்தியிற்திருத்தொண்டரெனவும் வாழ்ந்தில்லறநடாத்திவருநாளிலே, விவாகஞ்செய்துகொள்ளற்குப் பொருளின்றி வருந்தியிருந்த ஓராதிசைவரிடம் சிவயிரான் ஒரு மானிடவருக்கொண்டு சென்று “உமதடிமையாகப்பாவித்து என்னெக்கொண்டு சென்று விற்றுக் கலி தீர்த்துக்கொள்ளுமீரா”க”வென்றுகூற, ஆதிசைவரவ்வாறே அவரைக்கொண்டுசென்று பட்டணத்தடிகளிடம் விற்றுப் பொருள்பெற்றுப்போயினார். பட்டணத்தடிகள் அவ்வடிமையை அடிமையாக நினைவாது புத்திரனைப்போலவைத்து வணிகமுறைபயிற்றி மாக்கலத்தில் ஊர்தொறுமனுப்பிப்பொருளீட்டுவித்தும் கிழந்துவருநாளில், அவ்வடிமையானார் ஒருமுறை தாம் மரக்கலத்திற்கொண்டுபோன பண்டங்களைபெய்க்காம் விற்றுப் பெற்றபெருநிதியை, ஒருநிலிலே ஆலயத்திருப்பணிக்கும்தருமத்துக்கும்செலவுசெய்துவிட்டு மீளும்போது மரக்கலநிரம்ப எருமுட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டுவந்து பண்டாரத்திற்கேர்த்துப் பொன்மணியெருமுட்டைகளிற்செறித்து வந்தேனெனக் கூறி, ஒன்றைப் பிட்டுக் கரைத்துக்காட்டினார். பின்னர் அவரோடுசென்ற சிலர் பட்

பட்

டணத்தடிகளிடம் போய் இவர் உம்மை வஞ்சித்தாரென்றுகூற, அவர் அவ்வடிமையைச் சிறையிலிட்டவைத்தார். அங்கே அவரிடத்தில் விளங்கிய அற்புதங்களை அறிந்த பின்னையார் அவரைச் சிறைநீக்கிவிட்ட, அவர் பின்னையாருக்கு நூலோபதேசஞ்செய்தருளினார். அவ்வளவிற்கு பின்னையார் துறவாமைகண்ட பரமசிவன், ஒருகாதற்றலுசியால் அவருக்கு நூனமுதிக்கச்செய்து மறைந்தருளினார். பின்னையார் முற்புத்தறந்ததுறவியாகித் தலங்கடோறுஞ்சென்று அற்புதநூலுபதேசங்களைப்பாடி அநேகஅற்புதங்களைச்செய்து ஈற்றிலே திருவொற்றியூரையடைந்து சமாதிகூடினார். திருவேகம்பத் திருவந்தாதி, ஒருபாவொருபுதுமுதலிய அநேகதோத்திரப்பிரபந்தங்கள் இவரார்பாடியருளப்பட்டன.

பட்டி—சந்திரசர்மன் புத்திரன், விக்ரமமார்க்கன்தம்பி.

பட்டினப்பாக்கம்—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் உண்ணகர்.

பட்டினப்பாலை—பத்துப்பாட்டுள் ஒன்பதாவது. கரிகாற்சோழனைக்கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்பாடியது.

பட்டிகவரை—திருப்பட்டிச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பட்டோதீகத்தின்—பாணினி வியங்கரணகுத்திரங்களைச் சித்தார்த்தகௌமுதியென்னும்பெயரார் பிரகரணஞ்செய்த பண்டிதர். இவர் கௌடப்பிராமணர். இவர் காலம் இற்றைக்கு 800 வருஷத்துக்கு முந்தியது.

பண்மொழியம்மை—திருப்பாண்டிக்கொடுமுடியிலேகோயில்கொண்டிருக்குந்தேவியார்பெயர்.

பத்

பத்ஞ்சலி—யோகஞ்சுத்திரம் செய்தவராகிய இவர் இளவீருதவருஷத்தில் அங்கிரனுக்குச் சதியிட்டதிற்பிறந்தவர். இவர் பிறந்தவுடன் திரிகாலஞானமுடையராய் எல்லா முணர்ந்தவர். இவர் லோலுபையைச் சுமேருவிலிருந்த ஓராலமரத்துப் பொந்திலே கண்டு மணம்புரிந்தார். பாணினி வியாகரணத்துக்கு மகாபாஷியஞ்செய்த பத்ஞ்சலியும் இவரே. பாணினிவியாகரணத்துக்கு மகாபாஷியஞ்செய்தபத்ஞ்சலிஇரண்டாயிரத்தெண்ணூறு வருஷங்களுக்குமுன்னிருந்தவரென்பது சங்கராசாரிய காலநிருபணத்தால் நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும். இக்காலநிருபணம் ஐரோப்பியபண்டிதருக்கு மொத்த துணிபாம். இப்பத்ஞ்சலிக்குப்பல்லாயிரம்வருஷங்களுக்குமுன்னேயிருந்தவர் பத்ஞ்சலிமுனிவர். அவர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரம். ஆதிசேஷன் சிவபிரானது திவ்வியரணங்காணவேண்டிப் பத்ஞ்சலிமுனிவராக அவதரித்துத் தில்லைவனத்திலே ஆனந்த தாண்டவதரிசனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தவரென்பது கோயிப்புராணம். மகாபாஷியஞ்செய்தவரும் யோகஞ்சுத்திரஞ்செய்தவரும் இருவேறுபத்ஞ்சலிஎன்பாருமுளர்.

பதரி } -சாஸ்வதிரதிக்குச் சமீபத்தவதரி } உள்ளஒருபுண்ணியவனம்பதரிபாசனம்—ஒரு புண்ணியதீர்த்தம். பிரபாவதிகாணக.

பதிற்றுப்பத்து—சுடைச்சங்கப் புலவரியற்றிய எட்டுத் தொகையுள்ளான்காவது. இந்நூல் சேரர்புகழையெடுத்துக்கூறுவது.

பதுமகோமலை—குரபத்மன்மனைவி. இவளிடத்திற் பிறந்தபுத்திரன் பானுகோபன்.

பப்

பதுமபுராணம்—பாத்துமபுராணங்காணக.

பத்மாவதி—விந்தியத்துக்குச் சமீபத்தள்ள ஒருநகரம். ஓரிராசகுமாரிக்கும்பெயர்.

பத்திரகர்மன்—சக்கிரன் மகன். தைத்தியகுரு.

பத்திரகாளி—பார்வதி அமிசமாகிய ஒருதேவி.

பத்திரகிரியார்—பட்டணத்தடிகள் பாலோலோபதேசம்பெற்ற ஒரு துறவி. இவர்பாடிய புலம்பல்லோனாயிர்தம்பொழிந்துளவர்தமனத்தையுமுருக்குமியல்பினது. இவர் ஓர் அரசர். பட்டணத்தடிகளதுஉபதேசத்தாலே அரசுதுறந்து ஞானமுடிசூடினவர்.

பத்திரசேனன்—(ய) மகிஷமந்தன் புத்திரன்.

பத்திரதன்—(அம்) சம்பன் பெளத்திரன். பிருகத்கர்ணன் தந்தை.

பத்திரவாகு—(ய) வசுதேவன்புத்திரன். சுபத்திரன் சகோதரன்.

பத்திரன்—வசுதேவன் புத்திரன். சுபத்திரன் சகோதரன்.

பத்திராவதி—அஸ்திநுபுரத்துக்கு ஐந்துகாத்திலுள்ள ஒருநகரம்.

பத்திரை—(1) தூர்க்காதேவி. (2) வசுதேவன்பாரி. (3) கிருஷ்ணன்பாரிகளுளொருத்தி. கேகயன் மகன்.

பத்திரிக்கடவுள்—கண்ணகி. இவளுக்குஇப்பெயர்கோவலோலேசுவர்க்கஞ்சென்றபின்பு வந்தது. பந்தன் } -திரணவிந்து தந்தை. வந்தன் } புதன் எனவும்படுவன். இவன் மனுவமிசத்தோன்.

பப்பிரு—1. ய. விதர்ப்பன் பெளத்திரன். 2. ய. சாத்துவதன்பெளத்திரன். 3. திருவியன்புத்திரன். பப்பிருவாகனன்—அருச்சுனன்

பம்

உருக. இவன்தாய் மணலார் இராஜாவாகிய சித்திரவாகனம் களாகிய சித்திராங்கதை. தரும் அசுவமேதஞ்செய்தபோது அசுவத்தைத் தடுத்தபிடுவாகனனோடு அருச்சுனன் யுத்தஞ்செய்திறக்க, நாககன்னிகையாகிய உலாபி அருச்சுனனை மீளவும் உயிர் பெறும்படி எழுப்பிக் காத்தாள். பம்பை—கிஷ்கிந்தைக்குச்சமீபத்திலுள்ள ஒருவாவி.

பம்பை—ஹேத்பாரி. வித்தியுத்தேசன்தாய்.

பயோஷ்ணி—விதர்ப்பதேசத்தில் பிரவாகமாகி வராத்நதியற்கலப்பதாகிய ஒருநதி.

பரங்கருணையம்மை—திருப்புவனவாயிலிலே கோயில்கொண்டிருக்கருந்தேவியாம்பெயர்.

பரங்கிரிநாயகர்—திருப்பரங்குன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சுவாமிபெயர்.

பரகராமன்—ஜமதக்கினிக்கு ரேணுகையிடத்துப்பிறந்தபுத்திரன். இவன் விஷ்ணுவின் து. ஆராமவதாரம். கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் புத்திரர்யாகப்பசுவைநாடிச்சென்றபோது ஜமதக்கினியினுடைய ஆச்சிரமத்தில் அதுநிற்கக்கண்டு ஜமதக்கினியைக் கொன்று பசுவைக் கவர்ந்துசென்றனர். அச்சமயம் வெளியேபோயிருந்த பரகராமன் மீண்டு வந்து தந்தைகொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, “கூத்திரியரை வேறுத்து இப்பழிநீர்ப்பேன்” என்றுவிரதம்பூண்டுகூத்திரியரையெல்லாம் கருவறுத்து அவ்விரத்தத்தாற் பிதிரகருமஞ்செய்தான். இவன் உக்கிரதவஞ்செய்து சிவனிடத்து அநேக திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பெற்று வில்வித்தையிலே தனக்கினியில்லாகிருந்தான். இவன்சிறுபிள்ளையாயிருந்தபோது தந்தைசொற்படி

பர

தாயைக்கொன்றுகொன்றவன். இவன்ராமர்காலத்திலே ராமரால் அபஜயமடைந்து மகேந்திரமலைக்குச் சென்று அங்கே இன்று ம் கிரஞ்வேயாகத் தவஞ்செய்கின்றனென்பர். (ஜமதக்கினிகாண்க.)

பரஞ்சோதிமுனிவர்—திருவிளையாடற்புராணஞ்செய்தவர்.

பரணர்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். இவருங்கபிலரும்பிக நண்பினர்கள். இவர்கோச்செங்குட்டுவன்மேல் ஒருபிடிபந்தம்பாடிப் பரிசிலாக உம்பற்காட்டுவாரிகொண்டவர். இவர் ஐளவையாராலும் தாம்பாடிய “அமரர்ப்பேணியும்” என்னும் பாடலிலே, “சென்றமர்கடந்தநின்றாற் றறேற்றிய- வன்மும்பாடுநர்க்கரினையின்மும்-பரணன்பாடினன்” என்றெடுத்துச் சுட்டப்பட்டவர், இவர்தெய்வப்புலமையடையவர்.

பரதகண்டம்—பாரதவருஷமானது விதேகம், ரேபதம், மத்தியம், பரதமென நான்குண்டங்கனையுடையது. விதேகம் மேல்பாலிலுள்ளது. ரேபதம் கீழ்பாலிலுள்ளது. மத்தியம் இமயத்துக்கு ம் வந்தியத்துக்கு மிடையேயுள்ளது. பரதம் வந்தியத்துக்குத் தெற்கேயுள்ளது. இவைநான்கையும் நவகண்டமாக்கிக் கூறுவாருமுள்.

பரதசேனுபதீயம்—ஆதிவாயிலார்செய்த நாடகத்தமிழ்தூல்.

பரதம்—ஒரு நாடகத் தமிழ்தூல். அஃது இறந்தது.

பரதன்—(1) தசரதன் புத்திரன். ஸ்ரீராமன்மப்பி. இவன் அதிக நற்குணவான். இவன் ஸ்ரீராமன் பெறவேண்டிய அரசியலைத் தனக்குவஞ்சனையாலே தாய்பெற்றுக்கொடுத்தாளென்றறிந்து, அத்

பர

னை வேண்டாமென்று மறுத்து ராமனுக்குரைக்க, ராமன் தந்தை சொல்லிக் கடக்கலாகாதென்று கூறிச் சமாதானஞ்செய்ய, அது கேட்டொருவாறு ஸ்ரீராமன் வரும் வரைக்கும் அரசிபலைக் கைக்கொண்டவன். (2) சகுந்தலேவயிற்றிலே தவயந்தனுக்குப் பிறந்தபுத்திரன். இவன் ஆரியதேசம் முழுதையும் கட்டியாண்டமையால் பாரதவருஷப்பெயர் அத் தேசத்திற்காயிற்று. இவனுடைய ஒன்பதாஞ்சந்தக்குரு. குருவினது பதினான்காஞ்சந்தி சந்தனு. சந்தனுவுக்குநான்காஞ்சந்திபாண்டவர்.

பரத்துவாஜன்—(ரி) உத்தத்தியன் புத்திரன். மமதை இவன் தாய். இவன் பிரஹஸ்பதிபிரசாதத்தால் உற்பத்தியானவன்.

பரத்துவாஜி—மாளவ தேசத்திற் பிரவாகிக்கும் ஒருநதி.

பரமசிவன்—ஸ்ரீ கைலாசத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். (2) மும்மூர்த்திகளையும் படைத்தருளும் தனிமுத்தற்கடவுள், இக்கருத்து அதர்வசிகையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரமேஷ்டி—(1) பிரமா. (2) இந்நிரத்துயம்மன் புத்திரன்.

பராக்கிரமவாகு பாண்டியன்—விக்கிரமவாகு பாண்டியனுக்குப் பின் அரசுசெய்தவன்.

பராசரஸ்மிருதி—கலியுகத்துக்கு ஏற்ற தருமங்களைக்கூறும் தருமசாஸ்திரம். பராசரர்செய்தது.

பராசரன்—வசிஷ்டன் பௌத்திரன். சக்தி புத்திரன். வியாசன்தந்தை. சுகன் பாட்டன், இவன் தந்தையாகிய சக்தியை இராக்காசன் கொன்றுதின்றுனென்றுணர்ந்து அவனையும் ஏனைய ராக்காசர்களையும் கொல்வதற்காக ஒருயாக்குஞ்செய்தவன். அது முடிந்தபி

பர

ன்னர் இவன் யமுனை யத்தான் டவேண்டி ஓடி ராடத்தேறிச்செல்லும்போது சாதியவசியென்னும் பெண் அவனோடத்தைத்தனியே தாங்கச்செல்லக்கண்டு அவனைப் புணர்ந்து விவாகசுரப்பெற்றான். இவன் அவள்மீது இயல்பாக வீசிக்கொண்டிருந்த புலான்மணத்தை மாற்றித் தீவ்வியபரிமளம்வீசும்படி செய்து அவளுக்கு யோசனைகந்தயென்னும் பெயரைக் கொடுத்தான்.

பரார்த்தகன்—இவன் சாரமுனிவர் சாபத்தால் தன் உறையூர் மண்மாரியாலழியப்பெற்ற சோழன்.

பரராஜகுஞ்சரன்—ஆயோதனவீரபாண்டியனுக்குப்பின் அரசுசெய்த பாண்டியன்.

பராவசு—(ரி) ரைப்பியன் புத்திரன். அர்த்தவாசன் சகோதரன்.

பரிக்ஷித்து—(1) குருவின் து புத்திரருளொருவன். இவன் ஜன்னுவினது தம்பி. (2) அபிமன்னியுத்திரன். அருச்சுனன் பௌத்திரன். இவன் கலியுகாரம்பதத்தில் அஸ்தினுபுரத்தில் அரசுசெய்தவன். இவன்தாய் உத்தரை இவன் மகன் ஜனமேஜயன்.

பரிணமவாதசைவன்— உயர்கெட்டுக் கூடி அரண்டியில் ஒன்றுகிப்போமென்று சொல்லுமோர் அகச்சமயி.

பரிபாடல்—தலைச்சங்கப்புலவர் செய்த பரிபாடலெனும் தூல் இறந்தொழிந்தது. கடைச்சங்கப்புலவர் செய்ததுவே இப்போதுளது. அஃது எழுபது பாடல்களையுடையது. “தருமாற்கிருநாற்கு செவவேட்குமப்பத-தொருபாட்டுக்கார கோளுக்கொன்று-மருவினிய-வையை யிருபத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப-செய்யபரிபாடற் றிறம்” என்னும் பாவால் அவ்வெழுபதின் விபாகமு

பரி

ணர்க் அவ்வப்பாடல்களின்மீது ஆசிரியர்கள் பெயர் கூறப்பட்டுள்ளன.

பரிமளகந்தி—மற்சகந்தி வேதவியாசனராய்.

பரிமளசகந்தநாயகி—திருவேள் விக்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பரிமேலழகர்—இவர் காஞ்சிபுரத்திலே வைஷ்ணவப் பிராமணகுலத்திலே அவதரித்த வடமொழி தென்மொழியிரண்டிலும் வல்லுராய் விளங்கித் திருவள்ளுவர் குறளுக்குரையியற்றிய ஆசிரியர். இவரைப் பாண்டிநாட்டிற் பிறந்தவரென்பாருமுளர். அது பொருந்தாமை, “வள்ளல்கிலைப் பெருமானச்சர்சாத் தர் வழிமுதற்—தள்ளுவ னார்க்குந் தலையானபேரையுந் தன்னுரையை—விள்ளுவனார்க்குந் திருக்காஞ்சி வாழ்பரிமேலழகன்—வள்ளுவனார்க்குவழிகாட்டினான் றென் னடைமண்டலமே” என்னுந் தொன் னடைமண்டல சத்கத்தானுணர்க், வள்ளுவாகுறளுக்கு உரை செய்தவர்கள் பதினமர், அவருள்ளே சிறந்தவர்கள் நச்சினார்க்கினியரும் இவருமே யாவர்கள். அவ்விருவருள்ளும் இவரைத் தம் முறையாற் சிறந்தார். பதினமர் உரையையுமொருங்குகற்று ஒப்புநோக்கிய ஆன்றோர் ஒருவர்கூறியது:—“பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்—தூலெல்லாம்வள்ளுவர்செய் தூலாமோ—தூலிற்—பரித்தவுரையெல்லாம்பரிமேலழகன்—தெரித்தவுரையாமோ தெளி” என்பதனால்தவ்வுண்மைபெறப்படும். நச்சினார்க்கினியர் இவர்காலத்தவரேயாயினும் அவர் வயசால் முதிர்ந்தவர். இவர் வைஷ்ணவரென்பது “அரிமேலன்புற உமன்பமையந்

பரி

தணன்” என்னும் ஆன்றோருரையாற்றமுனியப்படும் இவர் வைஷ்ணவரேயாயினும் சைவாகமவுணர்ச்சியு முடையவரென்பது வள்ளுவருரையில்கையிடையெடுத்தரைக்குமாற்றால் விளங்குகின்றது. வள்ளுவருக்குரைசெய்தபதின்மருள் முற்பட்டவராகிய தருமர் ஆருகதர். அவரை ஆருகதர்கள் தருமசேனர் என்பர். அவருரைத்தவுரையிலேபெரும்பாலும் ஆருகதமதக்கொள்கைகளே பிரசங்கிக்கப்பட்டன. இவ்வாறே மற்றையோரும் தத்தஞ்சார் புபற்றியுரைத்தார்கள். அவருள்ளே நச்சினார்க்கினியர் ஒருவரே திருவள்ளுவரைப் பொதுதூலெனக்கொண்டு நடுநிலைகலங்காதுரைசெய்தார். ஆயினும் அவ்வொன்பதின்மர் உரையும் மெய்யுரையல்லவெனக்கண்டே பரிமேலழகர்தாம் உரைசெய்யப்புகுந்தார். பரிமேலழகர் யோகப்பயிற்சியுடையவரென்றும், ஒவ்வொருபொருளுக்குஞ் சமாதியிருந்தே மெய்ப்பொருள்கண்டாரென்றும், பூர்வம் வைஷ்ணவராயிருந்து பின்னர்ச் சுப்பிரமணியோபசகராயினரென்றும் ஒருகாண்பரம்பரையுளது. மற்றையசரித்திரம் எவ்வாறாயினும் ஒவ்வொரு சொற்குஞ்சமாதியிருந்தே மெய்ப்பொருள்கண்டாரென்பது அவருரையையுன்றிநோக்குந்தோறும் நம்பத்தக்கதாகின்றது.

இவர்கையிலே பொருள்வன்மையும், செஞ்சொற்கிறப்பும், இலக்கணங்கூறும்சாதுரியமும், விசேடவுரை தெளிக்கு மாற்றலும், மேற்கோளெடுத்துச் சித்தார்த்தஞ்செய்யுமுபாயமும், பிறர்க்கெல்லாம் புவசனங்களானந்தியமையாத விஷயங்களைச் சிலசொற்கொண்டு தெற்றெனக்காட்டும்

பரி

பேரண்மையும், வடமொழிப்பதங்களைச் செந்தமிழ்மொழியாக்கும் அற்புதசாமர்த்தியமும், சொன்முட்டுற்றுவடமொழிப்பதங்களை யெடுத்தாளும் நல்குரவுடையார்போலாது செந்தமிழ்ச் சொற்செல்வமுடையையும், வேதாகமவியாகரணசாஸ்திரபுராணேதிகாசஸ்யிருதிகாவியா லங்காராதி வடநூற்பயிற்சியோடு முத்தமிழ்ப் பரப்பெலா முற்றவுணர்ந்த துண்புலமையும் நன்குபெறப்படுகின்றன.

இவர் வைதிகசமய வுணர்ச்சியிற் றமக்கிணையிலலாதவ ரென்பது, “யாது மெய்யென நிகழுமையத்தினை யோகமுதிர்ச்சியுடையார் தம்மதுபவத்தானீக்கி மெய்யுணர்வார்” என்றும், “சிலமுதலுயிரீருகிய தத்துவங்களின் றெருகுதியெனவுணர்ந்து, அவற்றை எல்லமுதலாகத் தத்தக்காரணங்களிலொடுக்கிக்கொண்டு சென்றற், காரணகாரியங்களிரண்டு மின்றி முடிவாய்நிற்பதை யுணர்தலாம்” என்றும், “வீடாவது நீர்திசயவிற்பம்” என்றும், “தோற்றக்கேடுகளின்மையின் சித்தமாய் னோன்மையாற் றன்னையொன்றுங் கலத்தலின்மைமையிற்றாய்தாய், தானெல்லாவற்றையும் கலந்து சிற்றின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி யெஞ்ஞான்று மொருதன்மைத்து” என்றும் “.....துன்பங்களாவன பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரான் அளவின்றி யீட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்களுள் இறந்தவுடம்புகளான் அதுபவித்தனவும் பிறந்தவுடம்பான் முகந்துசின்றனவுமொழியப் பின்னும் அதுபவிக்கக்கடவனவாய்க் கிடந்தன. அவைவிளக்கின் முன்னிருன்போல் ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் கெடுதலான்” என்றும், “பரம் பொருளைபுணர்ப்

பரி

பிறப்பறும்” என்றும் வரும் விசேடவுரைகளாற்றமுனியப்படும்.

இவர் தம்முரையிலே தமக்குடன்பாடாய்ள்ள உரையாசிரியர்களுடைய மதங்களையெடுத்துக்காட்டித் தமதுவுவதோடு தமக்குடன்பாடில்லாத மதங்களைபு மெடுத்துக்காட்டி எதுக்கூறி மறுத்தலுஞ்செய்வார்.

நச்சினார்க்கினியரும் பரிமேலழகரும் ஒரேகாலத்தவரென மேலே கூறினான்றோ, பரிமேலழகர் திருவள்ளுவருக்கு உரையொன்றியற்றி, அதிலே தமதுரையைச் சிற்சிலவிடங்களிலெடுத்து மறுத்திருக்கின்றாரென்று கேள்வியுற்ற நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர்பாற்சென்று அவ்வுரையைத் தமக்குக்காட்டுமாறுவேண்டினார். பரிமேலழகர் அவரை உபசரித்து அவ்வுரையைக்காட்டினார். அதனை நச்சினார்க்கினியர் இருகையாலுமேற்றுத் தமக்குச் சந்தேகமாகவிருந்த குறட்பாக்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்கோக்கிச் சென்றனர், நோக்கிச் சென்றபோது, “குடம்பைதனித்தொழிய” வென்னுந் திருக்குறளிலே, “குடம்பை” என்பதற்குத் தாங்குடென்றுரைத்திருக்கப் பரிமேலழகர் அதற்கு “முட்டை” யென்றுபதவுரையும், “கருவுந்தானு மொன்றாய்ப்பிறந்து வேரூறுதனையும் அதற்காதாரமாய் சிற்றலா லெதுடம்பிற்குவமையாயிற்று” என்றும், “அதனுள் வேற்றுமையின்றி நின்றே பின்பு காமற்போகலின் புள் உயிர்க்குவமையாயிற்று” என்றும் விசேடமுரைத்து, கூடுபுள்ளுடன்றோன்றாமையானும், அதன்கண் அதுபிண்டிபுகுதலுடையானும் உடம்பிற்கு உவமையாகாது” என்று மறுத்திருக்கக்கண்டு தாமரைத்ததக்கண்டித்தாரென்று வெகுளாமலும் நானாமலும் “மெய்ப்பொருள் மெய்ப்பொருள்” என்று பாராட்டி உச்சி

பி

கேலேற்றிக்கொண்டாடின ரென்பது ஆசிரியகண்ண பரம்பரை. இவ்வாறே தருமர் முதலியோரதுரைகளையுமோரோவிடங்களிலெடுத்து மறுப்பர். அவையெல்லாமெடுத்து விசிப்பிற் பெருகும்.

இனி இவர்காலம், கந்தபுராணம் கம்பராமாயணமுதலிய நூல்களினின்றும் உதாரணமெடுத்துக் காட்டாமையால் அந்நூலாசிரியர்களுக்கு முற்பட்டதென்பதும், போசராசனபெயர் இவர் செய்தவருரையிலே வருதலால், அவனுக்குப் பிற்பட்டதா என்பதும் நன்றாக நிச்சயிக்கப்படுதலின் ஆயிரத்திருநூறுவருஷங்களுக்கு முற்பட்டதாகவே துணியப்படும்.

பிஹிசுசுவன் — (இசு) அமிதாசுவன். கிருசாகுவன் தந்தை.

பிஹிஷதர் — பிதிரர்களுளொருவகுப்பார்.

பிஹிஷதன் — பிரானேபரிஹி.

பிஹிஷமதி — விசுவகர்மன் புத்திரி. பிரியவிரதன்பாரி.

பருப்பதமங்கை — திருப் பருப்பதத்திலே கோயில் கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

பருப்பதேசுவரர் — திருப் பருப்பதத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

பருதியப்பேசுரர் — திருப் பருதியியமத்திலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் சுவாமிபெயர்.

பர்க்கன் — (க) சிவன். (உ) பிரமன்.

பர்ஜனீனியன் — மேகங்களுக்கு அதிதேவதை. சூரியன் வருணன் இந்திரன் இவர்களுக்குப் பரியாயப் பெயர்.

பர்த்துருஹி — வடமொழியிலக்கணமொன்று செய்த ஒரு பிரபலபண்டிதர்.

பர்மியாகுவன் — பூருவமிசத்து அஜமீடன் புத்திரன்.

பர்யந்ததேசங்கள் — ஆரியாவர்த்தத்துக்கு அயலிலேயுள்ள மிலேச்ச

பல

துருக்கதேசங்களுக்குக் குறிப்புப்பெயர்.

பர்வதராஜபுத்திரி — க. திருநன்னி பள்ளியிலே கோயில் கொண்டிருக்குத் தேவியார்பெயர். (உ) பார்வதி.

பர்வதராஜன் — (க) இமயமலை. (உ) இமயராஜன்.

பர்வதன் — நாரதன் சகோதரி புத்திரன்.

பலசூதனன் — இந்திரன். [பலாசுரனைக் கொன்றமையால் இத்திரன் இப்பெயர் பெற்றான்.]

பலந்தனன் — நாராகன் புத்திரன்.

பலபந்திரர் — ஆதிசேஷன் அமிசபலராமர்.

மாக வசுதேவனுக்கு ரோகிணியிடத்துப் பிறந்தபுத்திரனார். இவர் கிருஷ்ணனோடு வளர்ந்துவிளையாடிக் கிருஷ்ணனுக்கு எக்கருமத்திலுந் துணையாயிருந்தவர். துரியோதனனுக்குக் கதாயுதப்பிரயோக வித்தை பயிற்றினவர் இவரே. இவர்க்குக் கொடி பனைக் க்கொடி. ஆபுதம் கலப்பைப்படை. இவரும் கிருஷ்ணனும் ஒருங்கு கூடியே விஷ்ணுவின்னது எட்டாம் அவதாரமாவர். தேனுக்காசுரனையும் பிரலம்பனையும் கொன்றவரும் பலராமரே. யமுனாகிழைத் தாமிருக்குமிடத்துக்குத் தமது கலப்பைப்படையினாலே யிழுத்துப்பாயும்படி செய்தவரும் இவரே. இவரைவதராஜன் புத்திரியாகிய ரேவதியை மணம்புரிந்தவர்.

பலன் — திதிவமிசத்துப் பாணசரவலன் புத்திரன். (உ) பலராமன் (க) பாரியாத்திரன் என்பவன் மகன். இவன் மகன் சலன்.

பலாகன் — சுசர்மன் பாரியைக்கவரந்த அசுரன். (ரி) ஜாதகர்ணிகேஷன் **பலாகாகுவன்** — புரூரவன் மகனாய் அமவசுவமிசத்து அஜகன் மகன். குசிகன் தந்தை.

பலாசினி — ஒருநதி. இதுசக்திமந்தத்திலுற்பத்தியாகி மகாநதியிற் கலப்பது.

பலா

பலாசுவனேசுரர் — திருநாவலூர் மடானத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

பலாசுவன் — இரண்டாங்குனித்திரன் பெளத்திரன்.

பலி — (க) சுதபன் என்னும் அசுரன் புத்திரன். (உ) பிரகலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனன் மகன். இவன் மகாபராக்கிரமசாலி. விஷ்ணு இவனைக் கொல்வதற்காக வாபனாவதாரமாகி அவனிடஞ் சென்று மூன்றழிவந் தருகுவென்றிருக்க, அவனுட்ப்பெதலும், அவர் விசுவரூபன்கொண்டு பூமியை ஓரடி நீளமாக அளந்து, ஆகாயத்தை மற்றடியாக வளந்து, மூன்றாடிக்கிடமின்மையால் அவன் மீதடிவைத்து அவனைப் பாதலத் தமிழ்த்திக் கொன்றார்.

பல்லாதன் — (வா) உதச்சேனன் புத்திரன்.

பல்லவன் — (ரா) இல்லவன் புத்திரன். இவன் பலராமரோடு யுத்தஞ் செய்தபோது அவரார் கொல்லப்பட்டவன்.

பலகாரணி — அழகர்மலையிலுள்ள ஒரு பொய்கை. இது நீராடுவோர்க்கு அவர் பழம்பிறப்பிற் செய்தவற்றையுணர்த்துவது.

பவணந்தி — இவர் தொண்டை நாட்டிலே சனகாபுரியிலே சன்மதிமுனிவருக்குப் புத்திரராய் வவதரித்துத் தமிழ்ப் புலவராய் விளங்கிய ஒருசமண முனிவர். சீயகங்கன்கேள்விப்படி தொல்காப்பியத்தைச் சுருக்கிப் பாணினிய வியாகரண அடைவுப்படி நன்னூல் என்னும் இலக்கணஞ் செய்தவர். அந்தாற்குத்திரங்கள் மிக்க திப்புமு துட்புமுடையனவென்பது சர்வாங்கோரம். “மொழிமுதற்காரண மாபணுத்திரளொலி யெழுத்து” என்று ஒலியெழுத்திற் கிலக்கணக் கூறிய அவர் சாதுரியம் பெரிதும் வியக்கற்பால

பவ

து. குந்தெழுத்து வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்திடையெழுத்துக் கருக்கெல்லாம் எண்கூறிவரையறுத்தவரையும் ஒளவும் எல்லாவிடத்து ம் நெட்டெழுத்தாகாவென்பது உய்த்துணரவைக்கும்பொருட்டு நெட்டெழுத்திற்குயாத்திரம் “ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ, நெடி” என்று வாளா குத்திரஞ்செய்த சூசாக்கிரபுத்தியினது ஆற்றல் அத்தியற்புதம். இவ்வாறே ஒவ்வொரு குத்திரமுமொவ்வோரசியமுடையனவாம். இவ்வகை துட்புமுஞ்சுருக்கமுமுடைய இலக்கணநூல் மற்றெப்பாவையிலுமில்லை. இன்னும் “முன்னாலொழியப்பின்னூல்பலவினுண்ணன்னுலார்தமக் கெந்நூலாருமிணையோ வென்னுந்தணிவே மன்னு” என்ற இலக்கணக்கொத்துச் செய்த ஈசான தேசிகரென்னும் சுவாமிநாத தேசிகரும். அதுநீற்க, இவர் இற்றைக்குத் தொளாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னேயிருந்தவரென்பது சில ஏதுக்களாற் றுணியப்படும்.

பவபுதி — ஒருசுப்ஸ்கிருதகவி. இவர்காகிபகோத்திரத்தார். இவர்தேசம் விதர்ப்பம். (விதர்ப்பம் தற்காலம் ண்டேர் என்று வழங்கப்படும்.) இவர் போஜராசாவுடைய சடஸ்தானக வீச்சுரன் ஒருவர்.

பவளக்கை நாயகி — திருவைகாவிலே கோவில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

பவளக்கோடி யம்மை — குரங்காடு துறையிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

பவளவன் னப் பூங்குழலம்மை — திரு அம்பரப்பெருந்திருவிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.

பவன் — அட்டமூர்த்திகளிலொருவர். (உ) சிவன்.

பவ

பவாணி—பார்வதி. (உ) ஒருநதி.
 பவித்திரை—தண்டிசர் தாய்.
 பவிஷ்யபுராணம்—பிரமாவானவர்
 குரியனுடைய மான்மிரத்தைமனு
 வுக்குரைத்தபின்னர், அவர் அம்ம
 னுவுக்கு அகோரகற்பத்திலே உல
 கமுளதா முறையையும் சிருஷ்டி
 பேதமுதலியவைகளையும் உரைத்
 ததாகவுணர்த்துவது. முப்பத்தோ
 ராயிரக்கிரந்தமுடையது.
 பவ்வியன்—சவாயம்புமனு புத்திர
 னுளொருவன்.
 பழமலையந்தாதி—சிவப்பிரகாசர்செ
 ய்த ஒருபிரபந்தம். அது கற்பனா
 லகார்மலிந்துள்ளது. [பழமலை-வி
 ருத்தாசலம்.]
 பழமோழி—பதினெண்கீழ்க்கணக்
 கினுளொன்று. முன்றுறை யரசர்
 செய்தது. அது நானூறு வெண்பா
 க்களையுடையது. அது முற்றும் நீ
 தியே கூறுவது.
 பழம்பதிநாயகர்—திருப்புவனாயிலி
 லே கோயில்கொண்டிருக்குஞ் ச
 வாமிபெயர்.
 பழையனார்நீலி—பழையனார் வலரி
 கன்மனைவி. நீலிகாணக.
 பழையன்—பாண்டிநாட்டுமோகூர்க்
 குறுநிலமன்னன். (மதுரைக்காஞ்
 சி)
 பழையர்—சேரநாட்டுள்ள தோளர்.
 பங்குனன்—அருச்சுனன். [பங்குனி
 உத்தரத்திலே பிறந்தமையின் அ
 வன் இப்பெயர் பெற்றான்.]
 பனங்காட்டிசர்—திருப்பனங்காட்டு
 ரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச
 வாமிபெயர்.
 பஹுனி—குமரியாற்றிற்குத் தெந்
 கேயுள்ள தோராறு; இஃது ஆதி
 காலத்தே கடல்கொள்ளப்பட்ட
 து. இதனையுள்ளிட்ட நாற்பத்
 தொன்பது நாட்கள் கடல்கொண்
 டழிந்தகாலத்தே தலைச்சங்கமிருந்
 த தென்மதுரையு மவற்றோடழிந்
 ததென்பது சிலப்பதிகாரவுரையார்

பன

ந் பெறப்படும். அதுவருமாறு:—
 “முதலாழியி அதிக்கண் தென்மது
 ரையகத்துத் தலைச்சங்கத்து...சய
 மாகீர்த்தியனாகிய நிலந்தருதிருவி
 ற்பாண்டியன் தொல்காப்பியம் பு
 லப்படுத்தி இயினான். அக்காலத்
 து அவர்நாட்டுத் தென்பாலிமுகத்
 திற்கு வடவெல்லையாகியபஹுனி
 யென்னுமாற்றிற்கும் குமரியென்
 னுமாற்றிற்குமிடையே யெழுநூற்
 றுக்காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மலி
 வானெனமலிந்த ஏழ்தெக்கநாடும்
 ஏழ் மதுரைநாடும், ஏழ்முன்பாலை
 நாடும், ஏழ் பின்பாலைநாடும். ஏழ்
 குன்றநாடும், ஏழ்குண்காரைநாடும்
 ஏழ் குறும்பிளைநாடும், என்னும் இ
 ந்தநாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி
 கொல்லமுதலிய பன்மலை நாடும்,
 காடும், நதியும், பதியும், தடநீர்க்கு
 மரி வடபெருங்கோட்டின் காறும்,
 கடல்கொண்டழிதலால்... “என்ப
 து. “வடிவேலெறிந்த வான்பகை
 பொருது, பஹுனியாற்றுடன் பன்
 மலையடுக்கத்துக்கு மரிக் கோடுகொ
 டங்கடல்கொள்ள” என்பதனாலும்
 அது வலியுறுத்தப்படும்.

பனம்பாரணி—அகஸ்தியர்மாணக்க
 கர் பன்னிருவரு ளொருவராகிய
 இவரே தொல்காப்பியத்துக்குப்
 பாயிரஞ் செய்தவர். பனம்பார
 மென்னும் சூத்திரஞ் செய்தாருமி
 வரே. புறப்பொருட் பன்னிருபட
 லஞ்செய்த ஆசிரியர் பன்னிருவரு
 ள் இவருமொருவர். இவர் தொ
 ல்காப்பியரைப்போலவே தலைச்சங்
 கத் திறுதிக்காலத்திலிருந்தவர்.

பன்னிருபடலம்—அகத்தியர் மாண
 க்கர் பன்னிருவராலும் செய்யப்ப
 ட்ட புறப்பொருணால். இஃது அ
 ழிந்ததுபோலும்.

பாகுக்கியம்—அஷ்டகம், பார்வண
 ம், ஸ்தாலிபாகம், சிரார்த்தம்மாசிகம்
 சர்ப்பபலி, ஈசானபலி, ஆக்கிரஹா

பன

யணமுதலியஎக்கியங்கள்.
 பாகுசாணன்—இத்திரன் [பாகுனை
 த் தண்டித்தவன் என்பது. அதன்
 பொருள்.]
 பாகவதம் — பதினெண்புராணக்க
 ளுளொன்றுஇதில்காயத்திரிதேவி
 விஷயம், பரமாத்மாவிசாரமுதலிய
 னசொல்லப்படும். இது பதினெண்
 னாயிரக்கிரந்தமுடையது. பொப்
 பண்ணட்டர் செய்தது தேவிபாக
 வசம்.
 பாகன்—வீருத்திராகரன் தம்பி. இ
 வன் இத்திரனும் கொல்லப்பட்டவ
 ன்.
 பாக்கபுரேசர்—திரு அச்சிறுபாக்கத்
 திலே கோயில் கொண்டிருக்கும்
 சுவாமிபெயர்.
 பாகதர்சனன்—(ராகு) சுமாலி புத்
 திரன்.
 பாசண்டம் — சமயங்கள் தொண்
 ணாற்றினதும் சாஸ்திரர்க்கோ
 வை. வைதிகக்கொள்கையோடு அ
 வைதிகக்கொள்கையுமெடுத்து வி
 திப்பது பாசண்ட சமயமாம்.
 பாகபதன்—சிவன் விபூதியும் சடை
 யுந் தரித்தமூர்த்தியாய் அருள்வர்
 என்பவன். இவன் அகப்புறச்சமயிக
 ளுளொருவன்.
 பாகபதேசுவரர்—திருவேட்களத்தி
 லும் திருமுல்லைவாயிலிலும் கோயி
 ல்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.
 அருச்சுனனுக்குப் பாகபதக் கொ
 டக்கச் சிவன் கொண்டவடிவம்.
 பாதுநரதர்—திருப்பாருரிலே கோ
 யில்கொண்ட சுவாமிபெயர்.
 பாஸ்கராமாயணம் — பாஸ்கரரா
 லே செய்யப்பட்டது.
 பாஸ்கரீரசாரியர்—இவர்காலம் இந்
 துறைக்கு எழுநூற்றைம்பது வருஷ
 ங்களுக்கு முன்னதென்பர். இவர்
 ஒரு பிரபல சோதிடகிரந்தகர்த்தா.
 இவரே பீஜகணிதஞ்செய்தவர். இ
 ப் பீஜகணிதத்தில் வருக்கச்சங்கரண
 விதி என்று கூறப்படுவதாகிய ஒரு

பாந்

ரியகணித விதிகூறப்பட்டிருக்கின்
 றது.
 பாஸ்வரர்—ஒருதேவகணம். இவர்
 அறுபத் துநால்வர்.
 பாஞ்சகன்னியம்—விஷ்ணுசங்கம் ப
 ஞ்சகன் என்பவன் எலும்பினாலா
 யது என்பது அதன்பொருள்.
 பாஞ்சராத்திரி—நாராயணன் தன்
 னை வழிபட்டவர்களுடைய பந்தத்
 தை நீக்கி அவர்களைவிரசாநதியில்
 மூழ்குவித்துச்சுத்தர்களாக்கி, வை
 குண்டத்திலேசாபுரூபத்தைக்கொ
 டிப்பவனென்பவன். இவன் புறச்
 சமயிகளுளொருவன்.
 பாஞ்சாலம்—அஸ்திநுபுரிக்கு வாயு
 திக்கில் இமயத்துக்கும் சர்வநதித்
 கும் நடுவிலுள்ளதேசம்.
 பாடலாவதி—இருகூப்பரவத்திலுந்
 பத்தியாகிப் பாயும் நதி.
 பாடலிபுத்திரம்—பிரதிஷ்டானபுர
 ம். உதயாகவன் அமைத்த நகரம்.
 அது குசுமபுரியெனவும்படும்.சோ
 ணைநதி கங்கையோடு சங்கமிக்குமி
 டத்துக்குச் சமீபத்திலே இருந்த
 தாகிய இப்பழையநகரத்தை ஆயி
 ரத்து நூற்றைம்பது வருஷங்களு
 க்குமுன்னே, அஃதாவது கலியப்
 தம் மூவாயிரத்து எண்ணூற்றை
 ம்பதாம் வருஷமளவில் கங்கைநீர்
 பெருகி அழித்தது. இங்கே பெள
 த்தமுனிவர் மடங்களும் நூறுசிவா
 லயங்களுமிருந்தனவென்றும், அம்
 மடங்களிலும் ஐயாயிரம், பெள
 த்தமுனிவர்கள் இருந்தார்களென்
 றும், மற்றைய வைதிக சமயிகள்
 தொகை அளப்பரிதென்றும் சீஞ்
 தேசத்திலிருந்து ஆரியதேசத்திற்
 கு வந்துபோன ஹியூன்சங்கன்
 என்டவன், கூறுவன். எனவே இந்
 நகரம் நெடுங்காலம் கீர்த்திபெற்றி
 ருந்த ஓர் ராஜதானி என்பதற்கை
 யமில்லை.
 பாடலிபுரம்—பாடலிபுத்திரம்.

பாட

பாடாணவாதசைவன் — ஆன்மா முத்தியிலும் சகசமலம் நீங்காது கல்லுப்போலக் கிடக்குமென்பவன். இவன் அகச்சமயிகளுளொருவன்.

பாட்டியல் — இப்பெரிய நூல்கள் பலவுள். அவற்றுள் வச்சணந்திசெய்தது வச்சணந்திமாலை யெனவழங்கும். குணவீரண்டிதர் செய்தது டெண்பாப்பாட்டியலெனப்படும்து. அது “டண்பார்கவீரன் வியந்தெடுத்த பாட்டியலை - டெண்பாவந்தாதி விளம்பினான் - டண்பாவும் - கோடாத்திர்த்திக் குணவீரண்டிதனும் - பீடார்களைத்தப்பிரான்” எனனும் டெண்பாவால் ஸீச்சயமாம். இனி எஞ்சியபலவற்றுள் ஒன்று தியாகராஜ தேசிகர் செய்தநூல். இது டங்கலப்பொருத்த முதலியன கூறுவது. தியாகராஜ தேசிகர் இலக்கணவளக்கஞ்செய்த வைத்தியநாதநாவலர் மகனார். இவர்காலம் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டது.

பாணபத்திரன் — இவ்வரகுணபரன்டியன் சபையிலேவிளக்கிய ஒரு யாழ்வல்லோன். சிவபிரானை இசைப்பாட்டினாலே தன்வசப்படுத்தி அவரிடம் ஒரு பாசரம்வரைந்த திருமுகமொன்று பெற்றுக்கொண்டு போய்ச் சேரமான்பெருமானை டீடங்கொடுத்து அளவிறந்த திரவியம்பெற்றுத் திரவியசம்பன்னாக விளங்கியவன். அப்பாசரம் “மதிமலிபுரிசைமாடக்கூடம் - பதிமிசைசிலவும் பாணிவரிச்சிற - கன்னம்பயில்பொழிலாலவாயின் - மன்னியசிவன்யான்மொழிதருமாற்றம் - பருவக் கொண்மூப்படியென்பாவலர்க்கு - ரிமையினுரிமையினுதவி யொளி திகழ் - குரு மாம்திபுரை குலவிய துடைக்கீழ்ச் - செருமாவுகைக்குஞ் சேரலன்காண்க - டண்பாலியாழ்பயில் பாணபத்திரன் - தன்போலென்பாலன்பன்நன்பாற் - காண்பதுக

பாண

ருதிட்போந்தனன் - மாண்பொருள் கொடுத்துவர விடுப்பதுவே” என்பது. இவ்வரகுணாண்டின் கூண்பாண்டின் காலத்துக்கு இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குப்பின்னர் விளங்கியவன். இவன்காலத்தையுப்பரம்பரைக்கிரமத்தையுத் திருவளையாடற் புராணமுடையார் பிறழவைத்தனர்.

பாணன் — (திதி) (க) டலியனுடைய மூத்தமகன். இவன் ஆயிரக்கையுடையவன் (உ) (ய) அரீகன் புத்திரன்.

பாணன் — இவர் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே, காந்தாரதேசத்திலே சலாதுநகரத்திலே பிறந்து உரியகாலத்தே வித்தியாப்பியாசஞ்செய்துவரும்போது, மந்தமதியுடையராயிருத்தலைக் கண்டு குருவாலும் சகபாடிகளாலும் அமதித்துத் தள்ளப்பட்டிடு, மனம் வருந்தித் தமது வீடுநோக்கிச் செல்லாது, இமயமலையைநோக்கிநடந்து அங்கே சிவனைநோக்கித் தவங்கிடந்து, அவர்பாற் சகலசாஸ்திரங்களுக்கும் மூலசாஸ்திரமாகிய மாகேசுவர சூத்திரோத்தேசம் பெற்றுக் கலையெல்லாம் வல்லவராயினவர். இவர் தந்தையார்பெயர் டணினி என்பர். தாயார் பெயர் தாக்ஷியென்பது தாக்ஷிபுத்திரரெனவும் இவர் வழங்கப்படுதலால் நன்குதுணியப்படும். இவர் அம்மாகேசுவர சூத்திரங்களை ஆதாரமாக்கொண்டு செய்த சம்ஸ்கிருத யாகரணம் பாணனீயம் எனப்படும். அஃது எட்டு அத்தியாயங்களை யுடையதாதலின் அவ்வுடாத்தியாயினவும்படும். இவரும் வருசியும் ஒரேகாலத்தவர்கள். பாணனியகவான் வியாகரணஞ் செய்யுமுன்னே வருசியாதந்திர மெனப்பெயரிய ஒரிலக்கணம் வருத்தாரேனும்து, பாணனியகவான் செய்தருளி

பாணி

யநூலே. சிறந்ததெனக் கண்டு அதற்குத் தாம் ஒருரையியற்றினர். அவரே பாணனீயத்துக்கு முதலுரையாசிரியர்.

பாணனீயத்துக்கு மிக விரிந்த தோருரை செய்தவர் பதஞ்சலி பகவான். விரிவுநோக்கி அதற்குமஹா பாஷியம் என்னும் பெயருளதாயிற்று. பதஞ்சலிபகவான் தாமியற்றிய பாஷியத்திலே, “இச்சூத்திரங்களின் பெருமையை நோக்குமிடத்துப் பொருளில்லாத வோரெழுத்தையெனும் அவற்றினுள்ளே யான்காண்கின்றிலேன்” எனக்கூறிப்போவரேல், பாணனீய சூத்திரங்களின் வன்மையும் துட்பமும் வனப்பும் எடுத்துரைக்கவேண்டா. ஐரோப்பிய பண்டிதர்களும் தாங்களிட பாஷைகளில் பாணனீயத்திற்கிணையான இலக்கணமொன்றில்லையென்று கூறி உச்சிமேற்கொண்டு பாராட்டுவார்கள். பாணனீயத்துக்கு முன்னரும் ஐந்திர முதலிய வியாகரணங்கள் பல தோன்றி நடைபெற்றனவேனும் அவையெல்லாம் அது தோன்றிய பின்னர்க் கற்றற்கெளிதலவென்று மாந்தரார் கைவிடப்பட்டனவாயின. ஆகவே பாணனீயமே நின்ற சிலவுவதாயிற்று. அது வேதமொழிக்கும் சாமானியமொழிக்கும் இலக்கணங்கூறுவது. பூர்வவியாகரணங்கள் எல்லாம் வேதமொழிக்கே இலக்கணங்கூறுவன. பாணனீயம் இரண்டிற்குமாதலின் மிகச் சிறப்பதாயிற்று. அதுவுமன்றி அது பூர்வ வியாகரணங்களைப்போல வேதத்திற்கும் அங்கமாயிற்று.

இத்துணைச் சிறப்புபாய்ப்ப வியாகரணஞ் செய்த பாணனியாரது அஃதாரகாலம் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே தென்பர் சிலர். பாணனீயத்தினுள்ளே பதஞ்சலியாபவனபதம் கிரேக்கரைக் குறிப்ப

பாணி

தென்பது அச்சிலர் கருத்து. அது கிரேக்கரைக்குறிப்பதன்றென்பது கௌதம தருமசூத்திரம், மனு, ராமாயணம், பாரதம், காசிகாவிருத்தி முதலியவற்றினுள்ளே கூறப்படும். யவன வரலாற்றாற் பெறப்படும். ராமாயணம், “யவனராவார். சகராலே விசுவாமித்திரரது ஆணைப்படிமுண்டிதஞ் செய்து ஓட்டிவிடப்பட்ட கூத்திரியர்” என்று கூறும். பாரதம், “யவனர் தூர்வசவினது சந்ததியாராவார்” என்று கூறும். காசிகாவிருத்தியும் விஷ்ணு புராணமும் “யவனர் தமதுதலையை முண்டிதஞ் செய்துகொள்பவர்” என்று கூறும். கிரேக்கரோ தமது தலையைமழித்துக்கொள்பவரல்லர். அதுகிரேக்கனாகிய “தெமொஸ்தனை” (Demosthenes) என்பவன் தான் வெளியே செல்லாவகை தன் தலையை முண்டிதஞ் செய்து கொண்டு ஓரறையினுள்ளே மறைந்திருந்து நூலோதி வந்தான்” என்பதனாலான்குதுணியப்படும். ஆதலின் பாணினி குறித்தயவனரும்வேறு; ஐரோப்பிய பண்டிதர் குறிக்கும் யவனரும்வேறென்பதுநாட்டப்பட்டதாயிற்று. ஆதலின் கிரேக்கர் படையெடுத்து ஆரியாவர்த்தத்தைத்தாக்கியபின்னர் பாணினிவிளங்கினுரென்னுங்கொள்கை ஏற்புடைத்தன்று. ஸர்வாணபதத்திற்குப்பாணினியர் கொண்டபொருளும் வேறு; பொளத்தர் கொள்ளும் பொருளும் வேறென்பது பாணினி பாஷியத்தினுள்ளே பதஞ்சலியாரெடுத்துக்கூறும் “திபங்காற்றினால் ஸர்வாணமுற்றது” என்பது முதலிய உதாரணங்களால் நாட்டப்படும். ஆதலின் அதுகொண்டு அவர்காலம் புத்தர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது என்று சாதிப்பாரது கொள்கையும் பிரமாணமாகாது.

பாணி

அது லிங்க; பாணினிதாம் செய் தவியாகரணத்தைக் காஸ்மீரதேச த் தரசனாகியகாசிஷ்கமகாராஜன்ச பையிலே அரங்கேற்றித், தம்மை முன்னர் அவமதித்த புலவர்களை யெல்லாம் வாதத்தில் வெற்றிகொ கொண்டு கலையெல்லாம் முற்றவு ணர்ந்த பெரும்பண்டிதரென்று தி சையெல்லாம்போற்றவிளங்கினர். இவர் திருவுருவத்தைச் சிலையில் அமைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்துவந்தவனாகிய காசிஷ்கரா ஜன் சந்திரகுப்தனுக்கு நெடுங்கா லத்துக்கு முன்னே அரசு செய்த வன். இசனாலும் பாணினி முனி வர்காலம் நாலாயிரம் வருஷங்க ளுக்கு முந்தியதென்பது நன்கு அணியப்படும்.

பாணினிமுனிவர் சரித்திரம் க தாசரித்தாகரம் என்னும் நூலிலு ம் அதற்கு முதனாவாகிய பிரகத் தகையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பாணினியம்—பாணினி செய்தசம் ஸ்கிருத வியாகரணம். மூவாயிரத் துத் தொளாயிரத்துத்தொண்ணு ற்றறு குத்திரங்கொடியுடையது.

பாண்டவர்—பாண்டவர் ஐவர்; தரு மன், வீமன், அருச்சுனன், நகுல ன், சகாதேவன். இவருள் முதல் மூவரும் குந்திவயிற்றிற் பிறந்தவரா தலின் கொள்தேயர் எனவும் மற் ற இருவரும் மாத்திரிவயிற்றிற் பி ரந்தமையின் மாத்திரேயர் எனவு ம் பெயர்பெறுவர்.

பாண்டரங்கண்ணனார்—சோழன் ரா ஜகுமவேட்ட பெருநற்கிள்ளி பையப்பாடியபுலவர்.

பாண்டிதேசம்—சோழதேசத்துக்கு த் தென்மேற்கிலே கன்னியாகும ரிவரைமுள்ளதேசம். இதற்கு ரா ஜதானிமதுரை. பாண்டியர் அரசு செய்தமையின் இஃது இப்பெயர் பெற்றது. இதுவே தமிழ்ப்பிறந்தகா

பாணி

டு. இதுமிக்க பழமையும் பெருங்கீ ர்த்தியும் அநேகசரித்திரங்களும் பு ண்யகேசுத்திரங்களும், நதிகளும் மலைகளும்முடையநாடு முச்சங்கமி ருந்ததும் அநேகபுலவர்களைத் தந்த துமிந்நாடே.

பாண்டியவம்சேசன்—சேரவமிசா ந்தக பாண்டியனுக்குப்பின் அரசு செய்தபாண்டியன்.

பாண்டியன்—துஷ்யந்தன் தம்பியா கிய திஷ்யந்தனது பௌத்திரனா கிய ஆசிரிதன் புத்திரன். இவனே பாண்டிதேச ஸ்தாபகன். இவன்வ மிசத்து வந்தோர் பல்லாயிரம் பா ண்டியர். இவனே குலசேகரபாண் டியன்போலும். இவன் தென் மதுரையை நகராக்கி நான்குவரு ணத்துச் சனங்கனையும் ஸ்தாபன ன்செய்து காகியிலிருந்து ஆதிசை வர்களையும் கோயிற்பூசைக்காகக் கொணர்ந்து இருத்தி அகஸ்தியர் அதுமதிப்படி அரசு புரிந்தவன். இ வன் மகன் மலையத்துவசபாண்டிய ன். மலயமலையைத் தனது கொடி யில் தீட்டிக் கொண்டமையால் மலயத்துவசனென்னும் பெயர் அ வனுக்குண்டாயிற்று. இவன் அச ஸ்தியரை உசாவியே எக்கருமமு ஞ்செய்ப்பவன்என்பது அக்கொடியி ன்குறிப்புப்பொருள். இப்பாண்டி யன்காலம் துவாபரபுகம்.

பாண்டீசுகரன்—வமிச கிரோமணி பாண்டியனுக்குப்பின்அரசுசெய்த பாண்டியன்.

பாண்டு—விசித்திரவீரியன் மனைவி யிடத்து வியாசருக்குப்பிறந்த இர ண்டாம் புத்திரன். தாய் அம்பாலி சை. திருதராஷ்டிரன் தம்பி. இவ னுக்குக் குந்தியும் மாத்திரியும் பா ரியர். இவன் காட்டில் வேட்டை யாடிவரும்போது அதிதாரத்தே ஒ ரு முனிவர் தமதுபத்தினியோடு மாணுக்கொண்டு கலந்திருத்தலை

பாணி

நோக்காது தனிநானெனக்கருதிப் பாணத்தை விடுத்து இருவரையு ட்கொன்றான். முனிவர் பாண்டு வை நோக்கி, நீயும் கலவிக் காலத் துச் சிரப்பிளந்திரக்கென்றுசபி த்திரந்தார். அச்சாபு, காரணமாக டெநோட்சலவியின்றியிருந்து ஒரு நாட் காபாதிதாரத்தால் மாத்திரி யைட்டணர்ந்தயிர்துறந்தான். இவ ன் டெண்ணிரமுடைய னைவிந் பா ண்டு டென்னும் பெயர்பெற்றான். இவன் புத்திரர் பாண்டவரெனப் ப்டவர். இவன் இரத்தபின்னர் பா ண்டவரன் மூத்தோனாகிய தரும ன் அரசனாயினான். கண்ணல்லா மையால் அரசுரிமையிழந்திருந் த திருதராஷ்டிரன் தன் மகனாகி ய துரியோதனன் சூழ்ச்சியினாலே டாண்டவர்களைக் காடுகொள்வித் தான். பாண்டவர்கள் பதின்மூன்று வருஷங் காடுகொண்டிருந்து பின் னர்ப் போரிலே துரியோதனைய ரைக் கொன்று அரசு கொண்டார் கள்.

பாண்டியன்அறிவுடையபி—இவ ன் தமிழ்ப்புலமையிற் சிறந்தவோர் அரசன். படைக்கப்படும் செல்வம் பவவற்றையும் டடைத்துப் பலரு டனே யுண்ணும் மிக்கசெல்வத் தையுடையோராயினும் காலம் இ டையேயுண்டாகக் குறுக்க்குறுகந டத்துசென்றுசிறியகையைநீட்டிக் கலத்தின்கட்கிடத்தனைத் தரை யிலே யிட்டும், கூடப் பிசைந்து தோண்டியும், வாயாற் கவ்வியும், கையினாலே துழாவியும், நெய்ச் சோற்றை உடம்பிந் டடச் சிதறியு ம் இவ்வாறாக அறிவை இன்பத்தா ல் மயக்கும் புதல்வரை இல்லா தார்க்குத் தம் வாழ்நாளிலுள்ளதாம் பெரும்பயன் பிறிதில்லையென்னு ன் கருத்தினையுடைய:—

“படைப்புப்பலடைத்துப் பல

38

பாணி

ரோனென்னுமுடையபெருஞ் செ ல்வராயினுமிடப்பட்டக்-குறுகுறு டாந்து சிறுக்கை நீட்டி-யிட்டுந் தெச ப்டுக் கவ்வியுந் துழந்து - நெய்யு டையடிசின் டெய்ட்டவிதிர்ந்து-ம யக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப் -யக்குறையில்கலைதாம்வாழ்நாளே' என்னுஞ் செய்யுள் செய்த பெருந் தகையிலேன. இவனைப் பாடிய பு லவர் பசிராந்தையார். இவன் த ன் பெருக்கைய அறிவிற் சிறந்தவனேயாம். இவன் கடைச் சங்க காலத்தவன்.

பாண்டியன் ஆரியப்படைதந்த நெ டுஞ் செய்யுள்—இவனே கோவல னைக்கொல்வித்த பாண்டியன்என் பது ‘சிலிட்டிகாரத்தால் விளர்க்கு கின்றது. இவன் கல்லியைப் பொ ருளாகவும், கற்றோரைத் தனக்கு றுதிச் சுற்றமாகவும் கொள்பவன். ‘கோவலன் ஊழ்வினைவலியே இத் துணைச் சிறந்த இவ்வரசனைப் புத் தியடக்கி அவனைக் கொல்விக்கு மாறுடன்படுத்தியது போலும். இ வ்வரசனுடைய கல்லியறிவும் உ கையலுணர்ச்சியும் பெரிதும் விய க்கத்தாலான டென்பதற்கு:—“உற் றழியுதவியு முறுபொருள் கொடுத் தும்-பிறைக்கலை முனியாது கற்ற னன்றே-பிறட்டோரன்ன வுடன்வ யிற்றுள்ளஞ்-சிரப்பின்பாலாற் று யுமணந்திரியு-மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளு-மூத்தோன் வருக டென்னாதவரு-எறிவுடையோனா ரரசஞ்செல்லும்-வேற்றுமைதெரி ந்த நாற்பாலுள்ளஞ்-கீழ்ப்பாலொ ருடன் கற்பின்-மேற்பாலொருவ னுமவன்கட்படுமே.” என்னும் இ வ்வற்புத அதுபவப்பொருளை யு டைய செய்யுளே சான்றும். இச் செய்யுள் இவனாற் டட்டப்பட்டதெ ன்பது புறநானூற்றினுட்காண்க. சோழநாட்டிழப்படையேற்றிவெற்றி

பாண்

புனைந்துமிண்டகயவாகு ஆங்குப்பு
குந்ததும்மிண்டதும் பாண்டிநாட்டு
வழியேயாமாதலின், இவன் இவன்
காபுரத்து அரசனாகிய அக்கயவாவு
க்கு நட்பினன் போலும். இவனும்
கரிகாற் சோழனும் கயவாகுவும் ஒரு
ருகாலத்தவர்கள். இவன் தனது
நாட்டைச் செவ்வகாக்கும்பொரு
ட்டு உத்தரதேசத்திலிருந்து படை
வீரரைக் கொணர்ந்திருத்தினவனா
தலின் ஆரியப்படை தந்தவனென்
னும் பெயர் பெற்றான்.

**பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்
சேருவென்ற நெடுஞ்செழியன்**—
இவன் புலமையிற்சிறந்த ஓர் அரச
ன்னன்பதுபுறநானூற்றினுள்ளேவ
ரும் எழுபத்திரண்டாஞ்செய்யுளா
ற் புலப்படும். இவன் தான் புலமை
யிற்சிறந்தது மாத்திர மன்று புல
மையிற்சிறந்த புலவரைக்காத் தலி
னும், அவரார் பாடப்படுதலினும் மி
க்கலிருப்புடையவனென்பது மாந்
குடிமருதனாரால் மதுரைக் காஞ்சி
க்குத் தலைவனாக்கப் பட்டமையாலு
ம், கல்லாடர் இடைக்குன்றார்கி
ழார் முதலியோரார் பாடப்பட்ட
மையாலும் இனி துவிளங்கும். இவ
ன் தலையாலங்கானத்திலே கோச்
சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தர
ஞ்சேர விரும்பொறையைப் பெரு
ம்போரிலேவென்று னாதலின் இப்
பெயர் கொண்டான்.

**பாண்டியன் இவ்வந்திகைப்பள்ளித்
துஞ்சியன் மாறன்**—இவ் வரசன்
நக்கிரைராலும் மதுரை மருதனி
ளநாகனார் முதலியோராலும் பாட
ப்பட்டவன், கடிய சினத்தையுடைய
யானைப்படையும், கடிய வேகமு
ஞ் செருக்குமுடைய குகிறைப் ப
டையும், நெடிய கொடியினையுடைய
நெடுந்தேர்ப்படையும், வலிய நெ
ஞ்சம் போர்விரும்புமுடைய காலா
ட்டையுமாகியநான்காலுமரசு சிற
ந்ததாயினும், சிறந்த அறநெறியே அ

பாண்

ரசரது வெற்றிக்குக் காரணமாம்.
அதனால் இவர் நம்மவரெனக் கொ
ண்டு அவர்செய்யும் கொடுஞ் செய
ல்களைப்பொறுத்து நின் செங்கோ
லுக்குக்குற்றத்தை வினாவியாமலு
ம், இவர் பிறரெனக்கொண்டு அவ
ர்செய்யும்நற்செய்கைகளைக் கொடா
மலும் சூரியனைப்போற் காய்ந்தும்,
சந்திரனைப்போற்குளிர்த்தும், மழை
யைப்போல் வழங்கியும் நீழி வாழ்
கவென்னும் பொருளினையுடைய,
“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறு கதழ்
பரியகலிமாவு

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரு
நெஞ்சுடையபுகன்மறவருமென
நான்குடண்மாண்டதாயினுமாண்ட
வறநெறிமுதற்றே யரசின் கொற்
றம்

அதனால், நமரெனக் கோல் கொ
டாது

பிறரெனக் குணங்கொல்லாது
சூரியன்னை வெந்திறலான்மைபுந்
திங்களன்ன தன்பெருஞ்சாயலும்
வானத்தன்னவண்மைபுமூன்று
முடைமையாகி... நீவோழியு”...
என்னும் இச்செவியறிவுடைய செ
ய்யுள் மதுரை மருதனின் நாகரால்
இவனுக்குரைக்கப்பட்டது. இக்கா
லத்துப் புலவர்போலாவது அக்கா
லத்துப் புலவர் அரசருக்கு அறமு
றையெடுத்து இடித்துரைக்கும் ஆ
ண்மையும் அறிவுஞ் சிறந்தோ ரெ
ன்பதும், அவருரையை அரசரும்
விரும்பி யேற்றெழு முடிபலப்பின
ரென்பதும் இச்செய்யுளால் ஊகி
க்கக் கிடக்கின்றன.

**பாண்டியன் கருங்கை ஒளவாட்பெரு
ம்பெயர்வழி**—இவன் இரும்பி
டர்த்தலையாராற் பாடப்பட்ட வீகை
யானான்.

**பாண்டியன் கானப்பேரீதரீத வுக்கி
ரப்பெருவழி**—“** இரவலர்க்க
ருங்கல மருகாதுவீசி-வாழ்தல் வே
ண்டு மிவண்வரைந்தவைகல்-வாழ

பாண்

ச்செய்த நல்வினையல்ல-தாழ்க்கா
லைப்பிண்பிற் றில்லை... உயர்ந்துமே
ந்தோன்றிப் பொலிகுதந்நாளே” எ
ன்று ஞானையாராற் பாடப் பட்ட
வன். இவனே வேங்கைமார்பனை
வென்று கானட்டெரென்னு மரண்
கொண்டவன். (புறநா. ௩௬௭) இவ
னே திருவள்ளுவருக்குச் சிறப்புப்
பாயிரஞ் சொன்ன பாண்டியன்.

பாண்டியன் கிரஞ்சாத்தன்—இவன்
ஆயிரமூலக்கிழாராற் பாடப்பட்டவ
ன். இவன் தன் வாயிலே யடைந்த
டெரியோரை “என்மேலானே உண்
மின்” என்று குளுந்நிறத் துண்டிப்
பவன் என்பதும், போரிற் பிறர்க்கு
டைந்து முதகிட்டோடும் வீரர்க்கு
முன்னே சென்று அபயங்கொடுத்
துப் போரிற்றுணைபுரிந்து அவர்க்கு
வெற்றிகொடுப்போன் என்பதும்,
“... மன்னபலி முற்றம் புக்கசான்
ரோர்-உண்ணாராயினான் தன்னொடு
குளுந்-றன்மெனவி ரக்கும் பெரு
ம்பெயர்ச்சாத் தன்... நெடுமொழிமற
ந்த்சிறப்போராள ரஞ்சிர்க்குக்காலே
-யேமமாகத்தான்முந்துறமே” என்
னுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

**பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய
மாறன்வழி**—ஜயூர் முடவனாரா
லும் மருதனிளநாகனாராலும் பாட
ப்பட்ட ஒரு பாண்டியன். இவன்
கூடகாரமென்னும் பதியிலிரந்தவ
ன். இவனுடையபேரான்மையை
ஜயூர்முடவனார், “நீய்மிகிற்சிறையுமி
ல்லைத்தீமிகன் - மன்னுயர்சிழந்து
நீழலுமில்லை-உளிமிகன்வெலியுமில்
லையொளிமிக்-கவற்றோரன்னசின
ட்போர்வெழி - சண்டமிழ் பொது
வென்பொருள் போவரகிந்து-
கொண்டுவெண்ணெயிற் கொள்
கெனக்-கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற்
தனை” என்னுஞ் செய்யுளா லெ
டுத்துரைத்தனர்.

**பாண்டியன் சத்திரமாடத்துத் துஞ்சி
யான்மாறன்**—இவன் சத்திரமேச்சா

பாண்

த்திரமே, “காய்சினந்தவிராது
கடலூர்பெழுதரு-ஞாயிறனையைநி
ன் பகைவர்க்குத்- திக்க ளனையை
யெம்மடனோர்க்கே” என்று பாடப் ப
ட்டவன். பகைவரிடத்தே பெருஞ்
சினமும், புலவரிடத்தே பேரருளு
முடையன் என்பது அதன் பொ
ருள்.

பாதாளகேதன்—மதாலசனையெடுத்
துப் போய்க்காலவனுக்குத் தபோ
பங்கஞ்செய்த ஓரிராகஞ்சன்.

பாதாளகேதன்—திருஅரதைப் பெ
ரும்பாழியிலே கோயில்கொண்ட
ருக்கும் சுவாமிபெயர்.

பாத்துமகற்பம்—பிரமாவினது ஆயு
ட்காலத்தில் முற்பாதி, வராககற்ப
மென்பது மது.

பாத்துமபுராண்ம்—பாத்தும கற்பவ
ரலாறுகடும்புராண்ம். இது 55000
கிரந்த முடையது.

பாம்புரேகி—திருப்பாம் புரத்திலே
கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமி
பெயர்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர்—இவர் திருக்
கோகண்ணத்தைத் தங்குச் சன்ம
ஸ்தானமாகவுடைய ஒரு சித்தர். இ
வர் காலம் நன்கு புலப்படுவதன்றா
யினும் சமீபகாலத்தவரல்லவென்
பது எளிதிற் றணியப்படும். இவர்
“ஆடுபாம்பே எழுந்தாடுபாம்பே” எ
ன்றுபாம்பை முன்னிலைப்படுத்தி ஒரு
பாடல்செய்திருத்தலின் பாம்பா
ட்டிச்சித்தரென்னும் பெயர் கொ
ண்டார். இவர்பாடல் கூத்தர் பாட
ல்போல் வெள்ளையா யிருப்பினும்
அது தத்துவார்த்தங்களின் மேல்
தாசிய அற்புத ஞானப் பாடலாம்.
டாம்பென்று அவர் கூறுவது பாம்பு
வடிவாக மண்டலமிட்டுக் கிடக்கும்
குண்டலிசத்தியை, சொரூபதரிச
னத்துக்குக் குண்டலியை எழுப்பு
தல் அத்தியாவசியகமாதலின் இவ
ர் அதனைப் பேரேரிப்பாசாயினார்.

பாரத சபு—அநந்தபட்டர் செய்த

பார

வொருகாவியம்.

பாரதம்—பரதவமிசராஜாக்கள் சரித்திரம். இஃது இதிஈசா ரூபமாயுள்ளது. இதில் சிறந்தவாதி வரலாறு மதருமசாஸ்திரங்களும உபவிஷதப்பொருள்களும் சரித்திரமுதத்தாலொட்டிக்கூறப்படும். இது விபாசர் சொல்ல விக்வினேசுவரர் எழுதினது. இஃது ஓரிலக்கத் தையாயிரங்கிரந்தமுடையது.

இதனைத் தமிழிலே வெண்பாவாப்பாடியவர் பெருந்தேவனார். அவர்க்குப்பின் விருத்தப்பாவாப்பாடியவர் வில்லிபுத்தூர். அதன்பின்னர் அதனை என்னுயிரம் விருத்தப்பாக்களே யிடைவிடை யிட்டெவிரித்துப்பாடியவரல்லப்பின்னார்.

இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே சந்திர வமிசத்திலேபுதித்திருந்தராஷ்டிரன் பிறவிக்குருடையிருந்தமையால் அவன் தம்பிபாண்டி அரசனாகித்தருமன், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகதேவன் என்னும் ஐவரைப்புத்திரராக்கியிறக்க, திருந்தராஷ்டிரன் அப்புத்திரர்க்கு அவ்வரசின்பாதி கொடுத்து இத்திரப்பிரஸ்தமென்னும் நகரத்திலிருத்தியதும், திருந்தராஷ்டிரன் புத்திரர் நூற்றுவருள் மூத்தோனாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்களுடைய அரசைச் சூதிலே கவர்ந்துகொண்டு அவர்களைக் காட்டுக்கேருமாறு செய்ததோடு அவர்கள் மனைவியாகிய திரௌபதியையும் துலுவித்து மானபங்கஞ் செய்ததும், அதுகண்ட வீஷ்ணுமாரியர் முதலியபெரியோர் “பாண்டவருடைய அரசைக்கவர்வது தகாததும்”மென்று துரியோதனனுக்கு எடுத்துரைத்தபோது, அவன், “பாண்டவர்பன்னிரண்டுவருஷம்வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்துமீள்வரேல் அவர்க்குப்பாதி

பார

யரசு கொடுப்பேன்” என்றுதீண்டதும், அவ்வாறே பாண்டவர்கள் பதினமூன்றுவருஷமும் கடந்து மீண்டு கண்ணிரானேத் தூதுபோக்கித்தமது பாகத்தைக் கேட்டதும், அவன் மறுத்ததும், பின்னர்க் குருக்ஷத்திரத்திலே பதினெட்டிராட்பெருங்கொடும்பார்புரித்ததும் துரியோதனது, திரிமூலப்பட்டதும் பாண்டவர் வெற்றிபுனைந்து அரசுபெற்றுச் செங்கோலோச்சிபதுமாகிய சரித்திரமோபரதமாம். சம்ஸ்கிருதபரதத்தைப்போலும்போகமோக்ஷத்துக்குபகரமாகிய நூல் உலகத்திலேயேயில்லை. சம்ஸ்கிருதபரதத்தின் அத்தியற்புத கற்பனை கோக்கியே ஐரோப்பியரும் தத்தம் பாஷைகளிலே அதனைப்பெரும் பொருள்செலவிட்டெழுதிபெயர்த்துக் கொண்டார்கள். அந்நூலையுள்ளவாறு தமிழிலேவசனரூபமாகமொழிபெயர்த்துலகத்துக் குபரித்தல் தமிழ்காட்டுப் பிரபுதிவகர்கள் கடனும்.

பாரதம்பாடியபெருந்தேவனார்—இவர் தமிழிலே பரத கதையை உரையிடையிட்ட பாட்டிடைச்செய்யுளாக இயற்றிய ஆசிரியர். இவர் நாடு தொண்டைநாடு. இவர் ஜாதியில் வேளாளர். நற்றிணை, கலித்தொகை, புறநானூறு முதலிய நூல் களிலுள்ள கடவுள்வாழ்த்துக்களும் இவரார்பாடப்பட்டன. கடைச்சங்கப்புலவர்களுள்ளே பெயர்படைத்தவர்களுள் இவருமொருவர். இவர் சைவசமயி என்பது இவர் பாடிய கடவுள் வாழ்த்துக்களா வினிது புலப்படுகின்றது. புறநானூற்றுக்கடவுள்வாழ்த்தாக இவ்வுசெய்த, “திருமுடிமேற் குட்ப்படுக கண்ணிகார்காலத்து மலரும் நயிபகொன்றைப்பூ; அழகிய கீற்றத்தையுடைய திருமார்பின் மாலைபும் அக்கொன்றைப்பூ; ஏறப்படுவது தாயவெளியு

பார

ஆனேறு; மிக்க பெருமைபொருந்தியகொடியும் அவ்வானேறென்று சொல்லுவர். நஞ்சினது கறுப்புத்திருமிடற்றை அழகுசெய்தலுஞ்செய்தது; அக்கறுப்புத்தான் மறுவாயும், வாளைரை உய்யக் கொண்டமையின், வேதத்தைப்பயிலும் அந்தணரார்புழுவும் படும். பெணவடிவு ஒருபக்கமாயிற்று; ஆப அவ்விடிவதான் தன்னுள்ளே பொருக்கி மறைக்கிலும் மறைக்கப்படும். பிறைதிருநுதற்கு அழகாயது; அப்பிறைநான்: பெரியோன் சூடுதலால் பதினெண் கணங்களாலும் புழுவும்படும். எவ்வகைப்பட்டவயிர்களுக்கும் காவலாகிய நீர் தொலைவியாக்குண்டுகையானும், தாழ்த்திருச்சகடபானுஞ் சிறந்த செய்தற்கரிய தவத்தைபுடையோனுக்கு.” என்னும் பொருளினையுடைய செய்துபுள்வருமாறு:—

“கண்ணிநாந்துக்கொன்றைநாமர் வண்ணமார்பிற் றுநக் கொன்றையூதிவால்வெள்ளோறேசிறந்த சீர்கெழுமொகாடியும்வெவெறன்பகறைமிடற்றணிபலு மணித்தன்றக்கறை-மறைகடுவிலந்தனர் நுவலவும்படுமே-பெண்ணுருவொருதிருகின்றவ்வுருத்-தன்னுடக்கிக் கரங்கினுங் கரக்கும்-பிறைநுதல்வண்ணமாகிந் தப்பிறை-பதினெண்ணெனுமேத்தவும்படுமே-பெல்லவயிர்க்கு மேமமாகிய நீரவறியாக்கரத்ததுத்-தாழ்சடைபொலித்தவருத்தவத்தோற்கே,” என்பது. இச்செய்யுளிலே சிவனுக்குரிய பூவும் மாலைபும் வாகனமும் கொடியும், அவர் நஞ்சுண்டருளிப் பெருங்கருணையும், ஆன்மாத்காரின்பொருட்டிக்கொண்டருளிப் வடிவும், தலைவிலே கங்கையைபுஞ்சுத்திரையுமணித்தமையும், அவர் எல்லாவயிர்க்குங் காவல்பூண்டமையும் எடுத்தோதப்பட்டன.

பார

இச்செய்யுளிலே “பெண்ணுருவொருதிருகின்றவ்வுருத், தன்னுடக்கிக்கரங்கினுங்கரக்கும்” எனவரும் அடிகளால் சிறந்தவயின் பொருட்டித் தமது சக்தியை ஒருபாலாகத் தோற்றுவித்துப் பின்னர் உலகை ஒடுக்குங்காலத்திலே தமது சக்தியைத் தம்முள்ளே மறைத்துக்கொள்வரென்பது தோன்ற விளக்கலின், இவர் சைவசமயத்துள்ளுறைப் பொருளெல்லாம் நன்குணர்ந்தவரென்பது அதுமானிக்கக்கிடக்கின்றது. இவ்வுருதரைச்சங்கத்திறுதிக்காலத்திலே யிருந்தபுலவர்களுள்ளே மிகமுதியவர்.

பாரவி—கிராதாச்சுனியஞ்செய்த சம்ஸ்கிருத கவி.

பாரன்—(பா) பிருதுசேனன் புத்திரன். இவன்மகன் நீபன்

பாராசரி—சுக்கிரன்.

பாராசரி—இஃதோருப்புராணம்.

பாதி—இவன் பறம்புள்ளுமூரிலிருந்த ஒரு சிற்றரசன். இவன் கொடையாற் சிறந்தோனாதலினவள்ளல்களுளொருவனுயினான். இவன் கொடைச்சிறப்புநோக்கிக்கொடையாளரைப்புதழ்வோ ரெல்லோரும் பாரியே பென்றுபுதழ்வார்கள். சுத்தரமூர்த்திநாயனரும் இவனுடையவள்ளற்றன்மையைக்கேள்விபுற்றே இவனைக்கொடைக்கிவக்கிபமாக்கிக் கூறின ரென்பது

“கொடுக்கிவாதானேப்பாரியேயென்றுகூறினும்” என்னுத் திருப்புதலார்ப்பதித்ததுத் தேவாரத்தார்பெறப்படும். இவன் தன்காலத்திருந்த சேரமோழபாண்டியர்களது கீர்த்திப்பிரகாசத்தையெல்லாம் தன்கொடைக்கீர்த்திப்பிரகாசத்தால் மங்குவித்தவன். அதுகண்டு அவ்வேந்தர் மூவரும் போர் தொடுத்து இவனைக்கொன்றொழித்தார்கள். இவனே இவன் கிளாருநம் போரிஸ் மடித்தொழிப, இவனை யடுத்தவ

பாபி

சித்த புலவர்களும் ஸிலகெட்டார்கள். இவனுடைய புத்திரிகள் தம் மைக்காப்பா ரெவருமின்றிக் கபில ரையடைய, அவர் தாம் பாரியிடத் துப்பெற்றநன்றியைமறவாது அவர்களோ வளர்த்துக்கோமக்களுக்கும் ணம் பொருத்தமுயன்றும் பயன்படாமையால் அந்தணர்களுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தார். கபிலர் கடைச்சக்கத்துப் புலவர்.

பாரிஜாதம்—அமிர்தமதனத்துக்கண்ணே யெழுந்தபஞ்சதருக்களிலொன்று. விமன் திரௌபதிக் காகத் தேவலோகஞ்சென்று இதன் புஷ்டமொன்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவளுக்குக் கொடுத்தான்.

பாரிபத்திரம்—சூரச்சேசத்து முக்கிய டட்டணம். வந்தியத்துக்குச் சமீபத்துள்ளது.

பாரியாத்திரன்—சூரபுத்திரன். இவன் குசன் வமிசம்.

பாரிக்கபூமி—(கா) பார்க்கவன் புத்திரன்.

பாரிக்கவம்—ஒர் உப்புரணம்.

பாரிக்கவன்—(க) சக்கிரன். (உ) பரசராமன். (ங) சிவன். (ச) விதி ஹோத்திரன்மகன்.

பாலகரஸ்வதி—நன்னயபட்டர் சேஷ

பாலகவுந்தியம்—திருட்டைஞ லீலியலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார் டெயர்.

பாலவந்தை—தியுத சேனன்பாரி. சத்தியவந்தன் தாய்.

பால்—கௌதமர்காலத்திலும் அதற் குப்பூர்வாபரகாலங்களிலும் ஆரியா வர்த்தத்திலேவழங்கியபாவை. இப் பாவையிலேயே பெளத்தசமயசா ஸ்திரங்களெல்லா முள்ளன. இப் பாவை சம்ஸ்கிருத பிராகிருதம்.

பால்வண்ணநாதர்—திருக்கழிப் பாலையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

பால்வளை—திருப்பட்டச்சரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியா

பால்

ர்பெயர். பால்வளைநாயகி—திருச்சக்கரப்பன் ளியிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார் பெயர்.

பாவைமன்றம்—காவிரிப்பூட்டி மனத்துள்ளவகைமன்றத்து ளொன்று. இஃது அரசனுடைய செங்கோல்கோடுதல் முதலிய குற்ற சி கழிப்பின் அவற்றைப் பாவைதெரிவிப்பதற்கு உடமாகவுள்ளது.

பானு—வசுதேவன் தம்பி. 2. சூரியன். 3. தக்ஷப் பிரஜாதிபதிமகன்.

பானுகோபன்—இவன் சூரபன்மனுக்குப் பதுமகோமளையிடத்துப் பிறந்த புதல்வன். இவன் தொட்டிலின் உண்ணை மசுவாய்க் கிடக்கு நாளி லொருநாள் தன்னைக் கசுட்டி சூரியன் பிரகாசித்தானென்று கோபித்து அவனைப் பிடித்துவந்து தொட்டிலிற் நனைசெய்தவ னாதலாலே பாஹுகோபனென்னும் பெயர்பெற்றான். (பானு—சூரியன்—கோடன்—காய்ந்தவன்) இவன் சுப்பிரமணிய யுத்தத்திலுயர் துறந்தவன்.

பானுமதி—1. கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் தங்கை அகமயாதிபாரி. 2. துரியோதனன் டாரி. 3. சுகதேவன் டாரி.

பானுமந்திரன் } (மி) சீதாதேவிச
பானுமரன் } கோதரன்.

பாஷ்கலி—(ரி) பாஷ்கலன் புத்திரன்.

பாஹிலிகம்—சிந்திரத்திக்குச் சமீபத்துள்ள தேசம்.

பாஹிலிகன்—(சூரவமிசம்) பிரதிபன் புத்திரன். சோமதத்தன் தந்தை. பூர்சிவன்பாட்டன். இவன் டாரத யுத்தத்திலிழந்தவன்.

பாஹு—தன்—(இக்ஷு) சகரன் தந்தை. விருகன் புத்திரன். 2. நான் இருதபர்னனிடம் சென்றிருந்தகாலத்துத் தான் பூண்ட டெயர்.

பாஹுதை—சுகவதந்தியோசேருகின்ற ஒருநதி. 2. மகாந்தியற்க லக்கின்ற சிறுநதி.

பாஹு

பிங்கலமுனிவர்—திவாகர சீகண்டுசெய்த திவாகரர் புத்திரனார். இவர் சோழவமிசத்திலுதித்தவரேயாயினும் துறவுபூண்டு தமிழ் நூலாராய்ச்சியிலே தமது காலத்தைப் போக்கியவர். இவர் செய்த நூல் பிங்கல சிகண்டு. இவர்காலம் நச்சினாக்கினியர் காலத்துக்கு முந்தியது.

பிங்களை—தகழிணத்திக்குக் காவல்பூண்ட பெண்யானை.

பிசாசகை—ரிக்ஷபர்வதத்திலுற்பத்தியாகுமொருநதி.

பிசாசர்—தேவயோனியிற் பிறந்த தோரியிசுனை சிறுஷ்டிகன்.

பிண்டம்—விளாங்கனிப் பிரமாணமாகப் பித்தேவதைகளுக்கு இடப்படுமபலி.

பிண்டாரம்—ஒருபுண்ணிய ஷேத்திரம். இது துவாரகாபுர சமீபத்து ள்ளது.

பிதர்கணம்—அங்கிரசப் பிரசாபதிக்குச் சுவதையிடத்துப் பிறந்தவர்கள். இவர்களே உலகத்துப் பிரஜா விருத்திக்கு வித்தாயிருப்பவர்கள். இவர்களே பிதிர் தேவதைகள். வசுநத்திரர் ஆதித்தியர் என்னுமிவர்களுடைய ரூபங்களை யுடையராய்ச்சந்திரலோகத் திருப்பவர்கள், பிதிர்லோகத்தையனப்பவர்கள் மீளும் போது, சந்திரனை விட்டு ஆகாசம், காற்று, புகை, மேகம், மழை, வித்து இவற்றின் வழியாக ஸ்திரீபுருஷர்களை யடைந்து பிறப்பார்கள். ("தேவர்" காண்க.)

பிதிர்குலியை—மலயத்திலுற்பத்தியாகுமொருநதி.

பிதிர்கீர்த்தம்—கயை.

பிதிர்காரன்—சந்திரகுப்தன் புத்திரன், மகததேசாதிபதி.

பிதிருமதி—சசிபிந்தன் மகன். மாந்தாதாரி.

பிப்பலன்—(ரா) இவ்வலன் புத்திரன். 2. அரிஷ்டன் தம்பி.

பிப்பபாச்சையர்—கொப்பூரில் விள

பிர

ங்கிய ஒரு சிவனடியார். இவர் சிவனடியாருடைய பரிகல்சேஷத்தை வாரிக்கொண்டு ஒரு வைஷ்ணவ அக்கிரகாரவழியே செல்லும் போது அவ்வக்கிரகாரத்தார் தடுக்கச் சினங்கொண்டு அப்பரிகல்சேஷத்தை வாரிவிசினர். அதுபட்டவீடுகள் எல்லாம் எரிந்து சாம்ப்ராயின. வைஷ்ணவர்கள் அதுகண்டு அவரைச் சரணடைந்து அதுக்கிரகம் பெற்றார்கள்.

பிரகல்பதி } பிரமமானசபுத்திர

பிரஹஸ்பதி }—ருள் அங்கிரசன் புத்திரனாகிய வியாழன். இவன்தேவகுரு. மகாபுத்திமான். வாசஸ்பதியெனவும்படுவன். இவன் பாரிதாரை. இவன்சகோதரி யோகசித்தி. இவன் பாரியாகிய தாரையைச் சந்திரன் கவந்தான். அதனால் பிரகஸ்பதிக்கும் சந்திரனுக்கும் பெரும்போர் மூண்டது. பிரமதேவர் சந்திரன்பாற் சென்று தாரையை விட்டுவிடுப்படி செய்தார். தாரை பிரஹஸ்பதிக்கு மீண்டும் மனைவியானாள். சந்திரனுக்குத் தாரையிற்றிற் பிறந்த புத்திரன் புதன். அவனே சந்திர வமிசஸ்தாபகன், பிரகஹஸ்பதி மண்டலமும் பிரஹஸ்பதியெனப் படும். அது பொன்மயமாயிருத்தலின் பிரகஸ்பதிதகன், பொன் என்னும் பெயர்களைப்பெறுவன். இம் மண்டலத்தைச் சூழ்ந்துள்ள மண்டலங்களிலே மனுஷ்யரிற் சிறந்த அறிவுடையோர்கள் வசிக்கின்றார்களென்பது ஐரோப்பிய வானசாஸ்திரிகள் துணிபு. அது பிரஹஸ்பதியைத்தேவகுரு என்று கூறும் நமது ஆரிய சிந்தாந்தத்திற்குமொத்ததாகும். பிரகஸ்பதி மண்டலம் நமது பூமண்டலத்திலும்பதினமடங்கு பெரிதாயினும் மிக்கலேசானகோளமாயுள்ளது. அதுபற்றி ஆங்குள்ளோரும் அந்தரத்திற் சஞ்சரிக்கும்வகுதேகிகளா

பிர

யிருப்பார். அவர்களைத் தேவகண் தினர் என்பது புராணம்தம். பிரு ஹஸ்பதி மண்டலம் புராணங்களி லே ரதமெனப்படும். அதனைச் சூ ழ்ந்துள்ள மண்டலங்களைப் புராண ங்கள் வெண்ணிறக் குதிரைகளாக ரூபகாரம் பண்ணும். ஐரோப்பி யவானசாஸ்திரிகள் அவைகளைச் ச ந்திரரென்பார்கள். அம்மண்டலங்க ளின் ரோகையைப் புராணங்கள் எ ட்டென ஐரோப்பியர் ஐந்தென்பர். பிரகணன்—சமாலிபுத்திரன். பிரகேசுவரர்—திருநன்னிலத்துப்பெ ருங்கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக் குஞ்சுவாமிபெயர். பிரகேசுவரி - திருநன்னிலத்துப்பெ பெருங்கோயிலிலே எழுந்தருளியி ருக்குந் தேவியார் பெயர். பிரகாதகன்—இந்திரத்துய்மன்வமிச த்தரசன். பிரகிரன் } (ய) வசதேவனுக்கு பிரகிரிதன் } —சந்தியிடத்துப்பிற ந்த புத்திரன். பிரகதி—சுவாயம்புவன மகன். பிரசேதகர்—பிரானை வகுக்குச்சமு த்திரன்மகளாகிய சததிருதியிடத் துப்பிறந்தவர்கள். இவர்கள் பதின் மர்சகோதரர். மகாதபோதனர்கள். இவர்கள்பாரி மரீகை. பிரசேதக—காந்தாரன் டெளத்திர டெளத்திரன். இவன் புத்திரர் யா வரும் மிலேச்சராயினர். பிரசேதன் } —வருணன் பிரசேதன் } —வருணன் பிரசேனசித்தன்—ரேணுகைத்தந்தை. ஜமதக்னிமாமன். பிரசேனன்—(ய)சத்திராசித்துதம்பி பிரஜாபதி—பிரணன். பிரஜாபதிக்கேத்திரம்—பிரயாகை, பிரதிஷ்டானபுரம், வாசுகிஹிரதம், வெருமலர்வதம். என்னும் இந் நான் கிடத்தக்கு மினடையேயுள் ள ஒருபுண்ணியகேத்திரம். இதில் ஸ்நானஞ்செய்வோரெருபுண்ணி

பிர

யங்களைப் பெறவர். பிரஜானி—பிராம்சமகன். பிரணவம்—ஒங்காரம். ஆதிஅக்ஷரம். பிரணவமானது சிருஷ்டிக்குமுன் னுள்ள அவசரத்திலே பிரமத் தின் வேராகாத சிற்சோதியாக வுள்ளது. அது சிருஷ்டியின்பொ ருட்டு விகாரப்படுமிடத்து வந்து ரூபமாகக் கிடக்கும். வந்தரூபமா கக்கிடக்கும் அவசரத்திலே அதனி டத்துளதாகிய வைந்தவசத்தியின லே புருஷாமிசமாகியநாதக் கம்பி தமாகும். அஃதாவதுவட்டவடிவி னதாகிய வந்து விஷயப்பட்டு அ ண்டவடிவுபெறும். எனவேபிரண வம் விஷயப்பட்டவிடத்து வந்து வென்றும் அது விஷயப்பட்டவிட த்து நாதமென்றும் பெயர் கொள் றும். காரணத்திலொடுக்கிய வுல கத்தைமீளவும் எழுப்புவது சைத் தன்னிய சேஷ்டையேயாம். சைத் தன்னியசேஷ்டையின்றி உலகமிய ந்காது. ஐரோப்பிய டெளதிக தத் துவண்டிதர்களும் சேஷ்டையே (“வைப்பேஷ்டன்”) சிருஷ்டிக்குக் காரணமென்பார்கள். அச்சேஷ்டைபுரிபோலச் சமுன் றுசமுன்றுசெல்லவென்பதுஐரோப் பியமதம். (spiral motion.) ஆரிய சாஸ்திரங்களும் பிரணவம் சங்கு வடிவினது என்பனவாதலின் இரண் டற்கும் பேதங்காண்கிலம். சங்கு தன்னிடத்தே ஆகாடவெளியும் பு ரியுமுடையதாதலின் பிரணவத்து க்குக் குறியாயிற்று. பிரணவம் ஸ்தூலப்பிரணவம் சூ க்ருமப்பிரணவமென இருபாற்படு ம். ஹரீம் என்பது ஸ்தூலமும் ஓம் என்பது சூக்ருமமும். பிரணவ ம்பதினாறு உறுப்புக்களாலாயது. அவ்வுறுப்புக்கள் மாத்திரையெனப் படும். அப்பதினாறுமாத்திரைகளும் வருமாறு—

(1) அ, (2) உ, (3) ம, (4) அர்

பிர

த்தம், (5) நாதம், (6) வந்து, (7) கலை, (8) காலத்தை, (9) சா ந்தி, (10) சாந்தியாதிதை, (11) உ ன்மணி, (12) மனோன்மணி, (13) புரி, (14) மத்தியமை, (15) பசிய யந்தி, (16) பரை. இப்பதினாறும் தூற்றைப்பத்தாளுகவும் வகுக்கப் படும். அவையெல்லாம் அப்பையதி கூறிதர்செய்தருளிய அதுபுதி மீமா ள்சை பாஷியத்திலே விரித்து வி ளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகரம் பிரமாவையும், உகரம்வி ஷ்ணுவையும், மகரம் அரணையு ள்குறிக்குமென்பாரும், அகரம் வ ஷ்ணுவையும் உகரம் சிவத்தையு ம், மகரம் பிரமாவையுக் குறிக்கு மென்பாருமாகச் சைவ வைஷ்ண வசமயிகள் இப்பிரணவப்பொருளி லே தம்முன்ன மாறுபடுவார்கள். அக ரம் பிரமத்தைக்குறித்து சிற்றலா லே அந்தப்பிரமத்தை விஷ்ணுவெ ன்றும் சிவமென்றும் தத்தமக்கிஷ்ட டநாமத்தால் வழங்குமிருவர் குறிக் கொளுமொன்றேயாம். பிரணவசொருபத்தை இதுவெ ன்றெடுத்ததைத்தல் கூடாதென் று சாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுதலி ன் உண்மையுணர்ந்த ஞானிகளுக் கேஅதன்பரப்பெல்லாம் புலனாமெ ன்க. மந்திரங்களுள்ளே பிரணவ மே சிறந்ததும் மோகூசாதனமாயு ள்ளதுமாம். முண்டகோபசிஷத்தி ல் இப்பிரணவமாகிய வோங்காரத் தைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டஒ ருவாக்கியம் வருமாறு— “ஓம்” என்பது வில்லு; ஆன்மாவே பாணம்; பிரமமேகுறி. இடையறாத் தியானத்தினாலேயேகுறியையெய்த ல்கூடும். குறியிற்புதைந்த பாணம் போல ஆன்மாபிரமத்திற் புதைய க்கடவது. “பிரணவம் என்பதன் பொருள் அபிராதது. கழிந்ததும் சிகழ்வதும், வருவதுமாகிய முக்கூ ற்றுப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஒவெனு

பிர

ம்பொருளே.” “அகரம் ஜாக்கிரவு வுலகமாய் யாவரும் வசித்தற்கிட மாகவுள்ளது. இதனையுணர்பவன் இஷ்டபோசத்தை யடைகிறான்.” “உகரம் சொப்பனமாய்ப் பிரகாஷ மாகவுள்ளது. மகரம் சுஷுப்தியாய் ய்முடிவிடமாகவுள்ளது.” (மாண் தேக்கியம்.) பிரதித்தன்—தீவோதாசன்புத்திரன். பிரதாப துரியன்—சம்பகபாண்டிய னுக்குப்பின் அரசசெய்த பாண்டி யன். பிரதாபமார்த்தாண்டன்—மீமரதபா ண்டியனுக்குப்பின் அரசசெய்த பா ண்டியன். பிரதாபநத்திரியம்—வித்தியாநாதக விசெய்த அலங்கார சாஸ்திரம். பிரதிவாது—1. (ய) கிருஷ்ணன் வமி சத்து வச்சிரன்புத்திரன். 2. (ய) அ க்குரரன் தம்பி. பிரதிவித்தியன்—தர்மராஜாவுக்குத் த்ரௌபதியிடத்துப்பிறந்த புத்தி ரன். பிரதிஷ்டானபுரம்—இது கங்கையும் யமுனையும் சங்கமிக்குமிடத்துக்கு க்கிழக்கேயுள்ள நகரம். பிரதிபன்—(குரு)வீமன்புத்திரன். பா ரி சுந்தை. புத்திரர் தேவாபிசந்த னு. பிரதித்யக்கிரன்—(குரு) உபரிசரவச புத்திரன். பிரதித்யகூநாயகியம்மை—திருக்க ரவீரத்திலே கோயில் கொண்டிரு க்குந் தேவியார் பெயர். பிரதித்யுமனன்—கிருஷ்ணனுக்கு ருக்மிணியிடத்துப் பிறந்த புத்தி ரன். பாரி ரதி. பிரதித்யுஷன்—அஷ்ட வசக்கொ ளொருவன். பிரதித்யோதனன்—சூரியன். பிரதித்யோதன்—(ம) சுக்கிரீனகன் புத்திரன். பிரபலோற்பலன்—விஷ்ணுபரிசார கருளொருவன்.

பிர

பிரபாசம்—ஒரு புண்ணியதீர்த்தம்.
பிரபாசன்—வசக்கொருவன்.
வீஷ்மன்—இவனுடைய அமிசம்.
பிரபாசை—பிரஜாபதிபாரி.
பிரபாவதி—சூரியன் பாரி.
பிரபுலிங்கலீல—துறைமங்கலத்துச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் செய்ததமிழக்காவியம். கன்னலையுக் கைப்பிக்கும் சொன்னலமும் பொருணலமுஞ் சிறந்தது. இஃது ஐக்கியவாதசுவதூல்களுள் ஒன்று.
பிரபுப—புஷ்பாரணன்பாரி. மக்கள் பிராதக்காலம், மத்தியானம், சாயங்காலம்.
பிரபோதசந்திரோதயம்—வடமொழியிலேகிருஷ்ணமிசிரபண்டிதராற்செய்யப்பட்ட ஓர் அற்புத வேதாந்தநாடகம். இதனைத்தமிழிலேவிருத்தப்பாவான்மொழிபெயர்த்தவர் மாதவேங்கடேசபண்டிதர். ஆன்மாக்களிடத் துவாகிய காமக் குரோதாதிகளையும் விவேகம் சாந்தம் முதலியவைகளையும் ரூபகாரம் பண்ணிப் பாரத கதையைப்போல நாடிகவர்தல் காட்டிக் கோட்டல் தூதுபோக்கல் போர்புரிதல் வாகை கூடல் ஞானமுடிசூட்டு எனக் கட்டியமைத் துரைப்பது. 1250 வருஷங்களுக்கு முன் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டது.
பிரமகைவர்த்தம்—ஒருபுராணம். இதுவசிட்டர்செய்தது. இது ௧௮00 கிரந்தமுடையது.
பிரமகிதை—இஃதுபரிஷதப்பொருளெடுத்துக்கூறுவது. இதனைஅருளிச்செய்தவர்பிரமதேவர். இதனைத்தமிழிலேபாடியவர் தத்துவராயர்.
பிரமதூத்திரம்—வேதாந்த சூத்திரம்.
பிரமதகணம்—கைலாசத்திலிருக்கும்பக்தர் சமூகம்.
பிரமதத்தன்—(ரி) சூளிபுத்திரன். இவன் சூசநாபன்புத்திரிகளே மணம் புரிந்தவன்.
பிரமதி—(ரி) சியவனனுக்குச் சுகன்

பிர

னிகையிடத்துப்பிறந்த புத்திரன். உரூரன் இவன் மகன். பாரி கிருதாசி.
பிரமத்துவரை—விசுவாவசு என்னும் கந்தருவராஜன் மகன். தாய் மேனகை.
பிரமபுராநாதர்—திருஅம்பர்ப் பெருந்திருவிலே கோயில்கொண்டிருக்குஞ்சுவாமிபெயர்.
பிரமபுரிநாயகர்—திருச்சிவபுரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.
பிரமபுரிசர்—திருக்கடவுர் மயானத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.
பிரமம்—ஏகமாய்ச் சச்சிதானந்தமாய் ஜகமனைத்துந்தோன்றி யொடுங்குதற்கிடமாயுள்ள கடவுள். (2) ஒருபுராணம். அது பதியிரங்கிரந்தமுடையது. உலககிருஷ்டியையும் மதுவந்தரங்களையும், கிருஷ்ணர்வரைக்குமிருந்த சூரிய சந்திரகுலத்துஅரசர்களையும், சூரியன்பொருட்டும் சிவபெருமான் பொருட்டும், சுகநாதர் பொருட்டும் உள்ள திருக்கோயில்களையும், திருந்தனவனங்களையும் ஜகநாத மானமியத்தைபுமுணர்த்துவது.
பிரமராய்மை—ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள பராசத்தி பெயர்.
பிரமரிஷ்டேசம்—குருகேத்திர மந்திரியபாஞ்சால கன்னியாகுப்ச சூரசேன மதுராதேசங்கள் இப்பெயர் பெறும்.
பிரமலோகை—ஓர்ப்சரசை.
பிரமவித்தை—(பாரதப்படி) பிரஜாபதிபாரி. 2. பிரமா அதர்வனுக்குரைத்த ஞானதூல்.
பிரமா—கிருஷ்டி கிருத்தியத்தை நடாத்தும் அதிகாரமூர்த்தி. இவர்விஷ்ணுவினது நாபிக்கமலத்திலுதித்தவர். இவர் சத்து சரசுவதிதேவி. இவர்க்கு வாகனம் அன்னம். இவர்தாம் சர்வலோகங்களைபுஞ் கிருஷ்ட

பிரமா

டிக்கு மாற்றலுடையரெனக் கர்வித்துச் சிவனை மதியாயிருந்து சிவன் கோபாக்கினியிற் ரேன்றியவைரவக்கடவுளாலே ஒருதலேகொய்யப்பட்டு நான்கு முகங்களைபுடையராயினமையின் நான்முகன் சதுர்முகன் என்னும் நாமங்களைப் பெறுவர். இவர் கிருஷ்டிமுறையறியாத மயங்கிச் சிவனை வழிபட்டு அவரைத் தமக்குப்புத்திரராகப்பெற்றாரெனச் சிவபுராணக்கூறும். சிவந்தாமே இவருக்குப் புத்திரராகவந்தமையின் இவருக்குப் பிதாமகன் என்னும் பெயருளதாகுவென்றார். பிரமாவைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் சிறையிலிட்டிச் கிருஷ்டி கிருத்தியத்தை ஒருகாலத்தில் நடாத்தினர் என்பதாகத்தபுராணம் இங்ஙனம் புராண சரித்திரம் பலவுள. பிரமாவானவர் மகாப்பிரளயகாலத்தலொடுக்கிச் கிருஷ்டிகாலத்திலே தோன்றுதலின் அக்காலத்தோறு மழிகின்ற பிரமாக்களினது கபாலங்களைச் சிவன் மாலையாக அணிவர் என்பதினால் தேவரெல்லோரு மழியவும் அழியாது எஞ்சி நிற்பவர் சிவனொருவரே என்பது பெறப்படும்.
பிரமாண்டம்—கிருஷ்டிகாண்க. 2. பதினெண்புராணத்தொன்று. இது பிரமப்புரோக்தம். இது பன்னிராயிரங்கிரந்தமுடையது.
பிரமாவர்த்தம்—சரசுவதி கிருஷ்டிவதிநதிகளுக்குடவினுள்ளதேசம்
பிரமுகன்—ரேவதி தந்தை.
பிரமோத்தரகாண்டம்—வரதாங்கராமபாண்டியன் பாடியவொரு தமிழ்தூல். அது சைவ புராணங்களின் சாரமாகவுள்ளது.
பிரயாகன்—இந்திரன்.
பிரயாகு—பிரஜாபதிசேத்திரம். இதுகங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடத்திலுள்ளது. இஃது ஒருபிரபலபுண்ணிய சேத்திரம்.

பிர

பிரயோகவிவேகம்—குருகூர்ச் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்செய்த இலக்கணம். இந்நூற் குரையும் அவரே செய்தார். இந்நூல் வடமொழி தமிழ்மொழியிலக்கண நூல்களின் கண்ணேயுள்ள பிரயோக வொற்றும்மைகளை எடுத்து விளக்குவது. இது காரகசமாசத்தித்திங்ங் என்னுநான்கு படலங்களும் ஐம்பத்தொரு கலித்துறைகளுமுடையது. இந்நூல்செய்யப்பட்டகால மிற்றைக்கு இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளது.
பிரலம்பன்—பலராமராற் கொல்லப்பட்ட ஓரசுரன்.
பிரவரன்—ஒரு விப்பிரன்.
பிரவரிஷணம்—மதுராபுரிக்குச் சமீபத்துள்ள மலை. கிருஷ்ணனும் பலராமனும் ஜராசந்தனுக்கஞ்சிஒளித்திருந்தமலை. இது ஜராசந்தனால் தீயூட்டப்பட்டது.
பிரவிரன்—பு. பிராசின்னவானன் புத்திரன்.
பிரஹஸ்தன்—(ரா) சுமாலி மகன்.
பிரஹேதி—(ரா) (ஹேதிகாண்க.)
பிரஹ்லாதன்—திதிவமிசம். இரணியகசிபன் புத்திரன். தாய் லீலாவதி. இப்பிரஹ்லாதனை ரக்ஷிப்பதும் இரணியகசிபனைக் கொல்வதும் காரணர்த்தமாக விஷ்ணுதானிடைநரசிங்கமாக அவதரித்தார். இவன் அரிபக்தியிற் சிறந்தவன்.
பிராகாமியம்—நீனைத்த போகமெல்லாம் பெறுதல். இஃது அஷ்டசித்திகளுடொன்று.
பிராக்ஜோகிஷ்டம்—நரகாசுரன்பட்டணம். கிராதர் வசிக்கும் காமரூபதேசத்துள்ளது.
பிராசின்னவானன்—முதல் ஜனமே ஜயன் மகன். பிராசின்னவனும் படுவன்.
பிராசீசன்—(பு) பிராசின்னவானன். பிராசீனவருகி-ஹவிர்த்தானன்புத்திரி

பிரா

ரன். வருகிஷிதன் எனவும்படுவன். இவன் தாய் திஷ்ணை. சத்திர இயிடத்து இவனுக்குப் பதினமரபுத்திரர் பிறந்தார்கள். **பிராஜாபத்தியன்**—ஒரக்கினி. புரத்தரன் புத்திரன். **பிராகூஞன்**—(பு) ருசிராசுவன் புத்திரன். **பிராணபதேகரர்**—திருமங்கலக்குடியிலெழுந்தருளி யிருக்கும் சுவாமி பெயர். **பிராணன்**—விதாதைக்கு சிவதியிடத்துப்பிறந்த புத்திரன். வேதசிரசு தந்தை. **பிராணை**—தக்ஷப்பிரஜாபதி புத்திரி. கசியபன்பாரிகளுளொருத்தி. **பிராப்தி**—ஜராசந்தன் புத்திரி. அஸ்திதங்கை. கஞ்சன் இரண்டாம் பாரி. (2) அஷ்டசித்திகளுளொன்று அஃது இஷ்டலோகஞ் சென்று மீளுதல். **பிராமம்**—பிரமபுராணம். இது பதினாயிரங்கிரந்தமுடையது. **பிராமக**—பிரஜானி தந்தை, **பிராயச்சித்தம்**—பாபபரிகாரார்த்தமாகச்செய்யப்படும் கிரியை. **பிராயோபவேசம்**—தேகத்தியாகசி மித்தம் தர்ப்பைபீது சயனித்தல்) **பிரியம்வதை**—(க) நகுஷன்பாரி. (உ), சகுந்தலேதோழிகளு ளொருத்தி. **பிரியவிரதன்**—சுவாயம்புவமனுவுக்குச் சதரூபியிடத்துப் பிறந்தபுத்திரன். உத்தானபாதன் தமையன். **பிரியாதநாயகர்**—திருப்பெருநெருநிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர். **பிரீதி**—புலஸ்தியன்பாரியாகிய அவிர்ப்புக்குவக்குப்பெயர். **பிருகதகுவன்**—(இக்ஷு) சபஸ்தன் புத்திரன். குவலயாசுவன் தந்தை. **பிருகதிஷன்**—(க) அஜமீடன் புத்திரன். பிருகத்தனு இவன்மகன். (உ) (பு) பர்மியாசுவன் மூன்றாம் புத்திரன்.

பிருக

பிருகத்கரன்—(அங்) பத்திரரதன்புத்திரன். **பிருகத்கரீணன்**—(அங்) பிருகத்திரதன் தந்தை. **பிருகத்காயன்**—பிருகத்கர்மன். பிருகத்தனு புத்திரன். **பிருகத்குத்திரன்**—பு. புமன்லரியன் புத்திரன். ஹஸ்திகன் பாட்டன். **பிருகத்கங்கிகை**—வராகமிஹிரர் செய்தவொருதால், அதிலே சூரியசந்திர கிரகண விவரண பலாபலன்கள் தாமகேதுக்கள் வரலாறு இரத்தின குணதீசயங்க்கள் சகுணங்க் முதலியன கூறப்படும். **பிருகத்கேனன்**—மத்திரதேசத்தரசன் **பிருகத்கஜாதகம்**—வராகமிஹிராசாரியர் செய்த சோதிடசாஸ்திரம். **பிருகத்தனு**—(பா) பிருகதிஷன் புத்திரன். **பிருகத்திரதன்**—(க) குருவமிசத்து உபரிசரவசமுத்தமகன். இவன் புத்திரர் ஜராசந்தன், ருசாக்கிரன் (உ) (மி) தேவராதன் மகன் மகன் (ந) (அங்) பிருகத்கரீணன் புத்திரன். **பிருகத்பலன்**—(க) (ய) வசுதேவன் தம்பியாகிய தேவபாகன் இரண்டாம்புத்திரன். (உ) சகுனி தம்பி. (ந) ராமன் புத்திரன். **பிருகத்பானன்**—(அங்) பிருகத்திரதன் புத்திரன். **பிருகத்கேனன்**—அருச்சுனன் அஞ்ஞாத வாசத்துக்கண் பேடிருபம் கொண்டபோது பூண்டபெயர். **பிருகன்மனசன்**—(அங்) பிருகத்பானன் புத்திரன். **பிருகு**—பிரமமானச புத்திரருளொருவன். (உ) ஒருமகா இருஷி. இவர் வமிசத்தில் பரசுராமர் பிறந்தார். பிருகுரிஷி ஒருகாலத்திற் சிவனைத் தரிசிக்குமாறுசென்றபோது அவர் தரிசனம் கொடாமையாற் கோபித்துச் சிவனை லிங்காகார மாகவென்று சபித்துவிட்டுப் பிரமாவைக் கா

பிரு

ணச்சென்றார். அபரும் இவரை மதிக்காதிருந்ததுகண்டு அவர்க்கு ஆலயமும் பூசையு மில்லாது போகவென்றுசபித்து விஷ்ணுவிடஞ்செல்ல, அவரும் சித்திரை செய்திருந்தார். அதுகண்டு மார்பிலே காலாலுதைத்தார். விஷ்ணு விழித்துக்கோபஞ்செய்யாது உமது திருவடி என்மார்பிற்பட நான் செய்த புண்ணியமே புண்ணியமென் றுபசரிக் க, விஷ்ணுவே யாவராலும் வழிபடத்தக்க கடவுளென்று அதுக்கிரகித்துப்போனார். **அடிமுடிதேடப்புகுந்தபோது** பிரமா சொன்ன பொய்புகரக்காகச் சிவன் அவருக்கு ஆலயமில்லாது போகவெனச்சபித்தாரெனக்கத்தபுராணங் கூறும். **பிருகுக்ஷத்திரம்**—ஆனர்த்த தேசங்களுக்குச் சமீபத்திலே மேலைச்சமுத்திர தீரத்திலுள்ள புண்ணியஸ்தலம். **பிருகசீரவணம்**—இமயகிரியிலே சகரந்தவஞ்செய்த ஸ்தலம். **பிருசீனி**—(ய) அனமித்திரன் புத்திரன், சுவபற்கன் தந்தை. சத்தியகன் சிறற்பன். **பிருதிவி**—பூதேவி. இவள் விஷ்ணுபாரி. இவளைப் பலர்க்கும் நாயகியாமாறு பார்வதி சபித்தார். **பிருது**—(இக்ஷு)வாகுவமிசம்) அநேகசுபுத்திரன். விசுவகந்தன் தந்தை. இவனுக்குச் சாசுவதன் விசிவகனென்னும் நாமங்களுமுடா. (உ) பிரசாதகன் மகன். (ந) பா. பாரன் மகன். (ச) சுவாயம்புவமனுவமிசத்துவேகன் புத்திரன். இவன் சக்கரவர்த்தி. பாரி அர்ச்சி. புத்திரர் விஜயாசுவன், தாமிரகேது, ஹரியசுவன், திரவிணன், விருகன் என்போர். இவன்சன்றகுமார ரால் உபதேசிக்கப்பட்டவன். இவன் தனது பிரசைகளைச் செவ்வகத்தர

பிரு

சாண்டவன். இவன்காலத்திலொருமுறை பஞ்சம்வந்து புல்பூண்டிறிப் பூமிவறப்பெய்தியபோது இவன் தவ்.து திவ்வியாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பூமியை அழிக்கவெழு, அதுகண்டு பூதேவி ஒருபசுவாகிச் சுவாயம்புவ மனுவைக் கன்றாகக் கொண்டு வெளிபட்டுச் சராசரங்களுக்குணவுட்டிப்பிருதுகோபத்தை ஆற்றினாள் இவ்வுபாயத்தைத்தேவர்களும் இருஷிகளும் மற்றோரும் பின்னர்க்காலத்திலே பின்பற்றினார்கள். (இ) (ய) ருசிகன் புத்திரன். தர்மன் தந்தை. **பிருதுகர்மன்** } **பிருதுகீர்த்தி** } (ய) சசிபிந்துபுத்திரர் } **பிருதுஜயன்** } **பிருதுராதன்** } **பிருதுயசன்** } **பிருதுசேனன்**—(பா) பிராஞ்ஞன் புத்திரன். பெளரந்தந்தை. **பிருதுலாக்ஷன்**—சதுரங்கன் மகன். **பிருதை**—குந்திதேவி. **பிருஷுதன்**—(பா) சுசன்மகிருத்துமகன், துருபதன் தந்தை. **பிருந்தாவணம்**—யமுநாதிக்குமேற்கில் மதுராபுரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள துளசிவனம். கிருஷ்ணன் தமது பத்தர்களுக்குப் பிரசன்னமாகசினு அருள்புரிபுமகாஷேத்திரம். **பிரீம்மலித்யாநாயகி**—திருவெண்காட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். **பிரீனாப்பெருமாள்** ஐயங்கார்—வேங்கடமலைமுதலிய அநேக வைஷ்ணவப்பிரபந்தம் பாடிய தமிழ்ப்புலவர். விஷ்ணுஸ்தலங்கள் நூற்றெட்டின்மேலும் அந்தாதிபாடினோரு மிவரே. இவர்களு றுவருஷங்களுக்குமுன்னே சேரங்கத்திலே திருத்தொண்டு புரிந்து விளங்கினவர். **பிரீனாலோகாசாரியர்**—திருவரங்கத்தந்தாதி, திருவரங்கக் கலம்பகம் அத்தபஞ்சகமுதலிய நூல்களையி

பிப

யற்றிய வைஷ்ணவ ராகிய தமிழ்ப் புலவர். இவர் நூல்கள் சொல்லிர சம் பொருளிரசம் பக்திரசம் கால் வனவாதலின்யாவராபுட்சிரமிசைக்கொள்ளப்படுவன. இவர்காலம் சந்நேறக்குறைய நானூறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டது.

பிபற்கள் } — அருச்சுனன்.

வீபற்கள் }

பீமசேனன் } — மூன்றாம் ரிக்ஷன்

வீமசேனன் } — புத்திரன்.

பீமரதன் — (யதுகுலம்) விகிர்திபுத்திரன்.

பீமரதி — ஒருநகி. பீமநதியென்றும் பெயர்.

பீமன் } — க. விதர்ப்பதேச ராஜா.

வீமன் } — இவன்மகன் தமயந்தி.

உ. அஷ்டமூர்த்திகளுள்ளொருவர்.

க. பாண்டிபுத்திரனாகிய வீமசேனன். வீமன்காண்க.

பீஷ்ணன் — காகிராஜாவுடைய கிங்கரன்.

பீஷ்மகன் — விதர்ப்பதேச ராஜா. ருக்குமிணிதந்தை.

பீஷ்மன் — (குரு) சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவியிடத்துப்பிறந்த மகன். 2. வசுக்களுள்ளொருவன். வீஷ்மன் காண்க.

புகழேந்தி — ஒட்டக்கூத்தன்காலத்திலே பாண்டியன் சமஸ்தானத்துவித்துவாகை விளக்கிய ஒரு தமிழ்ப் புலவர். இவர்செய்த நூல்கள் நள வெண்பா முதலியன. வெண்பாப் பாடுவதில் இவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும்இல்லை. இவருடைய கவித்திறமையைக் கண்ட ஒட்டக்கூத்தன் அவருக்குப் பலதூன்பங்கள் செய்யப்புகுந்தும் ஈற்றில் அவருடைய இனியகுணங்களினால் அவரோடுகலந்து நண்பனாயினான்.

புகழ்ச்சோழநாயனார் — சோழ நாட்டிலே உறையூரிலேசெங்கோன்றிறை வழுவாமல் அரசியுற்றிய ஒரு சிவபக்தர். இவர் சிவகாமியாண்டா

புக

ர் கொண்டு சென்ற புஷ்பங்களைச் சிதறிய தம்முடைய யானையையும் பாகர்ஊயும் கொன்ற ஏறிபத்தநாமனாரை அணைந்து இத்தீமைக்குக் காரணனாகிய என்னையுங்கொன்றருளுமென்று தமதுடைவானைக் கொடுத்துத் தமதுபக்தியை விளக்கிய அரசராகிய பெருந்தகை. இவர் 1800 வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளவர்.

புகழ்த்துணைநாயனார் — செருவிவி புத்தூரிலே ஆதிசைவர் குலத்திற் பிறந்து சிவாகமவிதிப்படி பரமசிவனை அர்ச்சனைசெய்துவருங் காலத்திலே, பஞ்சத்தினால் பசியிகப்பெற்றுமெய்சோர்ந்தவழியும் கைசோராத உறுதிப்பாட்டைக்கண்ட சிவகுருமான் பஞ்சம் நீக்கும்வரைக்கு உணக்குத்தினந்தோறு மிக்கேடுவொருகாசுவைப்போம் என்றருச்செய்து அவ்வாறுசெய்யப்பெற்ற சிவபக்தர்.

புஞ்சிகஸ்தலை — வருணன் புத்திரியாகிய ஓர்ப்சரஸ்திரி.

புட்கரம் — வடநாட்டின்கண்ணுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம்.

புண்டரம் — ஒருதேசம். இது வங்காளத்துக்கு மேற்கிலுள்ளது.

புண்டரன் — பவியினது நான்காவது புத்திரன்.

புண்டரீகம் — அக்கினிதிக்குக் காவல் பூண்டஆண்யானை. உ. ஒருதீர்த்தம்.

புண்டரீகன் — நபசுபுத்திரன்.

புண்டரீகாக்கன் — விஷ்ணு. கமலக் கண்ணன் என்பது பதார்த்தம்.

புண்ணியசரவணம் — அழகரீலக்கணுள்ளதோர் பெய்கை. இது தன்பால் நீராடுவோர்க்கு ஐந்திரவியாகரணத்தைத் தெரிவிப்பது. (புரநானூறு)

புதன் — சந்திரன்புத்திரன். தாய்பிரு ஹஸ்பதி பாரியாகிய தாரை. நவக்கிரகங்களுள்ளொன்று.

புத்தர்நீசெளத்திராந்திகள் — உருவ

புத்

ம், ஞானம், வேதனை, குறிப்பு, வானை என்பன தொடர்ச்சியாய் அழிவது பத்தமென்றும், அவை முற்றும் ஒழிதலே முத்தியென்றுஞ் சொல்பவன்.

புத்தர் — பொத்தமதம் ஸ்தாபித்த கௌதமனார். இவர் கங்கைக்கு வடதிசையிலே ரோகிணிநதிதீரத்திலே கபிலவாஸ்து என்னுந் கரத்திலே சுத்தோதனன் என்னுந் மரசனுக்கு மாயாதேவியயிற்றிலே புத்திரராக அவதரித்தவர். இவர் அவதரித்திருந்தபோது அசிதர்என்னு மகாமுனிவர் அங்கேசெல்ல, சுத்தோதனன் அக்குழந்தையைக் கொண்டுபோய் அவர்பாதங்களில்வைத் தாசீர்வதிக்குமாறு வேண்டினான். அசிதர் அக்குழந்தையை வாங்கி அதன்பாதங்களைத் தன்னிரு கண்களிலுமொற்றி, “பாலகிருபா மூர்த்தியே, உனக்கு நமஸ்காரம். நீயே அவன். உன்சீர்த்திலே ஞானிகளுக்குரிய முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களும் என்பது உபலக்கணங்களும்தான் விளங்குகின்றன. நீ உலகத்துக்கு ஆன்மபோதம் புகட்ட அவதரித்திருக்கின்றாய். உனது திவ்யிய போதத்தை என்காதாற்பருகியானந்தமடையும்பெறுபெறுமற் சின்னளில் இச்சீர்த்ததைவிட்டகலப்போகின்றேன். ஒ! சுத்தோதனமகராஜனே! இச்சீசுரத்தினம் மானுஷகணமாகிய பொற்றாமரை வாவியிலே பல்லாயிரவருஷங்களுக்குமுறை பூத்தலர்வதாகிய ஏகபூஷமேயாம். இவ்வற்புதமலர் உலகமெங்கும் கமழ்ந்து நயத்தேன்பிலிற்றும். இம்மலரைக் கொடியாகிய ரிசுங்குடும்பம் பெற்றபாக்கியமே பாக்கியம். ஆயினும் இத்தெய்வக்குழந்தையாலே சுதந்தையுடைய மாட்டாய்” என்று கூறிப் பின்னரும் பலவாறு வாழ்த்திப்போயினர். புத்தர் பின்னாத்திருநாமம்சித்தா

புத்

ர்த்தனார். அவர் கௌதமகோத்திரத்திலே சாக்கியர்குடியிலே பிறந்தமையாற்கௌதமரென்றும் சாக்கியர் என்றும் இருவேறுபெயர்கொண்டனர். புத்தர் என்னும்பெயர்பின்னர் பெற்ற ஆச்சிரமப் பெயர். இவர் தமக்குக் கல்விகற்பிக்க வந்த ஆசிரியர் சொல்லவெடுக்கும் பாடங்களை அவர்சொல்லுமுன்னே தாமே யோதியும், அவர்வழுவிய விடத்து அவ்வழைக்களைத் திருத்தியும் வருவாராயினார். அதுகண்டு அவ வாசிரியர் நீங்கினார். அதன்பின்னர் புத்தர்தாமாகவே சர்வசாஸ்திரங்களுக்கும் பழம்பாடம்படிப்பார்போல் பூர்வஜன்ம வாசனையைப்பற்றி ஒதியுணர்ந்தார். உரியகாலத்திலே விவாகமுமாயிற்று. அவர் இயல்பிலே துறவுடைய ராதலின் அவரை விவாகாதிபோகக்கொல்லலாம் பிணிப்பனவாகாவாயின. ஒருநாள் அவர் தமது மனைவியோடு நந்தவனம்பார்க்குமாறு தேரேறி வீதியிற் செல்லும்போது, ஒருயௌவன வருஷன் எதிரேவரக் கண்டு அவன் அழகைப்பாத்து வியந்துசென்றார். அவர் சாயங்காலத்திலேமீண்டுசெல்லும்போது அப்புருஷன் மிக்கோயாவ் வருந்தி மெலிந்து வீதியிலே வீழ்ந்துகிடப்பக்கண்டிசென்றார். அங்குநுள் சென்றார்க்கு ஊண்மேலும் நீத்திரைமேலும் மற்றைய சுகங்களின்மேலும்மனஞ்செல்லாமையால் அவர் அவ்விரவிற்குணே உலகப்பற்றையெல்லாம் முற்றத் துறந்து “ஆன்மக்கள் பிறவிப் பெருங்கடலாகிய துக்கசாகரத்தைக் கடந்துய்யும்வழி யாதென்று நாடிபுணரக் கடலேன்” என்று கூறித் துணித்து தமது அரமணையைவிட்டகன்றுகாட்டகஞ்சென்று யோகஞ் சாதிப்பாராயினார். யோகசித்தியடைந்தபின்னர் அவர் தேசங்கடோறுஞ் சென்று தமது கொள்கைகளை எடுத்துப்

புத்

பிரசங்கித்து வந்தார். அவரைப் பல்லாயிரவர் ஞானசாரியராகக்கொண்டார்கள். அவருக்கு அநேக அரசரும் சேஷரானார்கள். அவராலும் ஞான மானுக்கர்களாலும் அவருடையமதம் உலகெங்கும் விடாபிப் பதாயிற்று. கடவுள் அவாங்களை கோசரமாதலின் கடவுளை இம்மானுடசிலையிற்கண்டு தெளிவது கூடாதென்றும், புத்தசிலையை யடையமுயல்வதே முத்தியுபாயமென்று, அவாவறுத்து, உலகம் கண்டதோறும் விகாரப்பட்டுத் தோற்றக்கேடுகளுக்கிடனுயிற்றவின் பொய்யென்றுணர்ந்து ஆன்மதரிசனஞ் செய்தவழியின்றி அந்நிலைத்தியாதென்றும் கூறுவது அவர்மதவுள்ளுறை. உயிர்களிடத்து அன்பும் ஞானமுமே அவர்மதத்துக்கு ஆதாரபீடமாம். அவர்கூறிய அறநெறிகள் அத்தியற்புத்தமானவை. அவருடைய பிரதமசேஷர் ஆந்தர் என்பவர். அவர்காலத்தரசர் விப்பிசாரன் அஜாதசத்துரு முதலியோர். அடைந்தபோது அவர்க்கு வயசு எண்பது.

அவர்காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்துஐந்துநூற்றுவதுவருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளது. முன்னுங்காலாந்தரங்களிலே புத்தர்பலர் அவதரித்துப் பெளத்தமத ஸ்தாபனம் பண்ணிப்போயினரேனும், அவர்கள் பெயரெல்லாம் இக்கௌதம புத்தரால் ஒளியிழந்துபோயின. முன்னும் பலபுத்தருண்மைபற்றியே அவரோடு யங்காவண்ணம் இவர்கௌதமபுத்தரென்றும் சாக்கியபுத்தர் சாக்கியமுனிவரென்றும் பல பெயரால் வழங்கப்பட்டனர்.

புத்தி—விநாயகக்கடவுளது உபயசக்திகளுளொருவர். மற்றவர்களிதி.

புத்து—புத்திரரில்வாதோர் சென்றடையும் ஒருநகரம். தந்தைக்குப் புத்தென்னும் நகரத்தைத் தவிர்ப்

புர

போன் மகனதலின் மகனுக்குப் புத்திரென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

புமன்னியன்—துவ்யந்தன் புத்திரன்.

புரஞ்சயன்—(க) (இக்ஷு) விருக்ஷிபுத்திரன். இவன்பூர்வாநமம் கருதசன். (உ) (பு) சுவீரன்மகன். (ங) (அ) சிருஞ்சயன் புத்திரன்.

புரந்தரன்—(க) வைவசுவதமனுளலத்துள்ள இந்திரன். ஓரக்கினி.

புராணம்—உலகத்தினது தோற்றமும், ஒடுக்கமும், பாரம்பரியங்களும், உலுவந்தரங்களும், பாரம்பரியகதைகளும் ஆகிய இவ்வைந்தையுக் கூறலால்பஞ்சலக்ஷணமெனப்படுவது. புராணம் பதினெட்டு. அவை வேதங்களுக்கு வியாக்கியாரூபமாயுள்ளன. அவை, பிரம்மம், பத்மம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாசுவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பவிஷ்யம், பிரமகைவர்த்தம், விங்கம், வராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மற்சம், கருடபுராணம், பிரமாண்டம் எனப்பதினெண் புராணங்களாம். புராணம் என்பதன்பொருள் பண்டைவரலாறு. அவற்றைவகுத்தவர் வியாசர். அவற்றுட்கிவபுராணம்பத்து விஷ்ணுபுராணம் ஆறு. பிரமபுராணமொன்று. சூரியபுராணம் ஒன்று. விஷ்ணு புராணநான்கென்றும், பிரமபுராண மிரண்டென்றும், அக்கினி புராணமொன்றென்றும் கூறுவாருமுள்.

இனி, புராணமானது சாஸ்திரங்களுள்ளே தலைமைபெற்றது. அதுகிருதயுகத்திலே நூறுகோடிகிரந்தங்களினாலே பிரமாவிறை செய்தப்பட்டடையின் பிராமன்என்றும் பெயரினையுடையதாய் ஒன்றாயிருந்தது. திரேதத்திலே கோடிகிரந்தங்களால் நூற்றுப்பதினெட்டுச் சங்கிதைகளையுடைய பதினெட்டுப் பாகங்களாக அது மகாரிஷிகளால்

பு

வகுக்கப்பட்டது. அதனைத் துவாபரத்திறுதியிலே வியாசர்நான்கிலக்ஷங்கிரந்தங்களால் பதினெண் புராணமாக்கினார். அப்பதினெட்டையும் ரோமகர்ஷணர் என்னும் முனிவர், வியாசர்பாற் கேட்டார். அவர் சுமதி அக்கினிவர்ச்சன் முதலியோர்க்குப் பதேசித்தார். இப்படிக்குருசேஷபரம்பரையாக வெளிவந்தன. இறந்துபோன பலகற்பத்துச் செய்திகளே யெடுத்துக் கூறப்படுதலாலும் இறந்துபோன சிருஷ்டிகளும் ஒருவாறின்றிப் பேதப்படுதலாலும், கற்பந்தோறும் அதுக்கிரகமூர்த்திகளும் வேறுதலாலும், அவ்வக்கற்பத்துவரலாற்றைக்கூறும்போது அவ்வக்கற்பத்திகார மூர்த்தியே விசேடித்துத்திணிக்கப்படுதலாலும் புராணங்கள் ஒன்றற்கொன்று மாறுகொள்வனபோற் ரேற்றினும் உண்மையானோக்குமிடத்து ஒற்றுமையுடையனவேயாம்.

புராந்தகியம்மை—திருவிற்கோலத்திலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

புரீழலாள்—திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியிலேகோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

புருத்சன்—மாந்தாதா சக்கரவர்த்திமகன்.

புருகோத்திரன்—அணுபுத்திரன்.

புருஜன்—(பு) சசாந்திமகன்.

புருஜித்து—(க) (ய) ரிசிகன் புத்திரன். (உ) (ய) வசுதேவன் தம்பியாகிய கங்கன் மகன்.

புருமீடன்—(பு) ஹஸ்திகன்மகன், அஜமீடன் தம்பி.

புருஷோத்தமபாண்டியன்—அதுலோமபாண்டியருளொருவன்.

புருடன்—(ய) வசுதேவனுக்குச்சகதேவியிடத்துப் பிறந்த புத்திரன்.

40

புரு

புருவன்—வைவசுவதமனு புத்திரியாகிய இளையிடத்துப் புதுனுக்குப்பிறந்த புத்திரன். இவன் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு சக்கரவர்த்தி. இவன் ஈகையிலும் தெய்வபக்தியிலும் அழகிலும் சிறந்தவன். இவன் ஒரு நாள் ஊர்வசியைக் கண்டு மோகித்து அவளைத் தனக்கு மனைவியாம்படிக்க, நீர் என்னை ஒருநாளும் பிரிந்திருப்பதில்லையென்று வாக்குத்தானஞ் செய்தால் உம்மோடு கூடியிருப்பேனென்று அவள்கூற, அத்தருடன்பட்டு அவளோடுகூடிச் சுகித்திருந்தவன். இவ்விஷயம் இருக்குவேத்திலே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

புரோசனன்—துரியோதனன் நண்பனாகிய ஒருசிற்பி. இவன் துரியோதனன் ஏவலின்படி. பாண்டவர்களைக்கொல்லும் பொருட்டு அரசுக்குமாளிகை அமைத்தவன்.

புலகர்—புலத்தியரதுதமையனார். இவர் தக்ஷபுத்திரிகளுளொருத்தியாகிய கூமையை மணம்புரிந்து மூவர்புத்திரரைப் பெற்றவர்.

புலஸ்தியர்—பிரமமானசபுத்திரருளொருவர். இவனுக்கு அவிர்புக்கு விடத்திலே அகஸ்தியனென்றொருவனும் விச்சிரவசுவும் பிறந்தார்கள். (இந்த அகஸ்தியரும் வேறு; சும்பமுனிபும் வேறு) இப்புலஸ்தியரே புராணங்களை முதன்முதல் மனுஷருக்கு வெளியிட்டவர்.

புலி—வியாக்கிரபாதர்.

புலிப்பாணி—போகர் சேஷர் ("போகர்" என்பதனுட்காண்க.)

புலியூர்—சிதம்பரம். வியாக்கிரபாதர் பூசித்த ஸ்தல மாதலின் சிதம்பரத்துக்கு இப்பெயர்வந்தது.

புல்லாற்றுர் எயிற்றியனார்—தன்மக்கண் மேற்போருக்கெழுந்த கோப்பெருஞ்சோழனைப்பாடி அது செய்ய

புல

யாவகை தடுத்தவர். “போர்வலியி ர்சிறந்த வேந்தேகேள்; உன்னைப்ப கைத்திருப்பவராயர்? உன்புதல்வர ன்றே? நீ அவரைப்போரில்வென் றிருந்து விண்ணுலகாளப் புரும் போது இம்மண்ணுலகையாருக்கு வைத்தேருவை? ஒருகால் அவர்க் குந்தோற்பின் உனக்குண்மைப் ப கைவர் கொண்டாடப் பேரிழிவை க்லைசிறுத்துவையன்றே. ஆதலி ன் சின்சினம் ஒழிவதாக” என்னுங் கருத்தையடக்கி இவர்கூறியபாட்டு அதிசாதுரியமானது. (புறநானூறு உகக)

புலோமசை—இந்திரன் மனைவியா கிய சசிதேவி. புலோமன் மகன். இந்திரன் புலோமனைக்கொன்று பு லோமசையைக்கொண்டேகினான்.

புலனேகவாத—விஜய கூழங்கைச்ச க்ரவர்த்தியாழ்ப்பாணத்திலரசு பு ரிந்தகாலத்தில் அவனுக்கு மந்திரி யாயிருந்தவர். இவர் தமிழ்ப்புலமை சிரம்பியவர். இவரால் லெடுக்கப்பட் ட சுப்பிரமணியாலயம் இன்னும் ந ள்வூரில்சின்னது சிலவுவது. இவர் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பது வருஷங்களுக்குமுன்னேயிருந்தவர். இ வர் ஊர்தோறும் தரும் பாடசாலை கள் அமைத்துத் தமிழ்க் கலாவிரு த்திசெய்தவர். இவர்களும் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தியதென்பா ருமுள்.

புலநாயகியம்மை—திருமாதவிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தே வியார்பெயர்.

புலனேகவர்—சு. பார்வதி. உ. ஓட் டரதேசத்திலே கோயில்கொண்டி ருக்கும் தேவியார்பெயர்.

புளிந்தீர்—விதர்ப்பானர்த்த தேசங்க ளிலுள்ள ஒருசாதியாளர்.

புள்ளலார்—தொண்டைநாட்டாகத் தோளார்.

பு

புள்ளிருக்கும்பேரூர்—திருப்புள்ளி ருக்கும் வேளூர்காண்க.

புறநானூறு—எட்டுத் தொகையுள் எட்டாவது. முரஞ்சியூர்முடிநாகரா யர்முதல் கோலூர்கிழாரெல்லையா கவுள்ளபுலவர்களால் இயற்றப்பட் டது. இந்நூல் கடைச் சங்கத்தார் காலத்தது. இந்நூலினால் பூர்வகா லத்தரசர்பலருடைய வரலாறும்பூ ர்வகாலத்துப்புலவர் ஆற்றலும் நன் குபலப்படும்.

புறப்போருள் வெண்பாமலை—ஐ யனரிதனாசெய்தது. புறப்பொரு ளையே பொருளாகவுடையது.

புனர்வக—(க) (ய)தவித்தயோதன் தம்பி. துந்துபிமகன். (உ) ஒருநகர த்திரம்.

புனிதவதியார்—காரைக்காலம்மை யார் காண்க.

புஷ்கரம்—(க) மானவதேசத்திலுள் ள ஒரு தீர்த்தம். (உ) ஏழுதீவுகளு ளொன்று.

புஷ்கரவதி—ராமன்தம்பி பரதனது இரண்டாவது புஷ்கரனாலமைக்க ப்பட்ட ஒருநகரம்.

புஷ்கரன்—(க) (ய) வசுதேவன்தம்பி யாகிய விருகன் இரண்டாம் புத்தி ரன். (உ) நான் சிறியதந்தை புத் திரன். (கூ) ராமன்தம்பிபரதனது புத்திரன். (சு) சிவன். (ஊ) விஷ்ணு.

புஷ்கராகுஷி—விஷ்ணு. (புஷ்கர ம்—தாமரை. அக்ஷன்—கண்ணன்)

புஷ்கராரணியம்—புஷ்கரதீர்த்தத் துக்குச்சமீபத்துள்ளவனம்.

புஷ்கராரணி—(பு) ருகையுள் புத்திரன். இவன்வமிசம் பிராமண வமிசமாயிற்று.

புஷ்கரிணி—(க) உலமுகன் பாரி. அ ற்கன்தாய். (உ) வியுஷ்டிபாரி. ச ர்வதேசசுதாய்.

புஷ்பகம்—குபேரன் பிரமாவைநோ

புஷ்ப

க்கித்தவஞ்செய்துபிறந்துகொண் டலிமானம். இதுமணிமயமுடைய தாய் இச்சித்தவிடத்துக்குக் கொ ண்டேருவது. இதனை ராவணன் குபேரனோடு போர்செய்து கவர்ந் துகொண்டான். ராவணபுத்தம்மு டிந்தபின்னர் இராமர் அவ்விமான த்தைக்குபேரனுக் கீந்தனர்.

புஷ்ப தந்தம்—வாயுதிக்குக்காவல் யானை.

புஷ்ப தந்தன்—(க) சிவகணக்களு ளொருவன். இவனேமகிமாஸ்தோ த்திரஞ் செய்தவன். (உ) விஷ்ணு பரிவாரத்தவருளொருவன்.

புஷ்பவந்தன்—உபரிசரவசு வமிசத்த ரசன்.

புஷ்பாரணன்—துருவன்மகனாகிய வற்சரனுக்குச் சருவசித்தியிடத் து ப்பிறந்தபுத்திரன்.

புஷ்போங்கடை—சுமாலிபுத்திரி. வி ச்சிரவசுபாரிகளிலொருத்தி. ராவ ண்கும்பகர்ணர்கள் தாய்.

புஷ்யம்—(க) பூசநகரத்திரம். (உ) க லியுகம். (கூ) தைமாசம்.

புஷ்யமீர்த்திரன்—மகததேசராஜாக்க ளுள் கடையரசனாகிய பெரிய ரத ன்சேனாபதி. இவன் ராஜாவைக் கொன்று தான்பின்னர் அரசனாயி னவன்.

பூகோளம்—ஆரிய சாஸ்திரம் பூமத் தியிலேசமேருவும் சமுத்திரமத் தியிலே வடவாமுகமுமிருக்கின்ற னவென்று கூறும். இவை முறையே வடதுருவமென்றும் தென்து ருவமென்றும் கூறப்படும். பூமத்தி யென்று ஆரிய சாஸ்திரத்திலே சொல்லப்பட்ட விடம் வடதுருவ முனை. ஆரியசாஸ்திரம் பூமியை மேகலாரேகையை எல்லையாகவை த்து வடகோளார்த்தம், தென்கோ ளார்த்தமென இருகூறுகப் பிரித் துவடகோளார்த்தம் முழுதும் சில

பு

மென்றும் தென்கோளார்த்தம் சல மென்றும் கூறும். வடகோளார்த்தம் முழுதும் சிலமெனவே அதன் மத் தியஸ்தானம்வடதுருவத்தின்கணு ள்ள சுமேருவாகின்றது. இனிச்சு முத்திரமத்தியெனவே தென்கோ ளார்த்த முழுதும் சலமாக அதன் மத்தியஸ்தானம் தென் துருவத்தி ன்கணுள்ளவடவாமுகமாகின்றது. வடகோளார்த்தம் முழுதையும் ஐம் புத்திவென்னும் பெயரால் வழங்கு வர். இச் சம்புத்திவென்னும் வட கோளார்த்தம் நவ வர்ஷங்களாகவ குக்கப்பட்டன. அவைவருமாறு:—

மேருவைச்சூழ்த்திருப்பது இனா விருதவர்ஷம்; அதற்குத் தெற்கேயு ள்ளது ஹரிவர்ஷம்; அதற்குத்தெ ற்கேயுள்ளது கிம்பருஷ வர்ஷம்; அதற்குத் தெற்கேயுள்ளது பாரத வர்ஷம். இனி இனாவிருதவர்ஷத் துக்கு வடக்கே இரண்மயவர்ஷம். அதற்கு வடக்கே ரம்மியக வர்ஷம். அதற்கு வடக்கே குரு வர்ஷம். இவ்வினாவிருதத்துக்குத் தெற்கே யும் வடக்கேயுமுள்ள ஆறு வருஷ க்களுக்குமிடையே இனாவிருத வ ருஷத்துக்குக் கிழக்கினும் மேற்கி னும் முறையே பத்திராகவருஷத் துமேகலாலவருஷம் என்னுமிருவ ருஷங்களுள்ளன. பாரத வருஷம் கேதுமாலவருஷம் குருவருஷம் ப த்திராகவ வருஷம் என்னும் நான்கும் மேகலாரேகையைஅடுத்துள் ளவருஷங்கள். இந்நான்கு வருஷங்களிலும் மேகலாரேகையிலே ஒ ன்றுக்கொன்று சமதாரத்திலே நான்கு பட்டணங்கள் உள்ளன. அவை இலங்காபுரி, ரோமகபுரி, சித் தபுரி, யவகோடி என்பன. வருஷம் என்பது மழைப்பெயல் வேறுபா ட்டால் வந்தபெயர். இலங்காபுரிக்குநோக்கேயே அஃதாவது அதோபா கத்தில் சித்தபுரி யிருக்கின்றதெ ன்றும், இலங்காபுரிக்கும் சித்தபுரி

பூங்

க்குமிடையே சமதூரத்திலே கிழக்கே யவகோடி இருக்கின்றதென்றும், இலங்காபுரிக்கும் சித்தபுரிக்குமிடையே சமதூரத்திலே மேற்கே ரோமகபுரியிருக்கின்ற தென்றும் ஆரிய சாஸ்திரங்கள் கூறும்.

இலங்காபுரிமுதல் தொண்ணூறு பாகையில் கிழக்கே யவகோடியிருக்கின்றது. அதிலிருந்து தொண்ணூறுபாகையில் சித்தபுரி, அதிலிருந்து தொண்ணூறு பாகையில் ரோமகபுரி.

மற்றைய ஆறுதிருவகளும் மேகலா ரேகைக்குத்தெற்கே சமுத்திரத்திலாங்காக்குமுள்ளன. அவை தனித்தனி ஒவ்வொரு சமுத்திரஞ் சூழ்ந்தன. கூரமுதலிய சமுத்திரப்பெயர்கள் சுவைதோற்றமுதலிய வேறுபாட்டான்வந்தன போலும்.

இதனால் ஆரியப்புகோள சாஸ்திரஞ் செய்த காலத்திலே மேகலா ரேகையிலே இலங்காபுரி முதலிய நான்கு பட்டணங்களு மிருந்தன வென்பது நிச்சயமாகின்றது.

பூங்கோடிநாயகி - திருவோடாம்புலியூரிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

பூங்கோம்பினை - திரு இன்னம்பரிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பூங்கோதை - மதுரையிலே இற்றைக்கு இருதூற்றெழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னே யிருந்த ஒருதாசி. இவள் சேக்காதியென்னுஞ்சோனகப்பிரபுவுக்குக் காமக்கிழத்தியாயினமையால் தன்னினத்தின ராலே ஈர்க்கப்பட்டவள். தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்தவள். இவள் காயற்பட்டினத்திலே சேக்காதி கொடுத்த பெருந்தியைக்கொண்டதென்னுருக்குமீளும் வழியிலே கள்வர் கவர்ந்

பூத

து கொள்ளக், கதி யற்றவளாய் நின்ற,

“இனங்கொடுக்குங்கொடையானே தென்காயற்பதியானே சேக்காதி இனங்கொடுத்தவுடையையல்ல தாய்கொடுத்தவுடையையல்ல வெளியாளானை மனங்கொடுத்து மிதழ்கொடுத்து மபிமானந்

தனைக்கொடுத்து மருவிரண்டு தனங்கொடுத்தவுடையையல்லா ந்கள்வர்கையிற் பறிகொடுத்துத் தவிக்கின்றோனே”

பூதமகிபாலன் - ஓளவைக்கு விருந்திட்டு அவளாற் பாடப்பட்டவனாகிய புள்ளலூரி லிருந்த வேளாண் பிரபு.

பூதனை - கிருஷ்ணன் சிசுவாகவிரும் தபோது கம்சன் ஏவலினால்தன்முலைகளிலே நஞ்சைப்பாய்ச்சி அப்பாலைக்கிருஷ்ணனுக்கு ஊட்டியபோதம்முலைவழியே பாலோடவளாயிரும் அவனாலுடன் கவரப் பெற்று யிற்றுறந்த பூதகி.

பூதன் - வசுதேவன் புத்திரன்.

பூரணவரிணன் - ஆயிரத்துநானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே மகத்தேசத்திலரசுபுரிந்தவன். இவன்பெளத்தசமயி. கயாவிலே இருந்தபோதி விருகூத்தைச்சாங்கன் அழித்தா னென்பது கேள்வியுற்று ஆற்றுதற்கரிய துக்கமுடையனாய் பூமியின் மீது விழுந்து புரண்டு அழுது ஈற்றில் தெளிந்து ஆயிரம் பார்பசுக்களைக் கொண்டு சென்று அவற்றின் பாலையெல்லாங்கறந்து அடிமரத்திற்கு அபிஷேகஞ் செய்விக்க அவ்வடிமரம் ஓரிரவில் ஏழுமுழம் வளர்ந்து ஒங்க, அதுகண்டு பேராணந்தமுடையனாகி அதனை மீளவும் ஒருவரும் வெட்டாவண்ணம் அதனைச் சுற்றிப் பதினாறு முழவு யரமுடைய ஒருமதிலே யெழுப்பியவ னிவனே.

பூரி

பூரி - (குரு) சோமதத்தன் மூத்தமகன். **பூரிக்கோ** - குறுந்தொகை தொகுத்தவன்.

பூரிசீரவன் - (குரு) சோமதத்தன் இரண்டாம் புத்திரன்.

பூரிசேனன் - சரிடாதிபுத்திரருளொருவன்.

பூரி - யயாதிக்குச் சன்மியுடையிடத்துப்பிறந்தபுத்திரன். இவன் தந்தைக்குத் தனது எவ்வளவு பத்தைக் கொடுத்துத் தந்தையினது வார்த்திகழ்ந்ததைப்பெற்று அவனை மகிழ்வித்தவன். இவன்மகன் ஜனமேஜயன். இச்சனமேஜயன் பாண்டவர்க்கு முன்னிருந்தவ னாதலின் பாண்டவர்க்குப்பின்னி ருந்தபரிசுத்தித் துமகன் ஜனமேஜயனும் வேறு.

பூரிணிமை - தாதாவுக்கு அதுமதியிடத்துப்பிறந்த புத்திரி.

பூரிவசித்தி - ஆக்கினித்திரன்பாரியாகிய ஓர்ப்சரசை.

பூவணநாதர் - திருப்புவணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

பூவுன் - தாவாதசாதித்தியருளொருவன். தகையாகத்திலவீரபத்திரரால் பல்சேதிக்கப்பெற்றவன்.

பெண்ணினல்லான் - திருக்கழுக்குன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பெரியநாயகி - திருஅரசிலியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். உ. திருப்பிணையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். க. திருமுதுகுன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ச. திருப்பனத்தாளிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ஞ. திருப்பழனத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பெரி

பெரியநாயகியம்மை - திருவலஞ்சுழியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர். உ. திருக்குடவாயிலிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர். க. திருச்சிவபுரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ச. திருத்தென்குடிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ஞ. திருப்பிணையூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். சு. திரு உசாத்தானத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

பெரிய பாண்டேசுவரர் - திருநல்லூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

பெரியாம்பிகை - திருநாலூர்மயானத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

பெரியாழ்வார் - இவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே புரகுடனென்னும் வைஷ்ணவருக்குப் புத்திரராகப் பிறந்து வேதங்களில் வல்லராகிய ஒருமகாபக்தர்.

பெருங்கோழிநாயகன்மகன் கண்ணனார் - சோழன்போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியைப் பாடிய ஒரு தமிழ்ப் புலவர். இவர் வைசியர். இவர்கைக்கிளைப் பொருண்மேற் செய்யுள் செய்தலில் மிக்கவன்மையுடையவர். “சிறந்தவீரக் கழலினையும், மைபோன்ற தாடியினையுமுடைய காலையை எண்ணுந்தோறும் என்னைவளை என்னெக் கைவிடுகின்றமையை எந்தாய் காண்பளாயிற் கடிவளையென்று அவட் கென்மனமேங்குகின்றது. இஃதொரு பக்கமாக, அவட்குப் புலனாகாமற்றான் அவனைக் கூடுகொண்டென்று துணிகினும் அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் சபைக்கென் செய்வதென்று நாணமிதாருகின்றது மற்றொருபக்கம், இவ்வாறுமயங்கின்றேன்” என்னுங் கருத்தினையு

பேரு

ண்டய “அடிபுனைதொடுகழல்” என்னுஞ்செய்யுளைப் பாடினார் இவரே. (புறநா.)

பேருங்குருணையகி—கொங்குநாட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

பேருங்குருணையகி—பதிற்றுப்பத்துள் ஒன்பதாம்பத்துப்பாடிச் சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும் பொறைபால் முப்பத்திராயிரங் காணுமுதலியன பெற்றவர். வையாவிக்கோப்பெரும்பேகனல் நீக்கப்பட்டகண்ணகியென்னு முத்தமியை அவளே செத்திசெய்யும்பொருட்டு, “நேற்றுமுதலாக ஒரு பக்கத்திலே தனியிருந்து நீருமாடாள் பூவுஞ் குடாள் ஊணும் விரும்பாளாய்ப்புலம்பிக்கொண்டிருப்பவன்பால் என்னே செல்லுவையாயின் அதுவே எனக்குத்தரும் பரிசிலாக” வென்னுங்கருத்தினையுடைய * * * “நெருநலொருசிறைப்புலம்புகொண்டிறையு-மரிமதர்மழைக்கண்மாவரிவை-நெய்யொடுதூந்த மையிருங்கூந்தன்-மண்ணுறமணியின் மாசறமண்ணிப்-புதுமலர்களுவவின்னு பெயரி-னதுமனெம் பரிசிலாவியர்கோவே” என்னுஞ் செய்யுளைப்பாடியவருமியரே. இவர் ஊர் பெருங்குன்றுரென்பதும் ஜாதியால் வேளாளர் என்பதும் இவர் பெயரால் பெறப்படும்.

பேருங்கிள்ளி—கோவலன் காலத்து உறையூரிலிருந்தசோழன். இப்பெயர் பெருநற்கிள்ளியெனவும் வழங்கும்.

பேருங்குருது—இது தலைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர் செய்தது.

பேருங்குறிஞ்சி—இது சங்கத்துறால் கருளொன்று. இஃது இறந்தொழிந்தது.

பேருஞ்சித்திரனார்—இவர் ஓரம்புதக

பேரு

விஞர். இவர் மிக்க வறுமையுற்றவராயொருகாலத்திலே குமணன் வண்மையைப் புலவர்வாய்க் கேட்டு அவன்பாற்சென்றுதமதுவறுமையினது சிலையை யுள்ளவாறுரைத்து அவன்பாற்பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தாற் குபேரனைப்போல வாழ்ந்தவர். இவர் தமதுவறுமைசிலையை யெடுத்தாரைத்த சித்திரம் கேட்ட போர்மனத்தை யுருக்காமற்போகாது. அது “பெரும்புகழ்படைத்தருமணகேள்; சின்வண்மையைப் புலம்பிச் செல்வத்தினையும் புலவர்வாய்க் கேட்டு விரைந் துன்னையடைந்தேன். உணவுப்பொருள் யாதுமில்லாத மனையே யாயினும் அதனை யிகழ்ந்து நீங்காது அக்கேதானே யுறைகின்ற என்பாலன் குடமியோ நெய் காணுமையாற் குதிரைப்பிடர்மயிர்போற் பறக்குமியல் பினைபுடையதாயிற்று. அத்தன்மையன்பாலின்னித்திரங்கிய தாய்முலையைப் பலகாலஞ் சுவைத்துப் பார்ப்பன். பால் வாயில்வீழ்ப்பெருமல் அதனை விடுத்துவறிதே மூடிக்கிடக்கும் சோறடுகலத்தைத் திறந்துபார்ப்பன். அங்குந்தன்பசிக்கு யாதுங் காணாதுத் தாயை யடைந்தழுதழுது வாடுவன். தாய் புலிவருகின்றதென்று அச்சுறுத்துவன் தணியாமையென்கண்டு அப்புலியைக்காட்டுவன்.

உந்தந்தையைக் காணாதுகுன்றிய உன்மேனியினது அழகையெனக் குக்காட்டுவாய் என்று வினாவுவன். இத் துன்பத்துக் கிறுதிகாணுமாறு சின்னையடைந்தேனெனின் பரிசில் தந்து என்னைக்கடிது விடுப்பாயாக” என்னுங்கருத்தினையுடைய “உருகெழுஞாயிற் றெண்கதிர்” என்னுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

பேருஞ்சித்தனார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

பேரு

பேருநாரை—இது தலைச்சங்கத்து இசைத்தமிழ்தூல்களு ளொன்று. இஃதிறந்தொழிந்தது.

பேருநம்பி—குலச்சினைநாயனார் கானக.

பேருந்தலைச்சாத்தனார்—தம்பியால் நாடுகொள்ளப்பட்டிக் காடுகொண்டிருந்த குமணனைப் பாடியபோது அவன் தனது தலையைக் கொண்டுபோய்த் தம்பிகையில் கொடுப்பீராயிற் பெரு சிதி பெறுவீரென்று தன் வானைக் கொடுத்துக் கொய்யுமென்ன, அவ்வானைப்பெற்றுக்கொண்டோடிப்போய் அவன் தம்பிக்குக்காட்டி அவன் மனப்பகையை மாற்றியபுலவர் பெருந்தகை இவரே (“குமணன் கானக.”)

பேருந்தேவனார்—(க) தொண்டைநாட்டிற் பிறந்து தமிழில் மிக்கவல்லுனராகிப் பாரதத்தைத் தமிழிலேபன்னீராயிரம் வெண்பாவாற் பாடிக்கொண்டுபோய் மதுரைச்சங்கத்தில்திரங்கேற்றியவர். இவர் சாதியிலே வேளாளர். “சேறுறும்பாடல் பன்னீராயிரமுஞ் செழுந் தமிழ்ச்சூ, வீரர்தஞ்சக்கப்பலகையிலேற்றிய வித்தகனார், பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும்பழம்பதிகாண்மாருதம் பூவின்மணம் வீசின்தொண்டை மண்டலமே” என்பது மேற்கோள். (உ) வீரசோழியத்துக்குரைசெய்த ஆசிரியர்.

பேருமகி—கோவலன் மாதா, இவனைப் பெருமனைக்கிழத்தியென்றும் பேரிற் கிழத்தியென்றும் வழங்குவர். இவன் மதுரையிற் கோவலன் கொலையுண்டிருந்ததை மாடலொற் றெரிந்து வருந்தித் தன்னுயிரைவிட்டவன்.

பேருமலை—சேரநாட்டிலுள்ளதொரு மலை.

பேரு

பேருமிழலைக்குறும்பநாயனார்—பெருமிழலையென்னுமூரிலே விளக்கியவராகிய ஒரு சிவபக்தர். இவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கைலாசமடைவதைத் தமது யோகப்பிரத்தியக்ஷத்தாலறிந்துயோகமுயற்சியினாலே பிரமரந்திரந்திறப்படைவனின்றும் பிரிந்துகைலாசமடைந்தவர்.

பேருப்பதுமனார்—இவர் புறநானூற்றுட்கூறப்பட்ட புலவருளொருவர்.

பேரும்பாணுறுப்படை—இது பத்துப்பாட்டுளொன்று. கச்சிநகரத்திருந்த தொண்டைமானிளர் திரையனைக் கடிய ஊருருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது.

பேருகன்—கடையெழுமுவள்ள்களு ளொருவன். இவன் கபிலபரணர்களுக்குப் பேருபகாரியாய்விளக்கியவொருமலைநாட்டரசன் இவன் ராஜதானி நல்லூர். இவன்மனைவிபெயர் கண்ணகி. அவளைத் துறந்திருந்த இவனைக் கைக்கிளைவகைப்பாடான்பாட்டாற் பரணர் பாடினார்.

பேராய்வார்—பூதத்தாழ்வார் அவதரித்தமற்றைநாளையூரடியில் ஒருவாலியிலேசெக்குவளைமலரிலே அவதரித்தவர். இவர் விஷ்ணுபத்தியிற் சிறந்தவர். “திருக்கண்டேன்” என்னுமந்தாதி பாடினவர் இவரே.

பேய்மகள் இளவெயின்—சேரமான் பாலைபாடியபெருக்கெட்கோவைப்பாடிய புலமையன். இவனை நரவடிவெடுத்தவந்தவொருபேய்என்பாருமார்.

பேராஜரான்—இவன் தொண்டைநாட்டுப் பேராஜரில் விளக்கிய ஒரு வேளாளப் பரபு. புலவர்களுக்குப் பொன்மாரிபொழிபவன். நந்தனாரைத் தன்னருகிருத்திப் புலையரென்றதுசிற மடையாதவருடன் போசனஞ்செய்த பெருந்தகையினே. இதினைக் கம்பரும் தமது ஏரெழுபத்துட கூற்றார், “நந்தனார்

பேரா

டனமுதுண்டான்பேராஜரான்” என்பதனானும் தொண்டைமண்டல சதகத்தானுமுணர்க.

பேராறு—சேரநாட்டுள்ளதோ ராறு.

பேருசங்கன்—(ய) இருசங்கன்.

பேரேயின்முறுவலார்—நம்பிநெடுஞ் செழியனப்பாடியபுலவர்.

பைசாசி—பிராகிருதபாணைகளு ளொன்று. இது பைசாசிகுளிகை யென்றும் பைசாசியென்றும் இர ண்டுவகைப்படும். இது பிசாசதே சங்களிற் பேசப்படுவது. கேசயம் நேபாளம் பாகிஸ்தான்முதலிய தேசங் கள் பிசாசதேசங்களெனப்படும்.

பைரவன் } சிவமூர்த்தங்களு
வைரவன் } ளொன்று. பகாரம்ப கழித்தல் மேலும், ரகாரம் ரகழித் தல்மேலும், வகாரம் வமனத்தின்மே லும் பொருள் செல்லுதலால் அழி த்தல் காத்தல் சிருஷ்டித்தல் என் னும் மூன்றும் வல்லார் என்பது ப தப்பொருள்.

பைலன்—க, (ரி) வியாசசீஷர்களு ளொருவன், இருக்குவேதாத்தியா பகன். உ, (ரி) ஜாதகர்ணிசீஷன்.

பொதியில்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள தொருமலை. இது தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பொது விடமா யிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது.

பொய்கையார்—இவர் கோச் செங்க ட்சோழனாரை சிறையிலிடப்பட்ட சேரமான்னைக்காலிரும் பொறை யைச் சிறையிலிடம் பொருட்டு அச் சோழனரைக் களவழிநாற்பதென் னும் தூலாற்பாடிய புலவர். இவர் க்கு ஜன்மநகரம் தொண்டி. சேர மான்கோக்கோதையும் இவராற்பா டப்பட்டவன்.

பொய்யடிமையிலலாதபுலவர்—ம துரைத்தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்த கபி லபரணர்முதலியோர்.

பொய்யாமொழிப்புலவர்—துறை

பொய்

பூரிலே வேளாளர்குலத்திலே அவ தரித்துத் தமிழ்ப்புலமையும் சாபா னுக்கிரகமும் பெரிதுமுடையராய் விளங்கியவர். அழிந்துபோன தமிழ்ச்சங்கத்தை மீளவும் அமைத்து வளர்த்தல் வேண்டுமென்னும் பே ரவா டுடையராய் வணங்காமுடிப் பாண்டியன்பாற் சென்றனர். அவ ன் இவர்கருத்தைபுசாவி யுணர்ந்து சங்கங்கூட்டுக்கருத்தைப் பின்ன ர்யோசிப்பாம், இப்போது நமது சி வாலயத்தி னுள்ளே ஸ்தபிக்கப் பட்டிருக்கும் சங்கப்புலவர்களது வி க்கிரகங்களெல்லாம் தலை துளக்கு ம்படிபாடும்பார்ப்போமென்றான். உ டனே இவர்,

“உங்களிலேயானொருவனொவ்வே னோவல்லேனோ, திங்கட்குலவா றியச்செய்ப்புகள்—சங்கத்துப்- பாடுகின்றமுத்தமிழ்க் கென்பை ந்தமிழுமொக்குமோ-எடவிழ்தர் ரேழெழுவினே” என்னும் வெ ண்பாவைக் கூறுதலும் அவ்விக்கிர கங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ்செய்த ன. இவ்வற்புத்தைக்கண்டெம்பா ண்டியன் இவர் விண்ணப்பத்தைப் பொருட்டித்தானாயினான். அது க ண்டி புலவர் தமது சோனாட்டை நோக்கிப்பல்லக்கேறி மீண்டார். அ ப்பொழுது பாண்டியன் மனைவியா ர்தமது பல்லக்கேறித் தொடர்ந்து போயிறங்கி இவருடைய பல்லக்கு ச்சுமப்போருளொருவராயினார். அ ிதுணர்ந்தபுலவர், நீ நமக்குப் பல் லக்குத்தாங்கப் புருத்தகருத்தை யு ணர்ந்தேம், நாம் வெகுண்டு அரச னைமுனிவாமல்லேம்; அஞ்சற்கவெ ன்று அவ்வுத்தமியைத்தடுத்து,

“உமையானுநீயுமொருக்கொப்பே யொப்பே, உமையாளுக்கங்குண் டோளனம்—உமையாடன்-பாக ந்தோய்ந்தாண்டான் பலிக்குழன் றுன்பாண்டியனின், ஆகந்தோ

பை

ய்த்தாண்டான்” என்றுவாழ்த் திப்போயினர்.

இவர் சோழராஜவினது மந்திரி யாகிய சேக்கராடனுக்குப் பிரியந ட்பினர். ஒருநாள் சேக்கராயன் சய னிக்குங்கட்டிலிலே அவனும் புல வரும்புலவருந்து பொழுதுபோயபி ன்னர் நெடுநெரம் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில் புலவர் தமக் கு சித்திரைவந்ததென்று கூறி ரா யனைப் போசனத்துக்குப்போகுமா றுசெய்து அக்கட்டிலிற்றோனொரு பக்கமாக சித்திரைபோயினர்.

ராயன் போசன முடித்துக்கொ ண்டு சிலாமணிமேடையிற்சென்று சிறிதுநேரம்போக்கி மீளுமுன்னே ராயன்மனைவியும் அக்கட்டிலிற்படு த்துறங்குகின்றவரைத் தன்கணவ னென்றெண்ணி ஒருபக்கத்திற் ப டுத்து சித்திரை போயினான். அத ன்பின்னர் ராயனும்போய்ப் படுத் துறங்கினான். வைகறையிலே புல வர்முதலிலே யெழுந்தார். அவ்வர வர்க்கேட்டு அரசனும் எழுந்தான். புலவர் தம்மருகே ராயன்மனைவிப டுத்து சித்திரை போதலைக் கண்டு துணுக்குற்று ராயனைநோக்கி என் செய்தாய்! என்செய்தாய்! என்ற னார். ராயன் அவரைநோக்கி “அஞ் சாதீர், இப்போ தெழுந்திருக்கவே ண்டாம், செல்லக்கிடமின்” என்றான். மனைவி அவ்வாலிகேட்டுப் ப தைத்தெழுந்தோடி அத்தப்புரஞ் சென்றாள்.

ராயன் புலவரை நோக்கி என்ம னையானோத்திரமன்றுஉலகத்துப் பெண்க ளெல்லோரையும் மாதா வெணக் கொண்டுபோற்றுகின்ற உ ம்பக்கத்திலே என்மனையாள் படுத் துறங்கியதைப் பெரும் பாக்கியமா கக்கொண்டேன் என்றான். அன் றுமுதலாகப் புலவரும் ராயனும் ஈ ருடனு மோருயிரும்போன் ரொழு

5-41

பொ

கினர். இவர் சினக்கராயன் இறந்த போது சோழன் தடுக்கவுங் கேளா மல்மேல்வருங் கவிசனைக் கூறி உ டனகட் டடையேறினார்.

“வாழிசோழவென்வாய்மொழி கேண்மோ

ஊழிசிலவெறிமாளிகையின்வ யிற

கட்டிளங்கணவன்கவின்பெறு சேக்கை

என்றறிமனைவிரெடிதுதுயிற் கொளச்

செல்லக்கிடமினெனக்கிடந்தரு கெனைச்

சொல்லியநண்பன்றனிச்செல் பவனோ

நானுமேகுவனற்றுணையவற்கே.

“அன்றுநீசெல்லக்கிடவென்று யாயிழையோ, அன்றுநீவானுலகமே றினாய்—மன்றல்கமழ், மானோக் கும் வேல்வழியார் மாரனைகண்டி யூர்ச்—சேக்காசெல்லக்கிட.”

இப்புலவர் பெருந்தகையே தஞ் சைவானன்கோவையென்னும் பி ரபந்தம் பாடியவர். அக் கோவையி னது சொல்லாற்றல் பொருளாற்ற ல்கள் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பிரமிக் கச்செய்வனவென்றால் மற்றினிக் கூறுவதென்னை,

இவர் தொண்டைநாட்டிலுஞ் சி ரிதுகாலம்வசித்தவரென்பதும், அக் காலத்திலேயே முருகக்கடவுள் வாயால், “விழுந்ததுநியந்தரத்தே வேமென்றும்” என்னும் வெண்பா ப்பாடப் பெற்றவரென்பதும் தொ ண்டைமண்டலசதகத்தால் விளங் குகின்றது. இவர்அதிவீரராமபாண் டியன் காலத்துக்குச் சற்று முன் னேயிருந்தவணங்காமுடிப்பாண்டி யன்காலத்தவராதலின் இவர் கால ம் சற்றேறக்குறையஆயிரம்வருஷ க்கு முற்பட்டது.

பொ

பொருநராஜப்படை—முடத்தாமக் கண்ணியாம்படியபிரபந்தம்.

பொருளை—தாம்பிரதன்னிநதி. இது பாண்டி நாட்டுள்ளது. இவ்வாறு சேரநாட்டுக்குரியதென்பாருமுள்.

பொல்லாப்பிணையார்—அபயகுல சேகரசோழராஜன்கொண்டபேய் க்கொடுக்க நம்பியாண்டார் நம்பியென்னும் ஆதிசைவப் பிராமணர் வாங்கி க்வேதித்த பழம் அவல் எள்ளுண்டை முதலியவைகளைத் தமது துதிக்கையை யுண்டையாக நீட்டியெடுத்துத் திருவமுது செய்த விநாயகமூர்த்தி விக்கிரகம். இம்மூர்த்தி திருநாரையூரிலுள்ளது.

பொன்பற்றியூர்ப்புத்தமித்திரனர் வீரசோழன்காலத்திலேயிருந்து அவன்பெயரால் வீரசோழிய மென்னுமிலக்கணநூல்செய்தவர்.

பொன்மயிலம்பிகை—திருப்பராய்த்துறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

பொன்முடியார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

பொன்னுக்காமத்தேவர்—புதுக்கோட்டைச் சிவஞானத் தேவர் புத்திரராகிய இவர் சேதுபதிசடந்தானத்துச்சர்வாதிகாரியாகி அவ்விராஜாங்கத்தைச் சீரிட்டுநென்னிலைக்குய்த்தவர். முன்னாளிலே தாராகரத்திலிருந்து சம்ஸ்கிருதபாஷையை வளர்த்த போஜராஜனே பின்னாளிலே தமிழையும் வளர்க்குமாறு இப்பொன்னுச்சாமி நரேந்திரனாக அவதரித்தான் என்றுபுலவர் நாலினும்பாவினும் போற்றற்குரியராய் விளங்கிய ராஜபண்டிதர் இவர் ஒருவரே. தமிழ்ப் புலமையுஞ் சிவபக்தியும்ராஜதந்திரமும்மகனதாரியமும் இவர்பாற்றுகுடிகொண்ட சிறப்புக்கள்.

புலவர்திலக்களாகிய ஆறுமுகநாவலரும் மீனாக்கிசந்தரகவிச்சக்க

பொ

ரவர்த்தியும் இவர்காலத்துப்புலவர்கள். ஆறுமுகநாவலரைக் கொண்டுதிருக் குறையும் திருக்கோவையாரையும் கரலிகிதவுழைக் களைந்து அச்சிடுவித்துலகுக்குபகரித்த பெருந்தகையு மிடரே. இவரைப் போலவே இவர்க்கு அருந்தவப்புதல்வராகவந்தவதரித்திருக்கும் பாலயவனத்தத்து ஜமீந்தாராகிய பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரும் தமிழ்க் கலாவலோதரும் வித்துவசிகாபணியுமாகி விளங்குகின்றார். அவரே இப்போது மதுரையிலே தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபித்துநடாத்திவருகின்றவர்.

பொகமாந்த புண்முலைநாயகி—திருள்ளாற்றிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

போகர் } இவர் ஜாதியின்சேனர். **சுபோகி }** உயத்தாற்புத்தசமயி. ஆச்சிரமத்தாற்றறுவி. இவர் இற்றைக்கு ஆயிரத்தறுநூறுவருஷங்களுக்குமுன்னே சீனதேயத்திலிருந்து பாரதவருஷத்துக்கு வந்து பாடலிபுரம் கயா முதலிய விடங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, தக்கிணை தேசத்திலும் சோழபாண்டிநாடுகளுக்குச் சென்று அங்கே நெடுங்காலம்வசித்து ஆங்காங்குமுள்ள டண்டிதர்களால் தாமநியாதவைகளை அவர்களுக்குக்கற்பித்தும் மீண்டு சீனதேசத்தையடைந்தவர். இவர்பால் வைத்தியங்கற்ற மாணக்கர் ஒருவர் அவர் கூறியமுறைகளைச் செய்யுள்ளபயாகப்பாடிப் போகர்நூலெனப்பெயரிட்டனர். பிற்காலத்து வைத்தியபண்டிதர்களுக்கு சிலர் தாமதுபவத்தாலறிந்த முறைகளைப்பாடிக்காலந்தோறும் அந்நூலினுட்புகுத்தியும் விட்டார்கள். பின்னர் அச்சிடப்புகுந்தோரும் கூட்டியும் திருத்தியும் மாற்றியும்அதனை அடியோடுபிறழவைத்தனர்.

பெய்

இவர் சீனதேசத்துக்கு மீண்டு சென்றபோது சீஷராகத் தமிழருஞ்சிலர் சென்றார்கள். அப்பொழுது தஞ்சாவூர்ப்பிருக்கீசரன் கோயில்விமானத்துக் கபாலக்கல்லுச், சிற்பவேலைமுடிந்தும் அச்சிற்பியிறந்தமையால், நெடுங்காலமாக விமான வேலையிற் பழுதுறுவண்ணமேற்றுமுபாயந்தேர்த்துகொள்ளப்படாமற் கிடந்தது. அதுமாதிரமன்று; நாகபட்டணத்துப் புதுவெள்ளிச் கோபுரத்துச்சக்கரத்தை நிறுத்தி, அக்கோபுரத்துள்ளே வைக்கப்பட்ட நெடுங்காலமாகக் கிடத்தபொற்கு வையையுமெடுக்கும்வகைதேர்த்துகொள்ளப்படா திருந்தது. இவ்விஷயங்களைப் போகியோடு சென்ற சீடர்வாய்க் கேட்ட சீனதேயத்துச்சிற்பிகளுளொருவன், “அப்பெரிய கபாலத்தை யேற்றுதற்கு அவ்விசிற்பஞ்சுப்பொதியில்லையாவென்று அச்சக்கரத்தைத் தடுக்க வாழைத்தண்டில்லா தொழிந்ததா வென்றுஞ் சொல்ல, அதனைக்கேட்டிருந்ததமிழருளொருவனாகிய ஒருகைக்கோளன் மற்றொரு யறியாது மீண்டு சோழநாட்டையடைந்து அரசனுக்குணர்ந்த, அரசன்பஞ்சைவிமானப்பிரமாணமாகக் குவித்து அக்கல்லே யேற்றுவித்தானென்றும், வாழைத்தண்டையிட்டுச் சக்கரத்தைநிறுத்திப் பொற்குவையைக்கவர்த்து சேங்கத்து ஏழ்மகிற்றிருப்பணியை முற்றுவித்தானென்றும் ஒருகண்ணபாரம்பரியமுளது.

புலிப்பாணி யென்பவர் போகரோடு சீனதேசத்திலிருந்து வந்து அவர்மீளும்போது அவருடன் செல்லாது தமிழ்நாட்டிலேதங்கியவர். அவர்பாடவென்றுள்ளன வெல்லாம் அவரீர்த் பாடப்பட்டனவன்று. அதுவும் புரட்டு நூலேயாம். இவர் வைத்தியமுஞ்சாலவித்தையுமுண

பொ

ர்ந்தவர். தமிழ்நாட்டுக்கு ஆகியிலே வைத்தியநூல்கள் தந்தருளியவர்கள் அகஸ்திபரும் தேரையர்முதலியோருமேயாவர். அவர் நூலினுள்ளேபெரும்பாலான அழிந்தனவேனும் எஞ்சிய சின்னூல்களை நோக்குமிடத்து அவையெல்லாம் வடமொழிக்கிணங்குவனவாயிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாம். போகர் புலிப்பாணி நூல்களோ சிறிதும் ஒவ்வா,

போகவதி—வாசுகிராஜதானி.

போக்கியார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

போஜகடகம்—நரமதாநதியோரத்துள்ளப்பட்டணம்.

போஜசம்பு—ஒரு சம்ஸ்கிருதகாவியம். அது போஜன் செய்த இராமசரித்திரம்.

போஜப்பிரபந்தம்—இதிலே போஜசரித்திரமும் காளிதாசன்தண்டி முதலிய வித்துவரத்தினங்களினது வரலாறுங் கூறப்படும்.

போஜி—யாதவருள் ஒருசாரார்.

போஜன்—(க) (ய) சாத்துவதன்புத்திரன். குந்தியைவளர்த்த தந்தை. இவன் குந்திபோஜன்மகாபோஜன் என்னும் நாமங்களாலும் விளங்குவன்.

2. மாளவதேசத்தரசனாகத்தாராநகரத்திலிருந்தரசுகுபிரிந்தவோர் அதிப்பிரபலஅரசன். இவன்இற்றைக்கு ஆயிரத்திருநூறு வருஷங்களுக்குமுன்னே அரசுகுபிரிந்தவன்.

இப்போஜன்காலத்திலே வித்தியாலிஷயம் அபிவிருத்தியானது போல் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லையெனலாம். பூர்வத்திலே பூரணசந்திரோதயம்போல்விளங்கிப்பின்னர் அபரபகஷம் பெற்ற கலோனாமெல்லாம் இவ்வரசன்காலத்துலேயே மீளவும் பூர்வபக்கத்துச் சந்திரனாமையால் இப் போஜனைக் கலைமகள் தந்தையெனினும் குற்ற

பொ

மாகாது. போஜன் மகாபண்டிதனாயிருந்தமையால் கலேஞானங்களெல்லாவற்றையும் ஆராய்வுப்பாணயினான். போஜனலே செய்யப்பட்டவைத்தியநூலுமொன்றுளது. அவனுடையகாலத்திலே வேதம் முதல்சிற்பமீராகிய சாஸ்திரங்களோடு பண்டிதர்களுந் தழைத்து விளங்கினார்கள்.

காளிதாசன் முதலிய கவிரத்தினங்கள் விளங்கியதும் இவன் சமஸ்தானத்திலேயேயாம். இவன்காலத்திலே மானுஷவைத்தியமாத்திரமன்று; அசுரவைத்தியமாகியசத்திரவைத்தியமும் அதி உந்தமாக ஒங்கிவிளங்கியதென்பது வல்லாளன்செய்த போஜப் பிரபந்தத்திற் கூறப்பட்ட ஒரு சரித்திரத்தால் அது மிக்கப்படும். போஜப்பிரபந்தம் போஜனைப்பற்றிய சிறு சரித்திரங்களை யெடுத்துக் கோத்துக் கூறுவது. போஜன் ஒருகாலத்தில்கொடிய தலைவனாய் வருந்துவா னாயினான். வைத்திய பண்டிதர்களுட் சிரோமணிகளாக அக்காலத்தில் விளங்கியமருத்துவர்க ளொருவரின் னொருவராக யாவருஞ்செய்த ஓளவுதப் பிரயோக மெல்லாவற்றையும் பொருட்படுத்தாது மேன்மேலும் தலைக்குத்து இருப்புப்பாரை இடி போலோங்குவதாயிற்று. இது மரணத்திற்கு ஏதுவாகவந்த தலைவலியென்றுகூறி மருத்துவரும் கைசலத்து நீக்கினர். அச் சமயத்திலே சல்லியசாஸ்திரத்திலே (Surgery) கைபோய பண்டிதராகிய சகோதரரிருவர் அரசன் சமஸ்தானத்துக்குவந்தணைந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளேசென்று அரசனுடைய நோயை நிதானித்து இது சத்திர சிகிற்சையாலன்றி மற்றை ஓளவுத சிகிற்சையால் தீராதென்றார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அதற்குடன்படு

பொ

தலும், அரசனுக்கு மூர்ச்சையுண்டாகுமாறு சம்மோகனி யென்னுமோரவுஷதம் பிரயோகித்தார்கள். உடனே அரசன் மூர்ச்சையாயினான். பண்டிதர்கள் அரசன் கபாலத்தை ஆயுதத்தாற் றிற்று மூளையின்கண்ணையிருந்தவிஷாமிசத்தை நீக்கிச் சுத்திசெய்து கபாலத்தைப் பழைமைபோலப் பொருத்திச் சந்தைத் தைத்துச் சந்தானகரணியிட்டுச் சஞ்சீவியென்னும் மருந்தையுள்ளுக்குப் பிரயோகித்து உயிர்ப்பும் அறிவு முதிர்க்கும்படி செய்து, அரசன் நீத்திரைதெளிந்தான்போன்று விழித்துப் பூரணசுகம் பெற்றான். இதன்விநிவைப் போஜப்பிரபந்தத்திற் காண்க.

சம்மோகனி யென்பது தற்காலம் ஐரோப்பிய பண்டிதர் பிரயோகிக்கும் “குளோரபாம்” (Choloroform) போல்வதொரு மூர்ச்சையுண்டாக்கும் மருந்து. அது குளோரபாம் என்பதிலும் மிகச் சிறந்தது. குளோரபாம் அபாயமுள்ளது. சம்மோகனி ஒருபகற்காலம் வரைக்கும் அபாயஞ் செய்யாது. வேண்டிய போது சஞ்சீவீனிப் பிரயோகத்தால் அதன் அதிகாரம் முற்றும் நீக்கி அறிவுதயமாகும். அக்காலத்தாரிய பண்டிதர் சஞ்சீவீனிகையிலிருப்பினன்றிச் சம்மோகனிப் பிரயோகஞ்செய்யார். (சஞ்சீவீனி - a restorative). குளோரபாமைக் கொடுத்துவிட்டுக் கையிஞ்சியதே யென்று விழிக்கும் ஐரோப்பிய பண்டிதரைப்போல விழித்துத் திகைக்க மாட்டார். அதுநிற்க, மேற் கூறிய சரித்திரத்தால், ஐரோப்பிய பண்டிதர் (Triumph of Modern Surgery) தற்காலத்திலே தாழ்ந்தானமாகக் கண்ட சத்திர சிகிற்சையென்றுச் சிமேல்வைத்துக் கொண்டாடும் (Cranial Surgery) கபால

பொ

சல்லியம் (கபாலத்தைத் திறந்து சிதைவுசோதித் தல்முதலியன) ஆரியபண்டிதர் பல்லாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னே சிறிதும் அபாயமின்றிப் பயின்றுவந்த ஆரிய சிகிற்சைகளொன்றேயா மென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இக் கபால சல்லிய சம்பவம் இஃதொன்றுமாத் திரமன்று கௌதம புத்தருடைய வைத்தியபண்டிதனாக விளங்கிய ஜீவகனும் அநேக கபால சல்லிய சிகிற்சைகள் செய்து புகழ்படைத்தா னென்ப பெளத்தநூல்கள் கூறுகின்றன. சம்மோகனிக் கோடாகக் “குளோரபாம்” ஐரோப்பிய வாகடத்தி லுளதென்றாலும் சஞ்சீவீனிக் கோடாக அவ்வைரோப்பியவாகடத்தில்யாதுமில்லையென்பது இறை புலப்படும்.

போதனை - ராமகிருக்குக்கிழங்கிலுள்ள ஒருமலை.

பௌண்டரம் - (க) வீமசேனன் சங்கு. (உ) ஓட்டரதேசத்துக்கும் ஆந்தரதேசத்துக்கும் உத்தரத்திலுள்ள நாட்டுக்குப்பெயர்.

பௌந்தர் - பெளத்தமதத்தை அவலம்பித் திருப்பவர்கள். இம்மதம் சத்திய சேலங்களையும் யோகவித்தையையும் செவ்வே போதிப்பது.

பௌமன் - செவ்வாய்.

பௌரவர் - பூருவமிசத்தோர்.

பௌரவி - பாகிலிகன் புத்திரி, வசு தேவன்பாரி.

பௌலோமர் - வைசுவாநரன் என்னும் தானவன் மகளாகிய புலோமையிடத்து மரிசிக்கு உற்பத்தியான ராகுகள். அருச்சுனனாற் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

பௌலோமி - சசிதேவி. புலோமன் புத்திரி. இந்திரன் பாரி.

பௌஷ்யர் - உதங்கனுக்குக் குண்டலங்கொடுத்த ராஜா.

மகா

மகதம் - வங்கத்துக்கு மேற்றிசைக்கணுள்ள தேசம். இத்தேசம் அதிப்பழமையானது. உத்தமகுலவரசாக்களாற் பரம்பரையாக ஆளப்பட்டது. இத்தேசம் புராணேதிகாசங்கள் எல்லாவற்றிலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் ராஜதானியும் மகதமெனவேபடும். இத்தேசத்துமாகக் மாகதர் எனப்படும். மகமாயியம்மை - திருக்கானப்பேரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியாற்பெயர்.

மகராஷ்டிரன் - (ராஷ்டிர) கரன் புத்திரன்.

மகாபரதம் - (க) வடமொழியிலே சாரங்கதேவமுனிர்செய்த பரதசாஸ்திரம். அது லக்ஷங்கிரந்த முடையது. சோமராய மகாராசாவினாற் செயலிக்கப்பட்டது. (உ) செந்தமிழ்ப்பரமமாசாரியராகிய அகஸ்தியமு வரால் தமிழிலே ஆரூயிரஞ் சூத்திரமுடையதாகச் செய்யப்பட்டபரதநூல்.

மாகாபலலிங்கநாதர் - திருக்கோகரணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மகாவிரதன் - சிவன்என்புமாலேதரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்று சொல்பவன். இவன் அகப்புறச் சமயிகளுளொருவன்.

மகேந்திரபுரி - இது தென்சமுத்திரமத்தியலேயிருந்த குரபத்மன்ராசதானி.

மகேந்திரம் - மஹேந்திரங் காண்க. மங்கணன் - தபோ மகிமையினாலே சாரசுவதத்தில் நடனஞ்செய்தவன். மங்கலகிரி - நரசிங்கமூர்த்தியாய் விஷ்ணு வெழுந்தருளியிருக்கும் மூன்றுஸ்தலங்களிலொன்று. மூன்றாவன அகோபலம், மங்கலகிரி, சுவாலை.

மங்கலநாயகியம்மை - திருக்குடமூக்கிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியாற் பெயர்.

மங்

மங்கலமடந்தை—ஒரு டெண் தெய்வம். மங்கலாதேவியென்பர். இத்தெய்வத்திற்கு ஆலயம் மலேநாட்டிலும் அதைச்சார்ந்த நாடுகளிலும் உண்டு. மங்கலநெரென்பதை இதுபற்றிவந்த மங்கலபுரமென்னும் பெயரின் மருஉவென்று கூறுவர்.

மங்கலன்—அங்காரகன்.

மங்குளநாயகி—திருமங்கலக் குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர். உ. திருக்கண்டியூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். கூ. திருநல்லத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ச. திரு இடம்பாவனத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். ச. திரு இடம்பாவனத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். இ. திருப்பரிதிசியமத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மங்குளநாயகி அம்மை—திருவாளூரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மங்கைநாயகி—திரு அகத்தியான்பள்ளியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். உ. திருவிசயமங்கையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மங்கையர்க்கரசி அம்மை—திருவேதி குடியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மங்கையர்க்கரசியார்—திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயகரைவரவழைத்துத் தமது நாயகனாகிய கூட்பாண்டியனுக்குச் சுரந்திர்ப்பித்தவராகிய மாதுகிரோமணியார். இவர்கோழராஜபுத்திரியார்.

மச்சதேசம்—மந்தசேசங்காண்க.

மச்சன்—கு. உபரிசரவச மூன்றாம் புத்திரன்.

மச்சாவதாரம்—விஷ்ணுதசாவதாரத்துள்ளே முதல் அவதாரம். இவ்வவதாரம் வேதங்களை அபகரித்

மங்

தோடிச் சமுத்திரத்தில் ஓளித்திருந்த சோமகாசரனைக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுமாறு எடுக்கப்பட்டது. இவ்வவதாரத்திலேயே மகாப்பிரளயம்வர ஏழாவதுமனுவும் சப்தரிஷிகளும் மீன்றபந்தாங்கித்தம் முயிர்பிழைத்திருப்பச் சமஸ்தபூமியும்மற்றியாவும்அழிந்தொழிந்தன.

மஞ்சிதேவர்—காசியிலுள்ளபெருமாள்விக்கிரகத்தை எழுந்துசென்று எல்லாருங்காண விசுவலிங்கத்தை வணங்கச் செய்தவர். அதுகாரணமாக அங்கிருந்த வைஷ்ணவர்கள் சிவதுஷணஞ்செய்யா தடங்கினர்.

மஞ்சுகோசர்—வச்சிரகுசிசெய்த அசுவகோசர்குரு.

மஞ்சுவந்தம்—இமயத்துக்கு உத்தரதிசையிலுள்ள ஒருமலை. இதிலே மிகப் பெரிதாகிய ஒருதடாகமுள்ளது. அதில் பஞ்சவர்ணங்கடோடுகூடியதாமரைகள் வளர்வன.

மடீவாரிதழலி—திருச்சிராப்பள்ளியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மணலிழந்துகிருஷ்ண முதலியார்—இவர் இற்றைக்கு தூற்றைம்பதுவருஷங்களுக்கு முன்னே சென்னை யில்விளங்கிய ஒரு வேளாளப்பிரபு. கல்வி, செல்வம், சகை, குலம், ஒழுக்கமென்னுஞ் சிறப்பெல்லாம் பொருந்தி வாழ்ந்தவர். இவரே ராமாயணகீர்த்தனையைப்பாடிய அருணைசலக்கவிராயருக்குப் பொன்மாரிவழங்கிய வள்ளல்.

ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே செய்யப்பட்ட கம்பராமாயணத்திற்கும் இவர்மரபினரே அபிமானப் பிரபுக்களாயினர்.

மணலார்புரம்—(க) மணிபுரம். (உ) பாண்டிநாட்டகத்தே சித்திராங்கத பாண்டியனுக்கு ராஜதானியாக விருந்த நகரம். (ங) சேழநாட்டிலுள்ள ஒரு சிற்றூர்.

மண

மணவாளதாசர்—திருவரங்கத்தலம்பகம்பாடிய வைஷ்ணவராகியவோருத்தமதமிழ்ப்புலவர். இவருடைய கலம்பகம் மிக்க சொன்னயமும் பொருளாழமு முடையது. இவ்வந்தணர் இற்றைக்கு ஐஞ்ஞாறுவருஷங்களுக்குமுன்னே யுள்ளவர்.

மணவாளமாழனி—இவருட்சிவாக்கிரயோகியாரு மொருகாலத் தவர்கள். தஞ்சாவூரிலே சரபோஜிமகாராஜாவினதுசமுக்கதிலே பதினேழுள்ளாகச்செய்த சமயவாதப்போரிலே சிவாக்கிரயோகிக்குத் தோற்றவராயினும் தமிழ்ப்புலமைசான்ற விஷ்ணுபத்தேரயாவர். உபதேசரத்தினமாலே, தூற்றந்தாதி முதலியனபாடி ஒருமிவரே.

மணிகர்ணிகை—கங்கைக்கண்ணுள்ள ஒருகட்டம். (கட்டம்—தீர்த்தத்துறை.)

மணிக்கிரீவன்—குபேரன்புத்திரன்.

மணிகீபம் } பாற்கடல் மத்
மணித்துவீபம் } தியிலுள்ள ஒரு தீவு.

மணிபுரம்—கலிங்கதேசத்துள்ள ஒரு பட்டணம்.

மணிபுஷ்பகம்—சுகதேவன் சங்கம்.

மண்டலபுருடன்—தொண்டைநாட்டிலே வீரையென்னுமூரிலிருந்த ஆருகதராகிய ஒரு தமிழ்வித்துவான். இவரே சூடாமணிக்கண்டு செய்தவர். இவர் குன்றைப்பூரிலிருந்த குணபத்திரருக்கு மாணாக்கர். இவர்கிருஷ்ணராயன் என்னும் அரசன்காலத்தவரென்பது அவர்செய்த சூடாமணிக்கண்டினுள்வரு மொருசெய்யுளாற் றுணியப்படும். கிருஷ்ணராயன் சாலிவாகனவருஷம் ஆயிரத்திருநூற்றைம்பலி தளவிலிருந்தவன். இவர் அடைமொழிகளால் தமது செய்யுளைப் புனைபவரல்லர். பிரயோகிக்குமடையெல்லாம் பொருள் குறித்தனவே.

மணி

மணிமதி—இவ்வலன் வாதாபி என்பார் இருந்த பட்டணம்.

மணிமந்தன்—குபேரன் தோழனாகிய ஓர் கூன்.

மணிமேகலை—ஒருபெண் தெய்வத்திற்கும், கோவலனுக்கு மாதவிபாற்பிறந்த மகனுக்கும் ஒரு தமிழ்நூலுக்கும் பெயர்.

அத்தமிழ்நூல் கோவலன் காமக்கிழத்தியாகிய மர்தலியின்து மகள் மணிமேகலையென்பவள்வரலாறுகூறுதலால் இப்பெயர்பெற்றது. சாத்தனார் செய்தது. “கொந்தாரமுன்மணிமேகலைநூட்பங்கொள்வதெங்கன்” எனத் துறைமங்கலத்துச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளே இந்நூலின் துவன்மையைப்புகழுவரென்றால் வேறு கூறவேண்டா. இந்நூல் பெளத்தமதச்சார்புடையது.

மணிவண்ணன்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குமேற்கேகோயில்கொண்ட திருமாவின் பெயர்.

மண்டலேகவரர்—திருவாளூரிலேகோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர் டதுங்கன்—(க) ஒரு பார்ப்பனப்பெண் வயிற்றிலே ஓரிழிசுவத்தானுக்குப்பிறந்த புத்திரன். இவன் பார்ப்பானாதற்கு முயன்றும் வாய்க்காது இந்திரனைப் பூசித்துச் சண்டதேவனைப்பட்டம் பெற்றிருந்தவன்.

உ. ஓரிருவரி. இவர்தபோசத்தியிலுலே பராசத்தியைத் தன்புத்திரியாகப்பிறக்கப்பெற்றவர். அதுகாரணமாகப்பாவதிதேவிக்கு மாதங்கியெனப் பெயர் வந்தது. கூ. தூந்துபிக்கும் பெயர்.

மதயந்தி—மித்திர சகன் மனைவி. (கல்மாஷபாதன் காண்க.)

மதன் } —(க) ஓ ர ச ர ன். கை
மது } டவன்காண்க. (உ) ராமபுத்திரனாகிய குசன்வமிசத் தரிசன்.

மத

நா. ராஜன் மைத்துனன். இவன் மகன் லவணசுரன். ச. வைரேய பர்வதத்தில் அசுவினி தேவர்களை இந்திரன் சோமபானம் செய்வித்தபோது சியவனன் அவ்விந்திரனைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பெற்ற புத்திரன். இ.கார்த்தவீரியார்க்குணன் புத்திரருளொருவன். சு. (ய) தேவகூத்திரன் புத்திரன்.

மதலாசை—(க) ஓர்ப்சரசை. (உ) வரசன் மகனாகிய குவலயாசுவன் மனைவி. இவள் தன்புத்திரராகியவிக்கிராந்தன், சுபாகு, சத்துருமர்த்தனன், அலர்க்கண் என்னும் நால்வர்க்கும் நீதிமார்க்கங்களைப்படுத்தித் துவளர்த்த மகாபுத்திரசாலியாகிய மாதுகிரோமணி.

மதிசாரன்—(பு) அந்திசாரன். இவன் இருசேயன் புத்திரன்.

மதிரை—வசுதேவன்பாரிகளுளொருத்தி.

மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்தூல்— மதிவாணன் என்னும் பாண்டியன் செய்த நாடகத் தமிழ்தூல்.

மது—மதன்காணக.

மதுச்சந்தன்—விஸ்வாமித்திரன்புத்திரன்.

மதுமந்தம்—ஜனஸ்தானக் காணக.

மதுரகலியாழ்வாரி—இவர் துவாபரயுகாந்தத்திலேபாண்டிதேசத்திலே திருக்கோளுரிலே முக்காணிப்பிராமணருக்குப்புத்திரராகப்பிறந்து வளர்ந்து அயோத்திக்குச் சென்று மீண்டுவந்து நம்மாழ்வாரையடைந்து தத்துவஞானிகளாகப்பெற்றவர்.

மதுரவசனியம்மை — திருக்காட்டேரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மது

மதுராந்தகம்—தெண்டைநாட்டின் கண்ணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

மதுரை—(க) யமுனைக்கரையிலுள்ள நகரம். இந்நகரம் கிருஷ்ணனுக்குரியது. கிருஷ்ணன் பகைவனாகிய ஜராசந்தன் இந்நகரத்தையே தப்பித் திணைமுறை வளர்ந்தான்.

(உ) பாண்டிதேசத்துக்கு ராஜதானி. இது வைகைக்கரையின் கண்ணுள்ளது. இது முன் கடம்பவனமாகவிருந்தது. அதனை நசரமாக்கிச் சிவபெருமானைக் கொண்டு அவர் சடைக்கங்கைகீரால் சுத்திச் செய்வித்தபோது அந்நீர்த் திவலைகள் மதுரமாயிருந்தமால் அந்நகரம் மதுரையெனப் பெயர் பெற்றது.

“சந்தனப்பொதியச்செந்தமிழ்முனிவனுஞ்—சௌந்தர பாண்டியனென்னுந்தமிழ்நாடனுஞ்—சங்கப்பலகையுந்தழைத்தினிதோங்கு—மங்கலப்பாண்டியளநாடென்ப” வென்றுபுகழப்பட்டதாகிய பாண்டிநாட்டுக்கு முகம்போல்வதாகிய இந்நகரம் மிக்க பழமையும், மிக்க செல்வமும், மிக்ககீர்த்தியும், மிக்க தெய்வத்தன்மையும், மிக்க அலங்காரமுமுடையதாய்ப் பாண்டியர்களுக்கு இராஜதானியாக நெடுங் காலம் விளங்கியது. உமாதேவியாரது அவதாரமாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரும், சோமசுந்தர மூர்த்தியும், உக்கிரப்பெருவழுதியாகிய குமாரக் கடவுளும் உண்மையாகத் திருமுடிசூடியரசாண்ட நகரமாகிய இம் மதுரையினது பெருமை எழுத்திலடங்குவதன்று.

பல்லாயிரம் வருஷங்களாகப் பல்லாயிரம் புலவர் சிகாமணிகளிருந்து பல்லாயிரம் நூல்களை இயற்றியும் ஆராய்ந்தும் தமிழை வளர்த்ததுமித்திவ்விய நகரமேயும். இந்

மது

நகரத்துக்குக்காவலாகப்பூர்வத்திலமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமதிலினதுசிறப்புக்களைப்பெளராணிகர்களே தத்துக் கூறியிருக்கின்றபடி கூறலீண்டமையாதாயினும் அவற்றுட்சிலகூறுவாம். வேற்றரசர்வந்துபுகுங்காலத்தில் அவரைப் புகவொட்டாமலெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யுமாறு அம்மதின்மேலே யமைக்கப்பட்டிருக்கிடக்கும் பொறிகளும் பாவைகளும் எண்ணிலவாம். அவற்றுட்சிலபாவைகள் அக்கினியைவாரிலீசும்; சில மணலைவாரிப் பொழிபும்; சில வானாவேசி வெட்டும்; சில கயிறுகளைவீசக்கட்டும்; சில வில்லுவளைத்துப்பாணங்களை யிடையறும் செலுத்தும்; சில பாம்புப் பொறிகள்சீறியெழுந்துமேல்விழுந்துபகைவரைக் கடித்துக்கொல்லும்; பகைவர் விடுகின்றபாணங்களை யெட்டிப்பிடித்து அப்பகைவர்மேற் செலுத்துவனசிலபொறிகள். சில மல்லயுத்தஞ்செய்யும்; சில வெந்நீரைபூற்றும்; இவ்வகைச்சிறப்புக்களும் சிற்பசாதுரியங்களும் மலிந்து விளங்கிய இந்நகரம் பின்னர்க் காலத்திலே வேற்றரசர்களைப்பட்டுப் பூர்வுமாண்பெல்லா மிழந்து பிரசண்டமாருதத்திற் பட்ட மரம்போலிநாள்நின்று நிலவுவதாயிற்று.

மதுரைக்காஞ்சி—மாக்குடிமருதனார் பாடியதூல். இதற்குரைசெய்தவர் நச்சினர்க்கினியார்.

மதுரைத் தமிழாசிரியர்கேங் துள்ளிக்மூர்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர்.

மதுரைத்தமிழ்நாயகனார்—இவர்கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

மதுரைப்பாலாசிரியனார்—இவர்கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

மதுரைப்பெருமருதனார்—இவர்கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

5-42

மது

மதுரைமாதேயீவம்—மதுரைநகரத்தின் அதிதேவதையாகிய ஒரு பெண் தெய்வம். இந்தத் தெய்வத்தாலேயே கண்ணகி கோவலனுடைய மும்பிறப்பின்வரலாறு முதலியவற்றைத் தெரிந்துகொண்டாள்.

மதுரையறுவைவாணிகர் இளவேட்டனார்—இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுளொருவர். இவர் வஸ்திரவணிகர்.

மதுவனம்—(க)யமுனைக்கரைக்கண்ணுள்ளவனம். (உ) கிஷ்கிந்தைக்குச் சமீபத்துள்ளவனம். இது சுக்கிரீவனுக்குரியது.

மதுரையாசிரியர்—இவரே பேராசிரியர் எனப்படுபவர். இவர் இளம்பூரணருக்கு வித்தியாகுரு. நச்சினர்க்கினியர்க்கு இளம்பூரணர் வித்தியாகுரு. நச்சினர்க்கினியர் தமதுகுருவாகிய இளம்பூரணரை ஆசிரியர் என்றும் தமது குருவுக்குக்குருவாகிய மதுரையாசிரியரைப்பேராசிரியரென்றும் வழங்குவாராயினர். அவ்வழக்குப்பற்றி இவர்க்குப்பேராசிரியர் என்னும் பெயர் நிலைப்பதாயிற்று. இவரது இயற் பெயர் புலப்படவில்லை. இவரே குறுந்தொயிலேயுள்ள நானூற்றிரண்டு செய்யுளுள்ளே முன்னுற்றெண்பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்கு முரைசெய்தவர். எஞ்சிய இருபதுக்குமுரைசெய்யுமுன்னே இவர்தென்புலஞ்சென்றனர். அவ்விருபதுக்கும் நச்சினர்க்கினியர் உரைசெய்தனர். இப்பேராசிரியரே திருக்கோவையாருக்கு முரை செய்தாரென்பாருஞ் சிலருளர்.

மதுரை அனக்கர்குழலார்மகனார் மன்னார்—பாண்டியன் மருகனாகியசிறகுடிசுழலான்பண்ணைப்பாடியபுலவர். இவர்பாடியசெய்யுளிலே வெள்ளிதென்புலத் துறைய உஷ்கிவ்விலைவுகளும் என்னும்சோ

மது

திடீவு ண்மை விளக்கமாகின்றது.
(புறநா.)

மதுரைஇளங்கண்ணிக் கொடிகனார்
—புறநானூறு பாடினோரு
வர். போரிலே வெற்றிபெறுதல் எ
ளிது. கொடிய சர்ப்பமுறைகின்ற
புற்றைப் போலவும், கொல்லுகின்
றவலிய இடந்திரிகின்றசாலையை
ப்போலவும் வலிய காவலையுடைய
பகைவரது பாசறைக் கண்ணே பு
ருந்திட்டானென்றும் புகழே பெ
றுதற்கரியதொன்றும் என்னுந்
ருத்தினைக்கொண்ட “இரும்புமுக
ஞ்சினைய” வெண்ணுமிவர் பாடல்
வீரர்க்குணக்கத் தருதலின் மிகச் சி
றந்தது.

மதுரை ஒலைக்கடைக்கண்ணிப்புநீர்
தாராயத்தினர்—புறநானூறுபாடி
னோருவர்.

மதுரைக்கணக்காயனார்—தமிழ்க்
கலமுற்றம்புகிய ஒப்பிலாப்புலவ
ர்சிகாமணியாகிய நக்கிரருக்குத் தந்
தையார். இவரும் புலமையிற் சிற
ந்தவரே.

மதுரைக் கள்ளிப் கடையத்தன் வே
ண்ணுகனார்—புறநானூறுபாடினோ
ருளோருவர்.

மதுரைக் கடலவாணிகன் சீத்தலைச்
சாத்தனார்—(“சாத்தனார் காண்க”)
பாண்டியன்சித்திரமாடத்துத் துஞ்
சியநன்மாறனது அபிமானப்புலவர்.

மதுரைத்தமிழ்க்கடத்தனார்—புறநா
னூறுபாடினோருளோருவர்.

மதுரைநக்கிரனார்—புறநானூறு பாடி
னோருளோருவர். பிடவூர்க்கிழார்
மகன்பெருஞ்சாத்தன்மகனுக்கு இ
வர் அபிமானப்புலவர்.

மதுரைப்படைமங்கமன்னியார்—புற
நானூறுபாடிய புலவருளோருவர்.

மதுரைப்பூதனிநாகனார்—புறநா
னூறுபாடினோருளோருவர்.

மது

மதுரைப்பேராலையார்—பூதபா
ண்டியன் தேவி தன்னாயகனோடு உ
டன்கட்டையேறியதுகண்டு வியந்
துபாடியவர். (புறநா.)

மதுரைமருதனிநாகனார்—இறைய
ரைகப்பொருளுக் குரை செய்த
நாற்பத்தொன்பதின்மருளோருவர்
இவருரை நக்கிரரொழித் தொழிந்
தோ ருரையினுஞ் சிறந்தது. புற
நானூறு பாடினோருள்ளு மொரு
வர்.

இவரார் பாடப்பட்டோர் நான்
சிவன் னவன் முதலியோர்.

மதுரைவீரன்—அரசுக் காகாதவனெ
ன்று காட்டகத்தே கொண்டோய்
விடுக்கப்பட்ட காகிராஜாவினது பு
த்திரன். இவன் ஒரு சக்கிலியன்ம
னையாள் கண்டெடுத்துப் போய் வ
ளர்க்க வளர்த்து, வளர்த்த தந்தை
தாயர் தென்னாட்டிற் சென்றபோது
அங்கே மதுரையிலே பொம்மண
ன்சேவையிலிருந்து அவன் மகளை
க்கவர்த்து கொண்டு சேரங்கத்தைய
டைத்து சோழனுக்குப் படைத்து
ணைவனாகி மதுரை யைவெற்றி
கொண்ட பராக்கிரமசாலி.

இவன் தொட்டியர்க்கும் வேறு
சில ஜாதியாளர்க்கும் குலதெய்வ
மானான். இவன் தெய்வபத்தியிற்
சிறந்தவன்.

மத்தன்—(ராகு) மாலியவந்தன் புத்
திரன்.

மத்தியம்—மத்தியதேசம்.

மத்தியதேசம்—விபாசைக்குக்கிழக்
கேயும் பிரயாகைக்கு மேற்கேயும்
இமயத்துக்குத் தெற்கேயும் விந்தி
யத்துக்குவடக்கேயுமுள்ளதேசம்.
இங்கே வசிப்போர் மாத்தியமிகரெ
னப்படுவர்.

மத்தியந்தினமுனிவர்—இவர் வியாக்
கிரபாதமுனிவருடைய தந்தையார்

மத்திரம்—சிப்புத்திரனாகிய மத்திர

மது

னலே இமயமலைச் சாரலிலே வீரு
மிக்கப்பட்ட தேசம்.

மத்திரன்—சிப்பியுடைய நான்காம் பு
த்திரன்.

மத்துவாசாரியர்—இவர் துவைத ம
தஸ்தாபகர். இவர் கேஷத்திரம் பா
சககேஷத்திரம். இவர் ஜன்ம நான்
தைமாசத்துச் சக்கிலபகஷநவமி.

மதுநீதிகண்டசோழன்—இச் சோழ
ன் திருவாலுரை ராஜதானியாக்கி
அரசசெலுத்திவருநாளில், தன்மக
ன் தேருந் துசென்றபோது தற்செ
யலாக ஒரு ஆன்கன்றோடி அத்தே
ர்க்காலிலகப்பட்டடையுண்டிருக்க,
அதன் தாயோடி யாராய்ச்சி மணி
யை அசைத்துக் கதறியது கண்டு
பொருது அம்மகனைத் தன் மேர்க்
காலிலிட்டரைத்ததன் றுயர்தீர்க்க
முயன்றவிடத்துச் சிவபெருமான
து திருவருளால் அக்கன்று உயிர்
பெற்றெழுப் பிறற்ற பேரருட்பெரு
ந்தகை

மத்தபாலன்—(ரி) ஒருபிரமசாரி.

மத்தரபுரேசர்—திருஉசாத் தானத்
திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சு
வாமி பெயர்.

மத்தரை—கைகேயினுடையதோழி.

மத்தவாகினி—சுத்திமந்தத்திலுற்பத்
தியாகின்ற ஒருநதி.

மத்தாகினி—கங்கை, ஆரவாரயின்றி
ப்பாய்வதென்பது அதன்பொருள்.

மத்தாரன்—ஒரு வித்தியாதரன்.

மத்தோநி—ராவணன்பாரி. திதி பு
த்திரனாகிய மயன்மகன்.

மமதை—உத்தத்தியன் பாரி. தீர்க்கத
மன் தாய். இவன்பிருகஸ்பதி அது
க்கிரகத்தால் பரத்துவாசரைப்பெ
ற்றவர்.

மயன்—கசியபனுக்குத் திதி வயிற்றி
ற் பிறந்த புத்திரன். தானவர்க்கு
த்தச்சன், சிற்பசாஸ்திரஞ் செய்த

மயி

வன் இவனே. மாளிகைகளும் அர
ணகளும் சமைப்பதில் மிக்க வல்ல
வன். அவ்வாற்றல்மாதிரி மன்று
நினைத் தமாதிரித்தேசியுமிக்குமா
ற்றலுமுடையவன். இவனுக்கு மா
யாவி துந்துபி புத்திரர்கள்; மண்
டோதரிபுத்திரி. இவனுக்கு ராவ
ணன் மருமகன். இவனுக்குப்பின்
வந்தோரும் இப் பெயரினாலேயே
விளங்கினர் என்பது அர்ச்சுனன் ம
யனுயிரைக் காத்தானென்றும், அ
வ்வுபகாரத்துக்காக மயன் ஒருவங்
காரமண்டபமொன்றியற்றிப்பாண்
டவர்க் களித்தானென்றும் வரும்
பாரத கதையாற் பெறப்படும். ம
யன்வமிசத்தோர் தெய்வகம்மியரா
கிய துவஷ்டாவெனப்படும். விசுவ
கன்மாவினது வமிசத்தோர்க்கஞ்சி
ரோமகபுரியை யடைந்து அசுரர்க்
குக் கம்மியராகி அவர்க்குப்படைக்
கலங்களும் ஏதங்களும் மாடமாளி
கைகளும் ஏனையபலவகைக்காருக
கம்மியங்களுப்பயிற்றி விளங்குவா
ராயினர், ரோமகபுரி கடல் கொ
ள்ளப்பட்டழிந்தபோது அவ் வமிச
த்தோர்பலர் அப் பிரளயத்துக்குத்
தப்பி மீண்டும் ஆரியநாட்டைய
டைந்தனர். அங்கனம் வந்தடைந்
தோர் பெருக மற்றைத் துவஷ்டா
வினது மரபினர் அருகினர்போலு
ம். ஆலயசிற்பமானங்கள் ஆமத்தி
லொன்றும் மயன்வீதியில் மற்றொ
ன்றுமாக இந்நாளிலும் முரணுதல்
காண்க.

மயிலாடுதறை—இதுகாவிரியின் தெ
ன்கரையி லுள்ள வெரு சிவஸ் த
லம்.

மயேச்சுரர்—இவர் ஒரு யாப்பிலக்க
ணநாலாசிரியர் என்பது குணகா
ரர் காரிகையால் விளங்குகின்றது.
எனவே அவர்க்கு முன்னுள்ளவரெ
ன்பதும் அந்நூ லிறந்ததென்பதும்
அதுமானமாம்.

மனு

சென்றன. இப்போது செல்லாநிற்பது ஏழாவது மனுவந்தரம். (சிருஷ்டிகாண்டம்.)

மனுத்தேவன்—பிரமபுத்திரருளொருவன்.

மனுஸ்மிருதி—அஷ்டாதச ஸ்மிருதிகளிலே சிரேஷ்டமானது.

மனுமசித்தி—பூர்வம் நெல்லூரிலரசு செய்தராஜா.

மனோரமை—மேருபுத்திரி. இவள் இமாவணப் பெற்றுக் கண்களையும் பார்வதியையும் பெற்றவள்.

மனிமநன்—விஷ்ணுமானசபுத்திரன் இவன்பாரி ரதி. கொடியகரம். பாணம். புஷ்பம்.

மன்மதன் என்பதன்பொருள் மனத்துக்குக் கிளர்ச்சியைக்கொடுப்பவன் என்பது. மன்மதனைப் பிரமபுத்திரனென்று கூறுவாருமுளர். இருக்குவேதம் பிரமசைதன்னியத்திலே முதற்கணெழுந்தது இச்சையென்றுகூறும். அது நிற்க; கா மவிச்சைக்கதிதேவதையாகிய மன்மதனே பெரும்பாலும் புராணங்களிலே பேசப்படுபவன். மன்மதன் அழகோடுகூடிய யவ்வனத்தை அதிகரித்து நின்று ஆண் பெண்ணைக்கூட்டிப் பிரஜாவிருத்திக்குபகாரஞ்செய்யும் அதிகாரமூர்த்தி. மன்மதன் அருபியாய்வசந்தகாலம் சிலாமணி மேடை மணற்குன்று பூஞ்சோலை சந்திரோதயகாலம் புஷ்பம் வாசனே அழகுமுதலியவைகளைத் தனக்குப் பரிவாரமாகக்கொண்டிருப்பவன்.

தாரகாதிஅசுரரால்வருங்கிய தேவர்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி மன்மதன் சிவபிரான்மீது தனது காம பாணங்களைச் செலுத்தி அவர்நெற்றிக்கண்ணுக்கிரையாகி அங்கமிழந்துஅநங்கன்என்னும் பெயர்கொண்டான். மன்மதன்பாரியாகிய ரதி

பன்

தேவி பார்வதியைப்பன்முறையிரந்து தன் குறையைக்கூற, பார்வதி, ரதியைத்தேற்றி, “உன்கணவன் கிருஷ்ணனுக்குப் பிரத்தியுமனன் என்னும் பெயரோடு புத்திரனாகப்பிறப்பான். அச்சிசுவச்சம் பராசுரன் கவர்ந்து போய்க்கடலிலிடுவான். அதனை மீன்கவர்ந்துவிழுங்கும். அம்மீனை வலைஞர் பிடித்து சம்பரனுக்குக் கொடுப்பார்கள். நீ அவன்விட்டு ஏவற் பெண்ணாகி அம்மீனை வாங்கி அறுத்து அச்சிசுவைக்கவர்ந்தேகி அவனோடு வாழ்வை” என்றார். அவ்வாறே ரதிசம்பரன் மனையில் ஏவற்பெண்ணாகியிருந்து பிரத்தியுமனனை நாயகனாகப்பெற்றாள்.

இச்சரித்திரம் வாமன பாகவத விஷ்ணுபுராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸ்காந்த புராணத்திலே கூறப்பட்டசரித்திரம் சற்றேவிதர்பமாம்.

மனிவந்தராதிபர் — சுவரோசிஷ்டமனுவந்தரத்திலே விபஸ்சித்து என்னும்சிலம்பபதியும், உத்தம மனுவந்தரத்தில்சசாந்தனென்னும்அமரபதியும், தாமச மனுவந்தரத்தில் சிபி என்னுமிந்திரனும், ரைவதமனுவந்தரத்தில் வாசுலனும், சாக்ஷம்மனுவந்தரத்தில்மனோச்சவசன் என்னுந்தேவபதியும், வைவசவதமனுவந்தரத்தில்புரந்தரன்என்னும்பிருந்தாரகேந்திரனும், சூரியாதிதேவர்கடையும் வசிஷ்டாதி இருஷிகளையும் நடாத்துவார்கள்.

மனுநீ—காரதன் வீணை.

மனுநாலம்—ஒரு புண்ணியக்ஷேத்திரம். அஃதுச்சயினியிலுள்ளது.

மனுநாலன் — சர்வசங்காரமூர்த்தியாகிய சிவன்.

மனுநகுவாலை—ஒரு நகரம். அது வியபிசாரம் புரிவோர் அடைந்தருளியது.

மஹா

மஹாதேவன்—(க) அஷ்ட மூர்த்திகளுளொருவர். (உ) சிவன்.

மஹாநீதி—மகததேசத்து ராஜாக்களாகிய சைசநாகருளீற்றரசன்.

மஹாநாபன்—ஹிரணியாக்ஷன்மகன்.

மஹாபலன்—சுமாலிபுத்திரன்.

மஹாபலி—பலிச்சக்கரவர்த்தி.

மஹாபாஸ்கவன்—ராவணன் சிறியதாய் புத்திரருளொருவன்.

மஹாபிஷன்—பிரதிபன்காணக.

மஹாபோஜன் — (ய) சாத்துவதன் புத்திரன். இவன்வமிசத்தார் போஜரெனப்பெவர். இவன் மிக்கதருமசீலன்.

மஹாப்பிரகன் — மிதிலன் வமிசத்தோரசன். கீர்த்திராதன் தந்தை.

மஹாமகம்—சிக்கராசியில்பிருஹஸ்பதிபிரவேசமாயிருக்கும் வருஷத்திலுமாசி மாதத்துப் பெளர்ணிமை. அது குட்பகோணத்திலே யுள்ள மகாமகதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தற்குரியவீசேஷபுண்ணியநாள்.

மஹாமனன்—(அ) மகாகாலன்புத்திரன். இவன் புத்திரர் உசீநரன், திதிக்கூன்என்போர்.

மஹாமாயன் — கீழ்லோகங்களில் ஒருகிய அதலலோகத்ததிபதி.

மஹாயுகம் — சதுர்யுகம். இது 4320000 ஆண்டுகொண்டது.

மஹாராஜகர் — கணதேவதைகளுளொருபேதம். இவர்கள் இருதூற்றிருபதினார்.

மஹாராஷ்டிரம்—கூர்ச்சரதேசத்துக்குத் தெற்கின்கணுள்ள தேசம்.

இத்தேசத்தில் வழங்கும் பாவையுமீப்பெயரேபெறும். இது பஞ்சதிராவிடத்தொன்று. இத்தேசத்தார் மகாராஷ்டிரர் எனப்பெவர்.

மஹாரோமன்—(மி) கீர்த்திராதன்புத்திரன்.

மஹாரௌரவம்—அக்கினியுமான

மஹா

ஒருநகரம். இது கொடியபாபிகள் போய் வருந்துமிடம்.

மஹாவீரன்—நந்தன்.

மஹாவாது—இரணியாக்ஷன் புத்திரன்.

மஹாவீரன்—ஜைனகுருக்களுளொருவன். இவன் கடைத்தீர்த்தங்கரன்.

மஹாவீரியன்—(க) (பு) புமன்னியன் புத்திரன். இருக்ஷயன் தந்தை. (உ) (மி) பிருகத்திரதன்புத்திரன்.

மஹாஹயன்—(ய) சதஜித்து சேட்ட புத்திரன்.

மஹிஷன்—(க) தேவரும் அசுரரும் புத்தரு செய்தபோது அசுர ரெல்லோரும் இறந்துபோக, திதியென்பவள் தவஞ்செய்து பிரமாவினது அநுக்கிரகத்தினாலே இம் மஹிஷரோப்பெற்றாள். இவன் கண்டத்தின்மேல் மஹிஷருபமும் அதன்கீழ் மனுஷருபமுமுடையவன். இவன் மிக்க கொடுமையினையுடையவன். இவனைத் தூர்க்காதேவியார் கொன்று மஹிஷாசுரமர்த்தனியென்னும் பெயர்பெற்றார்.

மஹிஷாசுரமர்த்தன்—தூர்க்காதேவி

மஹிஷநீதன்—சனாஜித்துபுத்திரன். நர்மதாநதிதீர்த்தில் மாஹிஷ்டிபுரத்தை நிர்மானஞ்செய்தவன் இவனே.

மஹேந்திரம்—(க) இது உற்கலம் முதல்காண்டவநாடுவரையும் வியாபித்திருக்கும்மலை. (உ) குலபர்வதங்களுளொன்று.

மஹோதயம்—(க) மகதநாட்டி லுள்ள ஒருபட்டணம். இது விசுவாமித்திரன் ராஜதானி. குசிகன் மகன் குசநாடுலே நிருயிக்கப்பட்டது. (உ) தைமாசமும் அமாவாசையும் திருவோணநக்ஷத்திரமும் கூடிய சபதினம் மஹோதய புண்ணியகாலமெனப்படும். இப்புண்ணியகாலத்

மா

திலே செய்யப்படுந் தான தர்ப்பண் முதலியன நற்பலன் தரும்.

மஹாதரன்—ராவணன் சிறியதாய் புத்திரன். நீலநாற் கொல்லப்பட்டவன் இவனே.

மாகதி—மகததேசத்துப் பாலை. இது பிராகிருதங்களுளொன்று. சோணநதிக்கும்பெயர்.

மாகந்தி—தக்ஷிணபாஞ்சாலத் துராஜதானி.

மாகம்—மாகன்செய்த சமஸ்கிருதகாவியம். இக்காவியம் கிருஷ்ணன்சிசுபாலனை வதஞ்செய்தவரலாறுகூறுவது.

மாகன்—மாகஞ்செய்த சமஸ்கிருதகவி. இவன் தத்தகன் மகன்.

மாகாளேசுவரர்—திருநிரும்பை மாகாளத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாங்காடு—குடமலைப் பக்கத்துள்ள தோளூர். இஃது இக்காலத்துமாகாவென்று வழங்கப்படுகின்றது.

மாங்குடிமருதனார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொருவர்.

மாசாத்தர்—திருக்கைலாசஞானவுலாவை அக்கே கேட்டுவந்து திருப்பிடஞிலே வெளியிட்டவர்.

மாசாத்துவான்—கோவலன் தந்தையின்இயற்பெயர். இவன் கோவலன் இறந்ததை மாடலன்சொல்லக்கேட்டுத் தன்கையிலுள்ள பொருள் அனைத்தையும் தானஞ்செய்து விட்டித் துறவுபுண்டவன்.

மாசிலாமணியீசுவரர்—திருஆவடுதலையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாடலன்—தலைச்செங்கானத் துள்ள ஓரந்தனை. கோவலனுடைய நட்பாளன். கோவலன் மதுரையில் கொலையுண்டது முதலியவற்றைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தார்க்குச்சொல்லித் தன்சொல்லால் அவர்களிற் சில

மா

நிறந்தமைதெரிந்து அப் பாவத்தைப் போக்குதற்பொருட்டுப் போய்க்கங்கையாடி மீளுகையில் இடையே செங்குட்டுவனைக்கண்டு அளவளாவி, வஞ்சிகரஞ் சார்ந்து, அவனை யாகஞ் செய்யும்படி தூண்டி, அது செய்வித்து அவனை நல்வழிப்படுத்தினவன்.

மாணிக்கத்தியாகர்—திருவொற்றி யூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாணிக்கவண்ணசீசுவரர்—திருமருகலிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

மாணிக்கவண்ணர்—திருவாழ்கொளிபுத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாணிக்கவரதேசுரர்—திருமாணிகுழியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாணிக்கவல்லியம்மை—திருமாணிகுழியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்—அரிமர்த்தன பாண்டியற்காகக் குதிரை கொள்ளச்சென்ற வழியில் சிவபெருமான் ஞானசாரியராக வெழுந்தருளிவந்து உபதேசஞ்செய்தாட்கொண்டருளப் பட்டவரும், குதிரைவாங்கும்பொருட்டுக் கொண்டு சென்ற திரவியங்களை யெல்லாம் சிவாலயத் திருப்பணிக்காக்கியது ணர்ந்து பாண்டியனா லொறுக்கப்பட்டுச் சிற்றபோது சிவபிரான் நரிக்கோப்பரிகளாக்கிக்கொண்டுபோய்க் கொடுத்தவழி அவரார் காத்தருளப்பட்டவரும், பரிசுளெல்லாம்நரிக்களாக மீளுதலும் பின்னரும் பாண்டியனொறுக்க, சிவன் வைகையைப் பெருகச்செய்து அதன் கரையை அடைக்கக் கலியாளாகிச் செல்லப்பெற்றவரும் அதுவாயிலாகப் பா

மாணி

ண்டியன் பணியினின்றும் நீங்கிச் சேவன்முத்தராய் வளங்கினவரும், கேட்டோரை மனமுருக்கி முத்திரெறியிற்செலுத்துமியல்பினதாகிய திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் பாடியருளியவரும், புத்தரை வாதிடவென்று சைவசமய ஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாகிய சைவசமயாசாரியர். இவர்பூர்வாச்சிரமநாமம்வாதஜார். இவர்க்குப் பாண்டியனால் குடப்பட்ட பட்டப் பெயர் தென்னவன் பிரமராயன். கல்லாடத்திலே,

“வெடிவாற்பைக்கட்குறுநரியினத்தினையேழிடந்தோன்றியினனாற்கியைந்து வீதிபோகியவாலுளைப்புரவியாக்கியவிஞ்சைப் பிறைமுடியந்தனை,” என்றும், “மண்ண்கழிந்தெடுத்து வருபுனல்வையைக் கூலஞ்சுமக்கக் கொற்றனாகி நரைத்தலைமுதியோ ளிடித்தடுகூலிகொண்டடைப்பதுபோல வுடைப்பது நோக்கிக்

கோமகனடிக்க வவனடிவாங்கி” என்றும் வருதலாலே, கடைச்சங்கப்புலவராகிய கல்லாடருக்குமுன்னுள்ளவரென்பது நிச்சயிக்கப்படும்.

சிவன் விலைவாசிய திருவிளையாடலை இவர் பன்முறையெடுத்தெடுத்துத் திருவாசகத்திலோதுதலால் விலைவாசிய திருவிளையாடல் நிகழ்ந்தகாலத்தை யடுத்திருந்தவரென்பதும், எந்து, அச்சன், அச்சோ, பப்பு என்பன முதலிய மலையாளச் சொற்களை அத் திருவாசகத்திலே பிரயோகித்ததால் மலையாளத்திருந்துவந்து பாண்டிய நாட்டிலே குடி கொண்டவரென்பதும் அனுமிக்கக்கிடக்கின்றன.

மாணி

இச்சிவஞானச்செல்வர், சண்டசரையும் கண்ணப்பரையும் தமக்கு முந்தினோராக வெடுத்துக்கூறி, அவர்பெருமையைப்புகழுவர். கன்றால்விளவெறிந்த கிருஷ்ணன் செயலும் திருவாசகத்திலெடுத்துக்கூறப்படுதலின், இவர் கிருஷ்ணன்காலத்துக்குப் பிற்பட்டவரென்பதற்கையஞ் சிறிதுமில்லை. திருநாவுக்கரசநாயனாராலே, தமதுதேவாரத்திலே, நரியைக் குதிரைசெய்த அற்புத மெடுத்துக் கூறப்படுதலால் அவர்காலத்துக்கு இவர் முன்னுள்ளவரென்பதற்கும் ஆக்கேட்பஞ்சிறிதுமில்லை. திருநாவுக்கரசநாயனார் காலம், முன்னே சம்பந்தர் என்பதனுட்கூறப்பட்டபடி நாலாயிரம் வஷங்களுக்கு முன்னுள்ளது. அவர்க்கு இவர்முன்னுள்ளவராதலின் இவர் காலம் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதென்பது நன்கு துணியப்படும். அதுமாதிரி மன்னு; திருவாசகத்தினுள்ளே பிற்காலத்திலே அறியப்படாத அநேக சரித்திரங்களும், கேட்கத்திறங்களும் எடுத்தோதப்படலாலும், கண்ணப்பர் சண்டசர்களைத்துதிப்பவர் திருஞானசம்பந்தர் முதலியோரைத்துதிக்காமையாலும், “சிரிப்பார் களிப்பார்தேனிப்பார்” என்னுந் திருவாசகத்திலே தேனித்தல் என்னுஞ்சொல் வழக்கும், உவலைமுதலிய அரிய சொற்களும் பிற்காலத்து வழக்கன்மையாலும், திருவாசகம், தேவாரத்துக்கும் கடைச்சங்கத்துதூல்களுக்கும் முந்திய தென்பது நன்றாகத் துணியப்படும்.

இனித் திருத்தொண்டத் தொகையினுள்ளே எடுத்தோதப்படாமையின், மாணிக்கவாசகர் சுந்தரமூர்த்திகளையொருக்குப் பிற்பட்டவரெனச் சாதிப்பாருஞ் சிலருளர். அஃதறியாமையின்பாலதாம். அகஸ்தி

மாண

யர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர்முதலியோ ரெல்லாம் சிவ பக்தியிலும் சிவயோகத்திலுஞ் சிரந்த மெய்யடியார்களாகவும் அவரையெல்லாந் திருத்தொண்டத்தொகையினுட்கூறாமையாதுகாரணமாமோ, அதுவேமாணிக்கவாசகரைச்சேர்த்தோதாமைக்குங்காரணமாம். முன்னவெளிப்பட்டாத அடியார்வரலாறுகளேசேக்கிழாருக்கு அருளிச் செய்யப்பட்டனவன்றி முன்னே வெளிப்பட்ட சரித்திரங்களல்ல. மாணிக்கவாசக சரித்திரம் முன்னே ஆலாசியத்திற்குடற்பட்டது. அதுபற்றியே அவர்சரித்திரம் திருத்தொண்டத் தொகையிலும் பெரியபுராணத்திலும் கூறப்பட்டதொழிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே அகஸ்தியர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர்கள் சரித்திரங்கள் சிதம்பரமான்மியத்திலும் பிறவற்றிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றதையின் அவையுமொழிக்கப்படன. அற்றேல் சம்பந்தமூர்த்தநாயனார் சரித்திரம் ஆலாசியத்திற்குடற்பட்டிருக்கவும் மீளவும் பெரிய புராணத்திலும் திருத்தொண்டத் தொகையிலும் கூறப்பட்டது யாதாபற்றியோவெனின், ஆலாசியத்தாள் அச்சரித்திரம் விரித்துரைக்கப்படாமையி னென்க. இதுவே திருத்தொண்டத் தொகையிலும் மாணிக்கவாசகர் எடுத்துக் கூறப்படாமையுக்குக் காரணமாமெனக் கொள்ளுக.

அது நிற்க, மாணிக்கவாசகர் இடையறாத சிவத்தியானமுஞ் சிவபத்தியுமுடையராய்வின்கின்றென்பதும், அவருடைய சரித்திரம் முற்றுமுண்மையென்பதும் அவர் திருவாக்குக்களே வெளிப்பட்ட பகர்கின்றன. வாசனையாற்புறத்தோணப்படுமென்கையெல்லையுஞ்சிவசம்மந்தப்படுத்தியே யெடுத்தோதுவர். திருவண்ணாமலையிலே இவர் தலவாசஞ் செய்த காலத்திலே அக்குள்ள பெ

மாண

ண்கள்வைகறையிலேயெழுந்து சிவதோத்திரஞ் சொல்லிக் கொண்டு அயல்வீட்டுப்பெண்களையெழுப்பிநீராடப்போதலைக்கண்டு, அச்செயலேச் சிவசத்திகள் சிருஷ்டியின்பொருட்டு ஒருவரை யொருவ ரெழுப்புவதாகப் பாவித்துத் திருவெம்மாவையப்பாடியருளினார். இப்படியே புறத்தேநிகழுகின்ற செயல்களாகிய படையெழுச்சிசாமுல் பொற்சண்ணமுதலியவைகளையெல்லாம் சிவஞானச்செயலாகப் பாவித்துப் பாடியருளினார்.

இவருடைய மனமுஞ் செயலுமென்கையெழுந்திக் கிடந்தனவென்பது, “எக்கையுனக்கல்லாதெப்பணியுஞ்செய்யற்கக் கக்குல்பகலென்கண்மற்றென்றுங்காணற்க விங்கிப்பரிசேயெமக்கென்கோனல்குதியே லென்கெழிலென்னாயிறெமக்கு’ என்பது முதலிய திருவாக்கானுணரப்படும். பேரின்பக்கனியாகிய சிவத்தைக்கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேருகமதித்தார் என்பது,

“ஞானக்கரும்பின்மெளரியைப் பாகை, நாடற்கரியநலத்தைநந்தாத் தேனைப்பழச்சுவையாயினுனைச் சித்தம்புருந்துதித்திக்கவல்ல கோனைப்பிறப்பறுத்தாண்டு கொண்ட கூத்தனைநாதழும்பேறவாழ்த்தி” என்னுந்திவ்விய வாக்கானுணரப்படும்.

இவருடைய பாடலெல்லாம் ஞானப்பொருள் குறித்த வருவக்களாமென்பதற்கு

“வையகமெல்லாமுரலதாக [டி மாமேருவென்னுமலக்கைகாட் மெய்யெனுமஞ்சணியையவட்டி

மாண

மேதகுதென்னன்பெருந்துறையான் செய்யதிருவடி பாடிப்பாடிச் [ரி செம்பொனுவல்கைவலக்கைபறையயனணிகிலல்லவாணனுக்கே யாடப்பொற்சண்ணமிடித்துநாமே” என்னுந் திருவாக்குச்சான்றும்.

இனி இவருடைய மெய்ஞ்ஞானபோதவாற்றலோ வென்றால் அஃதெடுத்தாரக்குந்துணத்தன்று. கல்பையுங்கனியவைக்குந்திவ்விய வாய்ச்சொல்லச் சொல்லென்றுரைத்தலாகாதென்றே மாணிக்கவாசகமென் றிவ்வுலகத் தலைமே லேற்றியோலமிவதாயிற்று.

“தாமேதமக்குச்சுற்றமும் தாமேதமக்குவிதிவகையும், யாமாரெமதார்பாசமா ரென்னமாயிவைபோகக் கோமான்பண்டைத்தொண்ட ரொட மவன்றன்குறிப்பேகுறிக் கொண்டு போமாறமையின்பொய் நீக்கிப்புயங்களுள்வான் பொன்னடிக்கே.” இப்பரமோத்தம வாக்குவேதோபநிஷதங்க ளெல்லா வற்றையுமொருங்கேயுளக்குந் துணையதாம். இப்படியே ஒவ்வொன்று மொவ்வோருபநிஷதமாமன்றிவாளா இலக்கியமன்று. சிதம்பரத்திலேசிவத்தோடிருண்டறக் கலந்தபோது இவர்க்கு வயசு முப்பத்திரண்டு.

மாணிபத்திரன்—குபேரன் சேனாபதியாகிய ஒரு யக்ஷன். குபேரனோடு போர்புரிந்தபோது இம்மாணிபத்திரன் ராவணனையெதிர்த்து அமர்புரிந்து மிக்கருரையின்றி சமயத்து ராவணன் தன் கதாயுத்தால் அவன் தலையெமோத அவன் தலை ஒருபக்கஞ்சாய்ந்துபோனமையால் பார்க்கவமெனவியெனப்பெயர் பெற்றான்.

மாண

மாண்டவி—தசரதபுத்திரனாகியபரதன்பாரி. குசத்துவசன் புத்திரி. மாளவியெனவும் படுவர்.

மாண்டவியன் — மகாதவங்களைச் செய்து சிறந்த ஒரு பிரம ரிஷி. இவரே விதுரனாகப்பின்னர்ப்பிறந்தவர். விதுரன்காண்க.

மாண்டுகேயன்—(ரி) இந்திரப் பிரமி திசேஷர். இவர் இருக்குவேதத்தியனவர்.

மாதங்கீதவாகரன்— ஒருவடமொழிப்புலவன்.

மாதரி—மதுரையைச்சார்ந்த ஆயர்பாடியிலிருக்கும் இடைச்சிபர்தலைவி. இவர் கோவலன்கொலையுண்டிறந்ததையும் கண்ணகி துன்புற்றதையுந் கேட்டு வருத்தமுற்றுத் தீயில் விழுந்திறந்தவர்.

மாதர்கள்—சிவனுக்கு எவற்றுகரிய மாதர்கள் இப்பெயர்பெறுவர்கள் அவர்கள். பிராமிமாஹேசுவரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வாராகி, இந்திரானி, சாமுண்டி, என்னமுவர். சிலர் மதப்படி சண்டியோடு அஷ்டமாதரெனவும் படுவர்.

மாதவாசாரியர்—“வித்தியாரணியர்” காண்க.

மாதலி—தேவேந்திரன்சாரதி.

மாதவன்—விஷ்ணு. (உ) மதுவமிசத்திலவந்தோன். (க) கிருஷ்ணன். (ச) பரசுராமன்.

மாதவி—(க) யயாதி புத்திரி. இவன் காலவனை மணந்து அஷ்டகன்முதலியோரைப் பெற்றவன்.

(உ) அகத்திய முனிவர் சாபத்தாலுலகிப்பிறந்த உருப்பசி.

(க) கோவலன் காதற்பரத்தை. இந்திரன் சபையகத்து ஒருவரை யொருவர் காமுற்று அகத்தியமுனிவரார் சாபம்பெற்ற சயந்தனும் உருப்பசியும் முறையே விந்தமலையில் மூக்கிலாயும், காஞ்சிசுரத்திலே தே

மாநா

வகணிகையாயும் பிறந்தன ரென்பது சிலப்பதிகாரம். உருப்பதி காஞ்சிநகரம் பிறந்து மாதவியென்னும் பெயர்கொண்டாள். அவள் மரபிற் பிறந்த கோவலன் காத்த பரத்தையும் மாதவி யெனப்பட்டாள்.

மாதவியசங்கிதை — காலநீர்ணயம். வித்தியாரணியர் செய்த சோதிஷ கிரந்தம் இதுவே.

மாதவியம் — பராசரம்மிருதிவியாக் கியானம். மாதவாசாரியர்செய்தது.

மாதா — (க) இலக்குமி. (உ) துர்க்கை. (ங) உமாதேவியார்.

உலகத்தை யீன்றளித்தலின் உமாதேவியார்க் கிப்பெயர் உவமையாகுபெயர்.

மாதாமையம்மை — திருக்கோணமாமலையிலே கோயில்கொண்டிருக்கு ம்தேவியார்பெயர்.

மாதேவியம்மை — திருஅம்பர்மாகாளத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கு ம்தேவியார்பெயர்.

மாதைவேங்கடேசுரன் — இப்பிரபு, தமிழ்ப்புலவர்களுக்குப் பரமோபகாரியாயிருந்து தமிழைவளர்த்த அவதாரபுருஷன். ஒரு கவிக்கு ஆயிரம் பொன்னாகத் தொண்ணூற்றொன்பது கவிக்குக்கொடுத்து நூறுக்கவிக்கு நூறுயிரம்பொன்கொடுத்து ஒரு பிரபந்தம் கொண்ட பிரபுசிகாமணியிலேனே. அதுநோக்கியே படிக்கா சுப்புலவரும் தமது தொண்டை மண்டல சதகத்தினுள்ளே “எல்லப்பன்” என்னுஞ் செய்யுளிலே “மாதைவேங்கடேசுரன்போல வரிசை செய்தான்” என்றுபுகழ்ந்தனர்.

மாந்திரி — மந்திரன் மகள். சல்லியன் தங்கை. பாண்டுவின் து இரண்டாம்பாரி. இவள் பாண்டுவோடு உடன் கட்டையெறினவள். நகுலனும் சகாதேவனும் இவள்வயிற்றிற் பிறந்தோர்.

மாநா

மாநா மீகன் — அறிவும், அறியப்படு பொருளுஞ் சூனியமென்றும், அதனாலே பிரபஞ்சந்தோன்றதென்றுஞ் சொல்பவன்.

மாநாயிகன் — கண்ணகிபிதா. இவன் கோவலன் கொலையுண்டதையும் கண்ணகி துன்புற்றதையும் மாடலன் கூறக் கேட்டுத் துன்புற்றுத் தன் பொருளை யெல்லாம் தானஞ்செய்துவிட்டுத் துறவுபூண்டவன்.

மாந்தாதா — (இகூடா) இரண்டாம் யுவநாசுவன் புத்திரன். இவன் பாரிசசிபிந்து. விந்துமதி இவன் மகள். மாந்தாதா, புருகுற்சன், அம்பர்ஷன், முசுருந்தன் என்னும் மூன்று புத்திரரையும் ஐம்பது புத்திரிகளையும் பெற்றவன். செளபரி யென்னும் முனி இவ்வைம்பது புத்திரிகளையும் மணம்புரிந்தான்.

மாந்தரஞ்சேரலிநம்போறை — சேரருள் ஒருவன். பராசரனென்னு ம்தணனுக்குப்பரிசில்கொடுத்தோன்.

மாபலி — பவிச் சக்கரவர்த்தி. இவன் பிரஹலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனன் மகன்; மகாபரத்கிரமசாலி. தேவர்களை இவன் துன்புறுத்த அவர்கள் விஷ்ணுபால்முறையிட, அவர் குறள்வடிவங்கொண்டு சென்று மூன்றடிமண்கேட்டுவாங்கிப் பூமியை ஓரடியாகவும், ஆகாயத்தை ஓரடியாகவும் மளந்து மூன்றடிமடிக்கு அவன் தலைமேற் றிருவடியையூன்ற நெரிந்திறந்தவன்.

கம்பர் இச் சரித்திரத்தை இராமாயணத்தில் மிக்க மாதிரியமாகக் கூறுவர்.

மாழலனா — இவர்கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவர். இவர் “பேர் மூலமுணருமாமூலர்” என்று ஆன்றோராத் புக்கழப்பெயர்.

மாமை — அரித்துவாரம்.

மாயநகர் — தாருகாசுரன் அரசிருந்த நகரம்.

மாயா

மாயாவதி — (க) சம்பராசுரன்பாரி. (உ) புத்தன் தாய்.

மாயாதேவி — சம்பராசுரன் வீட்டிற் பதிவிரதத்தை அதுட்டித் திருந்தவள்.

மாயாவதி — சுத்தமாகிய பரப்பிரமம் மாயோபாதியினாலே வாதிக்கப்பட்ட சரீரத்தினுள்ளே சீவான்மாவாக நிற்குமென்றும், சீவான்மாவும் விவேகஞானமடைந்து, மாயாவத்தைகடந்து, பரமான்வாவோடு கடாகாயமும் மகாகாயமும் போல அபேதமாய் விடுமென்றுஞ் சொல்பவன்.

மாயாவி — (தி.) மயன்மூத்த மகன். மண்டோதரிக்குத் துந்துபிக்குந்தமையன். இவன் [மாயாவ] வாலியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

மாயுரேசர் — திருமயிலாடுதுறையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாயைபுரி — மாயாநகர். கஜமுகாசுரன் ராஜதானி. இது ஜம்புத்தீவின் கண்ணது.

மாராபிரமான் — புகழேந்திப்புலவர்காலத்திலே தொண்டைநாட்டிச் செஞ்சிநகரையாண்ட சிற்றரசன். இவன் தமிழ்க்கலவினோடனுப்புலவர்களை அபிமானித்து வந்தவன்.

மாரீசம் — உபபுராணங்களு நொன்று.

மாரீசன் — (ரா) தாடகிபுத்திரன். சுபாகுதமையன். மாயாவினோதங்களில் வல்லவன். விசுவாமித்திரர் யாகஞ் செய்தபோது அதனை அழிக்கக்கருதி வந்த இம்மாரீசன் சுபாகுஎன்னுமிருவருள் சுபாகுவை இராமன் அக்கினி அஸ்திரத்தாற் கொன்று மாரீசனை வாயு அஸ்திரத்தினுற் கடலிலே தள்ளிவிட்டான். அதன்பின் னர் இம்மாரீசன் சீதையை ராவணன் அபகரித்துச் சென்றகாலத்தில் மாயமானா ராமனை வஞ்சித்துக்காட்டுக்கொண்டெசெல்ல ராமன் அத

மாநா

னைமாயம் என்றுணர்ந்து அவனைப் பாணத்தாற்கொன்றான்.

மார்க்கண்டேயபுராணம் — வியாசருடைய சீடராகிய சைமினிபகவான் முற்பிறப்பிலே பிராமணருலத்தனவாயும், முற்பிறப்பிலெய்திய ஞானவிசிட்டத்தினாலே மிகுந்த சாமார்த்தியமுடையனவாயும் உள்ள இரண்டுகூறிகளை நோக்கி, விஷ்ணுமூர்த்தி மானுடசரீரம் எடுத்தமைக்குக் காரணமாய்துள்ளும், தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் பாண்டவர்ஐவர்க்கும், பொதுவாகத் திரௌபதியம்மையார் என்னுமொருவரே மனைவியாகளய்து தற்குக்காரணம் யாது என்றும், பலராமர் மதுமயக்கத்தினாலே தாம் செய்துகொண்ட பிரமஹத்திபாவவிவாரணத்தின்பொருட்டு இவ்விபராய்ச்சித்தகு செய்துகொள்ளவேண்டியது என்றுக்கு என்றும், திரௌபதியாருடைய புதல்வர் ஐவருக்கு மகாத்மற்றலேவராயிருந்த கிருஷ்ணர்ச்சனரிருவருக்கும், அகாலமரணம் எய்துதற்குக் காரணமாய்து என்றும் வினாவிய நான்கு விசுவடவினாக்களின் உத்தரவிவரணங்களை உணர்த்தும்புராணம். இதுமுப்பத்திராயிரம் கிரந்தமுடையது. இது மார்க்கண்டேயப் புரோக்தமாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று.

மார்க்கண்டேயனா — மதுரைத்தலைச் சங்கப்புலவர்களுளொருவர். புறநானூற்றிலொருசெய்யுள் இவர்பாடியது. இவர் செய்த நூலை நச்சினார்க்கினியர் தலையாயவோத்தென்று கூறுவர். இதனை “அறுவகைப்பட்டபார்ப்பனப்பக்கமும்” என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரவுரையினுட்காண்க.

மார்க்கண்டேயன் — (க) மிருகண்டன் புத்திரர். இவரமகா இருஷி. இவர் தமது ஆயுளெல்லே பதினாறென்பதறிந்து தீர்க்காயுள்பெறக் கருதிச் சிவனைத் தினந்தோறுமிடைவி

மாலி

பாது பூசித்து அவரருளால் காலக் கடவுளது வன்மையைவென்றவர்.

மாலி—காலிரிப்பும் பட்டினத்துள்ளதோர் பார்ப்பனி.

மாலி—சுசேசன்புத்திரன். இவ்விராசுசன் தேவாசுர யுத்தத்தில் விஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்டவன்.

மாலியவந்தம்—கிஷ்கிந்தைக்குச் சமீபத்துள்ள ஒரு மலை. வாலிவதத்தின் பின்னர் ராமலக்ஷ்மணர் கார்காலங்கழித்தவிடமும் இம்மலையே.

மாலியவாணி } —சுசேசன்புத்திர மாலியவந்தன் } ன். முதன் முதல் இலங்காபுரியில் அரசுசெய்தவன் இவனே. இவனை வென்று ருபேரன் அரசனாயினான். அவனைவென்று ராவணன் இலங்கையைக்கைக்கொள்ள மாலியவான் அவனுக்கு மந்திரியாயினான்.

மாலினி—ஒருநதி. இது அயோத்திக்குவாயுதிக்கில் அபரதாலபர்வதங்களிலிருந்து பத்தியாகிக் கோசல தேசத்திற் பிரவாகிப்பது.

மால்வணங்குமீசர்—திருமாற்பேற்றிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மாவசன்—அச்சோதை தந்தை.

மாழையங்கண்ணி—திருவலிவலத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மானவம்—முன்னர் உச்சியினிபுரமும் பின்னர் தாராபுரமும் ராஜதானிடாகப் பெற்றதேசம். இது விதர்ப்பத்துக்கு வடக்கிலுள்ளது. இது மாளுவமெனவும் பெறும்.

மானவி—மத்திரதேசாதிபனாகிய அசுவதிபாரி. சாவித்திரி தாய்.

மாளுவவேந்தர்—மாளுவதேசத்தரசர்.

மாறனுர்—மதுரையாசிரியன் மாறனா ள் எனப்படுபவர் இவரே. இவர் இடைச்சங்கத்துப் புலவர்களு ளொருவர்.

மாந்

மாறேக்கத்துநப்பசலையார்—கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாட்டில் விளங்கிய இப்புலவர், காரி முதலியோரைப்பாடிப் பெருசிதிபடைத்தவர். (புறநா)

மாற்றிவர தேசுரர்—திருப்பைஞ்ஞிலியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்—கஞ்சனா ரெனவழங்குங் கஞ்சாறாரிலே வேளாளர் குலத்திலே விளங்கியவொரு சிவபக்தர். மணக்கோலஞ் செய்து மணப்பந்தரின் கீழ்வந்திருந்த தமது புத்திரியினது கூந்தலை மாலிர திவேடங்கொண்டெடுத்து சிவபெருமான் கேட்க அதனை மறுத்து கொய்து கொடுத்தவருமிகவரே.

மானசகராசு } —கைலாசத்திற் கு மானசவாவி } —பேரவனத்தி லுள்ள சரசு. அன்னப்பகழிக்குக் குறைவிடமிதுவே. அன்னங்கன்பிறவிடங்களுக்குச் சென்று வாழினும் மழைக்காலத்தில் மீண்டெடுத்து இவ்வாவியை யடைந்து விடும். இவ்வாவியின்காட்சி மிக்கரமணிபமும் வசிகரமுமுடையதாம்.

மானவம்—உப்புராணத்தொன்று.

மாறேகுவரதந்திரம்—சம்ஸ்கிருத வியாகரணத்துக்கு முதனாலாகச் சிவபிரான் தமது டமருகத்தினின்றுத் தோற்றுவித்த சப்தமூல குத்திரங்கள். அவை, (க) “அ, இ, உண்” (உ) “இருலுக்” (ங) “ஏ, ஒங்,” (ச) “ஐ, ஓளச்,” (ஊ) “ஹயவரட்,” (சு) “லண்” (ஏ) “ரூ மகணநம்,” (அ) “ஜ ப ள்,” (க) “கடதஷ்,” (உ) “பகடதஷ்,” (கக) “கபசடதஷ்,” (கஉ) “கபய்,” (கங) “சஷஸர்,” (கச) “ஹல்.”

மாஹிஷ்மதி—நர்மதை தீரத்துள்ள நகரம்.

மாறேகுவரம்—உப்புராணங்கள் ளொன்று.

மீதி

மாறேயர்—இப்போது மூல்டனா வென்று வழங்குந் தேசத்துப் பிராசீன வேளாளர்.

மீதிரகேசி—வசுதேவன் தம்பியாகிய வற்சகன்பாரி.

மீதிரன்—கல்லியாலுயர்ந்த பெரியோர்க்குரிய ஒருவரினைப் பெயர். கிருஷ்ணமிசிரன், வராகமிசிரன் என்பன போலவரும்.

மீதிரஸ்தானம்—துருக்கரால் மிசிறென்று வழங்கப்படுவதாகியவொரு தேசம். தற்காலத்தில் ஐரோப்பியரால் “ஈஜிப்ட்” என வழங்கப்படுவது. யயாபியிலால் தந்தேசத்தினின்று மோடப்பட்ட அவன் புத்திரர் நால்வரும் இம்மிலேச்சதேசஞ் சென்று அத்தேசத்துக்கரசராகி அச்சனங்களைக் கலந்தமையால் மிசிரஸ்தான மெனப்படுவதாயிற்று. சர்விலியம் ஜோன்ஸ் என்னுமாங்கில பண்டிதரும் இக்கருத்தேபடத் தமது நூலொன்றிலெழுதினர். (Reports of the R. A. Society.)

மீதிலன்—சிமிபுத்திரன். வசிட்டர்சாபத்தால் சிமிதேகத்தை யிழந்துழல அவன் ராச்சியம் அரசினிற் யிருப்பக்கண்ட மந்திரிகள் அவன் தேகத்தைக்கடைய அதினின்றும் ஒருபுத்திரனுற்பத்தியாயினான். அவன்பெயர் மிதிலன். கடைந்தெடுக்கப்பட்டவனென்பது பதப்பொருள். சிமியிறந்தபின்னர் அவன் தேகம் தைலத்தாற் பக்குவம் பண்ணி நெடுங்காலம் வைத்துக் காக்கப்பட்டமையால் அவனுக்குப் பின்னர் காலத்தில் விதேகனெனவு மொரு பெயருண்டாயிற்று.

மீதிலை—மிதிலனென்னுமரசன் சிருமித்த நச்சுமீதலின் மிதிலையெனப் பெயர்பெற்றது. இதுகண்டகிகளை சிசி நதிகளுக்குடையெயுள்ளது. ஐ

மீத்

னகனுக்கு ராஜதானி. பஞ்சகண்டதேசங்களுள் ஒன்றொன்று.

மீத்திரசகன்—(இக்ஷு) கல்மாஷபாதன்காலாக.

மீத்திரன்—அரிஷ்டன் தந்தை. நாலாம் ரேவதி நாயகன். சூரியனுக்கும் பெயர்.

மீத்திராயு—(ரா) திவோதாசன் மகன்.

மீருகண்டன்—பிருகுபுத்திரனாகியதாதைக்கு ஆயதி என்பவன் பெற்றபுத்திரன். மார்க்கண்டேயன் தந்தை. மீருச்சகபு—இது சூத்திரகளுலேசெய்யப்பட்ட ஒரு நாடகம். அது பத்துப்பாசமுடையது.

மீருடன்—உருத்திரன். சுகத்தைக்கொடுப்பவனென்பது பதப்பொருள்.

மீருதகன்—(ய) அக்குருரன் தம்பி.

மீருதுபத்தி—(ய) அக்குருரன் தம்பியரு ளொருவன்.

மீருத்துகாவதி—மானவதேசத்துள்ள ஒருபட்டணம்.

மீருத்தியு—(க) கூற்றுவன். யமன்.

மீன் னம்மை—திருப்பூவணத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

மீன் னையா னம்மை—திருப்பெருவேளூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மீமாஞ்சகன்—வேதம் அநாதியென்றும், ஈசனை வேண்டாது கண்டமே பலத்தைக் கொடுக்குமென்று சொல்பவன்.

மீமாஞ்சை—வேதார்த்த மிதுவென்று நிச்சயித்துக் கூறும் சியாயசாஸ்திரம். அது பெரும்பாலும் கிரியாகாண்டத்தையே யெடுத்து வியவகரிக்கும். இந்துலட்செய்தவரையினி பகவான். இதனைப்பூர்வமீமாஞ்சையென்று வழங்குவது ருண்டு.

மீனாகுபி—மதுரையிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மீறு

மீறுகப்பட்டும்— நவசத்தி பீடங்களு
ளொன்று.

மீறுங்கன்— மன்மதன்.

முகூர்த்தை—தக்ஷப்பிரஜாபதியின
து இரண்டாம் புத்திரி. தர்மன்
பாரி. இவளிடத்தில் பிறந்தசந்தி
மௌகூர்த்தியரெனப்படுவர்.

முகையலார்ச்சிசுநரூர்தும்பியார்—
இவர்கடைச்சங்கப்புலவர்களுளொ
ருவர்.

முகாவல்லியம்மை—திருமண்ணிப்
படிக்கரையிலே கோயில்கொண்ட
ருக்கும் தேவியார் பெயர்.

முகநந்தன்—(இக்ஷா.)மாந்தாதாகனி
ஷ்டபுத்திரன். இவன் தேவர்களு
க்கு புத்தத்திற் சகாயஞ் செய்யப்
போய் வெருகாலம் சித்திரையின்
றி அவர்கள் பொருட்டு புத்தஞ் செ
ய்தான். பின்னர்தேவர்கள் மகிழ்
ந்து நீ நெடுங்காலத்துக்கு இடையூ
றின்றி சித்திரையெய்யக் கடவை.
சித்திராகாலத்தேயுன்னையெழுப்பு
பவன்யாவனோ அவன் உயிர்துறக்க
வென்று அதுக்கிரகித்தார்கள். கிரு
ஷ்ணனது குதிலால் காலயவனன்
முகருந்தன் சித்திரையை எழுப்பி
உயிர்துறந்தான்.

முகீசன்—போஜன் சிறிய தந்தை.

முண்டகோபநிஷ்டம்— அஞ்ஞானமா
கிய கணுவைச் சிதைக்கும்முண்ட
கம்போலுதலின் முண்டகோபநிஷ
தமென்னும் பெயர்த் தாயிற்று. மு
ண்டகம்—மயிரெறிகருவி.

இவ்வுபநிஷதம் அதர்வ வேதத்
தைச்சார்ந்தது. இவ்வுபநிஷ
தத்திலே, இவ்வுபநிஷதக் கேட்ட
ரிஷிகள் குருபரம்பரை, பிரமவித்
தை, வேதவித்தை, அக்கினிகாரிய
தத்துவம், கிரியாபலத்தினது சில
யின்மை, ரிஷியும் பிரம வித்தை
யும், உண்மையைநடுவோன் குரு
வைத்தேவேன், எல்லாம்பிரமத்தி

பத

ன்பாலுதிக்கும், எல்லாம் பிரமமாம்
பிரமமும் அதனையடைபுமுபாயமு
ம், பிரணவவில்லு, யோகம் என்ப
னவே கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்க
ளாம்.

முதச்சங்கம்—இதன்வரலாற்றைமே
ல்வரும் ஆசிரியப்பாவானுணர்க.

“வேங்கடங்குமரிதீம்புனற்பெள
வத், திந்நான்கெல்லையினிருந்தமி
ழ்பயின்ற, செந்நாப்புலவர் செய்தி
யீண்டுரைப்பி, னுடக்குமி மாட
க்கூடலின், முன்னர்ச்சங்கக்ன்மர்
ப்பலகையிற், நிரிபுரமெரித்தவிரி
சடைக்கடவுண், மன்றன்மரத்தார்
க்குன்றெறியிளஞ்சேய், திண்டிற
ற்புலமைக் குண்டுகைக்குறுமுனி,
புவிபுகழ்மருதக் கவினியமுரிஞ்சி
ப், பதிமுடிநாகன்சித்தியின்கிழவ, னிரி
னையர்நானூற்றுநாற்பத் தொன்பதி
ன்ம, ரினையர்நானூன்காயிரதாற்றொ
டு, நாற்பத்தொன்பதின்மர் பார்க்கி
ற்செந்தமிழோர், புரிந்தனசெய்யுட்
பெரும்பரிபாடலு, முதுமையடுத்த
நாரைபுகுருகுந், கதிபுறச்சேய்த
களரியாவிரையு, மாங்கவரிருந்தது
மத்தொகையாகு, மீங்கிவர்தம்மை
மீர்இயபாண்டியர்கள், காய்சின
வழுதி முதற்கடுங்கோனீறு, வேசி
லாவகையெண்பத் தொன்பதின்மர்
கவியரங்கேறின ரெழுவராகு, மக
த்துவமுடைய வகத்தியமிலக்கண
ம்.” இச்சங்கமிருந்த தென்மதுரை
யும் அதனைச்சார்ந்த சிலநாடுகளும்
கடல்கொண்டழிந்துபோக அதற்கு
ப்பின்வந்த பாண்டியர்கள் கபாடபு
ரத்தைத் தமக்கு ராஜதானியாக்கி
இரண்டாஞ் சங்கத்தை அங்கே ஸ்
தாபனஞ் செய்தார்கள். தமிழ் என்
பதனுள் இதன்விவரங்க.

முதாவதி—சௌநந்தை, வீரேதன்மக
ள். இவன் தோளிசனோடு நந்தன்
வனஞ் சென்றபோது குஜம்பன் எ
ன்னும் ராக்ஷசனால் பாதலத்திற்
கொண்டபொய்மறைக்கப்பட்டான்.

மு:

வற்சந்திரன்அவ்விராக்ஷசனைக்கோ
ன்று அவனை மீட்டுக்கொண்டுபோய்
மணம்புரிந்தான்.

முத்தாவதேசுரி— திருத்துருத்தியி
லெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிபெ
யர்.

முத்துக்கிருஷ்ணமுதலியார்—மணலி
முத்துக்கிருஷ்ணமுதலியார் எனப்
படுபவ ரிவரே. இவர் இற்றைக்கு
நூற்றிருபத்திரண்டுவருஷங்களுந்
குமுன்னர்த் தென்புலஞ்சேர்ந்தஅ
ருணால கவிராயர் பாடிய இராமா
யணகீர்த்தனத்தைத் தமதுசபையி
ல் அரங்கேற்றுவித்து அவர்க்குக் க
னகாபிஷேகம்பண்ணி,

“கனந்தந்தான்
கனகாபிஷேகந்தந்தான்
கனங்கமிலாக்கருப்பொருளை
யடைத்துத்தந்தான்,
மனந்தந்தான்முடிசூட்டு
மாலேத்தந்தான்
வாணிசங்காசனத்திருத்தி
வரிசைத்தந்தான்,
இனந்தந்தானிராமகதை
யெவர்க்குந்தந்தான்
எனேராமாயணக்கவிஞ
னெனப்பெயர்த்தந்தான்,
அனந்தந்தான்மணலி
முத்துக்கிருஷ்ணபூப
னகந்தந்தானிருமையிலுஞ்
சுகந்தந்தானே” என்னுங்கவி
கொண்டமாந்தர்பெருந்தகை.

முத்துத்தாண்டவர்—இவர்க்கந்திவித்
துவான். இவர்பாடிய பதங்கள்அத்
தியற்புதரசமுடையன. இவர்க்காழி
யிலேபிறந்துசிதம்பரத்திற்சிவதொ
ண்டிபுண்டிருந்தவர். இவர் இற்றை
க்கு இருநூற்றுபது வருஷத்துக்
குமுன்னுள்ளவர்.

முந்கலன் } (க.) (ரி.) இவ்விருவரி
முந்கலன் } காகீலங்களை யுடையவ
ராய்த் துர்வாச இருவிமுதலியோ

முத்

ரைச் சிறுகித்துத் தேவலோகங்களு
றும் பிரசித்திபெற்றவர்.

(உ) அஜமீடன் இரண்டாம் பு
த்திரனாகிய நீலன்வமிசத்தவன். த
ந்தை அரியசுவன். திவோதாசன்
இவன் மகன். புத்திரி அகலியை.
இவள் கௌதமன் பாரி. இம்முத்க,
லன் கூத்திரியனாகவும் தபசினால்
பிராமணனாயினான். இவன்வமிசத்
துப்பிராமணர் மௌத்கல்லிய கோ
த்திரத்தவர்க ளென்று சொல்லப்ப
டுவார்களாயிற்றுமுனர்.

முத்தோள்ளாயிரம்—கடைச்சங்கப்பு
லவர்சேரசோழபாண்டியர்கள்மீது
பாடிய ஒருநூல்.

முயற்சிநாயகர்— திருமீயச்சூரிலே
கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி
பெயர்.

முரசை—குபேரன் மனைவி.

முரலே—கேரளநாட்டகத்தொருநதி.

முராசுரன்—தனுஜன். நரகாசுரன்த
மையன். இவனைக் கிருஷ்ணன்
கொன்று முராரியென்னும் பெயர்
பெற்றான்.

முராரி—(க) இவன் அனர்க்கராகவீய
மென்னும் நாடசஞ் செய்த சம்ஸ்
கிருதகவி. (உ) கிருஷ்ணன்.

முருகநாயனார்— திருப்புகலூரிலே பி
ராமணகுலத்தில் விளங்கிய ஒரு சி
வபக்தர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி
நாயனாருக்குச் சிறேகராக விருந்த
வர்.

முருகன்—பாலசுப்பிரமணியக்கடவுள்.

முருகுனார்கோதை— திருக்கண்ணீர்
கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும்
தேவியார் பெயர்.

முரை—ஒன்பதாம் நந்தன் பாரி. இ
வன் சந்திரகுப்தன்தாய். இவன் கு
த்திரவரணத்தவன்.

முல்லேநகைவடிவாள்— திருமயேந்
திரப்பள்ளியிலே கோயில் கொண்ட
டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மூல்

மூலவனநாதர்—திருமூலவாயிலிற் கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மூலவனேசர்—திருக்கரு ஆரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

முறுவல்—இஃது திறந்தநாடகத்ததமிழ் நூல்களுளொன்று. பழைய காப்பியம் ஐந்தனுள் ஒன்று.

முனி—தக்ஷப்பிரஜாபதி புத்திரிகளுளொருத்தி.

முனையடுவார்நாயனார்—சோழநாட்டிலே திருநீரிலே வேளாளர் குலத்திலேவதரித்துக் கூலிப்படையாளாகப் போர்முனையிற் சென்று பொருது பொருள் சம்பாதித்து அப்பொருளைக்கொண்டு சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தலை விரதமாகக் கொண்ட ஒரு சிவபக்தர்.

முடிபுகள்—கஞ்சன் தூதன், பலராமன் என்னும் மல்லபுத்த வீரனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

புகள்—அருச்சுனன் தவஞ் செய்த போது அவன்தவத்தைப்பரிக்ஷிக்குமாறு கிராதவேடங்கொண்டு சென்ற சிவபிரானாற்கொல்லப்பட்டபன்றியாக் கொண்டதானவன்.

புகாம்பை—சையபர்வதசமீபத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் தேவிபெயர்.

மூர்க்கநாயனார்—தொண்டை நாட்டிலே வேளாளர் குலத்திலே தலைமை பெற்றுவிளங்கிய ஒரு சிவபக்தர். இவர் தம்மிடத்துள்ள திரவியங்களையும் அடிமை நிலம் முதலியவற்றையும் மகேசுர பூசையின் பொருட்டுச் செலவு செய்துவிட்டு வேறுவழியின்றித் தாம் முன்பயின்ற குதிலே பொருள் சம்பாதித்துத் தாம் கொண்ட மகேசுர பூசைத்தொண்டை வழுவாது செய்துவந்தவர்.

மூர்த்திகள்—அஷ்டமூர்த்திகள் காண்க,

மூர்

மூர்த்தநாயனார்—பாண்டி நாட்டிலே மதுராபுரியிலே வைசியர் குலத்திலே விளங்கிய ஒரு சிவபக்தர். தான் செய்துவந்த சந்தனத் திருத் தொண்டெக்குச் சந்தனக்கட்டை அகப்படாமலிடைபூறுவரத் தமது முழங்கையைச் சந்தனக்கட்டைபோலக் கல்லிலே எலும்பு தேயும்படி தேய்த்தவறுதிப்பாடுடையவரும், மதுரைகருக்கு அரசனாகும்படி சிவானுஞ் உண்டாய்பொழுது சபாமுடியே கிரீடமும் ருத்திராக்ஷமே ஆபரணமுமாகக் கொண்டு அரசியற்றியவரும் இவரே.

மூலகன்—(இ) நாரீகவசன். இவன் அசுமகன் புத்திரன். பரசுராமன் கூத்திரியநாசஞ் செய்துவரும்போது இவன் தன்மனைவியை வைத்துவிட்டிறந்தான். அவள் மூலமாக விளவும் கூத்திரியவமிசம் தழைத்தமையால் இவன் மூலகன் என்னும் பெயர்பெற்றான்.

மூவன்—பெருந்தலைச்சாத்தனாலிசுழந்து பாடப்பட்ட சிற்றரசன். அப்புலவர்பாடிய “பொய்கைநாரை” என்னுஞ் செய்யுளிலே,
“பழனுடைப் பெருமநர் தீந்
தெனக்கையற்றுப்—பெருதுபெயரும் புள்ளினம்போலசின்—
னசைதரவந்துசின் னிசைநுவல் பரிசிலேன்—வறுவியென்பெயர்கோ * * *” என்பாடி நொந்துசென்றனர்.

மூஷிகம்—(க) ஒருதேசம். அதுதற்காலம் கொச்சியெனப்படும். (உ) விநாயகர்வாகனம்.

(உ)சௌபரிமுனி பாரியாகிய மனோமயை என்பவளைக்கிரவுஞ்சன் என்னும் கந்தருவவேந்தன் கண்டுமோகித்து அவள் கரத்தவதப் பற்றினான். அதுகண்ட முனிவர் வெகுண்டு கிரவுஞ்சனை “மூஷிக”மாகு வென்று சபித்தார். அவன் மூஷி

மேயீ

கமாகிப் பல்லீடமுள்ளவிடங்களை யெல்லா மகழ்ந்து திரிகையில் விநாயகக் கடவுள் அம்மூஷிகத்தைத் தமக்கு வாகனமாக்கிக் கொண்டனர்.

மூஷிகம்—பெருச்சாளி.

மேயீஞானநீலகண்டேசுவரர்—திருப்பைஞ்ஞீவியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

மேயீகண்டேவர்—திருவெண்ணைநல்லூரிலிருந்த வேளாளராகிய சுவேதவனப்பெருமாள். இவர் பரஞ்சோதி முனிவரது மாணாக்கர். சித்தாந்தசாஸ்திரத்துமெய்ப்பொருளுணர்ந் துவகுய்யவெளிப்பட்டருளிய குருபீட மாதலின் மேய்கண்ட தேவரென்னும் காரணப் பெயர் கொண்டார். வடமொழிச்சிவஞானபோதத்தைத் தமிழிலேமொழிபெயர்த்து அப்பெயரினாலே தானே வெளியிட்டவர் இவரே. இவர்க்கு மாணாக்கர் அருணந்திசிவாசாரியர்.

அருணந்திசிவாசாரியர் தாம் மேய்கண்டதேவருக்கு வயசாலும் கல்லியறிவாலும் மிக்கவரென நினைந்து தம்மாணாக்கரோடு அவர் பாற் சென்று இறுமாப்போடு உலாவிசின்றனர். அப்பொழுது அருணந்திசிவாசாரியர் ஏவலால் அவர் மாணாக்கருளொருவர், மேய்கண்டதேவரைவணங்கி, அகங்காரமாவது யாதென்றுவினா, மேய்கண்ட தேவர் “நுக்குருமூர்த்திநிற்குசிலையே அதுவாம்” என்றருளிச்செய்ய, அருணந்திசிவாசாரியர் மேய்கண்டான் திருவடியிலே வீழ்ந்து திருவடிகளிரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு தமக்குஞ்ஞானேபதேசஞ் செய்தருளுமாறுவேண்டிச் சிவஞானபோதநூலைக்கேட்டறிந்தா ரென்பது கர்ணபரம்பரை. இவர்கள் காலம் அறுநூற்றாம்பதாக்கு முன்னுள்ளது. இம்மேய்கண்டதேவர் அவதாரஞ் செய்த திலராயின், தமிழ் நாட்டில் இர

மேயி

வுரவாகமத்துட்கூறப்பட்ட சிவஞானபோத படலமாகிய சுகலாக்ஷநவரீதம் எளிதிலே வெளிப்படுத்தலும், சைவா ஏனையசமயப் பெரும்படைகளையெதிர்த்துப் பொருதுவெற்றித்தம்பம் நாட்டுவதுமில்லையாம்.

கலியின் கொடுமைக்கஞ்சிச் சமயாசாரிய ரெல்லாம் மறைந்த இக்காலத்தே, நாற்றிசையினும் ரணபேரமுழக்கி வளைந்திருக்கும் புறச்சமயவாதிகள் படைத்திரள், இச்சிவஞானபோதமென்னும்பேரகழிக்கும் சிவஞானசித்தியென்னும் வாணஸ்திரத்துக்குமே அஞ்சிசிலைதளர்கின்றது. அப்பேரகழிபுழ அவ்வஸ்திரமுமில்லையாயின் சைவம் நெடுங்காலத்திற்குமுன்னே அரசிழந்துவிடும். அவ்வகழியைக் கடக்குமாற்றலும், அவ்வஸ்திரத்திற்கு மேற்பட்ட அஸ்திரமும், உலகத்தில் மற்றெச்சமயமும் எக்காலத்திலும் பெருதென்பது நன்குதுணிந்தவுண்மையாம்.

முதுநாரை—முதற் சங்கத்தார் செய்த இசைத் தமிழ்தூல்.

முதுநுது—முதற் சங்கத்தார் செய்த இசைத் தமிழ்தூல். இது பெருங்குருகெனவும் படும்.

மேய்ப்பொருளையு—தம் அரண்மனையினுள்ளே புகுந்து சைவாகமோபதேசஞ் செய்ய வந்தேன் என்று கூறி அங்கோரிடத்திற் றனிமையிற் கொண்டு சென்றிருந்து உபதேசஞ்செய்வான் போல, மறைத்து வைத்திருந்த உடைவாளாலே தம்மைக்குத்திவிழ்த்திய முத்திராதென்னும் பதை யரசனுக்கு அவ் வுயிர் போஞ் சமயத்தினும் ஒருவரும் இடையூறுசெய்யாதபடி பக்கத்திலே நின்றவர்களைத் தடுத்து உயிர் விட்டபக்தசிரோமணியாகிய இவர், சேதிநாட்டிலே திருக்கோவலூரிலேமலையமாநாட்டாருக்கு அரசராக விருந்தவர்.

மேக

மேகநாதன்—ராவணனுக்கு மந்தோதரியிடத்துப்பிறந்த புத்திரன். இந் திரனோடு பொருது இவனைவென் றமையால் இந் திரஜித் ௭ என்னும் பெயர் பெற்றவன். லக்ஷுமணனா ற் கொல்லப்பட்டவன். இருவர்க்கு மிடையே நடந்தபுத்தம் மிக்கடிய தும் கொடியதுமே. இவனைக் கம் பர் தாம் பாடிய ராமாயணத்திலே “வில்லாளரானார்க்கெல்லாமேலவ ன்” என்று புகழ்வர்.

மேகலம்—(க) நர்மதை யாற்றை யு டைய தேசம். (உ) மேகலமலை.

மேகலன்—விந்தியபர்வதச் சாரவில் வசிக்கும் ஓரிருஷி.

மேகலகன்னிகை—நர்மதை. மேகல பர்வதத்திலுற்பத்தியாகும் நதியாத லின் இப்பெயர் பெற்றது.

மேதாத்தி—(க) பிரியவிரதன் புத் திரருள் ஒருவன். இவன்பெருக்கு வந்த தீவுபிலகூத்தவீபம். இவ ன்புத்திரரெழுவர்.

(உ) கண்ணுவர் புத்திரன். இவ ன்வமிசத்துப் பிராமணர்காண்வாய ரெனப்படுவர்.

மேதாந்தி—சிரகாரி.

மேரு—பூமிக்கு நாசாசம்போலத் தெ ன் துருவம் முதல் வட துருவம் வ ரையும் உள்ளேவளர்ந்து வடதுரு வத்தில் முனைத்திருக்கும் பொன்ம யமாகியமலை. வடதுருவம் சுமேரு வென்றும், தென் துருவம் குமேரு வென்றும் வடவா முகம் என்றும் சொல்லப்படும். சுமேருவே சாதா ரணமாக மேருவென்றும் வழங்கப் படும். இச்சுமேருப்பிரதேசத்திலி ருப்பவர்களுக்கு உத்தராயண கால மாகிய ஆறுமாசமும் பகலும் தகழி னாயனகாலமாகிய ஆறுமாசமும் இ ரவுமாகவிருக்கும். இம் மேருவின து புத்திரி மேனகை.

மேருதேவி—நாபிபாரி, இருஷ்பன் தாய்.

மேலை

மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி—காவி ரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சி வஸ்தலம்.

மேனகை—(க) ஓர்ப்சரஸ்திரி. விசுவா மித்திரன் தவத்தை அழிக்குமாறு இ இந் திரன்விடுக்க, அவன் சென்று அ வரைக்கூடிச் சகுந்தலையைப் பெற் றான். (உ) மேருபுத்திரி. இமவான் பாரி. இவளுக்கு மனோரமையெ ன்றும் பெயர். இவள் புத்திரிகள் கக்கையும் பார்வதியும்.

மேனை—(க) பித்திரேவதைக்ருச்சவ தையிடத்துப் பிறந்த புத்திரி. இவ ள் புத்திரி வைதரணி. (உ) மலைய ரசன் மனைவியாகிய மேனகை.

மைத்திரேயன்—(க) (ரி) குசிலவன் புத்திரன். பராசரன்சேஷன். இவன் துரியோதனனைக் காமியவனத்தி ற்கண்டு அவனுக்கு ஞானோபதேச ற் செய்ய எத்தனித்த போது அ னைச்சிரவணன் செய்யாது பரிசு த்தமையினால் துரியோதனனை “வி மன்கதாயுத்தால் இறக்க” வென் று சபித்துச் சென்றவன்.

மைநாதன்—இமவான் மேனகையிட த்துப் பெற்ற புத்திரன். கிருதயுக த்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகுகளை யுடையனவாய்ப் பூவுலகிள்ளுக்கும் பறந்து பட்டணங்கள் மீது சென்று படிந்து அப் பட்டணங்களையும் ஜ னங்களையும் நாசஞ் செய்து வந் தன. அதுகண்ட இந் திரன் அம்ம லைகளைச் சிறகரிந்து பறவாவண்ண ந் தடுத்தான். அப்போதுமைநாகன் வாயுசகாயத்தால் தப்பியோடிச்சமு த்திரத்திலொளித்தான்.

மைந்தன்—ஒருவாநரன். இவனுக்கு ச்சகோதரரிருவர். இவன் அசுவினி தேவர்கள் புத்திரன். இவன் சுக் கிரீவன் சேனாபதிகளு ளொருவனா யினான்.

மையார்தடங்க ணையகி—திருக்கோ டிக்குழகரிலே கோயில் கொண்டி

மை, மோக

ருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மைவார்த்துழலியம்மை—திருவிற்கு டிவீரட்டத்திலே கோயில் கொண்டி ருக்கும் தேவியார் பெயர்.

மோகவதி—(க) மோகவந்தன் புத்திரி. சுதர்சனன் பாரி. இவளே சிரு கன்வமிசத்துக் கடைத்தோன்றல்.

(உ) பாரதயுத்த காலத்திலே கு ருக்ஷத்திர சமீபத்திலிருந்த வொ ருநதி, பாண்டவர் பாரதயுத்தம் மு டிந்த பதினெட்டாநா ளிரவு இநந திக் கரையில் சித்திரை செய்தார் கள்.

மோகாம்பிகை—திருப்பாற் றுறையி லே கோயில்கொண்டிருக்கும் தே வியார் பெயர்.

மோகினி—விஷ்ணுபெண்வடிவங் கொண்டகாலத்தில் வகித்தபெயர். அமிர்தமனகாலத்தில் தேவர்க ளோடு அரசர் மாறுகொண்டிருக்க அவ்வசுரனு அமிர்தத்திலே பங்கு பெறாமற் றடுக்கு முபாயமாக இம் மோகினிரூபத்தை விஷ்ணு வெடு த்து அவர்களைநோக்கி, “இவ்விமிர்த ம்வேண்டுமோ, என்போகம்வேண் டுமோ” வென்றுகேட்க, அவர்கள் அ ம்மோகினிமேற் காதலித்துப் புற ன்சென்றார்கள். அவ்வேளையில் தே வர்கள் எல்லோருங் கூடி அமிர்த தத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்வா ராயினர். அப்போது ராகுவும் கேதுவு ம் தேவவுருக்கொண்டு தேவர்களு ட்கலந்துநின்ற அமிர்தம்பருக எத் தனித்தார்கள். அதனைச் சூரியசந் திரர் குறிப்பாலுணர்த்த வுணர்ந்த விஷ்ணு தமது சக்கரத்தால் ராகு கேதுக்களது சிர சரீரங்களை யூறு செய்தா ரென்பது புராணசாரம்.

(உ) தாருவனத்துக்கண்ணிவன்சு ந்தரவுடிவங்கொள்ள விஷ்ணுகொ ண்ட மோகினி வடிவு.

(க) ஓர்ப்சரப் பெண். இவள் பூ ன்சோலை முதலிய விடங்களிலும்,

மோசி

காமுகர்கனவிவந் தோன்றி அவர்க ளை யுருக்குலைக்குந் தொழிவினையு டையவன்.

மோசிகீரபுரி—இவர் கடைச்சங்கப்பு லவர்களு ளொருவர். சேரமான் த கரேறறிந்த பெருஞ் சேரவிரும் பொறையுங் கொண்டகானங் கிழா னும் இவரார் பாடப்பட்டோர். இ வர் திருவள்ளுவருக்குஞ்சிறப்புக்க வியொன்று கூறினர்.

மோசிகாத்தனரி—புறநானூறு பாடி னோருளொருவர்.

மோடி—வனத்திலுறையுங்காளி.

மோகனரீத்திகரி—தர்மன் முகூர்த்தை யிடத்துப் பெற்ற தேவகணம். மு கூர்த்தகாலங்களுக் கதிதேவதைக ளாகிய இவர்கள் அவ்வம் முகூர்த் தங்கள் தோறும் உலகத்திலே செய் யப்படும் கருமங்களை யேற்றுவைத் திருந்து அந்தக்கிரமமாகப் பலன்க ளையுட்டுவோர்.

மோனக்கல்லியர்—முத்கலன் கோத் திரத்துப்பிராமணர்.

மோனக்கல்லியன்—(ரி) சாகல்லியன் சேஷன்.

மோனநேயர்—கசியபன் முனியென் பவன்வயிற்றிற் பெற்ற கந்தருவர்.

மோளர்வியர்—சந்திரகுப்த வமிசத்த ரசர். இவர்கள் பதினமர். நூற்று முப்பத்தேழு வருஷம் ராச்சியம் ப ண்ணினர்.

யக்கரி—கசியபன்சுரகசையிடத்து யக்கரி ப்பெற்ற புத்திரர். இவர் கள் குபேராதியர்கள். இவர்கள்தே வசபையில்யாழ்வாசிப்போர். யக்கர் கிந்நரர், கந்தருவர் என்போர் தேவ ருக்குப் பிறந்தமையால் தேவயோ னிகளெனப்படுவர்.

யக்கியக்கினன்—(த)யக்கிய மூர்த்தி யாகிய விஷ்ணுவினாற் கொல்லப் பட்டவன்.

யக்கி

யக்கியகோபன் — யஞ்ஞகோபன் எனவும்படுவன். இவன் மாலியவந்தன் புத்திரன்.

யக்கியதத்தன்—இவன் ஓபிராமண புத்திரன். தசரதன் வேட்டைமேற் சென்றபோது, இவன் தன்சுமண்டலத்திலே குனிந்து நீரருந்துகையில் இவனை யானையென நினைந்து தூரத்தினின்றபடியே பாணத்தாரை கொன்றான். அதுகண்டதந்தைதாயர் தசரதனை நீயும் எம்மைப்போலப் புத்திரசோகத்தா லிறக்கவென்று சபித்தார்கள்.

யக்கியம் — தேவதாப்பிரியமாகச்செய்யப்படும் அக்கினிகாரியம். இஃது இருபத்தொரு வகைப்படும்.

யக்கியம்—யாகம்.

அவை சப்தபாகயக்கியம், சப்த ஹவிர்யக்கியம், சப்தசோமசமஸ்தமென்பன. இவைகளைக்குறித்த விதானங்கள் எல்லாம் ஆபத்தம் பகுத்திரத்துட் காண்க.

இன்னும் பிராமணர்க்குரியதமாகவுள்ள யாகங்கள் ஐந்து. அவை பஞ்சமகா யக்கியமென்று சொல்லப்படும். அவை தேவயக்கியம், பிதிர்யக்கியம், பூதயக்கியம், மானுடயக்கியம், பிரமயக்கியம் என்பன.

யக்கியவராகம்—வராகாவதாரங்காண்க.

யக்கியன் } — ருசிபிரஜாபதிக்குச்சயஞ்ஞன் } வாயம்புவமனு புத்திரியிடத்திற் பிறந்த புத்திரன். இவனுடையதங்கையைத் தக்பிணன்மணம்புரிந்தான். இவ் யக்கியனை விஷ்ணு அவதாரமென்பாரு முளர்.

யசோதை — நந்தன் மனைவி. இவளே கிருஷ்ணனை வளர்த்ததாய்.

கிருஷ்ணன் பிறந்த அன்றிரவிலே இவள் வயிற்றிலும் ஒரு பெண்குழந்தையோ களித்திருப்பின் அமிசமாகப்பிறந்தது. அது பிறந்தலும் அசோதை பிரசவ வேதனையால்

யசோ

அறிவுமழுங்கிச் சோகமுற்றுக்கிடந்தான். அருகிருந்தோரும் தம்வசமழிந்தனராய்ச் சோகமுற்றுக் கிடந்தனர். மழையும் காரிருளும் மூடுவவாயின. அச்சமயத்திலே வசுதேவன் தன் குழந்தையாகிய கிருஷ்ணனைக் கஞ்சன்வாளுக்கிரையாகாமற் றப்புவிக்குங்கருத்தினனாய்ப்பிறந்தவுடனே கையிலேந்திக்கொண்டுபோய் அந்நந்தன் மனையினுட்புகுந்து, அசோதையின் பக்கத்திலேகிடத்திவிட்டு அங்கிருந்தபெண் சிசுவைக் கவர்ந்துசென்று தேவகி பக்கத்திலேயிடல். அதுகாறும் வாய் திறவாது கிடந்த சிசு அழுவதாயிற்று. அவ்வொலிகேட்ட காவலாளர் கஞ்சனுக்குணர்த்தக் கஞ்சனோடிச் சென்று அக் குழந்தையைக் கவர்ந்துதறையிலிட்டு வானையோங்கினான். தேவகி கதறியழுது, கஞ்சனை நோக்கி, அண்ணா! மண்டலேசா! இதுபெண் குழந்தை! இஃது உனக்கு யாதுதீங்கு செய்ய வல்லதாகும்! வீணில் உயிர்ப் பழி கொள்ளாதொழி! என்று தடுத்தாள். அஃது அவன் செவியிற் பட்டிலது. அவன் ஒங்கியவாள் மீளுமுன்னே அக் குழந்தை அந்தரத்தெழுந்து எண்கரங்களோடு சோதிருபமாய்த் தோன்றிவின்று “ஏ! கஞ்சா! என்னை வீணெகொல்லமுயன்றாய்! உன்னைக் கொல்லவந்த பாலன் வேறோரிடத்திலே வளர்கின்றான். அவனால் நீ மடிவது சரதம்” என்று கூறி மறைந்தது.

அதுசிற்க, அங்கே யசோதை மயக்கத்திற்றுவிழித்துப்பார்த்தபோது, நீலமணிபோல ஓர் ஆண் குழந்தையிருப்பக் கண்டு பெருமகிழ் கொண்டு வளர்த்தான். அக்குழந்தையின் உண்மைவரலாறுணர்ந்த பின்னரும் தன் அருமைக் கண்ணிபோலவே வளர்த்து வந்தான்.

யசோ

யசோவதி—ஈசானபுட்பேதம்.

யஞ்ஞகோபன் } — மாலியவந்தன்
யக்கியகோபன் } புத்திரன்,

யதி—(க) பிரமமானசபுத்திரருளொருவன். (உ) நகுஷன்சேட்டபுத்திரன். யயாதி தமையன். இவன் துறவியாகி ராச்சியத்தை விடுத்துப் போனவன்.

யதிராஜன்—ராமானுஜாசாரியர்.

யது—யயாதிக்குத் தேவயானையிறி லுளிட்ட புத்திரன். இவன் வமிசத்தார் யாதவரெனப்படுவர்.

யதுகி—மைசூரிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுதலம்.

யமன்—கசியப்பிரஜாபதி புத்திரனாகிய விவசுவதன்என்னும் சூரியன் புத்திரன். இவன் அஷ்டதிக்கு பாலகருள்ளு மொருவனாவான். இவன் பிதிரிலோகாதிபன். இவன் திக் குத்தெற்கு. பாரி சியாமளாதேவி. பட்டணம் சம்யமணி. வாகனம் மகிஷம். ஆயுதம் தண்டம். தருமன் என்றும் பெயர்பெறுவான். யமன்என்பதற்குக் கூற்றுவன் என்பது பதார்த்தம். கூறுசெய்வோ நென்பது கருத்து. இவன் தொழில் உயிர்களை ஆயுள் முடிவில் உடலினின்றும் பிரித்துக்கொண்டு போதல். அத்தொழிலிற் சிறிதும் நடுசீலை தவருதவன். அதுபற்றியே இவனைத்தருமனென்று கூறுப. இவன் தருமத் தைக்குறித்து,

“போற்றவும்போகான்
பொருளொடும்போகான்
சாற்றவும்போகான்
தமரொடும்போகான்
நல்லாரென்னான்
நல்குரவறியான்
தீயாரென்னான்
செல்வரென்றுன்னான்” என்று ஆன்றோரும் பாடினர். மார்க்கண்டேயரைச் சிவபெருமானுக்கு உத்

யமு

தம் அடியா ரென்று கருதாது அவர்மீதும் பாசந்தொட்டு அவரைப் பற்றியபோது சிவபெருமானார் அவனுக்குடனே தோன்றித் தடுத்த வழியும் அஞ்சாது தமது ஆஞ்ஞஞையைச்செலுத்த எத்தனித்து அவராற்கொலையுண்டு பின் உயிர்பெற்று நென்றால் அவன் நடுவு நிலைமை பெரிதும் வியக்கற்பாற்று.

யமுநதி—சூரியன் புத்திரி. யமன்சகோதரி. இந்நதி காளிந்திநதியிலுற்பத்தியாதலின் காளிந்தி யெனவுமப்டும்.

யமுனைத்துறைவர்—இவரே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரெனப்படுபவர். இவர்பன்னிரண்டுவயசுநீர்மபாச் சிறுவராக விருக்குங்காலத்திலேபாண்டியசமஸ்தான் வித்துவானாகிய ஒரு பிரபலம்காபண்டிதரை மூன்று அற்பவினாக்களால் வென்று பாண்டியன் சங்கேதப்படி அவன்நாட்டிற்பாதிக்கொண்டரசு புரிந்தவர். “உமதுதாய்புத்திரவதியல்லன்” என்றும், “தர்மவானாகிய பாண்டியன் தர்மவான் அல்லன்” என்றும், பதிவிரதையாகிய ராஜபத்தினிபதிவி ரதையல்லன்” என்றும் ஏதுக்கூறி ஸ்தாபித்தல்வேண்டுமென்று கேட்டகேள்விகளுக்கு வித்துவான்யாதுக்கூறுதிருக்க, பாண்டியன்யமுனைத்துறைவரைநோக்கி, நீர்நாட்டுவீரேஎன்ன அரசிற்பாதி தருவவென்ன, யமுனைத்துறைவர், “ஒருபின்னையும் பின்னையல்ல ஒருமரமுந்தோப்பல்ல” என்றும்போல ஏகபுத்திரனைப்பெற்றார் வாமழமலடியெனக் கூறுதல்தருமநான்முறையாதலின் இவர் தாய் மலடியாயினுளென்பது முதல்வினாவுக் குத்தரமென்றும், குடிகள்செய்யும் பாவம் அரசனைச் சேருமென்னும் விதியால் அரசன்தருமவானல்லன் என்பது இரண்டாவதற்குத்தரமென்றும், மணப்பந்தரிலே அக்கினிமுதலிய தேவர்களுக்கு

யயா

குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுப் பின்னர் வரன்செய்ய லொப்பிக்கப்பட்டவளாதலின் பதிவிரதாபங்கம் பெற்று என்னபது மூன்றாவதற்கு உத்தரமென்றுக்கூற, அரசன் அவருடைய குசாக்கிரவிவேகத்தைமெச்சி அவரை மார்புறத் தழுவிப் பாதியரசு கொடுத்தான் என்பது கர்ணபாரம் பரியம்.

இவர் சிறிதுகால மரச்செய்திருக்கையில் மணக்கால்நம்பியென்னுமவஷணவாசாரியர் இவர் பாற்சென்று, நீர் நம்மோடு தனித்து வருவீராயின், உமது பாட்டனாளைத்துப்போன புதையலைக்காட்டுவேனென்று கூறி யிவரை வஞ்சித் தழைத்துப்போய் ஸ்ரீரங்கத்திற்கோயில்கொண்டிருக்கும் அழியாசீதியாகிய திருமாலேக்காட்டப் பூர்வஜன்மவாசனையால் அச்சந்தியை யடைந்த மாத் திரத்தே இவர் துறவுடையராய் விஷ்ணு வழிபாடே பரமசாம்பிராச்சியமெனக்கொண்டு அன்றுமுதலதனையேபற்றி னின்றார். இவர் எழுநூற்றைம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளவர்.

யயாதி—நருஷன் புத்திரன். இவன் முதலிலேசுக்கிர புத்திரியாகியதே வயானையையும், அதன் பின்னர்விருஷபர்வன் புத்திரியாகிய சர்மிஷ்டையையும் விவாகம்புரிந்தவன்.

தேவயானையிடத்தில் யது, தூர்வசன் என இருபுத்திரரையும், சர்மிஷ்டையிடத்தில் தருகியன், அணு, பூரு என மூன்று புத்திரரையும் பெற்றான்.

சுக்கிரன், யயாதியை நோக்கி இருவரையும் பகூபாதமின்றி நடாத்திவருகவென்றுகற்பித்தவழியும் அந்நியதியிற்றவறிய யயாதிமேற் பருமடையனும், நீகழிப்பருவமுடையனாகவென்று சபித்துப் போயினான். அதனால் வருத்தியயாதிதன்புத்

யவ

திரரைநோக்கி எனதுகிழப்பருவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தனது எவ்வன பருவத்தை எனக்குக் கொடுக்க விரும்புவனதும்மில்லாவான் என்ன, மற்றெல்லாரும்மறுக்கப்பூருமாத் திரம் அதற்கு முகமலர்ந்து முற்பட்டுத் தனது எவ்வனத்தை அவனுக்குக்கொடுத்து அவன் கிழப்பருவத்தைப் பெற்றான். அதுபெற்ற யயாதி ஆயிரமியாண்டு சிற்றின்பதுகர்த்தம் திருத்திஅடையாதீரில் பூருவுக்கு முடிசூட்டிச் சூட்டிற்சென்று தவமியற்றிக் காலங்கழித்தான்.

யதுவினால் யாதவவமிசமும் தூர்வசனும் சேர சோழ பாண்டிய வமிசமும், தருகியனால் கர்ந்தாரவமிசமும் விருத்தியாயின.

யவனம்—(க) பாரத வருஷத்துக்கு மேற்மேயுள்ள தேசம்.

(உ) “கிரேக்க” தேசம். அத்தேசத்தார் யவனரெனப் பெவர். யவனரும் யவனப்பெண்களும் முற்காலத்தில் ஆரியராசாக்களுக்கு ஏவலாளராக விருந்தார்களென்பது சிலசம்ஸ்கிருத நாடகங்களாலறியக்கிடக்கின்றது. அவருள்ளே சிலர் ஆரியசாஸ்திரங்களைக்கற்றுப் பண்டிதராகித் தமது நாட்டிற் சென்று விளங்கியதுமன்றிச்சோதிடசித்தாந்தமுதலிய நூல்களுஞ் செய்தார்கள. அச்சித்தாந்தம் ஆரியராலுள்ளதெனப்பட்டுவருவதாயிற்று.

யவனர்—பாரதவருஷத்துக்கு மேற்கேயுள்ளதேசத்தில்வசிப்போர் யவனரெனப்பெவர். இவர்களுள் ஒருசாரார் யயாதிபுத்திரனாகிய தூர்வசவமிசத்திலே பிறந்து வேதானுஷ்டானங்களைத் துறந்து பதிதரான கூத்திரியர். அவர்கள் பாரதவருஷத்தைவிட்டு அதன்மேற்கே யுள்ள தேசங்களிலே சென்று யவனரோடுகலந்து யவனராயினார்கள்.

யவீ

தற்காலத்தவராற்கிரேக்கரென்றுசொல்லப்படுபவர்களும், ஏனைய ஹூணர்களும் பாரசீக்கர்களும் பூர்வத்தில் யவனரென்றே சொல்லப்படுவர். யவனர் வெண்ணிறமுடையவரும் கருநிறமுடையவருமென இருபாற்பெவர். கருநிறமுடையவர் காலயவனரென்றும் மற்றோர் யவனரென்றும் வழங்கப்பெவர். (பாணினியென்பதனுட்காண்க.)

யவீனரன்—பூருவமிசத்துத் துவமீடன்புத்திரன்.(உ)முற்கலந்தம்பி.

யாகசெனன்—துருபதராஜன்.

யாந்ருவல்கன்—மிரமராதர் புத்திரர். இவர் வைசம்பாயனர்ஷேஷர். வைசம்பாயனர் ஒருநான் தமது சகோதரி புத்திரனை இருளிலே காப்பிழைத்துமிதிக்க அப்புத்திரனிறந்தான். அதனால் அவர்க்குப் பிரமஹத்திநேந்தது. அதனை நீக்குமாறு தஞ்ஷேஷர்களை விரதக் காக்குமாறு ஏவினர். யாந்ருவற்கியர் மற்றையோர் தேசவீரியில்லாதவராயிருத்தலின் அதனைத் தாமேசெய்வதாகவேண்டினர். அவர் தம்முறையை மறுத்தாரென்று யாந்ருவற்கியரைமுனிந்து என் வேதங்களைவிடுத்ததுப்போகவென்றனர்.யாந்ருவற்கியர் பக்திமேலீட்டிஒன்றெனனதையுணராத முனிவுசெய்தவுமக்குயான்ஷேஷனாயிருத்தலுந் தகாதெனக்கூறி, அவர்பாலோதிய யசர்வேதசாகைகளையெல்லாம் கண்டத்தினின்று மிரத்தம் கான்றுவிழுமாறு ஒதிவிட்டு, இவ்வேதசாகைகளை இனியோதேனெனக் கூறிப்போய்ச் சூரியனை வழிபட்டுத் தவங்கிடந்தார்.

சூரியன் குதிரைவடிவு கொண்டு வெளிப்பட்டு வைசம்பாயனர்க்குத்தெரியாத பதினைந்துசாகைகளை அதுக்கிரகித்துப்போகயாந்ருவற்கி

யாந்

யர் அவற்றையோதுவாராகித் தஞ்ஷேஷையுமோதுவந்தார். குதிரைவடிவத்தோடு அதுக்கிரகித்தமையின் வாஜசனேய சங்கிதை யென்னும்பெயர் இச் சாகைகளுக் குளதாயிற்று. (வாஜி—குதிரை.) முன்னே இவர்கான்ரு ரத்தங்களைச் சகபாடிகள் மானுட சரீரத்தோடுண்பது தகாதென்று தித்திரி ரூபங்கொண்டு பொறுக்கியுண்டமையினைத்திரீயமென்னும்பெயர் அச்சாகைகளுக்குளதாயிற்று. தித்திரி—சிச்சிலிப்புள்.

யாந்ருவல்கியம்—பதினெண்மிருதிகளு ளொன்று. இதற்கு விஞ்ஞானேசுவர யோகிகள் ஒரு வியாக்கியானஞ் செய்தனர்.

யாஜன்—ஒரு முனிவர். இவர் அதுக்கிரகத்தால் துருபதராஜன் அக்கினி குண்டத்திலே திருஷ்டத்துய்மென்னும் புத்திரனையும் கிருஷ்ணெ யென்னும் புத்திரியையும் பெற்றான்.

யாதவநிகண்டு—ஒருசம்ஸ்கிருத ஸீகண்டு.

யாதவர்—யதுவமிசத்தவர்கள். இவ்வமிசம் பல்கிப் பலகிளைகளாகி அநேக பிரசித்திபெற்றராஜாக்களைத்தந்தது. யதுவினது மூத்தகுமாரனாகிய சகஸ்திரஜித்துவினலே ஹேஹயவமிசமாயிற்று. அவர்களுக்கு மாகிஷ்மதி ராஜதானி. அவ்வமிசத்திலேயே கார்த்தவீரியார்சுனென்னும் பிரசித்திபெற்ற அரசன் தோன்றினான். அவன்சந்தியிலே தாளஜங்கர்கள் தோன்றி விளங்கினர். யதுவினது இரண்டாம்புத்திரனாகிய குரோஷ்டெஷ்வமிசத்திலே பிரசித்தி பெற்றவர்கள் சசிபிந்து, சியாமகன், விதர்ப்பன் என்போர். இவருள் விதர்ப்பனுல் விதர்ப்பராஜ வமிசம் வந்தது. விதர்ப்பன் மூன்றாம் புத்திரனாலே சேதிவு

யா

மிசம்வந்தது. இரண்டாம் புத்திரன் வமிசத்தனாகிய சாத்துவதனால் போஜவமிசமும் அந்தகவமிசமும்விருஷணிவமிசமும்வந்தன. போஜவசமித்துக்கு ராஜதானி தாராபுரம். அந்தகவமிசத்திலே கிருஷ்ணன் பிறந்தார்.

யாமர்—யக்கியன்மக்கள். இவர் பன்னிருவர். சுவாயம்புவமனுவந்தரத்திலுள்ள தேவதைகள்.

யாமோந்திரர் — இந்திரகாளியமென்னுமிசைத்தமிழ்தால் செய்தவர். இவர்கடைச்சங்கமி நந்தகாலத்தை யடுத்திருந்தவர். சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியர் மேற்கோளாகக் கொண்ட நூல்களுள் இவர் நூலு மொன்று.

யாமனை—உமாதேவியார்.

யாமி—ஜாமி. இரண்டாம் தகூப்பிரஜாபதிமகன். தருமன்பாரி. இவன் தருக்கபூமிக்கு அதிர்ஷ்டான தேவதை.

யாமினி—ஒருகலாசத்தி.

யாழ்நுமென்மொழியம்மை— திருவிளமரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

யாழ்நுமென்மொழிநாயகி — திருமணஞ்சேரியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

யாழைப்பழித்தமொழியம்மை— திருமறைக் காட்டிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

யாழ்நுநாதேசுவரர்—திருத்தருமபுரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமியெயர்.

யானைக்கட்சேயுமாந்தரஞ்சேரலரும் பொறை — பாண்டியன் தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனார் கட்டிண்டவன். இவனைப்பாடியபுலவர் குறுங்கோழியார் கிழார். (புறநா)

யுக

யுகங்கள்—கிருத, திரேத, துவாபர, கலியுகங்கள். இச் சதுரயுகம், சந்தியமிசகாலங்களுள்படப் பன்னிராயிரம் தேவவருஷங்கொண்டது. அதாவது ௪௩,௨௦,௦௦௦ மானுஷிய வருஷங்கொண்டது.

கிருதயுகம்—௪,௩௨,௦௦௦.

திரேதாயுகம்—௪,௩௨,௦௦௦

துவாபரயுகம்—௪,௩௨,௦௦௦.

கலியுகம்—௪,௩௨,௦௦௦.

இச் சதுரயுகம் ஆயிரக் கழிக்கும் பிரமனுக்கு ஒருபகலாம். பின்னுமோராயிரஞ்சென்றால் ஓரிரவாம். இப்படி ௩௬௦ பகலிராக்கழிந்தால் பிரமவருஷமொன்றாம். இவ்வருஷம் நூறுசென்றால் பிரமாவுக்கு ஆயுள் முடிவாம். இவ்வாயுளில் முற்பாதிரண்டு வருஷம் பாதத்தும கற்பம்/என்றும், பிற்பாதி ருண்டு வருஷம் வராககற்பமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்போது நடப்பது வராக கற்பம். பிரமாவுக்கு ஒருபகலில் பதினென்கு மனுக்கள் அரசுசெய்வார். அம்மனு வந்தரம் ஒன்றில் தேவேந்திரன் சப்தரிஷிகள் முதலியோர் பிறந்திறப்பார்கள். பிரமாவுக்கு இரவாகும் போது பிரளயகால முண்டாகும். அப்பிரளயத்தில் திரிலோகங்களு ம் அழிந்தொழிய மகர்லோகவாசிக ள்ஜனலோகஞ் சேர்வார்கள்.

கிருதயுகத்திலே தருமதேவதை நான்குபாதத்தாலும், திரேதயுகத்தில் மூன்றுபாதத்தாலும், துவாபரத்திலிரண்டாலும், கலியில் ஒருபாதத்தாலும் நடக்கும். இன்னும் கிருதயுகத்திலேதியானமும், திரேதயுகத்திலே திரானமும் யாகமும், துவாபரத்திலே யாகமும், கலியிலே தானஞ்செய்தலும் சந்தருமங்களெனப்படும்.

யுகசந்தி—கிருதத்துக்கு அாதேவவருஷம். மற்றையுகங்களுக்குத்தனித்தனியே ௨௩.

யுகா

யுகாசித்து — யதுவமிசத்து விருஷணிரண்டாம் புத்திரன். இவன் புத்திரர் சினிஅநமித்திரன் என இருவர். (௨) கேகயதேசாதிபதி. அவன் தசரதன்பாரியாகிய கைகேசிசகோதரன். இவன் ராஜதானி கிரிவீரசம்.

யுகிஷ்டிரன் — குருவமிசத்துப் பாண்டி மூத்தமகனாகிய தருமராஜன். யுகிஷ்டிரன் என்பதற்குக் கலங்காமல் யுத்தஞ் செய்வோன் என்பது. பொருள். இவன் பொறுமைக்கிலக்கியமாயுள்ளவன்.

யுக்யானன் — யதுவமிசத்துச் சாத்தியகி.

யுக்யுந்சன் — திருதராஷ்டிரனுக்கு வைசியப் பெண்ணிடத்துப் பிறந்த புத்திரன். திருதராஷ்டிரனுக்குப் பின் இந்திரப்பிரஸ்தத்தி லரசுபுரிந்தோன்.

யுநாசுவன் — (இ.) (க.) இந்தன் புத்திரன். சபஸ்தன் தந்தை. (௨) கிருதாசுவன் மகன். இவன்மகன் மாந்தாதா. இவன் தனக்குச்சிலகாலம் புத்திரோற்பத்தியில்லாததினால் அதன் பொருட்டு ஒரீக்திரயாகஞ் செய்தான். அவ்வியாகத்தில் இவன்பாரிக்காக டந்திரித்துவைத்த நீரை இவன் இரவில் மிருந்ததாகத்தால் அதுவென் றறியாது பாணஞ் செய்தமையால் தன்பத்தினி தரிக்கவேண்டிய கருப்பத்தைத் தாமனே தரித்தான். அதுகாரணம்கவன்வயிற்றிலிருந்தகிச வயிற்றைப்பீறி உரியகாலத்தில் வெளிப்பட்டது. தாயின்பாலுக்குப் பிரதியாக இந்திரன் தன்விரலெடுக்கொடுத்து வளர்த்தான். இக்காரணம்பற்றியே அச்சிசு மாந்தாதா வென்னும் பெயர் பெற்றது.

யுபாஷன் — (த) ராவணன் பரிவாரத்தவருள் ஒருவன். இவன் அதுமா

யோ

னால் அசோகவனத்தின்கண்ணே கொல்லப்பட்டவன்.

யோகசாரன் — செளத்திராந்திகனிற்சிறிது வேறுபட்டு, அறிவு அருபமென்றும் பிரபஞ்சம் பொய்யென்றுஞ்சொல்பவன். இவன் புறப்புறச் சமயிகளுள்ளொருவன்.

யோகசித்தி — அங்கிரசன் புத்திரி. பிருகஸ்பதி சகோதரி. பிரபாசுரன் பாரி. விசுவகர்மன் தாய்.

யோகநந்தேசர் — திருவியலூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமியெயர்.

யோகம் — இந்திரியங்களை வசஞ்செய்துகொண்டு சித்தத்தைப் பிரமத்தினிடத்து சிறுத்துதல். இது ராஜ்யோகம் கன்மயோகம் அடையோகமெனமூன்றாம். யோகசாஸ்திரஞ் செய்தவர்பதஞ்சலிபகவான்.

உலகப்பற்றைத்துறந்துசித்தத்தைப் பிரமத்தினிடத்தினி றுத்துதல் ராஜ்யோகம், பலாபேகையின்னிக் கர்மத்தைச்செய்துகொண்டு பிரமோபாசனைபண்ணல் கர்மயோகம், சுவாசத்தையடக்கல் முதலியவற்றைப் பதுமாசனமுதலியவையிட்டுப் பயிலல் அடையோகம்.

யோகி—நின்மலசத்துவபரிணாமரூபமாகிய சித்தவிருத்திகளை உன்முகமாகத்திருப்பி அவைகளை அவற்றின்முதற்காரணத்திலேஒடுக்குதலாடென்பவன். இவன் புறச்சமயிகளுள்ளொருவன்.

யோகிகள்—இவர்கள் பன்னிருவர்கள். (க) வித்தியா. (௨) ரேசிகா (௩) மோசிகா. (௪) அமிர்தா. (௫) தீபிகா. (௬) ஞான. (௭) ஆபியாயனி, (௮) வியாபினி. (௯) மேதா. (௧௦) வியோமா. (௧௧) சித்திரபா. (௧௨) லக்ஷ்மியோகினிகள். இவர்கள் வித்தியாசத்தினால் வாசினிகளோடு அகூரங்களை அதிகரித்து சிற்போராவார்கள்.

யெள

யெளவனன்—பிரியவிரதன் வமிசத் தவன். தீமந்தன் மகன்.

யெளவனுகவன்—(இ) அம்பீஷன் புத்திரன். ஹரிதன் தந்தை.

ரகு—(இக்ஷா.) தீர்க்கவாகுபுத்திரன். அஜன் தந்தை. (ரகுவைத்திலீபன் புத்திரனென்பது ரகுவமிசம்.) ஆண்மையிலும், கல்வியிலும், மிக்க பெயர் படைத்தோன். இவன் விசுவசித்தென்னும் யாகஞ் செய்து அப்யயாகத்துக்குச் சென்றிருந்த அந்தணர் குழாத்துக்குத் தன் சம்பத் தெல்லாம் வாரி வழங்கினவன்.

ரக்தபீசன்—(தி) சுப்பரிசும்பர் சகோதரி புத்திரன். இவன்தேகத்திலிருந்து சிந்துகின்ற ரத்தத்துளிகள் எத்தனையோ அத்தனை அசுரர் பிறப்பாக்களென்று நியமிருந்தமையால் அதனையென்துக்காளிகாதேவி கராளரூபந்தாக்கி ஒரு துளியாவது சிந்தாமல் அவனைக் கொன்று தொலைத்தாரெனக் கூறுப.

ரங்கநாதன்—ஸ்ரீரங்கத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமूर्த்தி. (உ) ஓராந்தரகவி.

ராகு—அநேக வமிசத்துத் திரிகுத்தன் தந்தை.

ரகநிபுணம்—ஓரலங்காரகிரந்தம். இதுசிக்மாரசநிபுணம், அஷ்டரசநிபுணம், பாஷிபுணம் எனமுன்று நிரூபணங்களையுடையது.

ரகரத்தினுகரம்—ஓரிசுவாதகிரந்தம். நவரத்தினங்கள் லோகங்கள் கந்தகாதிகள் என்பவைற்றைப் பஸ்மம் பண்ணும்முறை, உருக்கும் முறை, முதலியன இதில் கூறப்படும். இதுநீத்தியநாத சித்தரார் செய்யப்பட்டது.

ரகனை—திதிபுத்திரி. துவஷ்டாபாரி.

ரகாதலம்—சீமூலகத்தொன்று. இது மலையமாயுள்ளது. இதற்கு அரசன்வாசுகி. இதற்குராஜதானி போகவதி. வாழ்வதாரமெடுத்து விஷ்

ராகை

ஹவினல் மிதித் தழுத்தப்பட்ட பலிச்சக்கரவர்த்தி போயுறைந்த விடமிதுவாதலால் டலிசத்துவ மெனப் பெயர்பெற்றது.

ராகை—பிரதாபதபாரி. அகன் என்னும் வசவினது தாய்.

ரஜன்—பிரியவிரதன் வமிசத்து விரஜன் புத்திரன்.

ரஜீ—ஆயுபுத்திரன். புருரவன் புத்திரன். நகுஷன் தம்பி. இவனுக்கு ஐஞ்ஞாறு புத்திரர் பிறந்தனர். அவர்கள் மகா வீரர்கள். தேவர்கள் அவர்களைவேண்ட அவர்கள் வாதத்தியர்களைவேன்று தேவேந்திரனுக்குச் சுவர்க்கத்தைக் கொடாது தாமே ஆளவிரும்பியபோது இந்திரனால் சீர்மூலம் டண்ணப் பட்டார்கள்.

ரதிகன்—(கு) ஜடசேனன் புத்திரன்.

ரத்தேவி—மன்மதன் பாரி. இவ்விருத்தேவியே மாயாதேவியாகவும், பி ரத்தியுமனன்பாரியாகவும் அவதரித்தாளெனக் கூறுவர்.

ரத்திரகோத்திரங்கள்—ரத்திரன்பாரியிடத்து ஆங்கிரசுமுனிக்குப்பிறந்த பிரமதேஜோதனருடைய சந்ததிகள்.

ரத்திரன்—இக்ஷாவாகுதம்பி. நபகன் வமிசத்து அம்பீஷன் புத்திரனாகிய விருபன் பெளத்திரன்.

ரத்தினகிரிநாதர்—திருநாட்டியத்தான்குடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

ரத்தினபரிகை—“வயிரம்” காண்க.

ரத்தினநாயகர்—திருஆடாணையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

ரத்தினபுணம்—பிரதாபருத்திரிய வியாக்கியானம்.

ரத்தினவளி—ஸ்ரீஹரிஷதேவர் செய்த சம்ஸ்கிருத நாடகம். இது பாண்டவவமிசத்து உதயணன் சரித்திரஞ்சொல்வது.

ரந்

ரந்ததேவன்—புருவமிசத்தன். சங்கிருதிபுத்திரன். இவன் தன் சம்பத்துக்களையெல்லாம் வழியார்க்குக் கொடுத்து விட்டு வனத்திற் சென்றுவசிக்கும்போது ஒருநாள் டசியா ல்வருந்தி அகப்பட்ட அற்ப வுணவையுண்ணத் தொடங்கும் போது ஓரந்தனனும் பசியால்வாடி அவனிடம் வருவானுயினான். அதுகண்ட ரந்ததேவன் அவ்வுணவிற் பாதியைக் கொடுத்தான். அச்சமயம் இன்னுமோரந்தனன் டசித்து வந்தான். அவனுக்கும் எஞ்சிய பாகத்தில் பாதியைக் கொடுத்தான். அச்சமயம் பின்னுமொருவன்வர மிக்கிருந்த தன்பாகத்தையுக் கொடுத்தான் இக்கனமாகப் பின்னருமோரதிதிவந்து தாகத்துக்காகவிருந்த ஜலத்தையும் பருகிப்போயினார். அது கண்ட தேவர்கள் இவன் உபகாரகுணத்தைமெச்சி அவனுக்கு வேண்டிவரக்கலை யீந்துபோயினர். இவன் செய்தயாகங்கள் எண்ணில. யாகபலித் தோலினிரத்தத்திலிருந்து ஓராறுபத்தியாயிற்று. அதுசர்மணவதியெனப்படும்.

ரபசன்—(க) ஆயு பெளத்திரன். கம்பிரன் தந்தை. (உ) ஒருசம்ஸ்கிருத லீகண்டு செய்த பண்டிதன். அந்லீகண்டு ரபசகோச மெனப்படும்.

ரம்பன்—ஆயுபுத்திரன். புருரவன் பெளத்திரன். நகுஷன் தம்பி.

ரமா } —லக்குமிதேவி

ரம்பை—இந்திரன்சபையிலாடும் ஓரப்சரப்பெண். இவள் மகாரூபவதி. இவள் நளகூபரன்பாரி. கௌரி.

ராகு—(த) விப்பிரசித்திபுத்திரன். இவன் தாய் சிங்கிகை. இவன் தம்பி கேது. இவர் இருவரும் கசியபன் பெளத்திரர். விஷ்ணுமோகினிவேஷக் கொண்டு அமிர்தம் பங்கிடும் போது ரீகு, தேவதாரூபக்கொண்டதேவரோடு கலந்து அமிர்தங்கொ

ரா

ள்ள எத்தனித்த போது, சூரியசந்திரர் அல்துணர்ந்து விஷ்ணுவுக்குணர்த்தினமைபற்றிச் சூரியசந்திரர்க்கும் ராகு கேதுக்களுக்குமிடையே பகையுண்டாயது. அச்சமயத்திலே விஷ்ணு ராகுவினது தலையைக் கொய்துவிட்டார். ராகுகேதுக்கள் சாயாக்கிரகங்கள்.

ராகை—(ர) தாதாபாரிகளுளொருத்தி. (உ) சுமாலிகன். துவஷ்டனன் திரிசிரன் என்பவர்கள் தாய்.

ராகுசுரீ—இவர்கள் கசியபனுக்குச் சுரகையிடத்துப் பிறந்தவர்கள். இவர்கள் பிறந்தவுடன் பசிதாகக்களையடைந்த சிலர் “யக்ஷாம்” என்றும் டசிதாக மில்லாத மந்திரை “ரக்ஷாம்” என்றும் அழுதார்கள். அதுபற்றியே யக்ஷரென்றும் ராகுசுரீ என்றும் பெயர்பெற்றார்கள். (யக்ஷாம்—யாமுண்ணுக) (ரக்ஷாம்—யாங்காக்க.) (உ) நந்தர்களுடைய மந்திரி ராகுசுரன் என்னும் பெயருடையவன். முத்திராராகுசு மென்னும் நாடகத்தில் இவன் முக்கியபாத்திரம்.

ராகுசுரகளைப் புலஸ்தியன்மரபில் வந்தோரென்றுக்கூறுப. இவர்கள் பிராமண அமிசமாகப்பிறந்தும், நரமாயிசபக்ஷணமும், மாயவல்லபமுமுடையராய்த் தேவர்களுக்குப் பகைவராயிருந்தவர்கள். இவர்களுள்ளே ராவணரும்பகர்ணர்கள் முக்கியர்கள்

ராசிகள்—மேஷாதி மீனமீருயுள்ள பன்னிரண்டும் ராசிகளெனப்படும். சூரியன் ஓரிராசியிற் சஞ்சரிக்குக்காலம் ஒருமாசமெனப்படும்.

ராஜகேசரி—(க) ஒரு சோழன். (உ) ஈழநாட்டிலரசுகபுரிந்த ஓரசரசன். அரசகேசரிகாண்க.

ராஜதர்மன்—நாரீஜக்கன்.

ராஜராஜரேந்திரன்—வேகதேசா

ரா

திபதி. இவ்வரசனுடைய சமஸ்தா
னவித்துவானே நன்னயப்பட்டன்.
ராஜன்—(க)சந்திரன். (உ) இந்திரன்.
(ங) ஓர்யக்ஷன்.

ராஜாநகன்— உத்தம புலவர்களுக்கு
முற்காலத்திலே சூட்டப்படும் ஒரு
பட்டாபிதானம்.

ராஜாதேவி— வசுதேவன் தங்கை.
ஜயசேனன் பாரி. இவன் புத்திரர்
விந்தன், அதுவிந்தன்.

ராதை—(க) கிருஷ்ணன் பிரியநாயகி.
நந்தன் தங்கை. (உ) கண்ணைவளர்
த்தாய். இதுபற்றியே கண்ணன் ரா
தையெனப்படுவன்.

ராமகிரி— நாகபுரத்துக்குச் சமீபத்து
ள்ள ஒரு மலை. இதன் பிரஸ்தாபம்
மேகனாதத்திற் சொல்லப்படும்.

ராமகிருஷ்ணன்— ஓராந்தரகவி. இவ
ன் பிறந்தவர் செலவி. கிருஷ்ண
தேவராயருடையசபையில் விளங்
கிய எண்மர்வித்துவான்களுள்ளொரு
வன். அகி சாதாரியபுத்தியும் விகட
சாமர்த்தியமு முடையன். செலவி
ராமன் என்னும் பெயர் சாதாரணவ
ழக்கு. பாண்டரங்கமானமியம் என்
னும் மகாகாவியஞ்செய்தவனு மிவ
னே. இது முழுதும் விலக்ஷணரச
முடையது. இவர் கூறிய விகடக
தைகள் அநேகம் இக்காலத்தும் வ
ழங்கிவருகின்றன. “தென்னொலரா
மன்” காண்க.

ராமபத்திரன்— இவர் கிருஷ்ண
தேவராயர் சபையிலிருந்த எண்மர்
பண்டிதருள்ளொருவர். ராமாப்பியுத
மென்னும் மகாகாவியஞ்செய்தவர்.

ராமமந்திரி— ஓராந்தரகவி. இவர் ஆ
துனிக கவிகளுள்ளொருவர். இவர்
தசாவதாரசரித்திரஞ் செய்தவர்.

ராமராஜபூஷணன்— பட்டுமூர்த்தி.

ராமர்— விஷ்ணு தசாவதாரங்களுள்
ஏழாம் அவதாரமாயுள்ளவர். இ
வர் இக்ஷுவாகு வமிசத்திலே அஜ
ன் புத்திரனாகிய தசரதனுக்குக்
கௌசலேயிடத்துப்பிறந்தபுத்திரர்.

ரா

இவர்பாரிசேதை. பரதன், லக்ஷும
ணன், சத்துருக்கினன் என்போ
ர் தம்பியர்; குசலவர் புத்திரர்.

இவர் பாரியோடும் லக்ஷுமண
னோடும் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனர்
த்தம் பதினான்குவருஷம் வனவாச
ஞ்செய்து ராவணன் குட்பகர்ணன்
முதலியோரைக் கொன்று, தண்ட
காரணியவாசிகளாகிய முனிவர் க
ளுக்கு அவ்வரக்கரால்விலைந்தான்
பங்களை நீக்கி மீண்டு தமதுராச்சிய
ம்பெற்று நல்லரசு புரிந்தவர். இவ
ர்தசரதன்புத்திரனாகிய பசுரகி
யென்றும், கருத்தன் வமிசமாதலி
ன்காகுத்தனென்றும், ரகுருலத்தி
ற்பிறந்தமையின் ராகவெனன்றும்
பெயர்பெற்றவர்.

ராவணனைக் கொன்று சிறைமீ
ட்டபோது ராமருக்குவயசநாற்பது.
பூர்வம் தேவர்க்கும் அசுரர்க்குமி
டையே நடந்தபுத்தத்திலே பிருகு
மகாமுனிவ ருடைய பத்தினியை
விஷ்ணு கொன்றகாரணத்தால், பி
ருகுகோபித்து விஷ்ணுவை நரனா
கப்பிற்று பத்தினியைப்பிரிந்து வ
ருந்துமாறுசரித்தமையின்விஷ்ணு
இவ்வவதாரமெடுத்து வருந்தினர்.
ராமர் தம்மைக்காட்டுக்கனுப்பித் த
னது புத்திரன் பரதனுக்கு அரசு
பெற்ற சிறியதாயாகியகைகேயி யி
டத்திலே அனுத்தணையும் கோப
மில்லாதவராய்த் தமது தந்தையார்
பாற்சென்று அவனைச் சபித்தசப
த்தை நீக்குமாறு வரம்பெற்ற பெ
ருந்தகைமையும், பிற்துயர்கூரத்
தாமதுகண்டு சகியாதபேரருளுமு
டையரென்றால், அவரிடத்துவிள
ங்கிய திவ்வியருணங்களை யெடுத்
துச்சொல்வதென்கணம்.

ராமபிரான் உத்தமஅரசராகவன்
று உத்தமகாருண்ணிய மூர்த்தியின
து அவதாரமாகக்கொண்டே இந்
நாளிலும் வழிபடப்படுவர். இவ
ரை வழிபடுவோர்தொகையும் இவ

ரா

ர்க்கு ஆலயங்களுள் ஆரியவார்த்தத்
தில் எண்ணிய. “ராம ராம சத்திய
நாம” என்னும் மந்திரம் ராமபத்தர்
கள்வாயிலும் மனத்திலும் நீங்காதது
ராமர் பெருந்தகைமையை மேல்வ
ரும் “ராமாயணம்” என்பதனுட்கா
ண்க.

ராமாயணம்— இது ஸ்ரீராமருடைய
வரலாறு கூறுவதோரிதிகாசம். இ
து வடமொழியிலே வான்மீகி டக
வானைக் கூறப்பட்டது. இது ஆதி
காவியமெனவும்படும். இது பால
காண்டம், அயோத்தியாகாண்டம்,
ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகா
ண்டம், லங்காகாண்டம், யுத்தகா
ண்டம், உத்தரகாண்டம் எ
னவழிகாண்டமும் இருபத்துநாலா
யிரங்கிரந்தமுமுடையது. ஒவ்வோ
ராயிரத்து முதற்கலோகத்து முத
ற்பாதம் காயத்திரி மந்திரத் தொவ்
வோ ரெழுத்தார் ரெடாங்குதலின்
இக்காவியம் காயத்திரி ரூபமெனப்
படும்.

இவ்வி ராமாயணத்தைத் தமிழிற்
காவியமாகமொழிபெயர்த்தவர். கவி
ச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர். இவர்
சாலிவாகனசகம் ௮௦௭ல் விளங்
கியபுலவர். கம்பர் வான்மீகி ராமா
யணத்தையே மொழி பெயர்த்தா
ரென்பது.

“தேவபாடையினிக்கதைசெய்
தவர்— மூவரானவர் மூவருண்மு
ந்திய— நாவினுறுரையின்படிநா
ன்றமிழ்ப்— பாலினாலி துணர்த்தி
யபண்பரே.” என்னுங்கம்பர்வா
க்காலுணரப்படும். முதலிற்செய்த
வர் வான்மீகி. அதன்பின்னர்ச் செ
ய்தவர் வசிட்டர். அதன் பின்னர்ச்
செய்தவர் போதாயனர். கம்பராமா
யணத்துச் சரித்திரம் பெரும்பாலு
ம் வான்மீகிராமாயணப்படியேயாயி
னும் வர்ணனையெல்லாம் கம்பரு
டையனவேயாம். கம்பர் லங்கா கா

ரா

ண்ட மென்பதைச் சுந்தரகாண்ட
மெனப்பெயரிட்டு வழங்குவர். கம்
பராமாயணத்துச் செய்யுள் பதினா
யிரம். எஞ்சிய ஈராயிரமும் ஒட்ட
க்கூட்டத்தார்பாடல்.

கம்பர் பாடிய ராமாயணத்திலே
செய்யுள்வன்மையும், சொற்சாதுரி
யமும் சந்தவிற்பமும், பொருட் கம்
பிரமும், சிருங்காரம், சோகம், வீரம்
முதலியரசங்களும் பயின்று வருத
லால், அதுதமிழிலேயுள்ள இலக்கி
யங்களையெல்லாங் கடந்து தமிழ்க்
கலவினோதர்களைவகிகரிக்கும் பெ
ருஞ்சிறப்பினையும் மதிப்பினையு மு
டையபெருங்காவியமாயிற்று.

கம்பர் வாக்கெல்லாம் பெரும்பா
லும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து ஒரு
பொருளும், வெளிப்படையிலோ
ருபொருளும் பயப்பனவாய்க் கற்
போர்க்கு அதிசயமும் ஆராமையு
முண்டாக்குமியல்பின. அவர்சாது
ரியத்தை மேல்வரும் கவியாலன்
விட்டுணர்க:—

“இந்திரன் சசினையப்பெற்றானி
ருமூன்றுவதனத்தோன்றன்,
நந்தையுமுமையைப்பெற்றான்
ருமரைச்செங்கணனுள்,
செந்திருமகளைப்பெற்றான்
சீதையைநீயும்பெற்றா.
லந்தரம்பார்க்கினன்மை
யவர்க்கில்லையுனக்கேயையா.”

இக்கவியிலே, “நன்மை அவர்க்கி
ல்லை, உனக்கே” நன்மை என்பதா
கத் தொனிக்கினும், பின்னர் சி
கழப்போவதை நோக்குமிடத்து, “ந
ன்மை அவர்க்கு, இல்லை யுனக்கு”
என்பது தோன்ற வணுத்தனர். இ
க்கவியில் மாத்நிரமன்று அடுத்தது,
ரண்டெவிலிலும் இவ்வாறே அச
ஷ்டப்பொருட் குறிப்பமையப்பாடி
யிருத்தல்காண்க.

“பாகத்திலொருவன்வைத்தான்”
என்னுஞ் செய்யுளிலே, “நீயெங்ங
னம்வைத்துவாழ்தி” என்றுவினவி

JP

யதற்கு, நீ எவ்விடத்திலிருந்திவாழப்போகின்றாய்? என்றும், நீ எப்படிவைத்துவாழ்வாய் வாழமாட்டாய் என்றும் பெருநாள்பெறா நமகத்தனர். மற்றச்செய்யுளிலே, “பின்னே போற்பேச்சினோள் பெற்றபின் பிழைக்கலாற்றாய்” என்பதற்கும், சீதையைப் பெற்றபின் அவள் இழைத்துக்குமாறாக யாதஞ்செய்யமாட்டாய்” என்றொருபொருளும், “அவ்வாள்பெற்றொருநிபபாய்” என்றும் பெருநாளுள்ளும் கொள்ளவைத்தனர். இவ்வாறே அவர் சாதுரிய சாமர்த்தியங்கள் ஊன்றி நோக்குத்தோறும் ஊற்றாய்ப் பெருகும். மேலேயெடுத்துக் காட்டிய செய்புகள் மார்சீனவதைப்பலத்திலே குர்ப்பணைக்கற்றாக வருவன.

இனி வான்மீகிபகவான் வைதி கப்பொருளையெல்லாம் லெளகிகப் பொருண்மேல்வைத்துக் கூறும் நுத்தினையுடையராய் ராமசுந்தரி ரத்தினையே ஏற்றவாயிலாகக்கொ ண்டு வெளிப்படையிலே லௌகிக கத்திருகுரிமையும் இனிமையும் ப யாகக்வும், குறிப்பிலே வைத்தியா தமும் தத்துவங்களும் விளக்கவும் இப்பாரகாவியத்தை இயற்றிப்போ யினர். இவ்வுண்மை மேலேயெடி த்தோதியாகாய் திரியக்கூடக் குறிப் பிலல் கன்குதுணிப்பப்டம்

ராமாயண கதாநாயகராகிய ஸ்ரீ
ராமபிரான் சக்கரவர்த்தி திருமக
னாக அவதரித்தும், தந்தையார்
வாக்கைக்காக்கும்படி காட்டுக்கெ
யி பெருந்தகைமையும், சத்தியம்,
பொறுமை, அறிவு, ஆண்மை, நீதி
திறம்பாமை, பேரருளுடைமை,
நன்நிமிதவாமை, அடைந்தவரைக்
காக்கும்பேராற்றல், சகோதரவொ
ற்றமை முதலிய உத்தமகுணங்க
ளுக்கெல்லா முறைவிலமகவுள்
ளவர். அவருடைய இல்லறவொழு
க்கச் சிறப்புச் சூர்ப்பணைக்கு எ

IN

இத்தோதிய நண்பனாகியுரைகளால்
 விளங்கும். ஸ்ரீராமரைப் பாலியப்
 புவத்தில்விதியிலே விளையாட்டய
 ரும்வேளையிலே கண்டெச்சிமோந்
 துகட்டைத்தழவிச் செல்பவனாகியஒ
 ருபிச்சைக்காரன், அவர்காட்டிக்கே
 கி மீண்டெவந்து பாடப்பிடுவதும் ப
 ண்ணிக் கொண்டெழுந்தருளியிரு
 க்கும் அவ்வமையத்திலே அச்சபை
 முன்னேவந்து, “அடாரமாம்! எங்க
 டாபோயிருந்தாய்! உன்னக்காண
 மல் என்கண்கள் மிகவருந்திவிட்
 டனவெ”யென்றுபொராமைமையோ
 டுசுவியழ, அவர்சிக்காசனத்தைவி
 ட்டெழுந்து “யானும் உம்மைக்கா
 ணப்போசையுற்றேன் வருகஎன்
 சிறியதந்தையே” என்றிருகையு
 ம் நீட்டியமுறைக்க, அச்சபையிலிருந்
 த அரசர் முனிவர் பெரியோரெல்
 லாமதிசயித்தெழுந்து வழிவிட, பி
 ச்சைக்காரனாகிய முதியோன்சென்
 றுஅவரைத்தழவிமோந்து போயி
 னன், அவனுடையஅருக்குடைய
 யும்நாறுகின்ற சரீரத்தையும் நோக்
 காது பேரண்பாற் கட்டெனமயங்கி
 ய ராமன்தெருந்தெருக்கைக்கு எல்
 லையுமுண்டாம்! இத்துணைச் சிறந்த
 பெரியோனது சரித்திரத்தைக்கே
 ட்டலும் கற்றலும் உலகுக்குப்பெ
 ரும் பயனைத்தராமற்போகும்! இ
 ப்பெருமைமையல்லா நோக்கியே இ
 தனைத் திவ்வியதூதெனென்ற பெரி
 யோர்கொண்டாடுவர்

ராமானுஜாசாரியர் - விசித்தாத்தைவ
தமதோத்தாரகராகிய இவர் எண்
ணூற்றிருபது வருஷங்களுக்கு மு
ன்னி நுந்தவர். இவர் தந்தையார் ஆ
ஞ்சுக்கேசவாசாரியர்; தாயார்காந்திம
தி. இவர் ஜன்மஸ்தானம் பூதபுரம்.
(பூபெரும்பூதூர்). இவர் வித்தியாப்
பியசுந் செய்தவீடம் காஞ்சி.

இவர் யாதவப்பிரகாச ரென்னு
ம் சங்கியாசியிடத்திற் சாஸ்திரங்க
ளோக்கற்று வல்லராகித் தங்குநு

11

முன்னிலையிலே தானே விசிந்துபா
த்துவைத மதத்தைச்சாதித்துப் பி
ன்னன்த் திரிதண்டசங்கியாகிபாடி,
யதிராஜன்னன்னும்பெயர்பெற்றுத்
திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீரங்கம் திரு
ப்பதி முதலியாஸ்தலங்களிற் சென்
று ஆங்காக்கும் மடங்கள் ஸ்தாபித்
து வைஷ்ணவமதத்தை லீலோட்
டினர். அதன்பின்னர்ப் பலவிடங்க
ளுக்குஞ்சென்று பரமதங்களைக் க
ண்டித்துத்தமதுமதநாட்டி ஆங்காங்
குமுட்டிக்குமாங்களைச் சேகரித்துத்
தமதுமதத்தை விருத்திசெய்தனர்.
இவர்களைப்பாதிபம், வியாசகுத்திர
பாதிபம், தர்க்கபாதிபம் முதலிய
அநேகநூல்களைச் செய்தார். இவ
ரைவைஷ்ணவர்கள் பாதிபகார
ரென்றும், எம்பெருமானாரென்றும்
வழங்குவர். இவருக்குமுன்னர் விசி
ஷ்டாப்தானுவதமதம் நாட்டினவர்க
ள் பன்னிருவராவர். பெய்கை
யாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்
வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்
வார், மதுரைவியாழ்வார், குலசேக
ராழ்வார், பெரியாழ்வார், சூழ்
கொடுத்தான், தொண்டரடிப்பொ
டியாழ்வார், திருப்பாணைவர், தி
ருமங்கையாழ்வார் என்போர்.

நாமேசுவரம்- நாமர் ராவணனைக்கொன்று திரும்பியபோது சேதுவோரத்திலே சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து பூசைபுரிந்த ஸ்தலம். இவ்வி லிங்கத்தைத் தரிசித்துவழி படுவோர் சகலபாவங்களுள் நீங்கப்பெறுவர் என்பது புராணசம்மதம்.

ராவணன் — (ர) ராகுச்சர்தலைவன். இவன் ராஜதானி லக்ஷாபுரி. புலஸ்தியன் புத்திரனாகிய விச்சிரவாவு புத்திரன். தாய்ச்மாலிபுத்திரியாகிய கைகசி. இவன்பாரியமன்மகனாகிய மந்தோதரி. (மன்னடோதரி). குழ்புகர்ணன், விஷ்ணுன் என்போ

ரூவ்

ர் இவ்வனதம்பியர்; சூர்ப்பணைதந்
டை. இவன் புத்திரன் இத்திரஜித்
த்து. இவன்பத்துத் தலைநாபுடை
யனாலிற் தசக்கிவன் தசகண்ட
ன் முதலிபராமகண்டப்பெறுவன்.
இவன்மகவுக்கிரதவகன்செய்து.
“மனுஷநரப் பொருட் படுத்துகி
லேன்; மற்றெவ்வனைத் தேவராலு
ம் அசுரராலும் இறவாதிருக்க வரத்
தருக”வென்றுபிரமாவை வேண்டி
ப்பெற்றான். அவ்வரப்பிரசத்தா
ல் மிக்கசுருமூடையனாகித் திரி
லோகங்களிலுஞ் சென்று சாதுக்க
னாபுத் துன்புறுத்திவந்தான்.இத்து
ன்பங்களை யொழிக்குமாமே விஷ்
ணு ராமனாகப்பிறந்து ராவணனைத்
கொன்றார். ராவணன் திக்கெல்லா
ம் வெற்றிபெற்று வடக்கிற்கென்று
சுபேரனைக்கண்டு அவனைச்செ
யித்து அவன்புலம்பு விரமனைதை
க்கவாந்துகொண்டு கைலைக்குமேல்
நேராகவந்தபோது நந்திதேவர்தடி
ப்ப, இவன் தனது விமானத்தோடி
ழிந்து அக்கலைநப வேரோடும்ப
றித்துச் செல்வேனென்று கவங்
கொண்டு பெயர்த்துத் தோன்மேற்
கொள்ளவெத்தனிக்க, அதுகண்ட
சிவன் தமது பெருவிரலாலமுத்த,
அம்மலையின்கீழ் அகப்பட்ட இவ
ன் நெடுங்காலக் கிடந்து வருந்தி
ச் சிவனைத்தோத்திரித்து அவ்வாடி
த்தினின்றும் நீக்கிப்போயினான்.அ
க்கலையின்கீழ்க்கிடந் துச்சிவசை
யாலமுது துதித்தமையால் இவனு
க்கு ராவணன் என்னும் பெயர்வா
ய்ப்புதாயின்றிற்று.

இவ்விதக்குவியுய்யப்போ
னவிடங்காலி அபய்யப்பட்டுத்திரு
ம்பியது இரண்டித்தன்மிறற்றெ
க்குமில்லை. ஒன்று வாலியாலும் ம
ற்றதுகார்த்தவீரியார்க்குன்னாலுமே
யாம், இவன் மேரு பக்கஞ் சென்
டபோது அங்கே அரம்பையைக் க
ண்டு அவளைப் பல்வந்தம் பண்ணிப்

ரா, ரி, ரு.

புணர்ந்தான். அதுகேட்ட நாகபரன் சினந்து, நீ எப்பெண்ணையினும் அவன் சமமதமின்றிப் புணர்வையேல் உன் தலைகள் ஆயிரந்துண்டமாகச் சிதறி யிறக்கக்கடவையென்று இவனைச் சபித்துப் போயினான். அதுபற்றியே சீதையை மானபங்கஞ்செய்யாது தன் சிறையிலிட்டு அவன்பாற் சென்றிரந்துவருவானாயினதும், முன்னரரைப் பொருப்படுத்தாது கேட்டவரத்திழுக்கால் நரனாகிய ராமனாலிறந்து மாமென்க.

ராஷ்டிரபாலன் — (ய) கஞ்சன் தம்பி.

ராஷ்டிரபாலனை — உக்கிரசேனன் புத்திரி. சிருஞ்சயன் பாரி.

ரிபு — யதுவினதுநான்காம்புத்திரன்.

ரிபுஞ்சயன் — பிருகத்திரதன்வமிசத்து மகததேசராஜர்களுள் கடையரசன். இவன் தனதுமந்திரி சுக்கிரீநகனாற் கொல்லப்பட்டவன்.

ருகன் — விருகன் தந்தை. விஜயன் புத்திரன்.

ருக்குமகேசன்
ருக்குமதரன்
ருக்குமநேத்திரன்
ருக்குமவாத
ருக்குமன்
ருக்குமேஷு

ருக்குமிதம்பியர்.

(ய) ருசிகன் புத்திரர். சியாமகன்சகோதரர்.

ருக்குமீ — விதர்ப்பராஜனாகிய வீஷ்ணுன்மூத்த மகன். ருக்குமிணி தமையன்.

ருக்குமிணி — கிருஷ்ணன் மூத்தமனைவி. வீஷ்ணுன் புத்திரி. பிரத்தியுமனனதாய்.

ருஷ்யன் — (பு) மகாவீரன்புத்திரன், இவனுக்குப் புஷ்கராருணி, கவி, திரயாருணி எனமூவர்புத்திரர். இவர்கள் சந்ததியார் பிராமணராயினர்.

ருசி

ருசி — ஒருபிரஜாபதி. சதருபன் புத்திரியாகிய ஆகூதி இவன் பாரி. இவளிடத்திற் பிறந்த புத்திரன் யஞ்ஞன்.

ருசிகன் — (ய). தருமன்புத்திரன். இவன்புத்திரர் சியாமகன், புருது, ருக்குமேஷு, ருக்குமன், புருசித்து என்போர்.

ருசிரதன் — (பு) குரு.

ருசிராஜன் — பிருகதிஷன் வமிசத்துச் சேனசித்துபுத்திரன். பிராக்கியன் தந்தை.

ருத்திரகோடி — ஒருதீர்த்தம். இது ஒரு காலத்தில் ருத்திரன் இருஷிகளுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கோடிருபமாய்த் தோன்றினமையால் இப்பெயர் பெற்றது.

ருத்திரபரீவதம் — ஜானகிகட்டமென்னும்கங்கைக்கரையிலேயுள்ளமலை

ருத்திரப்பிரயாகை — மந்தாகினிக்கும் அளக நந்தைக்கு மிடையே யுள்ளக்ஷேத்திரம்.

ருத்திரர் — இவர் அஜன். ஏகபாதன், அரன், அக்ரீப்புத்தியன், சம்பு, திரிபம்பகன், அபராஜிதன், ஈசானன், திரிபுவனன், துவஷ்டா, ருத்திரன் எனப்படுகிறோவர். இவர்களை ருத்திரன் மானசபுத்திரரென வழங்குவர். பிரமமானச புத்திரரெனவும்படுவர்.

ருத்திரன் — திரிமூர்த்திகளு னொருவராகிய சங்காரகர்த்தா. சிவனுக்கும் பெயராம். பிரமாவின்னது புத்திரருள்ள மொருவராவர். பூக்ண்டருத்திரர் முதலிய ருத்திரபேதமெண்ணில.

ருத்திராக்ஷம் — சிவபக்தரார் மரிக்கற்பாலதாகிய ஒரு மணி. திரிபுராசுரர்களைவதம்பண்ணப் புறப்பட்டபோது காயத்திரியைக் கண்ணமூடிச் செபிக்கக் கண்வளிலிருந்து வீழ்ந்த கண்ணீர்த்துளிகள் இம் மணிகளாயினவென்பது சரித்திரம்.

ருமை

ருமை — சுக்கிரீவன்பாரி.

ருரன் — சிவவனன்புத்திரனாகிய பிரமதிக்குக் கிருதாசியென்னும் அப்சரனைபுத்திரப் பிறந்த புத்திரன். இவரோரிஷி. இவர்பாரி பிரமத்துவரை. இவர் தமதுபாரி ஒருபாம்பாலிற் றக்க, அவளைத் தமது தவமகிமையாலெழுப்பி, அன்றுமுதற் பாம்புகளைக் கொல்வதே விரதமாகக் கொண்டவர். அவ்விருத்ததை நீக்கினவர் டென்பெம் என்னும் சுர்ப்பருபந்தாங்கியிருந்தவராகிய சகஸ்திரபாதமுனிவர். ருரன் மகன் சுநகன்.

ருபாகுவன் — (இ), கிருதாசுவன்.

ருபாவாக்கன் — ருபாநதிதீரவாசர்கள்.

ருபை — சுத்தி மந்தமென்னுமிடத்திலிருந்து பாய்கின்றவொரு நதி.

ரோணுகை — பரசராமன் தாய், ஜமதக்கினிபாரி.

ரோணுமதி — ரகுலன்பாரி.

ரேவதி — ரைவதபர்வதமீதில்தாமரைத்தடாகத்திற் பிறந்த ஒரு கன்னிகை. இவளைப் பிரமசன்னன்னுமுனிவர் எடுத்துவளர்த்தார். இவன்புத்திரன் ரைவதமனு.

(உ) பலராமன் பாரி. ரேவதன்புத்திரி. இவள் சரியாதிபெளத்திரனாகிய ரைவதன் புத்திரன் குருத்திபுத்திரியெனவும்படுவன்.

(ஈ) நக்ஷத்திரங்களுள்ளோர்.

(ச) அரிஷ்டன் பிப்பலன் என்போர்க்குத் தாய், மத்திரன் பாரி.

ரேவத்தன் — ஒருகுலியகன்.

ரைப்பியன் — (பு) ஈளினை. இவன் சுமதிபுத்திரன், உ. (ரி) அர்த்தாவுசபராவுச என்போர் தந்தை.

ரைவதம் — ஒரு மலை. இது குமுதமலையெனவும்படும். இது துவாரகைக்குச் சமீபத்திலே யுள்ளது. இருதவாக்குள்ளும் இருஷியால் சபித்தப்பட்ட ரேவதி இம்மலையேல் வீழ்

ரை, ரோ

ந்து ஒருதடாகமாயினமையால் இப்பெயர்பெற்றது.

ரைவதன் — ஐந்தாம் மனு. பிரியவிரதன்வமிசத்துத் தூர்த்தமனுக்குரேவதியிடத்திற் பிறந்த புத்திரன்.

(உ) ஆர்த்தன் புத்திரன். குருத்திதந்தை.

ரோசனை — வசுதேவன்பாரிகளு னொருத்தி.

ரோமகசித்தாந்தம் — சோதிடசித்தாந்தங்களு னொன்று. இது ரோமகன் என்னும் பண்டிதன் செய்தது.

ரோமகபுரி — இது பூர்வகாலத்திலே மெகலாரேகையிலே லங்காபுரிக்கு மேற்கே தொண்ணூறுபாகை தூரத்திலே யிருந்த பட்டணம்.

ரோமகர்ஷணன் — வியாசன்சீஷனாகிய குதர். இவர் அநேகபுராணங்களைபுத்தேசித்தவர்.

ரோமகன் — ரோமகபுரியிலிருந்து ஆரியதேசத்தில்வந்து ஆரியசாஸ்திரங்களைக் கற்றுவிளங்கிய பூர்வகாலத்துப் பண்டிதன்.

ரோகிணம் } ஒருமலை. இம்மலை ரோஹிணம் } யிலே ரத்தினாகரங்களநேகமாகவுள்ளன.

(உ) ஒரு விருகம். இது அலம்பதீர்த்தக் கரையிலே யுள்ளது. இதிலே வாலகில்லியர் தலைகீழாகத் தூங்கித் தவஞ்செய்திருக்கும் போது கருடன் அமிர்தங்கொண்டுவருமாறு சென்றது. தனக்கு வழியுணவாக ஓர் யானையையும் ஒரு கச்சபத்தையும் கொண்டசென்ற அக்கருடன் அவ்வுணுவோடிவ்விருகத்தினின்று வதிந்திட அம்மரம் ஒடிந்து சாய்ந்தது. சாய்ந்தலும் வீழாமுன்னர்க் கருடன் எழுந்து தன்காலிற்சிக்கிய அம்மரத்தையும் அவ்வுணுவோடு டென்கொண்டு சென்று போய் சிஷ்புருஷமலையிலே இறங்கித்தனது உணவைத்தின்றுபோய்

ரோம

து. அவ்விருகூத்திற் றெருங்கிய வா லகில்லியரும் அம்மரத்தோடுகொ ண்டுபோய் இம்மலையில் விடப்பட்ட பார்கள்.

ரோமபாதன்—(அங்) தசரதன். தரு மரதன்புத்திரன். இவன் தனக்குச் சந்ததியில்லாமையால் ஸ்ரீராமன் த ந்தையாகிய தசரதன் புத்திரி சாந் தையை எடுத்துவளர்த்தவன்.

(உ) விதர்ப்பன் மூன்றாம் புத்தி ருன்.

ரோமஷன்—(ரி) இந்திரன் ஏவலால் அருச்சுனன் நாகலோகத்தி லிருக் கிருனென்று தருமருக் குணர்த்தி அருச்சுனனைத் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய ஏவிய முனிவர்.

ரோஹிணி—நகூத்திரங்களுளொன் று. தகூன் மகள். சந்திரன் பிரிய நாயகி. (உ) பலராமன் தாய். வசு தேவன் பாரி.

ரோகிதம்—பாரதயுத்தத்திற்குப் புற ப்பட்ட கௌரவ சேனைக்குப்பாச றையாயிருந்தவன்.

ரோத்திராசுவன்—(பு) அஹம்யாதி புத்திரன். இவனுக்குக் கிருநாசியி டத்திற் பதின்மர் புத்திரர்பிறந்தார் கள். அவர்களுள்ளே இருசேயு மூ த்தோன்.

ரோரவம்—ஒருநகம். இந்நகத்தி லே மகாகொடியபாலிகளிட்டெரு த்தப்படுவார்கள். ஈராயிரம் யோச னைசதுரமாயுள்ளது. இந்நகம்மு ழங்கா லாமும் உருக்கியசெம்புநீர்ப் பரவையாக விருப்பது.

லங்காதேவி—தருமன்பாரியாகிய த கூன்புத்திரி. லம்பா என்றும் பெய ர்பெறுவாள்.

லங்காபுரி } —ராவணன்ராஜதானி. லங்கை } இது தென் சமுத்திர த்திலேதிரிகூடபர்வத சிகரத்திலே விசுவகர்மாலினால் ஸீயமிக்கப்பட்ட பட்டணமும் அதனைச்சேர்ந்த நாடு

லங்

மாம்முதலிலேமாலியவந்தனுக்குரா ஜதானியாகிப் பின்னர்க்குபேரனு க்கு ராஜதானியாகி அதன்பின்னர் ராவணனாலே அபகரிக்கப்பட்டது. ஏழுமதில்களையுடையது. இதனைச் சேர்ந்த நாட்டையுள்ளிட்டு இஃது எழுநூறுகாதம் விஸ்தாரமாயிருந்த தென்பர்.

இதுகுரியசித்தாந்தத்திலேசொ ல்லப்பட்ட மேகலாநகரங்கள் நான் களுள் ஒன்று. சோதிட சாஸ்திரத் துக்கு நாடிஸ்தானமாக விருந்தது. இப்போதுள்ளலங்கை மேடலாரே கை (Equator) க்குவடக்கே வெ ருதூரத்திலிருப்பதாலும், ஆதிலங் காபுரிமேகலாரேகையிலிருந்தமை யாலும், கடல்வாய்ப்பட்டழிந்த லங் கையினது ஒருசிறுகூடே தற்கால த்துள்ளதாதல் வேண்டும்.

லங்கீன்—லங்கையைக் காவல் செய் துநின்ற ஒரு ராகூசி. இவன் அது மந்தனாற்கொல்லப்பட்டவன்.

லங்கை—லங்காபுரிகாண்க.

லக்ஷுமணவதி—கௌடபுரி.

லக்ஷுமணன்—ராமன் தம்பி. தசர தனுக்குச் சுமித்திரையிடத்துப் பி றந்தபுத்திரன். இவன் ராமனிடத் து மிக்க பத்தியுடையவன். இவன் ராமன்மேல் வைத்த பத்தியினாலும் சகோதர அன்பினாலும் ராமரோடு காட்டுக்கேகி அவருக்கு வந்த கஷ் டங்கையெல்லாம் உடன் அதுபவி த்தானாதலின் சகோதர அன்பிற்கு இவனை இலக்கியமாக எடுத்துக் கூறுவர்.

லக்ஷுமீ — அமிர்தமனத்துக்கண் திருப்பாற்கடலி லெழுந்த பெண். இவர் விஷ்ணுவுக்குத் தேவியாயி னார். பிரமாவுக்குப் புத்திரியாய் சி யேட்டாதேவிக்குப் பின் பிறந்தவ ராகவும் சொல்லப்படுவர். பிருகுபு த்திரியென்றுஞ் சிலர் கூறுவர். இ துகாரணமாகப் பார்க்கவி யென்று

ல, லவ

ம் ஒரு பெயர் பெறுவர். இவ்விசுநப் மாகிய கொள்கையெல்லாம் கற்ப ந்தோறும் எடுத்த அவதார பேதத் தால் வந்தனவாம். லக்ஷுமிதேவி செல்வங்களுக் கெல்லாம் அதிதே வதை.

லக்ஷுமீசுவரர் - திருநின்றியூரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

லதை—ஒர்ப்சரப்பெண்.

லம்போதரன்—விநாயகர். தொந்தி வயிற்றினையுடையவ ரென்பது பொருள்.

லவணகரன்—மதுபுத்திரன். இவன் சாதுக்களை வருத்துவதே தொழி லாகக்கொண்டுகிரியுங்காலத்திலே சத்துருக்களுலே கொன்றொழிக்க ப்பட்டவன்.

லவன்—ராமர்புத்திரன்

லாங்கலி—பலராமன்.

லாங்கீலினி—மகேந்திரபர்வத்திலே உற்பத்தியாகுமோர் நதி.

லாசகன்—சிவன்.

லிங்கம்—சிவபெருமானார் ஆன்மாக்க கள் தம்மைவழிபட்டியுமாறு கொ ண்ட னீர்க்குணை சொருபமாகிய சக ளவடிவம். பீடமும் லிங்கமும் சதாசிவவடிவம். அதுகண்மசாதாக்கி யவடிவமெனவும்படும். பீடஞ்சத்தி யையும், லிங்கம் சிவத்தையுங் குறி க்கும். இச்சாதாக்கியத் திருமேனி சர்வான்மாக்களையும் சர்வாண்டங் களையும் அடக்கியிருக்கும் பரமகா ரணனை விளக்குதலின், உலகத்து மக்கள் தியானித்து வழிபாடுபுரித ற்குச்சிறந்தசின்னமாகவுள்ளது. இ தனிலுஞ் சிறந்ததொரு சின்னம் வேறில்லை. லிங்கம் பரார்த்த மென் றும்இஷ்டமென்றும்இருபாற்படும். அவற்றுப்பரார்த்தம், சுயம்புகாண ம் தைவிகம் ஆரிடம் மானுடமென ஜ்வுகை லிங்கமாம்.

லீ, லோ

இஷ்டலிங்கம் சுவார்த்தமாகப் பூ சிக்கப்படுவதாயொருவன் தன் குரு விடத்துப்பெறுவது. (உ) லிங்கிரக ங்களுக்கும்பொதுப்பெயர்.

லீலாவதி—இரணியகசிபன் பாரி. பி ரகலாதன்தாய். (உ) பாஸ்கராசாரி யர் புத்திரி. இவன்பொருட்டே லீ லாவதியென்னும் பிரபல கணித தூல் பாஸ்கராசாரியரால் செய்யப் பட்டது. (ங்) துர்க்காதேவி.

லீலாவதிகணிதத்திலே வல்லவ ளாகியபின்னர் தான்செய்த தூல் களையெல்லாந்தந்தையெயரற் பிர கடனஞ்செய்தாளென்பர்.

லீலங்கம்—லிங்கபுராணம். நந்திகேச ரராற் கூறப்பட்டது. பதினோராயி ரங் கிரந்தமுடையது.

லோகபாலர்—பூமிக்கு நான்குபக்க த்திலும் லோகா லோக பர்வத்தி லேயிருந்து பூமியைக் காக்கின்றசு தன்வன், சங்கன், இரணிய ரோம ன், கேதுமந்தன்என்னுந்நால்வர்பூப் பெறுவர்.

லோகாலோகம்—சக்கரவாளகிரி. இ து மண்டலாகரமாகவுள்ளது. இ துவரைக்குமேருரியகிரணம்வியா பகமாம்.

மனுஷர் வசித்தற் கொவ்வாத பூ ப்பிரதேசம் அலோகமென்றும்வசி த்தற்குரியதுலோகமென்றும்இசொ ல்லப்படும். பூகோளத்தினதுஅதிஉ த்தரபாகமும்,அதிதகூலிணபாகமும் அலோகமாம். இரண்டையும் பிரி க்கு மெல்லையே லோகாலோகபர்வ தமாம்.

லோகிதாசியன்—அரிச்சந்திரன் புத் திரன்.

லோகித்தியநதி-- தேவாரணியத்தரு கேயுள்ள ஒரு நதி.

லோபாழத்திரை—அகஸ்தியர் பாரி. விதர்ப்பராஜன் புத்திரி. புலஸ்திய ர்தங்கை.

வக், வங்

லோமபாதன்—அங்கதேசராஜன்.
லோலா, லோலை—வவணசுரன் தந்தையாகிய மதுவினதுதாய்.
வக்திரயோதி—விப்பிரகந்தி புத்திரன்.
வங்கம்—ஒருதேசம். இது கௌடஞ்சார்த்துள்ளது.
வங்கன்—(அ) பலியினது இரண்டாம் புத்திரன். வங்கன் ஆகியில் அரசுபுரிந்த தேசம் வங்கமெனப்பெயர் பெறுவதாயிற்று.
வங்கியதுடாமணி—சண்பகபாண்டியனெனப்படுபவன் இவனே. தருமி இவன்சாலத்தவன்.
வங்கியசேகரன்—விக்கிரமசோழன் காலத்திலே மதுரையிலரசுபுரிந்த பாண்டியன். இவன் சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்துத் தமிழ்ச் சங்கப்பலகை பெற்றபாண்டியன். இவனே கடைச்சங்கத்தை ஸ்தாபகஞ்செய்து அதற்குவேண்டிய சிபந்தங்களமைத்து தூலாராய்தலும் தூல்செய்வித்தலுமாகிய முயற்சிகளால் தயிழைவிருத்திசெய்தவன்.
வசந்தமாலை—மாதவிதோழி. கூனியென்றும்இவளுக்குப்பெயருண்டு.
வசிப்டன்—பிரமமானசு புத்திரருள் ஒருவராகிய இவர் மகா தவச்செல்வர். இகூவாகுவமிசத்து அரசர்க்கெல்லாம் குலகுரு இவரே.
 இவர் வைசுவத மதுவந்தரத்திலே சப்த ரிஷிகளு ளொருவர். பாரி அருந்ததி. புத்திரர்சக்திமுதலியனாற்றுவர். இவர் பூர்வத்திலே தகூன் மகளாகிய ஊர்ச்சை என்பவளை மணம்புரிந்து அவளிடத்திலே ரஜன், கோத்திரன், ஊர்த்துவவாகு, சவனன், அநகன் சுதபன், சுக்கிரன், என எழுவர் புத்திரரைப்பெற்றார். இவர்கள் சுவாயம்புவமதுவந்தரத்திலே சப்த ரிஷிகளாகவிருந்தார்கள். இவர் முன்னே பிரம

வசு

மானசபுத்திரராகவிருந்தபோது சிமிசாபத்தால் சரீரத்தையிழந்து பின்னர் மித்திராவருணர்களுக்குப்புத்திரராகப் பிறந்தார். (அகஸ்தியன் காண்.) இவரேபின்னர் வியாசராகவும் பிறந்தாரெனப்படுவர்.
வசு—(க) [கு]சேதிராயனாகிய கிருதி புத்திரன். (உ) கிருகன் வமிசத்துப் பூதசோதிபுத்திரன்.
வசுக்கன்—அஷ்டவசுக்கன்.
வசுசேனன்—கண்ணன்.
வசுதன்—(இ). திருசதசியல்.
வசுதேவன்—(க) [ய] ஆனகதூந்துபி. குரன்புத்திரன். தேவகிநாயகன். கிருஷ்ணன் பலராமன் என்போர்தந்தை. (உ) கண்ணுவன்.
வசுதை—மாலியனென்னு மிராக்ஷசன்பாரியாகிய ஒரு கந்தருவப்பெண்.
வசுபதன்—உபரிசரவுசவினது சேனாபதி. கோலாகலசங்கமத்திலேசுத்திமதியிலே பிறந்தவன்.
வசுமந்தன்—சுருதாயு.
வக்சிரகுவலை—கும்பகர்ணன்பாரியை வக்சிரதந்தன்—பகதத்தன்புத்திரன்.
வக்சிரதமிஷ்டிரன்—ராவணன் துணைவரிலொருவன். இவன் அகந்தனாற் கொல்லப்பட்டவன்.
வக்சிரதம்பநாயகர்—திருமழபாடியிலே கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார்பெயர்.
வக்சிரநாடு—சேனையாற்றின் கரையிலுள்ளது.
வக்சிரநாபன்—விப்பிரசித்திபுத்திரன். தாய்சிங்கிகை. இவன்மகள் பிரபாவதி.
வக்சிரமஷ்டி—மாலியவந்தன்புத்திரன்.
வக்சிரன்—கிருஷ்ணன்பெனத்திரனாகிய அசிருத்தன்புத்திரன். கிருஷ்ண விரியானத்தின் பின்னர் இவனே மதுராபுரிச் சுரசனாயினவன்.

வக்

வக்சிரவாத—குரபன்மன் புத்திரருள் ஒருவன். இவன்ரூய் பதுமகோமனை.
வக்சிராங்கன்—கசியபன் புத்திரன். இரணியாக்ஷன் இரணியகசிபன் என்போர் இறந்தபின்பு, திதி புத்திர விச்சையால் தவங்கிடந்து கருப்பங் கொள்ள அக் கருப்பத்தை இந்திரன் சேதித்தான். அங்ஙனஞ் சிதைவுற்ற கருப்பம் எழுசூராக எழுமுருத்துக்கள் பிறந்தார்கள்.
 அதன் பின்னரும் புத்திரன்வேண்டித் தவங்கிடந்த போது இவ்வக்சிராங்கன் பிறந்தான்.
 வக்சிராங்கன் இந்திரனை வென்று பிரமாவை நோக்கித் தவங்கிடந்து தாரகனைப் பெற்றான்.
வக்சிராங்கி—வக்சிராங்கன் பாரி. தாரகன்தாய்.
வக்சிரை—ஒர்ப்சரஸ்திரி.
வக்சி-சேரர்களுடைய இராஜதானி. இதனைக் கொடுக்கோனரென்பார் சிலர். திருவஞ்சைக் களமென்பார் சிலர். இவ்விரண் றேர்களும் கொச்சியைச் சார்ந்த நாட்டில் ஒன்றற்கொன்று சமீபமாக உள்ளன.
வடதூங்காடுதுறை—காவிரிக் கரையிலுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.
வடநேரித்தத்தூர்—இவர் நால்கிழவனைப் பாடிய புலவர்.
வடமதுரை—வடநாட்டின்கணுள்ள ஒரு விஷ்ணு ஸ்தலம்.
வடமவண்ணக்கன்பெருந்தூர்த்தூர்—இவர் வடவண்ணக்கன்பெருந்தூர்த்தூரை நெனவும் படுவர். தேர்வண்மலையனைப் பாடிய புலவர் இவரே.
வடமலநாதர்—திருப்பமுஞ்ஞரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.
வடவாமுகம்—குமேரு.
வடவை—பெண்குதிரைரூபத் தாங்கி

வட

ச்சூரியனைக்கடிய அச்சவினி. இதுசமுத்திரமத்தியிலுள்ளது.
வடஸ்தானம்—பாரதயுத்த காலத்திலேகுட்சேனைக்குப்பாசறையாகவிருந்தவிடம்.
வடவாம்பிகை—திருக்கோடிகாவிலெழுந்தருளி யிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வடிவுடையம்மை—திருவொற்றி யூரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வடிம்பலம்பநின்றபாண்டியன்—பஹுணியாற்றை அமைத்தவன்.
 இவன் கடற் றெய்வத்துக்குப் பெருவிழவாற்றினேன்.
வடுகேசுவரர்—திருவடுகூரிலேகோயில்கொண்டிருக்கும்சுவாமிபெயர்.
வடுநேர்கண்ணம்மை—திருவலம்புதூரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (உ) திருவடுகூரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்டமர் பூங்குழல் மம்மை—திருக்கோளிலியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்டமர் பூங்குழல்நாயகி—திருவாழ்கொளிபுத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்டமர் பூங்குழல்நாயகியம்மை—திருப்பாம்புரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்டார்துழல்—திரு ஆலங்காட்டிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
 (உ) திருக்கோளிலியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்டவார்துழலியம்மை—திருமருகவிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.
வண்ணக்கந் சாத்தனார்—இவர் கடைச்சங்கப்புலவர்களு ளொருவர்

வபு

வதரியாச்சிரமம்—இதுவடநாட்டின் கணுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

வதாசுரை—ஒருநதி. பிரகுமகாவிரு வியினது பாரியைப் புலோமன் என்னும் இராகுசன் கவர்ந்து சென்றபோது அவன் கண்களிலிருந்து முகிய தாரைகளால் உண்டாகிய நதியென்பர்.

வந்தி—(ரி) இவரோ ரிருபதி. ஜனக மகாராஜனுடைய யாக சாலையிலே இவரை அஷ்டவக்கிரன் வாத்திலே வென்றான்.

வபு, வபுசு — ஓர்ப்சரக் கன்னிகை. இவள் நாரதரேவலால் தூர்வாசர்த வந்தையழிக்கவெத்தனித்தபோது அவரால் சபிக்கப்பட்டுப் பகிபாகப் பிறந்தாள். இவளே தருமபகிபைப் பெற்றவள்.

வபுஷ்டை—காசிராஜன் மகள். மூன்றாம் ஜனமேஜயன்பாரி.

வபுஷ்டமந்திர—பிரியவிரதன்புத்திர ருனொருவன். இவன் பங்குக்குச் சான்மலித்திவுவந்தது. இவன் புத்திரரெழுவர்.

வயலார்—பாண்டிநாட்டின் ஒருர். இது வார்த்திகனுக்கு ஒரு பாண்டியனார் பிரமதாயமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. திருத்தங்காலுக்குக் கிழக்கேயுள்ளது.

வரணபாண்டியன்—சேரமான்பெருமானையார் காலத்தில் மதுரையில் அரசுசெலுத்திய பாண்டியன்.

வரணை—காசிக் கருகே பிரவாகிக்கு மொரு சிறுநதி.

வரதுங்கபாண்டியன்—பிரமோத்தர காண்டத்தைத்தமிழிற் பாடியவர். அதிவீரராமபாண்டியன் தமையனார்.

வரதை—விதர்ப்பதேசத்தி லுற்பத்தியாகக் கோதாவிரியிற் சங்கமிக்குமநதி.

வரநசி—(க)பாணினிவிபாகரணத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்த இர

வரா

வி.காத்தியாயனரன்னவும் படுவர். வரலக்ஷணவிரதம்—ஆவணியீத்துச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சுக்கிர வாரத்திலே லக்ஷுமிதேவியைத் தியானித்தனுஷ்டிக்கப் படுவதாகிய ஒருவிரதம். இதனால் பெண்களுக்குப் புத்திரபெளத்திர விருத்தியும் சகலசம்பத்துமுண்டாகப் பெறுவர் என்பது புராணம்.

வராகநர்ணன்—ஒரியாகுன். வராகபுராணம்—விஷ்ணுவின் வாயிற் காவலாளராகிய ஜயவிஜயுள்ள னுமிருவரும் ஒருபோது வைகுண்டலோகப் பிரவேசஞ் செய்ய வந்த முனிவரொருவரைத்தடுத்தமையிலே சாபமேற்ற, பூமியிலேகசிப பர் திதி என்பவர்களுக்குப் புதல்வராகப்பிறந்து இரணியகசிபு இரணியாகுன் எனப் பெயர் பெற்றமையும், இவ் விருவரிலே இரணியகசிபு மூவுலகங்களையும் செயித்தமையும், இரணியாகுன் நேரே சுவர்க்கத்துக்குப்போய்த் தேவர்களை வென்றமையும், தேவர்கள் வராகவருவமுற்றிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைவேண்ட அவ் விரணியாகுனைக் கொன்றமையும், திதி என்பவளுக்கும் விட்டுணவுக்கும் நடந்த யுத்தத்திலே திதி தோற்றமையும், விஷ்ணு வராகரூபத்தைப்படிப்படியே நீக்கிக் கொண்டமையும் உணர்த்துவது. இஃது இரூபத்துராலாயிரங்கிரந்தமுடையது.

வராகமிகிரன்—ஒரு ஜோதிஷன். இவர்கலிபுகம் மூவாயிரத்தறுநூற்றில் விளங்கியவர். அஃதாவது இற்றைக்கு ஆயிரத்துநூற்று வருஷங்களுக்கு முன்னே யிருந்தவர். இவர்களெய்ததூல்கள் பிருஹத்சம்வந்தையும் பிருகத்தஜாதகமுமாம்.

வராகம்—ச. விஷ்ணுதசாவதாரங்களுனொன்று. அது முன்றுவதவதாரம். கற்பாந்தரத்திலே சமஸ்த

வர

மும் ஜலத்திலே மூழ்கிப்போன போது அச்சலத்தின்மீது ஆவிலே மேலறி துயில் கொண்டிருந்தவிஷ்ணு அப்பூமியைத் தமது கொம்பிற்றாக்கிச் சலத்தின்மீது கொண்டிவந்துகாக்கவும் இரணியாகுனைக்கொல்லவும் சுவேதவராகரூபமாக அவதரித்தார். உ. மகததேசத்தின்கண்ணதாகிய ஒரு மலை.

வரத்தருவான்—வில்லிபுத்தூராய்வாரங்கரை. இவர்தந்தைபாற்பாடக்கேட்டி வரும்போது ஒருநாள் தந்தை சொன்ன பொருளை விடுத்துத் தாமதவொன்றைக்கற்பித்தாரைத்தனர். அதுகண்டி வில்லிபுத்தூரரசினக்காண்டி தம் வீட்டினின்றும் அவரையோட்டிவிட்டனர். அன்று முதல் அவர் வேரேரரசிரியரையடைந்து கல்விதற்றுவல்லராகித் தந்தையாருக்குப் புலனாகாமல் நெடுந்தாலமாக மறைந்தொழுகிவருவாராயினர். தந்தையார் பாரதத்தைப்பாடி அரங்கேற்றுக் காலத் திவர் வேடமாரி அச்சபையின்கண்ணே சென்றிருந்தார். வில்லிபுத்தூர்தாலே அரங்கேற்றத்தொடங்குமுத்திலே “ஆக்குமறையனம்” என்னுங்க விபைக்காப்பாகவெடுத்தோதி அதற்குப் பொருளுரைத்தனர். அச்சபையி லிருந்தோர், வில்லிபுத்தூரைநோக்கி, நம்வினவுக் குத்தரங்கூறிப்பின்னர் அரங்கேற்றுக் வென்ன, வில்லிபுத்தூரர் உமதுவியையாதென்றனர். அவர்கள், உமது நூலுக்கு முதலால் வியாசபாரதமன்றே. அந்நூலிலே விராயகவணக்கஞ்செய்து நூலாரம்பஞ்செய்யப்பட்டிருக்க நீர் அங்கனஞ்செய்யாது பொதுவாக வணக்கக்கூறியதென்னெயன்றார்கள். அப்பொழுது வரத்தருவான் எழுந்து இச்சபைபல்வகைச் சமயவாதிகளுக்கடியிருக்

வர

கும் பொதுவாதலின் பொதுவணக்கம் யாவற்கும் ஒப்பக் கூறப்பட்டது. மற்றைவிராயக வணக்கம், கவிதம்மகத்தே கூறிவிட்டே இது கூறினர் என்றார். அதுகண்ட வில்லிபுத்தூரர் மகிழ்ந்து அச்சநீக்கினராயினும் அது கூறின யாவனென்ற நிசியித்திருந்தார்.

சபையோர் வரத்தருவானே நோக்கி, அஃதுனக்குப் புலனாயதென்படியென்ன, வரத்தருவான் தாமே “நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொடைத்தென்று சில சிற்றகவே வாடாத தவவாய்மை முனிராசன்மாபாரதஞ்சொன்னகான் எடாக மாமேரு வெற்பாகவங்கு ரெழுத்தாணிதன் கோடாக வெழுதுப்பிராணைப் பணித்தன்புகூர்வாமரோ”

என்னுங்காப்பைப்பாடி இதுவே அவர்கூறியகாப்பென்பது யான்முன்னரே அறிந்துளேன். யான்இவர்க்குப்புத்திரன் என்றார். அதுகேட்டுச்சபையார் அடங்க, வில்லிபுத்தூரருமகிழ்ந்து அரங்கேற்றினர். அது முடிந்தபின்னர் வில்லிபுத்தூரர் தமதுமைந்தனையே அதற்குச்சிறப்புப்பாயிரஞ்செய்கவென்றேவிப் பெற்று அவரைத் தழுவிக்கொண்டாடினர் என்பது புலவோர் கண்ணபரம்பரை. அச்சிறப்புப் பாயிரம் இவரேசெய்தா ரென்பது “அவன்மகன்வரத்தருவானிப் பதிகஞ் செப்பினானே” என்றுவருதலாலுணர்க. தம்மைப் பட்டக்கைமுக்கமாகக்கூறியது வடமொழி வழக்கு.

வராகி—தேவிகொண்ட மூர்த்தங்களுனொன்று.

வராங்கி—சர்யாதிபாரி.

வருணன்—அஷ்டதிக்கு பாலகருனொருவன். இவன் திக்குமேற்கு. பாரிசியாமனாதேவி. இவன்பட்டணம் சிருத்தாவதி. ஆபுதம் பாச

வர்

ம். வாகனம் முதலே. அன்னவாகனமென்றுஞ் சிலர்கூறுவர். இவன் ஜலத்துக்கு அதிதேவதை.

வநதினி— ஒரு கந்தருவப்பெண். இவள் பிரவரன் என்னும் பிராமணனைக் கண்டு மோகித்துத் தொடர, அவன் அதற்கிணங்காது மறுத்துப் போயினான். அப்போது ஒரு கந்தருவன் அப்பிராமணனைப்போல வடிவங்கொண்டு அவன் முன்னே செல்ல இருவருக்கிடச் சுவரோசி எப்பவனைப்பெற்றார். சுவரோசி சுவரோசிவடிவனுவைப்பெற்றவன். வருணை— ஆரியவார்த்தத்திலேயுள்ள ஒரு நதி.

வர்க்கு— சந்திரபுத்திரரு னொருவன்.

வரிணங்கி— “ஜாதி” காண்க.

வரிணதிருக்கு — (ய) அக்ருரன் தம்பி.

வரிஷாதேவி — மரிசபாரிகளு னொருத்தி. இவன்புத்திரர் அறவர். பிரமசாபத்தால் இவர்கள் தேவகியயிற்றிலே புத்திரராகப்பிறந்து கஞ்சனாகொல்லப்பட்டிச் சதலமடைந்தார்கள். பின்னர் கிருஷ்ணன் பிறந்து வளர்ந்தபின்னர் தேவகிசித்தப்பட்டி அவரால் அவ்வறுவரும் சாபவீமோசனம் பெற்றனர்.

வலம்புரநாதர் — திருவலம் புரத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வலலன் — அஞ்ஞாதவாசத்துக்கண் வீமன் வகித்துக்கொண்டபெயர். பலராபனும் இப்பெயர் பெறுவன்.

வல்லபாசாரியர் — வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவர்.

வல்லபை— விநாயகக் கடவுளினது சக்திகளு னொருவர். இவர் யமுனை யாற்றருகேயுள்ள ஒரு தடாகத்தில் ஒரு தாடரை மலரின் கண்ணே பெ

வல்

ண்வடிவாக அவதரித்து மரிசியாலெடுத்து வளர்க்கப்பட்டு வருநாளிலே இவர்தந்தை அதுஞ்ஞையோடு காட்டிலே தவஞ்செய்யப் புகுந்தார். இவர் உமாதேவியாரது அமிசமாதலின் சிவபிரான், மரிசி தானொரு புத்திரியைப்பெற்றுச் சிவபிரானுக்கு மருகியாக்குதல் வேண்டுமெனக்கொண்ட அபிஷ்டத்தைக் கொடுத்தருளுமாறு விநாயகவடிவங்கொண்டவ்விடஞ் சென்று இவரைச் சக்தியாக்கிக்கொண்டன ரென்பது புராணம்.

வல்லபி — ராஜபுத்திர ஸ்தானத்திலேயுள்ள ஒரு நகரம்.

வள்ளலார்—க. ஒழிவிலொடுக்கமென்னுமற்புதனான தூல்பாடியபுலவர். இவர் கஞ் வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளவர் எனத் தானிக்கப்படுவர்.

வள்ளல்நாயகர் — திருமணஞ் சேரியலெழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வள்ளநாயகி— சிவமுனிவருக்கு மான்வயிற்றிலே பிறந்த புத்திரியார். தணிகையிலே வள்ளிக்கிழக்ககழந்த குழியிற் பிறந்தபடியால் வள்ளியென்ப பெயர் பெற்றார். வேடரால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டவர். சுப்பிரமணியக்கடவுளினது உபயசக்திகளு னொருவரே யிவராகப் பிறந்தமையின் இவர் மீளவும் அக்கடவுளுக்குத் தேவியாராயினர்.

வற்சுகன்— வசுதேவன் தம்பி.

வற்சப்பிரிதி— திஷ்டன்வயிசத்துப் பலந்தன் புத்திரன்.

வற்சரன்— தருவன் இரண்டாம் புத்திரன். புஷ்பாரணன், சந்திரகேதன், இஷன், ஊர்ச்சன், வசுஜயன் என்போர்க்குத் தந்தை.

வற்சலை— பலராமன் மகள், அபிமன்னியுபாரி.

வம், வா

வற்சன்—க. (பா) சேனசித்து புத்திரன். உ. (கா) விருத்ததன்ன், குவலயாசுவன், இருத்ததுவஜன் என்போர்க்குத் தந்தை. ந. கம்சன் தூதர்களு னொருவன். இவன் கிருஷ்ணனாகொல்லப்பட்டவன்.

வளமுலைநாயகியம்மை — திருக்கீழ் வேளுரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

வன்பரணர் — வையாவிக்கோப்பெரும்பேகனையும் வல்விலோரியையும் டாடிய புலவர். இவரைக் கபிலரென்பாருமுனர். (புறநா.)

வன்னி—க. அக்கினி. உ. யயாதிபுத்திரன். ந. தூர்வசுபுத்திரன்.

வள்ளநாயகர்— திருவெண்ணியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வாக்கீர்— திருநாவுக்கரசர்.

வாசமலர்கீழ்நாயகி— திரு எதிர்கொன்பாடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

வாசவத்தை— இவன் அநேக சரித்திரங்களுக்குக் கதாநாயகி. பிரத்தியோதனன் மகள்.

வாசல்பதிமீசிரன்— வேதாந்த சூத்திரத்திற்குச் சங்கராசாரியர் செய்த பாஷியத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவர்.

இவர் ராமானுஜருக்கு முன்னிருந்தவர்.

வாசவன்— இந்திரன்.

வாசுதேவன்— க. கிருஷ்ணன். உ. கருசுதேசராஜா. இவன் மிக்க கர்வமுடையனாய்த் தானே கிருஷ்ணனென்று சொல்லப்பட்டதக்கானென்றிறுமாந்திருந்தகாலத்திலே கிருஷ்ணனாலே கொல்லப்பட்டவன்.

வாஜசதேயசாகை — யாஞ்ஞவல்கியன் செய்த யசுரவேத சாகை.

வாதாபி— (த) விப்பிரசித்திக்குச் சிம்ஹிகையிடத்திற் பிறந்த புத்திரன்.

வா

(அகஸ்தியர்காண்க.) அசமுதி துருவாசரை வலிதிற் கூடி. இவ்வலன்வாதாபி என்போரைப் பெற்றரு னென்பது கந்தபுராணம்.

வாத்தியன்— (ரி) சாகல்லியன் சிஷன் வாமதேவன்— வசிஷ்டனோடு அயோத்தியில் வசித்த தசரதன் புரோகிதன். உ. சிவன்.

வாமனம்— அஷ்டாதசபுராணங்களு னொன்று. சுவேதவராக கற்பத்துக்குரியதாகிய முதல் மூன்று வேதத்திலும் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களையும் திரிவிக்கிரம வரலாறுகளையும் எடுத்துக் கூறுவது.

இது பிரமாவினால் சொல்லப்பட்டது. பதினாலாயிரம் கிரந்தமுடையது. உ. தென்றிசையானே.

வாமனன்—க. பலிசக்கரவர்த்தியைச் சங்காரம்பண்ணும்பொருட்டுக் கசியபனுக்கு அதிதியிட்டதுப் பிறந்த விஷ்ணு. இவ்வவதாரம் தசாவதாரங்களு னொன்றாவது. உ.. காகிகாவிருத்திசெய்தவர்.

வாமாசாரம் — தந்திரமாரக்கத்து இடங்கையார்வழக்கம்.

வாயிலார் நாயினி — மயிலாப்பூரிலே வேளாளர் குலத்திலவதரித்து ஞானபூசை செய்து சிவபதம் அடைந்தபத்தர்.

வாயு— இவன் வாயுமண்டலத்திற்கு அதிதேவதை. வெள்ளியமேனியும் மான்வாகனமும், எக்காளமும், அழகியரதமும், அவ்வரதத்திற்கு இரண்டு முதலாயிரம் குதிரைகளுமுடையன். இவன் அதிதிபுத்திரன்.

வாரணசி, வாராணசி—காசி. வரணை அசி என இருநகிகள் கூடிப்பிரவாகித்தலால் அஃது இப்பெயர் பெற்றது.

வாரணவதம்—பிரயாகை. இது துரியோதனன் பாண்டவர்களை யிருத்திக்கொல்லுமாறு அரக்குமானிகை அமைத்த இடம். இது பாரதயுத்த

வா

காலத்திலே கெளரவசேனைக்கு ஒரு பாசனையாகவுமிருந்தது.

வாராகம்—க. ஒரு கற்பம். உ. ஒரு புராணம். இதுகற்பாதிமான்னக்களும் பிறவும் கூறுவது. இது ௨௪௦௦௦ கிரந்தமுடையது.

வாருணம்—ஒருபுராணம்.

வாருணி—மத்தியத்துக்கு அதிதேவதை.

வார்கொண்டபுலையம்மை—மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளியிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

வார்த்திகன்—சகலிணமூர்த்தி. (சிலப்.)

வாலகிலியர்—இவர்கள் பிரமமான சபுத்திரரு ளொருவராகிய கிருதுபுத்திரர் அறுபதின்மர். மகாதவமுடையோர். இவர்கள் அங்குஷ்டப்பிரமணமாயுள்ள தேகமுடையோர்கள் இவர்கள் நீரந்தரம் குரியரத்ததைச் சூழ்ந்து திரிவர்.

வாலாம்பிகை—திருநெய்த் தானத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

வாலி—சுக்கிரீவன் தமையன். அங்கதன் தந்தை. இவன்பாரிதாரை. இவன் சுக்கிரீவன் வேண்டுகோளின்படி ராமராற்கொண்டு குழிக்கப்பட்டவன். இவன் இறந்தபின்னர் தாரைசுக்கிரீவன் உணவியாயினான்.

வாலிகுவரர்—குரங்கனின் முட்டத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமியெயர்.

வால்மீகி—உடமொழியிலே ராமாயணஞ்செய்த வித்துவசிரஷ்டர். இவர் ஜாதியிலே பிராமணராகியும், கிராதந்தொழிலேமேற்கொண்டு காட்டிலேயிருந்து வழிப்போக்கர்களை அலைத்து அவர்கள் பொருளைக் கவர்ந்தொழுகும்நாளில் நாரதர் கண்டு ஞானோதேசம் உண்ணி அவரை நல்வழிப்படுத்தினார். அதன்பின்னர் மகாதவசிரஷ்டராகி ராமாயணத்

வா

தை இயற்றி முடித்தார். சீதையை ராமர் காட்டுக்கனுப்பியபோது இவ்விருவரையே அச் சீதையையும் குசலவர்கள் என்னும் புத்திரரையும் ஆதரித்தவர். இவர் வருணன்மகனார் என்றுங் கூறப்படுவர். அதுகாரணமாகப் பிரசேதசர் எனவும்படுவர். (பிரசேதஸ்-வருணன்; அவன் புத்திரர்.)

வாழ்வந்தநாயகியம்மை—திருவாஞ்சியத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

வான்மீகியார்—(க) முதற்சக்கத்திருந்த ஒருத்தம் தமிழ்ப்புலவர்.

இவர்செய்த நூலை நச்சினார்க்கினியர் தலையாயவோத்தென்பர்.

(உ.) கடைச்சக்கப்புலவரு ளொருவர். இவர்பாடல்ஒன்று புறநானூற்றினுள்ளே யுளது.

விகடவிநாயகர்—விஷ்ணு சக்கரத்தைக்கவ்விய கபாலம் அதனைநெகிழ்க்காதாக, விஷ்ணுவிநாயகரைவேண்டி, அவர் விகடக் கூத்தாடுவையேல் அதனை வாங்கித்தருவேனெனக்கூறி அங்கனஞ்செய்ய வாங்கிக்கொடுத்தவர்.

விகடன்—(ரி) சமாலிபுத்திரன்.

விகரிணன்—துரியோதனன் தம்பி.

விக்ருதி—(ய) ஜீமூதன் புத்திரன்.

விகுதி—(இ) குகி புத்திரன். கருவந்தன் தந்தை.

விக்ரமார்த்திகள்—சந்திரசர்மன்என்னும் பிராமணனுக்கு உச்சைனாபிரத்தரசனாகிய சுருதகீர்த்தியினது புத்திரியிடத்துப்பிறந்த புத்திரன். இவன் உக்கிரதவங்கள் செய்து காளிகாதேவியினது அதுக்கிரகம்பெற்று அதனாலைக்கருமங்கலையும் சாதிக் கும் ஆற்றலுடையானான். சாடகசாங்கன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் இவனுக்கு இக்காரணம்பற்றி வந்ததுவேயாம். இவன் நெடுக்காலம் உ

விசா

ச்சயனிபுரத்திலே பெரும்புகழோக்க அரசபுரிந் தீற்றிலே சாலிவாகனனாற்கொல்லப்பட்டவன். இவன் அரசபுரியத் தொடங்கியகாலம் இற்றைக்கு (கலி ௫௯) ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தைந்துவருஷங்களுக்கு முன்னருள்ளது.

விக்ரமோர்வசியம்—ஒருசம்ஸ்கிருதநாடகம். இது காளிதாசனாற் செய்யப்பட்டது. இதிலே புருரவன் ஊர்வசிமேல் வைத்தகாதல் எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

விசயநாதர்—திருவிசயமங்கையிலேகோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமியெயர்.

விசாகத்தத்தன்—முத்திராராகுச்சமென்னும் நாடகஞ்செய்த கவி.

விசாரகர்மீ—சண்டேசரநாயனார்காண்க.

விசாலம்—கிரிவிரசத்துக்கும் மிதிலைக்குமிடையேயுள்ள நாடு.

விசாலன்—இக்ஷுவாகுதம்பியாகிய நபகன்வமிசத்துத்திருணவந்துபுத்திரன். இவன்புத்திரன் ஏமசந்திரன். (ஹேமசந்திரன்.)

விசாலாகுதி—காசிய லெழுந்தருளியிருக்கும் அம்மையார்பெயர். (உ.) திருப்பைஞ் ஸீலியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர். (கூ.) திருப்பாச்சிலாச் சிராமத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

விசித்திரவீரியன்—திருநராவட்டிரன் பாண்டு என்போர் தந்தை.

இவன் தந்தை சந்தது. தாய்சத்தியவதி. தமையன் சித்திராங்கதன்.

விசித்திரன்—கண்கவிசயருடைய நட்பாளராகிய ஒருரசன்.

விசிரவசு—புலஸ்கியன் புத்திரன். இவன்பாரியர் நால்வர். திருணவந்துபுத்திரியாகிய இளாவினை யிடத்

விசி

துக் குபேரன் பிறந்தான். சமாலிமகளாகிய கைகசியிடத்தில் ராவணன், கும்பகர்ணன், விபீஷணன்என் மூவர் பிறந்தார்கள். இவன் தங்கை ராகையிடத்துக்கரன், தூஷணன், திரிசிரன் என்போர் பிறந்தார்கள்.

இவன் விச்சிரவாவு எனவும்படுவன்.

விசிந்ஷ்டன்—(ய) கஞ்சன் தம்பி.

விசிஷ்டாத்துவைதம்—ராமானுஜமதம். அது பிரமமும்வேறு, ஆன்மாவும்வேறு, பிரமத்துக்கு ஆன்மங்கள் சரீரமாகவிருந்து சந்நிதானவிசேஷத்தால் ஞானங் கைகூடப்பெற்றுப் பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து பிரமத்தினது திருவடிமேல் வைத்தபற்றுடையராய் வைகுண்டஞ்சென்று அங்கே சாரூபம் பெற்றருந்தித் திருத்தலே முத்தியென்று கூறுவது.

விசுவகந்தன்—(இ) பிரதன்புத்திரன். சாகவதன், இந்தன், விசுவகன் அதிசாந்திரன் என்னும்பெயர்களையும் பெறுவன்.

விசுவகர்மா—பிரபாசனுக்கு யோகசித்தியிடத்திற் பிறந்த புத்திரன். இவன் தேவகம்மியன்.

விசுவகன்—(இ) (க) விசுவகந்தன்.

(உ) அங்கிரசன்வமிசத்தில் ஓரக்கினி.

விசுவசகன்—விருத்தசர்மன் புத்திரன். கட்டுவாங்கன் தந்தை.

விசுவசித்து—(பா) ஜயத்திரதன்புத்திரன். சேனசித்து தந்தை.

விசுவதேவர்கன்—சிரார்த்த காலத்திலே அர்ச்சிக்கப்படுகின்ற தேவதைகள். இவர்கள் வசுபந்தர், கிருதுதகூர், காலகாமர், துரிவிரோசனர், புருரவாத்திரவர் எனப்பதினமர்.

விசுவநாதர், விசுவேசுரன்—காசிய

விசு

லேயுள்ள சந்திரசேகரசுவாமி. தே விபெயர் விசாலாக்ஷி. அன்ன பூரணி என்பது மற்றொரு தேவிமூர்த்தம்.

விசுவபதி, விசுவபுத்து—அங்கிரசன்வமிசத்தோரக்கினி.

விசுவம்—ஒரு சிகண்டு. விசுவன்செய்தது.

விசுவன்—விசுவசிகண்டுசெய்தவன்

விசுவநபன்—துவஷ்டாவுக்கு ரசமீயிடத்துப்பிறந்தபுத்திரன்.

விசுவநரன்—சாண்டிலியவமிசத்துப்பிறந்தவன். இவன் புத்திரன் வைசுவநரன் என்னும் அக்கினி.

விசுவாமீத்திரன்—புருவன்மூன்றும்புத்திரனாகிய அமவசு வமிசத்தாதித்த காகிபுத்திரர். இவர் ஜாதியில் கூத்திரியர். தமது தபோபலத்தால் பிராமணனாயினார். தம்மைப் பிராமணனாக அங்கீகாரஞ்செய்யாத வசிஷ்டர்மீது கோபமுடையதாகி அவருடைய புத்திரர் நூற்று வரையும் மாள்வித்தார். அதனாலும் வசிஷ்டர் சலிக்காதிருந்தனர். திரிசங்குவக்கு அந்தரகசுவர்க்கம் அளித்தவரும் அரிச்சந்திரனைக் கொடிய பரிகையால்சத்தியவிரதன் என்னும் பெயரோடு விளங்கச் செய்தவரும் சகுந்தலைக்குத்தந்தையும் இவரே.

விசுவாமீத்திரை—வைரேரிய பர்வசத்திலுள்ள ஒருநதி.

விசுவாவசு—ஒரு கந்தருவ ராஜன். இவனுக்குயாஞ்ஞவற்கியமகாரிஷி தத்துவோபதேசம் பண்ணினார்.

விசுவை—தக்ஷப்பிரஜாபதி மகன். தருமன்பாசி. இவனிடத்துப்பிறந்தபுத்திரர் விசுவதேவர்.

விச்சிக்கோன்—கபிலராத் பாடப்பட்ட ஒருசிறரசன். பாரியினதுபுத்திரிகளை மணத்திற்கொள்ளுகென்று கபிலவேண்டியவழிபுழுடன்படாதுமறுத்தோன் இவனே.

விஜு

விஜயநகரம்—நன்னடதேச ராஜதானி. இந்நாளிலும்இது ஆரிய ராஜாவால் ஆளப்பட்டுவருகின்றது.

விஜயமா நகரம்—பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒருவிஷ்ணுஸ்தலம்.

விஜயன்—க. (இ) சுதேவன்புத்திரன். உருகன் தந்தை.

உ. விஷ்ணுபரிசர நொருவன்.

ங. அச்சுன்ன. ச. அமவசு.

இ. (அம்) பிருகன்மனசுபுத்திரன்.

ஈ. (மி) ஜபன் புத்திரன்.

விஜயாசுவன்—பிருதுசக்கிரவர்த்தி மகன். அந்தர்த்தானன் எனவும் படுவன்.

விடகன்—(ர) சுமாலி புத்திரன்.

விநேதன்—வற்சப்பிரீதி மாமன். முதாவதி தந்தை.

உ. (ய) இரண்டாம் பசுமான் புத்திரன்.

விதநன்—பரத்துவாசன். இவன் ஊதத்தியின் பாரியிடத்தில் பிருஹஸ்பதிக்குப் பிறந்தவன். இவன் பிறந்தலும் தந்தையாரிருவரும் இறந்துபோயினர். அப்போது மருத்து இவனை எடுத்துப்போய் சந்தானயின்றியிருந்த பூருவமிசத்துப்பரதனுக்குக்கொடுத்தனர். இவன்புத்திரனாகிய புமன்னியனைப் பரதன் தந்த புத்திரனுக்கிக்கொண்டான்.

விதர்ப்பம்—அஸ்திபுரத்துக்குத் தெற்கின்கணுள்ள தேசம்.

விதர்ப்பன்—(ய) சியாமகன் புத்திரன். இவன் அரசபுரிந்ததேசம். விதர்ப்பமெனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இவனுக்குக் குசன், கிருதன், ரோமபாதன் என மூவர் புத்திரர்.

விதலம்—கீழலகங்களுள் இரண்டாவது. இது இருள் குழ்துள்ளது.

விதஸ்தை—சந்திர பாகையிப் பிரிபுமோருபநதி.

விதாதை—தாதை தம்பி. இவன்பாரிசியதி.

விது

விதிகை—மாளவதேசத்துள்ள ஒருநதி. உ. மாளவதேசத்திலுள்ள ஒருநகரம்.

விதுரன்—திருதராஷ்டிரன் மந்திரி. அம்பிகையினதுதோழியினிடத்து வியாசருக்குப்பிறந்த புத்திரன். இவன் மாண்டவியர் சாபத்தாற் குத்திரனாகப்பிறந்த யமன். இவன்மகாதரும சீலன். திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை வஞ்சிக்கத் துணிந்தபோது அது தகாதென வாதாடினவன். இவன் தருமநெறி சிறிதுமவழுபாதவன். பாண்டவர்களுக்குத் திருதராஷ்டிரனும் அவன் புத்திரரும் குழந்தைகளுக்கே யெல்லாம் அப்பாண்டவர்களுக்குக் குணர்த்தி அவர்களை அவ்வஞ்சனைக்குத் தட்புவித்தலும் அரக்கு மாளிகை அமைத்து அதிர் பாண்டவர்களை யிருத்தித் தீக்கொளுவிக்கொல்லத்துநியோதனைதெனத்தபொழுது அம்மாளிகையிலே இரகசியமாகப் பிலவழியொன் றமைப்பித்து அவ்வுழியே புகுந்து பாண்டவர்களை உயர்பிழைக்கும்படி காத்தவனும் இவ்வுத்தமனே.

இவன் யவனபாணவியலும் வல்லவன். உதிஷ்டிரனும் அவ்யவன பாணவியல்லவன். இவன் திருதராஷ்டிரன் சபையில் நடந்த இரகசியங்களை யெல்லாம் இப்பாணவியாலேயே உதிஷ்டிரனுக்குப்பிறற்றியாவண்ணம் வாய்மொழியாலும் திருமுகமூலமாகவும் உணர்த்திவந்தவன்.

விதுஷன்—இந்திரனுக்குச் சசிதேவியிடத்துப் பிறந்த மூன்றாம் புத்திரன்.

விதுரதன்—(கு) சுரதன்புத்திரன்.

விதேகன்—சியிபுத்திரன். மிதிலன். இவன் அரசுடரிந்தமையின் மிதிலாதேசம் விதேச தேசமெனவும் படும்.

வித்

வித்தியாதரர்—தேவர்களுளொருபேதம். இவர்கள் மாலிகாஞ்சனாதிவித்தைகளையுடைய மேகவாகனர்கள்.

வித்தியாநாதன்—ஐஞ்ஞாறுவருஷங்களுக்குமுன்னே ஏகசிலாநகரத்தில் விளங்கிய ஒரு சம்ஸ்கிருதாலங்காரகவி. இவர்தமதுஅபிமானபிரபுவாகிய பிரதாப ருத்திரன்மேல் அலங்காரதூல் ஒன்றுசெய்துபிரதாபருத்திரியமெனப் பிரதிஷ்டை செய்தவர்.

வித்தியாரணியர்—மாடவாசாரியர்.

இவர் துங்கபத்திரைநதி தீரத்திலுள்ளதாகிய பம்பையென்னும் கிராமத்திலே இற்றைக்கு ஐஞ்ஞாற்றுப்பதினேழு வருஷங்களுக்கு முன்னே வித்தியாநகரத்தில் அரசவீற்றிருந்த அரிகர ராயர் காலத்திலிருந்தவர்.

இவர் சம்ஸ்கிருதத்திலேவெறக்குறைய எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லுநராய் அவ்வச் சாத்திரங்களிலும் நூல்கள் செய்து விளங்கிய பிரசித்த பண்டிதர்.

இவர்தந்தையாணன். போகநாதர் சாயணசாரியர் இவர்சகோதரர். இவர் புக்கணன்என்னுமரசனுக்குமந்திரியாகவுயிருந்தவர். பராசரமாதவியஞ்செய்தவருமിവரே.

இவர் வறிய குடும்பத்திலே பிறந்தவ ராதலின் இளமையிலேயே செல்வராகவேண்டுமென்னும் பேரவாவோடு கல்விகற்று வந்தார். தம்மெண்ணம் விரைவிலே கைகூடாமையினாலே திருமகளையும் கலைமகளையுநோக்கித் தவங்கிட்டுமுறா காட்டகத்திற்புகுந் துழுவாராயினார். ஒருநாள் காட்டகத்தே அரசனுக்குரிய மாடுகளை மேய்த்துத் திரிபடனாகிய புக்கணனென்னு மொருகூத்திரியனைக்கண்ட தாமதுபவிக்குங் கஷ்டத்தையெடுத்துக் கூறினார். புக்கணன் அவர்மீதுபேரிரக்க

வித்

முடையனாகி அவர்க்குத் தினந்தோறும் போதியபால் தருவதாக வாக்களித்தான்.

அதற்கு அவர் அரசனுக்குரிய பாலையான் கவர்தல் துரோகமாகுமெயென்ன, புக்கணன் அரசனுக்கு அளவுக்குமேற்படப் பாலிருத்தலின் அவமே செல்லற்பாலதாகிய கூற்றிலொரு சிறுகூறு தவமேபுரி கின்ற உமக்குப் பயன்படுதல் அவ னுக்குப்பண்ணியம் பயக்குமெயெ ன்ன, அவர் உடன்பட்டனர்.

அவ்வாறே புக்கணன்கொடுக்கு ம்பாலையுண்டு காலக்கழிவுசெய்து வரும் மாதவாசாரியார் அப்புக்கண ன்மீது பேரன்புடையராயினார். உ ண்டிக்கவலை தீர்தலும் மாதவர் தா மெண்ணிய தவத்திற் பேருக்கங் கொண்டு தவமுயன்றார்.

நெடுங்காலக் கழிந்தபின்னர்க் க லைமகளுந் திருமகளும் புக்கணனு க்குத்தோன்றி, மாதவர்கருத்து இ ப்பிறப்பிலே நிறைவேறுதென்று கூறிப்போக, அவன் அதனை அவர் க்குரைத்தான். அவ்வளவி லமை யாது அவர் மேன் மேலும் முயன் றார். சுற்றிலே அவர் கோபமுடைய ராகித் தாமணிந்த பூணூலைக்கழி த்து வீசிவிட்டுச் சந்நியாசியாயினார். அதுகண்டு கலைமகளும் திருமக ளும் வெளிப்பட்டு இனி யுனக்கு வேண்டுவதைக் கேட்கக் கடவை யென்ன, அவர் கலைமகள் அதுக்கிர கமொன்றே வேண்டுவது; திருமக ள் அதுக்கிரகமினி வேண்டவே ன ல்லேன்; ஆயினும் திருமகனதுக்கி ரகம் புக்கணனுக்குண்டாகுக; அவனே தும்மருளையான் பெறுதற்க டுகூலியாயிருந்தபரமோத்தமன் எ ன்றார். அதுகேட்டிருத்தேவியரும் மகிழ்ந்து மறைந்தனர்.

இதுசிகழ்ந்த சின்னூரில் ஹஸ் தினுபுரத்தரசனிற்கக், மந்திரிமாந்

வித்

பட்டத்து யானையை அலங்கரித்து அபிஷேகக்குடத்தை அதன் கையி ற்கொடுத்து ஓரரசனேக்கொண்டிவ ருமாறு பரிசுணங்கொடு விடுத்த னர். அது பல நாடுகாடுகளைக் கடத் து புக்கண னிருக்குங் காட்டைய டைந்தது.

புக்கணன் அவ்வமையத் துயில் செய்வானுயினான். யானை அவனை யடுத்துக் கங்கைகரை அவன்மேற் சொரிய, அவன் துணுக்குற்றெழுத் துபார்க்க அவன் கழுத்தில் மாலை யைச் சூட்டி வணங்கி அவனைத் தூக்கித் தன்முதுகின்மேலுள்ள த விசின்மீதிட்டுக் கொண்டு சென்று அரசனுக்கிற்று.

நாட்சில கழிந்தபின்னர் மாதவா சாரியார், புக்கணன் தம்மேற் கொ ண்டஅன்பை அரசனுயிருக்குகிலே யிலும் சாதிப்பவனோவென்று சிதா னிக்குமாறு அவன்பாற்சென்றனர். அவர்வரவை பொற்றரா ளுணர்ந்த புக்கணன் பண்டையிலும் மிக்க அ ன்பும், வணக்கமும், அடக்கமும், ந ட்பு முடையனாப் நடத் தெதிர்கொ ண்டி தழுவிக்கொண்டாடி அவற்க் குப்பிரியாநண்பனாப், எக்கருமத்தி லும் அவரைபுசாவி நல்லரசுபுரிச் துவருவானுயினான்.

ஒருநாள் அவன் அவரைப் பார்த் துதும்பெயர் உலகிவீசீன்று சிலவு ம்பொருட்டிமனக்குப்பின்வருமக் கட்டபரம்புக் கெல்லாம் பயன்படுமா றும் தூல்களைச்செய் துவருக்குபக ரித்தல் கடனுக்கொள்வீரென்ன அவ்வாறேசெய்துமெனக்கூறி அவ ர் எண்ணி நந்தவியாக்கியானக்களை யெழுதிப் பிரகடனம் பண்ணினர்.

வேதம், உபசிஷதங்கள் சூதசங் கிதை முதலியனவெல்லாம் இவர் அவதாரஞ் செய்துலரேல்பாஷியங் கள்வியாக்கியானக்களான, இவ ர்செய்த பாஷியங்களுக்கும் வியா

வித்

கும், வியாக்கியானங்களுக்கும் க ணக்கிடுதல் எளிதன்று. இவர்கெ ய்த சங்கரவிலாசம் நாற்பதினாயிர ஞ் சுலோகமுடையது. வித்தியா ரண்ணியார் என்னும் பெயர் தீக்ஷா நாமம்.

வித்தியுத்துருவன்—(ர) குபேரன் ஏ வலாளருளொருவன். கங்கன் என் னும் பக்தியரசனைக் கொன்றமைக் காகக் கந்தரன் என்னும் பக்தியாற் கொல்லப்பட்டவன்.

வித்தியுக்கேசன்—(ர) ஹேதி புத்தி ரன், தாய் பைய.

வித்தியுச்சித்ருவன்—(ர) ராவணன் து த ருளொருவன். மகாமாயாவி. சீதை அசோக வனத்திலிருந்தும் ராவண ன் சாலங்களுக்குடன்படாதிருந்த மையைக்கண்ட இவன் ராமலக்ஷ் மணர்களுடைய தலைகளைக்கொய் துவந்தேனென்று பொய்த்தலைக ள்செய்து அவளுக்குக்காட்டி இ னியாயினும் ராவணன் எண்ணத் துக்குடன்படாயாவென்று கேட்ட வன். (உ) சூர்ப்பணகைநாயகன். இ வன் காலகேயவமிசத்தவன். ராவ வணன்திக்குவிசயத்துக்குச் சென் றபோது உடன்சென்ற இவனைக் காலகேயயுத்தத்திலே தனதுமை த்து உன்னென்றறியாதுகொ ண்று மீண்டபோது தன் செயலையு ணர்ந்து சூர்ப்பணகையைத்தேற்றி அதற்காகஜனஸ்தானத்தை சிருமி த்து அக்கே அவனையிருந்தரசுசெ ய்யுமாறு செய்தான்.

விநதன்—சேதையைத் தேடிவரும் பொருட்டுச் சுக்கிரீவனால் அனுப்ப ப்பட்ட துதருளொருவன்.

விநதை—தக்ஷப்பிரஜாபதிமகள். வினதை கசியப்பன்பாரிகளு ளொ ருத்தி. இவள்கருடன்தாய்.

விநாயகன்—க. விக்கினேசுவரன். (உ) கருடன்.

வித்

விந்தாநுவிந்தர்—ஜயத்தேனனுக்கு வசுதேவன் தக்கையாகிய ராஜாதி தேவியிடத்திற்றிந்தபுத்திரர்.

விந்தியபர்வதம்—விந்தமலை. இதுத க்ஷிணத்தையும் உத்தரத்தையும் பி ரிக்கு மெல்லமலை. அகத்தியராற் பாதாலத்தழுத்தப்பட்டமலை.

விந்தியாவளி—பலிசக்கரவர்த்திபாரி. விபண்டகன்—இவன்பிரமசரிய விர

தத்தை அதுஷ்டித்து வரும்போ து ஒருநாள் ஒருதடாகத்திலே நீரா டி சிறகையில் ஊர்வசிவர அவனை க்கண்டு விரகமுடையனாய் இந்தி ரியத்தை அத்தடாகத்தில் விட்டா ன். அதனை ஒருபெண்மான் நீரோ டருந்திக் கருப்பமுற்று இருசியசி ருங்கன் என்னுங் குமாரனாயினர் து.

விபாசை—இமயத்தின் தென்பாலு ற்பத்தியாகிச் சதத்துரு நதியிற்சங் கமிக்கின்றதி. இது புத்திரசோ கத்தால் வருந்தியவசிஷ்டரது பாச த்தை விமோசனம்பண்ணினமை யின் இப்பெயர்பெற்றது.

விபாவசன்—(க) (த) ததுவினது பு த்திரருளொருவன். (உ) முரசுர ன் புத்திரன். இவன்கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டவன். (ங) ஒரு பிரா மணன். இவன் தனது தம்பியாற் கூர்மமாகச் சபிக்கப்பட்டிக் கருட னாற்பகூழ்க்கப்பட்டவன். (ச) வசுபு த்திரன்.

விபாவசி—மந்தாரன் என்னும் வித் தியாதரன்மகள். இவள் சுவரோசித் கு மிருகபக்திஜாதிகளுடைய பா லைகளை உணரும் வித்தையைக் கற்பித்து அவனுக்கு மனைவியாயி னவள்.

விபீஷணன்—விசிரவச வுக்குக் கை கேசியிடத்திலேபிறந்த மூன்றம்பு த்திரன். ராவணன் தம்பி. இவன்சீ தையை ராமனிடத்திற் கொண்டு

விபு

போய் ஒப்புவித்து விடும்படியாகப் பலவாறு போதித்தும் அவன்கே ளாமையால் அவனைவிடுத்தப்போ ய் ராமரைச் சரணடைந்தவன். இவனை ராமர் அபயஸ்தம் கொடுத் து ராவணசங்கரத்தின் பின்னர் இலங்காபதி யாக்கினர். இவன்சிர ள்சீவி, இவன் பொருட்டாக ஸ்ரீரங் கநாதர்தெற்குமுதமாக அறிதுயி ல்கொள்ளுகின்றனர் என்பது ஐதி கடி.

விபு — க. (கா) சத்தியகேதுபுத்திரன். சுரபுத்தரை. (உ) ய. பப்பிருபுத்திரன்.

விபுலன்—(ச) பலராமன் தம்பி. (உ) சீவசுந்தரம்பியருளொருவன். (ஈ) மேரு. (சு) இமயம்

விபூதி—சைவசின்னங்களுள் விசிட்டமாகிய திருநீறு, இதுஐசுவரியத்தை த் தருவதும், பாவநாசஞ்செய்வதும், சகலதுக்கங்களையும் நீக்குவதுமாகிய குணங்களையுடையது. இக்காரணம் பற்றி இதுவிபூதி, ராக்ஷஸ முதலிய நாமங்களைப்பெறும். விபூதி என்பதன் பொருள் அரண், வலி.

விப்பிரசித்தி—இவன் கசியபனுக்குத் தனுவினிடத்திற் பிறந்த புத்திரன். திதிபுத்திரியாகிய சிம்மிகை இவன் பாரி. இவன்புத்திரர், ராகு, கேது, நமசி, வாதாபி, இல்வலன், நரகன், சுவர்ப்பானன், புலோமன், வக்திரயோதி முதலியோர்.

விப்பிரான் —சிஷ்டபுத்திரருளொருவன்.

விப்பிராஜன்—(பா) சகிருதிபுத்திரன்.

வியலூர்—செக்குட்டுவெனல் வெல்லப்பட்ட லூர்களுளொன்று. வியலூர் எனவும் வழங்கும். (சிலப்)

வியாக்கிரபாதர் —மத்தியந்தினமுனிவர்குமாரர். இவர் பூர்வநாமம் பாலமுனிவர். இவர் சிவபூஜையின் பொருட்டுக் கொய்யும் மலர்கள்பக

வியா

ற்காலத்திலே வண்டால் எச்சிற்புகின்றனவேயென்று வருந்திச் சிவனிடத்திலே புலிக்கண்ணும் புலிக்காலும் வேண்டிப்பெற்றுத் தில்லைவனத்திலே இரவிற்சென்று மலர்கொய்துவைத்துப் பகல் எல்லாம் பூசைபுரிபவர். இவர் அதுபற்றியேவியாக்கிரபாதர் என்னும் பெயர்பெற்றார். இவர் சிதம்பரத்திலே சுகனகசபையிலே சிவபெருமானைச் செய்கின்ற ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்டவர். **வியாக்கிரபுரேசர் —**திருப்பெரும்புலியூற்றி கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வியாசர்—(ரி) கிருஷ்ணத்துவைபாயனர். பராசரர் சத்தியவதியைக் கூடிப் பெற்ற புத்திரர். வேதங்களை வகுத்தகாரணத்தால் வியாசர் என்னும் பெயர் பெற்றனர். வேதாந்த சூத்திரஞ்செய்தவரும் மகாபாரதத்தை விநாயகரால் எழுதுவித்தவரும் இவரே. இவர் புத்திரரஞ்சுகர். இவர்களுக்கையின் கண்ணுள்ள தீவிலே பிறந்தமையால் துவைபாயனர் எனப்பெயர். துவீபம்-தீவு அயனர்-அதிற்போந்தவர். இவர் புராணங்களையும் பதினெட்டாகவகுத்தனர். பாண்டிநிதரதாட்டிரர்களுக்குத் தந்தையுமாவே.

வியாதி—நகுஷன்மகன்

வியுஷ்டி—புஷ்பாரணனுக்குத் தோஷையிடத்துப் பிறந்த புத்திரருளொருவன். இவன்பாரி புஷ்கரிணி. சர்வதேசசுவன் புத்திரன். பிரதோஷன், நிசேதன் இவன் தமையன்மார்.

வியோமன்—(க) சம்சன்சேனாபதி. இவன் ரேபல்லையிலே கிருஷ்ணனாகிறகொல்லப்பட்டவன். (உ) (ய) தசாருகன்புத்திரன்.

விரகாங்கன்—ஓரசரன். இவன்புத்திரரைவரும் வேதத்திலுள்ள சிலகீதங்களுக்குக் கர்த்தர்.

விர

விரஜன்—உ. (ரி) ஜாதகர்ணன் செஷன். உ. (பிரி) துவஷ்டாபுத்திரன்.

விராடன் —மர்சியதேசாதிபதி. இவன் தேசத்திலேயே பாண்டவர்கள் தமது அஞ்ஞாதவாச காலத்தைக்கழித்தார்கள். இவன் புத்திரியாகிய உத்தரையை அருச்சுனன் புத்திரனாகிய அபிமன்னியன் பாணிக்கிரகணஞ் செய்தான். பாண்டவர்களுக்குப் பாரதயுத்தத்திலே விராடராஜன் பெருந்துணையாக நின்றவன்.

விராதன்—(ரா) பூர்வம் தும்புரு என்னும் கந்தருவன் குபேரன் சாபத்தால் ராக்ஷசனாகி இப்பெயர் பெற்றான். இவன்ராமன் தண்டகாரணியஞ் சென்றபோது அவராத் கொன்றொழிக்கப்பட்டவன்.

விரிச்சியூர்நன்னகலர் —புறநானூறு பாடினோருளொருவர்.

விரியூர்நக்கலர் —புறநானூறு பாடினோருளொருவர். விரியூர் அங்கனென்பபெயரும் இவரேபோலும்.

விரகதேசகன் } —இவர்கள் சிஷ்டிபுத்திரர்கள்.

விரகன்—க. இருகன் புத்திரன். பாருகன் தந்தை. (உ) சுகன் என்னும் தைத்தியன் புத்திரன். (ஈ) வசுதேவன் தம்பி. (சு) வசுதேவன் தம்பியாகிய வற்சகன் புத்திரன்.

விரகோதரன்—வீமன்.

விரகீகணன் —கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் பெளத்திரன். மதுபுத்திரன். விரகஷணி தந்தை.

விரஜினவந்தன்—(ய) குரோஷ்டிபுத்திரன்.

விரந்தகஷுத்திரன்—ஐயத்திரதன்தந்தை.

விரந்தசர்மன்—(இ) தசரதன் புத்திரன். திலீபன் என்றும் பெயர் பெறுவான். இவன்புத்திரன் விசுவசகன்.

விரு

விரந்திரன்—ஓரசரன். துவஷ்டாதனதுஜேஷ்டபுத்திரனாகிய விசுவருபனை இந்திரன் கொன்றனெனக் கோபித்து அவனை ஐயித்தற்பொருட்டுத் தவமிருந்து பெற்றபுத்திரன் இவன். இவ்விரந்திரன் மேகங்களைப்பிடித்துச் சிறையிட்டபோது இந்திரன் நெடுங்காலம் போராடி அவனைக் கொன்றொழித்தான்.

விரந்தீட்டநாதர் —திருக்கச்சுராலக் கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

விரஷுகன்—சகுனிதம்பி.

விரஷுகேனன்—கர்ணன் புத்திரன். இவன் அருச்சுனனாக் கொல்லப்பட்டவன்.

விரஷுணன் —கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் மூன்றாம் புத்திரன்.

விரஷுதிப்பன்—சிபிமூர்த்தமகன். உ. சீநரதேசத்தரசன்.

விரஷுத்திரன்—இக்ஷுவாகு தம்பி. வைவசுவதன் புத்திரன். இவன்குருசாபத்தால் சூத்திரனாகிப்பின்னர்ப் பிராமணனாயினவன்.

விரஷுபகிர்—தற்காலம் ரத்தினகிரியெனப்படும். இது மகததேசத்திலே வராகபர்வத்துக்கு அணித்தையுள்ளது.

விரஷுபர்வன் —தானவர்க்கதிபதி. சக்கிரன்சீஷன். இவன் கசியபனுக்குத் தனுவயிற்றிலே பிறந்தோன். இவன் மகளாகிய சர்மிஷ்டை சக்கிரன் மகளாகிய தேவயானையை அவமதித்துப்பேசினான். அஃதுணர்ந்தவிருஷபர்வன் அச்சர்மிஷ்டையைத் தேவ யானைக்கு ஏவற்பெண்ணாகுவென்று சபித்தான். அவ்வாறு அவன் அடிமையாயிருக்கும் காலத்தில் யயாதி தேவயானையை மணம் புரிந்தபோது சர்மிஷ்டையையும் உடன்கொண்டிபோய்ப் பி

விரு

ன்னர் அவளையும் மனைவியாக்கினான்.

விருஷரதன்—கண்ணன் தம்பி.

விருஷன்—சிருஞ்சயன். ராஷ்டிரபாலிகை வயிற்றிற் பெற்ற புத்திரன்.

விருஷன்—(க) (ய) விருக்கினன் புத்திரன். (உ) விதர்ப்பன் இரண்டாம் புத்திரனது வமிசத்துச்சாத்துவதன் நான்காம் புத்திரன். இவன் வமிசத்தோர் விருஷன் எனப்படுவர். சுமித்திரன், யுதாசித்து என இருவர் இவன் புத்திரர். (ங) அந்தகன் பெளத்திரன். குருரன் புத்திரன். (ச) பஜமானன் புத்திரருளொருவன்.

விருபன்—இரண்டாம் அம்பரீஷன் மகன்.

விருபாக்ஷன்—(க) (ரா) மாலியவந்தன் புத்திரன். இவன் சுக்கிரீவனாகொல்லப்பட்டவன் (உ) ததுபுத்திரன்.

விரோசனன்—பிரஹலாதன் புத்திரன். பலிச்சக்கர வர்த்தியினது தந்தை.

விரோஹன்—(பிரி) நரன்புத்திரன்.

விலோமதநயன்—(ய) குருரன் பெளத்திரனாகிய விருஷன் புத்திரன்.

விலவன்கோதை — செங்குட்டுவன் மந்திரி.

விலவனநாதர் — திருக்கொள்ளம் பூதாரிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

விலவனேசர் — திருவைகாவிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

விவசுவதன் — துவாதசாதித்தியருளொருவன். தந்தைக்கியன். தாய் அதிதி. இவன் விசுவகர்மன் புத்திரிகளாகிய சஞ்ஞாதேவி சாயாதேவி என்பவர்களை விவாகம் பண்ணினான். இவ்விவசுவதனுக்கு வைவச

விவிம்

வதமனு, யமன், சனி என மூவர் புத்திரரும், யமுனை, தபதி என இரு புத்திரிகளும் பிறந்தார்கள். விவிம்கன்—இரண்டாம் கனித்திரன் தந்தை.

விழியழகர் — திருவீழியழலையிலே கோயில் கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

விமன்மிண்டநாயனார் — செங்குன்றுரிலே வேளாண்மரபிலே விளங்கிய ஒரு சிவ பக்தர். இவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் காலத்தவர்.

விஷ்ணு — திரிமூர்த்திகளுளொருவர். இவர் தொழில் திதி. இவர் உலக பரிபாலனத்தின் பொருட்டு எடுத்த அவதாரங்கள் பத்து; அவை மற் சியம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பரசுராமன், ராமன், கிருஷ்ணன், புத்தன், கற்கி என்பனவாம். விஷ்ணுவாக்குப்பீதாம்பரன், கருடத்துவசன், சக்கராயுதன், லக்ஷ்மிபதி முதலிய பல நாமங்களுள். இவருக்கு ஆபுதம் சுதரிசனமென்னும் சக்கரம், பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கு, கென்மோதகி யென்னுந் தண்டு, நந்தகம் என்னும் வான், சார்க்கமென்னும் வில்லு என ஐந்தாம். இவருடைய ஆபரணம் கௌஸ்தபம், மார்பிலேயுள்ள மற்சம்சேவற்சம். இவர் பாத்கடலிலே சர்ப்பசயனத்திலே துயில்கொள்வர். நாராயணனே விஷ்ணுவென்றும், நாராணன் சீர்க்குணவடிவென்றும், விஷ்ணு சகுணவடிவென்றும் புராணங்கள் பலபடக்கூறும். “நாராயணன்” காண்க.

விஷ்ணுபுத்தன் — சாணக்கியன்.

விஷ்ணுசர்மன்—க. வேதநாராயணபுரத்தக்கிரகாரத்திலிருந்த ஒரு பிராமணர். இவர் புத்திரன் விக்கிரமார்க்கன் தந்தையாகிய சந்திரசர்மன், (உ) பஞ்சதந்திர மென்னும்

விஷ்

நூலேச்செய்து சுதரிசனன் என்னும் ராஜாவுடைய புத்திரருக்கு அந்நூலால் ராஜதந்திரம் நீதிசாஸ் திரமுதலியவற்றைக் கற்பித்தவர்.

விஷ்ணுபுராணம் — பதினெண்புராணத்தொன்று. பராசரர் அருளியது. இது ௨௪000 கிரந்தமுடையது. இதிலே வராககற்ப வரலாறு முதலியன கூறப்படும். பலவகைப்பட்ட விலகங்களையும், கிரகமண்டலங்களையும், யுகசரித்திரங்களையும் குறித்து ஆராய விரும்புவோர்க்கு இது சிறந்த நூலாகும்.

விஷ்வக்ஜோதி — பிரியவிரதன் வமிசத்து ஓரசன்.

விஷ்வசேனன்—க. பிரமத்தத்தன் புத்திரன். உ. விஷ்ணுதாதருளொருவன். இவன் வைகுண்டசேனபதி.

விஷ்ணுவர்த்தனன் — பாஸ்கரவந்தன்.

விஹாரம்—வங்கதேசத்துக்கு வடக்கின்கணுள்ள தேசம்.

விட்டமன் } — கங்கை வயிற்றிலே ச
விட்டமன் } ந்தனுவுக்குப் பிறந்த புத்திரன். சந்தனு கிழப்பருவத்தை அடைந்தபொழுது அதிருபுவதியாகிய ஒருகன்னிகையைக்கண்டு அவள் மேற்காதலுடையதாகி அவருடைய தந்தையாரிடத்தில் தூதனுப்பித் தனக்கு மணம்பேசுவித்தான். அவர்கள் வீஷ்மன் பட்டத்துக்குரிய புத்திரனாயிருந்தவினாலவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரன் பட்டத்துக்குரியனாகானென மறுத்தார்கள். அதன்கேள்விபுற்ற வீஷ்மன் தந்தையினுடைய அவாவைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அக்கன்னிகையினுடைய தந்தையாரிடஞ் சென்று தனக்கு அரசரிமையும், விவாகமும் வேண்டுவதில்லையெனச் சத்தியஞ் செய்துகொடுத்தான். அவ்வாறே சந்தனு அவளை மணம்புரிந்து, அவள் வயிற்றிற் பிறந்த விசித்

விணை

திரவீரியனுக்கு அரசரிமையிந்தான். வீஷ்மன் விசித்திரவீரியனையும் அவன்புத்திரனையும் சத்தியந்தவராக அன்போடுபாதுகாத்துவந்தான். இவன்பாரதயுத்தத்திலே அர்ச்சனனுக்குத்தோற்று நெடுங்காலத் தவஞ்செய்திருந்திருந்தான்.

விணை—தபதி நதி.

விரோன் } — இவன் தொண்டை
விரோன் } நாட்டு வீரேக்கிறைவனாகிய ஒருவேளாளப்பிரபு. இவன் தமிழ்ப்புலவர்க்குத் தாதாவென்று தன்வாயிலிற் கொடியுயர்த்தித் தன்பால்வரும் புலவர்க்கெல்லாம் பெருகிதி வழங்கிவருநாளில், ஒரு புலவன்போய்த் தனது நுண்புலமை நிலைநாட்ட, இவன் அவனைப் புகழ்ந்து மெச்சி வேண்டுவதைக் கேட்டருளுமென்ன, புலவன் உன்பிரியநாயகியைத் தருதல்வேண்டமென்றான். அது கேட்ட இப்பிரபு சிறிதும் மனங்கோளாமல் தனது கற்பிற் சிறந்த மனையாளையழைத்து “உன்னே இப்புலவர் பெருமானுக் கீர்த்துவிட்டேன் இன்றுமுதலாக நீயெனக்கு மாதாவாயினை” என்றான். அது கேட்ட புலவன் நெஞ்சந்துணுக்குற்றுப் புருஷோத்தமனே, உன் மனக்கிடைக்கையைப் பரிகரிக்குமாறு கேட்டதைப் பொறுத்து நான்கேட்டுமுன்னே என்மனத்திலே என்புத்திரியாகப் புத்திபண்ணப்பட்ட இவ்வுத்தமியை மீளவும் அங்கேகிரித்து என்னை மாமனாகக்கொண்டு இன்றுமுதல் அக்கேண்மை பாராட்டிவரக்கூடவை, அதுவே எனக்குப்பெரியதோ. ருபகாரமும் பரிசிலுமாகுவென்றான். பிரபுவும் புலவன் சொல்லே மருது அங்கேகிரித்தான்.

இவ்வுண்மை,

“போதாருந்தன்பொழில்
வீரேதிபுலவர்க்கெல்லாம்

விதி

தாதாவெனக்கொடி கட்டுதலா
லவன்றன்மனையை, நீதாவென
வொருபாவாணன் கேட்பவந்நே
ரிழையை, மாதாவெனவழைத்
தாநென்கொலாந்தொண்டை
மண்டலமே” என்னுந்தொண்
டைமண்டல சதகத்தாற் பெறப்ப
டும்.

விதிவேந்திரன்—தாளஜங்கன் புத்
திரன். உ. (கா) திருஷ்டகேதன் பு
த்திரன். பாரவந்தந்தை. கூ. இந்தி
ரசேனன் புத்திரன்.

விமரதன்—ஒரு பாண்டியன்.

விமபராக்கிரமன்—ஒரு பாண்டியன்.

விமன்—பாண்டிவினது இரண்டாம்
புத்திரன். வாயுவினது அனுக்கிரக
த்தினாற் பிறந்தவன். இவன் மல்பு
த்தத்தினும், புஜபலத்தினும், கதா
யுதப்போரினும் தனக்கினையில்லா
தவன். ஜராசந்தனை வென்றவனு
ம் திரௌபதியைக் கவர்ந்து சென்
றஜயத்திரதனை வென்றவனும், வி
ராடனிடத்திலே மடைப்பள்ளிக்க
திபளுக விருந்தவனும், கீசகனைக்
கொன்றவனும், துரியோதனனைப்
பாரதயுத்தத்திலேகொன்றவனும்,
இடிம்பனைக்கொன்று அவன் தங்கை
யை மணம் புரிந்தவனும் இவனே.

விசுன்—விசாகன்.

வீரகவிராயர்—தமிழிலே அரிச்ச
ந்திரபுராணம்பாடிய புலவர். இவர்
நல்லூர், நகரத்தில் நானூறு வரு
ஷங்களுக்கு முன்னே விளங்கிய
வர்.

வீரகேனன்—நளன் தந்தை. நளன்ம
கனும் இப்பெயர்பெறுவன்.

வீரசோழியம்—பொன்பற்றியூர்ப் பு
த்தமித்திரனாற் செய்த இலக்கண
தூல். வீரசோழன் செய்வித்தது.

வீரட்டானேசுவரர்—திருக்கண்டியூ
ர் முதலிய அட்டவீரட்டத்திலும்
கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி
பெயர்.

வீர

வீரணன்—ஒரு பிரஜாபதி.

வீரநகரம்—தேவிகாந்தி தீர்த்திலே
புலஸ்தியப்பிரமா தவஞ்செய்தவி
டம்.

வீரபத்திரர்—சிவகுமாரருளொருவர்.
தக்ஷன் சிவனையும், உமாபேதியா
ரையும் அவமதித்தகாரணத்தாற்சி
வன் கோபித்துத் தமது நெற்றிக்
கண்ணை விழிக்க, அதினின்றும் இ
வ்வீரபத்திரர் தோற்றினார். வீரப
த்திரர் உடனே தக்ஷன்யாகஞ்செ
ய்கின்றவிடத்துக்குச் சென்று அவ்
வியாகத்தை அழித்துத் தக்ஷனையு
க் கொன்றார். அதுகண்ட தேவர்க
ள் சிவனைநோக்கி யாம் செய்தபி
ழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு
மென்றுபிரார்த்திக்க அவர் தக்ஷனை
யாட்டுத் தலையையுடையகை வெ
ழுப்பியருளிப்போயினார். வீரபத்தி
ரர் ஆயிரத்தலையும், இரண்டாயிரத்
தையும், மூவாயிரம் கண்ணுமுடைய
வர்.

வீரபத்தினி—கண்ணகி நெடுஞ்செ
ழியனை வழக்கில் வென்றுமதுரை
யைத் தன்கற்பால் எரித்தமை
யின் இவளுக்கு இப்பெயர்.

வீரபாண்டியன்—வேட்டையாடும்
பொழுது புலியாற் கொல்லப்பட்ட
பாண்டியன்.

வீரவாத—விசுவாமித்திரர் வேண்டு
கோளுக்கு அரிச்சந்திரனை அடிமை
கொள்ளும்பெருட்டிச் சண்டாள
னாக அவதரித்த யமன்.

வீரவாததேவர்—பார்வதியாருடைய
காற்சிலம்பினின்றும் சிந்தியநவர
த்தினக்களும் நவசத்திகளாகிச் சி
வத்தை இச்சித்துநோக்கித் தனித்
தனி ஒவ்வொரு புத்திரரை யின்
றார்கள். அவருள் முதந்ததயாகிய
ரத்தினகன்னிகையின்ற புத்திரனா
ர் இவ்வீரவாருதேவர். இவர் சுப்பி

வே

ரமணியருடைய சேனாபதியாகிச்
சூரசங்காரத்துக்கு உபகாரமாயிரு
ந்தவர்.

வேண்துன்று—முருகக்கடவுளுடை
யதிருப்பதிகளுளொன்று.

வேண்டாளி—இடைச்சங்கத்துதூல்
களுளொன்று.

வேணிறைநாதர்—திருவெண்டு
றையிலே கோயில்கொண்டிருக்கு
ம் சுவாமிபெயர்.

வேண்பாக்கநாதர்—திருவெண்பா
க்கத்திலே கோயில்கொண்டிருக்
கும் சுவாமிபெயர்.

வேண்ணையம்மலை—கொங்குநாட்
டின்கணுள்ளொரு சுப்பிரணியுஸ்த
லம்.

வேளிமான்—பெருஞ்சித்திரனாராற்
பாடப்பட்டோன். இச்சிற்றரசன்மி
க்ககொடையுளோன். இவன் இறக்
கும்போது பெருஞ்சித்திரனார்க்கு
ப்பரிசுகொடுக்குமாறு தம்பிக்காரு
ளை செய்திறந்தான். அவன் கூறிய
அளவிற்சிற்று கொடுப்பப் பெருஞ்
சித்திரனாற் கொள்ளாமற்போய்க்
குமணனையடைந்து யானையும்பொ
ன்னும் பெற்று மீண்டுபுக்கு, அவ
னைநோக்கி, இரப்போர்க்குக் கொடு
ப்பவன் நீயும்மலை, இரப்போர்க்கு
க் கொடுப்பவரில்லையும்ல்லர், யா
ன்பெற்றுவந்த ஊர்ப்புறத்தே க
ட்டியிருக்கும் யானைகுமணன்தந்த
புரிசில். யான்போய் வருகிறேன்
என்னுக் கருத்தினைபுடைய

“இரவலர்புரவலைநீயும்மலை
புரவலரிவலர்க்கில்லையும்ல்ல
ரிவலருண்மையுங்காணினியி
ரவலர்க், கீவோருண்மையுங்கா
ணினி சின்னூர்க், கடிமரம்வரு
ந்தத்தந்தியாயம்பிணித்த, நெடிந
ல்யானையெம்பரிசில், கடுமான்
றேன்றல்செல்லவல்யானே”
என்னும் பூட்டலைக்கூறிப்போயினர்.

வே

வேள்ளி—சுக்கிரன். இவன் அசுரகு
ரு.

வேள்ளிடைமன்று—காவிரிப்பூம்ப
ட்டினுள் தள்ள ஐந்துமன்றத்துள்ள
ன்று. இது திருடர்களைவெளிப்படு
த்துவது.

வேள்ளிமலைநாதர்—திருத்தெக்கூ
ரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச
வாமிபெயர். (வேள்ளிமலை—கயிலா
சம்.)

வேள்ளியம்பலம்—மதுரையிலுள்
ள ஒரு மன்றம்.

வேள்ளியம்பெருமலை—வித்தியாத
ரர்களுடையமலை.

வேள்ளிவீதியார்—இவர் திருவள்ளூ
வர்க்குச் சிறப்புப்பாயிரஞ்சொல்லி
ய கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர்.
இவர்பாடியுள்ளது முண்ணாதுகலத்
தினும்படாது” என்றபாட்டுத்தொ
ல்காப்பியவுரையினு மொன்றுள
து. இவர் கற்பனாலங்காரம் பெறப்
பாடுவதில் வல்லவர்போலும்.

வேற்றிவேல்செழியன்—கொற்கை
நகரத்திருந்தொருபாண்டியன். இவ
ன் கண்ணகிக்கு ஆயிரம்பொற்கொ
ல்லரைப் பலியிட்டுத் திருவிழாச்
செய்து தந்நாட்டிற் சம்பவித்திரு
ந்த துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கின
வன். இவனுக்கு இளஞ்செழியனெ
ன்றும் பெயருண்டி.

வேகவதி—வைகை.

வேங்கடம் }—ஒருமலை. திருப்
வேங்கடாசலம் } பதிஸ்தல மிதன்க
ணுள்ளது. இது தமிழ்நாட்டுக்கு
வடவெல்லையாகவுள்ளது. இதிலே
அதிப்புராதனமாகிய ஒரு சுப்பிரம
ணிய ஆலயமும், விஷ்ணுவாலய
மும் உள்ளன. முன்னையது தற்
காலமில்லாதொழிந்தது.

வேணுகோபாலன்—கிருஷ்ணன்
வேங்குமுல்வாசிக்கும் வடிவத்தி
ற்கொண்டபெயர்.

வே

வேணுநாதர்—திருநெல்வேலியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

வேணுஹயன்—சதசித்துபுத்திரன். **வேணுமாள்**—செங்குட்டுவன் மனைவி. இவன் ண்ணகியைப்பிரதிஷ்டித்துப் பூசிக்கவேண்டும் என்று தன்கணவனை வேண்டிக்கொண்டான்.

வேதகரீப்பை—தூக்கை.

வேதகரீகரர்—திருக்கழுக்குன்றத்திலே கோயில்கொண்டிருக்கும். சுவாமிபெயர்.

வேதகிரி-பிரணன் புத்திரன், உசே நசுதந்தை. மார்கண்டேயன் புத்திரனென்றும் சிலர்கூறுபு.

வேதநாதேசுவரர்—திருவேத்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வேதநாயகி - திருக்கழிப்பாலையிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர்.

வேதபுரீசர் — திருவேதிருடியிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமி பெயர். உ. திருஅழந்தூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் சுவாமிபெயர்.

வேதமங்கையம்மை — திருநாவி லே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார்பெயர்.

வேதமீத்திரன்—சௌபரிகுரு.

வேதம்—சுருதி. இது இருக்கு, யசுர் சாமம், அதர்வணம், எனநான்குவகைப்படும். அந்நான்கும் ஞானகாண்டம், கர்மகாண்டம் மென இருபாற்படும். ஞானகாண்டம் பிரமத்தைப்பிரதிபாதிப்பது. அஃது உபசிஷதம் எனப்படும். கர்மகாண்டம் வருணச்சிரம தருமங்களையும், இந்திராதி தேவபூசைகளையுமெடுத்துக் கூறுவது. அப்பூசைகள் சர்வாந்தரியாமியாகிய பரமபதிகுப் பிரீதியாக ஒவ்வொரு

வே

மூர்த்த மூலமாகச் செய்யப்படுவன. இவ்வேதம் காலந்தோறும் இருஷிசனால் அவ்வக்கால பக்குவத்துக்கேற்ப வகுக்கப்படும். தற்காலத்துள்ள நான்கும் துவாபரயுகாந்திய காலத்திலே தோன்றிய கிருஷ்ணத்துவையான என்னும் வியாசரால் வகுக்கப்பட்டன. இருக்கு வேதம் இருபத்தொரு சாகையும், யசுர்வேதம் நூறுசாகையும், சாம வேதம் ஆயிரஞ்சாகையும் அதர்வண வேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையன. இன்னும் வேதம் மந்திரமென்றும் பிராமணமென்றும் இருபிரிவினையுடையதாம். மந்திரம் தேவதைகளைத் தியானிக்கும் வாக்கியங்கள். பிராமணம் அம்மந்திரங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறையைறிவிப்பது.

வேதவதி — சேதையினது பூர்வநாம தேயம். இவள் குசத்துவஜன் என்னும் முனிக்கு மானச புத்திரியாகப் பிறந்து விஷ்ணுவுக்குத் தேவியாகவேண்டும் என்னும் அவாவோடுருக்குங்காலத்திலே தம்பன் என்னும் ராக்ஷசன் இவளைத் தனக்குப் பாரியாகத் தருமாறு குசத்துவஜனை வேண்டினான். அதற்கு அவர் உடன்படாது மறுக்க, தம்பன் அவவரைக்கொன்று பிரமஹத்தியால் தானும் இறந்தான். அப்பால் இவளை ராவணன் கண்டு மோகித்துப் பலபந்தம்பண்ண அவள்கோபித்து, பாவீ! நீ என்னை அவமானம் பண்ண எத்தனித்தமையால், நான் உனது வயிசத்துக்கு நாசகாரணமாக உலகத்திலே யோனிவாய்ப்படாது பிறந்து இப்பழிநீர்ப்பேனெனக்கூறி அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து அத்தேகத்தைப் போக்கினான். அதன்பின்னர் அவள் இலங்கையிலே ஒருதடாகத்திலே தாமரையில் ஜனித்து அழகியசிசுவாய் விளங்க

வேத

அச்சிசுவை ஏவலாளர் எடுத்துப் போய் அவன் கையிற்கொடுத்தனர். சோதிடர் அச்சிசுவால் இலங்கை அழிபுமென்று கூற, இராவணன் அதனை ஒருபேழையிலிட்டுச் சமுத்திரத்திலிட்டான். அப்பேழையிதந்துபோய் யிதிலைநாட்டுத் துறையிலடைந்து மண்ணிற்புதைத்துகிடந்து ஜனகன் புத்திரகாமேட்டியாகஞ்செய்துமுதபோது அவன்னை கப்பட்டது. அச்சிசுவே சேதை.

வேடூரியாசர்—வியாசர் காண்க.

வேதன்—ரி. பெளஷிய ராஜாவுக்குக்குரு. அயோததெனமியன் சீஷன்.

வேதாங்கம்—சினக்ஷ, கற்பம், வியாகரணம், சிருத்தம், சந்தோவிசிதி, சோதிடம் என்னும் ஆறும் வேதத்திற்கு அங்கமெனப்படும். வேதத்தைச்சுரத்தோடு கிரமமாகவோதல் வேண்டும். அங்கனமோதா விடத்து மந்திரங்கள் உரியபயனைத்தரா. சுரவேறுபாட்டினாலுச்சரிக்குமுறைமையை அறிவிப்பது சினக்ஷயாம். வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களை அதுட்டிக்கும் முறைமையை அறிவிப்பது கற்பமாம். வேதங்களின் எழுத்துச் சொற் பொருளிலக்கணங்களை அறிவிப்பது வியாகரணம். வேதப்பொருளைச் சரியப்பது சிருத்தம். வேத மந்திரங்களிற்காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின்பெயரையும், அவைகளுக்கு எழுத்து இவ்வள வென்பதையும் அறிவிப்பது சந்தோவிசிதி. வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்யுங்காலத்தை நிச்சயிப்பது சோதிடம்.

வேதாந்ததுடாமணி—துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமிழிற்செய்த வேதாந்த நூல். செய்யுட்சிறப்பும் பொருட்கம்பீரமு முடையது. இதற்கு முதலாவது வடமொழியிலுள்ள விவேகசிந்தாமணி.

வேதா

வேதாந்ததுத்திரம்—உபசிஷதங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்துவியாசமுனிவர் இயற்றியிருத்திரரூபமாகிய பிரமமீமாஞ்சை வேதாந்தமெனப்படும். இஃது உத்தரமீமாஞ்சை எனவும், சாரீரகருத்திரமெனவும், வேதாந்தருத்திரம் எனவும்கூடும். இந்த வேதாந்த ருத்திரம் நான்கு அத்தியாயங்களையும், பரிநாறுபாதங்களை யும், நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும், ஐஞ்ஞாற் றைம்பத்தைத் துருத்திரங்களையும் உடையது.

இரண்டாம் அத்தியாயத்திலேசாங்கியமுதலிய புறச்சமய விரோதபரிகாரமும், மூன்றாம் மத்தியாயத்திலே வித்தியாசாதன நிர்ணயமும், நான்காம் மத்தியாயத்திலே ஞானசாதனபலமாகிய வீடுபேறும் பேசப்படும்.

வேதாந்தம்—உ. உபசிஷதம். உ. உத்தரமீமாஞ்சை. அஃது அத்துவைதம்.

வேதாந்த தேசிகர்—இவர் வடகலை வைஷ்ணவாசாரியர். சிறந்த பண்டித சிரோமணி. இவர் செய்த நூல்பரமபதசோபானம். இவர் ஐஞ்ஞாறுவருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர்.

வேதா—பிரமா.

வேதாரணியம்—வேதக்களாற் பூசிக்கப்பட்டசிவஸ்தலம். இதுசோழாட்டிலே தென்பாலிலுள்ளது.

வேதிகை—தருமராஜன் பாரி.

வேதிகை—திரௌபதி.

வேப்பந்தூர்—இவ்வூர் கலிபுகம்பதி ஞானாடாகிய ஜயவருடத்திலே சந்திரகுலசேகரபாண்டியன் அயோத்தியிலிருந்து இரண்டாயிரத்தெனமர் பிராமணரைக் கொணர்ந்து குடியேற்றித் தானஞ்செய்த ஜூர்களுனொன்று. இதுபாண்டியநாட்டில் இன்றும் பெரியதோர் அக்கிரகாரமாக விளங்குவது.

வேலா

வேமனன்—இவர் சந்தேரத் குறைய முந்நாறுவருவதற்கு முன்னே விஜய நகரத்திலே விளங்கிய வித் துவான்; வேதாந்த சாஸ்திரங்களிலே மகாநிபுணர்; இவர்செய்த நீதி நூல் அத்தியற்புதமானது. அந்தூ ல்தமிழிலே வேமன வெண்பாவெ ன்ணும் பெயரால் மொழிபெயர்க்க பட்டது. (பலிஜ-புரா)

வேலாயுதன்—சுப்பிரமணியக்கடவுள் வேலாவது சக்தியின் கூட்டம்.

அது மூன்று சதுஷ்கோணங் களாற் குறிக்கப்படும். இச்சா சக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி யென்னு மூன்றன்பரசொருபம் முக்கோண மாகவும், அவற்றின் அபர சொரூப ம்அம்முக்கோணத்தின்பாதகோண பிரண்டையு மாதாரமாகக்கொண் டமுக்கோணமாகவும் விரிந்து இர ண்டெங்குடிகாற்கோணமாகும்.

அவ்வதோமுக முக்கோணத்தி னுளியினின்றும் பின்னரு மச்சத் திகள் தம்முண்மாரி இச்சையிற் கிரியை, கிரியையின் ஞானம், ஞா னத்தி விச்சையெனக் கூடித் திரி கோணமாகும். அத் திரிகோணபா தத்திலிருந்து அபரசொரூபமாகிய முக்கோண முதிக்கும். அவையிர ண்டெங்குடிக மத்திய சதுஷ்கோண மாகும். அதன்அதோமுககோணத் தினின்றும் மீளவும் அச் சக்திகள் தம்முண்மாரித் கூடி முக்கோண மாகும். அதினின்றும் பின்னருமு க்கோணமாகக்கூடிச்சதுஷ்கோண மாகும்; இம்மூன்று நாற்கோணங் களுமே வேலாயுதமாம்.

முதற் சதுஷ்கோணத்தில் இச் சாசக்தியும், மத்திய சதுஷ்கோண த்திலே ஞானசக்தியும், அடிச் சது ஷ்கோணத்திலே கிரியா சக்தியும் உதித்து நீங்கும். இச்சக்திகளையெ ல்லாம் ஆயுதமாகக் கொண்ட கட வுள்ளபதே வேலாயுதன் என்பத

வேளா

ன்கருத்தாம். அந்நேல் வள்ளிதெ ய்வநாயகிகளைச் சக்தியென்பதென் னைகொலாமெனின், அஃ துண் மையே. ஞானமேவடிவாகவுள் ள சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு இச் சாசக்தியும், கிரியாசக்தியும் உபசக் திகளாம். ஞானசக்தியைவிட்டு அ வையிரண்டும் நீங்காவாதலின்தே வியாராகப்பாவிக்கப்பட்டன.

ஞானமே சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்குவடிவமென்பதற்கு “ஞா னந்தானுருவாகிய” என்னுங் கந்த புராணச் செய்யுள் பிரமாணமாம். அந்நேல் ஆறுமுகங்களாற் குறிக்க ப்படுவன யாவையோ வெனின், அவை சிவன், சதாசிவன், டகேசுவர ன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமா எ ன்ணும் அறுவரதற் தொகுதி ரூப ங்களேயாம். அது பற்றியே அறுவ ர்க்குமுரிய தொழில்க ளெல்லாம் சுப்பிரமணியமூர்த்தியிடத்திலே யு ளவாகப் புராணங்கள் கூறுவதுமா மென்க.

வேலை—மேருபுத்திரி. சமுத்திர ரா ஜன்பாரி.

வேளாளர்—உழவித்துண்போரும் உழுதுண்போருமென இருவகையி னர். அவருள், உழவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களும், தண்டத்தலைவ ருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடிலும், அழுந்தாரும், நாஜரும், ஆலஞ்சே ரியும், பெருஞ்சித்திலும், வல்லமும், கிழாருமுதலிய பதியிற் றேன்றி வேளெனவும், அர செனவு முரி மையெய்தினேரும், பாண்டிநாட்டு க்காலிதிப்பட்டமெய்தினேரும், கு றுமுடிசூழப்பிறந்தோர் முதலியோ ருமாய் முடியுடை வேந்தர்க்கும கட்கொடைக்குரிய வேளாளராம். வேளாளர்க் குரிய கருவி நாஞ்சில், சகடமுதலாயின. இவர்க்குச் சிறத் ததொழில் உழாதல். உழவித்துண் டோர்க்கு வேந்தர் கரும முடித்த

வே

லும், உழுதுண்போர்க்கு வணிகமு முரித்தாதுமுண்டு.

வேளாளர் நான்காம் வருணத்த வர். இவர்க்கு வேதமொழிந்தன வோதலும், ஈதலும், உழவும், சீரை யோம்பலும், வாணிதமும், வழிபா மொகிய ஆறுமுரியன.

வேளாளர் ஆதியிலே கங்கைக்க ரையிலேயுள்ளோராதலினாலும் பி ன்னர் அங்கிருந்து சென்று தென் னாட்டிற்குமுடிகொண்டோ ராதலினாலும், கங்காபுத்திர ரென்றும், கங் கைமைந்த ரென்றும், கங்காசூலத் தரென்றுங் கூறப்படுவர். மேகத்தைச் சிறையிட்ட பாண்டியனையிரந்து பிணை சின்றுசிறைமீட்டவர் வேளா ளராதலின் அவர்க்குக் கார்த்தா ரென்னும் பெயருமுளதாயிற்று.

வேளாளர் பெருமையைக் கம்ப ர் ஏ ரெழுபதாலும் படிக்காசர் தொண்டைமண்டல சதகத்தாலும் பாடினர். சம்பந்தமூர்த்திகளும் தம துதேவாரத்தினும் வைத்துப் பாடி னர்.

வேனன்—சவாயம்புவன் வமிசத்து அங்கனம்மகன். பிருதுசக்கிரவர்த்தி தந்தை. வேனன் புத்திரோற்பத்தி யின்றி இறக்க அவன்தொடையெ லும்பையெடுத்துக்கடையத்தபோது இப்பிருதுசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான்.

வேனேனீ கண்ணியம்மை—திரு வெண்ணறையிலே கோயில்கொண் டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

வேற்கண்ணியம்மை—திருவேற்கா ட்டிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் தேவியார் பெயர்.

வேற்காட்டிசுவரர்—திருவேற் காட் டிலே கோயில்கொண்டிருக்கும் ச வாமியெயர்,

வைகை—வேகவதியெனப்படுவதாகி யந்தி. இது பாண்டிநாட்டிலேயுள் ளது. இதன்கரைக்கண்ணதுமது

வை

ரைகரம். வேகமுடையதாதலின் வேகவதியெனப்படும்.

மாணிக்கவாசகப்பெருட்டுக்க ரைகடந்து பெருகிய இந்நதியின துகரையினொரு கூற்றைச் சிவபிரா ன்கூலியாளாகி மண்கமந்து அடை ப்பார்போலத் திருநடம்புரிந்தனர்.

வைசம்பாயனர்—(ரி) விசம்பன்னன் னும் ரிஷிபுத்திரர். இவர் வியாசர் டேரு னொருவர், ஜனமேஜயனுக் கு வியாச பாரதத்தைப் பிரசங்கித் தவரும் இவரே.

வைசிரவணன், **வைச்சிரவணன்**— விச்சிரவன் குமாரனாகிய குபேரன்.

வைசுவதேவம்—போசனர்த்தமாக வேணும் சேவிக்கையாகிய பாவசி விர்த்தியின் பொருட்டேனும் பிரா மணர் தினந்தோறும் செயற்பால தாகிய கருமம்.

வைசியர்—இவர் மூன்றாம் வருணத் தவர். இவர்க்கு ஓதல், வேட்டல், உழவு, சீரையோம்பல், வாணிகம் என்னு மறதொழிலும், தூறுமுரி யன.

வைகவாநரன்—(க) அங்கிரசன் வமி சத்தனாகிய அக்கினி. உ. தனுபுத் திரன். இவனுக்கு ஹயசிரை, கா லகை, உபதானவி, புலோமையெ ன நால்வர்புத்திரிகள்பிறந்தார்கள். அவர்களுள் உபதானவி, ஹிரண் ணியாக்ஷனையும், ஹயசிரை கிரு துவையும், காலகையும், புலோமை யும் கசியபனையும் மணம்புரிந்தார் கள்.

வைசேஷிகம்—தரிசனங்கள் ஆறனு னொன்று. இது கணுதமதமென ப்படும். கௌதமமதம் திரவியம் ப தினொறன இஃது ஏழென்பது. இ து தருக்கசாஸ்திரமெனவும் படும்.

இது பொருணிச்சயம்பண்ணுதற் குபகாரமாயுள்ளதாதலின் மாந்தர் யாவரும் ஓதற்பாலதாகிய பொரு சாஸ்திரம். சமயநூ லாராய்ச்சிக்கு

வை

ம் இஃதின்றியமையாததாம்.

வைரீயம்—ஒருமலை, இதுநருமதை, தபதி நதிகளுக்கு இடையேயுள்ளது.

வைதரணி—க. யம்புரத்தியாறு. இந்நதியை எளிதிற் கடக்குமாறு கோதானக்கொடுக்கப்படுவது. அந்தியயகாலம் வந்தடுத்தபின்னரும் உயிர் சரீரத்தை விட்டு எளிதிற் பிரியவொட்டாமல் அந்நைத்தடுத்துநிற்-தாகிய வாசனைக்கெல்லையே வைதரணியென்றுருவகித்துக் கூறப்பட்டதுபோலும்.

உ. பிதிர்களுக்குச் சதையிடத் துப்பிரந்த ஒருபுத்திரி.

க. கலிக்கதேசத்திற் பிரவாகிக்கு மொருந்தி. இந்நதிகலையாகக்களுக்கும் ஏற்றவிடமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வைத்தியநாதநாவலர்—இற்றைக்கு இருதூற் றறுபது வருஷங்களுக்கு முன்னே திருவாரூரிலே அப்தேஷகத்தார்மரபிலே அவதரித்துத் தமிழ்க்கடல்குடித்துத் தமிழ்மாரி பொழிந்துவிளங்கியபண்டிதசிகாமணி. இவரே இலக்கண விளக்கஞ் செய்தவர். அந்தாலுக் குரையும் இவர் தாமேயெழுதினர். தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கண நூல்களள்ளே இந்நூல் மிகச்சிறந்தது. இவர்காலத்திலே இவரோடு வாழ்ந்தபுரியும் வன்மையில் லாதவராயிருந்து பின்னர்வன்மை படைத்த சிவஞானமுனிவர் இலக்கணவிளக்கத்தைக்கண்டித்து, இலக்கணவிளக்கச் சூருவளியெனவொருநூலியற்றினர். அதனால் அதுமறைந்தொழியாது இன்னும் ஒளிபெற்று நிலவுகின்றது. சூருவளி இலக்கண விளக்கத்தைபற்றப்படுத்தாமல் தன்னையிற்றிய சிவஞானமுனிவரென்னும் கலாசந்திரனுக்கே கனக்கையிற்று.

வை

வைத்தியநாதநாவலர்க்குத் தொண்டைமண்டல சதகம் பாடிய படிக்காசப்புலவர் மாணக்கர்.

ஒருதுறைக்கோவைபாடிய அமிர்தகவிராயர் ஒருகாலத்தவர். வைத்தியநாதநாவலரைச் சுவாமிகாத தேசிகரே “தமிழ்க்கிலக்காகிய வைத்தியநாதன்” என்று புகழ்வரென்றால் இவர் பெருமைக்கு வேறுசான்று வேண்டா.

வைந்நியன்—இவன் வேனன் வாமபாகத்திற் பிறந்தவன்.

வைபாடிகன்—மஞ்சளும், சுண்ணாம்பும் கூடியவிடத்து, சிவப்பொன்றுதோன்றுமாறுபோல, இத்திரியங்கள் கூடியவிடத்துப் பிரபஞ்சந்தோன்றுமென்னுஞ் சமயி.

வைப்பிராசை—மேருவுக்கு மேற்கின்சுணுள் எவனம்.

வைரம், வயிரம்—வலாகரன் கொல்லப்பட்டபோது அவனெல்லும்பானது சிதறிப்பலமலைகளிலும் வீழ்ந்துகிடந்து வயிரமணிகளாயின. தநீசியெல்லும்பென்பாரு முளர். அவ்வயிரம் ஒளிவேறுபாட்டான் நான்காகும்.

“அந்தணன் வெள்ளையரசன் சிவப்பு, வந்தவைசியன்பச்சைசூத்திர, னந்தமில்லக்குமையென்றறைந்தனர் புலவர்.”

அவை பிரமவயிரம், கூத்திரியவயிரம், வைசியவயிரம், சூத்திரவயிரமென்பனவாம். வயிரத்திற்குக்குற்றம்:—

“சரைமலக்கீற்றுச்சம்படிபின்தச, றுணைகரிவீந்துகாகபாத, மிருத்துக்கோடிக ளிலாதனமுரித, ருரைமழுக்கறன்னோ, மஹும் வயிரத்திழிபெனமொழிப” என்றபடி பன்னிரண்டாம். அவற்றுள் மிக்க குற்றம் நான்கும் டயனுமாவன:—

வைர

உ. “காகபாதநாகக்கொல்லும்;”

உ. “விந்துசின்னையிற் சந்தாபந்தரும்;”

க. “மலம்பிரியாததுநிலந்தருகிலைகெடும்;”

ச. “சீற்றுவரலினையேற்றவர்மாய்வர்.” என்பன.

குணமாவன:—

“பலகையெட்டுக்கோணமாறு, மிலகியதாரையுஞ்சுத்தியுந்தராசமு, மைந்துக்குணமென்றறைந்தனர் புலவர், ரிந்திர சாபத்திகவொளிபெறினே.” என்பன (இந்திரசாபம்—வானவில்.)

சில சாத்திரங்களிலே வயிரம் ஒருவகைக் கல்லென்று கூறப்படும். வயிரம் மதங்கமலை, இடமயலை, வேணாதி முதலிய விடங்களிற் படுவனவென்பது ஆரியநூற்றுணிபு. வயிரத்தைச் சரீரத்தி லணிவதனால் கருப்பதோஷத்தினர் புத்திரோற்பத்தியில்லாத பெண்களுக்குப் புத்திரப்பேறும், யாவர்க்கும் இடி, விஷ முதலியவற்றுக் கச்சயின்மையுமுண்டாம்.

வலாகரன் வயிற்றின் புறத்தைக்கொத்தி விழுங்கிய கருடன் அதனைக்களைத்துமிழ், அதுவீழ்ந்து பலமலைகளிலுமூறிப்பிறந்தகற்கள் மரகதமெனப்படும். கருடோற்காரமெனப்படுவதுமதுவே. பச்சைக்கு:—

“நெய்த்தமயிற்கழுத்தொத்தபைப்பயிரிற், பசுத்தல்பொன்மைதன்னுடன் பசுத்தல், வங்கி பாய்தல்பொன்வண்டின்வயி, ரெத்தத்தெளிவெலொட்டெக்குணமே”

“கருகுதல்வெள்ளைகன்மணல் கீற்று; பரிவுதார்சாயையிறுதன்மரகதத், தெண்ணியகுற்றமிவையெனமொழிப.”

இனி மாணிக்கம், பதுமராகம்,

வைர

செளகந்தி, குருவிந்தம், கோவாங்கு என நான்கு:—

“தாமரைக் கழுநீர்சாதகபுட்கண, கோபயின்மினிகொடுக்கதிர்விளக்கு, மாதுளைப்பூவிதைவன்னியிரைந்து, மோதுசாதுரங்கவொளியாகும்மே.” (சாதுரங்கமென்பது—பதுமராகம்.)

“திலகமுலோத்திரம்செம்பருத்திப்பூக், கலிமலர்குன்றி முயலுதிரமே, சிந்திரங்குக்கிற்கண்ணெனவெட்டும், எண்ணிய குருவிந்தமன்னியநிறமே.”

“கோகிலக்கண்செம்பஞ்சுகொய்மலர்ப்பலாச, மசோகப்பல்லவமணிமலர்க்குலவீ, யிலவத்தலர்களைன்றுகுணமுஞ், செளகந்திக்குச்சாற்றியநிறமே.”

“கோவைநர்செங்கல்குராமலர்மஞ்சளெனக், கூறியநான்கு கோவாங்குநிறமே.” (கோமேதகம்—கோமூத்திரநிறமுடையது.)

இனிப்புருடராகத்தினது குணம் பொண்ணையுருக்கி மாசுறத்தெளியவைத்தா லொத்த நிறத்தினையுடைமை. வைரீயம் தேன்னுளிச்சிறத்தினையுடையது. நீலம்,

“வெள்ளை சிவப்புப் பச்சைகருமையென், நெண்ணியநாற்குலத்திலங்கியநிறமே,” “கோகிலக்கழுத்துக்குவளைசுரும்ப, ராகுலக்கண்களவிரிச்சாறு, காயாநெய்தல்கனத்தல்பத்தி, பாய்தலெனக்குணம்படுவென்றமே.” எனவருவனவற்றுலே தெளியப்படும்.

நீலத்திற்குக் குற்றமெட்டி. இது காறுக்கூறியமணிகளெல்லாம் ஒருமுதலிற்றேற்றின. இனிமுத்துக்குரியகுற்றம், காற்றேறு, மணலேறு, கல்லேறு, நீர்சிலையென்பன. குணம்: சந்திரநிறமும், வெள்ளியினது சோதியும், செவ்வாயினது ஒளியுமென மூன்றாம். எல்லாம் உருண்டனவாதல் வேண்டும்.

வைர

பவனத்தினது குணம்; துளையின்மையும், உருட்சியும், சிந்தரசிறமும், முசுமுசுக்கைக்கனி சிறமுமுடைமை. முத்தினாலே லேகோஷணநீங்கும். பவனத்தினாலே சுருமரோகநீங்கும். இரத்தினபரீகை யென்னுந்நாலிலும் பிற நூல்களிலும் விரிவுகாண்க.

வைரவக்கடவுள்— சிவ வடிவங்களுளொன்று. இவர் சிவன் திருக்குமாரருளொருவர்.

இவர் சிவன் தம்மை மகியாத பிரமனது ஐந்துசிரசுகளிலொன்றைக் கொய்விக்குமாறு தோற்றுவிக்கப்பட்டமூர்த்தி.

வைராகீகிய சதகம், வைராகீகிய தீபம்—இவ்விரண்டும் சாந்தலிங்கசுவாமிகளாற் செய்யப்பட்ட ஞானநூல். பாட்டாலும் பொருளாலுஞ் சிறந்தன.

வைவசுவதமது— விவசுவதன்புத்திரன். இவன்பாரி சிரத்தை. இவன்புத்திரர் இக்ஷுவாகு, கிருகன், சரியாதி, திஷ்டன், திருஷ்டன், கருசன், நரிஷ்யந்தன், விருஷத்திரன், நபகன், கவி எனப் பதினமர். இவருள் இக்ஷுவாகுவாயிசத்தரசர்களுக்கு அயோத்திராஜதானியாயிற்று.

இக்ஷுவாகுவாருக்குக் குகிமுத்த புத்திரன். குகிதம்பியாகிய சீமிக்குமிதிலை ராஜதானி.

கருசன்வமிசத்தார் காஞ்சரெனப்படுவர்.

நபகன்வமிசத்தார்க்குக் கண்டகி தீரதேசமுரியது.

சரியாதி வமிசத்தார்க்கு குசஸ்தலி ராஜதானி. இவர்களே வைவசுவதமதுவமிசத் தரசர்கள்.

வைவசுவதமதுபாரியாகிய சிரத்தை தனக்கு ஒரு புத்திரியும் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து இளையென்னும் புத்திரியைப் பெற்றாள். அதுகண்ட வைவசுவதன் தனது

வை

குருவாகிய வசிஷ்டரைநோக்கி தப்புத்திரியைப் புத்திரனுக்கித் தருகவென்ன, அவரும் அவ்வாறே இளைபைச் சுத்தியுமனன் என்னும் புத்திரனுக்க, அவனையும் ஒருகிசைச் சுரசனுக்கினான். அப்புத்திரனொரு நாள் வேட்டைமேற்சென்றபோது சுரவணப்பொய்கையைக்கண்டு அங்கேதங்கினான். தங்குதலும் பூர்வம் பர்வதி தேவியார் யாவனொருவன் இப் பொய்கையில் வந்து தங்குவானே அவன் பெண்ணுநுப்பெறக் கடவெனன்று விதித்தவுண்மையாற் சுத்தியுமனன் மீளவும் இளையென்னும் பெண்ணையினான். அவ்வடிவத்தைக் கண்ட புதன் மோகித்துக் கூடிப் புருரவணப்பெற்றான். இப்புருரவனாலேயே சந்திர வமிசம் பெருகுவதாயிற்று. பின்னர்வசிஷ்டரது முயற்சியால் இளை ஒருமாசம்பெண்ணுதவும் ஒருமாசம் சுத்தியுமனன் என்னும் ஆண்மகனுடையிருக்கச் சிவன் அநுள்புரிந்தார்.

வைஷ்ணரம்— மகததேச ராஜதானியாகிய கிரிவிரசத்துக்குச் சமீபத்துள்ள ஒருமலை.

வைஷ்ணவம்— வைதிகசமயம் மூன்றனுமொன்று. மூன்றாவன சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம் என்பன.

வைஷ்ணவம் விஷ்ணுவை முதற்கடவுளாகக் கொண்ட சமயம்.

இது தென்கலை வடகலை யெனயிரண்டாம். தென்கலை நாலாயிரப் பிரபந்தத்தையும் வேதபுராணங்களையும் சமமாகக் கொள்வது. வடகலை நாலாயிரப் பிரபந்தத்தை அங்குணக் கொள்ளாதது.

ஆழ்வார்களும் ராமானுஜசாரியருமே இச்சமயத்தை ஸ்தாபித்தவர்கள்.

வைஷ்ணவர்கள் விசிட்டத்துவைத சித்தாந்தக் கொள்கையினையுடையர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீகண்டம்—மலையபர்வதம்.

ஸ்ரீகண்டன்—க. சிவன். உ. பவபுதி.

ஸ்ரீகண்டாசாரியர்— நீலகண்டாசாரியர். சங்கராசாரியரும் இவரும் ஒரு காலத்தவர்கள். இருவரும் ஒருமுறை சந்தித்தபோது ஸ்ரீகண்டர் வினாவிலுக்களுக்குச் சங்கரர் விடைசொல்லாது மயங்கிநரசிங்கமூர்த்தியைத் தியானித்தனர். அம்மூர்த்தி வெளிப்பட்டு ஸ்ரீகண்டரைத் தண்டிக்க எத்தனித்தது. அதுகண்ட நீலகண்டப்பரமசிவத்தைத் தியானித்தனர்.

அப்பொழுதுபரமசிவன்சரபரூபமாகித் தோன்றி நரசிங்கத்தைக்கிழித்தெறியச்சங்கரர் ஸ்ரீகண்டரை வணக்கி, அவரிடத்துச் சிவநீகை பெற்றுச் சிவானந்தலகரி செளந்தரியலகரி முதலியவற்றைச்செய்தா ரென்பர். (நீலகண்டவாசாரியர்காண்க.

ஸ்ரீகைலம்—கூழிதிதரமலை.

ஸ்ரீதரகாரியர்— விஷ்ணுபுராணத்துக்கும் பாகவதத்துக்கும் சம்ஸ்கிருதத்திலே வியாக்கியானஞ் செய்தவர்.

ஸ்ரீதேவி—க. லக்ஷுமிதேவி. உ. தேவகன்மகள். வசுதேவன்பாரியாகிய தேவகியோடு பிறந்தவள்.

ஸ்ரீபெரும்பூதாரி— தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

ஸ்ரீமூவுணம்— நடுநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

ஸ்ரீரங்கம்— காவேரி கொள்ளிடங்களுக்கிடையேயுள்ள ஸ்தலம். இந்த ஸ்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி விபீஷணனால்பூசிக்கப்பட்டவர்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமநவமி— சைத்திர சக்கிலாவமி. இத்தினம் விஷ்ணு ராமனை அவதரித்தமையால் விரத தினமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

ஸ்ரீவரமங்கை— பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்— பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

ஸ்ரீவைகுந்தம்— பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுஸ்தலம்.

ஸ்ரீஹிஷ்டன்— சேஷதர்மம் எழுதிய சம்ஸ்கிருதகவி.

—ஷ—

ஷட்சக்கிரவர்த்திகள்— அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுற்சன், புருரவன், சகரன், கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்என்போர்.

ஷண்முகன்— ஆறுமுகக்கடவுள். வேலாயுதன் என்பதுனுட்காண்க.

—ஸ—

ஸ்கந்தன்— சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

ஸ்காந்தம்—க. சிவபுராணங்களுளொன்று. சிவமானியங்களையும், ஏனையதருமங்களையும் மிகவிஸ்தாரமாகக்கூறுவது. இஃது ஒருலக்ஷக்கிரந்தமுடையது.

உ. உப்புராணங்களுள் ஒன்று. ஸ்காந்தத்திலொருபாகமேதமிழிலே கந்தபுராண மென்னும் பெயரால் கச்சியப்பராலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. கச்சியப்ப சிவாசாரியர்குமாரகோட்டத்து அர்ச்சகராயிருக்கும் போது சுப்பிரமணியக்கடவுளது ஆஞ்ஞையினாலே அதனை மொழி பெயர்த்தனர் என்பர். அஃதுண்மையேயாமென்பது அப்புராணத்துச் செய்யுள் ரீதியாலும் செபாகத்தாலும்சாஸ்திரக் கருத்துக்களின் மலிவாலும் விளக்கும்.

ஸ்

ஸ்தூலகரிணன்—ஒருயுகன். இவனு
லேயே சிகண்டி புருஷத்துவம்பெ
ற்றது.

ஸ்தூலகேசன்—(ரி) பிரமத்துவரை
யென்பவன் தந்தை.

ஸ்தூலசிரசு—கவந்தனுக்குச் சாபமி
ட்டரிஷி.

ஸ்தூலகை—விதர்ப்பன்பாரி.

ஸ்தூலகை—தகூன்புத்திரி. முதல் அங்
கரசன்பாரி. சிரத்தை யெனவும்
பெயர்பெறுவன். சிஷீ, வாலி, குரு,
ராகை, அதுமதி என்போர் இவன்
புத்திரிகள்.

ஸ்தூலகை—வேதார்த்தங்களைத்தழு
விய தருமசாஸ்திரங்கள். அவற்று
ள் மனுஸ்மிருதி மிக்க பிரபலமு
டையது. அது ஜகத்துச் சிருஷ்டி
முதற் சகல விஷயங்களும்கொண்ட
தந்தர்த்தம் வருணச்சிரம தருமப்
படி யொழுக்க வேண்டிய முறைக
ளெல்லாம் விரித்துரைப்பது.

பிருகஸ்பதிமிருதி, தகூஸ்திமிருதி,
கௌதமஸ்மிருதி, யமஸ்மிருதி,
ஆங்கிரசஸ்மிருதி, யாஞ்ஞவந்திய
ஸ்மிருதி, பிரசேதஸ்மிருதி, சாதா
தபஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி, சம்
வர்த்தஸ்மிருதி, ஞானசனஸ்மிருதி,
சங்கஸ்மிருதி, விகிதஸ்மிருதி, ஆத்
திரேயஸ்மிருதி, விஷ்ணுஸ்மிருதி,
ஆபஸ்தம்பஸ்மிருதி, ஹரித்தஸ்மிருதி
இவ்விருதிக்கள்பதினெட்டு. இ
வையே யன்றி உபஸ்மிருதிகளும்
பதினெட்டு. அவை கண்ணுவ-க
பில-லோகித-தேவல-காத்தியாய
ன-லோகாக்ஷி-புத-சாதாதப-அத்
திரி-பிரசேத-தகூ-விஷ்ணு-விரு
த்தவிஷ்ணு-விருத்தமனு-தெனமி
ய-நாரத-பெளலஸ்திய-உத்தராக்
கிதஸ்மிருதிகள்.

ஸ்தூலகை—பிரித்தேவதைகள் பாரி.

ஸ்தூலகை—பிரித்தேவதைகள் பாரி.
ஸ்தூலகை—பிரித்தேவதைகள் பாரி.
ஸ்தூலகை—பிரித்தேவதைகள் பாரி.

ஹ

தலியோர் சீதைபைநாடிச் சென்
போது இவளிருக்கும்காஞ்சனபிஷ்ணு
த்திற பிரவேசித்து வெளிப்படவி
யலாது திகைத்துகிற இவள் அவ்
ர்களை வெளிப்படும்படி உதவி புரிந்
தவன்.

—ஹ—

ஹம்சகீதை—ஹம்சரூபராகிய பிரம
ஹம்சகீதைக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு
கீதை.

ஹம்சன்—(ய)வசுதேவனுக்குச்சீதே
வியிடத்துப்பிறந்த இரண்டாம் புத்
திரன். உ. டிசின் சகோதரன்.
கௌசிகனெனவும் படுவன்.

ஹம்சன்—மேருவுக்கு உத்தரத்திலு
ள்ள ஒரு மலை.

ஹயக்கிரீவன்—க. குதிரை முகமும்
மனுஷிபதேகமும்உடையவர்க்கி அ
வதாரத்தின் பெயர். மதுகைடவர்த
ங்களை அபகரித்தொளிக்க அவைக
ளைமீட்டுமாறு கொண்ட மூர்த்தம்
ஹயக்கிரீவமூர்த்தமெனப்படும்.

உ. சோமகன் என்னும் தானவன்.

ஹயசீனா—வைசுவாநரன் புத்திரி.
கிருது பாரி.

ஹாதந்தாசாரியர்—கஞ்சனாரிலே
மதுகூதனாரியருடையபுத்திரன்.
இவர் பூர்வசமயம் வைஷ்ணவம்.
பின்னர்ச் சைவசமய சாஸ்திரங்க
ளைக்கற்றுச் சைவசமயியாயினர். அ
துகண்டவைஷ்ணவர்கள், இவரை
நோக்கி, உமது சிவன் உண்மைப்ப
ரம்பொருளாயின் நாங்களிடமிரு
ப்புப்படிமே னின்ற சிவ பரத்துவு
நாட்டக்கடவீர் என்ன, இவர் அதற்
குடன்பட்டுவைஷ்ணவர்கள் பழுக்
க்கக்காச்சிய இருப்புப் பாளப்படி
யேறிக் சிவபரத்துவஞ்சாதித்தவர்.
இவர் பூர்வகாமம் ஹரித்தந்தர். இவ
ராலிபற்றப்பட்ட நூல்கள் சதுர்வே
த தாற்பரிய சங்கிரகமுதலியன.

ஹ

“உயர்கா யத்திரிக் குரியபொரு
ளாகலிற், நசரதன் மதலை தாபி
த்தேத்தலிற், கண்ணன் கயிலே
யிண்ணினிசின் நிரப்பப்,புகழ்ச்
சியி னமைந்த மகப்பேறுதவலி
ற், நனாது விழிபுட னொராயிரக்
கமலப், புதுமலர் கொண்டு பூச
னையாற்றலின், அமைப்பருங்கடி
விட மமுதுசெய் திடுதலிற், ந
ன்றிசைத் தலைவனைச் செருத்
துயிர்பருகலின், அவுணர் முப்பு
ரமழிய வில் வாங்கலிற், நக்கன்
வேன்வி தகர்த்தருள் செய்தலி
ற், நனஞ்செயன் நனக்குத் தன்
படைவழங்கலின், மாணுட மடங்
கலைவலிதபக்கோறலின், மாயோ
ன்மகேஉவாகியகாலேத், தடமுலை
தினாத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
ன், ஆழ்கடல் வரைப்பி னுன்றோ
ரநேகர், அன்பு மீதுர வருச்ச
னையாற்றலி, னுன்னிருசெல்வமு
மாக்கவர்க் கருடலின், ஐயிரு பி
றப்பினு மரியருச்சித்தலின், இரு
வருமன்னமுமேனமு மாகிஅடி
முடிதேடவழற்பிழம்கவிபாற், கங்
கைகூழ் கிடந்த காசிமால் வரை
ப்பிற், பொய்புகல் வியாதன் கை
தம்பித்தலின், முப்புர மிறப்பு
ழி முருந்தப் புத்தேன், மால்வி
டையாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
ன், அயன்சிர மாலையளவில வ
ணிதலின், ஞானமும் வீடும் பே
ணினைக்குதவலிற், பசுபதிப்பெய
ரிய தனிமுதற் கடவுள், உம்பர்க
ளெவர்க்கு முயர்ந்தோன், என்ப
துதெளிகலியல்புணர்ந்தோரே’
இது நிறத்த தாசாரியர் அருளிச்

6-50

ஹ

செய்த சிவபரத்துவ கிருபண மொ
ழியியர்ப்பு.

ஹரன்—க. சிவன். உ. (ரா) மாலிய
வான் புத்திரன். விஷ்ணுன் மக்
திரி.

ஹரி—விஷ்ணு.

ஹரிகேசன்—(ய) வசுதேவன் தம்பி
யாகிய சியாமகன் மகன்.

ஹரிக்கிராமம்—விதர்ப்பதேசத்துள்
ள ஒரு நகரம்.

ஹரிக்கந்திரன்—இவன் குரியவம்சத்
தில் இருபத்துநான்காம் சந்ததி. இ
வன்திரிசங்கு புத்திரன். இவன்ம
னைவிசந்திரதயன்புத்திரியாகியசந்
திரமதி. புத்திரன் லோகிதாசன்.

ஹரிச்சந்திரன். மகாஉதார
சேனும் சிறிதுத்தவருதசத்தியவக்
தனுமாக விளங்கினவன். இவனு
டைய சத்தியவிரதத்தை வசிஷ்ட
ர் இந்திரன் சபையில் எடுத்துப்
ராட்டிய போது விசுவாமித்திரன்
அவனைப் பொய்யனக்குவேனென்
று சபதங்கூறி இவனுடைய சத்தி
யவிரதத்தைப் பரிகரிக்கப் புகுந்தா
ன். அவன் செய்த கொடிய வஞ்சப்
பரிகைகளுக்கெல்லாம் இவன் சி
றிதுங்கலங்காது நின்று தன் மனை
மக்களைப்பிரித்துதானும் புலையனுக்
கடிமையாகிய வழியும் தான்கொ
ண்டசத்திய விரதத்தைக் காத்து
இன்று மழியாப்புகழ்படைத்தவன்

ஹரிணங்கன்—சந்திரன்.

ஹரிணி—ஓர்ப்சரசை,

ஹரிதன்—(ச)யாவனசுவன் அயனா
ன். இவன் தவத்தாற் பிரம ரிஷி
யாயினவன். இவன்கூத்திரியவண்ண
த்தவனையாயினும், இவன்வமிசத்

ஹ

தார் பிராமணராயினர். அவர்கள் ஹரிதரெனப்படுவார்கள். ஆங்கிரசு, அம்பரீஷ, யாவனாசுவ வமிசமாகப் பிறந்தார்கள். உ. (இ) லே-கிதாசிய ன்புத்திரன். சம்பன் தந்தை.

ஹரித்துவாரம்—கங்காத்துவார மெ னப்படும் கேஷத்திரம். விஷ்ணுவர் ற்கொல்லப்பட்ட மது தனது மர ணகாலத்திலே இத்தலம் புண்ணி யுஸ்தலமாகும்படி அதுக்கிரகிக்கு மாறு விஷ்ணுவைவேண்டி அவ்வா ருயது.

ஹரியங்கன்—(அ) சம்பன்புத்திரன்.

ஹரியசுவன்—க. (இ) திருடாசுவன் புத்திரன். ஸிருப்பன் தந்தை.

உ. (இ) அநரண்ணியன் புத்திரன். சுமனசன் தந்தை.

க. (யி) திருஷ்டகேதுபுத்திரன்.

ச. (ய) பரியாசுவன்.

ஹிஹராயன்—இவன் துங்கபத்திராநதிதீரத்திலே காட்டைக்கெடுத்த நாடாக்கி வித்தியாநகரம் ஸிருமி த்துஅங்கிருந்து அரசியற்றினவன். இவன் இற்றைக்கு ஞா வருஷங்க ளுக்கு முன்னிருந்தவன்.

ஹிஹரன்—விஷ்ணுவும் சிவனுக்கூ டிக்கொண்டருளிய வடிவம்.

ஹிஹரபுத்திரன்—சாத்தனார். இவர் ஐ யனாரெனவழங்கப்படுவர். மோகினி வடிவங்கொண்டவிஷ்ணுவைச்சிவ ன்கூடித்தோற்றுவித்த புத்திரனார் இவரே. இவர் அந்நெறியிலிருக்கி னோரையொறுப்பவர். இவர்க்கு வா கனம் வெள்ளையாளை—பூரணையும் புட்கலையுந்தேவியார். இவர் தற்கால த்திலே கிராமதேவதையாகப் பூசி க்கப்படுவர். இவர்க்குண்டாயுதமும் கருக்கடல்வண்ணமு முடையவர்.

ஹரிதன்—விசுவாமித்திரன் புத்திர

ஹ

ன். இவன்வமிசத்துப்பிராமணர்ஹ ரீதரெனப்படுவர்.

ஹரிஷன்—தருமனுக்குச்சிரத்தையி டத்துப்பிறந்த புத்திரன். இவன்ம னைவி நந்தை. சமன், காமன் என் போர் சகோதரர்.

ஹலாதன்—பிரஹலாதன் தம்பி. அ துஹலாதன் எனவும் படுவன்.

ஹஸ்தியவாகனன்—க. கிரகபதி. உ. அக்கினி. சசிபுத்திரன்.

ஹவிப்புக்து—பிரீதி. புலஸ்தியுன் பாரி. இவன் விச்சிரவாவு தாய்.

ஹவிரியக்கியங்கன்—சிரௌதாக்கி னியிலே அமைக்கப்படும் எக்கியபே தங்கள். அக்கினியாதேயம், அக்கி னிஹோத்திரம், தரிசபூரணமாசம், ஆக்கிரஹாயணம், சாதூர் மாசியம், ஸிருடபசுபந்தம், செளத்திராமணி என ஏழாம்.

ஹவிந்தானன்—விஜயாசுவனன் எ ன்ணும் அந்தர்த்தானனுக்கு நபஸ்வ தியிட்டத்துப்பிறந்தவன். இவன் பர் ஹிஷ்டத னென்னும் பிராசனபுர் ஹி, கயன், சுக்கிலன், கிருஷ்ண ன், சத்தியன் என்னும் யஜன், ஜி தவிரதன் என்னும் அஜினன் என் னுமறுவர் புத்திரரைப் பெற்றவன். இவர்கள் பிரசேதசரெனப்படுவர்.

ஹனுமந்தன், ஹனுமான்—சுக்கிரீவ ன் மந்திரி. ராமர் தூதன். வாயுதே வனது அதுக்கிரகத்தால் அஞ்சனை வயிற்றிற் பிறந்தவன்.

ஹஸ்திபுரம்—ஹஸ்திபுரம்.

ஹஸ்திபுரம்—கௌரவர்களுக்கு ராஜதானி. இது ஹஸ்திகன் ஸிரு மித்தநகரம். இந்நகரம் பிற்காலங்க கைகொண்டழிந்தது. இப்போது ன்ள “தில்லி” நகருக்கு அறுகாத்து ரத்திலிருந்து.

ஹி

ஹஸ்தன்—(ய) வசுதேவனுக்கு யோ சனையிடத்துப் பிறந்தவன்.

ஹஸ்திகன்—(ய) சகோத்திரன் புத்திர ன். இவனே ஹஸ்திபுரம் ஸிரு மித்தவன். அஜமீடன், து வி மீ ட ன் புருமீடன் என்போர் இவன் பு த்திரர்.

ஹாந்திக்கியன்—(ய) கிருதவர்ம. ஹாஹா—ஒருகந்தருவன். தமிழிலே ஆவெனவழங்கப்படுபவன். (நை டதம்)

—ஹி—

ஹிரணியநாபன்—க. பூரீராமன்மகனா கிய குசன் வமிசத்திற் பிறந்தவன். இவன் ஜைமினிசீஷனாகிய யாஞ்ஞ வற்கியரால் யோகமாரக்கம் உபதே சிக்கப்பட்டவன். (உ.) மைநாகன்.

ஹிரணியபுரம்—சிவாதகவச காலகே யர்களுடைய தேசம். அது சமுத்தி ரமத்தியிலுள்ளது.

ஹிரணியரோமன்—நான்குலோகபா லர்களுடொருவன்.

ஹிரணியாக்ஷன்—க. ஹிரணிய கசி பன் தம்பி. தந்தை கசிபப் பிர ஜாபதி. தாய் திதி. இவனும் இவ ன் தமையனும் சனகசுந்தர்களு டைய சாபத்தினால் ராக்ஷசர்களாக ப்பிறந்த விஷ்ணு துவாரபாலர்க ளாகிய ஜயவிஜயர்கள். இவர்கள் தவத்தினால் மிக்க கர்வமுடையர்க ளாய்த்தேவர்களுக்குத் துன்பஞ்செ ய்துவருந் காலத்தில் விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

உ. (ய) வசுதேவன் தம்பியா கிய சியாமகனுடைய இரண்டாம் பு த்திரன்.

ஹி

ஹிடிம்பன்—வீமனாற் கொல்லப்பட ட அசுரன். இடிம்பன்.

ஹிடிம்பை—ஹிடிம்பன் தங்கை. வீ மன் இவளைக் காட்டகத்திற் கண் டெணம்புரிந்தான். இவன்வயிற்றி ற்பிறந்தபுத்திரன் கடோற்கசன்.

ஹிமசுதை—பார்வதி.

ஹிமசுதன்—மைநாகன்.

ஹிமபுரம்—ஒஷதிப்பிரஸ்தமென்னு ம் இமாலய ராஜதானி.

ஹிமவான், ஹிமவந்தன்—இமயம லை. மேருபுத்திரியாகிய மனோர மையென்னும் மேனையை மணம் புரிந்துபார்வதியையும், கங்கையையும் பெண்களாகப் பெற்று வளர்த் தவன்.

ஹிமாலயம்—இமயபர்வதம்.

ஹிம்சை—ஸிருதிமகள். அதர்மன்பாரி.

ஹிரணியகசிபன்—கசியபனுக்குத் தி தியிட்டத்துப்பிறந்த புத்திரன். இவ ன் விஷ்ணுவால் நரசிக்காவதாரத் திற் கொல்லப்பட்டவன்.

இவன் மூவுலகங்களையும்ஜயித்த வன். இவன்மகன் பிரஹலாதன்.

ஹிரணியகரீப்பன்—க. பிரமா.

உ. விஷ்ணு.

ஹிரண்மயவருஷம்—நவவருஷங்களு ளொன்று. இது இளாவிருதவரு ஷத்துக்கு வடக்கே யுள்ளது.

ஹிருசுவரோமன்—(யி) சுவர்ணரோம ன் புத்திரன். இவன் இரண்டாஞ் சனகன் தந்தை.

ஹிருஷிகேசன்—விஷ்ணு.

ஹில்வலை—மிருகசீரிஷ நகரத்திரத் தினது தலையிலுள்ள உபநகரத்திர ந்களோந்தும் இப்பெயர் பெறும்.

ஹிரன்—நைஷதம் செய்த ஹர்ஷரு குத் தந்தை.

—ஹி—

ஹிருதிசு—(ய) போஜனபுத்திரன்.
இவன் புத்திரர் தேவமீடன், சதத
ன்வன், கிருதவர்ணன்.

—ஹு—

ஹு-ஹு-ஹு—ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-
யதேசம். இவர்கள் யவனரெனவு
ம்படுவர். (ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-
முடையர்.)

ஹு-ஹு-ஹு—ஒருகந்தருவன். இவன்
ஒரு சாபத்தால் முதலையாகி கிடந்
துகஜேந்திரனென்னும் யானையை
ப்பிடித்தபோது விஷ்ணுவிறை
கொன்றிருக்கப்பட்டவன்.

—ஹே—

ஹேதி—சிருஷ்டிகாலத்திற் பிரமாவி
றால் படைக்கப்பட்ட ராக்ஷச அரச
ன். இவன்பாரி காலாக்கினி யென்
னும் பைய. புத்திரன் வித்தியுத்கே
சன். இவன் மாலியவந்தன் முதலா
கிய ராக்ஷச வம்சத்திற்கு மூலபுரு
ஷன்.

ஹேமசந்திரன்—(க) விசாலன் புத்தி
ரன். (உ) சாலிவாகன சகாப்தம்
கக00 ஆத்திலிருந்த ஒரு சம்ஸ்கி
ருத கவி. இவர் தம்பெயரால் ஒரு
னிகண்டு செய்தவர். (அது ஹேமச
ந்திரகோசம் எனப்படும்.)

ஹேமன்—(அ) ஜயத்திரதன் புத்தி
ரன். பலியினது பாட்டன்.

ஹேமாத்திரி—சமேரு மலை.

ஹேமாங்கதன்—(ய) வசுதேவனுக்
கு ரோசனையிடத்திற் பிறந்த புத்தி
ரன்.

ஹேமை—ஒரு அப்சரஸ்திரி.

ஹேமகூடம்—மேருவுக்குத் தென்
பாகத்தில் பூமியினது நூனியிலே
யுள்ள மலைகளொன்று.

—ஹே—

ஹேமாயன்—(ய) சதசித்து மூன்று
ம் புத்திரன்.

—ஹை—

ஹைரம்பம்—ஒரு பருவதம். இது ம
ணிபுரத்தருகே கபிலநதிக் குற்பத்
திஸ்தானமாகவுள்ளது.

ஹைமயம் — கார்த்தவீரியார்ச்சுன
ன் அரசுபுரிந்த தேசம். அது நரு
மதைநதித் தீர்த்திலுள்ளது.

அநுபத்தம்.

ஆறுமுகநாவலர் — யாழ்ப்பாணத்தி
லே நல்லூரிலே, வேளாளர்குலத்தி
லே, சாலிவாகனசகம் ஆயிரத் தெ
முதூற்று நூற்றைந்தாம் வருஷ
த்திலே, கந்தப்பிள்ளை யென்பவரு
க்குப் புத்திரராக அவதரித்தவர்.

இவர், தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்
கிலம் என்னும் மூப்பாஷைகளையு
ங்கற்று, அப்பாஷைகளிலே வியவ
காரசத்திவந்தபின்னர், தமிழையே
முற்றக்கற்கும் பேரவா வுடையரா
யினார். அதனால், இவர் அக்காலத்
திலே பிரபலவித்துவான்களாய்வு
ளங்கிய சரவணமுத்துப்புலவர் மு
தலியோரிடத்துச்சில இலக்கணவி
லக்கியங்களைப்பாடக்கேட்டுத், தமக்
குப்பாடஞ்சொன்ன ஆசிரியர்களும்
நாணத்தக்க நுண்ணியபுலமையும்,
கூர்ந்த விவேகமும், வாக்குவன்மை
யும், ஒப்பற்ற ஞாபகசக்தியும், ஆசார
சீலங்களும், கற்குண நற்செய்கைகளும்,
சிவபக்தியும், சமயாபிமானமு
ம், சபையஞ்சர் ஆண்மையும் பெரி
துழுடையராய் வளங்கினார்.

அக்காலத்திலே, இவர் ஆங்கிலக்க
ல்வியினாலே தமிழ்க் கல்வி அபிவி
ருத்தி யடையாது குன்றிப்போவ
தெனோக்கிப்பரிதவித்துவண்ணார்ப
ண்ணையிலே ஒருதருமத் தமிழ்ப்பா
டசாலை ஸ்தாபித்தார். அப்பாடசா
லையிலே தாமும் இடையிடையே
உபாத்தியாயராகவிருந்து கல்விகற்
ப்பாராயினார். அதுகண்டு, நாற்றி
சையினின்றும் சைவப்பிள்ளைகள்
அங்கேசென்று தமிழ்கற்கத் தொட
ங்கினார்கள். அதனால் அப்பாடசாலை
ஒங்கிவளர்வதாயிற்று. அதுகாறும்
பனையேட்டி லெழுதி வழக்களோ
டுகற்றும் கற்பித்தும்வந்த லீகண்டு
முதலிய நூல்களை வழக்களாந்து
சுத்த பாடஞ் செய்து காகித புஸ்த
கமாக அச்சிடுவித்துத், தம்பாடசா
லைமாணக்கருக்கும் மற்றோர்க்கும்
உபயோகமாகும்படி செய்தனர்.

காகிதபுஸ்தகங்கள் வரவே, தமிழ்
கல்வியபிமானம் வரவர ஒங்கு
வதாயிற்று. இப்புஸ்தகங்களினாலே
அவருடைய பெயர் தமிழ்நா டெட்
கும் வியாபித்து விளங்கிற்று.

பாடசாலைகளுக்கு உபயோகமாகும் படி வசனநடையிலே பாலபாடங்களுமூகி அச்சிடுவீர்தார். எவருக்கும் உபயோகமாகும்படி பெரியபுராணமுதலியதூல்களை வசனமாகிணர். கந்தபுராணம், வில்லிபுத்தூர்பாரதம், திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, திருக்கோவையாருரை முதலிய அரும் பெரும் தூல்களையெல்லாம் வழக்கிணந்து சுத்தபாடமாக்கி அச்சிட்டு வகத்துக்குபகரித்தார். அவற்றுள், திருக்குறள் பரிமேலழகருரையும், திருக்கோவையாருரையும், இராமநாதபுரத்து மகாராசாவினது மந்திரியாராகிய பொன்னுச்சாமித்தேவர் இவரை தமது நாட்டிற் சந்தித்த பொழுது, “இந்தூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து சுத்தபாடமாக்கி அச்சிடுவல்லார் தங்களுையன்றிப்பிறருருவையுங்காண்கிலேம்” என்று கூறி, அதற்கு வேண்டும்பொருள்கொடுத்து இவரைக்கொண்டிடுருத்தி அச்சிடுவிக் கப்பட்டன.

திருக்குறள், திருக்கோவையார், நன்னூல்விருத்தியுரை, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம், சேனாவரையருரை முதலியதூல்கள் இவரார் நிருத்தி, அச்சிடப்பா திருக்குமாயின், இந்நாளிலும் அவற்றைநாம் ஒலைப் புத்தகங்களிலேயே படித்துச் சங்கடப்பட்டு மலையவேண்டியவர்களாவேம். இந்நூல்களைச் சுத்தபாடமாக்கித் தரும்பொருட்டு இவர் அவதாரஞ்செய்தாரென்றே நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இவர் அவதாரஞ்செய்திலரேல், அவற்றை நாம் இக்காலத்திற்காண்பதுமில்லையாம்.

இவர், யாழ்ப்பாணத்திலுமாத்திரமன்று, சிதம்பரத்திலும் ஒரு வித்தியாசாலை ஸ்தாபித்து, அதுவுந்தனராமல் நடைபெறும்பொருட்டு அதற்கும் முதனியமைத்து வைத்தார். அவ்வித்தியாசாலையும், யாழ்ப்பாணத்து வித்தியாசாலையையோலவே, தளராமல் நடைபெற்றுவருகின்றது. இவர் தமிழிவிருத்தியின்பொருட்டும், சைவசமயாபிவிருத்தியின்பொருட்டும் தம்மாயுட்காலமுழுவதையும் போக்கியவர். இவர்தாமிட்டிய செல்வத்தை யெல்லாம் ஒருசிறிதும் புறத்தே போகாவண்ணம் இவ் விரண்டற்குமே ஆக்கிவைத்தார். இவ்விரண்டையும் பரிபாலிக்கும் பொருட்டே தஞ்சைமத்தாரூடைய தொடர்பை முற்றத்துறந்தார். ஏனைய கல்விமான்களைப்போலச் சைவசேவகளைப்பேச்சளவிற் றாட்டாமல், தம்மொழுக்கத்தாலும் எடுத்துநாட்டினவர். இறக்கும்போது இவருக்குவயசு 57. இவர் எவ்விஷயங்களையும் ஐயந்திரிபறவெடுத்துமாணவர்க்குப்போதிப்பதிலும், சமயவிஷயமேயாயினும் பொதுவிஷயமேயாயினும் ஒன்றையெடுத்துத் தீர்விசாரித்துத் தர்க்கமுறையாகப் பிரமாணத்தோடு எப்பெருஞ்சபையிலும் எத்துணைப் பெருமாற்ற லுடையோரும் மற்றெத்திறத்தினரும் அங்கேகிரிக்கும்வண்ணம் நாட்டிப் பிரசங்கிக்கும் சாதுரியத்திலும், கேட்போருள்ளத்தைப்புறஞ் செல்ல விடாது தம்மாட்டுக்கவரும் வாக்கு வன்மையிலும், கடன்மடைதிறந்தா லொப்பச் சொற்பஞ்சமின்றி வாக்குமறை பொழியும் அற்புத ஆற்றலிலும், இவர்க்கிணையாவா ரொருவரை நாம் இன்னுங்காண்கிலேம்.

ஆளவந்தார்—இவர் வீரையா நகரத்திலே விளங்கிய புலவர். ஞானவாசிபட்டத்தைத் தமிழிலே ஈராயிரம் விருத்தங்களாற் பாடிய புலவர். இவர் ஜாதியிலே பிராமணர்.

சரவணப்பெருமாளையர்—இவர் திருத்தணிகையிலே வீரசைவர் குலத்திலவதரித்துச் சென்னையிலேயிருந்து தமிழ்க்கலைகளிற்று இறந்தரு முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னே அருவுடம்பு கொண்டவர் நாலடியார், நன்னூல், நைஷதம், திருவள்ளுவமலை, நன்னெறி முதலிய தூல்களுக்குரையும், பூகோளதீபிகை, பாலபோத இலக்கணமுதலிய தூல்களும் செய்தவர் இவரே. இவர் செய்த திருவள்ளுவமாலையுரை மிக்க திப்துப் பமமைந்து புலவோருள்ளத்திற்கு அகிசயானந்தம் பயப்பது.

இவர் செய்த நைஷதவுரை முற்றுப்பெற்றிருக்குமாயின் அதற்கிணை பிறிதொன்றெக்காலத்து முளதாகாது.

மீனாட்சுந்தரம்பிள்ளை—இவரும் ஆறுமுகநாவலரும் ஒரே காலத்தவர்கள். இவர் மகாவித்துவான் என்னும் பட்டாபிதானம் பூண்டவர். இவர் பாடும் வன்மையிலே கம்பரினஞ்சிறந்தவரென்னலாந்தருதிவாய்ந்தவர். இவர் பாடிய பாடல்களுக்குக்கணக்கில்லை.

இவர் ஆசு மதுரம் சித்திரம் வித்தாரம் என்னும் நாவலையும் பாடவல்லவர். இவர் நாகைக் காரோணபுராணம், மாதூரபுராணம், குடந்தைப்புராணமுதலிய ஐம்பது தூல் பாடினர். இவர் திரிசிரபுரத்திலே பிறந்து திருவாவடுதுறை மடாலய

த்திலே கலையின்று அம்மடத்து ஆதினவித்துவானாகி அநேகமாண்கரைச்சேர்த்துத் தமிழ்க்கலையிற்றி அவர்மூலமாகத் தென்னாடெங்கும் தமிழ்ப்பயிர் வளர்த்தவர்.

வில்லிபுத்தூரார்—தமிழிலே விருத்தப்பாவாற் பாரதம்பாடிய புலவர். இவர் ஆட்கொண்டான் என்னஞ்சனியூர் அரசனுக்கு அபிமானப்புலவர். இவர் ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ளவர். இவரசரித்திரத்தை “வரந்தருவான்” என்பது னுட்காண்க.

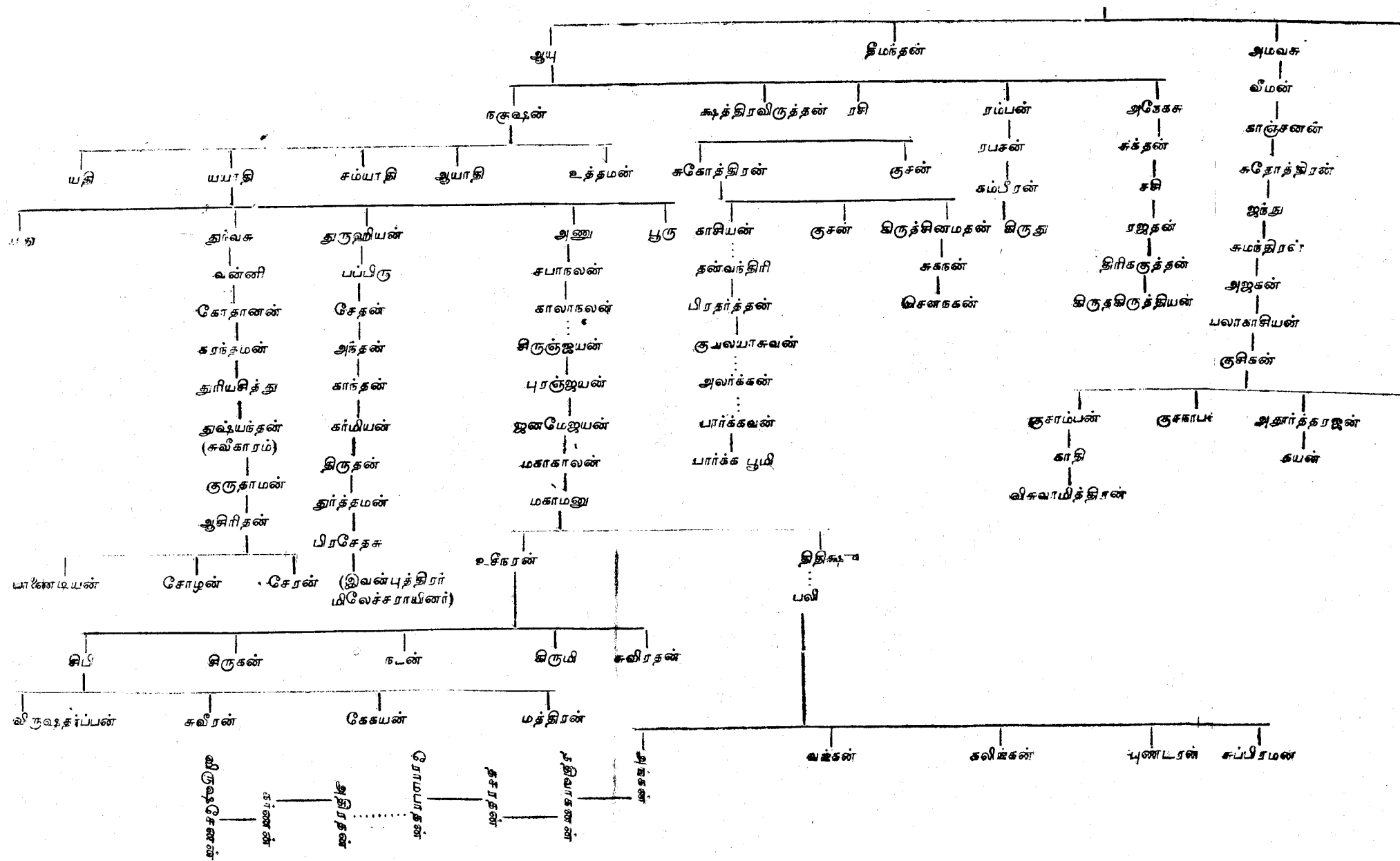

குறிப்பெழுத்துவிளக்கம்.

—o—

அ—அனுமிசம்.	பா—பாஞ்சாலமிசம்.
அம்—அங்கதேசராஜமிசம்.	பூ—பூருமிசம்.
இ } —இக்ஷுவாருமிசம்.	பிரி—பிரியவிரதமிசம்.
இக்ஷு } —இக்ஷுவாருமிசம்.	பிர—பிருகதிஷ்மிசம்.
கா—காசிராஜமிசம்.	ம—மகததேசராஜமிசம்.
குரு—குமிசம்.	யி—மிதிஸைராஜமிசம்.
த—ததுமிசம் (தானவர்)	ர } —ராக்ஷமிசம்.
திதி—திதிமிசம். (தைத்தியர்)	ரி—இருஷிதன்.
நரி—நரிஷியந்தமிசம்.	வை—வைகிருதம்.

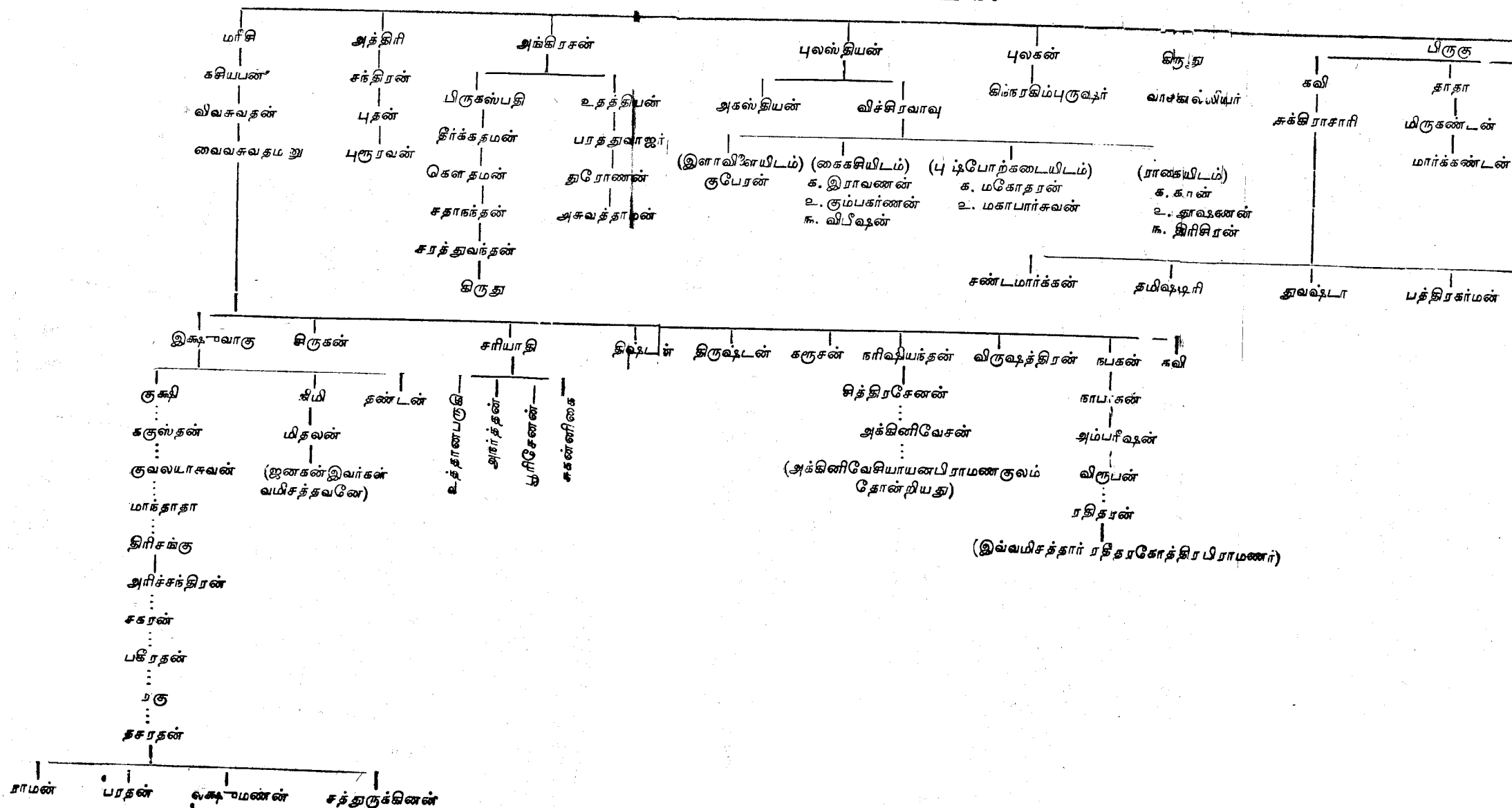
—

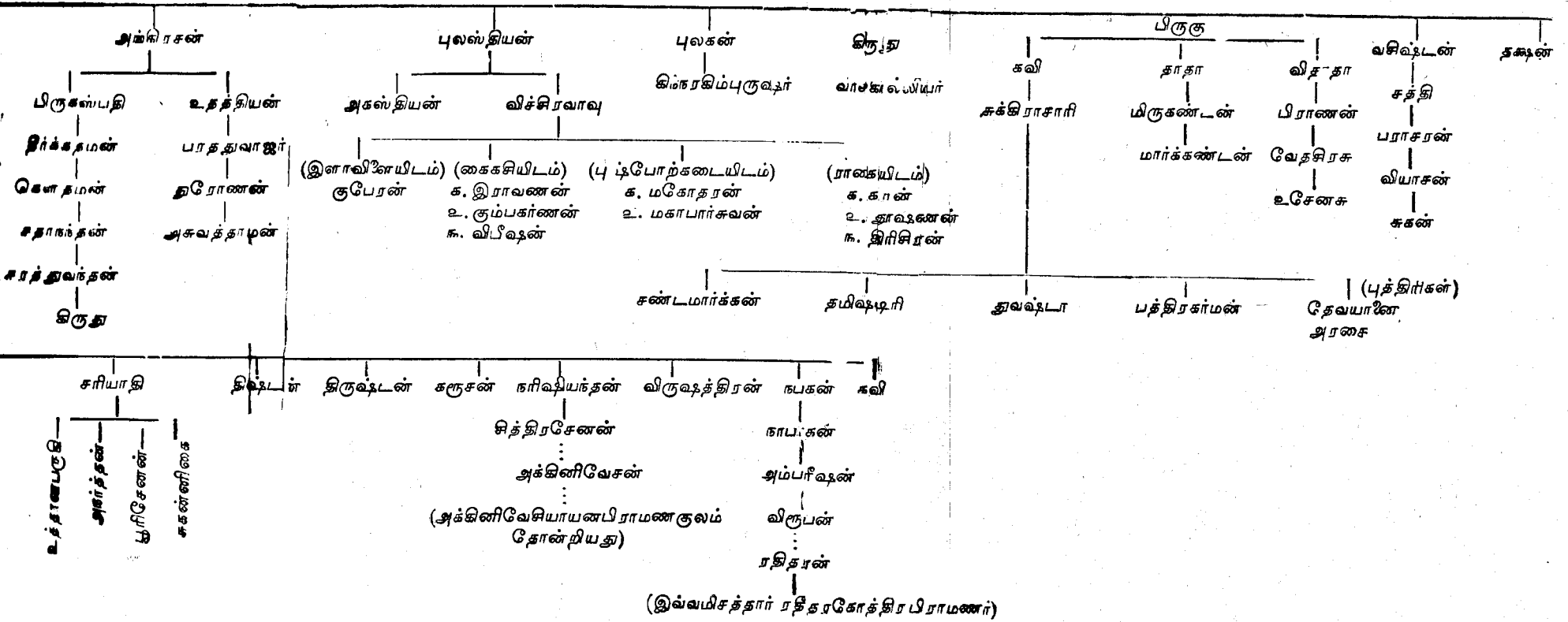

(க)

பி ர ம ா .

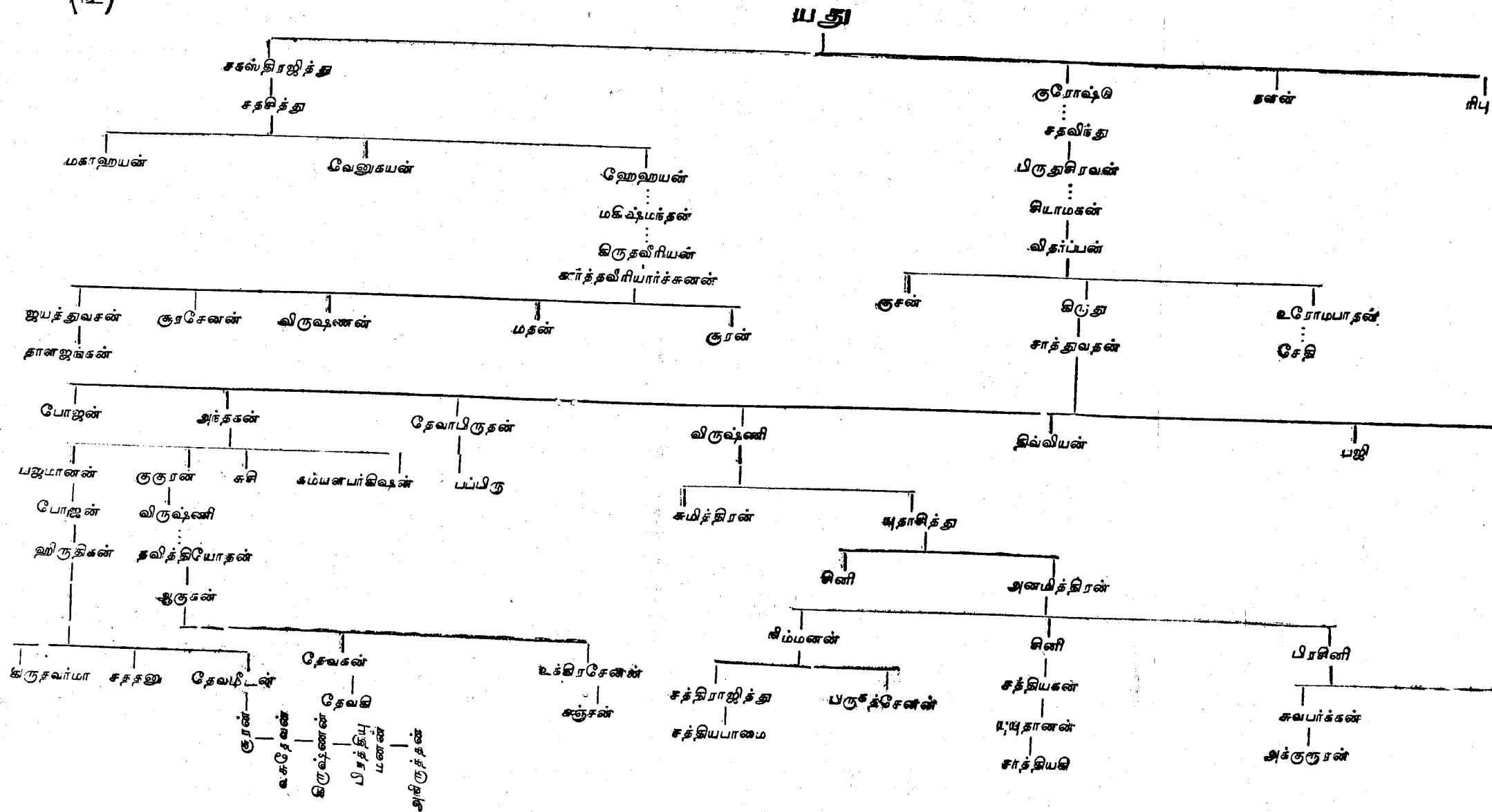

பி ர ம ா .

(15)

பரஸ்வன்

பஞர்வன்

